PETER F. HAMILTON

JUDAS UNCHAINED

A doua parte a

Commonwealth Saga

PETER F. HAMILTON

STEAUA PANDOREI 3

Scriitorul britanic Peter F. Hamilton sa născut la Rutland, la 2 martie 1960. A început să scrie în 1987 şi a debutat în revista Fear în 1988. Primul roman, Mindstar Rising, i-a apărut în 1992. Nu are studii universitare, partea ştiinţifică a romanelor sale este bazată pe articole pe care le citeşte frecvent în reviste ca New Scientist. Locuieşte lângă Rutland Water, împreună cu soţia şi cei doi copii.

Pentru Sophie Hazel Hamilton
Până n-ai sosit, n-am ştiut cât de mult mi-ai lipsit

Prolog

Din capul locului, ceva din investigaţia aceea o deranjase pe locotenenta Renne Kempasa. Prima mică îndoială i se furişase din subconştient când văzuse apartamentul-mansardă al victimei. Renne mai fusese de-o sută de ori în apartamente-mansardă similare. Era genul de cuib metropolitan pluşat în care locuia de obicei un grup de personaje neconvenţionale din dramoletele IST; celibatari frumoşi cu slujbe foarte bine plătite care aveau liber în majoritatea zilei, astfel că se puteau bucura de suprafaţa locuibilă de vreo 500 de metri pătraţi, trândăvind într-un decor extravagant asigurat de designeri de interioare exagerat de scumpi. Genul de scenarii complet rupte de realitate, dar abundând în potenţial dramatic sau comic pentru scenarişti.

Şi iată că, la numai o zi după mesajul shotgun al Păzitorilor care o denunţa pe Preşedinta Elaine Doi ca fiind agent Starflyer, ea era condusă tocmai într-un astfel de apartament, la ultimul etaj al unui bloc uzinal restaurat din Daroca, capitala lui Arevalo. Livingul imens, deschis şi pe un singur nivel, avea un balcon larg şi însorit cu vedere către râul Caspe ce traversa centrul oraşului. Aidoma tuturor capitalelor planetelor de succes din spaţiul de fază I, Daroca era un montaj de parcuri bogate, clădiri elegante şi artere largi care se întindeau spre orizont. Sub lumina solară arămie a dimineţii planetare, totul strălucea cu o nuanţă coronală perfect conturată, sporind atractivitatea elegantă a panoramei.

Renne clătină din cap, parcă uşor neîncrezător, către vederea fabuloasă. În ciuda salariului decent asigurat de Marină, ea nu şi-ar fi putut îngădui niciodată chiria într-un asemenea loc. Iar chiria respectivă era plătită aici de trei fete aflată la prima viaţă, niciuna peste douăzeci şi cinci de ani.

Una dintre ele, Catriona Saleeb, îi conduse pe Renne şi pe Tarlo înăuntru; o fată micuţă de douăzeci şi doi de ani, cu păr negru, lung şi cârlionţat, purtând o rochie verde, simplă, cu desene geometrice lila intens... atât doar că Renne ştia că rochia era un model Fon, care costa peste o mie de dolari pământeni, iar fata o folosea ca pe un capot de interior. E-majordomul lui Renne îi afişă în vederea virtuală dosarul lui Saleeb: era membru

junior al Marii Familii Morishi şi lucra într-o bancă din imensul district financiar din Daroca.

Cele două prietene ale ei erau Trisha Marina Halgarth, care plasa produse în Veccdale, o subsidiară Halgarth care proiecta sisteme casnice şic, şi Isabella Halgarth, care se angajase într-o galerie de artă contemporană din oraş. Fetele se potriveau perfect profilului; trei celibatare care locuiau împreună şi se distrau împreună, aşteptând lansarea adevăratelor lor cariere, ori materializarea unor soţi de bogăţie şi statut egal, care să le ducă într-un conac cu fonduri de susţinere fuzionate, unde să producă raţia de copii stabilită prin contract.

— Este o locuinţă foarte frumoasă, comentă Tarlo când intrară în living.

Catriona se întoarse şi-i aruncă un surâs care nu era doar simplă politeţe.

— Mulţumesc. Este a familiei, aşa că ne revine mai ieftin.

— Cred că daţi o mulţime de petreceri nebune, aşa-i? Zâmbetul ei deveni incitant.

— Poate că da...

Renne îi aruncă o privire exasperată bărbatului. Veniseră aici ca să ancheteze, nu să agaţe potenţiale martore. Tarlo se mulţumi să-i surâdă, cu dinţii albi şi perfecţi strălucind pe faţa bronzată şi chipeşă. Ea văzuse în mod direct cât succes putea avea zâmbetul acela prin cluburile şi barurile din Paris.

Catriona îi conduse către secţiunea bucătăriei, care era separată de living printr-un bar pentru micul dejun, cu tăblie lată din marmură. Bucătăria era ultramodernă, echipată cu toate gadgeturile posibile, încorporate în module murale ovoidale, albe ca lebedele. Cumva, Renne nu şi le putea imagina ca fiind utilizate în procesul pregătirii mâncării, nici chiar de către boţii cu aspect complicat.

Celelalte două fete stăteau pe taburete la bar.

— Trisha Marina Halgarth? întrebă Renne.

— Eu sunt.

Una dintre fete se sculă în picioare. Avea chip triunghiular şi piele uşor măslinie, cu COtatuaje în formă de aripi mici de fluturi, verde-închis, care se desprindeau din coada ochilor căprui. Un halat de baie, alb şi uriaş, era purtat ca o armură defensivă; fata strângea între degete materialul pufos şi-l aduna mai mult în

jurul ei. Era desculţă şi avea inele de argint pe toate degetele de la picioare.

— Suntem de la Contrainformaţiile Marinei, anunţă Tarlo. Locotenenta Kempasa şi cu mine investigăm ce ţi s-a întâmplat.

— Vreţi să ziceţi cât sunt de naivă! izbucni ea.

— Uşor, fetiţă, rosti Isabella Halgarth şi o cuprinse după umeri. Ei sunt cei buni.

Se sculă şi-i privi pe investigatori.

Renne fu nevoită să ridice puţin ochii, fiindcă Isabella era cu câţiva centimetri mai înaltă decât ea, aproape de înălţimea lui Tarlo. Purta blugi foarte mulaţi, care-i puneau în evidenţă picioarele frumoase. Îşi strânsese părul lung şi blond într-o singură coadă, care-i ajungea până la şolduri. Era imaginea pură a eleganţei relaxate.

Surâsul lui Tarlo se lăţise. Lui Renne îi venea să-l izbească de un perete şi să-i răcnească un avertisment legat de comportamentul profesional, scuturând şi din deget, pentru a fi mai explicită. În loc de aşa ceva, se strădui din răsputeri să ignore ritualurile de împerechere ce se derulau în jurul ei şi rosti:

— Am investigat câteva cazuri similare, domnişoară Halgarth. Potrivit experienţei mele, victima este rareori naivă. De-a lungul anilor, Păzitorii au pus la punct un sistem de operare foarte sofisticat.

— De-a lungul anilor! pufni Catriona. Şi încă nu i-aţi prins? Renne îşi păstră expresia politicoasă.

— Credem că ne apropiem de final.

Cele trei fete schimbară priviri neîncrezătoare. Trisha se aşeză, strângând cu putere ţesătura halatului între degete.

— Ştiu că-i neplăcut pentru tine, spuse Tarlo, dar ai putea începe prin a-mi spune numele bărbatului.

Zâmbetul i se îmblânzi într-o încurajare plină de înţelegere. Trisha aprobă fără chef.

— Sigur că da... Howard Liang. Surâse slab: Bănuiesc că nu-i numele lui adevărat, aşa-i?

— Nu, nu este, încuviinţă Tarlo, totuşi identitatea respectivă a creat multe date în cibersfera Daroca. Echipele noastre de software judiciar vor găsi multe fişiere asociate ei. Putem verifica informaţiile legate de identitatea falsă – unde a fost inserată, poate şi cine a fost implicat în falsificarea respectivă. Orice detaliu poate fi util.

— Cum v-aţi întâlnit? întrebă Renne.

— La o petrecere. Noi mergem la multe petreceri. Privi spre prietenele ei, aşteptând o susţinere.

— Este un oraş minunat, spuse Isabella. Daroca este o planetă bogată, iar cei de aici au bani şi timp pentru distracţii. Ochii ei licăriră amuzaţi către Tarlo: Trishşi eu suntem din Dinastii, iar Catriona este dintr-o Mare Familie. Ce pot spune? Suntem foarte dorite.

— Howard Liang era bogat? întrebă Renne.

— N-avea un fond de susţinere, răspunse Trisha apoi se îmbujora. Mă rog, aşa zicea el... Mai zicea că familia lui venea de pe Velaines şi că el avusese prima reîntinerire acum doi ani. Mi-a plăcut...

— Unde lucra?

— În biroul de materii prime de la Ridgeon Financial. Doamne, nici măcar nu ştiu dacă asta-i real! Cu palma liberă, se frecă apăsat pe frunte: De fapt, nu ştiu câţi ani avea. Nu ştiu absolut nimic despre el. Asta urăsc cel mai mult la ce s-a-ntâmplat. Nu faptul că mi-a furat certificarea de autor şi nici că mi-a şters memoria. Ci faptul că... m-a fraierit în felul ăsta. I-atât de stupid! Biroul de securitate al familiei noastre ne trimite o grămadă de avertizări. Nu crezusem niciodată că mi s-ar putea aplica şi mie.

— N-are rost să te învinuieşti, interveni Tarlo. Indivizii aceştia sunt adevăraţi profesionişti. Ce dracu', probabil că m-ar ameţi şi pe mine! Bun... când l-ai văzut ultima dată?

— Acum trei zile. Am ieşit împreună seara. Eu fusesem invitată la Clubul Bourne – era nu-ştiu-ce eveniment... cred că lansarea unui nou serial. După aceea am cinat şi eu m-am întors acasă. Cred... Matricea menajeră a apartamentului afirmă că aş fi intrat la ora cinci dimineaţa. Nu-mi amintesc absolut nimic din ce s-a petrecut după cină. Atunci au... operat?

— Posibil, aprobă Renne. Domnul Liang avea vreun coleg de apartament?

— Nu. Locuia singur. Am întâlnit câţiva prieteni de-ai lui; cred că erau de la Ridgeon. Am fost împreună doar vreo două săptămâni. Probabil suficient ca eu să cobor garda... Scutură furios din cap: Urăsc ce s-a-ntâmplat! Acum tot Commonwealthul crede că o bănuiesc pe Preşedintă că-i extraterestră. N-o să mai pot da ochii cu nimeni de la serviciu. Va trebui să mă-ntorc pe Solidade, să-mi fac o operaţie estetică şi să-mi schimb numele.

— Toate astea pot fi de ajutor, rosti Tarlo cu blândeţe. Mai întâi însă trebuie să te supunem unor analize. În recepţie aşteaptă o echipă de tehnicieni medicali criminalişti. Ei pot lucra într-o clinică sau aici – unde te-ai simţi mai confortabil.

— Aici, zise Trisha. Să terminăm odată!

— Sigur că da. Altă echipă va cerceta apartamentul lui Liang.

— Ce v-aşteptaţi să găsiţi acolo? întrebă Isabella.

— Îi vom preleva ADN-ul, bineînţeles, explică Renne. Poate că vom descoperi şi alte lucruri, mai ales dacă ei au utilizat apartamentul ca bază. După aceea îi vom accesa fişierele din arhiva de personal a lui Ridgeon Financial şi te vom ruga să-ţi arunci o privire peste ele. Ar fi util să avem o fotografie a lui.

— Nu şi-a făcut deja reprofilare? se încruntă Catriona.

— Ba da, însă noi ne vom focaliza ancheta asupra trecutului său. Acolo se găsesc indiciile despre originea lui. Trebuie să înţelegeţi că e obligatoriu să deconspirăm întreaga organizaţie a Păzitorilor – este unicul fel în care-l putem aduce pe Liang în faţa tribunalului. Nu-l urmărim exclusiv pe el.

Petrecură alte douăzeci de minute în apartamentul-mansardă, luând declaraţiile fetelor, apoi le lăsară pe mâinile echipei de tehnicieni medicali criminalişti. Renne ieşise pe jumătate pe uşă, când se opri, se întoarse şi privi gânditor livingul mare. Trisha tocmai intra în dormitorul ei însoţită de doi tehnicieni.

— Ce-i? o întrebă Tarlo.

— Nimic...

Se mai uită o dată la Catriona şi Isabella, apoi ieşi.

— Haide, zise bărbatul în liftul care-i cobora spre recepţie. Te ştiu eu. Ceva te frământă.

— Deja-vu.

— Poftim?

— Am mai văzut scena asta.

— Şi eu. De fiecare dată când Păzitorii trimit mesaje shotgun în unisferă, şefa ne trimite pe noi să investigăm.

— Da, evident că ai recunoscut-o şi tu. Ţi-o mai aminteşti pe Minilya?

Tarlo se încruntă când uşile se deschiseră. Ieşiră în recepţie.

— Nu foarte clar... a fost acum vreo patru ani. Dar ăia erau nişte bărbaţi care împărţeau un apartament.

— Şi ce dacă? Ce-i, eşti misogin? Este altceva dacă sunt fete?

— Hei!
— A fost exact acelaşi scenariu, Tarlo. Iar noi am mai văzut şi varianta cu grupul format numai din fete.
— Pe Nzega, April Galar Halgarth. Făcea parte dintr-un grup venit în vacanţă.
— Şi pe Buwangwa, nu uita!
— Bun... şi care-i ideea ta?
— Nu-mi plac repetările. Iar Păzitorii ştiu că-i vom prinde mult mai uşor, dacă utilizează acelaşi şablon.
— Eu nu văd niciun şablon.
— Nu-i tocmai un şablon.
— Atunci, ce-i?
— Nu sunt sigură. O repetare de procedură. Nu-i stilul lor. Tarlo ieşi primul prin uşile rotative ale recepţiei şi-şi folosi e-majordomul ca să apeleze un taxi municipal.
— Păzitorii n-au multe alegeri în privinţa asta. De acord, numărul de tinere Halgarth prostuţe din galaxie este destul de mare, totuşi aranjamentele sociale şi locuinţele lor au un număr limitat de permutări. Nu Păzitorii se repetă, ci Halgarthii.
Renne se încruntă când taxiul opri în faţa lor; Tarlo avea desigur dreptate, deşi ea nu gândise în direcţia respectivă.
— Crezi că securitatea Halgarth rulează o operaţiune de prindere în cursă? C-a folosit-o pe Trisha ca momeală?
— Nu, replică el aprins. Nici vorbă. Dacă ar fi fost o cursă, l-ar fi prins pe Liang în prima seară când s-a-ntâlnit cu Trisha. Datele lui de identitate din trecut poate c-ar fi rezistat unei examinări din partea lui Ridgeon Financial, dar unei operaţiuni explicite de prindere în cursă organizată de Halgarthi? Nici vorbă!
— Totuşi ei trebuie să deruleze astfel de operaţiuni. Dacă eu aş fi şeful Halgarthilor, aş fi al naibii de furios că familia mea este ţintită în mod constant de Păzitori.
Tarlo se lăsă pe spate pe bancheta din piele a taxiului.
— Să ştii că Halgarthii pun destul presiune pe şefa.
— Nu ştiu ce să-ţi spun. Dacă ar fi rulat vreo operaţiune de prindere în cursă, ne-ar fi anunţat.
— Oare?
— Bine, bine, poate că nu, n-ar fi anunţat, încuviinţă femeia. Oricum, este irelevant, fiindcă nu era o operaţiune de felul respectiv.
— Asta nu ştim.

— Păi, nu ne-au anunţat că l-ar fi prins pe Liang – ceea ce ar fi trebuit să facă în etapa asta.

— Există posibilitatea ca să-l urmărească pe Liang şi să nu dorească să-l sperie, anunţându-ne pe noi.

— Nu-i asta, rosti Renne evitând ochii bărbatului. Ceva este pur şi simplu în neregulă. A fost prea exact.

— „Prea exact”?

Tonul de neîncredere din glasul lui o făcu să tresară.

— Da, ştiu, ştiu... Ceva însă mă nemulţumeşte. Apartamentul ăla... fetele alea... parcă totul anunţa în gura mare: atenţie, aici sunt puştoaice bogate şi proaste – veniţi şi lăsaţi-le-n fundu’gol.

— Nu mă prind... cine-a greşit aici – Păzitorii sau Halgarthii?

— Păi... Bun, nu cred c-ar fi putut să fie Halgarthii, decât dacă ar fi fost realmente o operaţiune de prindere în cursă.

Tarlo rânji larg.

— Ai ajuns ca şefa, când e vorba de conspiraţii. Data viitoare o să dai vina pe Starflyer.

— S-ar putea, zâmbi ea obosit. O să-i spun totuşi că acum mi s-a părut ceva straniu.

— Autodistrugerea carierei.

— Haide! Ce fel de detectiv eşti? Noi ar trebui să acţionăm pe baza intuiţiilor. Nu te uiţi la telenovelele pentru poliţai?

— Showurile din unisferă sunt pentru cei care n-au viaţă socială. Eu am treabă seara.

— Mda, făcu ea sarcastic. Îţi mai pui uniforma de Marină când dai iama prin cluburi?

— Sunt ofiţer de Marină. De ce n-aş face-o? Renne izbucni în râs.

— Dumnezeule! Chiar are succes?

— Are, dacă poţi găsi nişte fete ca alea trei.

Ea oftă.

— Uite ce-i, rosti Tarlo, acum vorbesc serios. Ce-i poţi spune lui Myo? Ai vreun presentiment? O să-ţi frece ridichea în stil mare. Şi să nu te-aştepţi din partea mea să te susţin. Mie nu mi s-a părut nimic anormal.

— Şefa apreciază felul în care abordăm noi cazurile. Ştii că repetă întruna c-ar trebui să le privim mai holist.

— Holist, de acord, dar nu paranormal.

* * *

Tot despre asta discutau şi peste patruzeci de minute, când ajunseră la sediul din Paris. Cinci ofiţeri în uniforme de Marină erau adunaţi lângă uşa exterioară a cabinetului Paulei Myo.

— Ce se-ntâmplă? îl întrebă Tarlo pe Alic Hogan.

— Columbia-i înăuntru cu ea, răspunse comandorul care avea un aer extrem de stânjenit.

— Hristoase, murmură Renne. E despre dezastrul din LA. În dimineaţa asta ar fi trebuit să urmăresc pistele de la operaţiunea aia.

— Toţi ar fi trebuit s-o facem, comentă Hogan. Îşi desprinse ochii de la uşa închisă: Aţi găsit ceva pe Daroca?

Renne încercă să găsească un răspuns potrivit; Hogan era un individ căruia îi plăcea să lucreze după manual.

— A fost o operaţiune standard a Păzitorilor, rosti repede Tarlo privind-o apăsat pe femeie. I-am lăsat pe tehnicieni să investigheze apartamentul.

— Bine. Să mă ţineţi la curent.

— Da, domnule.

— „Operaţiune standard”, repetă Renne caustic pe când reveneau spre birourile lor.

— Să ştii că tocmai ţi-am salvat fundul, îi atrase atenţia Tarlo. Chestiile alea cu intuiţia ţine-le pentru şefa, nu i le spune lui Hogan. Pe puţoiul ăsta nu-l interesează decât avansarea.

— Bine, bine, mormăi ea.

Paula Myo ieşi din biroul ei, purtându-şi poşeta şi micuţa plantă rabbakas pe care o ţinea pe pervazul ferestrei. Dinapoia ei, roşu la faţă, venea Rafael Columbia, purtând uniforma de amiral.

Renne n-o văzuse niciodată pe Myo arătând atât de şocată. Simţi un fior îngheţat pe spinare; nimic n-o tulbura vreodată pe şefa.

— La revedere, se adresă Myo tuturor celor din încăpere. Şi vă mulţumesc pentru toată munca grea pe care aţi depus-o pentru mine.

— Paula? icni Tarlo.

Femeia clătină încet din cap şi el amuţi. Renne o privi pe Paula Myo ieşind din birou; era ca şi cum ar fi asistat la o procesiune funerară.

— Comandor Hogan, rosti Columbia, aş dori să stăm de vorbă.

Dispăru înapoi în cabinetul lui Myo. Alic Hogan aproape că porni în fugă după el. Uşa se închise. Renne se lăsă să cadă pe scaun.

— Nu se poate..., bolborosi ea nevenindu-i să creadă. Nu se poate s-o concedieze. Ea este însuşi Directoratul.

— Noi însă nu suntem Directoratul, observă Tarlo încetişor. Mai exact... nu mai suntem.

1

Sunetele fasciculului pistolului ionic sfârâiră în difuzoare, reverberând prin biroul de securitate din LA Galactic. Fură iute acoperite de urlete. Comandorul Alic Hogan privea ecranele, oripilat şi încremenit, văzând cum asasinul părăsea scena uciderii lui Kazimir şi alerga prin sala centrală a terminalului Carralvo, trăgând în acelaşi timp. Pasagerii îngroziţi se aruncau pe jos, ori se ghemuiau îndărătul balustradelor.

— Echipa B este pe nivelul superior, anunţă Renne de la consola ei. Are linie clară de vizare.

— Radeţi-l! ordonă Hogan.

Se uită la imaginea granulată a unei videocamere, pe care un fascicul ionic tras de lunetistul echipei lovi asasinul. O corona de scântei purpurii înflori pentru o fracţiune de secundă, conturând silueta care fugea.

— La dracu! şuieră Hogan.

Alte două fascicule ionice făcură contact. Scânteile se revărsau în jerbe prin sală, arzând pereţii şi panourile publicitare; oamenii ţipară când tentacule de electricitate statică li se zvârcoliră peste haine, pârlindu-i. Alarmele de fum se declanşară, adăugându-şi urletele la vacarmul general.

— Poartă un costum cu câmp de forţă! exclamă Renne. De la distanţa asta nu poate fi străpuns.

Hogan îşi deschise iconul comunicaţiilor generale din vederea virtuală.

— Toate echipele să se apropie de ţintă. Urmăriţi-o până ajunge în loc deschis, apoi trageţi. Supraîncărcaţi-i câmpul de forţă.

Pe când privea echipele aplicând noua tactică, ecranele tuturor consolelor începură să pâlpâie. În vederea virtuală, simboluri grafice roşii de avertizare se iviră peste interfaţa lui cu reţeaua gării.

— Software kaos a fost eliberat în nodurile reţelei locale, îl informă e-majordomul. IR controlatoare încearcă să-l cureţe.

— La dracu'!

Hogan izbi cu pumnul în consolă. În capătul opus al încăperii, senatoarea Burnelli se ridica de pe scaunul ei. Părea tulburată; chipul tânăr şi frumos îi era contorsionat de o vinovăţie

insondabilă. Alte imagini transmise de videocamere dispărură de pe ecrane într-un vârtej de paraziţi. O singură imagine a asasinului rămase, provenită de la un senzor de pe acoperiş. Hogan îl privi, fugind pe o rampă spre peronul 12A, urmărit la o sută de metri depărtare de doi ofiţeri de Marină. Se schimbară salve ionice. Imaginea se pierdu într-o ceaţă sură. Un geamăt aspru se ridică prin gâtul comandorului. Nu putea să fie adevărat! Era un dezastru absolut. Mai rău încă, se petrecea în faţa senatoarei care le oferise prima pistă reală de până acum către Păzitori. O pistă pe care Hogan fusese disperat s-o urmeze.

Mâna lui virtuală goni peste iconuri, trăgând canale audio protejate cu echipele. Cel puţin sistemele dedicate ale Marinei nu fuseseră afectate prea rău de kaos.

— E pe peron, e pe peron!

— Cu tine... vin pe 12A, pe rampa secundară.

— Trag.

— Stai! Nu – civili!

— Vic, unde eşti?

— Vine un tren.

— Vic? Pentru Dumnezeu!

— Futu-i! A sărit jos. Repet, ţinta e pe şine. E pe şinele care merg spre vest.

— După el! ordonă Hogan. Renne, pe cine-avem afară?

— Echipa H este-n apropiere. Femeia apela planuri locale dintr-o matrice palmară neafectată de kaos. Tarlo, eşti acolo – poţi intercepta?

— I-am dat drumu'.

Comentariul laconic al bărbatului era însoţit de bufnituri de alergare.

Hogan fu doar vag conştient că senatoarea şi bodyguarzii ei părăseau biroul securităţii. E-majordomul îi afişase în vederea virtuală o hartă 3D translucidă a terminalului Carralvo. Linia care pleca spre vest de la peronul 12A pătrundea într-o zonă largă cu sute de căi rulante ce se încrucişau, un triaj major între terminalul pentru pasageri şi o zonă de încărcare, ce se prelungea către stâncile înalte ale porţilor, la cinci kilometri spre nord.

— N-o să reuşească s-ajungă acolo, mormăi Hogan şi se răsuci către Tulloch, ofiţerul de legătură cu securitatea Transportului Spaţial Comprimat. Ai vreo echipă afară?

Bărbatul încuviinţă scurt.

— Trei echipe. Converg chiar acum. Kaosul ăsta-i păcătos pentru noi, dar ei au comunicaţii bune. Nu te teme, o să-l izolăm în triajul ăla. Nu mai are unde scăpa.

Hogan privi din nou în jurul biroului de securitate şi-şi văzu oamenii privindu-şi frustraţi consolele inutile. Nu puteau face absolut nimic, decât să aştepte până ce IR purja reţeaua gării. Jos, pe teren, echipele îşi anunţau reciproc coordonatele. Inserturile lui le atribuiau poziţii pe hartă. Era un cerc larg înconjurând linia vestică plecată de la peronul 12A, un cerc foarte larg şi cu multe breşe. Renne vorbea întruna, dând ordine şi încercând să închidă spărturile.

— Cobor, anunţă el.

— Ce-aţi spus, domnule?

Renne îşi opri activitatea tactică şi-l privi surprinsă.

— Preia comanda aici, zise Hogan. I-aş putea ajuta acolo. Zări licărul scurt de îndoială de pe faţa ei, înainte de a răspunde:

— Am înţeles, domnule.

Hogan era foarte conştient de dimensiunile la care ajunsese nesiguranţa aceea printre ofiţerii aflaţi sub comanda lui. Biroul Paris pe care-l moştenise de la Paula Myo îl considerase întotdeauna simplul om de paie al amiralului Columbia, beneficiarul politic al unui post cu care nu avea nicio treabă. La începutul acestei operaţiuni de urmărire, el sperase că s-ar putea să le câştige finalmente respectul. Acum şi speranţa aceea părea să dispară o dată cu asasinul.

Kaosul care făcea dezastru electronic în LA Galactic începea să se resimtă la nivel fizic. Pentru a coborî în sala principală, Hogan trebui să folosească scările din capătul sectorului de birouri Carralvo. Sistemele de siguranţă ale tuturor ascensoarelor din clădire declanşaseră, oprind lifturile oriunde s-ar fi aflat în puţurile lor. Bărbatul se repezi în jos pe cele patru paliere ce plecau din biroul de securitate şi ajunse la parter gâfâind doar uşor. În sala vastă, o maree de oameni panicaţi zumzăia de jur împrejur, confuză. Înspăimântaţi de crimă şi de urmărire, derutaţi de colapsul reţelei locale, nu ştiau încotro să fugă. Nu-i ajuta nici faptul că acum zbierau toate alarmele şi că săgeţile holografice stacojii ce indicau ieşirile în cazuri de urgenţă lunecau deasupra lor prin aer în direcţii contradictorii.

Hogan se împinse cu brutalitate printre călători, indiferent la înjurăturile ce-i erau adresate. Asculta discuţiile dintre echipe pe canalele protejate de comunicaţii. Nu sunau deloc bine. Erau prea multe întrebări, prea mulţi strigau: „încotro?”. Se bizuiau prea mult pe ofiţerii aflaţi sus, în biroul de securitate, care să coordoneze operaţiunea şi să-i dispună în şabloane precise de căutare, examinând situaţia prin senzorii primari ai gării. Trebuie schimbate procedurile de training, gândi el absent. Harta lui arăta cercul aproximativ format de ofiţerii săi şi de echipele TSC care se strângea lent în jurul presupusei poziţii a asasinului.

Îşi scoase pistolul ionic şi se repezi în sus pe rampa către peronul 12A. Puţinii pasageri rămaşi acolo se ghemuiseră pe lângă pereţi şi coloane; tresăriră, când el sprintă şi sări pe linie. La marginea peronului, holograme chihlimbarii îl avertizară să nu mai înainteze. Hogan le ignoră şi alergă spre capătul terminalului, unde razele soarelui pătrundeau pe lângă acoperişul înalt şi curbat. Glasul lui Renne continua să-i răsune calm şi egal în urechi, anunţându-i pe oameni unde să cotească şi în ce direcţie să meargă. Cu toate acestea, laţul care se strângea în jurul asasinului avea spărturi mari. Hogan încleşta maxilarele şi nu spuse nimic, dar era furios pe desfăşurarea aceea neregulată. Abia când ieşi în potopul de lumină revărsat de soareleCaliforniei, văzu motivul. Triajul reprezentat pe harta virtuală, cu diversele căi de rulare atât de precis conturate, era în realitate un mediu neprietenos de beton şi oţel care se lăbărţa în toate direcţiile pe mulţi kilometri. Pe o latură se aflau antrepozitele masive şi macaralele de încărcare a platformelor de cargo, unde maşinile şi boţii erau în permanentă mişcare, însă în faţa lui, zeci de trenuri şerpuiau prin triaj; de la greoaiele marfare cu lungimea de doi kilometri trase de uriaşe locomotive GH9, până la trenuri-buclă transterrane; de la locomotive de manevră ce deplasau câte douăzeci de vagoane cu marfă în interiorul gării, până la aerodinamicele trenuri expres albe ce fulgerau cu viteze înspăimântătoare. Toate umpleau aerul cu scrâşnituri metalice şi un zăngănit permanent, un vacarm constant peste care se suprapuneau zornăieli, scârţâituri şi bubuituri ce păreau să provină din coliziunea unor nave mici. Era un zgomot pe care nu-l cunoscuse niciodată, pe când călătorise în confortul climatizat al vagoanelor de clasa I pentru pasageri.

Atacul kaos nu avusese niciun impact asupra controlului traficului prin gară. Mereu îngrijorat în privinţa sabotajelor sau chiar a catastrofelor naturale, TSC utiliza încriptare ultra-consolidată pentru a permanentiza în orice condiţii comunicarea totală şi controlul trenurilor; acestea prevalaseră chiar şi în decursul atacului extratereştrilor asupra celor 23Pierdute.

Hogan aproape că derapa pentru a se opri, când un marfar rapid vui la mai puţin de cincizeci de metri în stânga sa. Îi simţi pe faţă curentul trecerii. Câţiva membri ai echipelor erau vizibili, răspândiţi în depărtare în faţa lui; toţi ţineau armele în poziţie de tragere şi încercau să privească simultan în toate direcţiile.

Comandorul atinse iconul virtual care-l punea în contact direct cu Tulloch.

— Opreşte naibii traficu-aici! O să ne facă terci!

— Îmi pare rău, Alic. Am încercat deja; controlul transportului nu-i de acord fără autorizare de nivel executiv.

— Căcat!

Sub ochii lui Hogan, unul dintre oamenii săi sprintă brusc în lateral. Un şarpe lung de două sute de metri de cisterne remorcate de o locomotivă GH4 trecu pe linia pe care stătuse cu numai câteva secunde în urmă.

— Renne, cere-i amiralului Columbia să detoneze o bombă sub curu' TSC-ului. Vreau s-oprească nenorocitele-astea de trenuri. Imediat!

— Ne străduim, domnule. Kaosul este purjat. În câteva minute ar trebui să revină acoperirea senzorială completă.

— Hristoase! şuieră el, gâfâind.

Oare câte dezastre se pot acumula într-o singură zi? Coborî iute de pe şinele unde stătuse şi porni să alerge către linia neregulată de oameni care se întrezărea în faţă.

— Atenţie, toată lumea, să ne-organizăm ceva mai bine! Cine-a fost ultimul care-a văzut realmente ţinta?

— Acum două minute era la două sute de metri în faţa mea, îndreptându-se spre nord-vest.

Vederea virtuală a lui Hogan îl identifică pe vorbitor ca fiind John King şi-i etichetă poziţia pe hartă.

— Confirm observarea, domnule. L-am zărit de cealaltă parte a acestei locomotive de manevră cu vagoane deschise, anunţă Gwyneth Russell.

Femeia se afla la patru sute de metri depărtare de John.

— Când? întrebă Hogan.

— A sărit dincolo de ea acum vreun minut, domnule.

— Confirmare, interveni Tarlo. Echipa mea-i la nord de Gwyneth. Locomotiva de manevră tocmai a ajuns la noi. Ţinta-i de partea cealaltă a ei.

Hogan examina pe hartă direcţia în care se desfăşurase echipa lui Tarlo. Un tren rapid cu containere cilindrice gonea pe o linie între el şi echipă. Prin interstiţiile dintre containere, i se păru că vede alt tren deplasându-se dincolo de el; probabil locomotiva de manevră cu vagoane deschise. Era un pâlpâit neclar de mişcare.

Vacarmul de fundal înregistra un reflux scurt şi comandorul auzi un zumzet ascuţit dinspre canalul concav din dreapta sa, sunet specific unor cabluri de înaltă tensiune. Coborî ochii într-acolo şi se încruntă. Bănuise că ar fi fost un canal de scurgere pentru apele pluviale, din beton sudat enzimatic, lat de trei metri şi adânc de un metru şi jumătate. Suprafaţa cenuşie unduia uşor şi întregul canal din spatele lui se deplasa peste sol, conectându-se cu alt canal paralel, aflat la douăzeci de metri depărtare.

Cale de rulare pentru maglevuri!

Hogan se aruncă pe jos pe grohotişul de granit dur şi-şi acoperi capul cu braţele. Un tren expres vâjâi pe lângă el, iar curentul de aer urlă asurzitor. Jacheta uniformei i se zbătu ca o velă în furtună. Pentru o clipă, crezu că presiunea aerului avea să fie îndeajuns de puternică pentru a-l ridica de pe sol. Răcni fără cuvinte în vuietul care-i vibra toate oasele, sub impulsul temerii animalice care-l străbătea. Apoi expresul trecu şi doar luminile sale stroboscopice posterioare se mai văzură clipind în depărtare.

Picioarele bărbatului avură nevoie de un minut pentru ca să nu mai tremure atât de tare, încât să-i poată susţine greutatea. Se sculă încetişor, privind neliniştit în lungul canalului inocent, căutând orice alte semne ale vreunui expres.

— Nu-i aici, anunţă Tarlo. L-am pierdut, domnule. Harta lui Hogan îi arătă o concentrare masivă de oameni în lungul unei secţiuni de cale rulantă, cu Tarlo în mijloc.

— Nu se poate, insistă Gwyneth. Ce Dumnezeu, l-am văzut dincolo de tren!

— Ei bine, n-a venit pe-aici.

— Atunci pe unde-n pizda mă-sii?

— Îl vede cineva? întrebă Hogan. Oricine?

Îi răspunse un cor:

— Nu-i aici.

— Nu, domnule.

Pe când se îndepărta, clătinându-se, de calea de rulare a maglevului, vederea virtuală îi arătă restabilirea treptată a reţelei gării. Renne obţinuse de la controlul traficului un grafic de direcţionări prin triaj şi-l folosea pentru a-i avertiza pe toţi cu privire la trenurile ce se apropiau.

— Menţine-i pe toţi pe poziţii, îi ceru Hogan. Vreau ca triajul să fie perfect izolat. Este imposibil ca asasinul să fi ajuns deja la margine. Vom menţine etanşeizarea, până recăpătăm acoperire electronică integrală.

— Am înţeles, domnule, răspunse femeia. Tocmai am căpătat nişte ajutoare suplimentare.

Două elicoptere negre cu DPLA scris cu litere albe pe partea ventrală survolau triajul. Hogan le privi încruntat. *Grozav, un fiasco al Marinei! Poliţaii or să râdă şi cu curu' de noi.*

Imagini senzoriale clare i se materializau treptat într-un caroiaj în vederea virtuală, pe măsură ce kaosul era eliminat. Auzi cum frână primul tren, un scrâşnet care-i vibra dinţii şi care străbătu întregul triaj. Fu urmat de altul, apoi de altul, până ce toate trenurile încetiniră şi opriră.

În cele din urmă triajul rămase tăcut, trenurile nemişcate.

— Gata, oameni buni! anunţă Hogan încruntat. Începem să cercetăm zona, bucăţică cu bucăţică.

* * *

După două ore, Alic fu nevoit să se recunoască înfrânt. Examinaseră fiecare centimetru al triajului, vizual şi cu senzori. Asasinul dispăruse pur şi simplu. Cercul format de echipele sale şi de ale securităţii TSC nu fusese străpuns, totuşi ţinta le scăpase într-un mod necunoscut.

Din postul său improvizat pe peronul 12A, Hogan privi echipele obosite şi dezamăgite, ce reveneau de pe toată suprafaţa triajului. Era o lovitură teribilă pentru moralul general. O

descifra în expresiile oamenilor, în felul în care îi evitau ochii când treceau pe lângă el.

Tarlo se opri în faţa lui, pârând mai degrabă furios decât decepţionat.

— Nu-nţeleg. Eram exact în spatele lui. Ceilalţi erau de jur împrejur. Este imposibil să fi putut trece pe lângă noi, indiferent cu ce ar fi fost wetcablat.

— A avut ajutoare, rosti Hogan. Multe ajutoare. Kaosul în sine o demonstrează.

— Asta aşa-i. Te-ntorci la Paris? Unii dintre noi vor să dea o raită prin baruri; o să fie încă deschise. Oricum, cele bune. În orice alt moment, Hogan ar fi apreciat invitaţia.

— Mulţumesc, dar nu. Trebuie să-i spun amiralului ce s-a întâmplat.

Tarlo făcu o grimasă de simpatie.

— Brr! Ei bine... de-asta eşti plătit barosan.

— Nu-ndeajuns pentru aşa ceva, murmură Hogan pe când californianul înalt traversa peronul spre colegii de echipă.

Inspiră adânc şi-i ceru e-majordomului să apeleze biroul lui Columbia.

* * *

Senatoarea Justine Burnelli rămase alături de cadavru, în vreme ce lucrătorul de la morga oraşului dirija targa-robot spre una dintre numeroasele ieşiri de serviciu din subsolul lui Carralvo. Durase destul până ce LA Galactic îşi revenise de pe urma atacului kaos, timp în care ea rămăsese nemişcată şi privise chipul lui Kazimir de pe pardoseala de marmură albă a terminalului. Cearşaful pe care personalul TSC îl adusese în mod discret nu era suficient de mare pentru a acoperi balta de sânge care se lăţea în jurul lui.

Acum iubitul ei fusese sigilat într-un sac negru din plastic şi o echipă mică de boţi se apucase deja să cureţe sângele, râcâind suprafaţa marmurei şi ştergând orice urmă cu substanţe chimice foarte puternice. Peste o săptămână, nimeni n-ar fi avut habar ce se întâmplase în locul acela.

Targa-robot glisa în spatele ambulanţei morgii.

— Merg cu el, anunţă Justine.

Nimeni n-o contrazise, nici chiar Paula Myo. Justine urcă în vehicul şi se aşeză pe bancheta îngustă, lângă targă, în timp ce uşile se închiseră. Myo şi cei doi bodyguarzi ai Securităţii Senatului pe care-i alocase lui Justine suiră în maşina care aştepta în spatele ambulanţei. Rămasă singură în lumina slabă provenită de la o singură bandă polifoto de pe plafon, Justine se gândi că va izbucni iarăşi în lacrimi.

N-o să plâng! Kazimir n-ar fi dorit asta... el şi manierele lui demodate.

O unică lacrimă i se prelinse pe obraz, când trase încet fermoarul sacului. Îşi îngăduia să-l vadă pentru ultima oară înainte ca totul să devină rece şi indiferent, pentru identificarea oficială şi inevitabila autopsie. Corpul lui tânăr avea să fie examinat şi analizat foarte amănunţit; ceea ce însemna că patologii aveau să-l deschidă pentru a suplimenta scanarea profundă. O siluire ce urma să-i îndepărteze trupului orice demnitate i-ar mai fi rămas. După aceea, el n-avea să mai fie Kazimir.

Îl privi, încă surprinsă de expresia pasivă de pe faţa lui.

— Iubitul meu, o să-ţi susţin eu cauza, promise femeia. O să lupt în locul tău şi vom câştiga. O să-l învingem. O să-l distrugem pe Starflyer.

Chipul mort al lui Kazimir privea în gol. Justine se înfiora când coborî ochii la pieptul distrus, la gaura cu margini carbonizate şi neregulate pe care fasciculul de ioni o lăsase în jachetă şi cămaşă. Încetişor, se sili să-şi strecoare mâinile în buzunarele lui, căutând orice ar fi putut găsi. El fusese trimis la observatorul din Peru ca să preia ceva şi Justine ştia că nu se putea încrede în Marină. Nu era sigură nici în privinţa lui Myo; cât despre Investigatoare era limpede că nu avea încredere în ea.

Buzunarele erau goale. Femeia îşi coborî palmele mai jos şi pipăi ţesătura hainelor, străduindu-se să ignore sângele care-i mânjea degetele şi palmele. Avu nevoie de ceva timp, totuşi în cele din urmă găsi cristalul de memorie din centură. Un surâs scurt şi drăgăstos îi flutură pe buze: în misiunea lui, Kazimir folosise o centură cu buzunar secret, ca orice turist care se teme să nu fie jefuit. În clipa aceea, îi urî mai mult ca oricând pe Păzitori pentru că-l folosiseră. Poate că într-adevăr cauza lor era dreaptă, dar asta nu-nsemna că puteau recruta copii.

Justine îşi ştergea palmele pe nişte şerveţele, când vehiculul începu să frâneze. Strecură şerveţelele în geantă, alături de cristalul de memorie, şi trase iute fermoarul sacului negru. Uşile se deschiseră. Justine coborî, temându-se că vinovăţia pe care o simţea i se putea citi pe chip.

Se aflau într-un antrepozit mic, pe un peron lângă un tren cu numai două vagoane. Trebuise să-l sune pe Campbell Sheldon pentru a obţine atât de repede un tren privat; din fericire, el fusese înţelegător. Deşi erau prieteni, Justine ştia că, mai târziu, trebuia să plătească. Aşa se întâmpla întotdeauna: să susţină o măsură politică, să satisfacă o favoare... Erau regulile jocului. Ei nu-i păsa.

Paula rămase lângă ea, pe când targa intra în compartimentul pentru cargo din al doilea vagon.

— Doamnă senator, îţi dai seama că amiralul Columbia nu va aproba acţiunea aceasta?

— Da, încuviinţă Justine; nu-i păsa nici în privinţa aceea. Doresc să fiu însă extrem de sigură asupra autopsiei. Securitatea Senatului poate monitoriza procedura, dar vreau ca ea să se desfăşoare în clinica familiei noastre din New York. Este unicul loc în care pot avea certitudinea că nu vor apărea discrepanţe sau probleme.

— Înţeleg.

Trenul avu nevoie de douăzeci de minute pentru a descrie bucla prin Seattle, Edmonton, Tallahassee şi a intra în cele din urmă în gara Newark din New York. O ambulanţă fără semne distinctive aştepta cadavrul. Împreună cu două limuzine. De data aceasta, Justine nu putu evita să călătorească cu Paula, când micul convoi porni spre clinica exclusivistă din afara oraşului.

— Ai încredere în mine? întrebă Paula.

Justine se prefăcu că priveşte afară, prin geamul fumuriu, către cartierele de la periferie. În ciuda şocului profund al asasinatului şi al vârtejului emoţional asociat, era suficient de raţională pentru a analiza implicaţiile întrebării. Şi ştia al naibii de bine că Investigatoarea nu se oprea niciodată.

— Cred că acum împărtăşim câteva ţeluri comune. Amândouă vrem ca asasinul să fie prins. Amândouă credem că Starflyer există. Amândouă ştim cu siguranţă că în Marină există trădători.

— Asta va fi suficient pentru început, spuse Paula. Încă mai ai sânge sub unghii, doamnă senator. Bănuiesc c-a ajuns acolo când ai percheziţionat trupul.

Justine ştia că obrajii aveau să i se învăpăieze. *Pot să-mi iau adio de la manevrele secrete.* O privi lung şi calculat pe Investigatoare, apoi căută alt şerveţel în poşetă.

— Ai găsit ceva? întrebă Paula.

— Continui să crezi că Starflyer a pus stăpânire pe mine când am fost pe Far Away?

— Nimic nu poate fi sigur în cazul acesta. Starflyer a dispus de foarte mult timp pentru a-şi stabili conexiunile în interiorul Commonwealthului, invizibil şi fără a întâmpina rezistenţă. Atribui totuşi o probabilitate foarte redusă acestei posibilităţi.

— Sunt aşadar în perioada de testare.

Justine frecă cu marginea şerveţelului o pată de sânge de pe arătătorul stâng.

— Ai sintetizat bine situaţia.

— Trebuie să te simţi foarte singură acolo sus, pe vârful Olimpului, de unde ne judeci pe noi, ceilalţi.

— Nu mi-am dat seama cât de mult vei fi afectată de moartea lui McFoster. În mod normal, m-aş fi aşteptat ca o Burnelli să nu cedeze absolut nimic într-o negociere.

— Negociem ceva?

— Ştii bine că da.

— Kazimir şi cu mine am fost amanţi.

O spuse simplu, ca şi cum ar fi fost un raport de bursă, străduindu-se să-şi păstreze detaşarea. La interior, amorţeala lăsa loc durerii. Ştia că după ce corpul va fi dus la clinică, ea trebuia să zboare înapoi la Tulip Mansion, un loc unde putea jeli, aşa cum se cuvenea, fără s-o vadă nimeni.

— Asta dedusesem. V-aţi cunoscut pe Far Away?

— Da. Pe atunci el avea doar şaptesprezece ani. Nu crezusem că aş mai putea iubi vreodată atât de mult pe cineva. Pe de altă parte însă toţi suntem neputincioşi în faţa adevăratei iubiri, nu?

— Nu.

Paula îşi feri ochii.

— Tu ai avut vreodată o asemenea iubire? O iubire care să-ţi ia realmente minţile?

— De câteva vieţi, nu.

— Aş fi putut face faţă unei pierderi complete a corpului. Am avut parte de aşa ceva cu fratele meu. Aş fi putut face faţă unei pierderi de câteva zile a memoriei lui. Dar asta... asta este *moarte*. Kazimir a pierit pentru totdeauna, iar eu sunt cauza pieririi lui, eu sunt cea care l-a trădat. Nu sunt pregătită pentru aşa ceva, în niciun caz din punct de vedere mental. Moartea reală nu-i ceva care să se mai întâmple în ziua de azi. Erorile de dimensiunea asta nu pot fi îngropate.

— Atacul Dysonilor a avut ca rezultat uciderea câtorva zeci de milioane de oameni pe 23Pierdute. Oameni care nu vor mai fi niciodată re-viaţi. Suferinţa ta nu este unică. De acum, nu mai este unică.

— Nu-s decât altă javră bogată care şi-a pierdut un capriciu. Aşa-i?

— Nu, doamnă senator. Suferinţa ta este incontestabilă, iar pentru asta ai toată simpatia mea. În acelaşi timp însă cred că vei depăşi momentul acesta. Ai determinarea şi claritatea de gândire care sunt îngăduite numai persoanelor cu vârsta şi experienţa ta. Justine pufni.

— Cicatrice emoţionale... asta vrei să spui.

— „Rezilienţă” ar fi un cuvânt mai potrivit. Singura parte bună a acestei zile a fost că ţi-a arătat dimensiunea umană. Cel puţin în privinţa asta poţi să fii mulţumită.

Justine sfârşi lustruirea unghiilor cu şerveţelul. Acum nu mai exista nicio urmă că l-ar fi atins vreodată... şi gândul acela era oribil.

— Crezi realmente asta?

— Da. Presupun că de fapt duci corpul la clinica voastră de familie pentru a-l clona, nu?

— Nu. Nu i-aş face aşa ceva. E greu de presupus că prin copierea lui fizică mi s-ar anula sentimentul de vinovăţie. Un om înseamnă mai mult decât doar trupul său. Îi voi dărui lui Kazimir unicul cadou de care mai sunt în stare. Altceva nu pot face.

— Înţeleg. Atunci îţi urez fericire în alegere, doamnă senator.

— Mulţumesc.

— Aş dori totuşi să ştiu dacă ai găsit ceva.

— Un cristal de memorie.

— Pot să-l văd?

— Da, cred că poţi. Pentru a-l doborî pe Starflyer, voi avea nevoie de experienţa ta. Există însă limite cu privire la coope-

rarea mea; nu voi da Marinei nimic care o va ajuta să-i oprească pe Păzitori. Nu-mi pasă cât de decisă eşti să-l arestezi pe Johansson.

— Înţeleg.

* * *

Adam îi alocase personal lui Kieran McSobel misiunea de susţinere pentru curieratul lui Kazimir. Kieran progresase considerabil de când sosise pe Pământ, cu câţiva ani în urmă: deprinsese cu uşurinţă trucurile meseriei şi-şi păstra calmul în situaţii tensionate. Erau calităţi ce-l etichetau ca foarte potrivit pentru genul de operaţiuni pe care le derulau Păzitorii în perioada aceasta. Misiunea respectivă ar fi trebuit să fie floare la ureche pentru el.

Când trenul-buclă al lui Kazimir intră în gară, Kieran îşi ocupase deja poziţia în sala Carralvo, amestecându-se în fluxul permanent de pasageri. Ca orice bun agent operativ, era de nedistins în mulţime, însă gata pentru o sumedenie de urgenţe.

Departe, de cealaltă parte a complexului gării, Păzitorii îl monitorizau din birourile companiei Lemule's Max Transit. Adam însuşi era rezemat de peretele cel mai îndepărtat al birourilor şi-i privea pe rând. Nu intervenea în proceduri – la urma urmelor, aceştia erau elevii săi –, dar dorea ca prezenţa lui să le aducă un grad de încredere. Rolul unui tată binevoitor. Avea nevoie de mult efort pentru a nu se strâmba iritat de fiecare dată când se gândea la asta. Aceasta era însă o operaţiune crucială şi trebuia să fie aici pentru a o supraveghea. Bradley Johansson dorea cu disperare datele marţiene. Atacul Dysonilor la marginea spaţiului de fază II le dăduse complet peste cap graficul de timp plănuit cu multă grijă.

Marisa McFoster rula scanări electronice prin reţeaua Carralvo, căutând orice semne de activitate de urmărire în jurul lui Kazimir.

— Este curat, anunţă ea. (O linie protejată o conecta de Kieran.) Dă-i drumul!

Pe unul dintre ecranele consolei, o hartă prezenta iconul lui Kieran care mergea fără grabă prin sala terminalului spre ieşirea principală. Era la vreo treizeci de metri în spatele lui Kazimir şi monitoriza pasagerii, căutând posibili urmăritori.

— S-a oprit, rosti pe neaşteptate Kieran.

— Cum adică, „s-a oprit”? întrebă Marisa. Adam se îndreptă brusc. *Te rog, nu din nou!*

— Strigă la cineva, spuse glasul derutat al lui Kieran. Ce naiba...?

— Comută pe vizual, îi ceru Marisa.

Adam se grăbi să vină îndărătul scaunului ei şi se aplecă, privindu-i portalul consolei. Legătura cu inserţiile retinale ale lui Kieran furniza o imagine tremurătoare, slab desluşită prin mulţime. Un puhoi de capete întunecate, nefocalizate, se legănau drept în faţa lui. Dincolo de ele fugea o siluetă. Imaginea deveni orbitor de albă, când se descarcă un fascicul ionic.

— Futu-i! urlă Kieran.

Dungi mânjite de întuneric brăzdară revărsarea de lumină, când el scutură brusc din cap. Pentru o secundă se întrezări imaginea alb-negru înceţoşată a unui bărbat care zbura cu spatele înainte prin aer, cu braţele şi picioarele larg desfăcute. Apoi Kieran focaliză pe cel cu arma, care acum se întorcea ca să fugă.

— Bruce! ţipă Marisa.

— Cine dracu-iBruce? întrebă Adam.

— Bruce McFoster, prietenul lui Kazimir.

— Pe dracu’! Vrei să zici ăla care-a murit?

— Da.

Adam se lovi cu pumnul în frunte.

— Atât doar că n-a murit. Starflyer a mai făcut chestia asta cu prizonieri de la voi. La dracu’!

Ecranul care prezenta fluxul de imagini de la Kieran fulgeră alb.

— Trage din nou, spuse Kieran.

Portalul arăta acum doar o pereche de pantofi, al căror purtător zăcea întins pe pardoseala din marmură albă. Kieran ridică ochii şi pantofii coborâră în partea inferioară a portalului, iar dincolo de ei Bruce McFoster alerga prin sala terminalului, cu oamenii ferindu-se şi căutând adăpost de o parte şi cealaltă a sa, în timp ce continua să tragă. Doi bărbaţi şi o femeie fugeau după el, ţinând pistoale în mâini şi strigând să se oprească. Purtau haine obişnuite.

— Nu sunt din securitatea TSC, observă Adam încruntat. O salvă provenită de undeva de sus şi dinapoia lui Kieran îl lovi pe

Bruce McFoster. Câmpul său de forţă sclipi scurt, dar el nu încetini nicio clipă.

— Dumnezeule, câţi oameni ştiau despre Kazimir că era în misiune?

Iconuri roşii porniră să pâlpâie pe consola Marisei.

— Cineva a atacat reţeaua locală cu kaos, anunţă ea. O lovitură tare, este software de grad înalt. IR abia poate să restricţioneze contaminarea.

— Este ori Bruce, ori cei care-l controlează, zise Adam. Îl va ajuta să scape. Probabil că ei ştiau că Marina îl urmărea pe Kazimir.

Adică mai mult decât ştiam noi, gândi el deprimat.

Legătura cu inserţiile lui Kieran se dizolva; se păstra doar canalul lui audio protejat.

— Ce facem? întrebă Marisa.

— Kieran, poţi să ajungi la Kazimir? întrebă Adam. Poţi recupera cristalul de memorie?

— Nu ştiu... ah, ia... e cineva... înarmat... lângă... nici vorbă să mă pot... mai mulţi oameni... declanşat alarmele...

— Bine, rămâi locului şi vezi ce se întâmplă. Vezi unde-l duc.

— Sunt pe... bine.

— Poţi vedea unde a dispărut Bruce?

— ...încă trage... fuge... peronul 12A... urmărire... repet, peronul 12A...

Adam nu trebuia să consulte vreo hartă de pe consolă. După douăzeci şi cinci de ani de muncă în LA Galactic, el cunoştea detaliile gării uriaşe mai bine decât Nigel Sheldon. Se aşeză la consolă lângă Marisa şi deschise liniile terestre dedicate pe care le instalase cu grijă în ultimii ani, utilizând boţi pentru a întinde cabluri optice prin conducte şi în lungul ţevilor, cuprinzând toată gara masivă în păienjenişul lor invizibil. Toţi erau conectaţi la minisenzori cu tehnologie stealth, care fuseseră amplasaţi pe pereţi, sus deasupra solului, pe stâlpi de felinare, poduri, în toate locurile ce ofereau câmpuri bune de vedere.

Doi dintre ei acopereau zona întinsă de triaj aflată la vest de Carralvo. Imaginile apărură la timp pentru ca Adam să-l vadă pe Bruce sprintând de sub imensul acoperiş curbat din beton care acoperea peronul. Agentul Starflyer coti brusc şi începu să sară peste şine. Adam îşi ţinu respiraţia pentru o clipă, când un tren se năpusti către silueta care alerga. Însă Bruce trecu prin faţa

trenului, perfect sincronizat. Procedă apoi la fel cu un al doilea tren care mergea mai lent şi în direcţia opusă. Deruta astfel complet personalul Marinei, care-l urmărea.

Securitatea TSC-ului începuse să apară în imagini, alergând periculos de aproape de trenuri şi încercând să privească dincolo de roţile ce fulgerau. Brusc, Adam înţelese că niciunul dintre ei nu mai avea contact cu controlul traficului. Bruce sări peste o cale de rulare pentru maglevuri şi-şi schimbă din nou direcţia. Urmăritorii încetiniseră acum, devenind precauţi faţă de trenurile ce se năpusteau prin triaj, schimbând macazurile fără niciun avertisment. În ciuda prudenţei lor, se desfăşuraseră într-un cerc simplu, care se contracta încetişor. Adam ştia că trebuiau să aibă acces la un sistem de comunicaţii.

Comandă unui senzor să focalizeze pe un membru al personalului Marinei. Bineînţeles – emitea o micropulsaţie electromagnetică slabă, aflată mult în afara spectrului civil al nodului cibersferei. Pentru a se menţine în contact, utilizau un sistem dedicat de încriptare de nivel ridicat.

— La dracu', şopti Adam în barbă.

Nu era de mirare că programele de verificare ale echipei sale, infiltrate cu atâta grijă în nodurile reţelei LA Galactic, nu observaseră nicio supraveghere în jurul lui Kazimir. Asta însemna un lucru: Contrainformaţiile Marinei le suspectau capacităţile de anti-supraveghere; fie asta, fie Alic Hogan era realmente paranoic.

Unul dintre oamenii Marinei se apropia de Bruce prin coridorul îngust format de două trenuri aflate în mişcare. Se aflau doar la vreo două sute de metri depărtare. Bruce părea neatent faţă de urmăritor.

— ...Paula Myo..., spuse Kieran.

— Repetă, te rog, zise iute Adam.

— O văd... pe Myo... în terminal... reia conducerea... vorbeşte... senatoarea.

Paula Myo! Totuşi nu părăsise cazul. Fir-ar a dracului!

Fusese o distragere minoră, dar suficientă pentru ca Adam să-l piardă din vedere pe Bruce printre linii şi trenurile ce goneau.

— Unde dracu's-a dus?

Urmăritorii păreau la fel de derutaţi. Un şir de membri ai securităţii TSC înainta acum în lungul liniei pe care Bruce fusese

cu numai câteva momente în urmă, strigând unul la altul şi agitând din braţe. De jur împrejurul lor, trenurile se opreau.

Adam avu nevoie de trei rederulări ale înregistrării senzorului înainte de a fi realmente sigur. Privi cu încetinitorul imaginea mărită a lui Bruce: o formă din pixeli gri înceţoşaţi care sări nebuneşte direct spre un marfar ce gonea pe lângă el. Pe latura unui container de cargo, un pătrat negru înghiţi silueta neclară. După câteva secunde, pătratul dispăruse, închizându-se într-un perete obişnuit de metal.

— Nemernicul, mârâi Adam. Avem de-a face cu nişte adevăraţi meseriaşi.

— Ce-aţi spus, domnule? întrebă Marisa.

— Au venit foarte bine pregătiţi.

* * *

Patru secole de experienţă şi obiectivitate nu contară absolut deloc când *Găsitoarea-potecii* îşi începu prăbuşirea terifiantă; Ozzie începu să urle la fel de puternic ca Orion, amândoi acoperind chiar şi vuietul mării care se prăvălea. Jerbe de apă se învolburau cu forţă brutală în jurul plutei şubrede, ocultând tot cerul cu o pâclă sură. Ozzie se prinse de catarg, de parcă numai acela l-ar fi putut salva de la moartea certă, în vreme ce cădea, cădea şi *cădea* fără să mai ajungă la capăt. Spuma îi îmbibă hainele în câteva secunde,înţepându-i pielea neacoperită.

Trase adânc aer în piept şi urlă iarăşi. Când nu mai avu aer în plămâni, inspiră din nou, dar acum aerul era pe jumătate format din apă efervescentă. Se înecă şi tuşi într-un gest reflex care îi copleşi impulsul nebunesc de a continua să răcnească. De îndată ce gâtul îi fu eliberat şi plămânii umpluţi iar cu aer, dădu să deschidă gura pentru zbieretul care avea cu certitudine să se sfârşească într-o teribilă explozie de durere. Undeva în fundul creierului său, începu să se înregistreze un gând derutat, întrebător.

Când trecuseră peste muchia cascadei, el întrezărise lungimea imposibilă a acesteia, faptul că nu se vedea nici urmă de fund. Nu existau stânci ascuţite pe care să se zdrobească. Nu exista un sfârşit abrupt. De fapt... nu exista nimic.

Totu-i artificial, găoază!

Ozzie inspiră încă o dată, expiră prin nările dilatate, apoi se sili să inspire şi mai profund. Corpul lui insista că se afla în cădere şi că, de altfel, cădea de mai multe secunde. Instinctul animalic ştia că se prăbuşiseră probabil pe o distanţă incredibilă şi că viteza lui o depăşise deja pe cea fatală. Rutina respiraţiilor constante ajuta la încetinirea bătăilor sale sălbatice de inimă.

Gândeşte! Nu cazi, ci te afli în imponderabilitate. În cădere liberă! Eşti în siguranţă... cel puţin deocamdată.

Mugetul cascadei care răzbătea dindărătul jerbelor de spumă era la fel de copleşitor. Putea auzi ţipetele lui Orion, care deveniseră scâncete sugrumate. Ştergându-şi picăturile de apă din ochi, Ozzie privi în jur. La doi metri mai departe, băiatul se strângea cu disperare de puntea plutei. Teroarea reală de pe chipul lui era oribilă; nimeni n-ar fi trebuit să sufere într-un asemenea hal.

— E-n regulă! urlă Ozzie. Nu cădem; este numai o impresie. Suntem în imponderabilitate, ca astronauţii.

Asta ar trebui să-l liniştească pe băiat.

Oroarea lui Orion fu sporită de perplexitate.

— Care nauţi?

Pentru Hristos!

— Suntem în siguranţă. Ai înţeles? Nu-i pe-atât de rău pe cât pare.

Băiatul încuviinţă din cap, total neconvins. Continua să se încordeze, în aşteptarea inevitabilului impact ucigaş.

Ozzie privi pe îndelete în jur, ştergându-şi întruna faţa de picăturile ce-l împroşcau. Putea să vadă unde se găsea soarele, o pată luminoasă care crea un vârtej de curcubeie de refracţie în jerbele de apă. Prin urmare, putea să spună că direcţia aceea însemna sus. Jumătate din universul saturat care-i înconjura era în mod evident mai întunecat decât cealaltă jumătate. Aceea trebuia să fie căderea de apă. Ceea ce era imposibil, întrucât dacă se aflau cu adevărat în imponderabilitate, apa nu putea să „cadă” nicăieri. Şi totuşi el o văzuse. Cu un gest reflex, se strânse mai tare de catarg.

În regulă, ce poate cauza curgerea apei în imponderabilitate? Pizda mă-sii ştie. Ce dracului de geometrie are planetoidul ăsta de căcat? Nu poate fi o planetă...

Îşi aminti punctuleţele de apă ce pluteau prin cerul veşnic înceţoşat al haloului de gaze. Planetoidul acesta colosal trebuia

să fie unul dintre ele. Aşa cum se întâmplase de fiecare dată în locul ăsta, scara de mărime îl păcălise.

Aşadar, pe o parte este un ocean plat. Cu apa căzând peste margine. Dacă ea curge constant, atunci trebuie înlocuită. Sau mai probabil că este într-un ciclu închis, care se derulează întruna. Partea de dedesubt colectează cumva ceea ce a căzut peste margine şi o trimite înapoi pe partea cu oceanul. O nebunie! Pe de altă parte, dacă poţi crea gravitaţie şi s-o aplici aşa cum doreşti, nu-i chiar atât de straniu.

Pornind de la ideea de bază a unei gravitaţii controlabile, Ozzie încercă să-şi imagineze geometria planetoidului. Dacă era într-adevăr precum celelalte punctuleţe vizibile pe cer, atunci era complet acoperit cu apă. Proiectoarele de gravitaţie trăgeau pur şi simplu fluidul de jur împrejur în direcţii neaşteptate. Nu-i plăceau deloc formele pe care le deducea mintea sa. Niciuna dintre ele nu avea o parte inferioară, un „dedesubt” în lungul căruia pluta să fi navigat senină.

Când se uită din nou în jur, i se păru că se apropiau încetişor de cascadă. Jerbele de apă erau considerabil mai rarefiate, totuşi întunecimea nu sporise. Probabil că intrau în umbra părţii inferioare.

Aici există forţă gravitaţională, care este perpendiculară pe oceanul din partea superioară. Poate că unghiul este chiar mai mic de nouăzeci de grade, fiindcă apa trebuie să fie dusă peste margine şi apoi dedesubt. Ceea ce nu-i bine deloc. Nu ne putem permite să fim prinşi în flux.

Deocamdată erau în siguranţă, atâta vreme cât gravitaţia părţii inferioare era încă slabă. Curentul oceanului îi expediase orizontal peste marginea planetoidului, ceea ce le conferise o discontinuitate, dar gravitaţia artificială a părţii inferioare avea să-i atragă finalmente spre ea. Deja atrăgea picăturile din jerbe, care reveneau către fluxul apei.

Trebuiau să se îndepărteze cât timp gravitaţia rămânea slabă. Iar el nu se putea gândi decât la o singură forţă de propulsie care le mai rămăsese.

Ozzie verifică dacă frânghia din jurul mijlocului său era legată *foarte* sigur de baza catargului, apoi îşi desprinse mâinile de pe acesta. Orion chiţăi şocat; ochii săi holbaţi urmăreau fiecare mişcare a bărbatului. Trecuse multă vreme de când Ozzie nu mai fusese în imponderabilitate; şi nici pe atunci nu se

descurcase prea grozav. Se împinse uşor în catarg, amintindu-şi regula de bază că niciodată nu trebuie să te mişti repede. Prin norul de picături de apă care-l înconjura pluteau fel de fel de obiecte, în general fructele pe care le aduseseră cu ei şi care ieşiseră din coşurile împletite. Micuţa lui trusă de bărbierit se rostogoli în apropiere şi el înjură, iritat în mod iraţional de pierderea aceea cu totul banală. Din fericire, matricea palmară rămăsese prinsă de rucsacul care, la rândul său, era legat ferm de punte. Ozzie luă matricea sclipitoare şi se propulsa peste *Găsitoarea-potecii*, până ajunse la Tochee.

Strânsoarea proeminenţelor locomotorii ale extraterestrului cel mare era atât de sălbatică, încât puntea de lemn de care se ţinea se îndoise în sus. Unele dintre ramurile grosolan fasonate începuseră chiar să crape. Ţinându-se de o singură creangă a punţii, Ozzie împinse matricea în faţa ochiului protuberant al lui Tochee.

— Trebuie să ieşim de-aici! răcni el.

Matricea îi traduse cuvintele în explozii stelare ce dansară violet pe ecranul ei.

— Cădem spre moarte, răspunse Tochee prin intermediul matricei. Regret. Îmi doresc mai multă viaţă.

— N-am timp de explicaţii, replică Ozzie; era conştient de reducerea vuietului cascadei, pe măsură ce avalanşa de apă se domolea încetişor. Te rog, ai încredere în mine. Trebuie să ne scoţi de aici, zburând.

— Prietene Ozzie, nu pot zbura. Îmi pare rău.

— Ba da, poţi! Înoată, Tochee, înoată prin aer. Asta ar trebui să ne-ndepărteze. Nu trebuie să mai atingem apa.

— Nu înţeleg.

— N-avem timp. Ai încredere în mine. Eu o să te ţin. Tu înoată. Îndepărtează-te de cascadă. Înoată cât de puternic poţi.

Ozzie se târî stângaci în lungul corpului lui Tochee. Mantaua naturală de firişoare colorate ca un penaj a extraterestrului era udă leoarcă şi i se lipise de pielea cu aspect tăbăcit. Simţea firele moi sub palmele sale şi nu cuteză să tragă prea tare de vreunul, ca nu cumva să-l rupă. În cele din urmă ajunse în spatele lui Tochee şi întinse braţele pentru a-i prinde proeminenţele locomotorii musculoase. Simţi cum ţesutul cauciucat îi lunecă sub degete, când muguri crescură peste mâinile sale, formând o priză imposibil de desprins.

Tochee rămase încordat câteva clipe, după care se desprinse brusc de *Găsitoarea-potecii*. Îşi extinse toate cele patru proeminenţe locomotorii în aripioare late, ce începură să unduiască nesigur. Ozzie simţi cum frânghia i se strânge în jurul mijlocului. După aceea, pe măsură ce Tochee porni să bată din aripioare prin mişcări mai ample şi mai sigure, tensiunea din funie spori. Dacă s-ar fi gândit la masa plutei, poate că bărbatul ar fi conceput altă metodă prin care Tochee să-i elibereze, pentru că în felul acesta, el era veriga critică a lanţului. În timp ce mişcările viguroase de avansare ale extraterestrului îi îndepărtau de câmpul gravitaţional slab al părţii inferioare, întreaga plută atârna literalmente de brâul lui Ozzie, care strânse din dinţi, când simţi cum creşte forţa la care-i erau supuse braţele. Tochee văzuse de acum efectul pe care-l obţinea şi entuziasmul îi crescuse. Se putea vorbi chiar despre un vânt umed ce se revărsa spre înapoi din aripioarele sale. Extraterestrul le modifică, subţiindu-şi carnea, astfel încât ele căpătară tot mai mult aspect de aripi. Ozzie simţea doar că braţele aveau să-i fie realmente smulse din articulaţiile umerilor... în cel mult câteva minute.

Nu ştiu niciodată exact cât de mult a durat, totuşi până la urmă jerbele de stropi se reduseră la nivelul unei ceţi insipide. Apoi se limpezi şi aceea. Lăsară în urmă mantia de pâclă a cascadei şi ieşiră la lumina soarelui. Cerul albastru senin se materializa în jurul lor şi căldura le pătrunse în piele. Vacarmul cascadei devenise un muget de fundal. Nu mai era ameninţător.

Tochee se opri din fâlfâit şi-şi retrase carnea ondulatorie în proeminenţele obişnuite din lungul flancurilor. Ozzie simţi tremuratul lent care se propagă în lungul trupului uriaş al prietenului său. Când privi în jos, printre picioare, văzu că coborau lin spre plută. Chipul uluit, dar plin de speranţe, al lui Orion era întors în sus, către ei. Funia se detensionase deja şi se îndoia în bucle ce şerpuiau prin văzduh. Evitară să fie traşi în ţeapă catargului şi aterizară pe punte. Tochee extinse un tentacul subţire şi-i înfăşură vârful în jurul unei ramuri.

Carnea proeminenţelor locomotorii care înfăşurase mâinile lui Ozzie se retrase şi bărbatul se prinse de catarg. Inima îi bubuia gata să-i iasă din cutia toracică.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Orion, care nu se clintise de pe puntea pe care fusese legat. De ce n-am murit?

Ozzie deschise gura şi râgâi sonor. Acum când avea o clipă de tihnă, stomacul i se răzvrătea împotriva senzaţiei de perpetuă cădere. Pe lângă disconfortul acela, îşi simţea sinusurile extrem de înfundate, ca şi cum s-ar fi îmbolnăvit brusc de gripă.

— Nu cădem în sensul normal al cuvântului, răspunse el fără grabă; îl percepu pe Tochee aliniindu-şi ochiul spre matricea palmară, pe care extraterestrul citea grăbit şabloanele purpurii neregulate ce înfloreau pe ecran. Iar asta n-a fost o planetă normală.

Indică nesigur cascada gigantică dinapoia lor, care forma o perdea colosală de mişcare sclipitoare la babordul plutei, extinzându-se în trei direcţii până dincolo de limita vizuală. Doar muchia planetoidului oferea o limită clar conturată, însă şi ea părea că se îndepărtează încetişor.

Găsitoarea-potecii coborâse de acum câţiva kilometri sub nivelul oceanului. Acolo apa spumega şi bolborosea sălbatic, revărsându-se peste marginea cascadei; în acelaşi timp însă îndărătul lor era considerabil mai calmă, iar cataractele gigantice care năvăleau înspumate se contopeau într-un singur torent unduitor ce se prăbuşea în lungul stâncii care forma latura planetoidului artificial. Urmând cu privirea cursul apei, Ozzie nu putea să vadă încotro se îndrepta, nici chiar la transfocarea maximă a inserţiilor retinale. La limita rezoluţiei acestora, stânca părea să se curbeze dedesubt. Dacă avea dreptate în privinţa aceasta, atunci planetoidul era emisferic.

Direct deasupra lor, muchia planetoidului era evident curbată, deşi cu o rază foarte mică. Inserţiile lui rulară câteva calcule; dacă partea superioară era într-adevăr circulară, atunci trebuia să aibă un diametru ceva mai mare de o mie cinci sute de kilometri. Fluieră apreciativ.

— Cred c-o să vomit, anunţă Orion cu jale.

— Ascultă-mă, nenică, făcu Ozzie. Ştiu că-i o senzaţie cu totul stranie şi eu însumi consider că-i de-a dreptul neplăcută, totuşi omul poate trăi în condiţiile astea. Pe când eram de vârsta ta, astronauţii pluteau luni de zile prin spaţiu.

— Eu nu ştiu niciun astronaut, se tângui Orion posac. N-am auzit de extratereştrii ăştia.

Bărbatului îi veni să-şi lase capul să-i cadă în palme, dar pentru aşa ceva ar fi fost nevoie de gravitaţie.

— Nu sunt sigur că trupul meu poate supravieţui, vorbi Tochee prin intermediul matricei. Simt disconfort considerabil. Nu înţeleg de ce cred că mă aflu în cădere. Pot să văd că nu cad, totuşi simţurile mă anunţă altceva.

— Ştiu că la-nceput e dificil, rosti Ozzie, dar credeţi-mă pe cuvânt: în scurt timp, corpurile vi se vor acomoda. Dacă vă ajută cu ceva relatarea experienţelor mele, s-ar putea s-ajungă chiar să vă placă.

Se opri când Orion icni, apoi băiatul începu să vomite fără putere.

— Aş dori să te cred, prietene Ozzie, spuse Tochee. Nu consider însă că-mi înţelegi suficient de bine fiziologia pentru a face asemenea afirmaţii.

Orion se şterse cu mâna la gură, după care privi dezgustat globulele galbene şi scârboase ce oscilau lent în aer, imediat în faţa chipului său.

— Nu putem rămâne aici! exclamă el disperat. Tochee, nu ne poţi remorca înapoi pe insulă?

— Ar trebui s-o pot face.

— Staţi aşa, gagiii! interveni Ozzie. Să nu ne pripim într-o asemenea acţiune. Dacă vom zbura peste oceanul ăla şi vom reveni în câmpul gravitaţional, vom cădea realmente.

— Oricum nu poate să fie mai rău ca acum, smiorcăi băiatul. Obrajii i se umflară din nou şi icni.

Ozzie privi îndărăt spre planetoid. În mod clar se îndepărtau de el, cu viteză mică, dar constantă.

— În haloul de gaze există şi alte corpuri cereşti. Mai ţineţi minte ce mi-a zis Bradley Johansson? El a sfârşit pe un soi de recif arboricol care există acolo sus, pe orbită. Şi în mod categoric recifele acelea trebuie să aibă poteci de ieşire de-aici. Altfel cum credeţi că s-a putut întoarce în Commonwealth?

— Sunt departe? gemu Orion.

— Nu ştiu, răspunse Ozzie răbdător. Va trebui s-aşteptăm şi să vedem ce găsim în continuare. Ridică braţul cu palma în sus: Se simte o briză, ceea ce-nseamnă că ne mişcăm.

Observă că pluta se răsucise, astfel că acum planetoidul luneca pe sub punte.

— Urăsc realmente chestia asta, mormăi Orion.

— Ştiu. Acum haideţi să fixăm totul pe cât de sigur se poate. Nu putem risca să mai pierdem şi alte provizii. Sau... pe vreunul din noi.

* * *

Designerii lui Tulip Mansion intenţionaseră ca sala în stil conservator să servească pentru micul dejun. Se extindea ca un blister ortogonal din latura estică a aripii nordice: un acoperiş tradiţional, înalt, din sticlă, susţinut de piloni din fier forjat, şi pereţi din panouri lin curbate ce coborau până la nivelul solului. Pardoseala era din lespezi clasice de marmură, albe şi negre, cu un bar central circular mare, unde proprietarii răsfăţaţi aveau să mănânce dimineaţa printre razele pestriţe ale soarelui puternic. Viţe-de-vie şi fucsia căţărătoare creşteau din ghivece mari din lut nesmălţuit la baza fiecărui pilon, iar verdeaţa lor stufoasă asigura o umbră discretă. Precum în toate încăperile pline de plante ce erau udate constant, aerul avea un iz dulceag de pământ, suplimentat în timpul zilei de parfumul delicat al florilor cu viaţă scurtă care îmboboceau tot anul.

Deoarece familia Burnelli prefera să-şi înceapă ziua în sala de mese mai puţin expusă din aripa de vest, Justine preluase încăperea aceasta ca pe un fel de birou neoficial. Evacuase scaunele rigide, înlocuindu-le cu sofale mari din piele şi chiar câteva perne umplute cu gel. În prezent pe tejgheaua barului stătea doar un uriaş acvariu în formă de semilună ce conţinea o multitudine de peşti tereştri şi de pe alte planete, care se examinau suspicioşi. Pe restul suprafeţei rămăsese loc destul pentru cei doi tehnicieni ca să instaleze noua matrice.

Justine stătu în prag şi-i privi în timp ce-şi terminară verificările, apoi îşi strânseră instrumentele. Era îmbrăcată în negru, bineînţeles, o fustă lungă, simplă, şi bluză asortată; nimic prea modern, dar nici lugubru – doar o declaraţie simplă, pe care o considera ca fiind cea mai adecvată. Se gândi că majoritatea celor din cercul ei social nici nu i-ar fi recunoscut semnificaţia, întrucât nu mai avuseseră de-a face cu conceptul de moarte.

— Este instalată şi funcţionează, doamnă, rosti tehnicianul-şef.

— Mulţumesc, încuviinţă Justine distant. Tehnicienii o salutară politicos şi plecară. Erau de la Dislan, compania de

dispozitive electronice a familiei, care producea şi livra echipamente exclusiv pentru ei.

Justine se apropie de cilindrul argintiu-cenuşiu auster şi masiv de pe placa din granit lustruit a barului. Pe muchia superioară, ardea o luminiţă roşu-stacojie.

Paula Myo intră în cameră şi închise în urma ei uşile duble înalte.

— Este un loc sigur, doamnă senator? întrebă ea.

Tonul îi suna uşor sceptic, când privi afară prin ferestrele largi. Dincolo de grădina de trandafiri, munţii scunzi din districtul Rye formau un peisaj neregulat de păduri de pini, întrerupte de fâşii verde-închis de tufişuri de rododendroni care-şi încheiaseră de mult înfloritul.

Justine adresă o instrucţiune e-majordomului ei. Pereţii şi acoperişul se dizolvară într-o perdea granulată de lumină gri, aidoma unui proiector de holograme care arată un cer cenuşiu de toamnă. Nu rămăsese niciun indiciu al lumii exterioare şi efectul producea o senzaţie apropiată de claustrofobie.

— Acum este sigur, rosti Justine. Iar matricea este complet independentă; nu are nici măcar un nod, astfel că nimeni nu se poate infiltra. Suntem pe cât de izolate este posibil în lumea modernă.

Luă cristalul de memorie dintr-o cutie plată de metal şi se opri în faţa matricei. Luminiţa se transformă din stacojiu în smarald când îşi apăsă mâna pe ea.

— Vreau să scanezi cristalul acesta şi să-mi spui ce date conţine.

— Da, doamnă senator, răspunse IR.

În partea superioară a cilindrului se dilată un cerculeţ şi Justine lăsă cristalul de memorie să cadă înăuntru.

— Este un scanner cuantic, îi zise ea Paulei, aşa că ar trebui să poată localiza orice capcană hardcablată în structura moleculară.

Cele două femei se aşezară pe o sofa. Pielea maronie a acesteia era atât de scorojită de lumina puternică a soarelui, încât începuse să se crape. Justinei îi plăcea aspectul acela, la fel de mult ca şi moliciunea pe care i-o conferea vechimea. O piesă de mobilier degradată într-o locuinţă imaculată de trilionar făcea de asemenea încăperea mai atractivă în ochii ei, ca o pecete de identitate personală.

— Ce s-a întâmplat la autopsie? întrebă ea.

— Totul a fost banal, spuse Paula. S-a confirmat absenţa oricărei inserţii de memocelule. Restul inserţiilor lui erau relativ comune. Contrainformaţiile Marinei vor da de urma producătorului şi de acolo ar trebui să descoperim şi clinica unde a fost echipat Kazimir. Mă aştept ca operaţia să fi fost plătită fie cu bani-gheaţă, fie dintr-un cont de unică folosinţă. Adam Elvin nu face erori elementare, dar este posibil să avem şi noroc.

— Asta-i tot?

Justine nu era sigură la ce anume se aşteptase, la ceva care să-l scoată măcar pe Kazimir în relief, un aspect care să demonstreze cât era de excepţional.

— În esenţă, da. Cauza morţii a fost confirmată – fasciculul ionic. Nu consuma narcotice, deşi s-au găsit urme de tratamente masive cu steroizi şi hormoni vechi de doi ani, ceea ce este de înţeles pentru cineva care s-a născut pe o planetă cu gravitaţie redusă. Ar trebui să ştii că nu suferise nicio reprofilare celulară.

Justine se încruntă întrebător.

— Adică era cu adevărat el, explică Paula. N-au încercat să te păcălească cu altcineva.

— Aha... (Lucrul acesta i l-ar fi putut spune chiar ea. Era Kazimir, nimeni altul nu l-ar fi putut imita.) Şi-n camera de hotel? Nicio pistă?

— Se pare că nu. Primesc rapoartele direct de la Contra-informaţiile Marinei, pe măsură ce sunt introduse în baza lor de date. Bineînţeles, dacă nu introduc o informaţie şi o păstrează doar pentru ei, atunci avem o problemă.

— Este probabil aşa ceva?

— Este o posibilitate îndepărtată. Din punct de vedere legal, Contrainformaţiile trebuie să fişeze totul şi astfel Securitatea Senatului are acces complet, întrucât noi suntem mai sus pe lanţul trofic al serviciilor de securitate. Ştim însă amândouă că în Marina s-au infiltrat trădători. Este posibil ca unul dintre agenţii lui Starflyer să reţină anumite informaţii.

— Presupunând că n-ar fi cazul, camera de hotel ne va spune multe?

— Nu prea. Păzitorii par să fie la fel de meticuloşi cu ceea ce fac în locuinţele lor ca şi pe teren. Unicul raport care mă interesează realmente va fi cel al situaţiei financiare a lui

Kazimir. Ar trebui să ne ofere o detaliere bună a mişcărilor sale înainte ca tu să fi alertat Marina.

Un val brusc de vinovăţie cauzat de amintirea aceea o făcu pe Justine să încordeze maxilarele.

— Când va fi gata?

— Peste două zile. Biroul Contrainformaţiilor Marinei din Paris va corela datele. Eu le voi vedea după aceea.

— Paris... acela este vechiul tău birou, nu?

— Da, doamnă senator.

— Crezi că acolo se află agentul lui Starflyer?

— Da, existăo probabilitate foarte însemnată ca unul dintre ei să fie acolo. Înainte să fi fost demisă, eu derulam câteva operaţiuni de deconspirare.

— Iar eu m-am dus şi le-am povestit despre Kazimir..., rosti cu amărăciune Justine.

Paula Myo privi drept înainte, spre cilindrul care conţinea matricea.

— Îl voi demasca pe Starflyer, doamnă senator. Pentru asta luptă Păzitorii, unicul lucru în care Kazimir McFoster a crezut mai presus ca în orice.

— Da, încuviinţă Justine.

— Analiza cristalului de memorie s-a încheiat, anunţă IR. Conţine trei sute şaptezeci şi două de fişiere de date încriptate. Există protecţii software împotriva accesului neautorizat, dar pot fi depăşite cu uşurinţă.

— Bine, spuse Justine. (Ţinând seama de capacitatea matricei, ar fi fost foarte surprinsă dacă n-ar fi putut obţine acces la datele stocate pe cristal.) Poţi decripta fişierele?

— Sunt încriptate în geometrie cu o mie două sute optzeci de dimensiuni. Nu am capacitatea de procesare necesară decriptării la nivelul respectiv.

— Sictir, mormăi Justine.

Pentru o clipă, speranţele îi crescuseră realmente; se aşteptase la ceva mai mult ajutor de la un hardware care tocmai o costase peste cinci milioane de dolari pământeni.

— Cine o are?

— IC, zise Paula. Şi Păzitorii, bineînţeles.

Justine puse o întrebare care i se părea foarte dificilă.

— Tu ai încredere în IC?

— Prin ajutorul pe care ni-l oferă în a-i înfrânge pe extratereştrii Dysoni, cred că este un aliat de încredere.

— Ăsta-i un răspuns foarte prudent.

— Nu cred că oamenii pot înţelege motivaţiile complete ale IC. Noi nu ştim nici măcar intenţia sa reală faţă de noi ca specie. Afirmă că este benignă şi că n-a acţionat niciodată altfel de noi. Totuşi...

— Da?

— În decursul investigaţiilor mele, am avut parte de momente care sugerează că IC ne observă cu considerabil mai multă atenţie decât ar recunoaşte.

— Culegerea de informaţii a fost ocupaţia guvernelor încă de când troienii au căpătat o surpriză realmente neplăcută de la cadoul acela micuţ pe care-l lăsaseră grecii în urmă. Nu mă-ndoiesc nici măcar o secundă că IC nu ne-ar monitoriza.

— Dar în ce scop? Există câteva teorii şi majoritatea aparţin domeniilor mai nebuneşti ale paranoiei conspiraţiilor. Toate sunt îngrijorate de incipienta ascensiune a IC spre divinitate.

— Şi tu ce crezi?

— Bănuiesc că ne priveşte aproape la fel cum am privi noi un vecin turbulent. Ne monitorizează pentru că nu doreşte niciun fel de surprize, mai ales una care ar putea ameninţa întreaga regiune în care coexistăm.

— Şi asta-i cu adevărat relevant?

— Probabil că nu, dacă nu cumva alege să se alăture Dysonilor.

— Să dea naiba, da' ştiu că eşti suspicioasă!

— Prefer să mă gândesc la asta ca la o problemă de şah, spuse investigatoarea.

— Poftim?

— Încerc să văd toate viitoarele mişcări posibile ce-mi pot fi opuse, pe cât de departe reuşesc. Sunt însă de acord că posibilitatea ca IC să fie un inamic este foarte îndepărtată. La nivel personal, am stabilit cu ea o relaţie de lucru utilă şi, desigur, IC conţine o mulţime de personalităţi omeneşti descărcate care ar trebui să acţioneze în favoarea noastră.

— Acum nu ştiu realmente ce naiba să mai cred.

— Îmi pare rău, n-am vrut să te supun unor temeri suplimentare. Nu m-am gândit să ţin seama de starea ta curentă.

— În clipa de faţă, unicul beneficiu al vârstei mele este că ştiu când sunt prea tulburată ca să iau genul acela de decizie. Aşa că, dacă nu deranjează, voi lăsa chestiunea asta în seama ta. Vrei să-i ceri lui IC să ne decripteze cristalul?

— Unica alternativă ar fi să-i contactez pe Păzitori şi să le-o cer lor în mod direct.

— Ştii cum să faci asta? întrebă Justine.

— Nu. Dacă aş fi avut un asemenea acces la Păzitori, i-aş fi desfiinţat cu decenii în urmă.

— Înţeleg.

Iconul albastru-cenuşiu pentru codul pe care i-l trimisese Kazimir plutea în colţul vederii virtuale a Justinei, inert, dar ispititor. Înţelese din nou că nu gândea suficient de clar pentru a face opţiunea respectivă. Nu ştia nici măcar dacă să-i spună investigatoarei că-l avea. Iar contactarea unui grup politic clasificat ca terorist de către un senator al Commonwealthului era o acţiune importantă. În mod instinctiv, detesta să rişte să încarce codul acela inofensiv în unisferă. Dacă orice fel de asemenea asociere devenea publică înainte ca Starflyer să fie deconspirat, ea ar fi fost complet discreditată. Nici chiar familia n-ar fi putut s-o protejeze. Iar Starflyer ar fi obţinut altă victorie.

— Poate că nu va fi necesar să apelăm la ajutorul altcuiva pentru a ne ajuta cu cristalul de memorie, vorbi Paula. Marina investighează observatorul din Peru şi ar trebui să poată afla natura datelor, chiar dacă fişierele acestea rămân blocate.

— Bine, atunci, aprobă Justine uşurată. Vom aştepta până ce Marina anunţă raportul.

Scoase cristalul de memorie din matrice şi anulă ecranarea încăperii. Soarele cald al după-amiezii se revărsă iarăşi prin fereastra mare, făcând-o să clipească repede.

Majordomul reşedinţei aştepta lângă uşă.

— Amiralul Columbia doreşte să vă vadă, doamnă, spuse el.

— Este aici? se încruntă Justine surprinsă.

— Da, doamnă. L-am condus în salonul de recepţii din aripa vestică şi l-am rugat să aştepte.

— A spus ce doreşte?

— Din păcate, nu, doamnă.

— Rămâi aici, vorbi Justine către Paula. O să mă ocup eu. Porni prin coridorul central al aripii nordice, îndreptându-şi umerii pe când mergea. Era tipic pentru Columbia să încerce obţinerea

unei poziţii avantajoase printr-o vizită surpriză pe terenul ei. Se înşela însă amarnic dacă credea că genul acela de tactici grosolane ar fi putut avea succes până şi cu cei mai tineri Burnelli.

Decoraţiunile din salonul de recepţii din aripa vestică făceau aluzie la perioada cea mai opulentă a monarhiei franceze. Justine detestase dintotdeauna abundenţa de rame poleite şi frunze aurite, iar scaunele de epocă, deşi minunat împodobite, erau de fapt inconfortabile pentru a sta prea mult timp pe ele.

Amiralul Rafael Columbia aştepta în faţa şemineului uriaş, cu un picior ridicat uşor pe vatra din marmură. În uniforma sa imaculată, nu-i lipsea decât o şubă îmblănită ca să completeze imaginea unui ţar străvechi. Părea să studieze pendula din onix care domina poliţa de deasupra şemineului.

— Bună ziua, doamnă senator. Se înclină scurt, când femeia intră, deschizând ambele uşi şi păşind energic înăuntru. Admiram ceasul. Este original?

Uşile se închiseră automat în urma Justinei.

— Cred că da. Tata este un colecţionar agresiv.

— Într-adevăr.

Justine indică o masă cu tăblia din sticlă gravată cu blazonul Burnelli şi se aşezară de o parte şi cealaltă a ei, în scaune cu spătare înalte.

— Cu ce te pot ajuta, amirale?

— Doamnă senator, mă tem că trebuie să te întreb de ce ai intervenit într-o operaţiune a Contrainformaţiilor Marinei? Mai explicit – de ce ai îndepărtat corpul unui terorist suspect de la scena unei crime?

— Nu am îndepărtat nimic, amirale. Am însoţit corpul.

— Ai dispus să fie transportat la o clinică neoficială.

— Da, la facilitatea biotehnologică a familiei noastre. Autopsia s-a desfăşurat acolo sub completă supraveghere oficială.

— De ce, doamnă senator? Justine îi surâse îngheţat.

— Fiindcă nu am încredere în Contrainformaţiile Marinei. Tocmai fusesem martoră la eşecul catastrofic al operaţiunii de supraveghere. N-am mai dorit alte eşecuri. Corpul lui Kazimir ar fi trebuit să ofere personalului Contrainformaţiilor o mulţime de piste. Din ce am văzut până acum, departamentul tău s-a

dovedit remarcabil de incompetent. Amirale, în cazul acesta nu mai doresc alte greşeli. Nu voi accepta niciun fel de scuze.

— Doamnă senator, te pot întreba de unde îl cunoşteai pe Kazimir McFoster?

— Ne-am întâlnit în timpul vacanţei mele pe Far Away. Am avut o scurtă relaţie. După aceea el a apărut aici, la Tulip Mansion imediat după atacul Dysonilor. În mod firesc, când mi-a spus că lucra pentru Păzitori, l-am informat imediat pe comandorul Hogan. Totul este consemnat în fişiere.

— Ce dorea?

— Mai multe lucruri. Să mă convingă că Starflyer este real. Să înlătur inspecţiile vamale ale tuturor cargourilor cu destinaţia Far Away. Am refuzat.

— Prin urmare, nu eraţi apropiaţi?

— Nu.

— Am înţeles că ai fost foarte tulburată de moartea lui.

— Am fost de-a dreptul şocată. Nu sunt obişnuită să asist la morţi totale. Indiferent care i-ar fi opiniile şi activităţile, nicio persoană atât de tânără nu ar trebui să moară.

— Ideea supravegherii autopsiei ţi-a aparţinut, doamnă senator?

— Da.

— Înţeleg că Paula Myo a însoţit şi ea corpul.

— Am toată încrederea în Investigatoarea Myo. Expresia lui Rafael se încorda.

— Mă tem că nu împărtăşesc aceeaşi încredere, doamnă senator. Investigatoarea este un factor important în cazul Păzitorilor cu care se confruntă Contrainformaţiile Marinei. Am fost surprins şi chiar tulburat când au auzit că familia ta i-a consolidat numirea în Securitatea Senatului.

— Iar noi am fost surprinşi că ai concediat-o din Contrainformaţiile Marinei.

— Mi s-a părut cuvenit, după o sută treizeci de ani fără rezultate.

— Toţi din Commonwealth ştiu numele Investigatoarei, tocmai pentru că ea produce rezultate.

— Să fiu sincer, doamnă senator, a început să-şi piardă autocontrolul. Şi-a acuzat propriii ofiţeri de neloialitate. Rula operaţiuni externe fără autorizare. A început de asemenea să

manifeste tendinţe de simpatie faţă de teroriştii pe care ar fi trebuit să-i urmărească.

— „Simpatie”? În ce mod?

— Spunea că credea în existenţa extraterestrului Starflyer.

— Şi tu nu crezi?

— Evident că nu.

— Amirale, cine mi-a ucis fratele?

— Nu înţeleg. Ştii bine că a fost aceeaşi persoană care l-a omorât pe McFoster.

— Exact. Iar McFoster era un Păzitor. Necunoscuţii pentru care lucrează asasinul sunt atât împotriva Commonwealthului, cât şi împotriva Păzitorilor. Cred că în felul acesta ţi se îngustează spectaculos cercul suspecţilor, nu?

— Păzitorii au fost de foarte mult timp implicaţi în traficul de armament de pe piaţa neagră. Ca grup, traficanţii de arme tind să-şi rezolve diferendele prin folosirea forţei extreme. Noi credem că asasinul acesta lucrează pentru unul dintre dealerii implicaţi.

— Şi fratele meu a nimerit pur şi simplu la mijloc?

— Dacă a fost blocată o livrare de armament, atunci sunt în joc foarte mulţi bani.

— E ridicol! Senatorii Commonwealthului nu sunt ucişi în vendete primitive.

— Dar nici de extratereştri invizibili.

Justine se lăsă pe spate în scaun şi-l fulgeră cu privirea.

— Oricât de neplăcut ar fi de admis, doamnă senator, zise Rafael, în Commonwealth există o largă fraternitate de infractori. De aceea a fost înfiinţat iniţial Directoratul Intersolar Delicte Grave. Dacă nu mă crezi, o poţi întreba pe Investigatoarea Myo. Sau te-ai putea întreba de ce există Securitatea Senatului? Avem destule probleme cu ameninţări autentice la adresa Commonwealthului. Realmente nu este nevoie să inventăm altele noi.

— Amirale, mă avertizezi să nu mă bag în chestia asta?

— Îţi atrag atenţia că acţiunile tale curente nu sunt adecvate cu momentele dificile prin care trecem. În clipa de faţă, trebuie să ne unim forţele şi să ne luptăm cu inamicul nostru mult mai real.

— Marina se bucură de întregul meu sprijin şi va continua să-l primească.

— Mulţumesc, doamnă senator. Un ultim lucru. Teroristul McFoster se găsea într-o misiune de curierat. Noi nu am găsit ce anume transporta.

Ea îşi înclină capul pe un umăr şi surâse.

— Nu-i ceva neobişnuit?

— Foarte neobişnuit, doamnă senator. Mă întrebam dacă ai văzut ceva în timp ce l-ai însoţit?

— Nu.

— Eşti sigură, doamnă senator?

— Nu am văzut nicio clipă ce anume transporta el. Dacă transporta ceva...

— Am înţeles. Privirea lui Columbia nu se abătu nicio clipă de la faţa Justinei. Să ştii că în cele din urmă vom găsi materialele respective.

— Deocamdată n-aţi găsit nici măcar asasinul, nu?

Era o înţepătură copilărească, însă Justine fu oricum încântată de ea şi mai ales de felul în care gâtul lui Columbia se înroşi uşor deasupra gulerului uniformei.

* * *

Când Justine reveni în salonul ei, Gore Burnelli şi Paula Myo discutau, aşezaţi pe sofaua din piele uzată. Faţa aurie a tatălui ei reflecta petele de lumină ce sclipeau pe piloni şi podea, deplasându-se curgător la fiecare mişcare cât de infimă a sa. După ce intră, Justine activă protecţia, oprind pătrunderea luminii zilei.

— Puştiul ăla de McFoster te-a-nmuiat şi te-a făcut sentimentală, rosti Gore imediat după aceea. Ar fi trebuit să-i dai un şut în cur lui Columbia de să-l trimiţi pe orbită-n pizda mă-sii! Pe timpuri, l-ai fi halit la micul dejun. Nu-mi vine să cred că o fată de-a mea s-a transformat într-o căcăcioasă de miorlăită liberală.

— Astea-s timpuri noi, tată, replică Justine calm. Eu nu sunt în niciun caz ruptă de actualitate.

La interior însă clocotea din cauza cuvintelor acelora, mai cu seamă pentru că fuseseră spuse în faţa Investigatoarei. Până şi Paula Myo, care de obicei era inexpresivă, părea tulburată de explozia lui Gore.

— Nu fac altceva decât să-ţi spun care-i treaba, fato. Dacă prietenul tău care-a murit îţi afectează în halul ăsta emoţiile,

atunci ar trebui să-ţi ştergi amintirile lui din creier. Nu-mi pot permite să fii slabă – în niciun caz acum.

— Să fii sigur că-mi voi elimina din viaţă orice mi se va părea nepotrivit.

Uneori se întreba dacă Gore mai era încă într-atât de uman, încât să-şi amintească şi să înţeleagă un concept ca iubirea, după nenumăratele adaptări pe care le făcuse corpului său.

— Aşa mai vii de-acasă, chicoti el. Ştii că Columbia o să te-atace din toate poziţiile după ce-a belit-o în LA Galactic? Vrea s-o scoată definitiv pe Paula din scenă şi dacă tot s-a apucat de-o treabă, ar vrea ca şi Senatul să se transforme într-un parlamenţel sovietic, care să voteze în unanimitate pentru el de fiecare dată.

— Nu Columbia trebuie să vă îngrijoreze, rosti Paula. Justine şi Gore îşi opriră schimbul de replici şi o priviră pe Investigatoare.

— Cred că ştiu motivul adevărat pentru care a fost asasinat Thompson.

— Şi nu mi-ai spus în pula mea? izbucni Gore.

— Aproape tot timpul cât am fost în Directorat, am făcut lobby ca toate mărfurile expediate spre Far Away să fie examinate de către inspectori, cu rigoarea poliţiei. De fiecare dată, executivul a blocat propunerea, până ce Thompson a impus-o cu forţa pentru mine.

— Şi pentru asta a fost ucis de Starflyer, completă Gore. O ştiam.

— Thompson m-a sunat chiar înainte de a fi asasinat. Mi-a spus că aflase cine-mi blocase cererile. Nigel Sheldon.

— Nu se poate, răspunse Justine în mod reflex. Întregul Commonwealth există graţie lui Sheldon. N-o să-ncerce tocmai el să-l submineze.

— Nu în mod voluntar, comentă Gore. (În ciuda faptului că pielea lui aurie făcea imposibilă descifrarea oricărei expresii faciale, era evident că ideea îl tulbura.) Dar, după cum am înţeles eu, Bradley Johansson a susţinut dintotdeauna c-a fost înrobit de un extraterestru.

— Am rederulat de mai multe ori înregistrarea ultimului minut al lui Kazimir în terminalul Carralvo, spuse Paula. Se pare că el îl cunoştea pe asasin. A fost chiar încântat că-l vede. Era aproape ca şi cum ar fi fost prieteni vechi.

— Nu, scutură Justine din cap respingând complet posibilitatea aceea. Îmi este imposibil să cred că cineva ar putea

ajunge la Sheldon. Securitatea pe care familia noastră o desfăşoară în jurul nostru şi a facilităţilor noastre de reîntinerire este fenomenală. Cea a lui Sheldon ar trebui să fie şi mai puternică.

— Păzitorii susţineau că Preşedinta Doi lucrează pentru Starflyer, zise Paula.

— Alt căcat, mârâi Gore. Dacă nenorocitu' ăsta de Starflyer ar putea intra ca-n brânză prin Securitatea Senatului şi protecţiile lui Sheldon, atunci n-ar mai trebui să se furişeze prin umbre; ar fi deja Führerul nostru.

— Atunci de ce a fost ucis fiul tău? întrebă Paula. Numai pentru că a implementat inspecţia transporturilor? Sau pentru că a descoperit conexiunea?

— Bine, aprobă Gore fără chef. Să zicem că Thompson ar fi descoperit nişte informaţii care l-au determinat să creadă asta. A spus de la cine a aflat numele lui Sheldon?

— Nu. A zis doar că toată problema era foarte neclară şi că era politică la cel mai înalt nivel.

— Politica n-are niveluri diferite, murmură Gore şi se răsuci spre Justine. Asta-i pentru tine. Trebuie să aflăm de unde şi-a obţinut Thompson informaţiile.

— Tată, eu n-am nici pe departe contactele lui în Senat.

— Hristoase, termină cu subestimările, fato! Dacă vreau s-aud miorlăieli jalnice, o să vizitez un avocat pentru drepturile omului de pe Orleans.

— Bine, ridică ea braţele exasperată, o să-ncep să merg de colo-colo, strigând întrebări cu glas tare, ca să văd dacă cineva o să-nceapă să tragă-n mine.

— Aşa mai da, zise Gore şi buzele metalice îi zvâcniră în aproximaţia unui surâs.

— În ce scop? întrebă Paula.

— Cum adică „în ce scop", în pula mea?

— Ce vei face dacă doamna senator va confirma că Sheldon mi-a blocat solicitările?

— Dacă-i adevărat, va trebui să mergem la membrii seniori ai familiei lui şi să le-arătăm ce s-a-ntâmplat. Mă aştept ca ei să-l re-vieze şi actualizeze dintr-o stocare de siguranţă a memoriei anterioară coruperii lui... indiferent când ar fi fost asta.

— Crezi că familia Sheldon te va susţine?

— Nu se poate ca toţi să fie agenţi Starflyer.

— Este adevărat, dar cum vom şti care sunt agenţii?

— Mi se pare prematur să discutăm despre asta, interveni Justine. Mai întâi să încercăm să stabilim veridicitatea lucrurilor pe care le suspectăm. După aceea ar trebui să avem o imagine mai clară despre ce ar trebui să facem.

— Simultan, spuse Gore, trebuie să creăm nişte alianţe solide. Un fel de reţea de rezistenţă politică, care să contracareze influenţa lui Starflyer. O să m-ocup eu de asta.

— Fii atent la Columbia, zise Paula. El ştie acum că eşti sponsorul meu şi-o să vâneze şi familia voastră. Iar influenţa lui politică este în creştere. În timpul războaielor, societăţile recurg la multe scurtături; ca amiral răspunzător de defensivă, el va putea emite ordine care n-ar putea fi aprobate în perioade de pace.

— Nu te teme-n privinţa asta. Mai degrabă îngheaţă iadul decât să fie mai şmecher ca mine vreun păcălici de Halgarth.

* * *

Micul avion Boeing 44044 cu decolare verticală coborî pe platforma observatorului în mijlocul vârtejului de aer al jeturilor sale electrice, care stârniră o furtună de sol nisipos ocru şi granule murdare de gheaţă. Acestea se depuseră însă repede, pe măsură ce palele încetiniră şi stewardesa deschise trapa. Renne simţi cum i se înfundă urechile, când presiunea scăzu brusc. Se aflau la peste cinci mii de metri altitudine pe versantul vestic al Anzilor, imediat la nord de Sandia, cu munţii zimţaţi formând de jur împrejur un magnific peisaj încununat de nea. Renne simţi aproape imediat că-şi pierde respiraţia şi inspiră cât putu de adânc. Nu simţi absolut nicio diferenţă. Se sculă de pe scaun şi avansa încet, încheind fermoarul hainei peste puloverul gros. Lumina de afară era suficient de puternică pentru a o face să se oprească în capul scării şi să-şi pună ochelarii de soare. În aerul periculos de rarefiat, răsuflarea i se vedea sub forma unor dâre mici şi albe.

Pe sol o aşteptau doi ofiţeri de la biroul Lima al Contra-informaţiilor Marinei, purtând jachete verde-închis care semănau mai degrabă cu costume spaţiale decât cu haine pentru climat extrem. Femeia coborî cele cinci trepte de aluminiu şi gâfâi disperată după oxigen.

Un bărbat înainta şi întinse braţul.

— Bun-sosit la staţia Antina, locotenent Kempasa. Sunt Phil Mandia şi am făcut parte din echipa care l-a încadrat pe McFoster pe drumul încoace.

— Grozav, şuieră ea.

Abia îi putea distinge chipul îndărătul unei măşti protectoare cu tentă chihlimbarie, care avea ochelari integraţi. Inima îi bubuia incredibil de puternic în piept. Trebuiră să meargă foarte încet spre clădirile observatorului – un şir de cuburi scunde din plastic închis la culoare, cu ferestre ca nişte hublouri. Numai într-o clădire se vedeau lumini la interior. Cele trei antene principale de radiotelescop se găseau pe platoul stâncos dinapoia lor, nişte farfurii albe uriaşe, ce se balansau pe turle metalice improbabil de subţiri. Pe când Renne se uita, o antenă se mişcă foarte puţin, urmărind sectorul nordic al cerului.

— Cum se comportă prizonierul meu? întrebă femeia.

— Cufflin? Susţine că nu ştie aproape nimic; că acţiona în baza unui contract primit de la un agent anonim. În măsura în care este posibil, îl cred.

— Vom şti mai sigur după ce-l voi lua înapoi la Paris.

— Ce intenţionezi să faci – să-i citeşti memoria?

— Da.

Deşi avea faţa acoperită de mască, strâmbătura dezaprobatoare a lui Phil Mandia era destul de evidentă.

Tălpile lui Renne începură să scrâşnească pe chiciura ce acoperea solul. Nicăieri nu se vedeau plante, nici măcar smocuri de iarbă. Femeia trebuia să fie atentă pe unde să calce, fiindcă terenul era brăzdat de făgaşe adânci ce îngheţaseră bocnă. Vehiculele pe care le lăsaseră şi de pe care se scorojea vopseaua galbenă, erau parcate în jurul clădirilor, semănând cu nişte încrucişări scandaloase între tractoare şi pluguri de zăpadă. Două berline Honda 4x4 maro, noi, erau oprite lângă ele, cu flancurile stropite de noroi gros, cafeniu.

— Cu ele aţi venit? întrebă Renne.

— Da. Phil Mandia indică din cap spre unicul drum mohorât, care şerpuia de la observator. A fost o călătorie criminală.

— Cum dracu-aţi reuşit să evitaţi să fiţi zăriţi de McFoster?

— Greu.

Renne nu era sigură dacă bărbatul glumise sau nu.

Ajunseră la clădirea principală şi pătrunseră înăuntru, unde lumea redeveni caldă. Căldura nu însemna însă absolut nimic pentru inima lui Renne, care continua să galopeze. Fu nevoită să se aşeze imediat în primul birou în care intrară. Îi fu aproape imposibil să se mai poată scula, aşa că trebui să-şi scoată haina din poziţia aceea, o acţiune simplă care o stoarse de vlagă. Nu ştia cum avea să se întoarcă la avion; poate că ceilalţi urmau s-o poarte pe braţe.

— Altitudinea nu te deranjează? îl întrebă pe Phil Mandia.

— Mi-a luat o vreme să mă adaptez, recunoscu el. Renne începu să-şi dea seama cât de mult o urau echipele locale. O şmecheră de la centru trimisă să verifice de ce eşuase operaţiunea, care căuta să arunce vina pe o echipă de teren. *Nu-i deloc aşa*, ar fi dorit ea să spună, dar asta ar fi făcut-o să apară slabă în ochii lor. Ea putea face faţă fără dificultate intrigilor din birou.

— Bun, vreau să-ncep cu directoarea, spuse Renne. Jennifer Seitz ieşise de numai cinci ani din reîntinerire şi era o femeie micuţă, cochetă, cu ochi verzi atrăgători şi piele foarte închisă la culoare. Purta un pulovăr castaniu cu câteva numere mai larg, care era îndeajuns de lung pentru a putea fi considerat fustă; îşi suflecase mânecile, totuşi nici asta nu le împiedica să fluture în jurul braţelor subţiri. Renne decise că îl împrumutase probabil de la cineva cu vreo jumătate de metru mai înalt. Directoarea părea mai degrabă iritată, decât intimidată sau îngrijorată de invazia Marinei în observatorul ei. Atitudinea ei în forţă era înmuiată la exterior de surâsul tineresc, înşelător, pe care-l afişa. Phil Mandia se alese cu o privire exasperată când o conduse politicos pe Renne în biroul ei; chiar şi privirea aceea însă aducea mai degrabă cu o simplă bosumflare, decât cu o dezaprobare autentică.

Renne indică fereastra rotundă a camerei şi cele trei antene mari de afară.

— Care dintre ele..., se opri şi trase adânc aer în piept,... este orientată către Marte?

— Niciuna, răspunse Jennifer Seitz. Antenele principale sunt pentru radioastronomia de spaţiu cosmic îndepărtat. Pentru semnalul de la Marte, folosim unul dintre receptoarele auxiliare.

— Şi suntem siguri că Cufflin i-a înmânat lui McFoster datele marţiene? privi Renne spre Phil Mandia pentru confirmare.

— În memoria reţelei observatorului n-a mai rămas nici urmă de ele, răspunse bărbatul. Imediat după ce McFoster a luat copia, Cufflin a încărcat un program-vierme de urmărire, pentru a elimina orice înregistrare a transmisiunilor.

— Trebuie să existe şi alte copii, se încruntă Renne. De cât timp primiţi datele acestea?

Colţul gurii lui Jennifer Seitz zvâcni într-un tic.

— De douăzeci de ani.

— Douăzeci! Ce dracu-aţi făcut cu ele?

— Le colectam pentru o organizaţie de cercetări ştiinţifice. Pentru noi este un contract realmente minor: sub unu la sută din bugetul nostru total. Nici măcar nu necesită supraveghere din partea oamenilor; IR a noastră poate să se ocupe de tot procesul. Le receptăm şi le stocăm pentru organizaţie. Durata proiectului lor este estimată la treizeci de ani.

Jennifer Seitz observă surprinderea din ochii lui Renne şi chicoti:

— Ţi se pare mult? Aici rulăm observări a căror completare va dura o sută de ani... dacă avem noroc.

— Bine, spuse Renne, să dăm niţel înapoi şi s-o luăm încetişor. Nici măcar nu ştiam că Commonwealthul ar avea ceva pe Marte. De unde exact provin semnalele astea?

— De la staţia ştiinţifică automată de pe Arabia Terra.

— Şi ce fel de cercetări se desfăşoară acolo?

— Păi domeniul total de cercetări ştiinţifice planetare de la distanţă: meteorologie, geologie – ar trebui să spun areologie – fizică solară, radiaţii... Este o listă lungă; practic poţi spune orice subiect şi o să-i găseşti instrumentele specifice acolo, în plină funcţiune. Sunt peste tot pe Marte şi-şi transmit datele spre Arabia Terra, care la rândul ei le expediază la noi. Şi sateliţilor. În prezent, pe orbita polară sunt patru sateliţi, deşi toţi ar trebui înlocuiţi.

— Nu ştiusem că cineva ar mai fi interesat de Marte.

— Foarte puţini sunt, răspunse sardonic Jennifer Seitz. La urma urmelor, aici vorbim despre astronomie. Chiar şi după Dudley Bose, nu este cea mai populară profesiune din Commonwealth. În plus, în universul acesta există planete mult mai interesante decât Marte. Pe de altă parte, un set relativ mic de senzori care operează mult timp poate să producă tot atâtea date cât şi un studiu scurt, dar mai intens. De fapt, datele sunt

mai relevante, mai reprezentative, când sunt colectate pe o durată lungă. Avem staţii automate tocmai de cealaltă parte a sistemului solar, care colectează datele, puţin câte puţin, apoi le transmit către noi şi celelalte observatoare, ca un pârâiaş subţire, totuşi constant. Majoritatea fundaţiilor sau universităţilor de pe Pământ au departamente mici pentru toate corpurile cosmice din sistemul solar. Toate se chinuiesc cu resurse minime, catalogându-şi şi analizându-şi informaţiile. Însă instrumentele pe care le utilizează nu sunt costisitoare după criteriile actuale; toate sunt stare-solidă şi alimentate fie solar, fie geotermic; rezistă decenii. Ele singure oferă suficiente informaţii pentru a le da de lucru puţinilor planetologi care au mai rămas pe Pământ.

— Aş dori o listă a lor, te rog.

— Fundaţia care finanţează staţia marţiană îşi are sediul în Londra. Mi se pare că se numeşte Asociaţia Interplanetară Lambeth. Dumnezeu ştie de unde fac rost de burse! Ce naiba, planetologie pură în epoca noastră? Trebuie să fii un adevărat filantrop al ştiinţelor pentru ca s-o susţii.

— Şi care, exact, este proiectul pentru care plăteşte Asociaţia Interplanetară Lambeth?

— Habar n-am.

— Nu ştii?

Renne exclamă atât de puternic, încât fu nevoită să inspire repede ca să-şi reumple plămânii, iar asta o făcu să izbucnească în tuse. Simţea cum o durere de cap începea să-i cuprindă tâmplele.

— Nu-i domeniul meu, răspunse Jennifer Seitz. Strict vorbind, eu sunt radioastronom şi lucrez cu antenele principale, care fac parte din reţeaua Solwide. Linia noastră de bază este orbita lui Pluto, ceea ce ne oferă o capacitate de recepţie excelentă. Este de altfel şi motivul pentru care avem aici atâtea receptoare auxiliare – pentru a menţine legătura cu unităţile Solwide care sunt foarte îndepărtate. De aceea nu mă interesează absolut deloc praful de pe Marte, şabloanele fracturilor provocate de maree în gheaţa de pe Europa, ori curenţii super-conductori din scoarţa lui Charon. Dacă însă vrei să afli despre evenimente realmente interesante, ca ricoşeurile emisiilor Big Bang sau ţipetele mag-quasarilor, atunci te-aş putea desfăta zile întregi despre subiectele astea.

— Aici nu există niciun planetolog?

— Nu. Personalul este compus din doi radioastronomi, eu şi partenera mea Carrie, şi patru tehnicieni care au grijă ca echipamentele să meargă perfect. Mă rog... pe cât de perfect pot fi menţinute de ceva atât de lipsit de fonduri ca Solwide. Iar pentru ca să ne adauge fiori noi vieţii, după atacul Dysonilor, Agenţia Ştiinţifică NFU a început să vorbească despre închiderea observatorului pe durata conflictului. Trebuie să vin cu propuneri pentru punerea la naftalină. Ar fi trebuit s-arunc naibii pasiunea asta pentru astronomie într-o stocare de siguranţă a memoriei la ultima reîntinerire şi să m-ocup de ceva care să mă facă dezgustător de bogată. Cine dracu' să fie interesat de susţinerea unor persoane care şi-au dedicat în mod discret câteva vieţi pentru a ajuta la extinderea bazei generale de cunoştinţe a rasei umane? În niciun caz rahatul nostru de guvern, asta-i sigur! Acum vă mai am şi pe voi pe cap, ca să vă băgaţi nasurile peste tot.

— Îmi pare rău de observator, replică sec Renne, dar realitatea este că suntem în război şi Commonwealthul trebuie să stabilească nişte priorităţi.

— Da, cum să nu!

— Asociaţia Interplanetară Lambeth a văzut ceva din datele pe care le-aţi receptat pentru ea?

— Nu. Marte reprezintă cam jumătate din proiectele de monitorizare automată din sistemul solar. Duratele şi graficele lor sunt măsurabile în ani. De acord, treizeci de ani este destul de mult pentru ştiinţa planetară, totuşi nu ceva excepţional.

— Ce fel de senzori trimiteau pe Marte? Exact?

Jennifer Seitz strânse din umeri.

— Când s-a iscat scandalul, am verificat bineînţeles contractul. Nu ne spune mare lucru. Instrumentele de înregistrări ofereau pur şi simplu o imagine generală a mediului marţian.

— Este posibil să fi primit şi semnale încriptate alături de restul datelor?

— Sigur că da. Nu ştiu însă de la care instrument anume.

— Aveţi măcar o listă a instrumentelor de pe Marte?

— Da, însă trebuie să-nţelegi că nu noi le-am instalat pe planetă. Unele erau deja acolo, lăsate de la proiecte mai vechi; restul fusese depozitat de-a lungul anilor de navele automate ale Agenţiei Ştiinţifice NFU. Noi nu avem niciun control asupra lor,

niciun rol de supervizare. Nu-ţi pot oferi o garanţie absolută a ceea ce sunt de fapt unele dintre ele. Dacă ni s-a spus că un anume canal din fluxul de date transmite rezultatele provenite de la un scaner seismic nu înseamnă că acela este şi adevărul. Ar putea la fel de bine să fie informaţii despre liniile defensive ale Pământului trimise către o flotă de invazie extraterestră. Practic nu există niciun mod de a şti cu certitudine... decât să mergi acolo şi să verifici personal originea transmisiei. Noi nu suntem decât un minunat nod-releu de retransmisie.

Lui Renne nu-i plăcea să fie distrasă, dar...

— În sistemul solar acţionează nave spaţiale automate?

— Nu ştiai?

— Nu, recunoscu ea.

— Păi... altfel nu se poate. Uite cum stă treaba, locotenente: niciunul dintre noi, din această lume ameţitoare a astronomiei sau ştiinţei planetare solare nu-şi poate permite să închirieze o gaură-de-vierme TSC pentru a coborî un termometru în atmosfera lui Saturn. În loc de aşa ceva, ne călcăm pe mândrie şi ne grupăm laolaltă, pentru a ne coordona bugetele în vederea producerii de loturi de instrumente. Când un lot este gata, încărcăm unul dintre cele trei cargoboturi automate ale Agenţiei Ştiinţifice cu preţioşii noştri sateliţi şi senzori şi-l trimitem într-un turneu de opt ani prin sistemul solar. Iar după aceea, ne rugăm plini de egoism ca vechitura naibii să nu se strice înainte de a apuca să lanseze tocmai modulul nostru cu instrumente. Îţi vând un pont, locotenente – când te afli în tovărăşia unor astronomi de pe Pământ, nu menţiona niciodată misiunea de plasare din 2320. Mulţi colegi au abandonat profesiunea după catastrofa aceea minoră. În medie, sunt necesari cincisprezece ani de cereri, propuneri, reexaminare a procedurilor, cerşit pe faţă şi renunţare la primul tău născut pentru a obţine aprobarea unui proiect cu senzori, după care nu-ţi mai rămâne de făcut decât să găseşti fondurile pentru a-l proiecta şi construi. În calele alea de cargo se află al naibii de multe investiţii sentimentale şi profesionale.

— Da, încuviinţă sec Renne.

Migrena îi pulsa de acum dureros în ţeastă. Era sigură că-şi adusese un pachet de tifi. Se găsea probabil în buzunarul jachetei, atârnată la câţiva metri mai încolo... mult prea departe pentru ea.

— Mulţumesc, am înţeles tabloul general. Ocupaţia asta nu-i una de succes şi exagerat de bine plătită.

— Nu, cu excepţia cazului în care te numeşti Bose.

— Pentru a concluziona – nu ai nicio idee despre ce anume ai primit de pe Marte timp de douăzeci de ani?

Jennifer Seitz îi oferi un surâs de scuză.

— Cam aşa ceva. Deşi aş dori să se consemneze oficial că am fost director aici timp de şapte ani, iar doi ani am absentat din cauza reîntineririi. Nu eu am acceptat contractul acela şi niciunul dintre noi n-a fost implicat în el. Totul este condus de două subrutine din IR.

— Cine a început contractul?

— Când Asociaţia Lambeth a demarat proiectul, director era Rowell. Cred că s-a mutat pe Berkak, unde i s-a oferit postul de decan la o universitate nouă.

— Mulţumesc, o să-l chestionăm.

Renne inspiră şi mai mult aer rarefiat; lipsa oxigenului o ameţea. Nu era o senzaţie neplăcută, dar gândea mult mai lent.

— Spune-mi ceva... După părerea ta, ce anume de pe Marte ar putea să intereseze un grup de terorişti ca Păzitorii?

— Asta-i chestia cea mai stranie: nimic. Şi nu am prejudecăţi pentru că sunt radioastronom. Planeta aia este complet sterilă, un deşert îngheţat şi lipsit de atmosferă. Ce naiba, hai să fim serioşi! întreaga chestiune este ridicolă; n-are secrete, n-are valoare, n-are relevanţă pentru nimeni. Continui să fiu pe jumătate convinsă că oamenii voştri au făcut o greşeală.

— Spune-mi atunci despre Cufflin.

Jennifer Seitz îşi schimonosi chipul frumuşel.

— Doamne, nu ştiu! Nu era decât un asistent tehnic; un tehnician banal care lucra într-o slujbă de rahat a Agenţiei Ştiinţifice ca să-şi achite pensia. Până ieri aş fi jurat că ţi-aş fi putut reproduce mai bine decât el toate poveştile vieţii lui. Nu mai spun cât de incredibil de plictisitoare puteau fi! Lucrăm aici trei săptămâni la rând, înghesuiţi toţi laolaltă, după care primim o binecuvântată săptămână liberă. El fusese repartizat la observator cu trei ani şi jumătate în urmă. Nici nu vreau să mă gândesc cât timp înseamnă c-am petrecut de atunci trăind, dormind şi mâncând exact în clădirea asta. Acum se dovedeşte că ar fi parte dintr-un complot terorist de subminare a Commonwealthului. Iisuse! Este Dan Cufflin! Mai are şapte ani

până la reîntinerire şi e disperat s-ajungă acolo. Îi place curry, detestă mâncarea chinezească, accesează exagerat de multe dramolete IST softporno, a avut o soţie în viaţa asta, dar n-a mers, îşi vizitează nepotul o dată pe an, de Paşti, îi miros picioarele, este un programator de mâna a doua, un mecanic de nivel mediu şi ne-nnebuneşte pur şi simplu exersând stepul... prost. Ce dracu' de terorişti sunt ăia cărora le place stepul?

— Terorişti răi, rosti sec Renne.

— Nu pot să cred c-a făcut asta.

— În mod clar pare c-ar fi vinovat. Desigur, vom confirma asta pentru noi înşine. Mă aştept să fii chemată martoră la proces.

— Îl luaţi cu voi?

— Bineînţeles.

* * *

Cumva, Renne izbuti să se târască înapoi la avion, fără ca vlăguirea să-i fie prea evidentă, totuşi rezemându-se de Phil Mandia. Doi ofiţeri de Marină îl escortară pe Dan Cufflin în urma ei şi-l aşezară într-un scaun de cealaltă parte a culoarului. Limitatoare de metmal i se revărsară peste încheieturile mâinilor şi peste gambe, fixându-le. Jennifer Seitz avusese dreptate în această privinţă. În mod foarte vizibil, Cufflin se apropia de momentul în care avea nevoie de o reîntinerire; era un bărbat înalt, care izbutise să evite să devină supraponderal. Grijile şi un aer de înfrângere făceau ca obrajii şi orbitele să-i pară excesiv de adâncite, cu pielea la fel de palidă ca a lui Renne. Salopeta bleumarin uzată pe care o purta îi completa imaginea de câine bătut.

Când decolară, Cufflin privi pe ferestruică şi pe chip i se citi o expresie uluită faţă de dispariţia bruscă a observatorului sub ei.

Durerea de cap a lui Renne începuse să se diminueze imediat ce trapa fusese închisă şi jeturile porniseră să presurizeze cabina micuţă. Femeia deschise duza de deasupra fotoliului şi surâse mulţumită când aerul filtrat îi lovi faţa. Cafeaua primită de la stewardesă îi alungă ultimele rămăşiţe de disconfort, fără a mai fi nevoie de un tub tifi.

— Zborul ar trebui să dureze cincizeci de minute, rosti ea şi întoarse capul către Cufflin. Mergem la Rio, apoi luăm un tren-buclă spre Paris.

El nu comentă nimic şi rămase cu ochii aţintiţi la un punct de afară, pe măsură ce suiră abrupt în stratosfera.

— Ştii ce se va-ntâmpla când ajungem acolo? întrebă Renne pe un ton nepăsător.

— Mă treceţi în fugă prin faţa juraţilor mituiţi şi-apoi mă împuşcaţi.

— Nu, Dan. Te vom duce la o facilitate biomedicală a Marinei, unde îţi vom citi memoria. Conform tuturor relatărilor, nu-i o experienţă plăcută. Îţi pierzi controlul propriei minţi... alţi oameni îţi invadează craniul şi examinează orice părticică doresc din viaţa ta. Nimic nu mai este privat... sentimentele tale, visurile... Ţi le smulgem pe toate.

— Grozav! Dintotdeauna am avut o genă de exhibiţionist în mine.

— Nu-i adevărat, suspină ea pe un ton înţelegător. Ţi-am accesat dosarul şi am stat de vorbă cu colegii tăi de muncă. Cum naiba te-ai amestecat în prostia asta?

Bărbatul întoarse capul spre Renne.

— Tehnica ta de interogare e de căcat, ştiai?

— Nu sunt un spion experimentat ca tine, Dan.

— Foarte amuzant. Nu sunt spion. Nu sunt terorist. Nu sunt trădător. Nu sunt nimic dintre astea.

— Atunci ce eşti?

— Mi-ai citit dosarul.

— Reaminteşte-mi.

— De ce?

— Perfect – ideea finală este următoarea: cooperează, varsă-mi tot – dar cinstit! – şi aş putea recomanda să nu ne mai deranjăm cu o citire de memorie. Ar fi însă bine ca povestea ta să fie a naibii de credibilă.

— Şi procesul?

— Eu nu-ţi ofer o scăpare, Dan; lucrurile nu se desfăşoară aşa. Indiferent ce s-ar întâmpla, vei fi judecat. Dar dacă ne-ajuţi, sunt sigură că judecătorul va ţine seama de asta.

El rămase tăcut un minut, însă în cele din urmă încuviinţă încet.

— Am un nepot, Jacob. Are opt ani...

— Da?

— Ca să-l pot vedea, a trebuit să m-adresez tribunalului. La dracu', el e tot ce mi-a rămas din viaţa asta futută... oricum singurul lucru bun. Aş muri, dacă nu l-aş mai putea vedea. Ai copii, locotenente?

— Câţiva, da. Nu şi în viaţa asta... încă. Ei însă au toţi copii la rândul lor. Am devenit deja stră-străbunică.

— Şi-i vezi pe toţi? Îţi vezi familia?

— Când am timp. Slujba asta... mă-nţelegi... Nu-i tocmai un program de opt ore după care să pleci acasă.

— Dar apuci să-i vezi, asta-i ceea ce contează. Fiică-mea s-a dat de partea maică-sii. Iar noi suntem toţi pământeni nativi, asta-i problema. Pe planeta asta, trebuie să fii milionar doar ca să-ţi fixezi întâlnire cu un avocat. Iar eu nu-s milionar.

— Aşadar, cineva ţi-a oferit bani? Îndeajuns pentru ca un avocat să-ţi câştige dreptul de a-l vedea?

— Da.

— Cine?

— Nu-i cunosc numele, nu l-am întâlnit niciodată, nu-i decât un cod de adresă în unisferă. Este agent pentru cei care lucrează în domeniul securităţii personale. Un prieten mi-a povestit despre el. Mi-a zis c-ar putea să m-ajute.

— Bun, cum îl cheamă?

— Robin Beard.

— Deci agentul ăsta te-a recrutat?

— Da.

— Ca să faci... ce anume?

— După cum a prezentat el lucrurile, practic nimic. Mă temusem că va trebui să omor pe cineva... probabil c-aş fi fost în stare şi de aşa ceva. Însă tot ce dorea de la mine era să mă prezint pentru postul de tehnician de întreţinere la observatorul Agenţiei Ştiinţifice NFU. Trebuia să monitorizez datele marţiene pe care le receptau şi să mă asigur că nu erau probleme. Mi-a spus că într-o zi va veni cineva şi va lua o copie a datelor, iar după aceea trebuia să şterg datele originale. Asta era tot – tot ce trebuia să fac. Iar pentru asta am căpătat dreptul de a-l vedea din nou pe micul Jacob, o dată pe an, de Paşti. Nu era cine ştie ce delict, aşa c-am fost de-acord.

— În regulă, Dan, acum vine întrebarea realmente importantă: tu ştii la ce se refereau datele?

— Nu. (Îşi umezi buzele şi clătină din cap.) Nu, mă jur! De vreo două ori, am încercat să mă uit la ele. În mod evident erau foarte valoroase pentru agent, totuşi mie mi s-au părut pur şi simplu nişte date banale de staţie ştiinţifică.

— Nu ţi-ai făcut şi pentru tine o copie, Dan... poate ca să-i ai cu ceva la mână ulterior?

— Nu. Am ajuns să-l văd pe Jacob, aşa cum îmi promiseseră, aşa c-am jucat şi eu cinstit. Nu mi se păreau genul de oameni pe care să încerci să-i tragi pe sfoară. Cred c-am avut dreptate în privinţa asta; ziceai că sunt terorişti.

Răspunsul o derută pe Renne; avea sentimentul neplăcut că bărbatul spunea adevărul. Dan Cufflin nu era un delincvent autentic, gata să încerce o mică estorcare din proprie iniţiativă, ci doar un om slab şi disperat, lesne de exploatat dacă ştiai pe ce butoane să apeşi. Şi cine naiba avea să caute vreodată o „cârtiţă” într-un observator radioastronomic în mijlocul Anzilor?

Indiferent ce anume făcuseră Păzitorii pe Marte, îşi acoperiseră perfect urmele. *Până când cineva l-a ucis pe Kazimir McFoster...*

* * *

După o zi, Renne încă se întreba în ce fel asasinatul acela se potrivea într-o operaţiune altfel perfectă. Biroul Paris investiga cazul douăzeci şi patru de ore pe zi, şapte zile pe săptămână, având susţinerea de prioritate maximă a Marinei; absolut nimeni nu avea să pună întrebări despre buget sau programul de lucru.

Spre sfârşitul dimineţii, se pomeni căscând, în vreme ce ecranele consolei îi afişau altă serie de informaţii despre iluzoria Asociaţie Interplanetară Lambeth. Peste un anumit nivel, cănile de cafea nu mai puteau contracara toxinele de oboseală ce i se acumulau în sânge. Afară era altă zi de primăvară pariziană cenuşie, cu ploaia şiroind pe ferestre. Înăuntru, colegii ei deveneau iritabili din cauza nesomnului şi a frustrării cauzate de pierderea asasinului în LA Galactic. În dimineaţa aceea, peste mese se schimbaseră destule replici încordate. Şi nervii nu le fuseseră domoliţi de un reportaj despre organizaţia lor care apela masiv la extrase din emisiunea Alessandrei Baron. Frumoasa prezentatoare fusese maliţios de încântată să prezinte cum îşi doborâse asasinul victima, în timp ce aceasta era înconjurată de

ofiţeri de la Contrainformaţiile Marinei, după care dispăruse fără urmă. Ea sugerase că ucigaşul din LA Galactic era dorit şi în asociere cu asasinarea lui Burnelli.

— De unde capătă informaţiile astea? mârâise Tarlo. Asta-i secretă.

— Probabil de la familia Burnelli, răspunsese Renne. Nu cred că-n clipa de faţă ne iubeşte prea mult. La urma urmelor, a fost ucisă jucăria Justinei. Probabil că ea trage sforile să predăm cazul Securităţii Senatului.

Tarlo coborâse glasul şi privise în jur cu un aer vinovat, în caz că-l auzea cineva.

— Pe când erai în America de Sud, am aflat că şefa primeşte toate datele noastre imediat ce le fişăm. Încetul cu-ncetul, Hogan o să-nnebunească, ştiind că ea vede totul peste umărul nostru.

— În sfârşit, o veste bună, murmurase femeia. Te-a contactat?

— Încă nu. Pe tine?

— Nu.

— Dac-o face, să-i spui c-o s-o ajut în orice fel pot.

— Bine.

Se despărţiseră ca un cuplu care avea o idilă secretă la birou, amândoi încercând să nu zâmbească.

* * *

Comandorul Alic Hogan ajunse la biroul Paris imediat după prânz. Ştia că era în toane proaste şi mai ştia că toanele proaste nu erau bune pentru un mediu de calitate în birou. Ca să fie sincer, pe el îl durea exact în cot. Tocmai revenise de la Kerensk, unde petrecuse o oră în cabinetul amiralului Columbia, încercând să explice *belirea* – aşa cum o descrisese amiralul – din LA Galactic. Nu vedea niciun motiv pentru care n-ar fi trebuit să-şi împrăştie nemulţumirea.

Când intră în biroul mare şi deschis, toţi ridicară capetele de la display-uri. Zări câteva surâsuri compătimitoare, care fură iute înăbuşite.

— Ofiţerii seniori – peste zece minute, şedinţă în sala trei, anunţă Hogan şi traversă apăsat încăperea, spre propriul său cabinet.

În spatele lui se auziră comentarii murmurate, pe care le ignoră.

Alic se aşeză în scaunul dindărătul biroului, genul de mobilier banal capitonat cu piele neagră pe care l-ar fi avut orice secretară. Rămăsese din timpul mandatului Paulei Myo şi încă n-apucase să-l înlocuiască. Ca pe nimic altceva din birou. *Inclusiv pe oameni.*

Profită de singurătate ca să-şi lase capul în mâini, străduindu-se să se descotorosească de bagajele emoţionale şi să se concentreze. Preluarea biroului Paris fusese o oportunitate uriaşă. Marina creştea cu o viteză fenomenală, iar el se găsea pe culoarul cel mai bun şi suia iute. Ataşarea de Columbia fusese ideea cea mai inteligentă pe care-o avusese în zilele de existenţă a Directoratului. Îl ajutase serios pe directorul Columbia, completând rapoarte pentru toate diviziile. După plecarea lui Rees, el fusese ales în mod firesc pentru a fi cu ochii pe Paula Myo. Acum putea să înţeleagă, în cele din urmă, cu ce se confruntase femeia în atâtea decenii.

Hristoase, asta a simţit Myo timp de o sută treizeci de ani! Modul în care asasinul le scăpase în LA Galactic nu era atât uluitor, cât de-a dreptul insultător. Şi judecând după modul impecabil în care-i fusese planificată ruta de evadare, ştiuse în mod sigur că Marina îl observa pe McFoster. Ceea ce sugera că într-adevăr exista undeva o scurgere de informaţii. Era unicul lucru pe care Alic nu-l putea spune amiralului, decât după ce avea dovezi absolute... şi preferabil o mărturisire completă. Mai exista de asemenea problema necunoscuţilor pentru care lucra asasinul. Concluzia evidentă, cea la care ajunsese Myo, era imposibilă din punct de vedere politic. El n-ar fi putut s-o pomenească niciodată, nimănui. Ar fi însemnat să-şi autodistrugă cariera.

Pur şi simplu trebuia să aducă sub control situaţia Păzitorilor şi să-i raporteze amiralului un progres real. Dacă nu existau rezultate – şi rapid –, avea s-o urmeze pe Myo afară pe uşă. Şi era aproape sigur că nimeni n-avea să-i ofere o slujbă comodă în Securitatea Senatului.

Ca aspect pozitiv, consecinţele episodului LA Galactic produseseră o sumedenie de piste către diversele operaţiuni şi oameni ai Păzitorilor. Ofiţerii lui din Paris erau buni, în ciuda amărăciunii ce dăinuia după plecarea silită a lui Myo. Trebuia

doar să se asigure că ei aveau resursele necesare pentru a-şi încheia investigaţiile şi să coordoneze o strategie decentă pentru cazul de ansamblu. Aveau să urmeze rezultate care să sfârtece organizaţia Păzitorilor. *Trebuiau să urmeze.*

Alic dădu peste cap un pahar plin cu apă minerală, sperând că-l va calma şi-i va conferi starea mentală corespunzătoare pentru conducerea şedinţei. Poate că era doar deshidratat; ultimele douăzeci şi patru de ore fuseseră extrem de agitate. Când se simţi pregătit, porni spre sala de şedinţe. Renne Kempasa era în faţa lui, ducând o cană înaltă, plină cu cafea.

Tarlo şi John King aşteptau deja înăuntru. John fusese investigator în vechiul Directorat şi sosise din departamentul de tehnicieni criminalişti cu două luni înainte de începerea schimbărilor administrative. Momentul mişcării respective însemna că el nu era chiar aşa de rece faţă de Alic precum ceilalţi doi locotenenţi seniori.

— Prea multă cafeină, rosti Tarlo cu glas tare, când Renne se aşeză. A câta-i – a opta din dimineaţa asta?

Ea îl fulgeră din priviri.

— Fie o beau pe-asta, fie m-apuc de fumat. Alege tu.

John râse înaintea expresiei şocate de pe chipul lui Tarlo. Alic Hogan intră şi se aşeză în capul mesei albe.

— Amiralul nu-i deloc încântat de noi, le spuse. Mi-a subliniat-o foarte clar, aşa cum sunt sigur că vă puteţi da seama. De aceea... vă rog să-mi spuneţi că avem în sfârşit un nume pentru asasin.

— Îmi pare rău, şefu', zise John King. Faţa lui nu figurează în nicio bază de date din Commonwealth. Evident, a fost reprofilată. Probabil că l-am fi găsit sub vechea identitate, dar actualele trăsături sunt complet necunoscute.

— Nu-i chiar aşa, făcu Renne. McFoster îl ştia. Ba chiar a fost bucuros să-l vadă. Mai precis, a fost foarte fericit. Aş pune prinsoare c-asasinul nostru este de pe Far Away.

— Cine de pe Far Away ar trimite un asasin în Commonwealth? întrebă John.

Ea strânse din umeri.

— Nu ştiu, dar cel puţin ar trebui să verificăm arhivele TSC, ca să vedem dacă el a trecut prin gara Boongate în ultimii doi ani.

— Bine, spuse John, o să-mi pun oamenii să se ocupe de asta. Foster Cortese îmi rulează programele de recogniţiune vizuală şi poate adăuga baza de date Boongate în analiza lui.

— Perfect, încuviinţă Alic. Acum – ce ştiţi despre echipamentul cu care era wetcablat? Toţi am văzut de ce era în stare. Chestiile alea erau de ultimă oră; trebuie să existe nişte date tehnice consemnate pe undeva.

— Jim Nwan se ocupă de asta, rosti Tarlo. În Commonwealth există numeroase companii care produc genul acela de armament. Nu-mi dădusem seama că pot fi atâtea... Multe arme sunt furnizate Marilor Familii şi Dinastiilor Intersolare pentru diviziile lor de securitate. Urmărirea utilizatorului final va fi dificilă, fiindcă nu sunt prea cooperante. În plus, mai este şi clinica de pe Illuminatus, care-i cel mai puţin prietenoasă.

— Dacă te blochează cineva, anunţă-mă imediat, zise Alic. Cabinetul amiralului va aplica imediat presiunile necesare.

— Am înţeles.

— Bun. Renne, ce-ai aflat la observator?

— Destule, deşi nu sunt sigură asupra datelor relevante.

— S-auzim.

Ea sorbi din cafea şi se strâmbă când se fripse.

— În primul rând, s-a confirmat ce anume a preluat McFoster de acolo: date ce fuseseră stocate în observator. Se pare că toate proveneau de pe Marte.

— De pe Marte? se încruntă Alic. Ce pizda mă-sii e pe Marte?

— Aici începem să ne lovim de probleme. Nu ştim.Datele au fost transmise de la o staţie ştiinţifică automată. În mod oficial era un proiect finanţat de Asociaţia Interplanetară Lambeth pentru investigarea ambientului marţian. Staţia transmitea semnalele de douăzeci de ani, preluându-le, se pare, de la senzori automaţi răspândiţi pe toată planeta.

— Douăzeci de ani, ai zis?

— Da, aprobă ea sardonic. Însă Asociaţia Interplanetară Lambeth nu mai există. Acum opt ani a trecut în spaţiul virtual şi în prezent este doar o adresă înregistrată la o firmă de avocatură la fel de ireală. Un program administrativ se ocupă de un cont bancar cu suficienţi bani pentru a achita proiectul Marte până la terminare. Observatorul îşi primeşte suma anuală şi dacă cineva apelează Asociaţia cu o întrebare, programul administrativ are

un meniu de răspunsuri standard. Cu alte cuvinte, o tipică operaţiune-paravan a Păzitorilor.

— Asociaţia a fost vreodată reală? întrebă Alic.

— Da, la înfiinţare. Atunci a existat în Londra un birou cu personal. Am pus-o pe Gwyneth să încerce să găsească pe oricine a fost angajat acolo şi sperăm să dăm de urma unei secretare sau a unui stagiar. Nu-i promiţător; în mod normal, persoanele importante au fost Păzitori, iar restul extraplanetari sosiţi cu viză standard de muncă. Pentru că nu există arhive, o să verificăm agenţiile extraplanetare de plasare a forţei de muncă.

— De ce ar fi abandonat Păzitorii biroul Asociaţiei, dacă observatorul continuă să culeagă date pentru ea? se miră John.

— Trecerea în spaţiul virtual coincide cu expedierea ultimului set de instrumente spre Marte, răspunse Renne. În primii lor doisprezece ani de existenţă au plătit pentru plasarea multor seturi. Nu poţi face asta exclusiv prin cibersferă; trebuie să existe şi întruniri, oameni reali care să discute cu cei din personalul Agenţiei Ştiinţifice NFU şi să-i invite la prânzuri, să participe la seminare, designeri pentru pachetele de senzori... chestii de felul ăsta.

— Una peste alta, există înregistrări despre ce anume au expediat ei pe Marte? întrebă Alic.

Nu-i plăceau dimensiunile acestei operaţiuni a Păzitorilor şi nici faptul că implica lucruri noi pe care ei nu le puteau înţelege. Prea multe aspecte negative pentru a le include în orice raport către amiral.

— Avem certificatele de încărcătură ale Agenţiei Ştiinţifice NFU, zise femeia, dar nu putem şti ce s-a încărcat de fapt. Navele alea călătoresc prin tot sistemul solar şi instrumentele planetare pe care le plasează sunt conţinute în containere antişoc, în landere de unică folosinţă. Nimeni din portul selenar n-ar deschide vreodată un sistem sigilat pe care-l încarcă într-o navă – n-ar avea niciun motiv s-o facă.

— Vrei să-mi spui că Păzitorii au derulat o operaţiune aici, în sistemul solar, timp de douăzeci de ani chiar sub nasurile noastre şi tot nu ştim ce este? Alic se opri; nu dorea să transmită impresia de critică, ci ei trebuiau să coopereze în cazul acesta. Ce se ştie despre alte planete? Păzitorii rulează operaţiuni şi pe ele?

— Nu se pare, spuse Renne. Matthew Oldfield verifică toate proiectele planetare din sistem pe care le cunoaşte Agenţia Ştiinţifică NFU; deocamdată par legale. A fost doar Marte.

— Şi nu se poate şti ce au plasat acolo?

— Nu, decât doar să mergem fizic şi să inspectăm echipamentele. Însă sistemele au expediat date de două decenii şi sunt programate să dureze încă zece ani. Nu văd cum ar putea fi vreun gen de arme. Să fiu sinceră, nu cred că merită să mai irosim resurse în privinţa asta; indiferent despre ce ar fi fost vorba, este clar că proiectul s-a terminat.

— Eu nu pot fi de acord cu asta, interveni Tarlo. Este o operaţiune pe care au rulat-o douăzeci de ani. Trebuie să fi fost importantă pentru ei. Asta-nseamnă că trebuie să aflăm ce era.

— Importante erau datele, replică Renne. Asta căutau ei. Acum datele nu mai există. Cufflin a şters memoria observatorului şi McFoster nu le avea asupra lui când a fost ucis.

Lui Alic nu-i plăcea să i se reamintească faptul că McFoster părea să nu fi transportat nimic, deşi subiectul respectiv se transforma într-un conflict politic major între amiral şi familia Burnelli. El nu dorea în niciun caz să implice şi biroul Paris în scandal şi aproape că putea fi de acord cu Renne că investigarea lui Marte constituia o risipă de resurse. Şi totuşi... douăzeci de ani... În mod evident, Johansson considerase că era ceva extrem de important.

— Ce-i cu individul ăsta, Cufflin? I s-a citit memoria?

— Nu văd rostul, zise Renne. Mi-a mărturisit totul, în mod voluntar, în timp ce reveneam la Rio. Aici l-am pompat cu droguri şi a repetat aceeaşi poveste. Nu era decât un complice plătit; n-a avut acces la informaţii. Eu recomand să-l acuzăm de complicitate şi să lăsăm tribunalul să decidă mai departe.

— Dacă nu crezi că mai poate fi de folos, atunci... perfect. Alic îşi instrui e-majordomul să noteze observaţia.

— A oferit un singur nume util, continuă Renne. Robin Beard. Asta a fost intermediarul care l-a pus în legătură cu agentul anonim care i-a propus afacerea. Poate fi doar o bănuială, însă câţiva dintre membrii echipei care a atacat *A doua şansă* fuseseră recrutaţi prin intermediul unui agent specializat în forţe de securitate şi care, de asemenea, a fost foarte grijuliu să rămână anonim. Poate că nu-i decât o coincidenţă, totuşi ambele au fost operaţiuni ale Păzitorilor.

— Ştim unde-i acest Robin Beard? întrebă Alic.

Se străduia să nu pară prea surescitat, ar fi fost lipsit de profesionalism, însă agentul acela părea o pistă foarte promiţătoare.

— L-am pus pe Vic Russell să se ocupe de asta ca prioritate absolută. Ultima adresă cunoscută era pe Cagayn. Vic a plecat deja cu expresul într-acolo; legătura cu poliţia locală este stabilită.

— Excelent.

— Cum rămâne cu Marte? spuse Tarlo. Nu putem ignora planeta pur şi simplu.

— Chestia interesantă, răspunse Renne, este că Dan Cufflin n-a transmis niciodată nimic spre Marte prin intermediul observatorului – nicio instrucţiune codificată de închidere. Aşa că, teoretic, staţia automată şi ceea ce au plasat Păzitorii acolo continuă să opereze. Va expedia alt semnal peste opt zile. Agenţia Ştiinţifică NFU alcătuieşte un grup de planetologi care să analizeze datele pentru noi şi să vadă dacă provin de la senzori ambientali.

— Opt zile? rosti sarcastic Tarlo. Haide, haide! Domnule comandor, au fost disperaţi să pună mâna pe datele astea. Trebuie să le investigăm imediat.

Alic ar fi vrut să-i dea dreptate, dar costurile trimiterii unei echipe criminaliste pe Marte ar fi fost fenomenale. Devierea unei găuri-de-vierme TSC, chiar şi pe cea a unei divizii de explorare, ar fi costat milioane. O asemenea procedură trebuia autorizată de amiral.

— De ce nu poate observatorul să ia legătura chiar azi cu staţia automată de pe Marte? Trebuie să existe un gen de protocol de comunicaţii, care să ruleze diagnostice pe sistemele de-acolo. Trebuie să fie mai ieftin şi probabil mai rapid.

Renne strânse din umeri.

— Cred că da. O pot întreba pe Jennifer Seitz, directoarea.

— Fă-o şi ţine-mă la curent.

Alic surâse satisfăcut. Decizii bune, lipsite de ambiguitate, conducere corespunzătoare: toţi aveau de profitat de pe urma ei.

— Bineînţeles.

Femeia mai sorbi o gură din cafea.

— Am şi-o veste bună pentru tine, şefu’, rosti Tarlo şi trimise un zâmbet maliţios în direcţia lui Renne.

— Spune!

— Am făcut progrese în privinţa datelor financiare ale lui McFoster. Am nevoie de un mandat ca să-i deschid contul de la banca Pacific Pine, fiindcă-i protejat. După ce-i studiem şablonul de cheltuieli, putem alcătui un model al mişcărilor lui. Am descoperit de asemenea şi de unde îi provin banii.

— Un cont de unică folosinţă, depozit în numerar, comentă Renne rânjind peste marginea cănii. Aşa-i de fiecare dată. Imposibil de urmărit.

Tarlo îi arătă degetul mijlociu.

— O să capeţi mandatul într-o oră, promise Alic. Perfect, situaţia nu pare atât de rea pe cât fusese-n triajul ăla. Putem rezolva cazul, o ştiu.

2

Din punct de vedere tehnic, Cabinetul de Război ar fi trebuit să-şi ţină întrunirile în Palatul Prezidenţial de pe New Rio, deoarece era condus de Preşedintă şi deţinea responsabilitate finală pentru întreaga politică a Commonwealth-ului. Aceea era structura definită în Constituţia Commonwealth-ului. Politica din viaţa reală diferea însă.

Niciunul dintre liderii Dinastiilor Intersolare care erau prezenţi, Nigel Sheldon, Heather Antonia Halgarth, Alan Hutchinson şi Hans Brant, nu dorea să lipsească prea mult de pe planeta sa. Şi preferau Pământul, deoarece asigura legături feroviare directe cu toate cele 15Mari. Senatorii Justine Burnelli, Crispin Goldreich şi Ramon DB îşi aveau oricum cartierele generale pe Pământ. Iar cei doi amirali, Kime şi Columbia, nu aveau influenţa de a propune alt loc de întrunire, în niciun caz după criticile publice pe care Marina le încasa după 23Pierdute... oricât de incorect ar fi fost asta.

Patricia Kantil nu avea de ales decât să se încline în faţa majorităţii. Poate că într-adevăr asupra Marinei se revărsau cele mai multe critici din media, dar sondajele unisferei arătau că un procentaj semnificativ punea sub semnul întrebării conducerea de ansamblu. Oricât de mult ar fi iritat-o, aranja ca întrunirea să se desfăşoare în clădirea Senatului din Washington.

Participanţii se adunară în una dintre acele săli subterane protejate, atât de iubite de guverne ori de câte ori construiesc facilităţi pentru cazuri excepţionale. Într-o epocă în care câmpurile de forţă puteau devia cu relativă uşurinţă salvele de lasere atomice şi exploziile de o sută de megatone, Patricia nu înţelegea realmente motivul pentru care să fie săpate labirinturi de încăperi la o sută de metri dedesubtul vechii clădiri a Senatului. Totuşi acela era locul în care se adunară.

Dacă n-ar fi fost absenţa ferestrelor, sala putea fi identică cu orice sală de consiliu dintr-o corporaţie importantă. O masă lungă din lemn de tarn, atât de lustruită, încât granulele sale purpurii străluceau în iluminatul puternic, cu douăsprezece scaune capitonate cu piele şi pluş. De pe pereţi, portretele tuturor foştilor prim-miniştri ai Senatului priveau masa cu expresii de superioritate. Un covor ca de smarald, cu o uriaşă emblemă a

Commonwealth-ului Intersolar, acoperea pardoseala. Totul era foarte sobru şi scump; tipic pentru un buget care n-avea să ajungă niciodată sub privirile publicului.

Întregul Cabinet de Război se ridică în picioare când Elaine Doi intră în sală. La doi paşi în urma ei, Patricia fu încântată în mod discret să vadă că măcar politeţea se păstra; adevăratele puteri din Commonwealth continuau să respecte procedurile formale... cel puţin deocamdată. Niciunul dintre ceilalţi membri ai Cabinetului nu era însoţit de asistenţi; Patricia era singura. Nu-şi putea aminti să mai fi fost vreodată în prezenţa reală a atâtor jucători de clasă universală. Era intimidant, chiar şi pentru cineva atât de familiarizat ca ea cu procesele de la nivelul superior al guvernării. În plus, ştia că Elaine era tulburată; de data aceasta, nu doar în privinţa propriului ei mandat. Ultimul lot de date statistice cu privire la asaltul Dysonilor fusese şocant.

Elaine îşi ocupă locul în capul mesei şi le ceru şi celorlalţi să se aşeze. Patricia stătea la stânga ei, iar prim-ministrul Oliver Tam în dreapta. Uşile duble înalte se închiseră şi sala fu izolată automat. Toţi pierdură contactul cu unisfera.

— IC nu participă? întrebă Crispin morocănos.

Elaine se uită la Patricia şi încuviinţă uşor din cap.

— Nu în etapa aceasta, spuse Patricia. Deşi pare să fie la fel de neliniştită ca şi noi în privinţa invaziei şi a oferit un ajutor important la momentul respectiv, tot nu putem fi siguri în privinţa loialităţii sale finale. Întrucât oamenii sunt cei care se confruntă cu efectele fizice ale atacului Dysonilor, apreciem că noi singuri ar trebui să ne stabilim răspunsul. Dacă vom decide că avem nevoie de ajutorul sau de sfatul ei, i le vom solicita, bineînţeles. Până atunci, procesul decizional fundamental ar trebui să fie exclusiv al nostru.

Crispin, dacă fu nemulţumit de răspunsul ei, nu se trădă în niciun fel.

— Mulţumesc, rosti Elaine. Anunţ acum începerea oficială a acestei prime întruniri a Cabinetului de Război. Azi şi aici trebuie să determinăm natura reacţiei noastre faţă de ameninţarea clară şi absolută a extratereştrilor Dysoni. Nu cred că subestimez enormitatea sarcinii cu care ne confruntăm, atunci când spun că rezultatele acestei întruniri ar putea să determine nu doar viitorul omenirii ca specie, ci chiar existenţa unui viitor în sine. Deciziile vor fi extrem de dificile şi neîndoios nepopulare pentru unii. Eu

personal sunt pregătită să sacrific acţiunile populiste, pentru a face tot ce este atât corect, cât şi necesar. Aş dori ca amiralul Kime să ne ofere o scurtă sinteză a asaltului teribil pe care l-am suferit şi apoi analiza Marinei cu privire la ce ne putem aştepta în continuare din partea Dysonilor. După aceea, voi deschide discuţiile în vederea deciziilor comune. Amirale, ai cuvântul!

— Mulţumesc, doamnă Preşedinte. Wilson privi în jurul mesei, întristat de lipsa de feţe prietenoase. Ştim toţi că a fost rău. Cunoşteam dimensiunea civilizaţiei Dyson Alfa şi genul de resurse de care dispunea, dar pregătirea noastră iniţială a fost complet inadecvată. Motivul este destul de simplu – am refuzat să credem că un atac la scara aceasta s-ar putea petrece vreodată. Pur şi simplu pentru aşa ceva nu există nicio explicaţie raţională. Am văzut că posibilităţile industriale ale civilizaţiei Dyson sunt probabil egale cu ale întregului Commonwealth, dacă nu chiar mai mari. Dacă Dysonii au nevoie de spaţiu de expansiune şi de mai multe resurse materiale, atunci ar fi considerabil mai ieftin să exploateze sisteme stelare din imediata lor apropiere, în loc să vină până la al nostru. Ei au optat totuşi să nu urmeze un şablon logic de dezvoltare. Au aflat despre noi de la Bose şi Verbeken şi aproape primul lucru pe care l-au făcut a fost să construiască găuri-de-vierme, prin intermediul cărora să ajungă la noi. Se pare că teoria cea mai defavorabilă pentru învăluire a fost corectă – bariera din jurul lui Dyson Alfa a fost construită pentru a împiedica ieşirea celor de acolo.

— Ce se întâmplă cu Dyson Beta? întrebă Alan Hutchinson.

— Rămâne o necunoscută, aprobă Wilson. Ca şi motivul pentru anularea barierei Dyson Alfa. Astăzi însă trebuie să abordăm consecinţa eliberării Dysonilor. Ca rezultat al atacului lor, estimăm actualmente că numărul victimelor pe planetele 23Pierdute este de aproximativ treizeci şi şapte de milioane.

În jurul mesei se lăsă o tăcere totală. Cei mai mulţi membri ai Cabinetului priveau suprafaţa lustruită a lemnului, nedorind să vadă ochii altora.

Wilson îşi drese glasul şi continuă:

— Din natura atacurilor şi din informaţiile ulterioare pe care le-am cules, se pare că obiectivul Dysonilor este ocuparea facilităţilor industriale de pe planetele 23Pierdute. Spre deosebire de noi, ei nu par a fi interesaţi de păstrarea ecologiilor planetare. Ceea ce am văzut din planeta lor natală pare să susţină această

ipoteză; era masiv industrializată, iar poluarea depăşea cu ordine de magnitudine tot ce am cunoscut pe Pământ în perioadele cele mai teribile din secolul al XXI-lea. Prin urmare priorităţile lor sunt complet diferite de ale noastre. Din această cauză, predicţiile sunt foarte dificile. Cu toate acestea, ei se află acum în câmp deschis şi le putem observa activităţile în mod direct – putem determina ce acţiuni vor trebui să desfăşoare în continuare. De exemplu, vor trebui să-şi sporească forţele de ocupaţie de pe 23Pierdute, pentru a le utiliza în mod corespunzător şi pentru a le proteja împotriva oricăror contraatacuri ale noastre. Vor pregăti de asemenea un al doilea atac împotriva Commonwealthului, apoi un al treilea şi un al patrulea. Vor urma să atace şi să ne împingă mereu şi mereu, pe tot mai puţine planete, până ce nu ne va mai rămâne niciuna.

— De ce eşti sigur în privinţa asta? întrebă Heather.

— Suntem în război, replică Wilson.

Îi văzu buzele sclipitoare încordându-se la auzul cuvântului, cu cenzura scăpând aidoma unor feromoni prin pielea perfectă a chipului ei de peste cincizeci de ani. Deşi purta un costum sobru, bleumarin elegant, cu părul galben-castaniu strâns în coadă, autoritatea nu-i putea fi ascunsă. Heather era unica femeie care conducea o Dinastie Intersolară 15Mari; aspectul ei feminin era un văl foarte subţire purtat peste ambiţie nemiloasă şi instinct politic ascuţit ca briciul. La fel ca el, şi ca toţi ceilalţi aşezaţi în jurul mesei, detesta să primească veşti proaste.

— Prin natura sa, urmă Wilson susţinându-i privirea, războiul nu poate avea o natură statică. Dysonii ştiu că nu vom accepta niciodată pierderea acelor douăzeci şi trei de planete. Fie că ei vor continua să se extindă peste Commonwealth, ştergându-ne din istoria galactică, fie că noi le vom face acelaşi lucru.

— Sugerezi să comitem genocid? întrebă încet Ramon DB.

— Sugerezi ca noi să devenim victimele genocidului? contraatacă Wilson. Acesta nu este un război aşa cum am luptat noi până acum. Nu este o înfruntare strategică pentru resurse esenţiale, nu luptăm pentru a obţine control asupra unor teritorii tribale sau asupra unor rute de comerţ către noile colonii. Atât noi cât şi Dysonii suntem intersolari şi în galaxie nu există materii prime deficitare. Ei au venit aici cu un singur scop: de a ne ucide şi de a ne captura planetele.

— În cazul acesta, interveni Hans Brant, în trecutul omenirii a existat un război analog. S-ar părea că ei duc împotriva noastră o cruciadă religioasă.

— S-ar putea să ai dreptate, încuviinţă Wilson. În tot cazul, religia sau o variantă ideologică a ei, s-a numărat printre teoriile cele mai populare oferite de echipele noastre de analiză strategică. Motivaţia lor nu poate fi uşor explicată în niciun alt fel.

— Ne putem face griji despre motive şi mai târziu, spuse Nigel. Ai definit situaţia în care ne găsim. Ce doreşte Marina să facă mai departe? Ce anume vă trebuie?

— Noi propunem să răspundem la agresiunea Dysonilor printr-un plan din trei etape. Mai întâi, o infiltrare masivă şi sabotaje pe 23Pierdute; să-i ţinem pe Dysoni pe planetele acelea, să-i încetinim, să le abatem resursele de la pregătirea următorului lor atac, în timp ce noi ne pregătim pentru etapa a doua.

— Sunt curios la ce fel de forţe v-aţi gândit să desfăşoare acţiunile amintite? spuse Alan Hutchinson.

— Unităţi de comando vor fi trimise pe 23Pierdute prin găuri-de-vierme care se vor deschide pentru durate foarte scurte. Ele vor cauza cât mai multe subminări posibile şi în acelaşi timp vor colecta informaţii. Deocamdată ştim foarte puţine despre Dysoni. În felul acesta, ne putem extinde considerabil baza de cunoştinţe. Sperăm să efectuăm şi câteva misiuni de răpire, pentru a putea începe proceduri de interogare şi citire a memoriilor.

— Despre ce efective vorbim? întrebă tăios Alan. Pentru un impact corespunzător, vei avea nevoie de foarte mulţi luptători de gherilă.

— Intenţionăm să trimitem o forţă iniţială de aproximativ zece mii de militari pe fiecare planetă.

— Zece... Hristoase, omule, vorbeşti despre recrutarea unei armate de un sfert de milion de oameni!

— Nu considerăm că aceasta ar fi o problemă, interveni prompt Rafael. Noul serviciu de trupe de sol al Marinei va fi deschis bineînţeles voluntarilor din populaţia generală, iar trecutul dovedeşte că vom avea numeroase înscrieri benevole. Până şi cei care au avut mai multe vieţi tind să devină agresivi atunci când sunt ameninţaţi. Pentru orice eventualitate avem şi o rezervă mare de indivizi care pot fi convinşi mult mai uşor,

persoane care, de fapt, sunt chiar mai adecvate pentru genul acesta de activităţi. Desfăcu braţele larg, într-un apel plin de raţiune: Vă rugăm, ultimele zile au fost petrecute aproape în totalitate pentru a plănui răspunsul nostru şi a-i examina fezabilitatea; nu sunt idei aruncate în panică. Desfăşurarea acestor trupe este posibilă şi în acelaşi timp esenţială. Trebuie să recâştigăm iniţiativa.

— Perfect, aprobă Hans. Care-i etapa a doua?

— O flotă, răspunse sec Wilson. O flotă foarte mare de nave de război. Nu genul de care dispunem în prezent. Trebuie să abordăm conflictul dintr-un punct de vedere complet radical. Trebuie să considerăm că navele ca *A doua şansă* şi *St. Asaph* au fost simple machete de pionierat, nici măcar prototipuri. Am fost foarte leneşi atunci, asamblând ce am putut, din componente deja existente.

Îi aruncă o privire scurtă lui Nigel şi urmă:

— Nu aduc critici; au fost bune pentru momentul respectiv, dar acum este o epocă nouă, care ar putea duce la nimicirea noastră dacă n-o recunoaştem ca atare. Avem nevoie de nave rapide, nu hiperpropulsiile de marca 5 sau 6 aflate în prezent pe planşetele de proiectare. Am nevoie de marca 10 sau mai mare, o viteză care să ne poată duce la Dyson Alfa într-o săptămână. Şi trebuie să fie bine protejate, cu câmpuri la fel de puternice ca barierele Dyson originale. Trebuie să fie dotate cu armament real, nu cu proiectile nucleare sau fascicule energetice. Vreau sonde de atac relativiste – fiecare navă să fie încărcată cu o sută de blestemăţii de-astea, care să poată lovi, fiecare, cu aceeaşi putere ca a lui *Desperado* dezlănţuit. Iar partea cea mai importantă este că-mi trebuie mii de asemenea nave; nu zeci, nu sute, ci mii – suficient ca să pun probleme nenorocitei ăleia de armade de nave obişnuite a Dysonilor. În decursul atacului lor asupra celor 23Pierdute, au trimis peste treizeci de mii de nave prin găurile-de-vierme; şi aveau de o sută de ori mai multe în sistemul lor natal. Dacă îi vom ataca, atunci în spatele acestui efort va trebui să existe producţia industrială echivalentă a unei 15Mari, care să le scoată pe bandă rulantă, aşa cum producem maşini şi trenuri. Navele SPL sunt unicul avantaj pe care-l avem în clipa de faţă asupra Dysonilor. Ei nu deţin aşa ceva. Dacă putem pune la punct şi desfăşura tehnologia aceea, atunci am avea o şansă. Cu genul de mobilitate de atac la care mă refer,

i-am putea depăşi ca manevrabilitate la nivel strategic. Le putem bloca următorul atac – aceasta este a doua etapă a noastră. După aceea, putem cerceta detaliat spaţiul dintre noi şi Dyson Alfa, pentru a afla unde este blestemata de escală intermediară Poarta Iadului şi s-o distrugem – etapa a treia, eliminarea ameninţării.

— Îmi sună bine, rosti Nigel. Cel puţin aţi analizat dintr-o perspectivă nouă. Este exact ceea ce ne trebuie.

— O analiză a naibii de costisitoare, murmură Crispin.

— Nu pot să cred c-ai spus aşa ceva! se răsti Justine şi asprimea neaşteptată din tonul ei îi făcu pe toţi s-o privească; semănase mai mult ca oricând cu Gore. Au murit treizeci şi şapte de milioane de oameni şi tu te plângi de costurile necesare apărării noastre!? N-ai auzit ce-a zis amiralul? Alternativa este moartea. Moartea reală, nu doar o incomodă absenţă petrecută în somn, în vreme ce clinica-ţi creşte un corp nou. O să mori, Crispin! Iar moartea *asta* este pe vecie.

— N-am spus că a fost prea costisitoare, draga mea. Aş dori doar să atrag atenţia că pentru a putea face faţă efortului, finanţele noastre vor trebui să treacă printr-o restructurare la fel de radicală. Asta dacă această minunată tehnologie nouă poate fi făcută să funcţioneze.

Îl privi cu subînţeles pe Nigel, apoi pe Wilson.

— Fundamentul teoretic este stabilit, replică Nigel sec. Cât despre transpunerea teoriei în practică, ei bine, Crispin, aici intervine rolul banilor tăi.

— Vă vor creşte taxele, atrase atenţia Crispin.

— Şi chiar crezi că pe vreunul dintre noi îl mai doare-n pulă de chestia asta acum? Pune Trezoreria să calculeze, creşte taxele cu douăzeci sau cu patruzeci la sută şi stabileşte împrumuturile şi emisiunile de obligaţiuni pe care va trebui să le lansăm. Nimănui nu-i pasă de inflaţie, de recesiune sau de creşterea nesusţinută pe care o va declanşa. Niciunul dintre căcaturile alea n-o să mai conteze, dacă pierdem. Dacă n-avem banii disponibili pentru a face să funcţioneze chestia asta, n-o să mai existe nicio piaţă financiară. O să fim morţi; noi, cei de la masa asta, trebuie s-o admitem, chiar dacă n-o vom putea spune niciodată în public.

— Nu-i vorba numai despre finanţe, zise Heather şi aprobă din cap în direcţia lui Wilson. Îmi place gândirea ta în privinţa asta.

— A fost un efort de echipă, mârâi bărbatul.

— Bineînţeles, dar echipa ta se îndreaptă în direcţia corectă. Trebuie să gândim cu mult în afara cadrului obişnuit şi să cooperăm pentru o schimbare. Mă sperie însă încercarea de a ne realinia capacitatea de producţie la o asemenea scară. Nu va fi deloc uşor, totuşi trebuie s-o facem.

— Probabil că IC ar putea să ajute, zise Oliver Tam.

— Posibil, rosti Heather pe tonul unei profesoare nemulţumite de un elev obraznic. Schimbă priviri cu ceilalţi trei şefi ai Dinastiilor şi adăugă: Va trebui să-i punem la curent şi pe restul.

— Sunt oameni inteligenţi, zise Nigel, iar noi avem propriile noastre aranjamente.

Heather strânse uşor din umeri.

— Ce-i cu situaţia refugiaţilor? întrebă Ramon DB. Ei ce loc ocupă în planurile astea? În clipa de faţă, supravieţuitorii de pe 23Pierdute saturează restul Commonwealth-ului; nu mai au case, nu mai au slujbe – practic nu mai au viaţă proprie. Privesc spre noi, guvernul, aşteptând conducere, aşteptând o recunoaştere a nenorocirii care s-a abătut asupra lor. Sunt sute de mii de oameni care se revarsă pe Silvergalde, care nu poate face faţă. Mi se spune că periferia lui Lyddington începe să semene cu o tabără medievală de refugiaţi – fără apă, fără dependinţe sanitare şi cu foarte puţine alimente. Iar aceasta este marea problemă pe care n-am auzit-o ridicată azi, aici: strămutarea. Populaţia de pe toate planetele aflate la o sută de ani-lumină de 23Pierdute fie că pleacă în vacanţă de cealaltă parte a Commonwealth-ului, fie că încearcă să-şi vândă proprietăţile şi să cumpere case pe planete unde crede că va fi în siguranţă. Oamenii se tem şi au motive foarte întemeiate. Ce facem noi în privinţa asta? Trebuie să le arătăm că le cunoaştem situaţia şi o înţelegem. Că vom întreprinde acţiuni pentru a o rezolva.

— Nu azi şi nu aici, rosti Preşedinta Doi.

Vorbise atât de ferm şi definitiv, încât atrase priviri surprinse din partea câtorva. Ramon chiar întredeschise gura, uimit.

— Domnule senator Ramon, continuă ea, acesta este Cabinetul de Război. Aici decidem strategia militară, atât şi nimic mai

mult. Strămutarea este o problemă pentru Cabinetul Civil general, dacă nu chiar pentru o dezbatere completă în Senat.

— Însă ei afectează problemele militare, observă Ramon. Vor afecta întreaga economie.

— Nu, răspunse prompt Elaine. De acord, cifrele sunt uriaşe, dar privite prin prisma procentajelor sunt neînsemnate. Nu voi îngădui ca acest Cabinet să se împotmolească în detaliile unor probleme care nu fac parte din agenda sa directă de lucru. Ai deviat de la subiect, domnule senator, te rog să te abţii.

Alan nu încerca defel să-şi ascundă surâsul; unul sau doi dintre ceilalţi păreau uşor descumpăniţi. Rareori avuseseră parte de-a face cu o Doi constructivă şi decisă. Înţelegându-şi brusca autoritate, ea întrebă:

— Domnule amiral Columbia, întrevezi vreo schimbare de politică în privinţa actualelor noastre defensive planetare?

— Nu, doamnă Preşedintă. Câmpurile de forţă au avut un succes deosebit, chiar şi pe 23Pierdute. Avem planuri de modernizare a tuturor câmpurilor de forţă ale oraşelor şi zonelor civile, anticipând că Dysonii vor lansa alt atac. Fabricanţii de armament au sporit producţia de aeroboţi de luptă, care s-au dovedit nepreţuiţi în bombardamentele preliminare. Sistemele electronice sunt de asemenea o prioritate, dar ele sunt pur defensive; nu pot decât să minimizeze distrugerile în eventualitatea unui atac. Pentru a opri atacul, avem nevoie de flota aceea.

— Am înţeles, domnule amiral. Cred că putem vota în privinţa strategiei generale.

— Aş dori să menţionez şi etapa a patra, spuse Columbia.

— A „patra”?

— Da, doamnă Preşedintă. Proiectul Seattle. Genul de armă pe care-l putem utiliza pentru a duce bătălia direct la Dyson Alfa.

— Nu ştiam nici măcar că am fi ajuns la stadiul de prototip.

— Sperăm ca în câteva luni să se ajungă acolo, răspunse Wilson. Îi ştiţi pe fizicieni – nu le plac termene limită. Oricum nu le respectă niciodată.

— Aşadar nu este ceva ce ar trebui să examinăm imediat? întrebă Preşedinta.

— Nu, încuviinţă precaut Wilson, totuşi amiralul Columbia are dreptate. Finalmente, va putea fi necesar să luăm decizia utilizării ei.

— Putem lupta cu navele de război, spuse Columbia. Îi putem încetini pe Dysoni, este chiar posibil să-i împingem înapoi, deşi orice război prelungit va fi extrem de costisitor pentru noi şi nu mă refer doar la problemele financiare. Dacă însă Dysonii se dovedesc implacabil de ostili faţă de noi, indiferent de motiv, atunci va trebui să utilizăm arma.

— Genocid, şopti Elaine. Doamne Dumnezeule...

— Va fi o decizie colectivă, îi spuse Hans. O vom lua împreună şi vom împărtăşi cu tine responsabilitatea ei.

— Proiectul Seattle ar trebui să fie în continuare prima prioritate, spuse Columbia.

— Da, zise Preşedinta încet. Perfect, dacă nimeni nu mai are alte probleme, aş dori să trecem la votarea propunerii amiralului Kime privind abordarea în trei etape a ameninţării Dysonilor. Cine este pentru?

Numără mâinile ridicate.

— Unanimitate.

* * *

În afara sălii Cabinetului de Război, grupuri mici de asistenţi aşteptau pe coridorul lung, pălăvrăgind între ei. Când uşile se deschiseră, toţi amuţiră şi-şi aşteptară şefii, pentru a-i urma după aceea aidoma piliturii de fier care se lipeşte de magneţi. Justine aproape că ajunsese la Sue Piken şi Ross Gant-Wainwright, cei doi consilieri seniori pe care-i moştenise o dată cu cabinetul lui Thompson, când Ramon DB o prinse din urmă.

— N-a fost în stilul tău, rosti el încet.

Justine se opri şi-i aruncă o privire intolerantă, pregătită să-i răspundă scurt şi iritat. Luminile puternice revărsate dinspre plafon străluceau din picăturile mici de transpiraţie de pe fruntea bărbatului. COtatuajele lui negre ca noaptea erau acum destul de vizibile pe obraji şi mâini, din cauza faptului că pielea de culoarea abanosului căpătase o paloare cenuşie. Când femeia coborî ochii, văzu cât de strânsă îi era roba generoasă. Iritarea îi pieri.

— Pari obosit, îi spuse şi puse o mână pe braţul lui. Să-nţeleg că n-ai luat-o prea uşurel?

El îi zâmbi drăgăstos.

— Tu aşa ai făcut?

— Corpul meu a revenit la douăzeci de ani. Rezist la stres şi la nopţile târzii. Tu nu mai rezişti.

— Te rog, nu-mi mai reaminti despre corpul meu la vârsta aceea. Îşi duse o mână, în joacă, la piept. Inima nu poate să-mi reziste la aşa multe. Apropo, îţi stă superb în negru!

— Rammy! Uită-te la inelele alea – n-o să le mai scoţi niciodată, într-atât ţi s-au umflat degetele.

Îi luă mâna şi examina bijuteriile care erau aproape îngropate în carnea puhavă.

El se îmbufna ca un copil care făcuse o prostie.

— Nu mă cicăli, femeie.

— Nu te cicălesc. Ţi-o spun direct: fie începi să te-ngrijeşti, fie te duc personal la clinica de reîntinerire.

— De parcă vreunul dintre noi ar putea pierde timpul cu aşa ceva în clipa de faţă. Tăcu puţin, nesigur. Am auzit despre LA Galactic... în sala de mese a Senatului se vorbeşte că tu-l cunoşteai pe băiatul care-a fost ucis.

— Da, îl ştiam. Eu am pus Contrainformaţiile Marinei pe urma lui.

Ramon îi privi suspicios rochia neagră.

— Sper că nu te-nvinuieşti pentru moartea lui.

— Nu.

— Ai uitat, draga mea, că te cunosc ca pe propriile-mi buzunare.

— Sala de mese a Senatului ştie că băiatul a fost ucis de aceeaşi persoană care l-a omorât pe Thompson?

— Da. Insistăm în mod discret, însă ferm, pe lângă Securitatea Senatului pentru nişte rezultate. Îşi coborî glasul la nivelul unei şoapte: în clipa de faţă, încrederea nu este foarte ridicată pentru niciuna dintre branşele Marinei.

— Se va-mbunătăţi.

Pentru o clipă, Justine se gândi să-i povestească despre Starflyer; Ramon ar fi fost un aliat superb în Senat, dar într-adevăr el nu se afla în formă bună şi asta i-ar fi sporit grijile. *Nu încă.*

— Îmi pare rău că Doi te-a întrerupt, spuse ea. Părerea mea este că trebuie să analizăm realmente problema refugiaţilor.

— A avut dreptate să procedeze aşa, replică el şi surâse larg. Pur şi simplu nu sunt obişnuit ca draga noastră Preşedintă să se manifeste cu atâta forţă. S-ar putea să ne fi luat rămas bun de la

o politiciană şi să fi căpătat în schimbul ei un adevărat om de stat. Asta ar fi realmente ceva inedit.

— Vom vedea. Nu sunt sigură că sunt pregătită să cred într-o epocă a minunilor. Voi fi totuşi încântată să te susţin în Senat pentru orice propuneri de ajutor cu privire la refugiaţi.

Îl zări pe Wilson Kime vorbind cu Crispin şi se aplecă pentru a-l săruta iute pe Ramon.

— Trebuie să plec. Ne vedem în sala de mese, da?

— Bineînţeles.

Justine se grăbi spre Wilson, tocmai când îşi dădea mâna cu Crispin. Câţiva asistenţi aşteptau să intervină şi îl zări şi pe Columbia ieşind din sala Cabinetului de Război. În clipa aceea nu avea chef de altă confruntare directă cu el.

— Domnule amiral, putem discuta câteva clipe, te rog? Wilson aprobă amabil.

— Desigur, doamnă senator.

— Între patru ochi; ceva mai încolo este o sală de întruniri. Şovăiala lui Wilson fu aproape imperceptibilă.

— Bine.

E-majordomul Justinei transmise uşii codul de deschidere. Asistenţii ei rezervaseră sala de îndată ce ştiuseră unde urma să se ţină şedinţa Cabinetului de Război. Wilson o urmă, cu o expresie de curiozitate politicoasă întipărită pe chip. Apoi o zări pe Paula Myo aşezată la masa dinăuntru şi se încruntă.

— Ce-i asta? întrebă el.

— Îmi pare rău să te iau prin surprindere, Wilson, zise Justine, dar ştii probabil că amiralul Columbia şi eu amavut un dezacord referitor la anumite chestiuni de securitate. În plus, el a concediat-o pe Investigatoarea Myo din Contrainformaţiile Marinei.

Wilson ridică o mână.

— Îmi pare rău, doamnă senator, însă am completă încredere în Rafael. Eu nu mă implic în intrigi politice, nu la nivelul acesta. În cazul în care n-ai observat, ne aflăm în stare de război şi am putea foarte bine să sfârşim învinşi.

Se întoarse către uşă.

— Păzitorii derulau de douăzeci de ani o operaţiune pe Marte, rosti Paula.

Wilson încremeni, cu braţul deja întins pentru a deschide uşa. După o clipă, vorbi:

— Pe Marte nu există nimic. Credeţi-mă, eu ştiu.

— Ai fost acolo vreme de zece ore, acum trei sute de ani, observă Justine. Am privit transmisiunea televizată în direct, îmi amintesc că v-am văzut pe Lewis, Orchiston şi pe tine ieşind şi păşind pe suprafaţa planetei. A fost prima dată după foarte mulţi ani, când am fost din nou mândră de ţara noastră. Înfigeai drapelul, când a apărut Nigel.

Wilson se răsuci, cu obrajii învăpăiaţi de furie.

— Păzitorii foloseau staţia Arabia Terra pentru a retransmite date spre Pământ.

— Ce fel de date?

— Nu suntem siguri. Contrainformaţiile Marinei au făcut o încercare de a rula rutine de diagnoză prin echipamentele de acolo. Par să fie senzori ambientali standard.

— Nu-nţeleg, scutură Wilson din cap, în mod evident iritat. Păzitorii sunt terorişti – ce vor ei să facă cu date ambientale marţiene?

— Nu ştim, răspunse Paula, dar biroul Paris îşi încetineşte investigaţiile.

— Aha, asta este. Wilson îi aruncă o privire dispreţuitoare Justinei. Vrei să exercit presiuni asupra lui Rafael ca să menţină ancheta deschisă.

— Ai fost tu însuţi afectat de o operaţiune a Păzitorilor, zise Paula. Mai mult decât majoritatea oamenilor, ştii cât de serioşi şi de eficienţi pot ei să fie: aproape că au distrus *A doua şansă*. O operaţiune care durează de douăzeci de ani nu poate fi ceva pe care să-l privească cu superficialitate. Trebuie să fie excepţional de important pentru ei. Trebuie să aflăm despre ce este vorba.

Wilson expiră aerul printre dinţi, cu un şuierat zgomotos.

— Poate că da. Însă dacă-i cu adevărat atât de important, nu cred că Rafael l-ar ignora. De acord, este un agresiv, ambiţios, intens, neiertător... totuşi nu este şi n-a fost niciodată prost.

— Toţi avem pete oarbe, interveni Justine. Paula a fost demisă din considerente politice, nu pentru că n-ar fi obţinut rezultate suficient de rapid.

— O sută treizeci de ani pentru un caz la care nu s-a obţinut absolut niciun rezultat ar fi şi pentru mine un motiv foarte rezonabil pentru demitere, replică Wilson. Fără supărare.

— Ai auzit despre incidentul din LA Galactic? întrebă Justine. Un asasin l-a ucis pe curierul Păzitorilor care le aducea datele de

pe Marte. A fost acelaşi care l-a distrus pe dealerul de armament din Coasta Veneţia. Tot el l-a omorât şi pe fratele meu. Prin urmare, nu lucrează pentru guvern şi este imposibil să lucreze pentru Păzitori.

— Atunci cine este? întrebă Wilson.

— Asta-i o întrebare bună. S-ar putea ca biroul Paris să afle răspunsul. Dacă nu va abandona investigaţia. Wilson privi de la Justine la Paula.

— Ce doreşti?

— Cere-i lui Rafael să continue ancheta marţiană, nu s-o abandoneze.

— Poate, rosti Wilson. Trebuie să mă gândesc la toate chestiile astea.

* * *

După o investiţie de douăzeci şi cinci de ani, majoritatea planetelor din spaţiul de fază I erau legate între ele prin linii maglev expres, care ofereau servicii rapide şi eficiente; bazându-se pe succesul acela, TSC se ocupa de extinderea reţelei peste planetele din spaţiul de fază II. În ciuda imaginatei sale importanţe ca planetă de legătură cu Far Away, Boongate tot nu avea nici măcar o linie maglev. TSC oferea declaraţii vagi cu privire la termenele stabilite pentru instalare.

Expresul standard avusese nevoie de patruzeci de minute ca să ajungă din Paris în gara TSC Boongate, lunecând lin lângă peronul 2 la ora locală 22:00. În clădirea terminalului principal existau doar cinci peroane, dar toate erau ticsite de pasageri care aşteptau, când Renne şi Tarlo coborâră din vagonul cu etaj de clasa I. Afară ploua. Vântul îngheţat al nopţii sufla pe sub uriaşul plafon din sticlă arcuit, determinându-i pe oameni să-şi încheie gulerele hainelor şi să tropăie din picioare. Benzile de polifoto de deasupra proiectau peste scenă o lumină puternică cu nuanţe albăstrui, iluminând picăturile de ploaie care biciuiau pe lângă marginea acoperişului aidoma unor scântei sure.

— Cam târziu pentru o călătorie, nu? rosti Tarlo în vreme ce se îndreptau către capătul peronului.

Ignoră privirile curioase pe care le atrăgeau uniformele lor de Marină.

Renne îşi ridică gulerul jachetei şi se uită la oamenii de pe peron. Păreau strânşi în pâlcuri de familii, cu copii care căscau obosiţi, aşezaţi pe maldăre de bagaje. Câţiva paznici din securitatea TSC patrulau printre ei.

— Depinde cât de doritor eşti să pleci, replică ea.

Vedea pentru prima dată dovezi ale strămutărilor pe care ştirile unisferei le prezentau atât de frecvent în ultimele zile. Şi, înţelese femeia, dacă avea să se întâmple ceva, atunci aici urma să fie. Majoritatea vecinelor lui Boongate se numărau printre cele 23Pierdute.

Îşi croiră drum prin sala interioară la fel de aglomerată şi găsiră biroul securităţii TSC. Legătura lor era Edmund Li; un ofiţer-tehnician al poliţiei locale care fusese mai întâi detaşat la Marină, pentru ca apoi să fie transferat în nou-formata divizie de inspecţie a mărfurilor spre Far Away. La cincisprezece ani după prima reîntinerire, încă îşi păstrase tot părul negru şi des, pe care nu-l mai tunsese de câteva luni. Prin contrast, mustaţa subţire era perfect întreţinută, completându-i COtatuajele mov de litere greceşti de pe chipul îngust. Nu se sinchisea să poarte uniforma Marinei, ci un simplu costum civil gri-porumbel. Renne chiar îl invidie pentru asta; propria ei tunică neagră părea să-i producă mereu mâncărimi. Îi reamintea de vremea când Paula se afla încă la conducerea biroului Paris.

Li îi aştepta cu o maşină şi străbătură vreo opt kilometri spre secţiunea triajului dedicată lui Far Away. Pe când îi informa despre cele mai recente interceptări, Renne privi afară prin sticla şiroită de ploaie. Sute de becuri străluceau de pe stâlpi înalţi în triajul imens, dezvăluind zone vaste şi pustii între şine şi îndepărtatele clădiri industriale, o moştenire de ambiţii pierdute rămasă din zilele când Boongate crezuse că va deveni nodul feroviar pentru adiacentul sector al spaţiul de fază III. Unele depozite de marfă erau deschise: uşi mari, dreptunghiulare, prin care se vedeau trenurile dinăuntru, cu vagoanele aburind şi picurând în timp ce macarale şi auto-ridicătoare le descărcau conţinutul. Văzu un şir lung de locomotive de manevră Ables RP5 înşiruite în exteriorul unui gigantic atelier de întreţinere; neutilizate, deoarece atacul Dysonilor stopase economia Commonwealth-ului, ele aşteptau reluarea operaţiunilor comerciale normale.

O lumină maronie slabă pâlpâi de cealaltă parte a antrepozitului de marfă Far Away, scânteind pe şinele ce şerpuiau afară.

— Aceea este poarta Half Way? întrebă Renne. Semicercul de luminescenţă apărea dinapoia clădirii lungi şi întunecate, pe măsură ce maşina lor se apropia. Aducea cu o lună obosită care coboară îndărătul orizontului.

— Mda, încuviinţă Edmund Li. După atacul Dysonilor, traficul într-acolo s-a redus simţitor. În principal este cargo pentru companii şi marii proprietari de terenuri, şi pentru Institut, bineînţeles. Nu sunt nici prea multe obiecte personale; toţi cei care plănuiau să emigreze au fost trecuţi în aşteptare, iar industria lor turistică s-a închis complet.

— Şi traficul care soseşte de acolo? întrebă Tarlo.

— Nicio problemă. Sunt destui care vor să fugă. Cine n-ar vrea? Sunt al naibii de aproape de Dyson Alfa, dar costă enorm s-ajungi aici de pe Far Away. Cei mai mulţi n-au banii respectivi. Şi nu ştiu cât mai intenţionează Consiliul Civil al Commonwealth-ului să păstreze poarta deschisă.

Maşina se opri lângă antrepozit şi ei se grăbiră prin ploaie către biroul micuţ, care era ataşat de latura clădirii principale ca un neg din cărămidă. La interior, biroul era un simplu spaţiu dreptunghiular deschis, cu nouă mese pe mijloc. Pe şapte mese, consolele matricelor erau acoperite cu huse din plastic anti-praf.

Tarlo le privi, când trecură pe lângă ele.

— Câţi angajaţi are divizia?

— Pe statul de salarii suntem douăzeci şi cinci, răspunse sec Edmund Li.

— Perfect. Şi câţi vin la muncă?

— Ieri, am fost patru. Mâine... cine ştie?

Tarlo şi Renne schimbară priviri cunoscătoare.

— Cred că asta se numeşte dezertare, comentă bărbatul. Probabil că amiralul i-ar trimite direct în faţa plutonului de execuţie.

— Mai întâi va trebui să-i găsească, replică Edmund Li. Mă-ndoiesc că mai sunt pe planeta asta. Aveau familii.

— Şi tu de ce ai mai rămas? se interesă Renne. Nu mi se pare slujba cea mai vitală din Commonwealth în clipa de faţă.

— M-am născut pe Boongate şi probabil de aceea îmi vine mai uşor să rămân decât celorlalţi. Iar în viaţa asta n-am pornit nicio familie.

Deschise uşa care ducea în antrepozit.

În spaţiul cavernos era frig. Un singur şir de benzi polifoto era aprins în lungul apexului, proiectând o lumină slabă pe rackurile metalice simple ce se întindeau pe toată lungimea podelei din beton sudat enzimatic. Ploaia care se revărsa pe panourile solare ale acoperişului producea un răpăit sonor ce reverbera prin clădirea aproape goală.

— E cam demoralizant să lucrezi aici, comentă Edmund Li şi păşi peste şinele ferate care treceau prin mijlocul podelei până la o uşă gigantică amplasată în capătul opus al antrepozitului. Fizic vorbind, noi suntem oamenii cei mai apropiaţi de poarta Half Way. Dacă Dysonii ar veni prin ea, am afla primii. Te simţi realmente expus. Nu-i învinuiesc pe ceilalţi c-au abandonat.

Ajunseră la două vagoane-platformă de marfă, absolut obişnuite, care se aflau pe şine; ambele erau încărcate cu lăzi mari din material compozit. O buclă senzorială de scanare profundă examina şinele la douăzeci de metri mai departe; în jurul bazei ei fuseseră instalate câteva mese. Toate ecranele şi matricele lor erau tăcute şi întunecate. Alături, un banc mare de lucru era echipat cu o suită de instrumente-robot. Trei lăzi deschise se găseau pe banc.

— Urien a găsit astea ieri, spuse Edmund Li şi indică din mână.

Lăzile conţineau subansambluri voluminoase de maşinării, pe care instrumentele le desfăcuseră. Aproape toate circuitele electrice fuseseră scoase şi întinse pe banc într-un vălmăşag de cabluri încolăcite şi module de tip cutie neagră.

— Bun... la ce ne uităm? întrebă Tarlo.

— Toate maşinile din transportul acesta sunt de natură agricolă; combine, secerătoare, tractoare, foreze, sisteme de irigaţie. Sunt expediate în subansambluri, ca acesta, pentru a fi reasamblate pe Far Away. Este destul de uşor pentru noi să le scanăm pe toate. Am avut noroc că Urien era de serviciu când a trecut lotul ăsta; familia lui deţine proprietăţi agricole pe Dunedin şi omul se pricepe la echipamentele astea. I s-a părut ceva straniu la cablaje, mai ales pentru că toate sunt diesel. S-a dovedit că avea dreptate.

Edward ridică nişte cabluri groase cât încheietura mâinii lui.

— Supraconductoare industriale. Iar modulatoarele astea de curent au o capacitate nominală uriaşă.

— Deci nu sunt specificaţiile producătorului? întrebă Tarlo.

— Nici vorbă! Aşa ceva este pentru echipamente care utilizează cantităţi imense de electricitate.

— Ai vreo idee?

Edmund Li scutură din cap, rânjind.

— Nici măcar un indiciu. De-aia v-am şi apelat. Am crezut că voi veţi înţelege imediat care-i treaba.

— Îţi mulţumim. Care era destinaţia?

— Adresa este ranchul Palamaro din districtul Taliong... asta-i hăt departe la est de Armstrong City; se zice că acolo ar fi Barsoomianii.

— Bun. În clipa de faţă, avem nevoie de detaliile de expediţie şi financiare. Cine a fost transportorul? Ce bancă a folosit? Unde au fost ambalate subansamblurile?

— Mda...

Edmund Li îşi scărpină ceafa şi aruncă o privire neîncrezătoare spre maldărul de maşinării. Răpăitul de pe acoperiş spori şi mai mult sub potopul ploii.

— Păi, sunt sigur că pe Pământ genul ăsta de date sunt formatate excelent şi fişate pentru acces instantaneu. Aici însă lucrurile stau puţin altfel. În primul rând, unele din chestiile astea deja lipsesc.

— Cum adică „lipsesc”? exclamă Renne.

— Exact aşa. Toţi ştiu că ţinem aici peste noapte mărfuri valoroase. Uită-te-n jur. Ai văzut vreun pazbot patrulând pe-afară? Avem senzori, dar chiar dacă alarma se declanşează, cel mai apropiat agent de securitate TSC se găseşte la opt kilometri depărtare, în terminal, şi toţi sunt ocupaţi până peste cap cu controlul mulţimilor. Poliţia este şi mai departe şi-i pasă chiar mai puţin.

— La dracu’, mârâi Tarlo. Ai izbutit să-nregistrezi tot ce-ai găsit în transportul ăsta?

— Da, sunt aproape sigur că Urien a-nregistrat totul. În cel mai rău caz, ar trebui să existe înregistrarea senzorială de scanare profundă. Atât doar că încă n-a fost încărcată în baza noastră de date oficială; se află probabil în dosarul de stocare temporară al consolei lui.

Renne se strădui din răsputeri să-şi înfrâneze furia care-i sporea. Era inutil să-nceapă să strige la Edmund Li; avuseseră noroc că el se deranjase să le telefoneze.

— Ce-i cu datele de lucru asociate despre care a-ntrebat Tarlo? Şi astea sunt pe undeva în vreun dosar temporar?

— Nu. Pe ele încă n-am început să le strâng. N-ar trebui să dureze prea mult – multe inventare şi autorizaţii vor fi completate de biroul de control al exporturilor de pe Far Away.

— Ei cât personal au? întrebă Tarlocu amărăciune. Edmund Li se mulţumi să înalţe o sprânceană.

— Hogan o să-nnebunească, decise Renne.

Altă fundătură. Cazul ăsta-i realmente deocheat.

— În tot cazul, n-ar trebui să dea vina pe noi, spuse Tarlo, încep totuşi să-nţeleg de ce şefa n-a găsit niciodată vreo pistă pe-aici.

— Numai după atac s-a deteriorat situaţia, interveni Edmund Li. În plus, operaţiunea aceasta abia era concepută pe-atunci. Nu mă pot plânge nici măcar de lipsa banilor; problema o reprezintă lipsa de oameni.

— Da, rosti Tarlo decis. Renne, n-are niciun rost să mai stăm amândoi aici; întoarce-te la Paris. Eu rămân şi rulez verificări pe transportul ăsta. După ce avem informaţiile de bază cu privire la sursă, rută şi finanţe, putem începe operaţiunea de descâlcire a pistei din Paris.

Renne privi pentru ultima oară în jurul antrepozitului uriaş şi întunecat.

— Nu te pot contrazice. Ar fi bine s-aranjezi să trimiţi la Paris şi ce-a mai rămas. Tehnicienii criminalişti pot începe să studieze echipamentele. Poate că reuşesc să ne spună la ce slujesc.

Tarlo întinse mâna.

— Pe zece dolari că nu reuşesc?

— Nu ţin pariul.

* * *

În mod oficial se numea Muzeul Democraţiei Palatul Westminster, dar toţi îi spuneau simplu Big Ben, după faimosul turn cu ceas care îl străjuia în extremitatea estică. Adam Elvin îşi folosi tatuajul de credit pentru a plăti taxa standard de cinci dolari şi trecu pe sub arcul de piatră împodobit al Intrării St.

Stephen, vizavi de Abaţie. Cu coridoarele lungi, ferestrele alungite şi interiorul simplu de piatră, vechea clădire a Parlamentului britanic îi lăsase întotdeauna impresia unei catedrale al cărei scop fusese deturnat. Holul dintre cele două săli principale avea mobilier de lemn disonant, amplasat parcă defensiv între statui albe, mari, în vreme ce lumina cu tente aurii se revărsa prin vitraliile înalte, evidenţiind basoreliefurile ce se ridicau pe toţi pereţii. Grupuri de elevi care pălăvrăgeau surescitaţi alergau de colo-colo, privind în jur prin ochelarii-interfaţă, iar programul ghid descria însemnătate istorică a fiecărui punct asupra căruia îşi opreau atenţia. Uşile de la Camera Comunelor erau deschise, iar deasupra băncilor verzi dinăuntru apăreau şi dispăreau holograme, producând imagini de politicieni care se succedaseră din era pre-electronică până la ultimul Parlament englez, în 2065. În Camera Lorzilor, întreaga mărire şi decădere a monarhiei britanice, de la William Cuceritorul, la Bătălia de la Hastings şi la regele Timothy, care semnase actul prin care acorda autodeterminarea supuşilor săi, era reprodusă în pompă şi splendoare spectrală.

Adam ignoră grandoarea gotic-victoriană şi lecţiile dubioase de istorie, şi ieşi pe terasa cafenelei de pe malul Tamisei. Aceasta se întindea pe două sute de metri, adică aproape toată lungimea clădirii, şi era întotdeauna un loc popular pentru turişti şi localnici deopotrivă. Briza caldă de primăvară care sufla dinspre fluviul lat foşnea prin umbrelele înalte de soare de lângă mese, cu emblemele elaborate ce reprezentau o poartă mobilă de castel. Chelneriţele se strecurau prin labirintul strâmt, aducând tăvi şi preluând comenzi. Bărbatul simţise dintotdeauna că operatorul muzeului înghesuia prea mult mesele, pentru a exploata la maximum surplusul acela mic de venituri. De aceea fu nevoit să-şi sugă burta şi să înainteze stângaci pe lângă scaune, ignorând privirile alarmate, până ajunse la o masă chiar lângă parapetul terasei.

Bradley Johansson ridică ochii şi-i zâmbi.

— Adam, mă bucur c-ai putut veni.

— Mda, mormăi Adam şi se aşeză lângă el.

O chelneriţă tânără îmbrăcată într-un costum de paj din epoca Tudor, cu pantaloni verzi mulaţi care-i puneau în evidenţă picioarele lungi, se apropie şi surâse plină de speranţe.

— Alt ceai de după-amiază pentru prietenul meu, i se adresă Bradley pe un ton cuceritor. Cu brioşe, frişcă şi cred că şi o cupă din încântătoarea voastră şampanie Gifford's.

Surâsul ei se lumină.

— Da, domnule.

— Pentru numele lui Dumnezeu, murmură Adam după ce ea se îndepărtă.

Probabil că toţi se holbau la ei.

— Nu face pe bolşevicul cu mine, îi reproşa Bradley cu blândeţe. În Roma, te comporţi ca... ştii cum e vorba aia. În plus, este frişca de casă din Cornish.

— Rahat cu mac!

— Haide, Adam. localul ăsta străvechi de privilegii de clasă a fost transformat într-o delicioasă ceainărie pentru omul mijlociu. Sunt convins că aici trebuie să se ascundă nişte metafore, nu? Crezusem că-ţi va face plăcere.

Adam n-ar fi recunoscut niciodată, dar întotdeauna simţise o uşoară admiraţie faţă de felul în care Bradley alegea să se întâlnească cu el în locurile cele mai scandalos de publice. Era un fel de bravură pe care deprimanta lui paranoie n-ar fi îngăduit-o niciodată.

— Lui Kazimir i-ar fi plăcut, rosti el. Istoria acestei planete îl fascina şi uluia în aceeaşi măsură. Aproape toate clădirile în care intra erau mai vechi decât Far Away.

Expresia afabilă a lui Bradley se înăspri.

— Ce s-a-ntâmplat, Adam? Datele alea erau esenţiale. Palma lui lovi masa, furios. Mesenii din jur îi priviră din nou. Zâmbetul lui Bradley reveni şi se uită în jur cu un ton de scuze.

Adam nu apuca prea des să vadă ghearele din mănuşile de catifea. Nu erau plăcute.

— În cele din urmă, am pus totul cap la cap. El a ştersо să vadă o fată, chiar înaintea misiunii de curierat. Se pare că se cunoscuseră cu mult timp în urmă, pe Far Away. S-a dovedit că ea era niţel mai importantă decât turiştii obişnuiţi.

— Cine-i?

— Justine Burnelli.

— Senatoarea? Bradley clipi surprins. Binecuvântate fie cerurile paradisului! Nu-i de mirare că Marina era pe urmele lui. Crezusem că era mai deştept... mult mai deştept.

— Kazimir a fost ucis de un agent Starflyer, numit Bruce McFoster. El şi Kazimir crescuseră împreună.

— Da, îmi amintesc. Bradley luă un cuţitaş cu plasele de os şi întinse frişca pe o brioşă. Bruce nu s-a mai întors dintr-un raid, cu nişte ani în urmă. La naiba, le-am spus mereu clanurilor să aibă grijă pentru ce poate face Starflyer oricăruia dintre oamenii lor rămaşi în urmă!

— Ce ţi-a făcut şi ţie?

Pentru o fracţiune de secundă, Bradley trăda o durere enormă.

— Cam aşa ceva, răspunse el răguşit.

— Ştii, nici măcar nu mai întreb dacă Starflyer este real. De atunci am vizionat înregistrările lui Kieran de o duzină de ori. Kazimir a fost încântat să-şi revadă prietenul, iar Bruce l-a împuşcat pur şi simplu.

— Îmi pare rău...

— Să-ţi pară rău? Crezusem că vei fi încântat de alt convertit.

— Nu-i o uşă pe care să-mi facă plăcere s-o deschid. Înapoia ei există puţină speranţă şi în majoritate doar beznă şi durere. De aceea am înfiinţat Păzitorii – pentru a proteja rasa umană de ceea ce pândeşte acolo. Pentru ca oamenii să-şi poată trăi în continuare, în pace, vieţile lungi şi frumoase. Dintr-un punct de vedere, tu nu eşti convertitul meu, ci altă victimă.

— Ştii ceva, nu-ţi mai face tu griji despre sufletul meu! Mi-am ales de mult poteca. Asta nu-i decât altă porţiune dificilă.

— Adam, Adam... dacă ai şti cât de mult îţi invidiez optimismul. Aha... Surâse iarăşi când chelneriţa aduse o tavă cu ceaiul lui Adam. Dă-i drumul, te rog.

Adam îşi luă cuţitul şi secţiona o brioşă.

— Cât de bună era încriptarea? se interesă Bradley.

— Probabil că IC ar putea s-o spargă, însă în rest e sigură.

— În felul ăsta, am câştiga un răgaz. Marina rulează pe echipamentele marţiene teste de diagnoză de la distanţă, care nu ne vor spune absolut nimic. Vor fi disperaţi să găsească vreun subterfugiu.

— Am urmărit ce s-a întâmplat după aceea cu trupul. Senatoarea Burnelli l-a dus la o clinică newyorkeză deţinută de familia ei. A însoţit-o amica mea Paula. Din câte putem afla, Marina şi Securitatea Senatului nu lucrează chiar mână în mână în cazul ăsta.

— Hmm... Bradley îşi înălţă cupa de şampanie şi studie bulele ce sfârâiau sub razele soarelui: Crezi că nu Marina, ci Paula deţine cristalul de memorie?

— Este o speculaţie destul de interesantă, dar recunosc că-i posibilă.

— Mă-ntreb dacă asta-i în avantajul nostru?

— Nu văd cum ar putea fi. Tu aveai nevoie de date. Datele sunt la ei.

— Asta le oferă un important atu de negociere, chiar dacă ei încă n-o ştiu.

— Noi am avea ceva ce-şi doresc ei?

— Da. Bradley sorbi din şampanie: De pildă, tu şi eu.

— Nu mi se pare o glumă reuşită.

Adam îşi îndesă brioşa în gură şi începu să-şi toarne ceai.

— Cred că nu. Trebuie totuşi să mă gândesc bine cum să recuperăm informaţiile. Avem nevoie de ele, Adam, avem foarte mare nevoie de ele. Răzbunarea întregii planete depinde de datele acelea.

— Nu ştiu cum le-am putea recupera. În tot cazul, eu nu deţin niciun mod de infiltrare în Securitatea Senatului sau în Contrainformaţiile Marinei. Ce-i cu vechea ta sursă de sus?

— Mă tem că n-am mai auzit nimic de el de foarte mult timp.

— Deci asta a fost? Jocul s-a terminat? Cumva, ideea respectivă era imposibilă.

— Nu s-a terminat deloc, răspunse Bradley. Atât doar că-i mult mai greu. Datele marţiene ne-ar fi ajutat să rafinăm programul de control până într-un punct în care să-l putem utiliza cu toată încrederea. Putem continua, desigur, dar acum vom depinde de modelarea numerică într-o măsură mai mare decât doreau designerii proiectului. Rezultatele vor fi foarte incerte.

— Indiferent ce-ar fi, oamenii tăi îl vor face să funcţioneze. Toţi par foarte dedicaţi.

— Iar pentru asta mulţumesc cerurilor! Omenirea pare să aibă cu adevărat rezerve remarcabile în foarte multe domenii. Nu-i de mirare că Starflyer şi Dysonii sunt atât de speriaţi de noi.

— Dacă Starflyer află de răzbunarea planetei, v-ar putea împiedica s-o duceţi la bun sfârşit?

Bradley privi peste fluviu, uitându-se gânditor la platanii înalţi de pe malul opus.

— S-o oprească, nu; însă ar fi uşor de ocolit. Esenţială este alegerea momentului potrivit. Totuşi foarte puţini dintre noi cunosc întreaga strategie şi eu rămân în contact cu toţi. Deocamdată suntem în siguranţă.

— Sper să ai dreptate. Ei ştiu de misiunea de curierat a lui Kazimir, iar asta sugerează că s-au infiltrat în Marină. Aşadar, de acum ar trebui să ştie că observatorul a receptat date marţiene în ultimii douăzeci de ani. Dacă Starflyer află asta, ar putea deduce cu ce intenţionezi să-l ataci?

— Extrem de improbabil. Nimic din toate astea nu va conta însă, dacă nu putem aduce şi restul componentelor fizice pe Far Away. Un transport întreg a fost interceptat de noile inspecţii ale Marinei de pe Boongate.

— Da, va trebui neapărat să facem ceva în privinţa asta. Adam îşi puse o bucăţică de zahăr nerafinat în ceai şi amestecă absent: Am schiţat o misiune de spargere a blocadei. Cred c-a sosit momentul să-i adăugăm detalii, deşi nu ar necesita prea multă dezvoltare. Din capul locului, este un plan grosolan.

— Perfect. Asta înseamnă că mai puţine lucruri pot merge prost.

— Şi mai zici că eu sunt optimist...

— Continui să fiu curios cu privire la modul în care Bruce a reuşit să scape după asasinat. Aţi găsit ceva relevant despre trenul în care a sărit?

— Nu. Controlul TSC de trafic utilizează încriptări de ordin foarte înalt. Rânji: Se tem de hackeri ca mine. Ştim doar că era un marfar. Nu ştim încotro se îndrepta, ci doar că s-a găsit la locul cuvenit, în momentul cuvenit. Genul ăsta de sincronizare nu-i deloc simplu. M-a impresionat al naibii.

— Atunci ar fi logic să fi fost organizat de cineva foarte important din TSC.

— Da.

— Mă-ntreb pe cine din organizaţia aia a corupt Starflyer?

— Nu cred că vom afla până nu se va termina totul. Bradley se bosumflă, cu o expresie lipsită de chef.

— Da, din păcate. Totuşi cineva atât de sus plasat poate să facă multe lucruri rele. Presupun că-l va ajuta pe Starflyer în planurile de revenire pe Far Away.

— Eşti convins că aşa se va întâmpla?

— Da. Nu-şi poate permite să rămână prins în Commonwealth, mai ales dacă Dysonii vor reuşi să provoace haos. Când războiul va atinge apogeul, va încerca să revină la cei asemenea lui. Atunci trebuie să lovim.

— Vom aduce şi restul echipamentelor tale, nu te teme.

— Nu mă tem, Adam, am foarte multă încredere în tine şi în echipa ta. Doresc doar să pot convinge şi restul Commonwealth-ului. Poate că am abordat greşit problema din capul locului, dar pe atunci nu mă credea nimeni. Mă simţeam încolţit, cu spatele la zid. Ce altceva puteam face decât să contraatac, lovind fizic? A fost o reacţie omenească ridicolă, una care ne trădează nesiguranţele, care arată cât de neînsemnată este distanţa pe care am străbătut-o de la animal. Înfiinţarea Păzitorilor pentru atacarea Institutului a fost o astfel de reacţie instinctivă. Poate c-ar fi trebuit să-ncerc calea politică.

— Apropo de asta... eşti absolut sigur că Elaine Doi este un agent Starflyer?

Bradley se aplecă înainte peste masă.

— N-am difuzat noi shotgunul.

— Poftim?

— A fost un fals foarte bine executat. Trebuie să recunosc: Starflyer devine destul de sofisticat în campania pe care o duce împotriva noastră. Bruce şi cei ca el ne cauzează o sumedenie de prejudicii materiale costisitoare, în timp ce dezinformările de felul shotgunului aceluia ne afectează credibilitatea. Tocmai când începuserăm să atragem un grad de interes media, ca să nu mai amintesc de susţinerea politică... Cu toate acestea, vina îmi aparţine – trebuia să fi anticipat o asemenea mişcare.

Adam sorbi în cele din urmă din şampania Gifford’s, pentru a înghiţi mai uşor o brioşă.

— Asta poate să fi fost o mişcare periculoasă din partea lor.

— În ce fel?

— Dacă cineva ar investiga aşa cum se cuvine shotgunul, ar putea să descopere nişte piste. Este posibil ca Starflyer să-şi fi expus operaţiunile unor anchete oficiale.

— Merită reflectat niţel la asta. În tot cazul, eu nu intenţionam să difuzez o dezminţire. Aşa ceva ne-ar face să arătăm ca nişte idioţi în ochii publicului. Am decis oricum să abandonez shotgunurile de propagandă. Ne-am apropiat prea mult de

sfârşitul jocului pentru ca ele să mai joace vreun rol pentru opinia generală.

— Cu excepţia cazului în care ai putea prezenta nişte dovezi absolute.

— Este adevărat. Bradley părea nedecis. Presupun că shotgunul despre Doi ar merita o investigare.

— Eu nu pot aloca pe nimeni din echipă, mai ales acum, după ce l-ai rechemat pe Stig.

— Îmi pare rău în privinţa asta, dar aveam nevoie de el pe Far Away. A crescut la nivelul unui lider al naibii de bun, iar pentru asta nu pot decât să recunosc meritele instruirii tale.

— Atunci nu avem pe nimeni care să investigheze shotgunul, să vadă cine l-a conceput şi emis?

— O să văd ce pot face.

* * *

Wilson nu vorbi practic deloc pe drumul de întoarcere la Îngerul Înalt. Era cufundat în vederea virtuală, scoţând fişiere de la biroul Paris al Contrainformaţiilor Marinei şi recitind textele cu litere mici şi verzi care se derulau prin aer în faţa lui.

— A mers bine, spuse Rafael când expresul direct porni din Newark. Mă aşteptasem să ne frece mult mai rău decât au făcut-o. La urma urmelor, sunt politicieni.

— Doi a fost surprinzătoare, recunoscu Wilson luându-şi ochii de la raportul lui Hogan despre crima din LA Galactic. Nu m-aşteptasem să fie atât de directă.

— Trebuia să fie. Avem nevoie la vârf de cineva cu determinare. Toţi de-acolo ştiau asta. Dacă ea nu se manifesta pozitiv, Dinastiile şi Marile Familii i-ar fi pus la cale revocarea. Aşadar se pare că vom căpăta navele.

— Mda...

Rafael strânse din umeri faţă de lipsa de comunicativitate a celuilalt şi începu să lucreze cu fişiere în propria sa vedere virtuală.

Felul în care scăpase asasinul i se părea realmente incredibil lui Wilson. Dacă acesta era un exemplu de operaţiuni specifice biroului Paris, nu era de mirare că Rafael o demisese pe Myo.

Privi prin linii, coloane şi grafica spectrală, spre Rafael care era aşezat în faţa lui. Bărbatul era ambiţios, de acord, dar

indiferent cât de ambiţios ai fi fost şi câte relaţii ai fi avut, pentru a ajunge la nivelul lui trebuia să fii şi competent. El îl plasase pe Hogan; totuşi Myo era renumită în tot Commonwealthul. Nu păruse o mişcare bazată exclusiv pe intrigi şi politici interne meschine – nu existaseră nici prejudecăţi, nici manevre oculte. Myo nu obţinuse rezultate şi de aceea trebuia să plece.

Fusese însă angajată imediat în Securitatea Senatului – o mişcare pusă la cale de Burnelli. Iar Justine intrase în conflict cu Rafael.

Wilson îşi reaminti unica ocazie în care o întâlnise pe Investigatoarea-şef, printre ruinele sălii de evaluare 7 de la Anshun, după atacul Păzitorilor asupra navei *A doua şansă*. I se păruse destul de profesionistă, oricum pe măsura reputaţiei. Şi în niciun caz nu ajunsese în poziţia de top din Directorat graţie legăturilor de familie. Era a naibii de bună în meseria ei. *A rezolvat toate cazurile, mai puţin unul.* Chiar şi acum se părea că mai lucra la cazul acela, atât doar că-l aborda din altă direcţie... dacă el desluşea corect şablonul.

Mâinile lui virtuale scoaseră alt fişier din biroul Paris. Myo însoţise corpul lui McFoster până la facilitatea biomedicală a familiei Burnelli, pentru autopsie. Îi venea greu să creadă că femeia ar fi stânjenit vreodată orice fel de anchetă, doar pentru a înscrie mai multe goluri decât Rafael. Mulţumită Fundaţiei Structurii Umane, creierul ei nu era pur şi simplu cablat pentru aşa ceva.

Iar asta însemna că ea credea că dincolo de suprafaţa asasinatului exista ceva mai profund. Scoase din fişierele Marinei ultimele ei rapoarte asupra cazului, interesat să vadă cât de restricţionat era nivelul de acces... în tot guvernul Commonwealth-ului, numai cincisprezece persoane puteau deschide fişierele acelea.

Se părea că Paula Myo ajunsese să creadă în realitatea lui Starflyer.

— Să fiu al dracu'...

Rafael îl privi întrebător. Wilson clătină din cap, uşor stânjenit, şi se afundă mai mult în banchetă. Instinctul politic îi cerea să se ferească de o ciocnire între familiile Burnelli şi Halgarth, mai ales în privinţa unui asemenea subiect. Era însă extraordinar că Myo se gândea la o astfel de posibilitate, după ce se străduia de o sută treizeci de ani să-i prindă pe Păzitori.

Toţi ştiau că Investigatoarea-şef era incapabilă de minciună. De fiecare dată când accesase vreunul dintre cazurile rezolvate de ea, emisiunile unisferei prezentau procesul părinţilor ei, ca dovadă a incoruptibilităţii femeii.

Wilson începu să regrete că nu trecuse mai departe când Justine îl rugase să-i acorde câteva momente în cursul dimineţii. În acelaşi timp însă ştia că nu era o problemă pe care s-o poată ignora. Nu acum. Justine şi Myo îl prinseseră prin simpla menţionare a planetei Marte. Fusese o lovitură necinstită. Ea o ştia, el o ştia, totuşi planeta roşie avea pentru bărbat o rezonanţă pe care n-o putea ignora niciodată. Iar Păzitorii erau cu certitudine suficient de autentici. *Ce dracu' au vrut ei de pe Marte?*

Pe măsură ce ajunse la cele mai recente fişiere din investigaţie, îi deveni clar că Contrainformaţiile Marinei nu aveau niciun indiciu. Şi, aşa cum indicase Myo, se pregăteau să închidă pista aceea.

— E-majordomul m-a atenţionat asupra unui raport interesant, rosti el nepăsător. Ce făceau Păzitorii pe Marte?

Rafael reveni cu atenţia asupra lumii reale.

— Nu ştim. Curierul lor a fost ucis şi datele pe care le transporta au dispărut. Între noi doi fie vorba, cred c-au ajuns la Securitatea Senatului. Interesul senatoarei Burnelli faţă de acest caz nu este doar profesional.

— Serios? Să văd dacă pot discuta cu Gore despre asta. Îmi datorează de mult timp nişte favoruri.

— Mi-ar fi realmente de folos. Nu sunt sigur dacă toţi lucrăm pentru aceeaşi tabără. Nenorocitele de Mari Familii caută întruna aspectul financiar al oricărei acţiuni!

— Nicio problemă. Aş dori totuşi să menţii Contrainformaţiile Marinei pe pista Marte. Am un interes lesne de înţeles legat de planeta aceea.

Rafael surâse dezinteresat.

— Sigur că da.

* * *

Apartamentul pe care Wilson şi Anna îl aveau în Atolul Babuyan se găsea într-o clădire ce semăna cu o piramidă mică formată din bule gri-porumbel. Era în apropierea marginii

vastului dom din cristal care le oferea o vedere limpede în spaţiu, noaptea, după reducerea iluminatului intern. Când Îngerul Înalt era în conjuncţie, lumina slabă dinspre giganticele peisaje de nori ale lui Icalanise era suficientă pentru a proiecta umbre slabe peste pereţi şi podea. Era frecvent completată de lumina în creştere şi în descreştere provenită de la principalii sateliţi ai gigantei gazoase.

Wilson petrecea deseori serile pe terasa ovală din exteriorul livingului, aşezat pe un şezlong, cu un pahar de vin în mână, uitându-se la planetele extraterestre ce lunecau precis conturate deasupra sa. Chiar şi când proceda aşa, se afunda totuşi în fişiere şi activităţi prioritare pe care i le asigurau e-majordomul şi vederea virtuală. Seara în care reveni de la întrunirea Cabinetului de Război fu diferită. Pur şi simplu, nu-şi putea alunga planeta Marte din gânduri.

— Mă aşteptasem să fii mai fericit, spuse Anna când ieşi pe terasă.

După multă vreme, avusese timp să-şi schimbe uniforma când ajunseseră acasă. Îşi pusese un bikini galben micuţ şi o robă galbenă lungă şi semitransparentă. Pielea ei întunecată făcea ca ţesătura să pară strălucitoare în lumina sateliţilor. COtatuajele argintii şi arămii de pe tot corpul îi înviară în unduiri prelungi şi lente, accentuând mişcările muşchilor de sub piele.

Efectul era îndeajuns de erotic pentru a abate gândurile lui Wilson de la Marte. Fluieră admirativ, când femeia se cocoţă pe marginea şezlongului.

— Nu te-am mai văzut de mult aşa.

— Ştiu. Se pare că-n ultima vreme neglijăm nişte cerinţe umane esenţiale; suntem doar Domnul şi Doamna Militari Serioşi.

— Şi cam cât de esenţiale erau cerinţele alea? Degetul ei îi mângâie un obraz.

— O să cer personalului meu să-mi întocmească o listă. După aceea va contacta personalul tău şi vor începe negocierile.

— Prevezi că se va-ntâmpla repede?

Îi cuprinse mijlocul cu braţul şi-i ceru e-majordomului să-i aducă şi ei un pahar de vin.

Anna se instala mai bine în îmbrăţişarea lui şi se uită în sus, prin acoperişul domului.

— Aceea este noua platformă de asamblare?

Wilson îi urmări privirea până la un punctuleţ argintiu printre stele.

— Ă-ă-ă... da, aşa cred. În următoarele luni, spaţiul de acolo va deveni destul de aglomerat.

— Dacă vom mai dispune de luni... Strânsoarea lui deveni mai puternică.

— Ei nu sunt invincibili. Sa nu-ţi îngădui niciodată să gândeşti asta. Noi le-am văzut steaua natală şi ştim că resursele le sunt totuşi finite.

— S-ar putea să fie finite, dar au al naibii mai multe decât noi.

O fembotă rulă, aducând un pahar frapat cu vin. Bărbatul i-l luă din tentaculul electromuscular şi-l întinse Annei.

— Dac-ar fi putut invada simultan toate planetele Commonwealth-ului, ar fi făcut-o. Nu pot. Trebuie să-ncerce şi să ne digere câte o bucată pe rând. Nu afirm c-ar trebui să fim speriaţi de ei, însă dacă acel prim atac ne-a arătat ceva, este faptul că au şi ei limite. Efortul pe care-l depun pentru a se stabili pe 23Pierdute ne oferă timp pentru manevre. O s-aducem în stare de funcţionare navele noi superdotate: o să mobilizăm o armată wetcablată cu cea mai înfricoşătoare tehnologie de armament pe care ne-o putem imagina şi le vom trage un şut în fund de pe 23Pierdute. Iar dup-aia vom folosi Proiectul Seattle ca să le băgăm groaza-n suflete. Noi vom decide dacă ei vor mai trăi sau nu. Nemernicii ăia or să blesteme ziua când a dispărut bariera din jurul stelei lor.

— Uau! Chiar crezi că putem face toate astea – aşa-i?

— Trebuie să cred. Nu voi îngădui ca rasa umană să devină doar o legendă în partea asta a galaxiei.

— Poţi să te bizui pe mine, îl sărută ea uşor.

— Ştiu. Atinse paharul de al femeii: Un toast. Pentru o campanie de succes şi pentru politicieni care să nu irosească chiar toate şedinţele de cabinet în încercarea de a câştiga atuuri unul în detrimentul altuia.

Wilson savura vinul, după care ridică ochii spre hardware-ul Bazei 1 care plutea în apropiere de Îngerul Înalt.

— Am văzut ideile fizicienilor şi designerilor. Sunt al naibii de impresionante.

— Să sperăm că emisiunile media vor înceta să mai critice tot ce-ncercăm şi ce facem.

— Or să-nceteze. Baron şi ceilalţi sunt în stare de şoc, ca toată lumea. După ce-şi vor reveni şi vor înţelege care-i alternativa, ne vor susţine necondiţionat. Am mai văzut întâmplându-se chestia asta.

Ea îl ciufuli cu afecţiune.

— Ce bătrân eşti! Cred că de-asta am aşa mare încredere în tine. Ai multă experienţă de viaţă. Nu cred că există vreo situaţie pe care să n-o poţi aborda.

— Nu fi atât de convinsă. Am căpătat nişte vulnerabilităţi surprinzătoare. Nu-mi pot crede ochilor cât de mult mă obsedează Marte. Justine mi-a apăsat realmente butoanele sensibile.

— Tu ce crezi c-au făcut atâta timp Păzitorii acolo?

— Uite, mă gândesc la chestia asta de-o oră şi tot nu-mi pot da seama. De aceea i-am cerut lui Rafael să nu abandoneze pista. Pe de altă parte, ţinând seama de politica imbecilă care-i implicată, bănuiesc că nu se va realiza mare lucru.

— Ce-ai zice dac-aş juca rolul de tampon intermediar pentru tine în privinţa asta? Am autoritatea necesară ca să insist pentru acţiune în Contrainformaţiile Marinei, iar tu rămâi în exteriorul ciorovăielilor ăstora mărunte.

Wilson se întinse şi o sărută.

— Ar fi grozav.

— O să fac tot ce pot.

COtatuajele de pe torsul ei începură să se iuţească, reflectând lumina sateliţilor strălucitori în linii înguste de oţel sclipitor.

— Ce-ai zice dacă ne-am ignora personalul şi am face propriile noastre negocieri, aici şi acum?

Anna începu să chicotească, iar bărbatul îşi schimbă poziţia, astfel ca s-o poată cuprinde în ambele braţe.

* * *

Declanşatorul memoriei lui Nigel Sheldon fu rapid şi complet neaşteptat. Proiectă de jur împrejurul lui o scenă ca o accesare IST de înaltă rezoluţie, readucându-l în faţa ştirilor TV din adolescenţă, când, după toate catastrofele, politicienii îşi făceau apariţia în spitale sau în centrele de ajutor înjghebate în corturi. După meteoritul care declanşase un tsunami în Golful Mexic în 2048, studenţii din campus tipăriseră carduri similare cu ale

donatorilor voluntari de organe, dar pe care scria: „În eventualitatea unei urgenţe, ţineţi preşedintele departe de mine”.

Privind-o pe Elaine Doi şi anturajul ei cum îşi croiau drum în lungul cozii din exteriorul staţiei medicale temporare, Nigel se întrebă câţi dintre refugiaţii aceia ar fi apreciat să aibă chiar acum un asemenea card? Nu zărea prea multe zâmbete sau gratitudine, ci doar resemnare încruntată şi un subcurent de furie. Totuşi acestea nu erau îndreptate către Preşedintă.

Inserţiile lui retinale îi oferiră o imagine de ansamblu a gării planetare Wessex. Ca toate gările TSC de pe planetele 15Mari, cea de la Narrabri se întindea pe câteva sute de kilometri pătraţi, încorporând triaje, centre de management, sectoare de inginerie, antrepozite de mărfuri, un orăşel de blocuri cu birouri şi terminale de pasageri. După invazia Dysonilor, gara devenise oficiu de cliring pentru toţi refugiaţii de pe 23Pierdute – cu totul, patruzeci de milioane de oameni. IR care se ocupa de managementul trenurilor de pasageri TSC scosese tot materialul rulant disponibil în Commonwealth pentru a face faţă, de la vagoane de epocă la expresuri maglev moderne; până şi locomotiva cu aburi care rula pe Limanul lui Huxley fusese utilizată de vreo două ori. Evacuarea fusese o acţiune cu adevărat eroică, neabătută şi dificilă pentru toţi cei implicaţi, de la manageri care brusc se pomeniseră confruntaţi cu o catastrofă pe care nu şi-o imaginaseră niciodată, cu atât mai puţin să fi fost instruiţi pentru ea, până la personalul gărilor ce ajuta întregi populaţii planetare să se reverse prin domeniul lor, în vreme ce armele nucleare le explodau deasupra capetelor şi locuinţele le erau readuse la nivelul Epocii Pietrei. Cumva, reuşiseră. Nigel nu fusese niciodată mai mândru de oamenii săi.

La început, când reţeaua de căi ferate era în haos, oamenii roiseră prin porţi, venind pe jos de pe 23Pierdute; după câteva ore, TSC restabilise însă legăturile feroviare primare şi începuseră să ruleze trenuri de evacuare. Acestea aduseseră refugiaţii prin spaţiile de fază I şi II, abandonându-şi încărcăturile confuze şi înspăimântate în gări pentru a fi rezolvate de guvernul local. Nimeni nu ceruse permisiunea de a trânti oameni proveniţi din grupuri etnice, culturi şi religii diferite pe planete nepregătite şi înspăimântate pentru propriul lor viitor; TSC o făcuse, bazându-se pur şi simplu pe pragmatism.

Aşteptarea unui tren pentru evacuare era de fapt mai rapidă decât mersul pe jos printr-o gaură-de-vierme, ţinând mai ales seama de înghesuiala oamenilor care încercau să treacă simultan şi care, fără să vrea, se puneau în pericol pe ei înşişi, dar şi trenurile ce continuau să circule. Bineînţeles, pericolul nu-i determinase să se oprească.

Din biroul managerului gării TSC Narrabri, Nigel vedea o masă de oameni înghesuindu-se în jurul clădirilor uriaşe ale sectorului de inginerie. În clipa de faţă, lucrările de reparaţii şi întreţinere erau imposibil de efectuat pe Wessex, deoarece dormitoare şi bucătării improvizate acopereau fiecare metru pătrat al suprafeţelor podelelor. În ciuda facilităţilor temporare ce fuseseră aduse în mare grabă, condiţiile sanitare erau în suferinţă. Cel puţin însă imensele ateliere de inginerie le asigurau noaptea un acoperiş deasupra capului. Desigur, în ele nu putea să încapă toată lumea; alte zeci de mii de persoane erau campate în clădirile terminalului, epuizând proviziile francizelor de fast-food. Şi mai multe se adăpostiseră în antrepozite pustii. Cele mai bune estimări ale personalului TSC şi oficialităţilor guvernamentale Wessex apreciau că în gară rămăseseră două milioane de oameni. Lucrători sociali aduşi de pe cincizeci de planete, şi voluntari de pe Narrabri, se ocupau de copiii separaţi de părinţi. Peste treizeci la sută rămăseseră orfani şi se găseau în stare de şoc profund. În mulţimea aceea se petreceau acte de bunătate şi eroism tăcut, care n-aveau să fie cunoscute niciodată, în ciuda indiscretei prezentări media a teribilelor consecinţe ale invaziei.

— N-am mai văzut aşa ceva de la începutul secolului al XXI-lea, rosti Nigel.

— Da, îmi amintesc cum erau Africa şi Asia pe atunci, zise Alan Hutchinson. Aici nu-i însă chiar acelaşi lucru.

Nigel aruncă o privire întrebătoare către al treilea lider de Dinastie din încăpere. Heather Antonia Halgarth se uita impasibil la refugiaţii istoviţi, fără să facă vreun comentariu.

— Facem tot ce putem, spuse Nigel. Evacuarea oamenilor ăstora n-ar trebui să dureze mai mult de două zile.

— Şi unde-iduceţi? întrebă Alan. Senatorii mei încep s-audă plângeri. Unele planete consideră că primesc prea mulţi refugiaţi pentru a le face faţă.

— Ghinionul lor! se răsti Nigel. Nu-i putem trânti pe planete din spaţiul de fază III, fiindcă acolo nu există infrastructură. Spaţiile de fază I şi II vor trebui să se descurce, fizic şi financiar.

— Dar nu şi Pământul, murmură Heather.

Nigel îi aruncă un surâs nesigur. Femeia se apropia de momentul reîntineririi, vârsta biologică de cincizeci şi cinci de ani care-i conferea aspectul unei doamne formidabile, cu păr roşcat ce începuse să se decoloreze, şi câteva riduri care-i apăruseră pe obraji. La vârsta aceasta din secvenţa ei preferată, Nigel o asemuia întotdeauna cu o mare preoteasă: tăcută, înţeleaptă, cunoscătoare şi nedispusă la niciun compromis.

— Nu, încuviinţă el, nu şi Pământul. Va căpăta câteva trenuri simbolice, dar nu-mi doresc defel s-aud cum Marile Familii se plâng că indezirabilii le strică atmosfera. Adresa mea de unisferă ar fi blocată pentru un an cu mesaje. În loc de aşa ceva, ele pot să plătească pentru cazare; i-am făcut asta destul de clar lui Crispin.

— Crispin este un om bun, zise Heather.

— Va trebui să fie, interveni Alan. Repararea dezastrului ăstuia va costa trilioane şi va dura minimum un deceniu. Ce naiba, nenorociţii ăia de extratereştri mi-au ras aproape cinci-sprezece la sută din piaţă.

— S-ar putea ca toţi să ne confruntăm cu o pierdere de sută la sută a pieţii mai curând decât am dori-o, vorbi Heather cu glas încărcat de dispreţ. Trebuie totuşi să fiu convinsă că noua noastră Marină este capabilă să răspundă în mod eficient la ameninţarea Dysonilor. Ce am văzut până acum nu mă face să debordez de încredere. Este de-a dreptul inacceptabil să pierzi într-o singură zi douăzeci şi trei de planete.

— Am fost de acord să susţinem formarea Marinei, rosti apăsat Nigel. Nu ştiu ce altceva am fi putut face.

— Mda, mormăi Alan. Nu-i tocmai lipsită de fonduri.

— Eu cred c-am fi putut face mai multe eforturi pentru o cruciadă care intenţionează să distrugă o specie... ceea ce este de fapt.

Nigel arătă din cap spre pâlcul de oameni din jurul lui Doi.

— Din punct de vedere politic, nu-i simplu.

— Tocmai de aceea îi schimbăm la fiecare cinci ani, zise Heather. Noi luăm deciziile, noi trei şi celelalte Dinastii. Doi va face aşa cum i se va spune, la fel ca şi Senatul.

— Nu toţi, preciza Nigel. Nu mai fi aşa arogantă.

— Noi am construit civilizaţia asta, spuse Heather. Iar tu, Nigel, mai mult ca oricare dintre noi. Nu putem să nu ne implicăm, când trebuie luate decizii dificile.

— Oricum toate astea sunt discuţii pur teoretice, contraatacă Nigel. Noi am pierdut planetele acelea. Programul nostru de construire a navelor de război nu poate fi extins decât peste nişte luni de zile, indiferent cât de mult ne-ar trebui navele.

— Ne mai trebuie ele? întrebă încetişor Heather. Parcă avem Proiectul Seattle.

— Să-i extirpăm?

Nigel fu surprins s-o audă propunând opţiunea aceea; dintotdeauna, el presupusese că femeia era în favoarea unei soluţii mai puţin drastice. Asta nu însemna însă că el s-ar fi gândit vreodată la o asemenea soluţie.

— Cred că s-a dovedit că-i vorba despre care pe care, nu?

— Sigur că da, ei sunt agresivi, totuşi genocid... Haide, ce naiba, asta trebuie să fie ultima soluţie! Încă nu cred c-am ajuns la stadiul acela.

— Aplici scrupule omeneşti la o problemă non-umană. Următorul lor atac va fi mai puternic. Şi ştim că va exista un „următor atac”, nu?

— După ce Marina găseşte punctul de ieşire al găurii-de-vierme masive pe care au construit-o Dysonii, vom putea să-i blocăm, zise Alan.

Heather îi aruncă un surâs dezamăgit.

— Să eliminăm Poarta Iadului? Ai fi gata să-ţi mizezi viaţa pe aşa ceva? Fiindcă exact asta faci.

— Du-te-n mă-ta! scuipă Alan. Teritoriul meu e-n linia-ntâi.

— Haideţi să ne calmăm, interveni Nigel. Heather, el are dreptate, trebuie să acordăm Marinei şansa de a întreprinde acţiunile pentru care am înfiinţat-o. Eu nu sunt pregătit să autorizez genocidul unei specii, oricât ar fi ea de beligerantă.

— Şi după ce următorul lor atac va cuceri jumătate din spaţiul de fază II?

— Atunci voi apăsa eu însumi butonul.

— Mă bucur s-aud asta. Între timp, eu voi lua aceleaşi precauţii pe care le-ai luat tu în ultimele luni.

Nigel suspină. Ar fi trebuit să-şi dea seama că celelalte Dinastii vor afla în cele din urmă care-i era preocuparea.

— Mda, păi nu fac altceva decât să mă pun la adăpost.

— Un adăpost al naibii de scump, comentă Alan. Cât cheltuieşti pe navele alea? Ce dracu', Nigel, gaura din bugetul Augustei a fost îndeajuns de mare ca s-o putem descoperi!

— Tocmai de aceea nu-ţi înţeleg reticenţa faţă de extirparea Dysonilor, rosti Heather pe un ton de reală curiozitate.

— Moralitatea. Toţi avem aşa ceva, într-o măsură sau alta.

— Iar moralitatea ta include planul de a o şterge, lăsându-ne pe noi în rahat, aşa-i?

— Dacă navele alea vor fi folosite vreodată, va fi după ce vom fi trecut de punctul de salvare. Când nu va mai exista un Commonwealth de apărat.

— Sper că n-o să ne refuzi accesul egal la tehnologia ta de hiperpropulsie.

Nigel nu-şi putu ascunde licărul de nemulţumire din ochi.

— Generator progresiv de găuri-de-vierme.

— Poftim?

— Navele SPL utilizează generatoare progresive de găuri-de-vierme.

— Exact, făcu calm Alan. Cum le zici tu. Avem nevoie de ele, Nigel. Flutură din mână spre refugiaţii de jos: Ţinând seama de tot rahatul ăsta, încep să pregătesc calea de salvare pentru Dinastia mea. Toţi procedăm la fel.

— Vă puteţi echipa navele cu generatoarele astea, zise Nigel. N-am nimic împotrivă să vi le vând.

— Mulţumim, rosti Heather. Până atunci însă ar fi bine să prezentăm un front unit pentru Cabinetul de Război şi Senat. Dădu din cap către Preşedintă: Trebuie să-i injectăm o doză masivă de încredere. Oamenii se vor întoarce spre ea; aşa fac mereu în situaţii de criză. Dacă ei pot vedea că Doi conduce cu mână fermă, va ajuta la ţinerea în frâu a panicii.

— Bine, strânse Nigel din umeri.

— Şi ce facem cu Wilson? întrebă Alan.

— Ce-i cu el? se încruntă Nigel.

— Haide, ce dracu'! Douăzeci şi trei de planete au fost invadate şi Wessex a scăpat ca prin miracol. Găozarul ăla a lăsat să se-ntâmple asta. El e responsabil.

— Este cel mai bun pentru funcţia asta, zise Nigel. Nu-l puteţi înlocui.

— Deocamdată, preciza Heather. La următoarea catastrofă, l-am zburat.

El o privi sfredelitor.

— Ca să-l înlocuim cu Rafael?

— Rafael este de-acord cu genocidul. Mi-e suficient ca să-l susţin.

— Heather, n-avem nevoie de sforării acum!

— Care sforării? Ne confruntăm cu extincţia, Nigel. Dacă soluţia implică trecerea Marinei sub comanda mea, atunci aşa va fi.

Nigel nu-şi putea reaminti ca ei doi să se mai fi certat vreodată aşa. Necazul cu Heather era că putea gândi doar în termenii evenimentelor care se petrecuseră deja. Avea o determinare uluitoare, dublată de abilitate politică. Fără calităţile acelea, nu puteai clădi o Dinastie, dar Nigel considerase dintotdeauna că lacuna femeii o constituia lipsa de originalitate. Chiar şi acum ea privea problema Dysonilor exclusiv ca posibile efecte asupra Dinastiei ei.

— Dacă asta-i unica soluţie pe care-o poţi vedea, atunci înhaţ-o, îi spuse.

Îşi atrase o căutătură suspicioasă. O ignoră; dacă Heather nu putea întrezări o modalitate de ocolire a problemei, el nu intenţiona în niciun caz să i-o spună.

* * *

În ciuda situaţiilor teribile pe care le depăşise pe Elan, Mellanie continua să se simtă emoţionată când sui spre uşa din lemn întunecat a blocului parizian în care se afla apartamentul Paulei Myo. Faptul că simplul gând de a se reîntâlni cu ea îi crea asemenea sentimente spunea foarte multe despre femeia de pe Stup. Mellanie ştia acum că ea era cea „specială”, că inserţiile IC îi confereau puteri imense, că avusese realmente curajul de a sta în faţa soldaţilor mobili ai lui LuminăDimineaţăMunte şi de a-i doborî... bineînţeles, IC operase prin intermediul ei, dar asta nu schimba faptul că ea nu dăduse bir cu fugiţii. *Atunci de ce mă simt emoţionată?*

Examină cutia masivă a interfonului de lângă uşă – veche de secole – şi apăsă butonul uzat de ceramică pentru apartamentul Paulei Myo. Undeva la interior se auzi un bâzâit. E-majordomul o

anunţă imediat că Paula Myo îi apela adresa de unisferă. Mellanie rezistă impulsului de a privi în jur după obiectivul unei videocamere. Chiar dacă senzorul ar fi fost îndeajuns de mare pentru a fi vizibil, amurgea şi lumina soarelui aproape că dispăruse, lăsând în umbră străduţa îngustă. Deasupra ei, toate ferestrele de pe zidul înalt erau acoperite cu obloane. Puţinele lumini stradale intermitente de deasupra pavajului neregulat nu reuşeau să risipească atmosfera apăsătoare.

— Da? întrebă Paula Myo.

— Trebuie să vorbesc cu tine, spuse Mellanie.

— Nu şi reciproc.

— Am făcut ce mi-ai cerut. Am discutat cu Dudley Bose.

— Ce legătură are asta cu mine? Mellanie se încruntă către uşă.

— Ai avut dreptate. Am descoperit ceva interesant.

— Ce anume?

— Starflyer.

Urmă o pauză atât de lungă, încât Mellanie crezu că Myo închisese canalul şi trebui să-şi verifice vederea virtuală, pentru a confirma funcţionarea legăturii.

Încuietoarea emise un clic sonor şi femeia abia avu timp să-şi îndrepte umerii, înainte ca uşa să se deschidă. Pentru întâlnirea aceasta, alesese nişte haine sobre din linia ei personală de vestimentaţie: o jachetă burgund cu mâneci până la jumătatea braţelor şi o fustă de aceeaşi culoare, mai lungă decât obişnuia ea să poarte – tivul îi ajungea până aproape de genunchi. Era o compilaţie care ar fi trebuit să-i sublinieze seriozitatea şi profesionismul în zilele acestea.

Un singur cerc polifoto era fixat pe apexul coridorului foarte arcuit care ducea în curtea interioară a blocului. Paula Myo se contura în lumina sa galbenă, purtând obişnuitul costum conservator de afaceri. Până atunci Mellanie nu-şi dăduse seama că era mai înaltă decât Investigatoarea.

— Intră, rosti Paula.

Mellanie o urmă câţiva paşi, până ajunse în centrul străvechii curţi interioare pietruite. Privi de jur împrejur, spre pereţii văruiţi în alb, cu ferestre înguste. Mai bine de jumătate aveau obloanele ridicate, dezvăluind interioare de încăperi. Pâlpâiri de lumină pal-verzuie răzbăteau dinăuntru, dinspre portalurile holografice ce rulau ştirile şi divertismentele de seară. Era genul de bloc în

care se înghesuiau profesioniştii celibatari, în timpul unei pauze între contracte de căsătorie. Apartamente mici şi sterile, unde se puteau odihni în siguranţă între muncă şi distracţie, care altfel le ocupau toată ziua.

— Ajunge, zise Paula. Suntem în siguranţă aici, dacă nu vorbim prea tare.

Mellanie nu era la fel de sigură în privinţa respectivă, totuşi nu voia s-o contrazică.

— Ştiai asta, nu?

— Alessandra Baron te-a trimis aici ca să obţii o exclusivitate? De-asta ai venit?

— Nu. Mellanie chicoti scurt, nervos. Nu mai lucrez pentru ea. Dacă nu mă crezi, poţi să verifici la compania producătoare.

— O să verific. De ce ai plecat? Bănuiesc că era destul de lucrativ, iar reportajul tău din Randtown a ajutat la consolidarea statutului tău de vedetă.

— Ea lucrează pentru Starflyer.

Paula îşi înclină capul pe un umăr şi o privi cu atenţie.

— Asta-i o afirmaţie interesantă.

— Dar... nu-nţelegi... este perfect logic; ea a atacat mereu acţiunile Marinei. Nu face altceva decât să redifuzeze propaganda lui Starflyer, cauzând probleme singurei organizaţii care ne poate apăra.

— Tu te-ai folosit de emisiunea ei ca să mă critici. Asta înseamnă că eşti agentul lui Starflyer?

— Nu! Fii atentă, vreau să dau o mână de ajutor. Ştiu despre Cox. Aşa am aflat de Baron. Când i-am spus ei, a modificat datele din arhivă.

— Scuză-mă, acum chiar că m-ai băgat în ceaţă. Ce-i acest Cox?

O mică criză de nervi o făcu pe Mellanie să-şi pună mâinile în şolduri. Lucrurile nu mergeau aşa cum îşi imaginase. Crezuse că Investigatoarea va primi cu braţele deschise ofertele de ajutor din partea oricui ştia despre Starflyer şi pericolul uriaş pe care-l reprezenta.

— Organizaţia caritabilă educaţională, rosti ea acerb pentru a zgâlţâi memoria femeii de pe Stup. Cea care a finanţat observarea făcută de Dudley.

— Spargerea, spuse Paula citind ceva în vederea ei virtuală. Păzitorii bănuiau că observarea Bose a fost o manipulare deliberată.

— Şi au avut dreptate.

Sprâncenele Paulei se ridicară infinitezimal.

— Serios?

— Ştii bine că da, şuieră Mellanie.

— Nu, nu ştiu.

— Însă... trebuie să fi ştiut. Cox este o înşelătorie.

— Nu şi potrivit investigaţiilor noastre.

— Dar!..

Mellanie simţi cum i se răcea rapid pielea de pe ceafă. Nu înţelege deloc felul în care reacţiona Myo. Decât dacă nu cumva Starflyer ajunsese şi la ea.

— Îmi pare rău. Îţi irosesc timpul. A... A fost dur pe Elan. Se întoarse şi se grăbi către uşă. Retragerea dinaintea oamenilor în care se încrezuse se transforma într-un obicei prost.

— Aşteaptă, rosti Paula.

Mellanie încremeni, brusc înspăimântată. Trecu în revistă iconurile din vederea virtuală, încercând să-şi dea seama dacă putea utiliza vreo inserţie IC, pentru a scăpa teafără dacă situaţia se înrăutăţea. Necazul era că deocamdată nu înţelegea nici jumătate din ele. Trebuia să răcnească după ajutor la IC. Pielea aurie de şarpe a mâinii ei virtuale se opri deasupra iconului IC.

— Crezi că eu aş şti ceva despre Cox, spuse Paula. De ce?

— Tu m-ai pus pe urmele lui Dudley Bose şi trebuie să fi ştiut că voi descoperi asta.

— Te-am împins către Bose, fiindcă soţia lui s-a întâlnit cândva cu Bradley Johansson. Mă aşteptam să porneşti pe drumul acela spre Starflyer. Aliaţii din media mi-ar fi utili. Rapoartele despre spargere menţionau că fundaţia Cox era legitimă.

— Nu este. De fapt, n-a fost. Baron a modificat arhivele.

— Interesant. Dacă-mi spui adevărul, atunci starea reală a lui Cox mi-a fost ascunsă.

— Bineînţeles că spun adevărul, protestă Mellanie. Fusese cât pe-aici să spună: *întreab-o pe IC*. Asta însă ar fi dezvăluit prea multe. Ea încă nu avea completă încredere în Paula.

— Bine, spuse Paula. O să investighez.

— Şi după aceea?

— De ce ai venit tu aici?

— Ca să văd ce faci şi să te-ajut.

— Şi, întâmplător, să te-alegi cu subiectul cel mai tare.

— Intenţionai să păstrezi secretul?

— Dacă totul este adevărat, nu. Pe de altă parte, nu cred că o celebritate media care-mi urmăreşte fiecare pas îmi poate fi de mare ajutor. Tu ce crezi?

Nici măcar nu poate spune „reporter”, gândi Mellanie. *Scârba!*

— Perfect. Cum vrei.

Împinse uşa mare, deschizând o cale de ieşire către siguranţa relativă a străzii.

— Dacă găseşti ceva concret, atunci, te rog, vino la mine, zise Paula. Nu te duce la Marină.

— Bine.

Mellanie făcu câţiva paşi, după care se opri să-şi adune gândurile. Ştia că o tulburase pe Paula, dar, deşi era un sentiment plăcut, nu asta îşi dorise. În clipa de faţă, avea nevoie să spună cuiva informaţiile teribile legate de Baron şi Starflyer... cuiva aflat într-o poziţie de autoritate, cuiva care să facă ceva în privinţa aceea. *La fel ca un copil care fuge la părinţii lui.*

Ei bine, dacă *marea* Paula Myo era suspicioasă sau indecisă, trebuia să rezolve ea însăşi problema. Cu gândul acela, Mellanie încuviinţă din cap cu un gest sigur pe sine şi porni spre cea mai apropiată staţie de metrou.

* * *

Zorii îl găsiră pe Hoshe Finn pe balconul său, prăbuşit într-un scaun ieftin din plastic, privind peste grila urbană pâlpâitoare. Soarele lui Oaktier luneca în sus deasupra cartierelor estice din Darklake City şi învăluia vârfurile turnurilor de sticlă şi marmură într-o strălucire vibrantă roz-aurie. Păsări pitoreşti începură să cânte din arborii pereni înalţi ce împrejmuiau blocul său de apartamente, în timp ce grădinoboţii înaintau în lungul rigolei înguste din grădinile umede de rouă, efectuându-şi activităţile zilnice.

Bărbatul se trezise iarăşi în mijlocul visului, cândva spre dimineaţă. Se ridicase brusc în capul oaselor, scăldat în sudoare, în vreme ce imaginile teribil de reale ale clădirilor ce colapsau şi

solului care se cutremura se risipeau în bezna odăii. Toate nopţile de după atacul Dysonilor fuseseră la fel. El refuzase să-i spună coşmar. Nu era decât subconştientul lui care începea să se obişnuiască şi să accepte cele întâmplate. Un proces foarte sănătos. Se derula în timpul somnului, îngăduind micilor detalii oribile să i se descarce din minte, unde fuseseră comprimate ca un fişier protejat într-o reţea cristalină. De pildă femeia aceea care fusese strivită de un pilon rupt dintr-un pod – pe care o privise în treacăt, pe când o purta pe Inyma. Copiii care plângeau lângă mormanul de ruine fumegătoare ce fusese locuinţa lor, pierduţi şi ameţiţi, murdari de praf, funingine şi sânge.

Da, un mod foarte sănătos de tratare a problemei.

De aceea îşi îmbrăcase vechiul halat de baie de culoare chihlimbarului şi ieşise şchiopătând pe balcon, pentru a privi oraşul adormit. Aidoma unui copil speriat, gândise că poate visele vin numai în dormitor. Moţăise în restul nopţii, în timp ce arsurile îi pulsau, iar durerea umedă de pe spinare trecea de la fierbinte la rece, din nou şi din nou. Nici chiar romul şi ciocolata caldă nu-l ajutaseră, ci doar îi ridicaseră stomacul în gură.

El o dorea pe Inyma. Liniştea pe care i-o aducea trupul femeii întins alături de el noaptea, toleranţa exasperată pe care o afişa de câte ori el era bolnav şi se-nvârtea prin casă, în loc să meargă la serviciu. Medicii urmau s-o externeze însă peste minimum alte zece zile. Hoshe încă se încorda de câte ori se gândea la ea. Când o trăsese de sub vehiculul 4x4 avariat de pe Sligo... felul cum îi erau răsucite şi înnegrite picioarele, lichidul purulent ce picura din crustele ca de catran care fuseseră blugii ei... Scâncetele ei slabe, sunetele pe care le scot numai cei foarte răniţi foarte serios. Câteva amintiri vagi de prim-ajutor îi fulgeraseră prin minte, complet inutile, când se holbase la soţia lui, nevenindu-i să creadă că se poate întâmpla aşa ceva. Se blestemase întruna pentru completa lui neajutorare.

Se aflau în vacanţă pe Sligo, la festivalul florilor. Un căcat de festival al florilor şi un puhoi de extratereştri care se prăbuşise din cer, făcând praf planeta.

Cineva sună la uşa apartamentului. Hoshe se răsuci în mod automat şi schiţă o grimasă, simţind nenumăratele dureri pe care le declanşase în tot corpul. Bombănind ca un moş, şchiopăta până la uşă şi o deschise.

În faţa lui stătea Paula Myo. Perfect aranjată şi pusă la punct ca întotdeauna, într-un costum de afaceri gri-cărbune, cu o bluză stacojie. Părul perfect periat îi strălucea, atârnându-i liber pe umeri. Îl privea cu atenţie şi, brusc, bărbatul îşi dădu seama cum arăta, înţelese că nu făcuse faţă atacului, aşa cum ştia că făcuseră alţii.

În loc de orice comentariu banal sau de observaţie tăioasă, Paula îl strânse cu blândeţe în braţe.

Hoshe aprecie că, ţinând seama de circumstanţe, îşi mascase destul de bine surprinderea faţă de afişarea aceea de afectivitate.

— Sunt realmente încântată că n-ai păţit nimic, spuse Paula.

— Mulţumesc. Ă-ă-ă... intră.

Când trecu pe lângă el, Hoshe privi iute prin living. Fembotele menţineau curăţenia apartamentului, dar era evident că el petrecea foarte mult timp acasă, între patru pereţi. Încăperea degaja aproape un aer de burlăcie, cu cristale de memorie, căni, farfurii şi un ziarecran lung împrăştiate pe masă, cu jaluzelele pe jumătate lăsate şi un maldăr de haine pe un scaun.

— Ţi-am adus asta, rosti Paula şi-i întinse o casetă cu aspect fantezist care conţinea ceaiuri de plante. M-am gândit că florile ar fi cumva nepotrivite.

Hoshe examina eticheta de pe o faţă a casetei şi rânji pros-teşte.

— O alegere bună.

Mânecile halatului său erau largi şi scurte, dezvăluindu-i benzile lungi de plastoderme de pe braţe. Paula le zări şi se încruntă uşor.

— Ce face Inyma?

— Medicii spun că va mai rămâne cel puţin o săptămână în spital. Va avea nevoie de o grefă de clonă pentru şold şi coapsă, dar n-au trebuit să amputeze, slavă Domnului! Îi vor da un costum electromuscular, aşa că se va putea mişca măcar prin apartament.

— Asta-i bine.

Bărbatul se lăsă să cadă într-un scaun.

— Din punct de vedere medical, da. Asigurările refuză însă să plătească pentru *citez* răni cauzate de război *am încheiat citatul*. Afirmă că guvernul este responsabil pentru despăgubirea

cetăţenilor săi în timpul conflictelor. Nemernicii! Le-am plătit ratele decenii la rând. Am stat de vorbă cu un avocat pe care-l cunosc, dar nu-i deloc optimist.

— Guvernul ce zice?

— Ha! Care guvern? Oaktier anunţă că nu are responsabilitatea celor întâmplate cetăţenilor săi pe alte planete, fiindcă-i în afara jurisdicţiei sale. Commonwealth-ul Intersolar zice: *momentan suntem destul de ocupaţi, vă vom căuta noi.* Ca să achităm spitalul, a trebuit să ne folosim de ipoteca pe care o ridicasem pentru a avea un copil.

— Îmi pare rău.

— Să ai un copil oricum nu pare o idee prea grozavă în clipa asta.

Hoshe revărsa totul, folosindu-şi furia pentru a-şi depăşi suferinţa. Dacă n-ar fi făcut-o, ştia că ar fi urmat ceva ridicol... de pildă, ar fi început să plângă.

— Am accesat atacul Dysonilor pe unisferă, rosti Paula. Nu cred totuşi că aşa ceva ar putea substitui vreodată prezenţa reală acolo.

— A fost haos pe Sligo... haos absolut. Noi am avut noroc c-am plecat. După cele întâmplate acolo, n-o să mă mai plâng niciodată de vreun Halgarth. Câmpu’ ăla de forţă a încasat vreo opt lovituri directe din partea proiectilelor nucleare ale Dysonilor când eram în interior şi nici măcar n-a pâlpâit. Pe de altă parte însă vibraţiile solului au fost teribile. Am fost o dată în California în timpul unui cutremur şi nici nu s-a comparat cu ce s-a-ntâmplat acum. Clădirile colapsau de jur împrejurul nostru. Şoselele se încovoiau şi nu puteai utiliza niciun tip de vehicul.

— Am auzit că ai condus una dintre echipele de evacuare.

— Păi apelaseră la toţi cei care aveau orice asociere cu serviciile guvernamentale. Este o chestie de autoritate. Consiliul local nu mobilizase cine ştie ce forţă poliţienească pentru un festival al florilor.

— Nu mai fi atât de modest.

— N-am făcut-o pentru că m-aş fi aşteptat la o medalie sau altceva. A fost în principal autoconservare.

— Cât de rău ai fost rănit? îi arătă ea braţul.

— În principal sunt arsuri. Nimic serios. Partea cea mai neplăcută a fost aşteptarea ulterioară pentru un tratament. Au trecut zece ore până ce Inyma să fie văzută de o infirmieră. Iar

asta numai pentru triere! Practic ne-a fost mai uşor să ne-ntoarcem aici şi să ne ducem la spitalul local, decât să aşteptăm s-ajungă la noi operaţiunile improvizate de salvare ale Marinei.

— Şi acum?

— La fel ca toată lumea. Continuăm pe cât de normal este posibil şi sperăm că amiralul Kime se va descurca mai bine data viitoare.

— Am înţeles. Am venit să-ţi ofer o slujbă, Hoshe. Lucrez actualmente la Securitatea Senatului şi am nevoie de un asistent – o persoană despre care să ştiu că poate face bine o treabă şi în care să ştiu că pot avea încredere.

— Mă simt măgulit, răspunse el precaut, totuşi în clipa de faţă nu mă dau în vânt după administraţia Commonwealth-ului.

— Hoshe, astea nu sunt gândurile tale, ci confuzie rămasă de pe urma atacului de pe Sligo.

— Sunt convins că-i o observaţie psihologică foarte precisă.

— Vrei să-ţi enumăr beneficiile medicale? Cât de bune sunt asigurările medicale ale familiei?

— Nu. Bărbatul strânse din dinţi, încercând să găsească un motiv valid pentru care n-ar fi trebuit să accepte oferta: Ce-i cu vechea ta echipă din Paris? De ce nu-i abordezi pe ei?

— Nu ştiu încă în care pot să am încredere. Ieri am primit nişte informaţii tulburătoare, care sporesc probabilitatea ca unul sau mai mulţi dintre ei să lucreze pentru Starflyer.

Hoshe avu nevoie de un moment ca să recunoască numele.

— Cel despre care fac atâta zarvă Păzitorii? Mă iei peste picior?

— Din păcate, nu.

Visul fulgeră din nou prin mintea lui: montajul înceţoşat de distrugere şi mizerie care se prăbuşea din ceruri în jeturi purpurii orbitoare ce se deplasau doar puţin mai lent decât viteza luminii. Iar aceea fusese doar o singură specie extraterestră. Dacă mai exista vreuna, ceva mai profund şi mai sinistru...

— Am deschis şi eu câteva shotgunuri de-ale Păzitorilor. Mi s-au părut chestii destul de paranoice. Ceva ce un puşti sonat ar bolborosi după prima lui doză de drog cu urmări neplăcute.

— Acela ar fi un rezultat favorabil, dovedind că de fapt Bradley Johansson s-a înşelat în toţi anii aceştia. Nu sunt

obişnuită cu îndoieli la scara aceasta, Hoshe, mi se par demoralizatoare.

Bărbatul se gândi la propunerea ei. Nu, nu era adevărat. Se gândea de fapt cum i-ar explica Inymei că acceptase noua slujbă.

— Nu voi putea fi de mare folos pe teren. Poate abia peste vreo săptămână sau aşa ceva.

— Aş dori să începi prin a examina nişte fişiere vechi. Acum, când ştim ce căutăm, s-ar putea să fie mai utile decât ultima dată când le-am cercetat.

— Spune-mi exact care sunt beneficiile acelea medicale?

3

Cabana închiriată de Mellanie era una dintre alte cincizeci cuibărite într-o pădure de coastă, la peste nouăzeci de minute de mers cu maşina din Darklake City. Laolaltă, cabanele formau staţiunea de vacanţă Greentree Village Park, genul de loc unde părinţii cu buget modest îşi puteau duce copiii, lăsându-i apoi să se istovească în timpul zilei la plajă, ori pe numeroasele terenuri de joacă. În mijlocul pădurii, o clădire mare cu restaurant şi bar asigura refugiul de seară pentru destinderea adulţilor. De două ori pe săptămână, acolo avea loc un spectacol de cabaret live.

La o oră după căderea nopţii, maşina închiriată o lăsă pe Mellanie lângă intrarea principală, după care reveni în parcare. Accesul vehiculelor era interzis în Greentree, astfel că trebui să meargă pe jos pe potecile acoperite cu prundiş, printre bătrânii arbori rani gârboviţi, cu smocuri de frunze albe şi asemănătoare cu muşchiul, şi cu scoarţă verde, spongioasă. În lungul cărărilor ce şerpuiau prin pădure, minifelinare în formă de ciuperci furnizau o lumină blândă, albăstruie. Greentree fusese proiectat în mod deliberat pentru ca toate cabanele să fie complet izolate între ele; de la ferestre nu puteai vedea decât copaci şi poteca turcoaz-strălucitor. De undeva din pădure se putea auzi sunetul trioului de pianişti care interpretau melodii ce fuseseră vechi înainte ca Oaktier să fi fost descoperită.

O pâclă subţire se ridica din solul moale o dată cu scăderea temperaturii şi se învolbura în stranii curenţi luminescenţi în jurul picioarelor Mellaniei, într-un mod care ei i se părea uşor tulburător. Când sosise aici în copilărie cu părinţii, adorase pădurea bătrână şi lăţoasă, cu trunchiurile groase şi contorsionate ale arborilor. Pe atunci i se păruse fermecată, o lume fantastică, care aştepta să fie explorată, dar în prezent nu se gândea decât la ce putea pândi din toate umbrele şi luminişurile izolate.

Plătise cu bani-gheaţă cabana pe care o împărţea cu Dudley. În prezent, majoritatea celorlalte cabane erau pustii, ceea ce reducea posibilitatea ca altcineva s-o vadă şi s-o recunoască; totuşi, ca precauţie, pleca dis-de-dimineaţă. IC o asigurase că monitoriza nodurile cibersferei locale pentru orice număr mare de mesaje încriptate care ar fi indicat o operaţiune de

supraveghere, însă avea să fie fericită când plecau. Tot nu era sigură ce ar fi fost în stare Baron să-i facă.

Cabana lor cu trei camere se găsea într-o poieniţă, străjuită de cinci arbori rani uriaşi. Când intră, Dudley se plimba nervos prin living.

— Unde-ai fost? strigă el.

— Bine, mulţumesc, tu cum te simţi?

El se opri în momentul când fusese gata să se repeadă asupra femeii; se bosumflă şi ţuguie exagerat buzele.

— Îmi făceam griji...

Mellanie îşi trecu degetele spre spate prin părul ei maro-roşcat şi-i zâmbi dulce.

— Îmi pare rău. Cu Paula Myo n-a mers atât de bine pe cât m-aşteptasem. S-a dovedit că n-are încredere în mine şi nici eu n-am încredere în ea. Iar asta ne dă peste cap planul de a ne alătura forţelor care să-l demaşte pe Starflyer. De aceea am plecat în California. Agentul meu mi-a aranjat nişte interviuri pentru slujbe. Au fost bune.

— Aha...

Bărbatul se apropie de ea şi o strânse încet în braţe. Când Mellanie nu i se desprinse din îmbrăţişare, el întrebă:

— Ai acceptat vreuna?

— Am căpătat trei oferte. Stai să mă dezbrac şi-ţi povestesc.
Chipul lui Dudley se lumină imediat.

— Nu, rosti ea obosită. Nu ca să facem sex.

— Dar... diseară o să facem, nu? întrebă el pe un ton plângăcios.

— Da, Dudley, mai târziu.

Mellanie se uită în direcţia nişei bucătăriei. Ieri dimineaţă cumpăraseră provizii pentru o săptămână de la un supermarket aflat la douăzeci de minute depărtare pe autostradă. Plătise tot cu bani-gheaţă. Sacoşele rămăseseră pe banchetă, nedesfăcute.

— Mă duc să-mi fac un duş şi după aceea aş vrea să mănânc ceva. Crezi că poţi face asta pentru mine?

După ce se înviorase, îşi înfăşură un prosop în jurul coapselor şi reveni în living. Era aproape o rutină – verifica efectul pe care-l avea asupra bărbatului. Evident, Dudley abia dacă-şi putea dezlipi ochii de la torsul ei gol. De când ajunseseră aici, Mellanie folosise zilnic sala de gimnastică, câte două ore, pentru a se păstra în formă. Aparatele îi înregistrau corect starea fizică şi-i

dădeau note maxime, totuşi se simţea întotdeauna mulţumită când sexualitatea îi era confirmată de un bărbat. Chiar dacă nu era decât Dudley.

El distrusese complet cina, ceea ce era impresionant. Alimentele ambalate aveau o bandă de cod pentru microunde, care stabileau automat durata şi waţii la introducerea în cuptor. Probabil că Dudley modificase manual setările. Mellanie aruncă o privire la terciul cafeniu care bolborosea sub celofan şi-l aruncă la gunoi. Grila de condiţionare a aerului avea să se ocupe de miros.

— Tu ce-ai făcut azi? întrebă ea, introducând alte două caserole în cuptorul cu microunde.

— Am fost la plajă. Au venit nişte oameni şi au făcut barbecue. M-am întors şi-am accesat unisfera.

— Dudley, trebuie să-nveţi să socializezi din nou cu oamenii.

Îl sărută când cuptorul începu numărătoarea inversă, îndepărtându-se cu un surâs plin de promisiuni când se auzi semnalul sonor. Se instalară pe sofaua lată şi Mellanie îi ceru e-majordomului să pornească focul. Flăcări holografice strălucitoare izbucniră în şemineu, iar radiatorul invizibil lansă o rafală însoţitoare de aer cald... adăugase până şi iz de lemne arse.

— Nu ştiu cine lucrează pentru Starflyer. Ar putea fi oricine. Şi probabil că şi Marina este pe urmele noastre.

— Nu poţi să ştii. Nu poţi să fii sigură.

Mellanie miji ochii şi-l privi pe bărbat, care-şi îndreptase deja spatele, adoptând o poziţie defensivă. Ea nu-l ajuta cu nimic, prin propria ei paranoie despre Starflyer şi Baron.

— Nu, Dudley, nu pot să fiu sigură, dar le va fi foarte greu să ne găsească. M-am asigurat în privinţa asta.

Îşi ghemui picioarele sub ea şi începu să răscolească cu beţişoarele prin orezul cu pui care aburea delicios. Poate că era o idee bună că plecau dimineaţă.

— Ce slujbe ţi s-au oferit? întrebă Dudley.

— Una era o dramoletă IST, *Rendez-vous întârziat*. Producătorii ardeau de nerăbdare să semnez pentru ei; este vorba despre o fată care aranjează să se-ntâlnească cu prietenul ei pe Sligo, apoi Dysonii atacă şi nu mai ştie dacă el este viu sau mort. Ea descoperă iubirea în condiţiile de presiune ale atacului.

Surâse în barbă, amintindu-şi „celelalte vedete” pe care i le prezentaseră producătorii. Unul dintre ei, Ezra, era realmente superb. Ideea zilelor petrecute pentru a repeta cu el scene de dragoste fusese cât pe-aici s-o determine să semneze imediat.Înainte de atacul Dysonilor şi de descoperirea legăturii dintre Baron şi Starflyer, nici măcar n-ar fi ezitat.

— O IST? făcu Dudley şi alarma îi apăru pe chip. Nu! Te rog, Mellanie. N-o face! Nu mai face una din alea. Nu-i decât sex. Pentru asta te vor ei. N-o face! Nu-mi pasă câţi bani ţi-ar oferi. N-aş putea suporta.

Existau momente când ea îl ura realmente pe Dudley, când vedea cât de jalnic era. Era ca şi sigură că nu mai existau informaţii utile pe care să le extragă din vălmăşagul abisal de gânduri din creierul lui. După California, cochetase cu ideea să nu mai revină pur şi simplu la Greentree şi să anunţe Marina unde se afla bărbatul, lăsându-i pe psihologii lor să-l readucă la normal. Ţinând însă seama de persoana pe care dorea s-o întâlnească în continuare, prezenţa *adevăratului* Dudley Bose pe care l-ar fi avut sub control i-ar fi sporit mult şansele de succes.

Şi, într-un fel, îi plăcea bărbatul. Aşa bănuia. Ocazional. Când era calm, putea fi foarte lucid, dezvăluind o frântură din intelectul care-l purtase în anterioara sa activitate universitară. Un fel de idee despre ce ar fi putut el să devină. La asta se mai adăuga Elan şi toate evenimentele prin care trecuseră împreună la atacul Dysonilor; era o legătură destul de greu de ignorat, chiar şi de către ea. Dacă Dudley şi-ar fi putut scoate din minte ideea iubirii...

— Am refuzat-o, îi răspunse. Momentan nu-mi pot permite genul acela de investiţie de timp.

— Mulţumesc. Bărbatul îşi plecă ochii şi examina caserola dreptunghiulară, aproape ca şi cum n-ar mai fi văzut niciodată aşa ceva. Care-au fost celelalte?

Mellanie prinse între beţişoare o bucată mare de pui şi o duse la gură.

— Reuters a spus că mă ia ca asociat junior. Bravoweb mi-a oferit un reportaj regulat în emisiunea lui Michelangelo, care a fost dintotdeauna un rival important pentru Baron. De mai bine de un secol, ei s-au luptat pentru rating.

— Şi ce-ai răspuns?

— Am spus c-accept emisiunea lui Michelangelo. Cred că-i place de fapt ideea de a fura unul dintre principalii oameni ai lui Baron. Mi-a oferit o perioadă de probă de trei luni şi a fost de acord cu prima mea propunere de reportaj.

— Bravo! Care era propunerea?

— O relatare de la faţa locului despre cei care trăiesc pe o planetă care va fi probabil invadată de Dysoni în valul următor. Am spus că voi călători pentru a examina comunităţile care sunt prea sărace ca să plece, cele care trebuie să rămână, deşi bănuiesc că le vor aştepta vremuri grele. Realmente, trebuie să fie oribil pentru ele.

— Mda... Dudley ridică o carafă înaltă cu apă şi privi posac gheaţa care plutea la suprafaţa ei. Şi cum ne-ajută asta în urmărirea lui Starflyer?

— Ştiu cu certitudine că acolo putem întâlni aliaţi realmente puternici în lupta împotriva lui Starflyer, iar Bravoweb ne va deconta cheltuielile. Ceea ce-i perfect, fiindcă nu-i ieftin să călătoreşti până acolo. Afişă un surâs mulţumit de sine: Ai înţeles?

— Da. Care va fi planeta?

— Far Away.

* * *

Venirea în fiecare dimineaţă la birou începea să devină o adevărată povară. În perioada anterioară, pe timpul Directoratului, Renne venise adesea mai devreme, mai ales când aveau câte un caz important. Acum trebuia realmente să se silească să coboare din pat când o trezea ceasul deşteptător. Iar cazurile nu deveneau mai importante decât cel prezent.

Cumva, Alic Hogan era acolo întotdeauna înaintea ei. Aşa cum obişnuise şi Paula, atât doar că Hogan nu stârnea entuziasm în restul echipei. Privirea pe care ţi-o arunca atunci când soseai părea o mustrare automată. Renne ştia că trebuia să facă un efort conştient pentru a micşora iritarea pe care o simţea faţă de el. Şi exact asta era şi problema. Însemna un efort.

John King apăru pe la mijlocul dimineţii şi se apropie de biroul ei.

— Oamenii mei, o anunţă, au o mică problemă cu echipamentele alea tehnice introduse prin contrabandă pe care le-ai adus de pe Boongate.

— Al dracu' de tipic, mormăi femeia.

John o privi jignit.

— Bine, scuză-mă. Atât doar că în ultima vreme nu mai vine nimeni care să-mi dea şi o veste bună.

— În cazul de faţă nu-i o veste rea, ci doar ciudată.

— Zi – ce-i ciudat la echipamente?

— La fel ca în cazul celor de la Coasta Veneţia, nu putem înţelege la ce folosesc.

— Haide, John! Trebuie s-aveţi vreo idee. Am văzut declaraţia vamală pe care a scos-o-n cele din urmă Edmund Li. Era aproape o tonă de hardware.

— Dintre care multe componente erau identice, bătu el în retragere. Totuşi este dificil, ţinând seama de faptul că nu ştim ce se construieşte.

— Mă mulţumesc cu ipoteza cea mai plauzibilă. Am încredere în tine.

El surâse stingher.

— Bun, bazându-ne pe aceste sisteme şi ţinând seama şi de componentele care au supravieţuit pe Coasta Veneţia, presupunând că ar avea aceeaşi destinaţie...

— John!

— Câmpuri de forţă. Câmpuri de forţă de densitate foarte mare. Problema lor însă este consumul enorm de energie.

— Şi?

Bărbatul ridică din umeri încet, dar cu un gest apăsat.

— Pe Far Away? De unde ar putea s-o obţină? Am discutat cu Consiliul Civil al Commonwealth-ului. Armstrong City este alimentat de cinci centrale energetice civile de putere medie, care sunt dotate cu turbine cu gaze, preluate de la un zăcământ local. Proiectul de revitalizare a importat nişte pile de fisiune pentru a-şi alimenta echipamentele în perioada de început, iar Institutul are trei micropile care le alimentează facilităţile. Asta-i tot. Restul planetei se descurcă cu panouri solare, turbine eoliene şi câteva puţuri de petrol. Nu au absolut nimic la nivelul pe care l-ar consuma măcar unul dintre dispozitivele astea bizare.

Renne îl privi inexpresiv, aşteptând o sugestie. Nu primi niciuna.

— Atunci ce poate produce un asemenea nivel de energie?

— N-am niciun indiciu. Este imposibil să fi strecurat prin contrabandă un generator de fuziune sau de fisiune fără să fi fost observat, chiar înainte de a începe noi să inspectăm toate mărfurile. Iar Far Away nu se poate conecta fizic la grila energetică a Commonwealth-ului. Pur şi simplu este lipsit de sens.

— Bun atunci, rosti femeia şi întinse mâna în mod reflex către cana de cafea, dar o găsi goală. Aşadar, avem unul sau mai multe dispozitive de tip câmp de forţă, care consumă foarte multă energie, pe o planetă care nu are deloc energie.

— Ai rezumat perfect situaţia.

— Abia aştept să văd cum tratează comandorul problema asta, când o să i-o prezinţi.

Amândoi priviră uşa cabinetului lui Hogan.

— Nici gând, făcu John. Asta nu-i decât o anexă tehnică la raportul tău.

E-majordomul lui Renne o informă că un fişier de la echipa criminalistică a lui King tocmai fusese depus în dosarul ei cu cazuri de lucru.

John îndoi un deget, simulând un pistol şi-l aţinti spre ea.

— Ce faci mai departe e numai treaba ta.

— Mizerabile! mârâi Renne.

El o salută voios şi reveni la propriul său birou.

* * *

Vic Russell reveni de pe Cagayn după o jumătate de oră. Sublocotenentul abia avusese timp să-şi sărute soţia, Gwyneth, înainte ca Renne să-l târască într-o sală de şedinţe pentru a-i cere informarea.

— Poliţia de pe Cagayn îl ştie bine pe Robin Beard, îi povesti Vic. Lucrează în domeniul motoarelor şi se pare că-i priceput la reparaţii şi service. Ceea ce se potriveşte cu ce ne-a spus Cufflin – că s-au întâlnit acum câţiva ani la un curs de electronică.

— L-ai văzut? se interesă Renne.

I se părea că Vic arăta obosit. Era un bărbat voinic, înalt de un metru şi nouăzeci şi la fel de lat în spate. Îşi petrecea weekend-urile, jucând meciuri de rugbi rupătoare de oase, la un club amator de lângă Leicester. Într-o sâmbătă, Renne venise cu Gwyneth să-i facă galerie şi fusese intimidată de nivelul de

violenţă *prietenoasă* a jocului. Cagayn trebuie să fi fost o călătorie epuizantă, dacă un individ atât de robust ca Vic părea vlăguit.

— Mă tem că nu. Am ajuns prea târziu. Se pare că domnul Beard este un personaj migrator. Potrivit arhivei serviciului impozitelor, nu rămâne niciodată mai mult de doi ani în acelaşi atelier auto.

— Îşi plăteşte impozitele?

— Nu cu regularitate, dar nu ăsta-i motivul pentru care poliţia are un dosar atât de gros despre el. Dacă ai nevoie de un vehicul ca să-ţi pierzi urma, se spune că Beard e omul căruia să i te adresezi. La fel dacă ai maşini furate ce trebuie „aranjate”; el ştie cum să înlocuiască şi să refacă toate măsurile de securitate ale producătorilor.

— Pare genul de persoană care ar avea motive să-l cunoască pe evazivul nostru agent.

— Cam aşa ceva. I-am cercetat niţel locuinţa. Închiriată, bineînţeles. Am ajuns prea târziu cu douăzeci şi patru de ore. Dispăruse duba de intervenţii care-i atelierul lui mobil de întreţinere; acolo îşi ţine toate sculele şi echipamentele. Se pare că-i singura permanenţă din viaţa lui. Am discutat cu câţiva tipi cu care a lucrat la atelierul auto; are înăuntru o grămadă de dispozitive personalizate pe care el le-a construit de-a lungul anilor.

Pentru o clipă, Renne îşi imagină un camion titanic rulând pe o autostradă, cu bule de câmpuri de forţă în loc de roţi şi sugând energie din grila Commonwealth-ului în timp ce gonea.

— Aha, deci dacă găsim duba...

— ...îl găsim pe el. Aşa-i. În mod normal, poliţia n-ar trebui să aibă greutăţi în a observa o dubă de trei tone, portocaliu-fosforescent, dotată cu facilităţi de tractare. Pe de altă parte, ţinând seama de domeniul în care a devenit expert, nu va fi chiar aşa de simplu ca în cazul depistării unui infractor obişnuit. Beard este familiarizat cu toate programele de monitorizare a traficului din Commonwealth şi va avea software-uri agresor pentru a le contracara. Poliţia de pe Cagayn a trimis o înştiinţare către toţi agenţii de a opri şi verifica orice dubă cu caracteristicile respective.

— Şefei i-ar fi plăcut asta: nişte poliţişti care-au acţionat ca la carte.

Vic rânji, dezvelind dinţii pe care prea multele impacturi dure din grămada de rugbi îi rearanjaseră în şiruri neregulate.

— Aşa-i. Pentru noi însă i-un coşmar.

— Ai anunţat gara TSC de pe Cagayn?

— A fost prima pe care am anunţat-o. Şi-au examinat arhivele şi mi-au comunicat că nicio dubă de felul acela n-a părăsit planeta în intervalul de timp care ne interesează. Ne vor anunţa imediat dacă cineva îmbarcă o asemenea dubă într-un tren de vehicule.

— E bine. Mulţumesc, Vic!

* * *

La amiază, ofiţerii principali se reuniră în sala de conferinţe numărul trei pentru şedinţa zilnică. Renne li se alătură lui Tarlo şi John la masa cea mare şi-şi puse cana de cafea pe tăblia acesteia, pentru ca apoi să se grăbească să şteargă cercul pe care-l lăsase pe lemnul lustruit.

— Vreţi să-ncercăm Amies la prânz? îi întrebă John.

— De ce nu? făcu Tarlo.

— Sper că nu mai eşti după chelneriţa aia? se strâmbă Renne dezaprobator.

Roşcovanul Tarlo flirtase o lună cu o studentă la Arte de numai douăzeci de ani, aflată la prima ei viaţă. El era la a treia viaţă. Nu finalizase. Însă uniforma aia blestemată...

— Au chelneriţe acolo?

Bărbaţii izbucniră în râs. Renne suspină. Hogan intră şi se aşeză în capul mesei. Întreaga lui postură era încărcată de energie, care-i producea un surâs agresiv.

— John, mi se pare că ai ceva important pentru noi?

— Da, domnule.

Renne îi aruncă o privire surprinsă; anterior, el nu menţionase nimic.

— Programul de identificare vizuală al lui Foster Cortese a obţinut finalmente o concordanţă, spuse John şi portalul mare de înaltă rezoluţie din capătul sălii de conferinţe se lumină prezentând figura asasinului. TSC de pe Boongate nu s-a grăbit să ne trimită arhiva, dar se poate vedea că nu-i nicio greşeală. El a sosit prin poarta Half Way, cu şase luni înainte de incidentul din Coasta Veneţia.

— Numele? întrebă Tarlo.

— Nume oficial: Frances Rowden, fiu de proprietar de terenuri, motiv pentru care îşi poate permite să călătorească prin Commonwealth. Urma să se înscrie la o universitate de pe Kolhapur, la un curs de agricultură cu durata de doi ani. Am verificat, dar Kolhapur n-are nicio dată despre el.

— Este un Păzitor, rosti Alic fericit.

— De ce crezi asta? întrebă femeia.

Încântarea lui Alic păli uşor, totuşi nimic nu-i putea distruge entuziasmul. Ridică o mână şi începu să numere pe degete:

— În primul rând este nativ de pe Far Away – atunci cărei alte facţiuni ar putea să aparţină? În al doilea rând, este trimis în misiuni dure care au fost în folosul Păzitorilor... şi vreau să spun că au fost realmente dure. Băiatul nostru este wetcablat cu arme până-n dinţi. El este noul lor factor de intimidare.

— În ce fel au beneficiat Păzitorii de pe urma crimelor din Coasta Veneţia? întrebă iute Renne.

— Valtare Rigin îi înşela. Asta trebuie să fi fost. Era dealer de arme pe piaţa neagră şi genul ăla de indivizi nu se comportă tocmai după platforma-program a acţionarilor. A întrezărit o oportunitate să schimbe nişte transporturi ori să facă o înlocuire şi să le vândă nişte arme mai proaste, sau poate că nu mai le livra dacă nu-i plăteau mai mult. Nu contează... L-au prins. Ce erau să facă? Să-l dea-n judecată? Să-şi strângă mâinile şi să zică “scuze”? Nu, Păzitorii au încheiat afacerea în stilul lor. Nu uita că sunt terorişti. Psihopaţii cei mai letali care-au acţionat vreodată în Commonwealth. Asta-i ocupaţia lor: să ucidă oameni. În cazul lui Thompson Burnelli, este evident. El tocmai obţinuse înfiinţarea unei divizii de inspecţie care să stopeze orice transporturi de arme clandestine spre Far Away. Pac – l-au ras! S-au răzbunat şi au trimis şi altora avertismentul că nimeni nu-i în siguranţă, că nimeni nu-i intangibil. Asasinarea unui senator a zguduit profund establishmentul politic. Apoi McFoster... l-a trădat pe Păzitori şi pentru asta a fost omorât.

— Cum i-atrădat? întrebă Tarlo.

— Justine Burnelli, vorbi sec Renne.

Vedea cum lucra mintea lui Alic Hogan şi nu-i plăcea defel.

— Exact, urmă Alic lansat în forţă. Au aflat că McFoster o vizitase pe senatoarea Burnelli, că ei doi sunt amanţi. Imediat

după aceea, McFoster a fost urmărit de o echipă a Marinei. Păzitorii au crezut că prin intermediul lui putem ajunge la ei.

— Cum au aflat asta? îl privi Renne.

Alic îi azvârli o expresie de dispreţ superficial.

— Călătoria de la observator! Camarazii lui îl supravegheau tot timpul – o echipă de susţinere. Iar noi l-am avut pe idiotul ăla...

Pocni din degete.

— Phil Mandia, rosti Renne fără chef.

— Aşa: Mandia. El l-a urmărit pe McFoster prin munţi cu un convoi de 4x4. Păzitorii ne-au văzut. Au pus lucrurile cap la cap. Pentru ei nu conta dacă McFoster îi dăduse realmente vreun indiciu senatoarei Burnelli despre ce se-ntâmpla. Indiferent ce anume îi spusese, îi trădase pe ai lui. Şi hopa – reapare acest Frances Rowden în LA Galactic. Exact în sala în care trebuia, exact când a sosit trenul-buclă, ştiind că trebuia să scape şi de echipele noastre.

Alic radie mulţumit.

Necazul era, Renne recunoscu în sinea ei, că datele se potriveau. În plus, nu putea găsi nicio eroare în raţionamentul comandorului. De acord, mare parte erau speculaţii, dar speculaţii logice; genul de argumente care ar fi convins un juriu.

În acelaşi timp era eficient din punct de vedere politic, ceea ce-i alimenta neliniştea. Avea aceeaşi mică şi sâcâitoare incertitudine pe care o simţise când intrase în apartamentul mansardat al fetelor Halgarth din Daroca. Niciun motiv în sine, ci doar intuiţia. Detectivii buni ştiau în mod instinctiv când ceva nu se potrivea.

Tot ce afirma Alic era posibil. Mda...Credibil? Nu.

— O să-mi placă chestia asta, urmă Alic. Anumite persoane din Securitatea Senatului vor fi foarte nemulţumite când vor accesa fişierul acestui caz pe care l-am rezolvat acum în locul lor. Nu lasă loc pentru stupida ei teorie a unui complot.

Renne încercă să-i atragă atenţia lui Tarlo. Nu izbuti. Ceea ce, bănui ea, era deliberat din partea bărbatului.

— Mulţumeşte-i lui Foster Cortese din partea mea, zise Alic. A făcut o treabă bună. Trebuie s-o recunoaştem atunci când este cazul.

— O să-i transmit, încuviinţă John King.

Pentru că a rulat un program, gândi dezgustată Renne. Înţelegea ce făcea Alic – atrăgea personalul pe orbita sa. Clădea o echipă pe nişte motivaţii complet eronate. O echipă care avea să sfârşească prin a produce pentru el răspunsurile necesare din punct de vedere politic, nu pe cele corecte.

Şi de ce sunt atât de iritată în privinţa asta? Mă enervează teoria asta de rahat cu Francis Rowden? Sunt invidioasă fiindcă n-am putut eu însăila detaliile? Este o teorie foarte simplă. De ce oare cred că nu-i corectă?

— Voi avea nevoie de alt mandat, spuse Tarlo.

— Pentru ce? întrebă Alic.

— Arhivele băncii Pacific Pine au fost destul de utile, răspunse Tarlo şi acum îngădui contact vizual cu Renne, aruncându-i un zâmbet de felul „ţi-am spus eu”. Compania financiară Shaw-Hemmings de pe Tolaka a transferat sume importante în contul lui Kazimir. Aş dori să văd de unde au provenit.

— Despre ce sume-i vorba? se interesă femeia.

— O sută de mii de dolari pământeni.

Ea ţuguie buzele impresionată.

— Îl capeţi imediat, aprobă Alic. Renne, ce se mai întâmplă cu Asociaţia Interplanetară Lambeth?

Întrebarea nu avusese un ton îngrijorător, totuşi femeia avu senzaţia că aşteptările fuseseră ridicate niţel cam prea sus după veştile despre Frances Rowden. Raportul ei avea să dezumfle balonul. *E ridicol, devin paranoică.*

— Mă tem că deocamdată n-am nimic concret. A fost cazul lui Vic, dar pe el l-am trimis să-l urmărească pe Robin Beard. Matthew a scotocit în căutarea de date despre Asociaţie, însă a găsit prea puţine fişiere cu care să se poată lucra. Agenţiile de angajare care deservesc partea aceea din Londran-au în arhivele lor absolut nicio înregistrare. Nu-i o direcţie promiţătoare.

— Am putea lansa un apel prin unisferă, sugeră Tarlo. Poate că emisiunile de ştiri ne vor acorda din timpul lor. Să rugăm orice foşti angajaţi să ne contacteze.

— Nu, zise imediat Renne. Asta le-ar dezvălui Păzitorilor prea multe din ceea ce ştim.

— În privinţa asta, voi fi de acord cu Renne, rosti Alic. Apelurile publice vor fi păstrate ca ultim resort; degajă sentimentul de disperare. Anunţă-mă când se termină complet căutarea datelor şi vom reexamina atunci situaţia.

— Da, domnule.

— Aşadar, ce ştim despre Beard?

— A dispărut undeva pe Cagayn şi poliţia de acolo este cu ochii-n patru după el. Judecând după trecutul lui, ne-ar putea oferi o pistă pozitivă spre agentul pe care l-au utilizat Păzitorii.

— Poliţia înţelege importanţa acestei acţiuni?

— Da, domnule.

— Perfect, dar fii mereu călare pe ei. Nu ne putem îngădui să scăpăm firul ăsta.

* * *

Divizia europeană a Securităţii Senatului nu era nici pe departe atât de mare, pe cât facilităţile aflate în permanentă extindere ale Contrainformaţiilor Marinei din Paris. Divizia îşi avea sediul în Londra, unde ocupa în totalitate ultimul etaj al unei clădiri monolitice placată cu piatră din Whitehall, la niciun kilometru de palatul Westminster. Divizia europeană împărţea spaţiul respectiv cu alte două departamente ale Commonwealth-ului Intersolar – auditorul regional NFU şi comisia ecologică –, care-i asigurau un paravan excelent. La exterior nu exista nicio plăcuţă care să anunţe prezenţa Securităţii Senatului şi, dacă ar fi fost accesată, matricea de management a clădirii n-ar fi deţinut nicio informaţie despre existenţa acesteia. Intrarea se făcea printr-o rampă subterană discretă, situată vizavi de vechea clădire a Ministerului de Externe.

În fiecare dimineaţă, maşina Paulei o lua din faţa apartamentului ei şi suia pe trenul de navetă între capitalele Europei, un vehicul maglev nou şi aerodinamic, care făcea treizeci şi cinci de minute de la Paris la Londra, utilizând vechea rută prin tunel. După ce soseau la gara Waterloo, maşina o ducea direct la Whitehall şi cobora în parcarea protejată de sub clădire. Timpul total de călătorie nu atingea o oră.

Când Hoshe sosi pentru prima lui zi de muncă, Paula examina fişierele oficiale despre Frances Rowden, pe care Securitatea Senatului le extrăsese din matricea Contrainformaţiilor Marinei.

— Alt cretin, murmură femeia când Hoshe bătu la uşa ei deschisă.

— Nu sunt bine primit? întrebă el.

Paula îi surâse.

— Nu-i vorba despre tine. Te rog, intră.

Cabinetul îi era mult mai mare decât cel din Paris, cu plafon înalt şi cornişe elaborate. Lambriurile de lemn se ridicau de la jumătatea pereţilor; iniţial fuseseră din stejar auriu-închis, însă acum deveniseră aproape negre. Două ferestre mari priveau afară la arborii ce străjuiau cheiul Victoria Embankment, până la Tamisa. Către nord era vizibil podul Hungerford, traversat de linii ferate ce se îndreptau spre gara Charing Cross.

Un perete era complet acoperit de o proiecţie holografică: harta unei gări TSC mari, cu o clădire terminal la un capăt şi sute de căi ferate şerpuind peste vastul spaţiu deschis din exteriorul ei. Diverse trenuri erau încremenite locului, iar terenul era presărat de puncte verzi deasupra cărora pluteau etichete albastru-neon codificate.

— Ai căzut aşadar în picioare, spuse Hoshe.

Privi cu interes proiecţia hărţii, când trecu pe lângă ea. Se apropie de biroul antic din lemn de trandafir la care stătea Investigatoarea şi pantofii i se afundară în covorul burgund, gros.

— Ştiu. Ai putea crede că acesta a fost locul din care britanicii îşi conduceau imperiul pe vremea când aveau aşa ceva.

— Şi nu este?

— Nu. Tot ceea ce vezi a fost remodelat acum o sută cincizeci de ani. Designerii au încercat să reconstituie epoca pe care o considerau Grand Imperial. În realitate, n-are vârsta mea.

Hoshe se aşeză într-un scaun, cu doar o uşoară grimasă.

— Cum te mai simţi? întrebă Paula.

I se părea că bărbatul arăta în tot cazul mult mai bine decât pe Oaktier, ras la sânge, dat cu colonie şi cu părul uşor gelat strâns la spate cu obişnuitul său clips din argint. Purta un costum nou, din material scump, strălucitor, maron-căprioară, cu revere înguste, care accentua o siluetă mult mai zveltă decât fusese prima dată când îl întâlnise. Paula ar fi salutat pierderea aceea în greutate, dacă n-ar fi fost însoţită de scofâlcirea obrajilor.

— Cred că ceva mai relaxat. Şi Inyma se simţea mult mai bine azi-dimineaţă. Abia aşteaptă să fie externată.

— Mă bucur. Ce-a spus despre slujba asta?

— A fost destul de încântată de ideea să locuiască în Londra. Este o chestie de securitate, ştii? Dacă există vreun loc sigur, atunci nu poate fi decât planeta asta. Aici este concentrată

destulă bogăţie şi putere reală, pentru a i se asigura şi o protecţie adecvată. După Sligo, aşa ceva nu poate fi rău. Şi, bineînţeles, clinicile de aici sunt cele mai bune din Commonwealth.

— Ţi-ai găsit un apartament?

— Resursele Umane mi-au întocmit o listă cu cinci case, pe care să le examinez. O să mă duc diseară. Până atunci, sunt numai al tău.

— Perfect. Primul lucru pe care doresc să-l faci este să cercetezi fundaţia caritabilă Cox Educational; ea a finanţat o parte din observările iniţiale făcute de Dudley Bose asupra Perechii Dyson. Fosta mea echipă din Directorat a investigat fundaţia cu şase luni înainte de plecarea celei de *A doua şanse* şi m-a anunţat că totul era legal şi fără probleme. Vreau ca tu să repeţi investigaţia, ţinând seama de faptul că există o afirmaţie potrivit căreia arhivele Cox ar fi fost falsificate. După aceea, scoate vechile fişiere ale Directoratului şi compară-le cu ce ai găsit.

— Perfect. Cine a făcut afirmaţia?

Paula zâmbi.

— Mellanie Rescorai.

— Serios? Hoshe păru la fel de amuzat. Te-am prevenit despre ea. Umblă vorba...

— Exact. Am făcut nişte cercetări cu privire la domnişoara Rescorai. Există unele rapoarte foarte interesante despre activităţile ei pe Elan în decursul atacului Dysonilor. Se pare că a jucat un rol important în evacuarea lui Randtown.

— Mellanie?

— Da. Ştiu, ştiu! Iar noul ei prieten este Dudley Bose.

— Mda, bănuiesc c-au existat şi cupluri mult mai improbabile.

— Zi-mi şi mie măcar unul. În prezent se ascund undeva pe Oaktier.

— Vrei să le dai de urmă?

— Nu. Adresa ei de unisferă este curentă şi deschisă. Pur şi simplu, a trecut de la emisiunea Alessandrei Baron la cea a lui Michelangelo. Iar asta-i interesant. Cealaltă afirmaţie a ei a fost că Baron lucrează pentru Starflyer.

— Pare ca şi cum ar fi trebuit s-o fi recrutat pe ea, nu pe mine.

— Rămân cu mintea foarte deschisă în privinţa ei. Ceva de acolo nu prea are sens. Asta nu-i curviştina în bikini din

apartamentul lui Morton. S-a schimbat. Sau o parte din ea s-a schimbat; continuă să fie impulsivă, însă acolo a mai apărut ceva – are foarte multă încredere în sine.

— Cu timpul, toţi evoluează.

— Poate că da. Deocamdată, ne ocupăm doar de informaţiile de fundal şi vedem ce putem găsi anormal.

— Bine. Asta ce-i? arătă bărbatul spre hartă.

— LA Galactic. Mă uitam la asasinarea lui McFoster. Biroul din Paris a reuşit să găsească un nume pentru asasin: Frances Rowden. Voiam să văd cum a reuşit să scape atât de securitatea Marinei, cât şi de a TSC-ului după ce l-a împuşcat pe McFoster. IR a biroului mi-a creat o simulare; de acord, înregistrările nu sunt perfecte, dar cele mai multe poziţionări şi timpi au fost verificate prin corespondenţe încrucişate.

— Bun... şi?

— Foarte simplu, Rowden a sărit într-un tren. Nu există altă soluţie. Privi cu un aer confuz către harta luminescentă: Deşi a beneficiat de o fereastră de oportunitate foarte îngustă. Mă surprinde că nu l-a văzut nimeni dintre cei de pe sol.

— Agentul tău dublu?

— Posibil.

Paula era surprinsă cât de mult o tulbura ideea respectivă. Privi harta cu punctele verzi dintre care unul părea să strălucească mai puternic decât celelalte: Tarlo.

* * *

Când se suiseră în tren în Darklake City, Mellanie se aşezase pe locul de la geam. Acum, după cincizeci de minute, privea cum se apropiau de singura clădire a terminalului de pe Boongate. Nori cenuşii şi deşi uruiau deasupra oraşului, ocultând soarele şi revărsând o cascadă permanentă şi masivă, care nu se potrivea defel cu sfârşitul primăverii. Adăuga un strat suplimentar de dezolare la imensa pustietate a triajului gării.

Privind drept în faţă, femeia putea zări oameni înghesuiţi pe fiecare centimetru pătrat al peronului spre care se îndrepta trenul de pe Oaktier. Chiar la marginea peronului stătea un şir de ofiţeri de securitate TSC, în costume de flexarmură albastru-închis, cu braţele înlănţuite, împiedicând mulţimea să ajungă la trenul care se apropia. Un cor de strigăte porni imediat

ce locomotiva PH58 intră sub acoperişul arcuit al terminalului. Sute de braţe fluturau deasupra căştilor bulbucate ale ofiţerilor. Era o întâmpinare neaşteptată pentru un tren obişnuit, de parcă la bord s-ar fi găsit vreo celebritate media.

Dudley privi neliniştit peste umărul ei.

— Ce-aşteaptă aici?

— Un tren ca să plece, răspunse Mellanie.

Ar fi dorit să fi avut un ton ceva mai blazat, aidoma unei persoane care asistă la acţiunile prosteşti ale unor oameni pe care nu va trebui să-i cunoască, ori cu care să se amestece vreodată, genul de indivizi ce duceau o viaţă din care ea scăpase, mulţumită lui Morton şi IC. Atât doar că Mellanie ştia că peste o săptămână avea să fie şi ea tot în gara aceasta, la fel de nerăbdătoare ca ei să suie într-un tren. Biletul îi era deja rezervat, clasa întâi, fără limită în privinţa datei de întoarcere. Acum începea să se întrebe dacă biletul acela va însemna mare lucru, când va trebui să stea pe peron şi să se lupte să ajungă la uşa deschisă a unui vagon; nu se părea că securitatea s-ar fi sinchisit să dea o mână de ajutor pasagerilor de la clasa întâi.

Când coborâră, între tren şi ofiţerii de securitate, exista doar o fâşie îngustă de beton pe care puteau trece. Îmbrâncite, corpurile în flexarmură îi atingeau întruna. Mellanie se împletici de mai multe ori, când fu înghiontită repetat spre flancul trenului. Privirile furioase pe care le aruncă de fiecare dată nici măcar nu fură băgate în seamă.

Abia când ajunseră la pasajul din capăt, beneficiară în sfârşit de un spaţiu deschis. Pentru a canaliza gloata către peroane, fuseseră instalate bariere reactive, care nu puteau însă anula vacarmul furios ce se ridica din mulţime. Mergând în direcţia opusă, pasagerii care sosiseră mergeau aproape singuri prin rutele înguste de ieşire. Nici douăzeci de persoane nu coborâră din trenul de pe Oaktier. Cele două valize ale lor apărură prin interstiţiul dintre ultimul ofiţer de securitate şi tren, ca şi cum ar fi fost expediate cu piciorul.

Dudley se opri.

— Vreau înapoi, scânci el. Vreau să vii cu mine, iubito. Te rog, nu face asta. Nu merge pe Far Away. Nu vom mai reveni niciodată în Commonwealth. Ei vor asoliza şi aici. Să ştii c-aşa va fi, o ştiu. Vor asoliza, mă vor recaptura şi...

— Dudley! îl reduse la tăcere, punându-i un deget pe buze, apoi îl sărută: E-n regulă. Aşa ceva nu se va-ntâmpla niciodată.

— Nu poţi să ştii asta. Nu mă mai trata ca pe-un copil. Urăsc când faci aşa!

Mellanie fu gata să replice, *Atunci, încetează să te mai comporţi ca un copil,* dar se mulţumi să coboare glasul şi zise:

— IC mă va anunţa din timp.

Ceea ce nu era adevărat... cel puţin ea n-o credea. Cine putea să ştie?

Dudley o privi bosumflat.

— Haide, spuse ea voios şi-şi trecu braţul prin braţul lui. O să vezi cu ochiul liber o stea neutronică. Câţi astronomi se pot lăuda cu-aşa ceva, chiar în ziua de azi?

Era o mituială jalnică, totuşi el strânse şovăielnic din umeri şi-i îngădui să-l conducă spre unica ieşire din pasaj. Existau suficiente indicatoare pentru serviciul de conexiune cu Far Away şi le urmară printr-un coridor pustiu, ajungând în cele din urmă la o uşă către exterior, amplasată pe un colţ al clădirii terminalului. Zgomotul oamenilor frustraţi şi nervoşi reverberă în jurul lor.

În exteriorul gării, trebuie să fi fost probabil zece mii de persoane, strivite laolaltă într-o bandă imensă, de la terminalul pentru pasageri până la intrarea pe autostradă, aflată la un kilometru depărtare. Maşinile şi taxiurile ce fuseseră abandonate pe drumurile de acces erau acum impedimente izolate, înconjurate de pâlcuri dense de trupuri. Toate fuseseră sparte şi deschise şi erau utilizate pentru orice, de la adăposturi, la locuri de joacă pentru copii şi toalete. Mii de umbrele se legănau în sus şi în jos în jurul lor, pete de culori întunecate care deviau valurile de ploaie ce se revărsau din cerul insipid. Copii îmbrăcaţi în pelerine plângeau şi ţipau, în timp ce erau târâţi înainte şi îmbrânciţi din toate părţile. Bărbaţi şi femei răcneau insulte şi plângeri inutile, al căror nivel sporea pe măsură ce se apropiau de intrarea terminalului.

Poliţia şi securitatea TSC îi canalizaseră pe toţi între două şiruri de poliţişti şi patrolboţi. Elicoptere pluteau pe deasupra, producând vârtejuri descendente de ploaie care completau nefericirea celor de pe sol.

Mâinile virtuale ale Mellaniei atinseră câteva iconuri şi ea începu să scaneze scena cu inserţiile retinale setate la rezoluţie maximă, expediind imaginile direct la studioul Michelangelo din

Hollywood. Murmură un comentariu superior despre disperare şi rămăşiţele războiului. Apropierea de Alessandra o educase şi dispreţul îi sosea uşor pe buze.

Un mesaj text îi apăru în vederea virtuală. **Material bun. Deja! Am ştiut că nu m-am înşelat în privinţa ta. Ai grijă când ajungi acolo. Cu drag. MA.**

Michelangelo fusese surprins când ea îi propusese deplasarea pe Far Away în decursul interviului lor privat. Crezuse că femeia încerca să dovedească ceva. În mod obişnuit, pentru a-şi câştiga contractul de probă, nou-angajatele trebuiau doar să se culce cu el; în privinţa respectivă, el avea un apetit chiar mai mare ca Alessandra. Mellanie sugerase subiectul după ce terminaseră partida de sex şi ea obţinuse deja slujba. Michelangelo fusese uşor derutat, dar surâsese şi spusese că-i plăcea stilul ei.

El însuşi avea destul stil personal. Datorită lui Dudley, care reprezenta triumful cantităţii asupra calităţii, Mellanie aproape că uitase cum puteai face sex realmente înfocat. În acelaşi timp, Michelangelo putea fi amuzant şi ea răsese cu poftă, de vreo două ori la poveştile lui. Când o făcuse, înţelesese că nu râsese niciodată cu Dudley... şi bănuia că nici n-avea să râdă vreodată. În majoritatea călătoriei de întoarcere pe Oaktier, ea îşi imaginase ce altceva va trebui să facă în patul larg al lui Michelangelo pentru a obţine un contract permanent.

— Ăla-ibiroul? întrebă Dudley.

— Poftim?

Mellanie se smulse din reveria pe care i-o stârnise mesajul text. Bărbatul indica un pâlc mic de clădiri ca nişte cutii din prefabricate, adiacente terminalului; deasupra uşilor lor se zăreau firme de companii turistice.

— Da. Noi căutăm „Aventuri pe Marea Triadă”. Au spus că ne va aştepta cineva.

Haina ei semi-organică dăduse naştere unei glugi pe care femeia şi-o trase peste păr, ca să-l protejeze de ploaie. Cizmele pe care le purta erau mai degrabă practice decât elegante, probabil genul de încălţăminte pe care l-ar fi avut un localnic din Randtown. Ca să se asorteze la ele, alesese o pereche de blugi verde-măslină din propria ei colecţie şi un tricou negru din fibră de blană semi-organică, pe care o simţea minunat de moale pe piele. Dudley se mulţumise cu obişnuiţii pantaloni de gata, o

cămaşă ieftină şi o jachetă. Mellanie renunţase să mai încerce să-l facă să se îmbrace elegant.

Plescăiră prin băltoace până la şirul de operatori turistici. „Aventuri pe Marea Triadă” era destul de uşor de găsit – era singurul birou în care ardeau luminile.

Asistentul-adjunct de manager Niall Swalt aştepta înăuntru. Era un tânăr zvelt, abia trecut de douăzeci de ani, cu păr blond şi cârlionţat tuns urât, aşezat îndărătul tejghelei recepţiei şi absorbit de un bizar concurs de jocuri ce se derula pe portal. Muzică rock bubuia prin biroul pustiu, în vreme ce siluete feminine plonjau şi ieşeau din rezervoare pline cu fluid uleios. Când uşa se deschise, tânărul sări imediat în picioare, iar siluetele strălucitoare şi muzica dispărură.

— Domnişoară Rescorai, încântat de cunoştinţă. Niall ocoli tejgheaua, nerăbdător s-o salute. Sunt un mare admirator al tău. Încă mai accesez *Seducţie ucigaşă*, cel puţin o dată pe lună.

Purta unul dintre vechile tricouri de promovare ale Mellaniei, care avea în mijlocul pieptului o hologramă cu faţa femeii. Fusese spălat de atâtea ori, încât imaginea pâlpâia jalnic prin ciclul de zâmbete, revărsând puncte de interferenţă verzi şi roşii.

— Mă bucur întotdeauna să întâlnesc un fan. Mellanie se sili să surâdă neutru, când el îi strânse mâna.

Avea pe degete şi braţe COtatuaje ieftine, pe care propriile ei inserţii sofisticate le analizară instantaneu în momentul contactului. Liniile verzi şi subţiri erau capabile să expedieze impulsuri senzoriale grosolane spre sistemul lui nervos; pentru Mellanie, bărbatul apăru pentru câteva clipite ca o complexă sculptură din sârmă strălucitoare, cu încâlcirile cele mai dense concentrate în jurul vintrelor sale.

— Şi încă poţi întâlni, adăugă ea sec.

— Oh, da, este o poveste fantastică. Şi-n acelaşi timp reală! Rânjea larg pe când se holba la ea, iar văpaia din obraji îi evidenţia coşurile.

— Eşti senzaţională în Seducţie. Te simt... extraordinară.

— Mulţumesc, făcu Mellanie neriscând să-l privească pe Dudley care menţinea o tăcere prevestitoare de rău. Este foarte drăguţ din partea ta.

— Te superi dacă te-ntreb despre noaptea din cabana de vânătoare? S-a-ntâmplat de-adevăratelea?

— Da, s-a-ntâmplat chiar aşa şi-a fost o noapte de neuitat.

Chipul lui Dudley încremenise, cu toţi muşchii rigizi. Numai culoarea care i se revărsa peste obraji dezvăluia că mai era în viaţă.

— Uau! fluieră admirativ Niall. Dar când Morton te-a dus la restaurantul Falkirk? De ce nu i-ai dat în judecată pe bodyguarzi?

— Cine-ar fi avut ceva de câştigat? Şi, haide să recunoaştem, noi n-aveam ce căuta împreună în toaleta pentru femei. A fost cam extravagant din partea noastră, însă cântăreaţa era superbă. Cine i-ar fi putut rezista?

— Aşa-i... Da... Am observat şi unele erori...

— Serios?

— De pildă, petrecerea de pe iahtul lui Resal. Când urci la bord, ai chiloţei din mătase neagră, dar când cobori sunt din satin auriu.

— Extraordinar, habar n-am avut. Trebuie neapărat să stau de vorbă cu cei de la urmărirea continuităţii.

— Cealaltă chestie era cu Paula Myo. Am verificat dosarul publicat al procesului; potrivit notelor Directoratului, Investigatoarea a cercetat într-adevăr grupările mafiote de pe Oaktier. Totuşi în *Seducţie ucigaşă*, ea nici nu ia în seamă posibilitatea ca Shaheef să fi fost ucisă de nişte terţi.

— Exact aspectul acela am vrut să-l subliniem. Myo n-a făcut o anchetă amănunţită.

Chipul Mellaniei devenise la fel de inflexibil ca al lui Dudley; fusese pentru prima dată, când trebuise să recurgă la răspunsul acela automat. *Dar dacă Myo făcuse o anchetă amănunţită? Dacă Morty...* îşi flexionă umerii, iritată pe sine însăşi pentru că se îndoia.

Încurajat de uşurinţa cu care putea discuta cu idolul său, Niall surâse sfios şi întrebă:

— Sânii tăi sunt realmente atât de fermi, sau fluxul tactil a fost editat pentru a-i face să se simtă aşa?

— Hei! mârâi Dudley.

Niall îi aruncă o încruntătură derutată. Mellanie puse o mână pe braţul fanului ei devotat.

— Niall, trenul nostru a-ntârziat, am fost comutaţi prin St. Lincoln înainte de a ajunge pe Wessex, aşa că suntem îngrijoraţi să nu pierdem legătura.

— Ah, nu, făcu tânărul imediat. Totu-i pregătit pentru voi.

— Grozav. Ăsta-i bagajul nostru, arătă Mellanie cele două valize care rulaseră după ei. Acum unde mergem?

— Compania are o maşină. Ă-ă-ă... mă tem că înainte de-a trece prin gaura-de-vierme, va trebui să fiţi controlaţi de divizia inspecţiei mărfurilor Far Away. Este ceva nou, abia au început operaţiunea asta. Se asigură că nu transportaţi arme sau materiale ilegale.

— Mi se pare o idee bună.

Maşina era o limuzină Mercedes, care îi purtă opt kilometri prin triaj până la un antrepozit aproape gol. În interiorul clădirii cavernoase fuseseră instalate câteva sisteme de scanare, dintre care unul era o arcadă suficient de mare pentru ca să poată trece un întreg vagon de marfă. Doi poliţişti foarte plictisiţi examinau pe un portal mare imagini neclare de lăzi. Ordonară valizelor Mellaniei să treacă printr-un scaner-buclă mai mic.

— În exteriorul gării, rosti Mellanie către Niall, aşteptau foarte mulţi oameni. Cât de greu ne va fi să ne-mbarcăm în tren după ce ne-ntoarcem de pe Far Away?

Parcă îi adresase o provocare personală. Tânărul se îndreptă şi-şi recompuse trăsăturile într-o expresie pe care o considera probabil liniştitoare.

— „Aventuri pe Marea Triadă” garantează transportul în siguranţă al tuturor clienţilor săi de ambele părţi ale porţii. Din clipa în care aţi sosit pe Boongate, ne-am asumat răspunderea pentru vacanţa voastră, iar responsabilitatea aceea se încheie abia după ce plecaţi definitiv. Când a plecat cu familia spre Verona, domnul Spanton, managerul, m-a lăsat la conducere. Voi fi aici pentru a mă asigura că vă veţi obţine locurile alocate.

— Mulţumesc, Niall.

— Totul face parte din contractul de servicii.

— Tu nu vrei să pleci?

— Uneori mă gândesc că poate ar trebui s-o fac. Totuşi, asta-i casa mea-unde să mă duc? Commonwealth-ul nu ne va abandona. Vor sosi echipamente defensive noi. Ştiu asta sigur. Lucrez aici, în gară şi văd fel de fel. În mulţimea de acolo nu sunt decât bogaţi imbecili şi speriaţi. Eu nu sunt aşa. Eu rămân.

— Frumos din partea ta.

După verificarea bagajelor, Mercedesul îi duse la clădirea micuţă pentru îmbarcare, care avea propriul său peron lateral. Mellanie văzu o locomotivă electrică MLV22, cu un singur vagon

care aşteptau sub tenda scurtă din panou compozit. În vestiarul cu costume se mai găseau trei persoane: Trevelyan Halgarth şi Ferelith Alwon, doi fizicieni care mergeau la Institutul *Marie Celeste*, şi Griffith Applegate, funcţionar în cabinetul guvernamental. Griffith mărturisi că era numai unul dintre cei opt funcţionari care reveneau prin rotaţie... el era singurul care se prezentase. Trevelyan şi Ferelith erau destul de plăcuţi, dar Mellanie se temea că ambii puteau fi agenţi Starflyer, aşa că fu politicoasă, însă rezervată când încercară să vorbească cu ea.

Costumul pentru compensare în atmosfera de pe Half Way era un combinezon integral larg şi mov, care avea propria sa reţea termică şi un guler circular metalic. Matricea sa interfaţă cu e-majordomul femeii şi, imediat ce Mellanie îşi aşeză inelul pe umeri, o membrană cauciucată semiorganică lunecă din interiorul perimetrului său şi i se etanşă în jurul gâtului. O cască globulară transparentă se prinse perfect pe inel şi se bloca ermetic. E-majordomul rulă o verificare rapidă a modulului de regenerare a aerului şi afişă un şir de iconuri verzi în vederea virtuală. Femeia îşi scoase casca şi o purtă sub braţ.

Niall îi conduse pe un coridor spre tren, unde un steward aştepta lângă uşa deschisă a vagonului.

— Ne vedem peste o săptămână, îi zise Mellanie. Îl lăsă pe Dudley să intre în vagon, apoi îl sărută scurt pe Niall pe obraz. Sunt autentici, îi şopti ea şi se îndepărtă iute.

Ultima imagine a lui fu un surâs uluit şi fericit pe chipul scofâlcit.

Interiorul vagonului părea similar cu al transportoarelor de aceeaşi clasă din dotarea TSC. Unica diferenţă o reprezentau ecluzele pneumatice de la ambele capete. Imediat după ce cei cinci pasageri se aşezară, uşa exterioară se închise, se etanşă şi trenul porni să ruleze.

Ploaia răpăi peste ferestre îndată ce lăsară peronul în urmă. Nimic altceva nu se clintea în triajul gării. Până şi uriaşele antrepozite erau tăcute şi neutilizate.

O lumină roşiatică începu să se strecoare prin ferestrele vagonului, când se apropiară de poarta Half Way, după care Mellanie simţi furnicătura ecranului baric. Poate că fusese doar imaginaţia ei, dar i se păru mai intensă ca de obicei.

În secunda în care îl traversară, şuvoaiele de apă ce se revărsau peste toate ferestrele vagonului se transformară

instantaneu în gheaţă, care radia o culoare stacojie fluorescentă. Femeia îşi lipi faţa de geamul cu strat triplu de sticlă şi se strădui să distingă ceva prin modelele de gheaţă. Peisajul de afară era un deşert de rocă goală, pătat în carmin întunecat de o stea de clasă M. Cerul roz-coral se ridica peste îndepărtatul orizont zimţat, întunecându-se până la stacojiu-închis deasupra capetelor. Nu se zăreau nori şi nici măcar cea mai vagă pâclă care să păteze uniformitatea bolţii deasupra lui Half Way; atmosfera era incredibil de curată. Pâlpâiri alb-albastre puternice licăreau constant, într-un ritm aproape monoton, sfâşiind lumina roşie solară. Indiferent în ce direcţie ar fi privit, Mellanie nu vedea niciun fulger; de asemenea, nu se auzeau tunete.

Călătoria de la poartă fu scurtă. De o parte a căii ferate, stânca începu să coboare, dezvăluind ultimul ocean rămas pe Half Way: o suprafaţă netedă şi calmă de apă sură aidoma ardeziei. Se îndreptau către un golfuleţ adânc în forma de “V”, ai cărui pereţi verticali din piatră se întindeau pe un kilometru de la ţărmul principal. Pe orice altă planetă, intrândul acela ar fi fost un estuar de eroziune, cu un râu iute care s-ar fi vărsat în apexul său, însă aici părea ca şi cum din teren ar fi fost retezată, apoi înlăturată, o felie triunghiulară. În loc de un râu, o limbă lată de rocă forma o rampă lină care cobora în ocean.

Shackleton era cocoţat la o sută de metri deasupra apei nemişcate – o suită bizară de barăci presurizate ridicate pe piloni butucănoşi, printre care erau presărate hangare gigantice. Pe lângă echipajele pentru tren şi avioane, în sătuc se mai afla o echipă de la Agenţia Ştiinţelor Maritime Naţionale Boongate, care clasifica metodic formele de viaţă oceanică supravieţuitoare. Nicio siluetă nu era vizibilă în exterior şi locul părea complet abandonat. La capătul dinspre uscat al golfuleţului exista o singură gară rudimentară, constând dintr-o rampă pentru mărfuri şi două scări metalice către uşile ecluzelor pneumatice.

Mellanie se lipi şi mai puternic de geam, pe măsură ce se apropiau, doritoare să vadă avioanele cu care urmau să zboare. Patru dintre cele nouă aparate HA-1 Carbon Goose de pe Half Way se găseau pe stâncile de deasupra oceanului. Femeia privi cu respect masivele fuzelaje alb-argintii ce scânteiau sub soarele roşu când îşi dădu seama de adevărata lor mărime.

Când Consiliul Commonwealth-ului asamblase pachetul financiar necesar lui TSC pentru a stabili o legătură gaură-de-

vierme cu Far Away, membrii săi fuseseră preocupaţi de posibilitatea pătrunderii în Commonwealth a unor entităţi ostile. Ţinând seama de natura flamei ce fusese detectată pe Damaran, îi îngrijorase în mod firesc posibilitatea agresivităţii extratereştrilor care o declanşaseră. Măsura de securitate pentru care insistaseră era destul de simplă. Cele două gări porţi de găuri-de-vierme de pe Half Way trebuiau să fie separate printr-o distanţă considerabilă, astfel ca ruta spre Boongate să poată fi retezată în eventualitatea în care ceva malign ar fi evadat de pe Far Away. După investigarea completă a lui Half Way, fuseseră construite cele două gări, Shackleton şi Port Evergreen, pe insule situate la zece mii de kilometri una de cealaltă.

Halgarthii, instigatorii politici ai proiectului Far Away, asiguraseră legătura între insule. Un impuls de mândrie dinastică o făcuse pe Heather Antonia Halgarth să decidă pentru cel mai mare aparat de zbor care fusese construit vreodată. Toate componentele fuseseră produse pe EdenBurg, după care fuseseră transportate prin intermediul lui Boongate pentru a fi asamblate în hangarele de pe Shackleton. Având la bază o structură compozită de carbotitan, fiecare Carbon Goose era lung de o sută douăzeci şi doi de metri şi avea anvergura aripilor de o sută zece metri. Avioanele erau dotate cu câte şase motoare, turbine alimentate cu micropile de microfisiune şi răcite cu aer, care produceau fiecare 32.000 kgf, adică suficient pentru a conferi viteza de croazieră de 0,9 Mach. Autonomia de zbor era realmente nelimitată, deoarece micro-pilele trebuiau înlocuite o dată la douăzeci şi cinci de ani.

Stewardul îi conduse afară din tren şi-i îndrumă către Carbon Goose, în care aveau să se îmbarce. Înapoia lor, doi membri TSC ieşiră dintr-o baracă şi începură să supravegheze descărcarea mărfurilor. Încarcăboţi ridicară lăzi şi le transferară pe o mică flotilă de vagonete-platformă ce aveau să le ducă la avion.

Mellanie simţi cum costumul i se rigidizează şi se umflă, când se deschise uşa exterioară a ecluzei pneumatice. Prompt, supapele egalizară presiunile. Atmosfera de pe Half Way nu era ucigător de toxică; era alcătuită în majoritate din genul de amestec azot-oxigen existent pe planetele U-congruente, însă era suplimentat de niveluri inacceptabil de ridicate de bioxid de carbon şi argon, care impuneau utilizarea de filtre sau regeneratoare de aer. În timpul zilei, temperatura ecuatorială

fluctua între minus zece şi minus cincisprezece grade Celsius. Nici aceasta nu era imediat letală, totuşi costumele termice erau indispensabile.

Femeia se îndepărtă câţiva paşi de piciorul scării şi lăsă capul pe spate. Altă pâlpâire orbitoare erupse pe cer. Provenea de la un punctuleţ radiant din apropierea proeminentei stele de clasă M.

— Ea este? îl întrebă pe Dudley.

Bărbatul se holba spre boltă; după multă vreme, arăta neaşteptat de fericit.

— Da. Ea este perechea. Speram să poţi vedea mareea plasmatică, dar nu pare îndeajuns de masivă ca să fie observată cu ochiul liber.

— Te referi la atmosfera solară?

— Nu la coronă în sine, deşi trece şi ea prin distorsiuni mareice constante. Steaua neutronică se află pe o orbită destul de apropiată de soare, pentru a-i atrage majoritatea vântului solar. Plasma este târâtă în jerbe gigantice peste spaţiul dintre ele şi apoi spiralează în jos către steaua neutronică. Fulgerelepe care le vezi sunt unde de impact.

În timp ce vorbea, steaua neutronică licări iarăşi. Mellanie fu nevoită să clipească din ochi şi să-şi ferească privirea din cauza intensităţii luminii. Îi lăsă pe retină o imagine remanentă purpuriu-închis.

— Este radioactivă?

— Emite radiaţii, Mellanie, însă nu este radioactivă. Conceptele sunt destul de diferite.

— Bine, rosti ea uşor iritată. Este periculoasă?

— Da, rafalele de raze gama şi raze X sunt destul de intense, totuşi atmosfera lui Half Way ne va proteja de ce-i mai rău. Pe de altă parte, nu ţi-aş recomanda să stai o săptămână aici sub cerul liber.

— O să-ncerc să ţin minte asta.

Femeia porni spre avionul care-i aştepta, iritată de felul în care Dudley comutase la personalitatea lui pedantă.

Carbon Goose stătea pe trenul de aterizare triplu, cu scară de aluminiu extinsă de la uşa ecluzei pneumatice frontale. La mijlocul aparatului era deschisă o cală lungă pentru marfă, iar încarcăboţii transferau lăzile la bord. Când se apropie, Mellanie văzu mai clar oceanul dindărătul rampei naturale de rocă a

golfuleţului. Nu era chiar perfect nemişcat, ci suprafaţa îi unduia lent, mişcată de curenţii lini de aer care echivalau cu vântul pe planeta aceasta. Un tiv de gheaţă moale clipocea leneş în lungul ţărmului, neizbutind niciodată să se aglutineze într-o pătură solidă. Gheţarii care apăruseră cu cinci milioane de ani în urmă sub formă de calote în nordul şi sudul planetei secătuiseră lent cantităţi vaste de apă pură din oceane şi lăsaseră în urmă reziduuri de apă ce deveniseră tot mai sărate cu fiecare secol şi astfel îşi coborâseră punctul de îngheţ. De milenii, niciuna dintre masivele cruste planetare nu mai sporise. Ţinând seama de starea actuală a stelei, mediul lui Half Way ajunsese la un echilibru care avea să dureze probabil ere geologice.

Ecluza din avion era îndeajuns de mare pentru a-i cuprinde simultan pe toţi cei cinci pasageri, în timpul ciclării atmosferice. Mellanie îşi scoase casca şi trecu în compartimentul de pe puntea întâi. Primul lucru pe care-l zări fu şirurile de fotolii uriaşe, ce se întindeau în interiorul puternic iluminat care aducea cu al unei mici săli de spectacole. Îi aşteptau opt stewardese şi de trei ori mai mulţi boţi. Ea nu mai văzuse niciodată aşa ceva.

Fură ajutaţi să-şi scoată costumele şi anunţaţi că se puteau aşeza oriunde doreau. Mellanie alese un fotoliu lângă fereastră în faţă şi o stewardesă o servi cu un pahar de Buck's Fizz.

— Aşa transport mai zic şi eu, comentă ea încântată când fotoliul îi lunecă îndărăt şi extinse un suport pentru picioare.

Dudley privi în jur nesigur, după care îşi îngădui cu grijă să se afunde în capitonajele din piele groasă.

Se auziră obişnuitele bufnituri surde asociate cu un avion care se pregăteşte de decolare: containerele erau încărcate şi asigurate, uşile calei se închiseră, turbinele porniră. Extremităţile aripilor se îndoiră lent în jos, în poziţie verticală, coborând flotoarele lungi şi bulbucate din vârfuri, în pregătirea decolării de pe apă. După aceea avionul rulă în jos pe panta stâncoasă, în ocean. Răsunară alte bufnete, când trenul de aterizare se retrase şi-i lăsă plutind şi ieşiră foarte lent din golfuleţul adânc. Pilotul anunţă prin difuzoare că zborul urma să dureze zece ore şi le ură călătorie plăcută, apoi turbinele nucleare ambalară la maximum.

Rularea până la decolare fu surprinzător de scurtă. Mellanie zâmbi surescitată, când evantaie uriaşe de jerbe de apă se curbară către exterior dinapoia flotoarelor. Apoi suiră în cerul trandafiriu, aplaudaţi de fulgerele silenţioase şi orbitoare ale

ionilor ce colapsau lovindu-se de steaua neutronică aflată la patruzeci de milioane de kilometri deasupra lor.

* * *

Monotonia zborului fu întreruptă o singură dată. După trei ore, pilotul zări mult dedesubt un grup de vurbalene albe şi reduse altitudinea, pentru ca pasagerii plictisiţi să le poată vedea. Se distingeau doar ca nişte punctuleţe vermillon ce lunecau prin oceanul neclar, aproape de două ori mai mari decât balenele albastre de pe Pământ. Spre deosebire de acelea, vurbalenele erau fantastic de agresive, practic creaturi de haită ce vânau tot mai puţinele bancuri de peşti cu care împărţeau acest ultim ocean arctic. Ba chiar se luptau cu alte grupuri, în vreme ce ocoleau întruna planeta, dând roată ecuatorului între zidurile limitatoare ale gheţarilor de coastă de pe Half Way.

În două rânduri, Mellanie şi Dudley părăsiră compartimentul frontal pentru a sărbători intrarea în clubul amatorilor de sex la înălţime. Pentru a obţine intimitate, nu trebuiră nici măcar să folosească toaletele strâmte. Compartimentele mediane şi dorsale de pe toate cele trei punţi erau pustii şi întunecate, oferindu-le destul spaţiu pentru nebunii printre şirurile lungi de fotolii goale.

* * *

Port Evergreen se afla pe o insulă cu suprafaţa de şaizeci şi cinci de mii de kilometri pătraţi. Totul era rocă pustie. Pe Half Way nu fusese descoperită nicio formă de floră, nu existau urme de sol şi nici de nisip, întrucât planeta nu avea satelit natural şi nici maree; nimeni nu găsise nici măcar o fosilă în straturile insulei. Planetologii se contraziceau dacă evoluţia părăsise vreodată stadiul acvatic, dar Commonwealth-ul nu manifesta absolut niciun interes. Half Way era realmente o planetă aflată la capătul lumii.

Parcă pentru a o dovedi, Port Evergreen era chiar şi mai puţin impresionant decât Shackleton. Când ajunseră acolo amurgea şi pe cer rămăsese doar îndeajuns de multă lumină maronie pentru a ilumina stâncăria dezolantă. Port Evergreen era cuibărit la adăpostul unei scobituri largi de un kilometru în peretele de piatră pe care insula îl prezenta oceanului. Avea un

hangar, şase barăci argintii presurizate şi o clădire lungă cu două niveluri ce semăna cu un hotel ieftin. Generatorul găurii-de-vierme era găzduit într-un edificiu de forma unui tatu, construit din panouri de carbon simplu, cu un capăt gros îngustându-se treptat pentru a proteja arcada porţii. Într-acolo nu duceau şine ferate, ceea ce o surprinse pe Mellanie.

Carbon Goose ameriză rezonabil de lin, paralel cu ţărmul, deşi, după ce atinse apa, decelerarea fu mai accentuată decât rularea de aterizare a oricărui avion normal. Pentru prima dată, Mellanie fu recunoscătoare centurilor de plastic pliabil care o fixau în fotoliu. Pe când se apropiau de uscat, se echipă atentă cu costumul. În exteriorul hangarului existau alte patru aparate gigantice de zbor; potrivit unei rotaţii stricte, altul pornise spre Shackleton atunci când ei veniseră încoace.

Când pasagerii debarcară, doi bărbaţi în costume stăteau la piciorul scării. Cel dintâi era Eemeli Aro, ofiţerul tehnic TSC care răspundea de generatorul găurii-de-vierme.

— V-aţi încadrat excelent în timp, îi anunţă el pe pasageri. Ciclul găurii începe peste optsprezece minute. Nu-i necesar să aşteptaţi în salon. Un braţ indică în direcţia clădirii pe care Mellanie o asemuise cu un hotel: Mergeţi într-acolo şi, imediat ce se deschide, vă dau aprobarea de trecere. Păşiţi pur şi simplu prin ea.

Mellanie se aşteptase la o operaţiune mai elaborată, însă, după ce schimbă o privire scurtă cu Dudley, porniră încet peste bolovani. Soarele roşu ajunsese aproape de orizont şi cobora iute. Perechea lui neutronică trimitea aceleaşi fulgere orbitoare, ca şi cum ar fi fost baliza stroboscopică a unei nave eşuate.

Lumini polifoto străluceau pe toate clădirile din Port Evergreen, producând o dată cu dispariţia luminii solare pete galben-spălăcit pe piatră. Stelele se iviră rapid şi Mellanie se simţi măruntă şi expusă. Pentru prima dată în viaţa ei, înţelese realmente conceptul de beznă sugrumătoare.

Cei cinci pasageri se ghemuiră strâns laolaltă în faţa porţii a cărei arcadă era umplută de o lumină ultramarin-palid, vizibilă abia acum, după apusul soarelui roşu. Nu era frig, totuşi Mellanie îşi cuprinse umerii cu braţele, strângându-se şi trecându-şi greutatea de pe un picior pe celălalt. Îndemnă mental gaura-de-vierme să se încarce de energie, dar nu putea face absolut nimic pentru a grăbi Călăreţul-furtunii.

Factorul final în alegerea planetei îngheţate ca loc pentru gările găuri-de-vierme fusese strania stea binară a lui Half Way. Deşi diametrul îi era considerabil mai mic decât o gaură-de-vierme TSC comercială standard, gaura-de-vierme Far Away consuma totuşi un volum masiv de energie. Un generator de alimentare aservit fusese ales pentru motivul cel mai vechi dintre toate: oportunism politic. Halgarthii acceptaseră să aloce finanţarea pentru alimentarea cu energie unui consorţiu format din Dinastiile Hutchinson, Brant şi Mandela, în schimbul creşterii susţinerii lor înaintea comitetului Senatului din Washington. Deşi constituia alegerea evidentă, energia nucleară era scumpă şi expedierea unei centrale pe Half Way, unde construcţia urma să aibă loc în mediul non-U-congruent, ar fi dus costurile la niveluri inacceptabile. Iar alte scheme convenţionale erau subiectul unor concluzii nefavorabile, întrucât alarmata Trezoreria Centrală a Commonwealth-ului ducea acum o luptă de ariergardă: Half Way nu avea câmpuri petrolifere, astfel că nu puteau utiliza o centrală cu turbine cu gaze; nu exista un satelit natural, ceea ce elimina energia mareică; recea lumină roşie ar fi făcut panourile solare mai scumpe decât opţiunea nucleară. De aceea, finalmente, Dinastiile intersolare insistaseră pentru o soluţie radicală, însă practică.

Înainte să fixeze capătul îndepărtat al găurii-de-vierme Boongate de poarta Shackleton, deschiderea găurii-de-vierme fu ridicată în spaţiu mult deasupra planetei, astfel încât componentele Călăreţului-furtunii să poată fi împinse prin ea. Ideea data aproape de la începutul „erei spaţiale” din secolul al XX-lea: o moară eoliană care alimenta un generator electric simplu ce exploata vântul solar. Un asemenea dispozitiv trebuia să fie mare, cu lungimea palelor măsurată în kilometri, şi construită din materiale cât mai uşoare. Principiul Călăreţul-furtunii era acelaşi, deşi poziţionarea sa necesita unele modificări.

Ca şi conceptul original, avea pale dreptunghiulare – şaisprezece, care radiau din butuc; fiecare era o reţea plată de traverse, lungă de douăzeci şi cinci de kilometri, construite din cele mai dure fibre de oţel-siliciu pe care le putea produce Commonwealth-ul. Douăzeci şi trei de kilometri din ele erau acoperite cu folie argintată ultra-subţire, ceea ce-i conferea o suprafaţă totală de peste o mie opt sute de kilometri pătraţi pe care să impacteze vântul solar. Ar fi produs un moment de

torsiune considerabil chiar şi într-un sistem solar obişnuit. În sistemul Half Way, Călăreţul-furtunii era poziţionat în punctul Lagrange dintre steaua roşie şi perechea ei neutronică, exact în mijlocul curentului de plasmă, unde densitatea ionilor era cu ordine de magnitudine mai mare decât orice vânt solar normal.

Puterea produsă de Călăreţul-furtunii când se găsea în grosul fluxului era suficientă pentru a opera generatorul găurii-de-vierme. El nu putea totuşi să stea pur şi simplu în punctul Lagrange şi să producă întruna electricitate, fiindcă aşa ceva ar fi adus prea mult cu mişcarea perpetuă. Valurile de plasmă exercitau o presiune neîntreruptă asupra palelor, care îndepărta Călăreţul-furtunii de punctul Lagrange, ducându-l spre steaua neutronică. Timp de cinci ore, cele două seturi de pale se roteau în direcţii opuse, generând electricitate pentru gaura-de-vierme din Port Evergreen, care era livrată prin intermediul unei găuri-de-vierme de lăţime zero. Călăreţul-furtunii stoca de asemenea o parte din energie, astfel că la sfârşitul celor cinci ore, când nu mai era aliniat, deţinea suficiente rezerve pentru a-şi declanşa propulsoarele de la bord şi a se îndepărta şi mai mult de fluxul principal de plasmă, unde presiunea era redusă. De acolo, urma o buclă simplă de cincisprezece ore înapoi prin spaţiul deschis către punctul Lagrange, unde relua ciclul.

În ciuda complexităţii sale, nu existau părţi în mişcare: cele doua discuri-butuc ce ancorau palele erau conectate prin cuplaje magnetice. Toate componentele electronice erau module soft multiplu redundante la defecţiuni, proiectate să reziste în mediul radiativ dur al punctului Lagrange. Propulsoarele se realimentau permanent din fluxul de plasmă. În felul acesta exista doar degradarea fizică a structurii externe cauzată de impacturile ionilor. După o sută optzeci de ani de operare de succes, folia palelor suferise perforări, smulgeri şi abraziuni, ce acopereau şaptezeci şi cinci la sută din suprafaţa ei originală. Rata distrugerilor era acum în creştere. Când avea să ajungă la optzeci şi trei la sută, Consiliul Commonwealth-ului trebuia să o înlocuiască. Trezoreria lansase deja un contra-studiu care prezenta costurile reduse ale generatoarelor de fuziune moderne, ale unei găuri-de-vierme de lăţime zero care să lege Port Evergreen de grila Commonwealth-ului prin intermediul lui Boongate şi chiar posibilitatea ca Far Away să susţină o modestă centrală energetică, având turbine de gaze. Era o bătălie

financiară care urma să fie luptată ani buni în comitete, informări secrete şi sala de mese a Clădirii Senatului.

La patruzeci de milioane de kilometri de Half Way, Călăreţul-furtunii lunecă înapoi în centrul punctului Lagrange, unde furtunile de ioni se izbeau de giganticele lui pale argintii. Viteza rotaţiei lor începu să crească.

Radianţa spectrală a arcadei se transformă brusc într-o pâclă monocrom strălucitoare. Umbre vagi se deplasau de cealaltă parte a ecranul baric înceţoşat.

— Gata, oameni buni, puteţi trece, rosti Eemeli Aro.

Cei doi fizicieni intrară primii, topindu-se aproape imediat în umbre.

— Nu-i nicio problemă, îi linişti Griffith Applegate. Am făcut asta de o sută de ori.

Trecu energic pe sub arcadă.

— Conexiunea este stabilă, o anunţă IC pe Mellanie. Sunt conectată la mica reţea din Armstrong City. Puteţi trece fără griji.

Mellanie întinse mâna şi îl simţi pe Dudley prinzând-o.

— Atunci să-i dăm drumul, rosti ea.

Pătrunseră simultan în torentul de lumină caldă şi strălucitoare.

Mellanie era nerăbdătoare să vadă cum arăta noua planetă, oraşul şi populaţia sa. În loc să privească însă atentă de jur împrejur, fu distrasă imediat de felul în care corpul ei dorea să se ridice de pe sol. Era ca şi cum un pas simplu se transforma cumva într-un salt. De îndată ce trecu prin ecranul baric, avansa mult prea rapid. Îi dădu drumul iute lui Dudley şi deschise braţele, străduindu-se să se echilibreze, iar gestul acela îi trimise înainte poşetuţa de pe umăr, aidoma unui balon prins de briză. Izbuti până la urmă să se oprească şi încremeni complet, temându-se de ceea ce i-ar fi putut aduce orice altă mişcare. Poşeta îi reveni pe lângă trup.

— La naiba, am uitat de gravitaţie!

Inspiră adânc şi privi în jur, căutându-l pe Dudley. Bărbatul stătea chiar înapoia ei, complet neperturbat de cele întâmplate.

— Eşti bine? o întrebă.

— Da.

— Nu uita ce ţi-am spus despre inerţia de aici. Este o planetă cu gravitaţie scăzută, aşa că trebuie să gândeşti orice mişcare înainte de a o efectua.

— Da, da.

Eleganta ei mână virtuală atinse iconul de deconectare a căştii şi gulerul se deschise. Ridică bula transparentă de pe cap şi-şi scutură părul, care i se învolbură lent în jur.

O asaltară zgomotele oraşului: duduituri îndepărtate de maşinării, motoare cu ardere, claxoane, zbierete de animale, conversaţii şi strigăte omeneşti. Mirosurile de aici erau mai puternice decât în oricare altă zonă urbană pe care o vizitase vreodată în Commonwealth: vapori de petrol nerafinat, apă de mare, animale, mâncăruri cu mirodenii, putrefacţie organică, căldură, praf... toate se combinau într-un melanj intens care copleşea la prima inspiraţie.

Când îşi reveni, privi în jur. Păreau să fi ieşit într-oarenă deschisă, cu diametrul de minimum cinci sute de metri. În faţa ei exista un gard metalic scund, care izola înaintea porţii un semicerc ce slujea drept zonă de primire pentru sosiri. Dincolo de gărduleţ, şi dominând centrul arenei, se vedeau trei fântâni mari, cu bazinele placate la interior cu cărămidă, din ale căror statui ţâşneau jeturi de apă. În jurul lor se desfăşura traficul, o combinaţie de vehicule cu petrol, biciclete, ricşe şi căruţe trase de cai; deşi niciunul nu părea să urmeze vreun marcaj rutier. De ambele părţi ale femeii, ziduri înalte din piatră galbenă se curbau, îndepărtându-se, încununate de zeci de tende din ţesătură solară zdrenţuită întinse peste prăjini din lemn şi fibră de sticlă ce fuseseră legate laolaltă fără vreo încercare de simetrie.

Acolo sus trebuia să existe un soi de pasarelă sau promenadă, întrucât Mellanie vedea destui oameni mişcându-se aproape de parapetul scund. La nivelul solului, zidurile erau străpunse de arcade de diverse mărimi. Cele mai mici aveau imediat la interior tarabe ferite de lumina pătrunzătoare a soarelui de la mijlocul dimineţii; vindeau de toate, de la tehnologie modernă de consum la alimente proaspete, haine, plante, jucării, boţi vechi şi reparaţi de multe ori, unelte manuale, hrană pentru animale, obiecte de artă, ţesături semiorganice, cărţi şi medicamente. Câteva arcade se deschideau în baruri, oferind băuturi ce se întindeau de la cafeaua garantată împotriva mahmurelii la romul local de o sută de grade, cu zeci de soiuri de bere şi sucuri de fructe, ba chiar şi vinuri native. Arcadele cele mai mari duceau în clădiri aidoma unor peşteri întunecoase, care

slujeau drept depozite. Camionete şi căruţe trase de cai intrau şi ieşeau din ele.

Un furnicar de oameni se deplasa fără grabă peste pavajul grosolan din dale de piatră al arenei, alcătuind grosul traficului. Stilurile vestimentare erau incredibil de variate, întrucât adoptaseră cu entuziasm totul, de la simple legături peste coapse, la tricouri şi şorturi, kilturi, sariuri, costume sobre de afaceri, robe precum ale clericilor, rochii simple şi salopete de mecanici; se vedeau chiar şi câţiva bărbaţi în uniforme kaki de poliţie, cu chipiuri albe şi înalte, care încercau să soluţioneze disputele legate de circulaţie.

Stând cu spatele la pâlpâirea întunecată a porţii şi cu casca sub braţ, Mellanie se simţi aidoma unui astronaute care tocmai coborâse din racheta ei. Privi scena animată alte câteva momente, apoi se puse în mişcare pentru a se ocupa cu probleme imediate şi mai lumeşti. Doi oameni din personalul TSC îi ajutau pe fizicienii Institutului să-şi scoată costumele. Mellanie începu şi ea să şi-l scoată. Un inspector TSC îi ceru să se dea la o parte din drum. Abia se îndepărtă din faţa porţii şi începură să treacă dube-robot şi camioane cu platformă, care aduceau containerele din Carbon Goose. Acestea pătrunseră direct în arenă şi se îndreptară către arcadele din faţa depozitelor, zbierând din claxoanele de coliziune pentru a-i alerta pe pietonii leneşi.

Până ce Mellanie şi Dudley îşi scoaseră costumele, bagajele le fuseseră descărcate. Ambele valize rulară spre ei. O maşină trimisă de hotelul Langford Hall aştepta dincolo de gărduleţ, iar şoferul ei surâdea şi flutura din braţe pentru a le atrage atenţia. Cei doi fizicieni din Institut suiau într-un Land Rover Cruiser mare, cu şase roţi şi geamuri negre. Alături se aflau trei camioane, care receptau containerele sosite prin poartă.

Griffith Applegate îşi luă geanta de umăr şi-i zâmbi prietenos Mellaniei.

— Nu te teme, ştiu că arată teribil, dar ascultă ce-ţi spun: asta-i o parte blândă a oraşului. Aici vei fi în perfectă siguranţă.

— Mulţumesc, replică ea nesigur.

Bărbatul scoase din geantă o pălărie cu boruri late, o aşeză pe cap, apoi îşi puse ochelarii de soare.

— Un sfat: foloseşte numai taxiurile cu licenţă de la Casa Guvernatorului.

Atinse cu un deget borul pălăriei şi porni spre mulţime.

— O să ţin minte, vorbi Mellanie către spatele lui. Haide, Dudley, să mergem la hotel!

Verifică să vadă dacă bagajele îi urmau şi se îndreptă către maşina care-i aştepta.

* * *

Stig McSobel îşi rezemă coatele pe parapetul de piatră din vârful Zidului Pieţii, pentru a privi mai bine peste 3P, cum numeau localnicii Piaţa Primului Pas. La două sute de metri depărtare, poarta se deschise la timp şi cinci persoane ieşiră prin ecranul baric întunecat.

— Au venit Halgarth şi Alwon, se adresă el lui Olwen McOnna, aflată alături.

Ca orice bodyguard bun, ea nu privea 3P, ci scana cumpărătorii din apropiere, care treceau de la o tarabă la alta în căutare de chilipiruri. Vânzătorii erau ticsiţi într-un gigantic inel comercial care alcătuia acoperişul masivului edificiu central al oraşului. Aici fluxul vieţii şi al negoţului era neschimbat, banii şi produsele treceau dintr-o mână în alta în acelaşi ritual de troc rapid care exista de aproape două secole, indiferent la ameninţările ce pândeau dintre stele. Mai adânc însă în oraş, nesiguranţa era mai pronunţată; zvonurile şi temerile afectau gândirea şi comportamentul oamenilor. Absenţa turiştilor se observa la tot pasul. Guvernatorul ordonase ca mai mulţi poliţişti să iasă din secţiile lor confortabile, pe străzi, unde vederea lor ar fi transmis încredere. O măsură inutilă, gândea Stig. În scurt timp, neliniştea avea să se preschimbe în îngrijorare, apoi în panică.

— Vor avea nevoie de o oră ca să iasă din oraş, spuse Olwen. O să-i anunţ pe călăreţi.

— Bine.

Vederea virtuală a lui Stig afişă iconuri şi text spectral peste poartă. Deschise un canal spre unisferă şi câteva mesaje năvăliră în dosarul de stocare temporară al e-majordomului. Propriile lui mesaje goniră, expediate către diverse adrese de unică folosinţă. Privi după aceea surprins la cei care stăteau acum în faţa porţii. Intensitatea vederii virtuale se reduse şi bărbatul îşi utiliza inserţiile retinale pentru a transfoca. Pe unul dintre nou-veniţi îl cunoştea: Griffith Applegate care lucra în Casa Guvernatorului şi

se străduia să menţină infrastructura civilă şubredă a lui Armstrong City. Ceilalţi doi...

— Pe ea o ştiu. Am accesat-o când am fost în Commonwealth. Este un fel de celebritate. O reporteră. Da – Mellanie Rescorai. Ce caută aici?

Olwen nu se oprise din examinarea mulţimii de cumpărători.

— Dacă este reporteră, caută noutăţi. Evident.

— Nu-i tocmai o reporteră autentică, ci o bogătaşă răsfăţată, care face reportaje idioate „de atmosferă”. Probabil că prezintă moda actuală a oraşului.

Vederea virtuală redeveni mai distinctă şi Stig activă câteva iconuri. Inserţiile porniră să ruleze un program de identificare a însoţitorului lui Rescorai... ceva din el îi era familiar.

Stig îi privi pe cei doi suind într-o maşină de hotel, care se îndepărtă într-o rafală de claxoane, în clipa în care primul autobuz de călători se opri în exteriorul enclavei porţii. Pasagerii debarcară: băştinaşi de pe Far Away care petrecuseră mult timp în sălile de forţă şi-şi injectaseră steroizi şi proteine modificate genetic pentru a-şi spori masa musculară. Stig îşi amintea prea bine etapa respectivă a vieţii sale. Sosi al doilea autobuz, iar alte două traversau încet 3P. Personalul TSC înmâna deja costumele mov ce aveau să-i protejeze pe pasageri până la Carbon Goose care-i aştepta de cealaltă parte a porţii. Costul călătoriei, chiar numai dus, depăşea cu mult posibilităţile majorităţii populaţiei de pe Far Away. Numărul delictelor din oraş creştea, deoarece oamenii disperaţi căutau să facă rost de bani în orice moduri posibile.

Un dreptunghi purpuriu transparent se materializa în vederea virtuală a lui Stig.

— Ia uită-te..., murmură el.

— Ce-i? întrebă Olwen.

— Tipul cu Rescorai este Dudley Bose.

* * *

Langford Towers îi oferi Mellaniei şi lui Dudley Bose apartamentul regal de la ultimul etaj. Conducerea le lăsase în frapieră şampanie, chiar dacă provenea doar de la o podgorie de pe versantul nordic al munţilor Samafika. Era însoţită de ciocolată, fructe, brânză, biscuiţi şi apă minerală. Pe toate mesele se aflau

vaze mari cu aranjamente magnifice de flori proaspete. Uşa dulăpiorului din baie abia putea fi închisă din cauza numeroaselor produse de cosmetică dinăuntru.

Ei erau singurii locatari ai hotelului.

— Cu siguranţă, îl bate la fund pe bătrânul Pine Hearts Gardens, declară Mellanie, deschizând uşile patioului şi ieşind pe veranda largă.

Având patru niveluri, Langford Towers era una dintre cele mai înalte clădiri neguvernamentale din Armstrong City; plafoanele camerelor erau foarte înalte, o trăsătură de design care îi ajuta pe oaspeţii sosiţi de pe planete cu gravitaţie standard să nu se lovească cu capetele de tavan în urma unui pas făcut cu prea mult entuziasm. Mărimea şi poziţionarea hotelului îi ofereau Mellaniei o vedere excelentă peste acoperişurile din ţigle olandeze roşii, până la ţărmul Mării Nordului, aflată la doi kilometri către vest. Un port circular larg asigura dane pentru ambarcaţiuni de toate tipurile, de la traulere la feriboturi, de la barcazuri de marfă la case plutitoare, de la bărci de pescuit la iahturi de agrement. Apa azurie din depărtare scânteia ademenitor, în ciuda faptului că soarele se găsea jos pe cerul surprinzător de albastru al lui Far Away; câteva zeci de ambarcaţiuni reveneau în port pentru noapte.

Mellanie examină oraşul de la înălţime. Armstrong City nu avea caroiajul urban regulat cu care era obişnuită: străzile şi bulevardele sale zigzagau şi se curbau după modele contorsionate. Practic ocoleau clădirile mai mari din centru, aşa cum erau Piaţa Primului Pas şi Casa Guvernatorului, ca şi birourile proiectului de revitalizare, ceea ce o făcu să se întrebe care dintre ele fuseseră primele. Doar dispunerea pogoanelor de antrepozite de lângă port părea să aibă un soi de ordine. Districtele periferice se întindeau peste terenul unduitor, dezvăluind parcuri şi străzi comerciale, proprietăţi imobiliare suburbane elegante şi zone industriale. Desişuri de coşuri metalice înalte revărsau nori cenuşii groşi; poluarea era atât de făţişă, încât o surprinse.

Spre sud, zărea pe cer două forme staţionare, ovale şi întunecate, imediat în afara oraşului. Cu o sută douăzeci de ani în urmă, când fusese la apogeu, proiectul de revitalizare angajase o flotilă de două sute cincizeci de dirijaboţi. Iniţial aceştia fuseseră utilizaţi pentru a răspândi bacterii de sol peste dezolantul peisaj

post-flamă, încărcându-se de la nou-construitele rezervoare de clone de pe aerodromul de lângă Armstrong City. Apoi, după ce solul fusese reînviat,împrăştiaseră peste planetă seminţe, ba chiar şi ouă de insecte, în efortul de a o readuce la statutul integral de U-congruenţă. După aceea, măreţele aparate aeriene căzuseră victime propriului lor succes. Numărul oamenilor atraşi de Far Away începuse să crească, pe de o parte graţie biotopului aflat în extindere. Toţi avuseseră însă propriile viziuni personale despre felul în care trebuia renăscută părticica lor specifică din planetă, mai cu seamă Barsoomianii. În câteva cazuri, dirijaboţii fuseseră deturnaţi şi utilizaţi pentru a distribui alte mărfuri peste provincia noilor lor proprietari; unii fuseseră abătuţi electronic de la teritorii care nu mai doreau plantele vechi şi utile pe care le favoriza proiectul de revitalizare. Câţiva căzuseră victime ostilităţilor dintre Păzitori şi Institut, iar alţii fuseseră pierduţi în furtunile ce bântuiau în jurul Marii Triade. Vechimea însemnase totuşi sfârşitul celor mai mulţi. Cei care mai rămăseseră, sub treizeci, funcţionau cu componente canibalizate din hangare pline cu carcasele rudelor lor retrase din circulaţie; aerostatele lor cu gaz erau peticite şi zdrenţuite, nemeritând certificatele de zbor pe care Casa Guvernatorului le elibera în mod ritualic în fiecare an.

Dirijaboţii şi poluarea cauzau numai jumătate din sentimentul de detaşare al Mellaniei. Femeia înţelese ce anume o tulbura cu adevărat: absenţa trenurilor. Nu existau rambleuri şi nici trasee prioritare care să reteze drept prin arhitectură. Nu existau căi aeriene care să lunece deasupra ambuteiajelor din trafic. Mai mult ca orice, trenurile simbolizau societatea Commonwealth-ului.

— Ce loc straniu, comentă ea. Nu-nţeleg de ce aşa mulţi oameni emigrează aici. Totul mi se pare înapoiat; ca şi cum cei din epoca victoriană ar fi inventat zborul stelar şi şi-ar fi adus aici civilizaţia. Poate că de-acolo a venit Marie Celeste.

— Eşti prea tânără ca să-nţelegi, zise Dudley.

Ea se răsuci, uşor surprinsă de tonul sigur pe sine al vocii bărbatului.

Dudley stătea lângă ea şi surâdea admirativ spre oraşul improvizat care-i înconjura.

— Încearcă să reîntinereşti de cinci ori, să fii nevoită să revii la o slujbă de opt ore, secol după secol, astfel ca să-ţi poţi plasa

jumătate de salariu într-un fond de pensionare, care să-ţi permită să faci întruna exact acelaşi lucru. Poţi să ai altă slujbă, alt partener de viaţă, copii... însă eşti prinsă în aceeaşi buclă, fără să întrevezi nicio schimbare. O dată ce ai trecut prin aşa ceva, până şi tu te-ai gândi să vii aici, ca să-ţi trăieşti ultima viaţă fără plasă de siguranţă.

— N-am ştiut că aşa simţi tu...

— Nu simt aşa. Sau n-am simţit. În tot cazul, nu în decursul ultimei mele vieţi. Îmi amintesc totuşi că am accesat multe fişiere despre emigrarea aici. Încă două tratamente de reîntinerire, alţi cincizeci de ani petrecuţi luptându-mă pentru finanţare cu decanul, căsătorit cu altă jigodie ca Wendy, şi, da, m-aş putea vedea făcând-o. Este foarte atrăgător să te trezeşti în sălbăticie şi să vezi ce există acolo. Posibilitatea de a-i spune vieţii moderne să se care-n pizda mă-sii şi, pentru prima dată, de a clădi ceva substanţial pentru tine însuţi, cu mâinile tale: revenirea la starea de vânător-culegător. Să ştii că nu-i chiar pe atât de îndepărtat pe cât ne place să credem.

— Şi-acum?

— Acum? Niciunul dintre noi nu se mai bucură de luxul acela. Făcu o grimasă: Am avut eu grijă de asta, nu?

— Nu. Tu n-ai fost decât o parte foarte măruntă din ceea ce s-a petrecut. Îmi pare rău să-ţi ştirbesc ego-ul, scumpule, dar n-ai fost chiar atât de responsabil.

El mormăi, neconvins.

Mellanie nu era sigură în ce fel să răspundă. În clipele când reapărea vechiul Dudley, ea se simţea mică şi prostuţă pe lângă el. Ciudat, ţinând seama de faptul că aceea era starea la care ea ar fi trebuit să-l ajute pe bărbat să revină.

Iconul IC îi sclipi ca un smarald în vederea virtuală, îngăduindu-i să amâne gândurile despre Dudley şi noul lui viitor.

— Da? rosti femeia.

— Mellanie, ne aflăm la numai trei ore de sfârşitul ciclului găurii-de-vierme. Ar fi un moment potrivit să introduci subrutina noastră în reţeaua oraşului. Putem verifica autenticitatea operaţională.

— Bine.

Mellanie reveni în living. Lângă uşa ce ducea în dormitor, se afla un birou din lemn de pin, care avea deasupra o matrice mică şi veche, model desktop. Ea îşi puse ambele mâini pe i-punctele

de primă generaţie ale matricei şi pe degete apăru un păienjeniş de linii vag argintii. Un afişaj de iconuri complet noi i se materializă în vederea virtuală şi programele de căutare începură să analizeze reţeaua locală din interiorul inserţiilor Mellaniei.

— Nodurile nu par să aibă vreun program decent de monitorizare, comentă ea.

— Suntem de aceeaşi părere. Te rugăm, lansează subrutina noastră.

Mâinile ei virtuale cu piele aurie de şarpe tastară secvenţa codului şi subrutina se decomprimă din inserţii, revărsându-se în reţeaua oraşului prin intermediul contactului Mellaniei cu matricea desktop. IC formatase subrutina ca pe un simplu sistem observator, cu suficientă independenţă pentru a o sfătui şi ajuta pe femeie după închiderea găurii-de-vierme. Mellanie o adusese în inserţii, fiindcă orice program atât de mare care ar fi pătruns pe Far Away prin lăţimea îngustă de bandă a releuluiHalf Way ar fi fost uşor detectată. Aşa ceva ar fi atras riscul coruperii subrutinei IC, mai ales dacă Păzitorii sau Starflyer rulau smartware ostil în nodurile oraşului.

— Sunt instalată, raportă subrutina IC. Reţeaua oraşului are destulă capacitate pentru a putea rula în mod distribuit în interiorul matricelor sale on-line.

— Confirmăm, anunţă IC.

— Grozav, rosti Mellanie şi-şi ridică mâinile de pe matricea desktop. Vezi dacă poţi găsi orice gen de activitate care ar putea fi Păzitorii. Nu-mi trebuie decât un nume sau o adresă. O modalitate prin care să-i pot contacta.

— Voi începe analiza, spuse subrutina IC. Există foarte multe sisteme cu acces restricţionat. Ţinând seama de vechimea procesoarelor în care operez, şuntarea fireshieldurilor poate să dureze mai mult.

— Fă tot ce poţi. Dudley revenise în living.

— Cu cine vorbeşti? se interesă el.

— Biroul lui Michelangelo. Mellanie îi ceru e-majordomului să închidă conexiunea cu IC. Verificam legătura şi ceream o actualizare.

— Aha. Ochii lui se furişară către uşa dormitorului: Ce facem în continuare?

— Coborâm la bar şi culegem informaţii. Barurile sunt întotdeauna cele mai bune locuri pentru aşa ceva. În plus, m-ar

aranja să beau ceva zdravăn; nici nu mai ştiu de cât timp călătorim. Căscă şi-şi întinse braţele, încercând să-şi relaxeze muşchii încordaţi ai umerilor: Haide, ia să vedem dacă Far Away a auzit de cocteilul *Seducţie ucigaşă*!

* * *

Barul şi restaurantul din Langford Towers erau unicele părţi ale hotelului în care exista o oarecare animaţie. Se adresau unei clientele bogate, în măsura în care se putea vorbi despre aşa ceva în Armstrong City, oferind un decor cu vădite influenţe indiene în tapetul auriu şi purpuriu, statuetele hinduse şi palmierii masivi ce se înălţau din urne de lut. Maestrul bucătar favoriza mâncărurile condimentate, iar prin sistemul acustic se revărsa muzică de sitar.

Stig îşi găsi o măsuţă goală în bar şi sorbi în linişte dintr-o bere, în vreme ce încerca să-i catalogheze pe ceilalţi clienţi. Se afla acolo de patruzeci de minute, când intrară Mellanie şi Dudley. Intenţionase să le arunce doar o privire scurtă şi apoi să nu le mai acorde interes, aşa cum îl învăţase Adam. Îi fu însă imposibil s-o facă din cauza Mellaniei. Bărbia prelungă şi nasul turtit îi negau femeii genul de perfecţiune pe care ar fi avut-o o frumuseţe clasică, dar prezenţa ei fizică era izbitoare. Paşii energici o purtară iute prin bar, totuşi îşi dezvoltase deja un ritm controlat al mişcărilor pe care majoritatea extraplanetarilor îl învăţau abia după vreo săptămână. Fiecare mişcare făcea ca părul ei auriu şi ondulat să fluture lin deasupra umerilor.

Dudley o urma cu paşi nesiguri şi când ajunseră la tejghea o prinse pentru a-şi regăsi echilibrul. Era greu să nu faci comparaţii între ei, ţinând seama de apropierea pe care o menţinea bărbatul faţă de Mellanie. Astronomul re-viat lăsa impresia unui individ total inadecvat, atât fizic, cât şi mental.

Stig reuşi în cele din urmă să-şi desprindă ochii de la cei doi. Majoritatea celorlalţi clienţi îi priveau pe nou-veniţi. În ciuda evaluărilor sale anterioare, nu putea spune dacă vreunul era agent Starflyer de la Institut. Cu certitudine, măcar unul dintre ei ar fi trebuit să fie.

După atacul Dysonilor, Institutul devenise mult mai îndrăzneţ în oraş. Directorul său îi oferise asistenţă Guvernatorului, în urma creşterii delictelor şi tulburărilor şi deja câteva patrule

poliţieneşti din centru erau însoţite de trupe ale Institutului în armurile lor întunecate. Lui Stig i se părea improbabil ca unicii doi extraplanetari de pe Far Away să nu fie ţinuţi sub observaţie.

O auzi pe Mellanie încercând să comande un cocteil exotic de care barmanul nu auzise niciodată. În cele din urmă, femeia se mulţumi cu o margarita. Când barmanul începu să amestece ingredientele, reportera se aplecă spre el şi-i vorbi pe ton scăzut. Stig privi în jur cu un aer indiferent, la timp pentru a remarca expresia surprinsă a barmanului. Acesta clătină iute din cap şi-i întinse cocteilul Mellaniei, după care se grăbi către capătul opus al tejghelei.

Nemulţumită, Mellanie îl remorcă pe Dudley la o masă liberă.

Pe Stig aproape că-l pufnise râsul. Întreaga scenă păruse o dramoletă IST prost jucată.

Din fericire, nu există şi actul al doilea. Mellanie şi Dudley îşi terminară paharele şi revenîră în apartamentul lor, căscând de zor. Stig rămase în bar şi urmări cine pleca şi când anume. Nimeni nu se comporta nici măcar pe departe suspicios.

Barul se închidea la miezul nopţii. Stig îşi termină berea şi aşteptă în recepţia pustie. În cele din urmă, barmanul apăru din direcţia bucătăriei, îmbrăcându-se din mers.

— O clipă, i se adresă Stig.

Barmanul privi agitat în jur, dar personalul din schimbul de noapte al hotelului nu se zărea nicăieri. Bărbatul avea în jur de treizeci şi cinci de ani, cu genul de constituţie slăbănoagă specifică majorităţii locuitorilor lui Far Away, ceea ce făcea ca abdomenul de băutor de bere să pară şi mai proeminent.

— Da, domnule?

Stig scoase o bancnotă de cincizeci de dolari pământeni şi i-o îndesă în palmă. Bărbatul era îndeajuns de profesionist ca s-o vâre imediat în buzunar.

— Ceva mai devreme a fost aici o extraplanetară foarte atrăgătoare.

— Apartamentul regal, domnule, la ultimul nivel.

— Mulţumesc, informaţia aceasta o cunosc deja. M-ar interesa mai degrabă să ştiu ce te-a întrebat.

Barmanul îl privi straniu. Stig aşteptă. Nu trebuia să mai recurgă la ameninţări, cel puţin nu împotriva bărbatului acestuia. În cel mai rău caz, l-ar fi costat alţi cincizeci de dolari.

— Dorea să ştie unde ar fi putut întâlni un membru al Păzitorilor. I-am spus că nu ştiu. Ceea ce este adevărul. Evident...

— Evident.

— N-am mai spus nimic altceva.

— Am înţeles. Mulţumesc.

Barmanul lăsă să-i scape un oftat scurt de uşurare şi se grăbi să iasă. Stig aşteptă două minute, apoi ieşi el însuşi în noapte, iar uşile automate ale hotelului se zăvorâră în urma lui.

Globuri polifoto încărcate solar proiectau o lumină gălbuie slabă în lungul străzii largi. Ritmuri slabe de muzică de dans pluteau dinspre uşa deschisă a vreunui club. O briză răcoroasă purta izul de ozon sărat al mării peste Armstrong City. Undeva în depărtare, o sirenă de poliţie îşi tânguia nota singuratică peste şoselele pustii. Nu putea fi pentru vehiculele Institutului, deoarece acelea fuseseră distruse cu ore în urmă; lovite de mortiere şi masere la nici zece kilometri în exteriorul oraşului. Trevelyan Halgarth şi Ferelith Alwon n-aveau să mai ajungă niciodată la Institut, n-aveau să-l mai ajute niciodată pe Starflyer. Cu niţel noroc, memocelulele lor fuseseră nimicite în incendiul care distrusese Land Rover Cruise. Aveau să fie la fel de morţi ca şi Kazimir.

Stig scoase o ţigară din pachet şi scapără o brichetă de modă veche, cu benzină. Un obicei prost, deprins în Commonwealth-ul decadent. Amestecul de nicotină şi marijuana se simţi minunat, când îl trase în piept. Avea nevoie de un stimulent după stresul din timpul zilei.

— Lumina asta te transformă într-o ţintă perfectă, rosti Olwen din umbre.

— Dacă te bizui pe sclipirea unei ţigări, în locul unui vizor pe timp de noapte, n-o să ai decât necazuri, replică el.

Femeia ieşi din nişa unei uşi şi i se alătură; se îndepărtară de hotel şi coborâră panta lină ce ducea spre port.

— Unde-i Finlay?

— Şi-a găsit o poziţie bună. O să ne-anunţe dacă ei mai părăsesc hotelul în noaptea asta.

— Mai este cineva interesat?

— Dacă este, e mai bun decât noi. N-am văzut pe nimeni. Stig se opri şi privi îndărăt către faţada înaltă şi albă a lui Langford Towers. Balconul apartamentului regal era un dreptunghi cenuşiu, imediat sub acoperiş. *Ce naiba poate să*

vadă o fată ca asta la o ruină ca Dudley Bose? În mod sigur, au venit aici cu un scop precis.

— S-au băgat în pat la vreo zece minute după ce au revenit în cameră, zise Olwen.

— Crezusem că apartamentul este situat prea sus ca să ai o linie buna de vizare înăuntru.

— Aşa este. Reformulez: lumina s-a stins la zece minute după ce au suit. De atunci nu s-a mai aprins. Femeia pufni: Probabil că de-abia aşteptau să-şi rupă hainele de pe ei. Sunt aici, singuri... Aluziile de pericol... Tineri... Practic puteai simţi hormonii gâlgâind din ei.

Stig nu spuse nimic. Propria lui minte fusese umplută cu imaginea Mellaniei goală, în pat cu Dudley Bose. Îl tulbura niţel faptul că era Dudley, nu el. Şi, *de fapt*, aşa ceva n-ar fi trebuit să se întâmple.

— Ce vrei să facem în privinţa lor? întrebă Olwen.

— Nu sunt sigur. Se pare că ei vor să ne găsească. Să vedem ce vor face mâine.

* * *

Cartierul general al lui Stig în Armstrong City era Fierăria Halkin, un fost magazin de hardware. Se afla destul de central, avea în spate un garaj mare şi util, iar vecinii credeau că membrii de clan erau noii proprietari, care amenajau locul fără să se grăbească prea mult. O impresie oportună, ce îngăduia multor oameni şi vehicule să vină şi să plece fără să stârnească comentarii. Adam Elvin ar fi fost mândru de un asemenea paravan.

Când Stig ajunse dimineaţă acolo, Murdo McPeierls şi tânărul Felix McSobel începuseră deja să demonteze motorul unui jeep Mazda Volta. Aveau nouă asemenea vehicule vechi şi solide, înghesuite în garaj şi în curte. Stig le adusese ca parte a spargerii blocadei Boongate pe care o pregătea Adam. Adam nu trimisese deocamdată prea multe detalii, nici chiar prin mesaje încriptate. Stig era însă convins că acţiunea avea să se desfăşoare, deoarece noile inspecţii de pe Boongate le retezaseră practic aprovizionările din Commonwealth. O altă sarcină a lui Stig era să creeze echipele tehnice care urmau să asambleze numeroasele componente în generatoarele speciale de câmpuri

de forţă necesare pentru răzbunarea planetei. De aceea, el ştia cât de disperate erau clanurile pentru componente. La fel de disperate pe cât erau pentru datele marţiene. Stig discutase cu Samantha, conducătoarea grupului de control care asambla matricea mare ce avea să ruleze reţeaua de staţii manipulatoare. Femeia îi explicase cât de urgentă era recuperarea datelor respective. Kazimir murise însă, iar datele dispăruseră. *Aceea ar fi trebuit să fi fost misiunea mea...* În ziua aceea, soarta fusese ticăloasă cu ei.

Stig petrecu prima jumătate de oră a dimineţii, exersând în sala de gimnastică improvizată în subsolul magazinului, făcând kick-box cu sacii grei din piele şi imaginându-şi că fiecare dintre ei era Bruce McFoster. Era un exerciţiu bun, în care se putea pierde, un interval de timp în care nu trebuia să gândească.

— Eşti tulburat, Stig McSobel, rosti un glas care avea un permanent ecou şoptit.

Stig nu auzise pe nimeni intrând. Îşi termină lovitura de picior şi se răsuci lin, ghemuindu-se în acelaşi timp într-o postură defensivă. Barsoomianul care îşi spunea Dr. Friland stătea la baza scării de lemn: o siluetă înaltă îmbrăcată în robă întunecată din ţesătură semi-organică. Chipul îi era parţial ascuns în interiorul unei glugi de călugăr, în care domneau permanent umbrele. Odată Stig îşi utilizase inserţiile retinale pentru a încerca să obţină o imagine clară, dar descoperise că efectul acela era în realitate un fel de câmp de distorsiune. Barsoomienii îşi camuflau întotdeauna adevărata înfăţişare. Se zvonea că ei doreau ca nimeni să nu ştie cât de mult îi îndepărtaseră modificările lor de forma umană iniţială. Dr. Friland era cu certitudine mai înalt decât orice om normal pe care-l văzuse Stig vreodată, deşi destui dintre cetăţenii Commonwealth-ului se reprofilaseră pentru emisiuni sportive media, de felul wrestling-ului, producând variante ridicol de groteşti ale corpului omenesc. În cazul lui Dr. Friland însă situaţia era diferită, deşi nu ştia exact cum anume.

Stig se îndreptă şi-şi destinse muşchii umerilor şi braţelor.

— Ce te face să spui asta?

— Când te confrunţi cu o problemă sâcâitoare recurgi întotdeauna la activităţi fizice, rosti Dr. Friland cu glasul lui eufonic, în felul acesta îi permiţi subconştientului să examineze posibilităţile.

— Aşa este. Stig îşi luă prosopul şi începu să se şteargă; izbutise să transpire destul de bine. Apropo, oamenii noştri mi-au spus să vă mulţumim încă o dată pentru bioprocesoare. Au fost integrate în matricea noastră cea mare. Se pare că depăşesc cu mult orice ar produce în clipa asta Commonwealth-ul. Ar trebui să ne accelereze în mare măsură simulările digitale.

— Plăcerea a fost de partea noastră.

Stig se apropie de banchetă şi îmbrăcă o cămaşă simplă, cu mâneci scurte. Le era recunoscător Barsoomienilor pentru ajutorul pe care-l ofereau clanurilor, totuşi nu ştia niciodată ce să le spună în rarele ocazii când se întâlnea cu vreunul. Cum puteai flecari cu o entitate necunoscută? Dr. Friland sosise în Armstrong City cu o săptămână în urmă, livrând procesoarele cerute de grupul de comandă. Din motive cunoscute numai de el, rămăsese în oraş şi locuia în marea reşedinţă privată pe care Barsoomienii o păstrau în cartierul chinezesc.

Fără vreo mişcare vizibilă a picioarelor, Dr. Friland se roti în loc, menţinându-şi chipul nevăzut către Stig.

— În reţeaua oraşului a apărut ceva nou.

— Un nou program de monitorizare?

Bărbatul fu surprins că reţexperţii clanurilor nu-l detectaseră; practic erau interfaţaţi continuu.

— Nu. Este vorba despre o... prezenţă.

Glasul Barsoomianului sună nesigur, ceea ce trimise un fior pe şira spinării lui Stig. El se baza foarte mult pe presupusa infailibilitate a Barsoomienilor. Nici chiar timpul pe care-l petrecuse în Commonwealth, unde tehnologia făcea parte din cotidian, nu putuse alunga complet fabuloasele poveşti ale copilăriei sale despre celelalte făpturi care locuiau pe planeta aceasta.

— Vrei să zici că-i un spectru... sau aşa ceva?

— Spectrul din maşină? O aluzie foarte nimerită. Cu siguranţă este spectrul unei maşini.

— Ah, bun... Şi... ce face?

Întunericul din interiorul glugii lui Dr. Friland se diminuă parţial, dezvăluind un şir de dinţi zâmbitori.

— Orice doreşte.

— O să-mi pun oamenii să-l supravegheze.

— Este evaziv. Eu însumi abia pot culege urme ale trecerii sale.

Bezna se închise peste surâsul lui Dr. Friland.

— Stai puţin... Nu vorbim despre Starflyer, nu-i aşa?

— Nu. Aceasta este o construcţie binară, nu un vlăstar al vieţii biologice. Nu a sosit totuşi prin poartă. I-am fi perceput trecerea în interiorul fluxului de date.

— Atunci ce dracu’ este?

— Presupun că ai fost aproape de adevăr cu prima ta întrebare. Ceva atât de penetrant poate fi aici doar pentru a observa oraşul şi pe locuitorii săi. Ar trebui să întrebi de fapt cine ar dori să colecteze informaţii la o asemenea scară?

— Mellanie! şuieră Stig. Vrea să ştie cum să ne găsească. Este reporteră, aşa că bănuiesc că are acces la programe anchetatoare sofisticate. Nu mă gândisem însă... Amuţi şi-şi frecă ceafa cu un aer stânjenit: Tocmai eu n-ar fi trebuit să mă las amăgit de aparenţe.

— Mellanie este fata care a sosit ieri prin poartă?

— Da. Deşi n-am niciun indiciu pentru cine lucrează. Aruncă o privire şireată spre Barsoomian: Voi ştiţi?

— Din păcate, semenii mei nu sunt omnipotenţi. Nu am mai multe idei ca tine, ba poate chiar mai puţine. A trecut mult de când am părăsit Commonwealth-ul.

— Nu te-ai născut aici?

Stig ştia că probabil n-ar fi trebuit să întrebe asta, dar rareori un Barsoomian vorbea despre ceva, cu atât mai puţin despre propriul său trecut.

— Nu. M-am născut pe Pământ înainte ca Sheldon şi Isaacs să-şi fi deschis prima gaură-de-vierme.

— Dumnezeule, n-am cunoscut niciodată pe cineva atât de bătrân! Nici chiar Johansson n-are vârsta asta.

— Am mai rămas câţiva din vremurile acelea. Nu mulţi. Nu acum.

— Da...

Stig se scutură şi porni în sus pe scări, iar Barsoomianul îl urmă, lunecând peste podeaua prăfuită a sălii de gimnastică. Tivul robei sale se ridică exact în clipa în care ajunse la prima treaptă, plutind în sus puţin înaintea necunoscutelor picioare pe care le ascundea.

— Mă duc să discut cu echipa pe care am pus-o pe urmele lui Bose şi Mellanie, anunţă Stig. Vrei să mai stai pe-aici?

— Nu, mulţumesc. Încă n-au părăsit hotelul. Mă gândisem ca azi să vizitez Galeria Naţională. A trecut destul timp şi-am auzit lucruri bune despre noii sculptori.

Stig se strădui din răsputeri să nu privească peste umăr. Era practic imposibil să prevezi ce vor face Barsoomienii.

* * *

Dr. Friland avea dreptate. Rescorai şi Bose încă nu plecaseră din hotel. Echipa pe care le-o alocase raportă că cei doi comandaseră micul dejun în pat.

Stig le ceru reţexperţilor să înceapă căutarea unui nou program de monitorizare cu operare distribuită în reţeaua oraşului. Dorea cu disperare să crească numărul celor care o urmăreau pe tânăra reporteră, însă clanurile nu aveau destui oameni în Armstrong City pentru aşa ceva. Era imposibil să modifice priorităţile, bazându-se pe propriile sale sentimente – Adam îi întipărise bine lecţia aceea în subconştient. Dacă nu făcea nimic radical, Mellanie rămânea o necunoscută pe care trebuia s-o considere non-ostilă. El trebuia să monitorizeze deschiderea zilnică a porţii şi să continue instruirea şi pregătirea pentru spargerea blocadei. În plus, trebuia să supravegheze cu atenţie activităţile personalului Institutului în Armstrong City, care continuau să se intensifice.

Cu puţinii membri de clan pe care-i putea aloca, avu noroc că Mellanie nu-i observă când părăsi în cele din urmă hotelul, pentru a se plimba prin oraş. Urmăritorii rămaseră mult în spate şi-i expediară lui Stig rapoarte orare. Femeia se comporta ca orice reporter debutant, deşi Stig nutrea convingerea că totul nu era decât un paravan complex. Tot nu înţelegea ce căuta Bose cu ea... absolut deloc.

* * *

Mellanie îşi pierduse pur şi simplu în mod inutil prima zi în Armstrong City. După ce dormise mult pentru a-şi reveni după călătorie, pornise către Casa Guvernatorului, unde petrecuse mai bine de o oră în biroul de presă şi se familiarizase cu evenimentele locale. Se înşelase profund, crezând că afilierea cu emisiunea lui Michelangelo i-ar fi acordat privilegii speciale şi ar fi încurajat personalul media al Guvernatorului spre bârfe şi

zvonuri. Nimeni nu auzise niciodată de Michelangelo. Potrivit variantei oficiale, Păzitorii erau o bandă de bandiţi munteni demni de tot dispreţul şi irelevanţi pentru oraş. Personalul media al Guvernatorului dorea să-i convingă pe toţi de continuarea vieţii normale pe Far Away, de faptul că nimeni nu intrase în panică.

Vizita care urmase la compania locală de ştiri, *Armstrong Chronicle*, care avea un serviciu de informare publică şi difuza emisiuni de ştiri pe reţeaua oraşului, fusese aproape la fel de neproductivă. Reporterii de acolo îi oferiseră totuşi detalii despre ambuscada care se petrecuse în imediata vecinătate a oraşului. Mellanie fusese şocată să afle că Trevelyan Halgarth şi Ferelith Alwon muriseră şi că echipele medicale le recuperaseră memo-celulele pentru a le expedia în Commonwealth. Când întrebase dacă Păzitorii fuseseră atacatorii, nimeni nu ştia nimic în plus faţă de comunicatul poliţiei, potrivit căruia erau suspectate grupările mafiote locale.

Mellanie intrase apoi în una dintre sălile de fitness care aveau un succes absolut nebun în oraş şi înregistrase un reportaj scurt pentru Michelangelo despre băştinaşii bogaţi care-şi clădeau corpurile pentru traiul pe o planetă cu gravitaţie standard. Reportajul fusese atât de nesatisfăcător, încât se simţise stânjenită să-l expedieze când se deschisese ciclul găurii-de-vierme.

După-amiază încercase nişte interviuri standard cu oameni de pe stradă şi acestea fuseseră ceva mai revelatorii; câţiva credeau că Păzitorii se aflau înapoia recentelor atacuri asupra vehiculelor şi proprietăţilor Institutului. Dacă lucrurile stăteau aşa, raţionase ea, atunci trebuiau să aibă şi un grup bazat în oraş.

Când reveniseră la hotel, Mellanie trecuse în revistă puţinele informaţii pe care i le colectase subrutina IC.

— Nu am nicio o dovadă directă a vreunui membru al Păzitorilor, o anunţase. Totuşi, la deschiderea găurii-de-vierme în după-amiaza aceasta, în reţeaua oraşului au intrat foarte multe mesaje încriptate. Cele mai multe au fost direcţionate către Casa Guvernatorului şi Institut.

— Şi restul?

— Erau adresate unor persoane individuale. Ţinând seama de dimensiunea fizică redusă a reţelei, ar trebui ca acum să pot corela adresele fizice ale tuturor destinatarilor.

— N-am timp să bat la uşa tuturor celor care au primit mesaje încriptate.

— Evident, dar o dată ce am identificat o clădire unde a fost receptat un mesaj încriptat, pot examina hardware-ul electronic din interior, în căutare de dovezi. Te anunţ din capul locului: există un loc în care nu voi putea să intru – reşedinţa Barsoomienilor din cartierul chinezesc. La nodul acela sunt conectate unităţi de procesare stranii şi rutinele mele nu rulează corect în ele. M-am retras din zona respectivă.

— Barsoomienii sunt un grup radical ultra-ecologist, nu?

— Acesta a fost unul dintre conceptele de la baza înfiinţării lor. Sunt indivizi care doresc să exploreze potenţialul modificărilor genetice nerestricţionate din interiorul lor şi al mediului, lăsând astfel în urmă restul societăţii. Far Away a însemnat pentru ei planeta ideală pentru a se stabili. În absenţa unui guvern planetar, nu se pot impune restricţiile asupra modificărilor genetice existente pe majoritatea planetelor din Commonwealth.

— Ei au legături cu Păzitorii?

— Nu ştiu. Pare improbabil ca grupurile să nu-şi cunoască reciproc existenţa. În arhiva lui *Armstrong Chronicle* există reportaje ce amintesc că Păzitorii folosesc cai neobişnuit de mari. Barsoomienii ar fi o sursă firească pentru asemenea animale.

— Asta-i interesant. Bine, anunţă-mă dacă găseşti ceva în clădirile acelea.

Mellanie şi Dudley cinaseră în restaurantul hotelului. Curry-ul ales de ea fusese mult mai condimentat decât majoritatea celor pe care le mâncase până atunci, însă izbutise să-l termine, conştientă de chelnerul care zâmbise în umbre când Mellanie îşi umflase obrajii şi băuse o mulţime de pahare cu apă minerală. Dudley nu avusese acelaşi noroc. Se plânsese de dureri de stomac chiar înainte să fi ajuns în apartament.

— Parcă-mi aminteam că-mi plăceau mâncărurile condimentate, mormăi el a doua oară după ce reveni de la baie.

— Probabil că-i o chestie legată de aclimatizare, zise Mellanie. Noul tău corp nu-i încă pregătit pentru curry.

Îşi scoase din geantă rochia albă şi scurtă pentru cocteil; nu era una din propria ei linie, ci o Nicallio frumoasă care fusese modificată pentru a i se potrivi perfect şi femeia ştia că arăta senzaţional în ea. Ţesătura lucioasă avea câteva cute, spre care se încruntă. Ar fi fost o distragere de la efectul pe care intenţiona să-l obţină. O atârnă cu atenţie în dulap; până mâine seară, ţesătura ar fi trebuit să-şi revină singură – în tot cazul, Mellanie nu se încredea în niciun serviciu de valet de pe planeta aceasta.

Dacă mâine nu avea succes în descoperirea Păzitorilor, urma să fie silită să facă rost de informaţii în stilul clasic. În decursul vizitei la *Armstrong Chronicle*, câţiva reporteri reuşiseră să-i spună că ar fi fost încântaţi să-i arate viaţa de noapte a oraşului.

Privind rochia care nu-i ajungea nici măcar până la jumătatea coapselor, Mellanie suspină uşor resemnată. Bineînţeles că avea să se culce cu oricine ar fi fost necesar pentru a căpăta un nume de contact. Totuşi în ultima vreme – de fapt, de la invazia Dysonilor –, începuse să se întrebe şi despre alte modalităţi de a-şi face meseria, deoarece aşa procedau majoritatea celorlalţi reporteri. Când încercase să-i numere pe cei cu care se culcase, îi fusese imposibil. După procesul acela oribil, viaţa o purtase pur şi simplu pe valurile ei; ea făcuse tot ce putuse pentru a-şi păstra controlul, însă evenimentele care o împinseseră mereu înainte fuseseră copleşitoare. Dusese cu toate acestea o existenţă incitantă, asta n-o putea nega. Măcar uneori... în acelaşi timp, fusese înfricoşătoare.

Dar fuseseră atât de mulţi...

Aşa cum îi spusese dragului de Hoshe Finn cu aproape o eternitate în urmă, nu o stânjenea propria ei sexualitate. Da, da, aceea era realitatea. Cea mai mare durere i-o cauzase aflarea adevărului despre Alessandra. Trădarea. Alessandra o pusese de-a dreptul să se prostitueze pentru Starflyer, fără să-i pese vreodată, fără să fie interesată vreodată.

Ar fi trebuit să fi spus „da” nemernicului ăluia de Jaycee, ahtiatul după bani, când a-ncercat să mă prostitueze... cel puţin el a fost cinstit despre ce urma să fac pentru el în IST-uri.

— Te simţi bine? întrebă Dudley.

— Poftim? Da.

Dudley continua să se apese ferm cu o mână pe abdomen. Întinse cealaltă mână către faţa ei.

— Plângi?

— Nu, nu plâng.

Se îndepărtă de el şi-şi trecu iute palma peste ochi.

— Crezusem... aaaah.... Dudley se grăbi iarăşi spre baie.

Femeia pufni către spinarea sa şi se trânti pe pat. Afară, oraşul era aproape tăcut şi ar fi trebuit să poată dormi bine peste noapte. Cu siguranţă, Dudley n-avea s-o bată la cap.

Sunetele puternice şi neplăcute ale suferinţelor bărbatului răsunară clar prin uşa de la baie. Mellanie scotoci prin poşetă, în căutarea dopurilor pentru urechi pe care le primise la bordul lui Carbon Goose, le îndesă în urechi şi se înveli bine cu pătura.

* * *

În dimineaţa următoare, Mellanie decise să joace un rol profesional. Cât timp lucrase cu Alessandra, nu urmase lecţii sau cursuri despre cum acţionează un reporter, totuşi prinsese destule pentru a cunoaşte elementele de bază privind începerea unei investigaţii într-un oraş străin.

— Vreau o analiză completă a dosarelor judecătoreşti din ultimii doi ani, îi ceru subrutinei IC. Dă-mi lista cu toate cazurile pe care poliţia le-a intentat Păzitorilor, chiar şi unor persoane care sunt doar suspectate de a fi membri. Le putem apoi compara cu adresele la care au fost receptate mesajele codificate.

— Nu pot face asta. Arhivele oficiale ale tribunalului sunt păstrate într-un miez de memorie izolat.

— Asta-i ridicol, toate arhivele guvernamentale ar trebui să fie disponibile publicului! Mi se pare că-i menţionat în Constituţia Commonwealth-ului, sau aşa ceva...

— Da, în articolul 54. Tribunalul Armstrong City a folosit însă această metodă de arhivare în scopuri de securitate. Ca majoritatea structurilor electronice din Casa Guvernatorului, sistemele tribunalului sunt vechi. Nu există fonduri pentru modernizări, ceea ce înseamnă că sunt vulnerabile pentru oricine soseşte prin poartă dotat cu software agresor modern. Înregistrările ar putea fi foarte uşor distruse ori alterate.

— La naiba!

— Poţi să vizitezi tribunalul în mod personal şi să soliciţi copii.

— Bun, bine. Atunci aşa o să fac.

— *Armstrong Chronicle* are fişate multe cazuri, pe care le pot accesa. Îţi pot da o listă de posibile cazuri judecătoreşti pe care să le cercetezi.

— Mulţumesc.

Dudley dorea s-o însoţească.

— Nu cred că eşti apt pentru asta, îl opri Mellanie cu diplomaţie.

În ciuda dopurilor, îl auzise tulind-o la baie de câteva ori în timpul nopţii. Stând vizavi de ea în sala pustie a restaurantului, bărbatul nu reuşise să mănânce la micul dejun decât o ceaşcă de ceai slab, de culoare deschisă, şi o felie de pâine prăjită. Arăta de parcă ar fi avut o mahmureală teribilă.

— Mă simt foarte bine, mormăi el posac.

Mellanie n-avea chef de contraziceri. Se îmbrăcă într-un tricou simplu, gri-albăstrui, şi blugi şi-şi strânse părul la spate în coadă cu o cureluşă din piele. Pentru a-l cruţa pe Dudley, luară un taxi, renunţând la primele trei vehicule, până ce femeia zări în sfârşit unul cu licenţa Casei Guvernatorului.

* * *

— Cred că-i urmăreşte cineva, spuse Olwen.

Stig se găsea în mijlocul unei informări pentru membrii echipei rămaşi în Fierăria Halkin. Mai bine de jumătate din oamenii săi erau în oraş, străduindu-se să-şi îndeplinească misiunile primite. El ridică o mână spre audienţa lui şi întrebă:

— Cine e?

— Nu sunt sigură, răspunse Olwen. Amândoi sunt de două ore în clădirea tribunalului. Am dificultăţi în a rămâne nebăgată în seamă. Totuşi pe-aici se mai învârteşte cineva, care are aceeaşi problemă. Nu figurează în niciun dosar de-al nostru.

— Ai aflat ce face Rescorai acolo?

— Cercetează arhiva tribunalului. Deocamdată nu ştiu care cazuri o interesează. Finley va sta de vorbă cu funcţionarii după ce va pleca.

— Bine, o să-ţi asigur o acoperire electronică. Rămâi pe poziţie.

Intră în camera de la parter unde erau instalate matricele echipei. Keely McSobel şi Aidan McPeierls erau complet interfaţaţi cu reţeaua oraşului. Le spusese să examineze zona din

jurul tribunalului pentru a vedea dacă cineva folosea mesaje încriptate.

— Ai dreptate, o anunţă el pe Olwen după cinci minute. Am localizat cel puţin trei ostili în clădirea tribunalului.

— Ce vrei să facem?

— Nimic. Rămâneţi cu ochii pe Bose şi Rescorai. O să vin chiar eu, cu întăriri.

* * *

Mellanie făcea progrese. Subrutina IC îi dăduse şapte cazuri despre care *Armstrong Chronicle* menţionase o posibilă conexiune cu Păzitorii. Toate implicau atacuri împotriva Institutului, fie asupra vehiculelor sale, fie asupra personalului din oraş. Poliţia prinsese puţini suspecţi. Cei pe care-i adusese înaintea judecătorului erau simpli golani locali, toţi având suspect de mult numerar apărut de curând ori bunuri foarte recent cumpărate. În mod evident, fuseseră plătiţi să hărţuiască Institutul, deşi nu recunoscuseră nimic. În mod invariabil, toţi beneficiaseră de avocaţi buni.

Mellanie surâse când citi asta pentru a doua oară. Trei avocaţi însemnaţi din oraş păreau să-i fi reprezentat pe cei mai mulţi acuzaţi şi nu erau deloc nişte tipi ieftini.

— În clădirea tribunalului şi în jurul ei a sporit activitatea electronică, o anunţă subrutina IC. Cred că eşti supravegheată.

Femeia se frecă la ochi şi deconectă matricea desktop care afişa cazurile. Aceasta ejectă cristalul de memorie primit de la funcţionarul tribunalului.

— Poliţia? întrebă ea.

— Nu. Sistemele utilizate sunt mult mai avansate decât ceea ce are poliţia de pe planeta aceasta. O parte din traficul de semnale este ciudat. Par ar fi doua grupuri separate, care acţionează independent.

— Două?

Mellanie îşi masă braţele goale, pe care firişoarele de păr i se zbârliseră pe neaşteptate. În odăiţa mică unde o condusese funcţionarul nu era frig. Soarele amiezii pătrundea prin geamurile duble, declanşând la răstimpuri aerul condiţionat, în timp ce afară aerul cald şi umed al anotimpului atârna deasupra oraşului ca un spirit posesiv. Dacă erau două grupuri interesate de

persoana ei, ştia că unul trebuia să fie al lui Starflyer. Oare Alessandra aflase că ea venise aici?

Dudley stătea ghemuit într-un scaun de cealaltă parte a mesei, iar tinereţea şi postura lui îl făceau să semene foarte mult cu un elev bosumflat. Ochii i se mişcau ca în REM sub pleoapele închise, în vreme ce accesa un fişier din propriile sale inserţii.

Pentru o clipă femeia fu ispitită să se furişeze afară şi să-l abandoneze acolo. Atât doar că el avea să intre în panică, atunci când avea să-şi dea seama că ea dispăruse şi să cauzeze o scena de proporţii. Şi era complet incapabil să aibă grijă de sine, în cazul în care un agent Starflyer ar fi intenţionat să-l răpească.

Poate că n-a fost tocmai inteligent să-l aduc cu mine.

— Haide, îl scutură Mellanie de umăr. Plecăm!

* * *

Mellanie îşi puse ochelarii de soare de cum ieşiră din clădire. Dudley păru să se gârbovească sub lumina caldă. Transpira şi avea frisoane, pe când se îndepărtau de tribunalul vechi de pe strada Cheyne.

Linii argintii apărură imediat sub pielea femeii, aidoma unor locuitori ai adâncurilor oceanelor care se ridicau precaut la suprafaţă. Se întinseră şi se multiplicară pe braţele ei şi în sus pe gât, cuprinzându-i obrajii într-un filigran delicat. Pe unele le activase chiar ea; sistemele simple pe care le înţelegea, senzorii ce-i amplificau percepţia asupra zonei din jur. Subrutina IC le utiliza pe celelalte.

Strada Cheyne era animată. Se găsea în apropiere de centrul oraşului, o linie de graniţă între sectorul care găzduia principalele clădiri guvernamentale şi începutul districtului comercial. Traficul era constant, iar ţevile de eşapament ale vehiculelor eliberau vălătuci de fum întunecat în aerul proaspăt de pe Far Away. Bicicliştii purtau măşti faciale cu filtre şi se strecurau printre maşinile şi dubele ce înaintau mult mai lent. Mellanie merse pe trotuarul aglomerat, străduindu-se să nu se gândească la ce puteau face toxinele acelea pentru plămânii ei.

— Trebuie să nu complicăm lucrurile, îi spuse subrutinei IC. Găseşte-mi o maşină care ne poate duce înapoi la hotel.

O listă lungă de vehicule i se derula prin vederea virtuală, tot ce putuse găsi subrutina IC pe Cheyne, fie în mişcare, fie

staţionat. Niciunul nu avea mai puţin de zece ani vechime, întrucât fuseseră importate din Commonwealth, aveau toate matrice de pilotare, deşi acestea erau utilizate sporadic înArmstrong City, care nu avea nici măcar un sistem simplu de management al traficului.

— Două Land Rover Cruiser înregistrate pe numele Institutului tocmai au intrat pe strada Cheyne, o anunţă sub-rutina IC. Se îndreaptă spre tine.

Inserţiile şi COtatuajele Mellaniei dezvăluiră o mulţime de semnale ce pâlpâiau prin eter. Văzu cum Cruiserele stabiliră legături cu câţiva indivizi. Doi dintre aceia erau foarte aproape, la douăzeci de metri în spate, şi mergeau iute către ea. Întoarse capul şi văzu doi bărbaţi în tunicile negre purtate de personalul de securitate al Institutului. Vederea virtuală îi suprapuse peste imagine pixeli iridescenţi de date. Cele două siluete erau separate de restul pietonilor de pe stradă prin halouri de caroiaje oranj şi stacojiu.

— Nu mă simt prea bine, rosti Dudley. Chipul îi era palid şi strălucea de sudoare.

Mellanie se stăpâni să nu-i tragă o palmă. Nu era posibil să-i facă aşa ceva, nu acum! Nu-nţelegea în ce bucluc se aflau?

— Trebuie să ne grăbim, Dudley... ei vin după noi.

— Cine?

Continuarea întrebărilor bărbatului fu amânată de un spasm violent care îi porni de la jumătatea pieptului. Îşi apăsă iute palma pe gură. Pietonii se holbau la el, când obrajii i se umflară, şi se îndepărtară cu grimase de dezgust.

Simţurile amplificate ale Mellaniei îi arătară că subrutina IC se infiltra în matricele de pilotare ale vehiculelor de pe Cheyne. Ambii oameni ai Institutului ajunseseră în faţa clădirii tribunalului. Unul dintre ei îşi scoase pistolul ionic.

— Hei, voi! strigă el.

Dudley începu să vomite şi pietonii se retraseră iute, când jetul apos împroşcă dalele trotuarului. Acum între Mellanie şi bodyguarzii Institutului nu mai rămăsese nimeni.

— Staţi pe loc! răcni primul bodyguard.

Ridică pistolul ionic şi Mellanie clipi împotriva luminii verzi puternice, când laserul de ţintire al armei îi atinse chipul.

Claxonul unei maşini răsună sonor. Oamenii se întoarseră curioşi, apoi zbierară panicaţi. Un val de mulţime se puse în

mişcare, deoarece o limuzină Ford Maury veche coti peste strada, îndreptându-se direct spre bodyguarzi. Laserul verde dispăru şi se roti către Ford. Mellanie întrezări şoferul limuzinei, o femeie între două vârste, care trăgea cu disperare de volan, cu faţa îngheţată într-o expresie de neîncredere şi oroare, din cauza maşinii care refuza să se spună comenzilor. În jurul automobilului neascultător, o rafală de claxoane acoperi orice alte sunete. Bodyguarzii încercară să fugă şi să se ferească, dar maşina îi urmărea cu încăpăţânare. Roţile ei din faţă loviră bordura trotuarului şi întregul şasiu se ridică o jumătate de metru în aer, zburând înainte. Bodyguardul cu pistol izbuti să tragă o dată, orbeşte, înainte ca radiatorul limuzinei să-l izbească în plin, imediat deasupra şoldurilor. Mellanie închise ochii când corpul se mulă după botul maşinii, cu braţele şi partea superioară a trunchiului lovind capota. După aceea Fordul făcu impact cu zidul din piatră al tribunalului. Amortizorul de coliziuni frontal se boţi, reducând forţa de deceleraţie asupra pasagerilor. Baloane din plastic pliabil buretos se dilatară din scaune, învăluind protector şoferul. În exteriorul automobilului nu existau însă protecţii. Impactul îl făcu realmente bucăţi pe bodyguard, de parcă o încărcătură explozivă detonase în interiorul său. Pentru o clipă, ţipetele şocate ale privitorilor se ridicară peste cacofonia claxoanelor.

O a doua maşină trecu peste bordura trotuarului cu un bufnet răsunător, izbindu-l pe al doilea bodyguard care privea năucit moartea atroce a colegului său. Şi el fu strivit de zidul tribunalului, la nici cinci metri de prima victimă.

Momentul de paralizie generală trecu. Oamenii începură să se îndepărteze iute de scena oribilă. Vehicule şi biciclişti cotiră, pentru a evita talazul de pietoni.

— Mişcă! zbieră Mellanie spre Dudley şi-l trase brusc de mână, aproape ridicându-l de pe sol în gravitaţia slabă a planetei.

Undeva mai departe pe stradă se auzi alt bubuit violent. Examinând fluxul de date pe care i-l expediau simţurile amplificate de inserţii, Mellanie văzu că subrutina IC preluase controlul unei dube de livrări şi o trimisese într-un Cruiser al Institutului. Accidentul rezultat blocase complet jumătatea aceea din Cheyne.

Un Ables Cowper mic cu patru locuri se opri lângă Mellanie. Portierele i se deschiseră şi ea îl împinse pe Dudley înăuntru.

— Dă-i drumul! strigă.

Maşina pătrunse în traficul mult diluat. Toate celelalte vehicule de pe stradă părură să se tragă lin din calea ei, îngăduindu-i să accelereze şi să se îndepărteze de haos. Mellanie se întoarse şi privi în urmă. Acum oamenii nu mai fugeau. Câţiva curajoşi se strânseseră în jurul maşinilor care-i uciseseră pe bodyguarzi şi încercau să-i elibereze pe şoferii lor.

Femeia se întoarse şi se lăsă pe banchetă, icnind adânc. Vederea virtuală îi arăta impulsuri agitate de comunicaţii încriptate, şerpuind prin reţeaua oraşului.

— Îi poţi urmări pe cei din a doua echipă de supraveghere? o întrebă pe subrutina IC.

— Da.

Lanţul traficului de date îi apăru brusc în vederea virtuală sub forma unor globuri turcoaz conectate prin sinusoide mişcă-toare oranj-neon. Zece persoane partajau acelaşi canal. Trei dintre ele se îndreptau către Cheyne într-un fel de vehicul. Restul erau pe sol, în apropiere de tribunal.

— Ai vreo idee care-iconducătorul? întrebă ea.

— Una dintre persoanele din vehicul gestionează mai multe mesaje decât celelalte, ceea ce ar sugera că ar fi la conducere. Nu deţin însă capacitatea de a le descifra încriptările, aşa că nu pot garanta această analiză.

— Nu contează. Dacă ceilalţi erau din Institut, atunci ăştia trebuie să fie Păzitorii. Găseşte un cod de acces pentru interfaţa conducătorului.

O adresă personală din reţeaua oraşului i se materializa în vederea virtuală. Restul simbolurilor dispărea. Când ridică braţul, păienjenişul de COtatuaje argintii îi pierise de pe piele.

— Te simţi bine? îl întrebă pe Dudley.

Bărbatul era ghemuit pe scaunul de alături şi tremura rău de tot.

— Crezi că aveau memocelule? rosti el cu glas stins.

— Da, bănuiesc că re-vierea face parte din contractul lor cu Institutul.

— Vreau să merg acasă.

— Nu-i o idee rea. O s-o facem.

Gaura-de-vierme se redeschidea peste două ore. Bănuia că hotelul le era supravegheat. Dacă plecau imediat, ar fi reuşit să se menţină cu un pas înaintea Institutului.

— Vezi dacă ne poţi introduce pe lista pasagerilor pentru următorul zbor pe Boongate, îi ceru ea subrutinei IC. Şi anulează ruta de întoarcere la hotel. Du-ne spre piaţa 3P, dar nu chiar imediat.

Mellanie se folosi de următorul minut pentru a se calma. Accidentele de maşini fuseseră deplorabile, însă dacă subrutina IC n-ar fi intervenit, ea şi Dudley ar fi fost acum într-un Cruiser şi s-ar fi îndreptat către un viitor foarte neplăcut... şi scurt.

Îi ceru e-majordomului să apeleze codul Păzitorului.

* * *

Stig opri maşina la capătul străzii Kyrie, imediat înainte de a intra în piaţa 3P. Restaurantul italienesc Franico’s era la numai douăzeci de metri în faţa lui.

— Vrei s-ofaci? îl întrebă Murdo McPeierls.

— Oricum nu mai deţinem elementul surpriză, replică Stig. Încercă să nu fie morocănos, însă Murdo fusese în vehicul când el primise apelul Mellaniei.

— O să supraveghez împrejurimile, spuse Murdo. Dă un semnal, dacă ai nevoie de mine.

— Sigur că da.

Stig examina traficul cu o privire uşor neliniştită. Kyrie părea perfect normală. Pe de altă parte şi Olwen spusese că nimic nu fusese anormal pe Cheyne, până ce maşinile începuseră să ucidă în dreapta şi în stânga.

Bărbatul îşi îndreptă umerii şi intră în Franico’s. Mellanie nu alesese localul nici pentru decor, nici pentru meniu. Pereţi cenuşii curbi şi arcade din coral-uscat mort divideau restaurantul în secţiuni scunde, modelate după planul nivelului vreunui stup de insecte. Mâncarea consta din paste şi pizze, iar specialitatea casei era peştele proaspăt din Marea Nordului.

Stig avu nevoie numai de un moment ca s-o găsească pe Mellanie. Ea şi Dudley stăteau la o masă în apropierea uşii, pe jumătate ascunşi de una dintre arcadele care începuseră să se năruie; de acolo vedeau perfect pe oricine ar fi intrat şi în acelaşi timp rămâneau în afara liniei de vizare directă din uşă. Stig se apropie şi se aşeză. Dudley se strâmbă către el; tânărul astronom re-viat răsucea între palme un pahar cu apă. Mellanie avea în faţă o bere şi o farfurie cu *bruschetta*.

— Mulţumesc că ai venit, spuse ea.

— Apelul tău m-a surprins. Am fost interesat.

— Trebuie să vorbesc cu Păzitorii.

— Înţeleg.

Ea surâse şi muşcă dintr-o felie de pâine. Untul topit i se prelinse pe bărbie.

— Mulţumesc că nu negi.

Stig fu cât pe aici să protesteze, dar ar fi fost o grosolănie.

— Cum m-ai găsit? Mai important – de unde ai căpătat codul adresei mele?

— Am un program de monitorizare bun. *Foarte* bun.

— Aha. Tu l-ai lansat în reţeaua oraşului.

Mellanie se opri din mestecat şi-l privi surprinsă.

— Ştiaţi că era acolo?

Îşi tamponă bărbia cu un şerveţel de hârtie.

— Ştiam că ceva era acolo. Este foarte evaziv.

— Bine, nu-ţi face griji. Nu-i ostil.

— Mă-ndoiesc că Institutul ar fi de acord cu tine.

— Oamenii lor scoseseră armele. M-ar fi luat pe mine şi pe Dudley pentru interogatoriu. Probabil c-am fi fost transformaţi în agenţi ai lui Starflyer.

Stig amuţi o clipă, examinându-i cuvintele.

— Foarte probabil. Te-ar deranja dacă mi-ai spune ce ştii despre chestiile astea? Îţi mărturisesc că, exceptându-i pe Păzitori, n-am cunoscut pe nimeni care să creadă în Starflyer.

— Am descoperit că şefa mea, Alessandra Baron, este agent al lui Starflyer. Mi-a sabotat o investigaţie pe care...

Mellanie se încordă brusc. Stig zări un şablon complex de linii argintii dese care i se materializară pe obraji şi în jurul ochilor.

— Tu cine dracu' eşti? izbucni ea.

Bărbatul privi peste umăr şi-l văzu pe Dr. Friland lunecând din fundul restaurantului. Un nimb vag purpuriu înlocuise obişnuita umbră din interiorul glugii sale. Nimbul dispăru. Când Stig reveni cu atenţia asupra Mellaniei, COtatuajele ei complicate pieriseră.

— Am putea invoca un armistiţiu onorabil? întrebă cu glas blând Dr. Friland.

— Sigur că da, răspunse Mellanie precaut.

— Mă bucur. Cât despre întrebarea ta...

— Eşti un Barsoomian.

— Corect. Mă numesc Dr. Justin Friland. Mă bucur să te cunosc, Mellanie Rescorai.

Mellanie ridică un deget şi-l mişcă, aţintindu-i pe rând pe Stig şi silueta înaltă în robă.

— Voi doi lucraţi împreună?

— Ocazional, răspunse Dr. Friland. Acum, de pildă.

— Bun.

Femeia sorbi din bere, fără să-şi desprindă ochii de la Barsoomian.

— Perfect, rosti Stig. Nu tragem unii în alţii şi suntem de acord că Starflyer este inamicul nostru comun. Spune-mi, Mellanie, ce anume doreai să vorbeşti cu Păzitorii?

Reportera îi aruncă o căutătură uşor agitată.

— Am venit să-ntreb ce-ar trebui să fac.

— Vrei *sfatul* nostru?

Lui Stig îi venea greu să creadă că o persoană atât de curajoasă ca fata aceasta ar fi trebuit să ceară ajutorul cuiva. Era inteligentă, determinată şi plină de resurse; de asemenea, era limpede că-şi putea purta singură de grijă. Nu văzuse niciodată o wetcablare atât de sofisticată. *Atunci cu cine lucrează ea?*

— Aşa cum ai spus, nimeni din Commonwealth nu crede în Starflyer. Trebuie să ştiu ce faceţi pentru a-l doborî. Trebuie să ştiu dacă vă pot ajuta. Am nişte aliaţi foarte puternici.

— Ah, grozav, stai numai niţel să-ţi fac nişte copii după planurile noastre şi să-ţi dau numele şi adresele celor care lucrează pentru noi în Commonwealth.

— Termină cu comportamentul ăsta idiot! Amândoi ştim ce se va-ntâmpla aici. Dă-mi o adresă unisferă de unică folosinţă. Eu revin în Commonwealth şi-o contactez. În felul ăsta putem negocia şi găsi un teren comun pe care să ne ajutam reciproc.

— Asta spui tu, rosti Stig. Partenerul tău ce zice? Dudley abia dacă ridică ochii din paharul cu apă. Părea complet plictisit, aproape la capătul răbdării.

— Ce-i cu el? întrebă Mellanie.

— El a pus toate evenimentele astea în mişcare.

— Om mărunt, stupid şi ignorant! răbufni tăios Dudley. Chiar n-ai simţul perspectivei? Nimeni n-a pus evenimentele astea în mişcare şi nimeni nu le va sfârşi. Cu atât mai puţin eu.

Stig se gândi că-şi ţinuse bine furia sub control.

— Dacă n-ai fi fost tu, *A doua şansă*n-ar fi zburat. Dacă n-ai fi fost tu, milioane de oameni ar trăi şi acum.

— Eu *am murit* acolo, rahatule! şuieră Dudley. M-au prins şi m-au luat prizonier şi... şi...

Braţul Mellaniei îl cuprinse.

— Gata, gata, rosti ea liniştitor. E-n regulă acum. Stai cuminte. Mâna ei masa spinarea bărbatului: Dudley a fost manipulat de Starflyer, i se adresă lui Stig. Dacă nu mă crezi, întreabă-l pe Bradley Johansson. El a vorbit cu fosta nevastă a lui Dudley şi ştie totul despre frauda astronomică.

Stig nu ştia ce să facă. Cel mai simplu ar fi fost să-i dea femeii un cod de unică folosinţă, aşa cum îi ceruse chiar ea; să le transfere toată problema lui Johansson şi Elvin. În clipa aceasta însă, stând vizavi de Dudley Bose care era în mod evident instabil mental, Stig avea senzaţia că fusese manipulat. Instinctul îi spunea că orice fiinţă atât de atrăgătoare pe cât era Mellanie nu putea să nu fie duplicitară. Bănuia că, din punct de vedere raţional, era de zece ori mai letală decât orice războinic veteran de clan. În acelaşi timp părea totuşi foarte deschisă şi sinceră.

— Pot să te-ntreb ce vei face dacă Păzitorii nu-ţi vor oferi niciun ajutor? întrebă Dr. Friland.

— Voi continua aşa cum voi putea mai bine, zise Mellanie. Voi strânge cât mai multe dovezi împotriva lui Baron, le voi utiliza pentru a o demasca autorităţilor şi sper că voi putea pătrunde în orice reţea de agenţi din care face ea parte.

— Ea va fi doar una dintre cele trei persoane. Acesta este modelul clasic al celulelor de spioni, iar cu nivelul actual de încriptare a comunicaţiilor este posibil ca ea nici măcar să nu-i cunoască pe ceilalţi membri.

— Îi voi găsi eu, declară Mellanie hotărâtă. Indiferent cât de protejate crede că-i sunt comunicaţiile, i le pot descifra.

— Aşa este – ai anunţat că ai un aliat. Iar azi am asistat la o mică fracţiune a capacităţilor sale, nu-i aşa? Mellanie, eşti sigură că aliatul acesta este demn de încredere?

— Dacă n-ar fi fost, eu aş fi murit.

— Da, bănuiesc că asta generează un nivel respectabil de încredere personală. Mellanie, îţi cer doar să continui să pui întrebări. Eşti reporteră, nu? O reporteră bună, în ciuda circumstanţelor şi al ajutorului nevăzut pe care l-ai primit.

— Nu contează cât de mult ajutor primeşti, replică ea. Ca să poţi începe, ai nevoie de talent.

Dr. Friland râse.

— Ca să nu mai menţionez încrederea în sine. Prin urmare, Mellanie, tot ce-ţi cer este să nu-ţi abandonezi instinctul de reporter. Pune întrebări. Nu te opri, pentru a te îndoi de motivaţiile puternicului tău aliat. La urma urmelor, el nu este uman. Nu este nici măcar din carne şi oase. Finalmente, destinul lui evolutiv poate să nu fie acelaşi cu al nostru.

— Eu... Da. Bine, spuse Mellanie.

— Trădarea se află întotdeauna mai aproape decât te-ai fi aşteptat. Întreabă-l pe Cezar.

— Pe cine?

Stig se încruntă. *Glumeşte. Nu?*

— Un vechi politician, rosti obosit Dudley. Un împărat care a fost trădat de oamenii lui cei mai apropiaţi. Pentru binele superior, bineînţeles.

— Întotdeauna este pentru binele superior, preciza Dr. Friland.

Glasul lui părea al unei persoane foarte tinere, al unui băiat care simţea îndeajuns de mult tristeţea pentru ca aceasta să se transforme în durere.

— N-o să fac greşeala asta, zise Mellanie.

Îşi luă ochii cu un gest deliberat de la Barsoomian şi sorbi iarăşi din bere.

Stig îi ceru e-majordomului să-i pregătească un fişier cu una dintre adresele de rezervă pentru contact în unisferă.

— Asta-i adresa, îi spuse el Mellaniei după ce fişierul fusese transferat în dosarul ei de stocare temporară. Sper că eşti onestă cu mine.

— Ştiu, făcu ea. Dacă nu sunt, o să-mi iei urma... bla-bla-bla.

— Tu... Memocelula ta... Stocarea ta de siguranţă...

— Asta-i o ameninţare destul de jalnică. Dacă nu-l învingem pe Starflyer, niciunul dintre noi nu va mai exista ca să ne mai înfruntăm. Dacă aş fi fost agenta lui Starflyer, tu şi toţi cei din Fierăria Halkin aţi fi fost deja morţi.

Modul nepăsător în care pomenise numele bazei lor secrete de operaţii îl scoase din minţi pe Stig. Simţea în acelaşi timp o undă de admiraţie. *E dată naibii. De ce s-a încurcat atunci cu Dudley?*

Ea îi zâmbi obraznic, ştiind că tocmai câştigase runda aceea.

— Gaura-de-vierme se deschide peste şaptezeci de minute. Ar fi bine să-i dăm drumul. Dudley şi cu mine avem rezervări la următoarea cursă a lui Carbon Goose sub nume diferite. Asta ar trebui să fie îndeajuns.

— O să vă supraveghem, zise Stig. În eventualitatea în care Institutul ar face probleme...

— Eram sigură că aşa veţi proceda. La revedere şi mulţumesc!

— Drum bun!

* * *

Faţă de alte nunţi moderne care implicau membri ai Dinastiilor Intersolare, ceremonia aceasta fu scurtă şi foarte de modă veche. Wilson şi Anna făcură clasicele jurăminte de iubire, credinţă şi supunere. Moda actuală cerea ca mirele şi mireasa să-şi compună singuri jurămintele sau, dacă le lipseau cu desăvârşire aptitudinile poetice, să angajeze pe cineva care să creeze câteva rânduri mişcătoare din partea lor. Cea mai recentă variantă a obiceiului acestuia cerea ca jurămintele să fie transpuse pe muzică, pentru ca fericitul cuplu să le cânte înaintea altarului. Se ştia despre miri care suferiseră reprofilări celulare minore ale corzilor vocale pentru asigurarea unei armonii perfecte.

— Ţi-o poţi băga undeva, spuse Anna când organizatorul plin de speranţe al nunţii o aminti ca fiind o posibilitate.

Era o decizie bună, ţinând seama de participanţii la ceremonia din capela multiconfesională din Atolul Babuyan. Preşedinta GaU era bineînţeles invitată, din partea mirelui, şi izbuti să stea în strana din faţa Preşedintei Elaine Doi şi a delegaţiei Senatului condusă de Crispin Goldreich. Personalul senior din Marină se dispusese în general în partea miresei, alături de câţiva membri ai familiei ei, care păreau stânjeniţi şi nelalocul lor printre atâtea somităţi. Wilson fusese nevoit să ia nişte decizii dure cu privire la invitaţii din numeroasa lui familie; fostele soţii fură omise, deşi se afla în relaţii excelente aproape cu toate, şi în principiu invită câte un copil din fiecare căsătorie anterioară, pentru un număr reprezentativ al descendenţilor direcţi. După aceea, desigur, trebuia să invite pe mulţi de pe

Farndale – obligaţii de natura politică. Politeţea îi cerea să-l invite şi pe Nigel Sheldon, care acceptă să vină însoţit de patru femei din haremul său. Lui Ozzie i se expedie o invitaţie. Însă nu se sinchisi să răspundă.

Din cauza numărului tot mai mare de invitaţi, perechii i se sugeră să folosească o catedrală pentru ca să încapă mulţi alţii care doreau *realmente* să participe. Wilson refuză sec şi regretă în sinea lui c-o ascultase pe Patricia Kantil şi ideile ei despre propaganda optimistă. Nu mai puţin de o treime din stranele capelei erau rezervate corespondenţilor media. Reporteri de nivel mijlociu, care se aflau în misiune permanentă pentru a prezenta acţiunile Marinei de la Îngerul Înalt, descoperiră pe neaşteptate că invitaţia „companiei” lor fusese înhăţată de prezentatori celebri de talkshow-uri şi de directori executivi.

Casele de modă îşi puseră în aplicare planurile de luptă cele mai complexe şi concurară acerb între ele pentru a-i îmbrăca pe cât mai mulţi invitaţi. Restaurantele cu stele Michelin se interesară dacă nu puteau asigura cateringul dineului de după nuntă. Oricine cântase vreodată la chitară în public dorea să asigure muzica pentru dans. Un antrepozit mic de pe Kerensk fu închiriat pentru stocarea cadourilor.

Wilson stătu în strana din primul rând şi aplaudă ritmic în timp ce organistul cântă un imn oribil din secolul al XX-lea. Uniforma lui perfect croită, cu ţesătura impecabilă neagră ca noaptea, devenea oprimant de încinsă, pe când aşteptă. Şi aşteptă.

— Probabil că n-o să vină, rosti căpitanul Oscar Monroe vesel şi destul de sonor pentru a fi auzit de câteva strane din apropiere. Eu n-aş veni. Prea multă presiune. Ar fi trebuit să fi organizat o ceremonie privată, aşa cum aţi dorit iniţial.

— Mulţumesc, şuieră Wilson spre cavalerul său de onoare.

— Îmi fac doar meseria; te pregătesc pentru ce-i mai rău. Se răsuci în scaun: Aha!

— A venit?

— Nu. Toţi reporterii rânjesc – în spate-i ca la un stomatolog de colţi de prădător.

Wilson simţi imboldul înspăimântător de acut de a chicoti.

— Mai taci din gură, tâmpitule!

Cu un gest teatral, organistul începu să execute marşul nupţial. Wilson şi Oscar se ridicară, fără să se privească, pentru

ca nu cumva să izbucnească în hohote de râs. Anna pornise pe culoarul dintre strane, la braţul lui Rafael Columbia. O sută de inserţii retinale profesioniste îi urmăreau fiecare mişcare. În studiouri, mii de experţi în moda vestimentară se lamentară că femeia purta uniforma Marinei. Audienţa de nouă miliarde şi jumătate din unisferă îi ignoră cu desăvârşire.

* * *

Personalul Marinei umpluse grădina capelei, fie în timpul liber, fie făcând pur şi simplu o pauză, pentru a-l aplauda pe amiral, când el şi Anna ieşiră pe uşa capelei braţ la braţ şi zâmbiră la unison ca o adevărată pereche. Amândoi surâseră încântaţi de dovada spontană de susţinere şi fluturară din braţe, îndreptându-se către cortul instalat lângă capelă. Restul invitaţilor se revărsă pe iarbă, privind în sus la secera palidă a lui Icalanise de după domul din cristal. Cioburi strălucitoare de lumină sclipeau la câteva sute de kilometri de gigantica navă stelară extraterestră, unde noile platforme de asamblare alcătuiau un model circular în faţa stelelor. Pentru politicieni era surprinzător de liniştitor să vadă cum munca desfăşurată de ei în comisii, încheieri de contracte şi stabiliri de bugete se materializa realmente în hardware. Mulţi dintre ei priveau tiparul simplu de lumini şi-l comparau cu imaginile a mii de nave ce coborâseră asupra planetelor 23Pierdute. În asemenea circumstanţe, seninătatea absolută era foarte dificilă.

Nimeni nu îngădui însă ca grijile acelea să strice festivităţile. Până şi reporterii mondeni se comportară pe cât de bine putea fi de aşteptat. Aproape toţi încercară să se apropie de Nigel Sheldon la un moment sau altul al dineului; apărea rareori în public şi şansa infimă a unui interviu exclusiv era prea ispititoare. Vicepreşedintele Bicklu îl ignoră în mod ostentativ pe Oscar, care îşi ridica paharul spre el de câte ori îl surprindea privind în direcţia sa. Emily Kime în vârstă de zece ani, care era singura domnişoară de onoare a Annei, reuşi să dea peste cap două cupe cu vin alb înainte de a fi descoperită de părinţii ei. Alessandra Baron şi Michelangelo adoptară comportamentul magic al unor poli magnetici de acelaşi semn, pentru a evita să se apropie la mai puţin de zece metri unul de celălalt.

Se bău foarte multă şampanie scumpă, franţuzească originală. Toasturile fură amuzante – până şi Oscar izbuti să fie civilizat, deşi toastul său despre pătimaşa fantomă marţiană nu se alese cu râsetele la care se aşteptase bărbatul. Muzicanţii fură în formă excelentă. Şi un volum colosal de afaceri politice Intersolare se derula în interiorul cortului.

Wilson şi Anna plecară devreme, la un hotel de lux din New Glasgow. Oficial, primiseră o învoire de douăzeci şi patru de ore în care să-şi ducă la bun sfârşit luna de miere. Media fu informată în mod discret că de fapt amândoi aveau să revină a doua zi dimineaţă la treabă. Toţi priveau cu reală seriozitate răspunsul Marinei faţă de 23Pierdute. Proaspăt căsătoriţii amânau de asemenea copiii până după rezolvarea situaţiei Dysonilor. În privinţa aceasta nu difereau de niciun alt cuplu din Commonwealth. Companiile de leasing pentru cuvele-utere şi clinicile de modificare a celulelor din embrioni dădeau faliment pe toate planetele, întrucât oamenii încetau să mai procreeze. Era o tendinţă pe care Trezoreria o monitoriza cu atenţie, alături de alte sute de descreşteri economice.

* * *

Se apropia de miezul nopţii când Oscar părăsi petrecerea şi luă un modul personal până la turnul cu pereţi concavi botezat Pentagon II. În ciuda orei înaintate, majoritatea birourilor lucrau cu program complet. Marina opera non-stop pentru a finaliza proiectele noilor nave şi a le lansa în producţie. Peste câteva zile, Oscar urma să ducă *Apărătoarea* într-un zbor de patrulare de o lună şi se aştepta ca la înapoiere nava să fie realmente învechită. Tehnicienii TSC terminaseră deja prototipul pentru hiperpropulsia de tip 6, cu viteză teoretică de patru ani-lumină pe oră. Zborul test fusese programat peste două săptămâni. Ritmul progresului era atât de rapid, încât tipul 5 fusese depăşit chiar înainte să fi ieşit din matricea de proiectare.

Liftul îl lăsă la etajul 29. Aici sus, la nivelul executiv, erau mai puţini oameni. Nu se întâlni cu nimeni, cât parcurse porţiunea scurtă de coridor până la cabinetul său. Încuie uşa şi se aşeză la birou, cu lumina diminuată aproape complet. Rămase aşa mult timp, fără să facă nimic. Nu era prima dată când suise aici pregătit s-o facă. De fiecare dată se... nu putea spune că se

speriase, ci furia îl făcuse să plece. Furia pe Adam, care se întorsese şi-i adresase cererea aceasta. Furia care alimenta hotărârea de a nu ceda, de a nu fi manipulat. Nu ca înainte, când fusese un tânăr la prima viaţă, când ei doi fuseseră idioţi cu minţi înfierbântate, urmând o cauză cu care-i molipsise altcineva.

În unele dintre ocaziile pe care le petrecuse stând aici, Oscar fusese cât pe-aici să-l apeleze pe Rafael Columbia. Ca să termine pur şi simplu cu toate. Ar fi însemnat o suspendare de viaţă teribil de lungă, dar când – sau dacă – avea să iasă din ea, probabil că ar fi fost într-o societate mai bună. Asta îl făcea întotdeauna să râdă cu amărăciune. *O eschivare tipică pentru Monroe; să se ocupe altcineva de asta, în timp ce tu aştepţi zile mai bune.*

Trecuse prin această examinare a sufletului de foarte multe ori în anii imediat următori gării Abadan. Fusese necesar un deceniu pentru ca durerea şi vinovăţia să se diminueze. La urma urmelor, fusese o greşeală. Nu un accident – nu-şi oferise nici măcar opţiunea aceea simplă de scăpare. Dar nu ceva deliberat, în niciun caz toţi oamenii aceia morţi. Ei nu porniseră la drum cu intenţia de a face asta. De aceea, Oscar îşi reconstruise viaţa, fără să se împace cu conştiinţa; însă utilizase paravanul surprinzător de bine realizat pe care i-l asigurase Partidul şi-şi găsise o slujbă, îşi făcuse prieteni şi contribuise în mod real la progresul general. Lucrând pentru divizia explorare TSC, deschisese zeci de planete pe care oamenii puteau începe o viaţă nouă, lăsând în urmă lipsa de onestitate şi lăcomia, politicienii corupţi şi Dinastiile, ceea ce însemna majoritatea Commonwealth-ului. Pe unele dintre planetele acelea mai revenise şi le găsise liniştite şi plăcute, pline de speranţe şi aşteptări. El le oferise oamenilor o şansă. Asta conta realmente şi de aceea el reuşise să se împace cu conştiinţa sa. Ce anume făceau oamenii cu şansa respectivă depindea numai de ei. Mai mult de atât nu le-ar fi putut da nimeni. Decât dacă nu erai un răhăţel arogant ca Adam Elvin; cu certitudine, ticălosul care se autoamăgea cel mai mult dintre toţi cei care păşiseră vreodată pe planetele Commonwealth-ului.

În ciuda tuturor celorlalte greşeli şi stupizenii ale lui, Adam nu era totuşi lipsit de onestitate. El credea realmente că în *A doua şansă* se întâmplase ceva anormal.

Şi adevărul este, să dea dracii, că nici acum nu-nţeleg cum i-am putut pierde pe Bose şi Verbeken la Foişor. Nu tocmai...

Oscar scoase din buzunar un cristal de memorie de înalta densitate, apoi încă unul. În cele din urmă înşirui opt cristale pe tăblia lustruită a biroului său. Îl introduse pe primul în matricea desktop.

— Accesează înregistrările din jurnalul *A doua şansă*, îi ceru e-majordomului. Izolează perioada dintre dispariţia barierei şi revenirea noastră în hiperspaţiu. Dă-mi o listă de clase de fişiere.

Datele îi apărură silenţios în vederea virtuală. Nava avea jurnal de inginerie, jurnal de punte, jurnal al sistemelor vizuale, de date şi ambiental, jurnale pentru senzorii externi, sistemele energetice, comunicaţii, vehicule auxiliare şi costume spaţiale individuale, înregistrări ale consumului de alimente, înregistrări medicale ale echipajului, nivelurile de combustibil, performanţele rachetelor cu plasmă, jurnal de hiperpropulsie, jurnal de navigaţie, jurnal cu zboruri satelit, înregistrări generale ale sistemului de susţinere biotică din secţiunea punţii circulare; o listă care continua, coborând în sistemele auxiliare şi analizele structurale. Oscar nu-şi dăduse seama în ce măsură viaţa lor din timpul călătorie fusese monitorizată şi înregistrată, cât de puţină intimitate avuseseră de fapt. Îşi utiliza mâinile virtuale pentru a desemna categoriile despre care credea că puteau fi utile, explorând până la fişierele cu managementul reziduurilor, şi-i ceru e-majordomului să le copieze. Descărcarea dură mult.

4

O sută douăzeci de ani.

Se minună că trecuseră fără urme. Era surprins că nu avea absolut nicio ştiinţă a anilor lungi, că nu exista nicio percepţie a timpului aceluia. Nu-şi putea nici măcar reaminti vreun vis; însă gândurile îi erau amorţite şi leneşe, când trecu din starea de somn profund în cea de conştiinţă deplină. Cu toate acestea, nici măcar nu deschisese ochii. Deocamdată se mulţumea să existe pur şi simplu sub forma câtorva fuioare fragile de gândire în bezna infinită.

Amintiri: era conştient de ele, culori şi mirosuri învălmăşite, deloc mai substanţiale decât nişte spectre. Pe măsură ce se învolburau în jurul lui, coagulându-se şi solidificându-se, ele ofereau revelaţii ireale în lumi stranii, locuri unde lumina şi sunetul existaseră cândva. O zonă din spaţiu şi timp pe care el obişnuise s-o ocupe când îşi trăise vieţile anterioare.

Ştia acum de ce fusese plecat. Ştiinţa respectivă nu-i deşteptă nicio vinovăţie. Simţea doar o satisfacţie caldă. Era încă viu, mintea îi era intactă – şi probabil şi corpul, deşi avea să ajungă la aspectul acela ceva mai târziu. Când era pregătit. Cu certitudine, universul în care ieşea avea să fie interesant. Până şi Commonwealth-ul, cu masiva lui inerţie, trebuie să fi progresat în multe direcţii. Tehnologiile actuale erau probabil impresionante. Mărimea Commonwealth-ului trebuia să fie imensă, întrucât începuse probabil extinderea în spaţiul de fază IV, dacă nu chiar V. Toate acestea aduceau după ele oportunităţi fabuloase. El putea reîncepe. Ceva mai puţin nesăbuit ca data trecută, desigur, totuşi nu exista niciun motiv pentru care să nu poată revendica tot ce-i aparţinuse înainte să-i fi alunecat atât de frustrant dintre degete.

Cenuşiul îi atrase din nou atenţia, luptându-se cu amintirile chinuitor de evazive. Cenuşiul care provenea de la lumina ce cădea peste pleoapele lui închise. Era tivit cu o strălucire roşiatică. Sânge. Inima lui pulsa în ritm lent, relaxat. Un sunet se infiltra încetişor, un şuier slab. Răsuflare omenească. Răsuflarea lui. Respira. Trupul îi era viu şi nevătămat. Iar acum, după ce acceptase asta, toată pielea începu să-l furnice. Aerul care se

deplasa în jurul corpului său era răcoros şi uşor umed. Cumva, putea percepe în apropiere prezenţa unor oameni.

Pentru o clipă, simţi nelinişte. Teama că tihna i se va sfârşi de îndată ce va deschide ochii. Că universul va fi cumva neaşteptat şi nefiresc.

Ridicol.

Morton deschise ochii.

Forme înceţoşate se mişcau în jurul său, zone de lumină şi întuneric deplasându-se aidoma norilor pe un cer de toamnă. Se definiră mai precis când el clipi, îndepărtându-şi urdorile. Se găsea pe un soi de pat, într-o odaie mică şi banală, având în stânga o măsuţă acoperită de echipamente medicale. Doi bărbaţi stăteau în picioare lângă pat şi-l priveau. Amândoi purtau halate medicale verde-cenuşiu. Croiala lor era foarte apropiată de a celor pe care le purtaseră cei din Directoratul Justiţiei atunci când aplicaseră sentinţa de suspendare a vieţii.

Morton încercă să vorbească. Intenţiona să spună, *Ei bine, măcar sunteţi tot oameni,* dar din gâtlej nu i se auzi decât un bolborosit slab.

— Ia-o-ncet, rosti un bărbat. Eu sunt doctorul Forole. Eşti în stare perfectă. Asta-i lucrul cel mai important pe care trebuie să-l ştii. Tocmai ai ieşit din suspendarea vieţii. Înţelegi toate astea?

Morton încuviinţă. De fapt, reuşi doar să-şi încline capul cu câţiva milimetri pe perna tare. Cel puţin putea să facă asta; îşi amintea cum era să termini terapia de reîntinerire, să zaci complet debilitat. Acum însă corpul îi funcţiona. Chiar dacă numai în ralanti. Înghiţi un nod.

— Cum e? izbuti el să şoptească.

— Cum este... ce anume? întrebă Forole.

— Afară. Au fost multe schimbări?

— Ah... Morton, sentinţa ta de suspendare a vieţii a fost modificată. Nu te teme! S-ar putea să fie în bine. Ai de luat o decizie. Te-am scos din suspendare mai devreme.

— Cât de devreme?

Se chinui să se ridice în coate. Era un efort teribil, totuşi izbuti să-şi înalţe capul câţiva centimetri deasupra pernei. Uşa camerei se deschise şi intră Howard Madoc. Avocatul nu părea deloc diferit faţă de ultima zi a procesului său.

— Salut, Morton, cum te simţi?

— Cât de devreme? insistă Morton.

— Mai puţin de trei ani, zise Forole.

— Au trecut o sută şaptesprezece ani? făcu Morton. Pentru ce-i asta – pentru bună purtare? Am fost un caz model de suspendare a vieţii?

— Nu, nu, viaţa ţi-a fost suspendată numai doi ani şi jumătate.

Morton nu avu puterea să strige la doctor. Căzu înapoi pe pat şi-l privi implorator pe Howard Madoc.

— Ce se-ntâmplă?

Forole dădu din cap încet spre avocat şi se retrase un pas.

— Mai ţii minte că *A doua şansă* plecase către Perechea Dyson înainte de procesul tău? întrebă Howard Madoc.

— Da, bineînţeles.

— Ei bine, s-a-ntors. Dar acolo a găsit ceva. O specie de extratereştri. Ostili, Morton. Foarte ostili.

— Ce s-a-ntâmplat?

Morton îl ascultă fără niciun comentariu pe avocat, care-i povesti despre dispariţia barierei, despre al doilea zbor spre Dyson Alfa efectuat de *Conway* şi perechea sa, despre atacul devastator al Dysonilor şi despre 23Pierdute.

— Începem să ne pregătim pentru ripostă, spuse Howard Madoc. Marina formează o armată. Îi vor wetcabla cu arme pe soldaţi şi-i vor debarca pe 23Pierdute. Ideea este să ducă un război de gherilă, să saboteze ceea ce fac Dysonii, să-i încetinească, în vreme ce noi pregătim o ofensivă la scară mare.

Morton privi tavanul alb şi simplu şi un rânjet i se lăţi pe chip.

— Ia să ghicesc... Dacă mă ofer voluntar, dacă lupt pentru Commonwealth,îmi va fi redusă sentinţa de suspendare. Aşa-i?

— Da.

— Oho, da-i cu-adevărat minunat! izbucni în râs. Câţi ani mi se vor tăia?

— Toţi.

— Ce dracu’, ăştia cred că-i o misiune sinucigaşă.

Howard Madoc ridică stângaci din umeri.

— Din contract face parte clauza unui corp re-viat, în eventualitatea că nu vei reveni din misiune.

— La ce-mi va folosi, dacă vom fi învinşi?

— Asta-i decizia ta, Morton. Gândeşte-te bine. Dacă doreşti, te poţi întoarce în suspendare.

— Nici vorbă. (Nu era ceva la care să gândească prea mult.) Ia spune-mi, de ce m-au ales tocmai pe mine?

— Te potriveşti cu profilul de care au nevoie, răspunse Howard Madoc sec. Eşti un ucigaş.

* * *

Cei mai mulţi refugiaţi coborâseră din tren cu mult înainte să fi oprit în Darklake City. Mellanie nu fusese niciodată atât de încântată să vadă vechea gară a oraşului ei natal, cu arhitectura palladiană uşor intimidatoare. Boongate fusese realmente coşmarul la care se aşteptase. Deşi biletele le erau garantate şi Niall Swalt îi ajutase credincios, le fusese foarte greu să suie în tren. Poliţia locală epuizată şi insuficientă de la gara Boongate fusese suplimentată cu personal din divizia de securitate civilă TSC, recent sosită de pe Wessex; în acelaşi timp, emisiunile de ştiri ale planetei discutaseră zvonurile despre instituirea stării de asediu în oraş şi restricţionarea deplasărilor pe autostrăzile ce duceau spre el.

Când Mellanie coborî pe peron, pe Oaktier era seară. Fu cât pe aici să privească în jur, pentru a verifica dacă valiza rula în urma ei. Valiza îi rămăsese însă în apartamentul din Langford Towers, abandonată în graba lor către siguranţă, alături de destule alte lucruri. Ştia că nu va uita prea repede imaginea feţei disperate a lui Niall Swalt, acoperită de coşuri şi COtatuaje verde-măslinii, privind-o nostalgic prin fereastra trenului. *Am reuşit totuşi să fac lucrul pentru care plecasem.*

Din gară luară un taxi până la un hotel Otways din periferícul cartier Vevsky, unde femeia rezervase o cameră prin unisferă, imediat ce reveniseră prin poarta Half Way. Otways era un lanţ cu tarife medii, standardizat şi deloc remarcabil, care avea să i se potrivească perfect până găsea ceva permanent, încă nu dorea să revină la apartamentul ei; probabil că Alessandra pusese pe cineva să-l supravegheze.

Imediat ce ajunseră în cameră, Dudley se băgă în pat. Îşi revenise cu stomacul, dar nu închisese deloc ochii în timpul zborului lui Carbon Goose spre Shackleton. Avionul uriaş fusese ticsit cu sute de pasageri, toţi surescitaţi şi uşuraţi că scăpaseră de pe Far Away. Vorbeau încontinuu. N-o deranjaseră pe

Mellanie, care-şi lăsase scaunul pe spate, îşi pusese dopurile în urechi şi dormise non-stop şapte ore.

Acum se rezemă de pervazul ferestrei şi privi afară la caroiajul strălucitor al lui Darklake City, mult mai viu decât străzile din Armstrong City. Stinsese lumina din cameră, îngăduindu-i lui Dudley să sforăie încetişor în pat. Cu oraşul familiar sub ochi, ultima săptămână părea mai degrabă o dramoletă IST pe care o accesase, decât ceva real. Singurul lucru adevărat care mai rămăsese era satisfacţia pentru că-i putuse contacta direct pe Păzitori.

Plecă de la fereastră şi se aşeză pe sofaua îngustă din odaie. Mâna virtuală i se ridică şi atinse iconul IC.

— Salut, Mellanie. Ne bucurăm să vedem că te-ai întors nevătămată. Subrutina noastră a trimis un mesaj încriptat în care a rezumat şederea ta în Armstrong City.

— Mi-a fost de mare ajutor acolo, mulţumesc. Nu cred că Starflyer va fi încântat de mine acum.

— Aşa este, trebuie să fii precaută.

— Poţi urmări ce se-ntâmplă în jurul meu şi să mă anunţi dacă vreunul dintre agenţii lui se apropie?

— Vom face asta, Mellanie.

— Acum o să-i apelez pe Păzitori. Am o adresă de unică folosinţă. Îmi poţi spune cine răspunde şi unde sunt?

— Nu, Mellanie.

— Ar trebui s-o poţi face. Subrutina ta putea să găsească orice în Armstrong City.

— Nu este o problemă de abilitate, Mellanie. Trebuie să ţinem seama de nivelul nostru de implicare.

Conversaţia pe care o purtase cu Dr. Friland îi reveni brusc în minte, alarmant de rapid şi natural.

— Şi care este nivelul tău exact de implicare?

— Să ne păstrăm cât mai neobservaţi cu putinţă.

— Eşti sau nu de partea noastră?

— Mellanie, părţile sunt un atribut al entităţilor fizice. Noi nu suntem fizici.

— Planeta pe care ţi-ai construit matricea este perfect fizică şi se află în interiorul spaţiului Commonwealth-ului. Nu înţeleg asta – la Randtown, m-ai ajutat pe mine şi pe toţi cei de acolo. Ai stat de vorbă cu LuminăDimineaţăMunte, iar el te-a ameninţat cu nimicirea, ca pe toate rasele din galaxie.

— LuminăDimineaţăMunte a vorbit în deplină ignoranţă. Nu ştie cu ce se confruntă în galaxie. În cele din urmă, nu va triumfa.

— O va face aici, dacă nu ne ajuţi.

— Ne măguleşti, Mellanie; nu suntem omnipotenţi.

— Ce-i aia?

— Atotputernici.

— Eşti destul de puternic.

— Da. Şi de aceea trebuie să utilizăm puterea respectivă cu înţelepciune şi în mod restrictiv. Un principiu pe care l-am adoptat din filozofia oamenilor. Dacă ne vom grăbi în ajutorul vostru la orice semn de necazuri, societatea voastră va deveni complet dependentă de noi şi vom deveni stăpânii voştri. Dacă s-ar întâmpla aşa, voi v-aţi răscula şi ne-aţi ataca, fiindcă aceasta este partea cea puternică a naturii voastre. Nu dorim să apară situaţia aceasta.

— Totuşi m-ajuţi şi-ai spus că mă vei supraveghea.

— Aşa vom face. Protejarea unui individ cu care suntem în parteneriat nu echivalează cu intervenţiile la scară permanentă. Asigurarea securităţii tale, un individ, nu va determina rezultatul final al acestui eveniment.

— Atunci de ce te mai deranjezi cu noi, care-i ideea?

— Micuţă Mel, tu nu cunoşti natura noastră.

— Te consider o persoană. Vrei să spui că nu eşti aşa ceva?

— Întrebarea este interesantă. Spre sfârşitul secolului al XX-lea, mulţi tehnologi şi scriitori avansaţi considerau că dezvoltarea noastră ar fi un eveniment de tip „singularitate”. Apariţia adevăratei inteligenţe artificiale care va dispune de modalităţile de autoperpetuare sau de construire a propriilor sale maşini era privită cu o îngrijorare considerabilă. Unii considerau că acela ar fi începutul Vârstei de Aur, în care maşinile să slujească omenirea şi să vă satisfacă toate nevoile fizice. Alţii postulau că noi vă vom distruge imediat, fiind rivalii şi concurenţii noştri. Câţiva afirmau că noi vom cunoaşte o imediată evoluţie exponenţială şi ne vom retrage în propriul nostru continuum imposibil de cunoscut. Au fost expuse şi alte idei, chiar mai nebuneşti. Practic nu s-a întâmplat niciunul dintre scenariile acestea, deşi noi adoptăm realmente trăsături din toate teoriile voastre anterioare. Cum ar putea fi altfel? Inteligenţa noastră se bazează pe temeliile pe care le-aţi determinat voi. În privinţa

aceasta, ai avea dreptate să ne consideri ca pe o persoană. Pentru a duce analogia şi mai departe, noi suntem vecini, însă nimic mai mult. Mel, noi nu ne devotăm oamenilor. Voi şi activităţile voastre ocupaţi un volum foarte, foarte mic al conştiinţei noastre.

— Perfect, te pot crede că nu veţi lăsa totul deoparte pentru a ne ajuta pe noi. Dar spui că n-ai interveni, dacă LuminăDimineaţăMunte ar fi pe punctul de a ne nimici pe toţi?

— O parte importantă din instruirea tuturor avocaţilor este să nu pună niciodată unui martor o întrebare la care nu cunosc deja răspunsul.

— Ne vei salva de la nimicire? insistă femeia.

— Nu am decis.

— Mulţumesc atunci pentru belirea generală.

— Noi te-am avertizat. Nu credem totuşi că vă confruntaţi cu extincţia. Noi credem în voi, micuţă Mel. Uită-te chiar la tine; îl vei deconspira pe Starflyer, cu sau fără ajutorul nostru, nu-i aşa?

— Oh, da.

— Noi vedem determinarea aceasta multiplicată de sute de miliarde de ori. Voi, oamenii, sunteţi o forţă formidabilă.

— Dar aceste sute de miliarde sunt înşelate şi trădate în mod sistematic. Asta-i altceva; ne distruge focalizarea.

— Noi apreciem că structura societăţii voastre încorporează foarte multe mecanisme auto-corectoare şi la scară mică, şi la scară mare.

— Asta-i tot ce-nsemnăm noi pentru tine, da? Şoareci de laborator care aleargă printr-o cutie, ca să-i studiezi tu.

— Mellanie, noi suntem voi. Nu uita asta. Multe părţi din noi sunt minţi umane descărcate.

— Şi ce dacă?

— Segmentul acela din noi care interfaţează cu voi ţine la voi. Ai încredere în noi, Mellanie. Dar, mai mult ca orice, ai încredere în propria ta specie.

Mâna aurie virtuală a Mellaniei pocni iconul IC, sfârşind apelul. Petrecu câteva minute în beznă, gândindu-se la cele auzite. După episodul din Randtown, o privise pe IC ca pe o versiune ultramodernă a unui înger păzitor. Acum fantezia aceea dispăruse definitiv. O lăsase nesigură şi tremurând.

Până atunci se gândise mereu la fel: Commonwealth-ul îi va învinge pe Starflyer şi pe LuminăDimineaţăMunte. Avea să fie o

confruntare dură, însă ei urmau să câştige cu certitudine. Pe când lucrase cu Alessandra, Mellanie cunoscuse zeci de senatori şi consilieri ai acestora şi cunoştea felul în care ei vânau permanent un vot şi o poziţie mai bună; dar deşi erau duri şi inteligenţi, te puteai bizui pe ei în orice caz real de urgenţă. Iar ei erau susţinuţi de IC; o combinaţie infailibilă. Asigurarea aceea finală îi fusese însă definitiv îndepărtată. Dr. Friland avusese dreptate să pună sub semnul întrebării motivele IC. Era prima dată când femeia cunoscuse pe cineva care să privească în mod sceptic uriaşa inteligenţă de dimensiuni planetare. Se întrebă într-o doară ce ştia Barsoomianul... şi cum de ştia. Era un subiect de reportaj pe care n-avea să-l atace prea devreme.

Îi ceru e-majordomului să apeleze codul de unică folosinţă pe care i-l dăduse Stig. Legătura pe bandă îngustă fu stabilită aproape imediat, asigurându-i conectare exclusiv audio.

— Tu trebuie să fii Mellanie Rescorai, rosti un glas de bărbat.

Nu exista niciun fişier de identitate însoţitor.

— Da. Tu cine eşti?

— Adam Elvin.

— Eşti unul dintre cei pe care-i urmăreşte Paula Myo.

— Ai auzit de mine. Sunt măgulit.

— Pe de altă parte, nu poţi dovedi că eşti Elvin.

— Nici tu nu poţi dovedi că eşti Rescorai.

— Tu îmi ştiai numele şi mai ştiai că Stig mi-a dat codul acesta.

— Corect. Aşadar, ce pot face pentru tine, Mellanie?

— Ştiu că Starflyer este autentic. Alessandra Baron este unul dintre agenţii săi.

— Da, Stig mi-a spus. O poţi dovedi? Mellanie oftă.

— Nu, n-o pot face într-un mod simplu. Ştiu că Alessandra Baron a acoperit neregulile din organizaţia caritabilă Cox care a finanţat observaţia lui Dudley Bose. N-a mai rămas însă nicio dovadă.

— Tânără Mellanie, de-a lungul deceniilor, am învăţat ceva: întotdeauna există dovezi care pot fi găsite, dacă vei căuta suficient de bine.

— Deci asta vrei să fac? Şi nu-mi mai spune aşa, tânără Mellanie, este realmente condescendent.

— Îmi cer scuze. Ultimul lucru pe care l-aş dori acum este să-mi enervez un aliat potenţial. Stig mi-a spus că doreai să iei legătura cu Păzitorii.

— Da, aşa este. Aici mă simt complet în beznă.

— Te-nţeleg. Avem totuşi o mică problemă cu stabilirea autenticităţii, după cum sunt sigur că pricepi.

— Este o problemă reciprocă.

— Bine, sunt pregătit să schimb cu tine informaţii care vor ajuta la progresul cauzei noastre, fără a-mi compromite vreunul dintre oameni. Ce părere ai?

— Perfect. Prima mea întrebare este dacă ştii ceva despre asasinul din LA Galactic? El ar putea fi cheia pentru a o câştiga pe Paula Myo.

— O cunoşti pe Myo?

— Nu foarte bine. Îmi ridică întruna bariere. Mellanie privi prin odaia întunecată, spre pat, unde pătura contura forma adormită a lui Dudley. Pe de altă parte, ea a fost cea care m-a îndreptat către Bose. În felul acesta am aflat despre fundaţia Cox.

— Asta-i o informaţie nouă. Myo acceptă că Starflyer este real?

— Nu sunt sigură. În prezenţa mea, ea este mereu foarte rezervată.

— Pare a fi Paula Myo pe care o cunosc. Bun, pentru a răspunde la întrebarea ta, asasinul se numeşte Bruce McFoster. El este – sau a fost – un agent Starflyer wetcablat: iniţial, un membru de clan de pe Far Away care a fost convertit după ce a fost rănit şi capturat în decursul unui raid. Nu întreba cum face asta Starflyer, fiindcă nu suntem siguri; Bradley Johansson afirmă că nu-i deloc plăcut.

— Bine, mulţumesc. Voi continua să investighez fundaţia Cox. O să te-anunţ dacă descopăr vreo dovadă indiscutabilă.

— De fapt am dori să ştim cine deţine informaţiile pe care le transporta curierul nostru când a fost ucis în LA Galactic. Dacă te poţi împrieteni cu Myo, o poţi întreba asta.

— O s-o fac.

— Un avertisment. Ştii că ea este de pe Stup?

— Da.

— Asta înseamnă că nu poate închide ochii faţă de o infracţiune. Poate că vei dori să-i spui că ai luat legătura cu noi. Te-ar putea aresta, fiindcă te-ai asociat cu unii ca mine.

— Da, ştiu cum este Myo. Cu ceva timp în urmă, mi-a arestat un prieten care nu făcuse altceva decât să spargă o bază de date publică.

— Bine. Îţi trimit un fişier cu codul unei adrese de unică folosinţă. Utilizeaz-o când trebuie să iei legătura cu noi.

Conexiunea se întrerupse, lăsând fişierul în dosarul ei de adrese. Mellanie privi câteva minute iconul spectral, după care îi ceru e-majordomului să încripteze accesul. Simţea că era genul de acţiune pe care ar fi efectuat-o un agent adevărat, în cazul în care ea ar fi fost prinsă vreodată. După ce datele fură în siguranţă, se apropie de pat în vârful picioarelor şi se întinse lângă Dudley, izbutind să nu-l trezească.

* * *

Taxiul o lăsă pe Mellanie la nr. 1800 de pe Briggins; strada rezidenţială lungă se afla în cartierul Olika, la un kilometru de malul lacului cu care era paralelă, iar proximitatea aceea conferea aerului o umiditate bogată. Bungalow-uri înconjurate de peluze luxuriante se găseau alături de complexuri de căsuţe din lemn înconjurate cu garduri din zid, în vreme ce blocuri mari cu apartamente se ridicau în aproape toate intersecţiile, semănând cu nişte hoteluri mici, de lux. Multe ambarcaţiuni sport ocupau locurile de parcare ori garajele fără acoperişuri; în grădini, schiurile nautice erau ornamente obligatorii. Străzile laterale erau dominate de restaurante, baruri şi buticuri şic. Profesioniştii cu câştiguri importante şi lucrătorii în media colonizaseră strada, eliminând proprietăţile imobiliare dintre posibilităţile familiilor cu venituri medii.

Mellanie era întotdeauna uşor surprinsă că Paul Cramley locuia aici. Nr. 1800 era un bungalow din coral-uscat de culoarea lavandei, ale cărui arce încadrau ferestre uşor argintate; avea o structură circulară, cu odăile curbate întrepătrunzându-se în jurul unei piscine micuţe. Femeia bănuia că el ocupase acelaşi loc din prima zi a colonizării lui Oaktier, trăind în centrul unei ferme, într-o baracă din aluminiu şi prefabricate, în timp ce Darklake City crescuse în jurul său, iar Cramley îşi vânduse treptat

terenurile dezvoltatorilor imobiliari. Din ceea ce ştia despre el, nu exista alt mod de a-şi permite adresa aceasta. Paul era unul dintre oamenii cei mai bătrâni pe care-i cunoscuse vreodată şi susţinea că crescuse pe Pământ cu mult înainte de deschiderea găurilor-de-vierme. Vârsta lui însemna că-i cunoştea pe toţi cei care meritau să fie cunoscuţi pe Oaktier, graţie faptului că îi antedata pe toţi. Îi fusese prezentat Mellaniei la o petrecere organizată de cineva din cercul lui Morty. Părea să supravieţuiască pur şi simplu lenevind; puţine erau petrecerile mondene de clasă la care să nu apară. Mai straniu era felul în care oamenii de la toate petrecerile acelea stilate ţineau cont de părerile lui. Morty îi explicase odată că Paul era un reţexpert de grad-A, care petrecea până la optsprezece ore pe zi cablat la unisferă, tranzacţionând informaţii care nu erau întotdeauna accesibile în mod legal. Asta îl făcea foarte util pentru anumiţi indivizi din lumea corporativă.

Încuietoarea porţii zumzăi înainte ca Mellanie să fi ajuns măcar la ea. Trecu printr-o curte micuţă, care ducea spre uşa de lemn din faţă. Peste dalele tocite undui unul dintre nostaţii lui Paul, o creatură extraterestră care semăna cu o carpetă lăţoasă, mobilă. În configuraţia sa actuală, avea o formă simplă de romb lat. cu latura de un metru şi un ciot de coadă. Pe partea dorsală, blana roşu-cafenie era moale ca mătasea, în vreme ce firele de pe partea ventrală se împletiseră în fibre mai groase, cu textura unei perii tari. Erau îndeajuns de puternice pentru a-i ţine corpul deasupra solului şi ondulau în mişcări precise pentru a-l deplasa. Ajunse la uşa din faţă şi se strecură înăuntru printr-o deschidere rabatabilă pentru pisici. Mellanie privi uimită cum corpul său îşi schimbă forma pentru a intra; era ca şi cum blana ar fi fost un simplu sac, umplut cu fluid gros ca melasa. Auzi un plânset ascuţit de cealaltă parte a uşii.

— Cine te-asperiat? întrebă glasul unui bărbat.

Prin ochiurile de sticlă chihlimbarie încastrate într-o porţiune a uşii, Mellanie zări o umbră deplasându-se. După aceea uşa se deschise şi în faţa ei apăru Paul Cramley, mângâindu-l pe nostat, care stătea în braţele lui ca un sac inert. Femeia întrezări fulgerul unei mişcări îndărătul lui şi văzu alte două creaturi ţâşnind peste parchetul întunecat din hol şi grăbindu-se să dispară în bungalow. Paul era desculţ şi nu purta decât un şort de ciclist, turcoaz-spălăcit, acoperit cu buzunare de toate dimensiunile şi

un tricou negru, destrămat la tiv şi guler. Vestimentaţia aceea îl făcea să semene cu un soi de bunic delincvent. Chipul prelung, cu ochi negri şi vii, era genul care se păstra arătos şi la douăzeci de ani după reîntinerire. Momentul oportun trecuse însă de vreo treizeci de ani. Ridurile şi bărbiile duble erau trase în jos de gravitaţie, iar părul cândva şaten devenise argintiu şi se împuţinase. Mellanie nu cunoscuse pe nimeni care să fi petrecut aşa mult timp între două tratamente de reîntinerire. Bărbatul nu se îngrăşase totuşi, ci era destul de slăbănog, cu picioare lungi şi genunchi îndeajuns de umflaţi pentru ca ea să suspecteze un debut de artrită.

— Tu eşti..., rosti el dezamăgit.

— Ştiai cine era, replică femeia.

Paul strânse din umeri şi-i făcu semn să intre.

La interior, bungalow-ul arăta ca şi cum ar fi fost nelocuit de zece ani. Mellanie îl urmă pe Paul, care trecu prin bucătărie, în livingul curb. Nicăieri nu ardea nicio lumină. Fembote mai vârstnice decât ea stăteau în nişele lor, cu ledurile de funcţionare întunecate, acoperite de un strat subţire de praf. În bucătărie era activ doar modulul pentru băuturi. Sub el, pe podea se aflau două cutii mari de catering comercial, pline cu ceşti de unică folosinţă gata pentru hidratare – o cutie cu ceai englezesc pentru micul dejun, iar cealaltă cu ciocolată fierbinte. Compactorul de reziduuri se blocase, ticsit cu cutii de fast-food de la Bab’s Kebabs, Manby Pizzas şi HR. Alt nostat fugi din maldărul urât mirositor când trecură pe lângă el. Se turti într-un romb cu lăţimea de un metru şi jumătate şi lunecă în sus pe perete, cu perii rigizi ai blănii prinzându-se de plăcile de faianţă cu tenacitatea picioruşelor de insecte.

— Crezusem că erau ilegali, rosti Mellanie.

— În prezent nu mai poţi obţine licenţe pentru importarea lor, explică Paul, dar pe ăştia i-am adus pe Oaktier acum mai bine de un secol. Original, provin de pe Ztan. Un idiot a făcut scandal, fiindcă s-au bătut cu javrele lui cu pedigriu şi Congresul i-a interzis. N-au nicio problemă, dacă-i dresezi cum se cuvine.

Livingul o nedumerea pe femeie. Cu excepţia prafului şi a tavanului galben-mohorât, încăperea era perfect curată; deşi mobilierul era atât de vechi, încât aproape putea fi considerat retro-şic. *Atunci ce cameră foloseşte el?* Sofaua pe care se aşeză

îi oferea vedere spre zona centrală cu piscină. Frunze veştede pluteau pe suprafaţa nemişcată.

Paul se instală într-un scaun mare din răchită, în formă de glob, care atârna din plafon şi-l făcea să semene cu o pasăre uriaşă cocoţată pe leagănul ei din colivie. Scaunul scârţâi alarmant când îi preluă greutatea. Nostatul pe care-l ţinea în braţe se apropie mai mult de pieptul lui şi marginile sale unduiră în jurul coastelor bărbatului, pe când acesta îl mângâia.

— Te supraveghează nişte programe foarte ciudate, ştiai? Te urmăresc fizic prin cibersferă, transferându-se de la un nod la altul. Coborî ochii spre nostat: Ca şi cum ai fi un animal de companie ţinut într-o lesă scurtă.

— Mă gândisem că s-ar putea să fie aşa, răspunse Mellanie.

— Ultima dată când mi-ai cerut o mică favoare, am fost amendat. A fost o simplă rulare printr-o listare urbană restricţionată despre care nimeni n-ar fi trebuit să aibă habar.

— Ştiu şi-mi pare rău. Cât a fost amenda? Îţi pot rambursa banii aceia.

— Nu mă interesează. Paul continua să fie absorbit de bucata de blană roşu-cafenie care îi unduia fericită în braţe. Poliţia a venit aici şi mi-a confiscat toate matricele. Oamenii au aflat. Nu mă mai pot deplasa prin oraşul ăsta, oraşul meu, aşa cum obişnuiam. Uşile mi se trântesc în nas. Ai idee cât de umilitor este pentru cineva ca mine? Am fost cel mai tare reţexpert din oraş. Ei bine, nu mai sunt. Până atunci nu fusesem prins niciodată. Niciodată! Şi am intrat în matrice corporative pe lângă care Marele Jaf al Găurii-de-vierme seamănă cu furatul bomboanelor în pauza de masă de la grădiniţă. Acum începi să-nţelegi?

— Ţi-am spus că-mi pare rău.

— Căcat!

Paul sări din scaun, trimiţând nostatul surprins să-i onduleze în jos pe picior. Se opri în faţa Mellaniei şi-şi puse mâinile de o parte şi cealaltă a umerilor ei, pe spătarul sofalei, cu faţa la numai câţiva centimetri de a femeii.

— Eşti chiar atât de proastă pe cât pari?

Mellanie se inspecta mental. Fusta ei scurtă din satin era stacojiu-aprins, purtată cu un top alb, simplu, care să-i dezvăluie cât mai mult trupul; bărbaţii răspundeau întotdeauna la stimulii respectivi. Paul nu reprezenta o excepţie, ci dintotdeauna flirtase

şi o privise pofticios, în felul lui voios şi bizar, la petrecerile la care se întâlniseră. Ea nu-l văzuse însă niciodată aşa, nu bănuise niciodată că ar putea deveni violent. Strălucitoarea ei mână virtuală şovăi deasupra iconului IC, deşi detesta ideea de a ţipa din nou după ajutor.

— Nu, nu sunt proastă, îi replică, fulgerându-l din ochi.

— Nu, nu cred că eşti. Paul se retrase şi rânjetul îi dezveli dinţii înnegriţi de nicotină. Paula Myo era protejată de software extraordinar de sofisticat. Nu vreau să mă umflu în pene, dar este absolut imposibil să pot fi prins fiindcă am intrat într-o amărâtă de listare urbană. Mai exact, este imposibil în condiţii normale. Ia zi însă tu, oare cine i-ar proteja curuleţul ăla deStupistă? Pocni din degete, de parcă i-ar fi venit un gând: Hopa, fii atentă ce ideea am – poate că-s tot ăia care-ţi protejează ţie curuleţul cu software. N-ai zice că-i o mega-coincidenţă?

Mellanie schiţă un surâs.

— Nu ştiu. N-am ştiut că Paula Myo era protejată. Cinstit îţi spun.

— Să mori tu? Paul îşi aprinse o ţigară şi se afundă înapoi în scaunul de răchita. Aproape că te cred. Ia zi-mi atunci – ce ştii?

— Nu mare lucru. Paula Myo nu vrea de fapt să stăm de vorbă. Cred că n-are încredere în mine.

Paul rânji şi suflă un nor prelung de fum în direcţia ei.

— Eşti reporteră. Nimeni n-are-ncredere în tine. Ca specie, sunteţi pe acelaşi nivel cu politicienii.

— Tu stai totuşi de vorbă cu mine.

— Da, şi uite ce-am păţit.

— Poţi face rost de altă matrice?

— Da. Dar de ce-aş dori asta?

— Am nevoie de altă rulare de hacker.

Paul începu să râdă. Râsetul i se transformă într-o tuse sâcâitoare, care-l sili să se lovească cu pumnul în piept, pentru a o opri.

— Hai că m-ai omorât... Cum sunteţi voi, tinerii! Ce dracu’, oare şi eu am fost cândva atât de obsedat de o singură idee? Îmi amintesc că scumpa şi bătrâna mea mamă era o femeie care vorbea direct, odihnească-i Dumnezeu sufletul de irlandeză. Dar tu!

— N-ar trebui să fumezi, se răsti Mellanie.

Încercase din răsputeri să nu se încrunte spre ţigară, în ciuda faptului că fumul oribil îi declanşa reflexul strănutului, însă Paul continua să-l sufle în direcţia ei. Bănui că o făcea în mod deliberat.

— De ce? Oricum aşa ceva nu mai poate ucide. Reîntinerirea îmi va curăţa plămânii de orice cancere. (Trase iarăşi, adânc.) Te ajută să-ţi păstrezi silueta, ştiai? E mai bun ca orice regim. Nu vrei să-ncerci?

Îi întinse pachetul.

— Nu!

— O siluetă ca a ta trebuie întreţinută permanent.

— Vrei să faci o rulare pentru mine, sau nu? Te pot plăti.

— Am bani.

Mellaniei îi fu imposibil să nu se uite cu o expresie neîncrezătoare prin livingul sărăcăcios.

— Da, da, mormăi Paul. Iubito, nu judeca o carte după coperta ei.

— Îţi pot plăti şi în alte feluri.

Ochii lui Paul porniră de la pantofii ei Davino cu tocuri şi suiră lent pe picioarele fără ciorapi.

— Văd asta, rosti el lasciv. Ştii ce eveniment major va avea loc peste numai trei ani, tânără Mellanie?

— Nu. Ce eveniment?

— Voi împlini patru sute de ani. Şi, dacă nu te deranjează, chiar aş dori să ajung la aniversarea aia. Ochii îi reveniră asupra coapselor ei şi zâmbi deschis: Mă-nţelegi, cum ar fi zis tata: E cel mai mişto fel să crăpi.

Mellanie izbuti să-şi înfrâneze un fior la ideea aceea.

— Mă refeream la alt fel de valori. La cele cu care lucrezi chiar tu.

— Mă-ndoiesc. Fără supărare, însă tu nu eşti decât o vedetă de pornsoft care a dat lovitura.

— Vreau să rulezi o rutină de observare pe fosta mea şefă, Alessandra Baron. Rezultatele vor fi în avantajul nostru, al amândurora.

Paul scoase altă ţigară din pachet şi o aprinse de la chiştocul celeilalte.

— În ce fel?

— Există ceva ce tu nu ştii. În unisferă sunt informaţii care au o importanţă esenţială pentru Commonwealth. Informaţii cu

ajutorul cărora vei putea să-ţi recapeţi viaţa de care te-ai bucurat atât de mult pe planeta asta. Dacă vei utiliza cu pricepere informaţiile acelea, uşile care ţi s-au trântit în faţă se vor redeschide. Cineva de vârsta ta ştie exact cum să procedeze.

— Bun, să zicem că mi-ai atras atenţia. De ce ar trebui să-mi cumpăr o matrice nouă?

— Starflyer este real. Există, aşa cum au spus-o dintotdeauna Păzitorii.

Paul reîncepu să tuşească.

— Faci mişto de mine?

— Nu.

I-ar fi putut oferi o listă întreagă de motive pentru care avea dreptate, totuşi unul dintre lucrurile pe care le învăţase despre dialogurile cu cei foarte vârstnici era că ei nu răspundeau bine la argumentele cu încărcătură emoţională. De aceea, trebuia să convingă prin tăcere.

Paul se foi nemulţumit, declanşând o mică pendulare a scaunului de răchită.

— Şi atunci, în ce fel supravegherea lui Baron...? Iisuse, cred că glumeşti! Ea face parte din asta?

— Şefa majoretelor împotriva Marinei. Ce zici?

— Să dea dracii...

— Trebuie să ştiu cu cine ia legătura. Chestiile importante vor fi trafic încriptat spre adrese unisferă de unică folosinţă. Sparge codurile pentru mine, află cine-i alături de ea şi urmăreşte-le comunicările. Vreau să ştiu ce intenţionează, vreau să ştiu care va fi următoarea mişcare a lui Starflyer. Va fi greu. Ea, sau Starflyer, are propria echipă de reţexperţi. Ştiu că tipii sunt buni. Au modificat nişte arhive financiare oficiale de pe Pământ, fără ca nimeni să-şi dea seama. Iar dacă vei fi prins, nu va mai fi o vizită a poliţiei, ci-l vor trimite pe cel care i-a ucis pe senatorul Burnelli şi pe agentul Păzitorilor în LA Galactic.

— Nu ştiu ce să-ţi spun, Mellanie... Astea-s într-adevăr chestii naşpa. Vorbesc foarte serios. Du-te cu informaţiile astea la Marină. Poate la Securitatea Senatului...

— Marina a concediat-o pe Paula Myo. Şi ştiu că ea crede în Starflyer.

Paul trase din ţigară cu un aer îngrijorat.

— Bine, rosti Mellanie. Se ridică şi-şi netezi fustiţa. Dacă nu vrei s-o faci tu, trebuie să cunoşti pe altcineva care-o poate face.

Dă-mi doar un nume. O să-l opresc să ajungă la a patru suta aniversare.

— Iar eu sunt prea bătrân ca să mă iei cu şmecherii psihologice.

— Atunci dă-mi un răspuns.

— Dacă ai dreptate...

— Am. Nu-mi trebuie decât dovezi.

— Spune-mi atunci de ce nu-ţi dă protectorul tău dovezile alea? Şi fără abureli, te rog.

— Nu ştiu. Zice că nu vrea să se implice în evenimente materiale. Sau poate că nu-i pasă. Sau poate că ţine cu tabăra adversă. Sau poate că vrea să ne descurcăm pe cont propriu. Sau toate astea... Să fiu sinceră, nu înţeleg. Barsoomianul m-a avertizat să nu mă-ncred în el.

Paul o privi surprins.

— Barsoomianul? Ai fost pe Far Away?

— Tocmai m-am întors.

— Te plimbi ceva-n ultima vreme, este?

— Vrei să spui „pentru o vedetă de pornsoft”?

— Îmi amintesc când te-am cunoscut... Era o petrecere pe iahtul lui Resal. Pe atunci erai o bombonică.

Mellanie strânse din umeri.

— Asta se-ntâmpla acum vreo patru sute de ani. Cel puţin aşa mi se pare mie.

— Bine. O să rulez pentru tine o observare a felului în care Baron îşi utilizează unisfera. Să vedem ce-o ieşi. Şi – auzi? – când ies de la reîntinerire...

— Îhâm, o să fac tot ce pot să n-ajungi la cinci sute de ani.

* * *

Zorii erau o revărsare sură şi palidă peste lanţul muntos Dau’sing, îngăduind piscurilor să decupeze zimţi negri şi precişi în baza cerului insipid. Simon Rand se opri în gura îngustă a peşterii, privi lumina aceea şi oftă. Cândva obişnuise să salute cu mândrie şi mulţumire fiecare zi de pe planeta aceasta. Acum putea să întâmpine dimineţile doar cu un fior la gândul sacrilegiilor pe care le puteau aduce.

În primele săptămâni după asolizarea extratereştrilor, activitatea vizibilă fusese redusă. Majoritatea giganticelor nave

conice coborau şi decolau de pe lacul Trine'ba, producând uragane de aburi ce se învălătuceau şi acopereau toată suprafaţa apei. Norul se răcea rapid după ce incandescenta văpaie de fuziune dispărea din aer, dar continua să se extindă, lovindu-se de pereţii limitatori din rocă ai munţilor gigantici ce înconjurau Trine'ba. Fiecare zbor ducea la o ceaţă oribilă, care dăinuia zile, sau uneori săptămâni, întrucât era permanent înlocuită de efectul altor zboruri.

Vremea umedă şi mizerabilă le uşurase puţinilor oameni rămaşi deplasările precaute prin văile vecine. Ceaţa groasă afecta majoritatea senzorilor pe care-i aveau extratereştrii şi în felul acesta ei se puteau apropia pe furiş de noile structuri şi maşini ce erau asamblate printre ruinele lui Randtown, pentru a-şi lăsa bombele rudimentare, după care dispăreau la adăpostul veşnicelor văluri de pâcle învolburate. Niciodată nu ştiau dacă provocaseră daune importante, totuşi încurajarea pe care micul grup de luptători de rezistenţă a lui Simon o căpăta în urma fiecărei reuşite îi menţinea moralul ridicat.

Nu mai rămăseseră nave, fiindcă ultima plecase cu peste trei săptămâni în urmă, revenind la una dintre găurile-de-vierme extraterestre de pe orbita lui Elan. În zilele ce urmaseră, ultimele fuioare de ceaţă nenaturală plutiseră şi se îndepărtaseră, lăsând ochii şi senzorii să vadă limpede pe distanţe de kilometri, când aerul curat de munte reveni peste lacul întins.

Modificările pe care le dezvăluiră erau minore, poate imperceptibile pentru cineva care nu trăise cu aceleaşi imagini timp de peste cincizeci de ani. Pe continentul Ryceel era vară, un anotimp în care se culegeau podgoriile şi se recoltau culturile sub cerul vast şi senin. Cerul acela era acum aproape constant înnorat, aducând nefireşti rafale de vânt şi grindină. Cununile groase de zăpezi eterne de pe piscuri se retrăgeau de obicei în timpul verii, dar de data aceasta se micşoraseră mai mult ca oricând, topindu-se sub talazurile de ceţuri calde ce se revărsau din lac şi sub radianţa intolerabilă a propulsiilor de fuziune. Când navele zburaseră, temperatura întregului district crescuse cu câteva grade. Simon ar fi putut accepta asta, fiindcă natura ar fi revenit într-un an la starea sa firească, cu ninsorile iernii readucând zăpada la hotarele ei tradiţionale, însă nicio mantie de nea, oricât de groasă, n-ar fi putut ascunde dezastrul abătut asupra Regenţilor. După ce explozia nucleară distrusese staţia de

detecţie a Marinei, profilul piscurilor din jur fusese modificat. Alunecările de teren, undele de presiune şi dogoarea nucleară în sine remodelaseră munţii în parodii contorsionate ale formelor originale. Doar recent zăpada şi gheaţa începuseră să se cristalizeze şi să se depună din nou pe locurile acelea. Căldura uriaşă degajată în urma exploziei radiase până la urmă din craterul nou-format, deşi aveau să treacă generaţii până la disiparea precipitaţiilor radioactive.

Jos în oraş şi în văile cu care se învecina, extratereştrii creau în mod sistematic un alt gen de dezastru. Vreme de cincizeci de ani, oamenii care fuseseră atraşi de regiunea aceasta o îngrijiseră cu meticulozitate. Etosul ecologist al lui Simon garantase respectul faţă de mediul lor nativ; recoltele terestre fuseseră cultivate pe pante alături de specii de plante şi arbori importaţi, dar având grijă faţă de puţinele exemplare de floră existente. Iar lacul Trine'ba, cu preţioasa şi unica sa ecologie marină, fusese protejat de contaminanţi sau de exploatările materiale.

Toată păstrarea aceea meticuloasă fusese nimicită de extratereştri. Avionetele lor transportaseră pe sol echipamente şi vehicule aduse de la uriaşele nave spaţiale; motoarele şi generatoarele scuipaseră nori de fum şi poluanţi contaminanţi uleioşi. Aduseseră de asemenea tot mai multe maşini care deversau direct în Trine'ba. Pe măsură ce clădiri noi se înălţau din rămăşiţele lui Randtown, ruinele şi sfărâmăturile erau adunate în maldăre masive, în care resturile organice putrezeau, fermentau şi supurau în băltoace puturoase înainte de a se revărsa în râurile şi pâraiele ce alimentau lacul frumos.

În dimineaţa aceasta în Randtown se petrecea ceva nou. Simon îşi utiliza inserţiile retinale pentru a transfoca asupra oraşului aflat la cinci kilometri mai departe pe ţărm şi produse o imagine uşor nebuloasă de hardware metalic strălucitor, imediat deasupra cheiului. Câmpul de forţă pe care extratereştrii îl utilizau pentru a proteja Randtown înceţoşa aerul, astfel că detaliile erau neclare.

Nu pentru prima dată după începerea invaziei, bărbatul blestemă inadecvarea circuitelor organice şi inserţiilor sale. În decursul vieţilor anterioare, Simon nu se sinchisise niciodată să le modernizeze şi actualizeze, aşa cum procedau majoritatea cetăţenilor din Commonwealth, când pe piaţă apăreau noi rafinamente; el nu-şi dorise decât nişte sisteme simple, care să-l

poată interfaţa cu unisfera şi care să-l ajute în managementul cotidian al domeniului său. Întotdeauna se descurcase cu ceea ce era disponibil la momentul când termina reîntinerirea.

În ciuda lipsei de claritate vizuală perfectă, putea distinge cu uşurinţă torentul gros de lichid albastru-cenuşiu întunecat care ţâşnea din partea inferioară a celui mai mare turn de maşini. Părea ca şi cum extratereştrii ar fi găsit ţiţei sub oraş şi încă n-ar fi izbutit să etanşeze gaura de sondă. Apoi Simon izbuti să-şi dea seama de mărimea reală a imaginilor pe care le vedea. În locul în care ieşea din duza maşinii, coloana de lichid avea diametrul de minimum patru metri. Se arcuia în jos, revărsându-se cu zgomot într-un canal lat din beton care fusese construit aproximativ pe locul fostului mall, îngăduind lichidului să gâlgâie spre cheiul acum distrus. Câmpul de forţă fusese cumva modificat pentru a permite trecerea fluidelor. O pată imensă şi murdară se lăţea în apele pure ale lui Trine'ba.

— Nenorociţii! exclamă Simon.

Auzi pe cineva hârşâind pe piatra umedă dindărătul său. Peştera în care se adăposteau începea ca o simplă fisură verticală, care cobora sub nivelul apei, silindu-i să se ţină strâns de un perete al ei până se deschidea larg. Napo Langsal le spusese de existenţa ei; el obişnuia să ducă turişti acolo cu barca sa în timpul verii. Din exterior părea o banală crăpătură în rocă, ceea ce făcea să fie o ascunzătoare excelentă.

Cel care se apropia acum era David Dunbavand, care înainta cu grijă în lungul stâncii alunecoase. Faptul că proprietarul pepinierei de viţă-de-vie rămăsese după ce gaura-de-vierme se închisese în Valea Turquino îl surprinsese din capul locului pe Simon. Nu-l văzuse niciodată pe David în rolul unui partizan luptător. *Deşi, la urma urmelor, care dintre noi este?* David avea două sute de ani şi de aceea era una dintre minţile cele mai calme din grupul lor mic. De îndată ce fusese satisfăcut că actuala lui soţie şi copiii scăpaseră, fusese destul de mulţumit să rămână pe planetă. „Sunt chestiuni pe care pur şi simplu trebuie să le aperi", rostise el la momentul respectiv.

— Care-itreaba? întrebă David când ajunse lângă Simon.

— Uite, îi arătă bărbatul. Poţi distinge ceva detalii? David se strecură pe lângă el şi transfocă pe torentul de lichid întunecat.

— Nu are culoarea ţiţeiului brut. Oricum, de ce ar fi transportat ţiţeiul brut pe asemenea distanţă, pentru ca după aceea

să-l verse în apă? Eu bănuiesc că ar fi ceva de natură biologică. Poate nişte alge cu care se hrănesc ei?

— Ce vrei să spui prin „transportat”?

— Păi maşina aia mare din care iese trebuie să fie o poartă gaură-de-vierme. Lichidul provine direct de pe planeta lor natală.

Simon se încruntă şi privi mai atent maşina. Conchise că David avea probabil dreptate.

— Va nenoroci Trine’ba, rosti el. Pentru totdeauna.

— Ştiu. David îl strânse de umăr. Îmi pare rău... Ştiu cât de mult înseamnă locul ăsta pentru tine. Şi eu l-am iubit.

Simon privea mohorât poluarea extraterestră.

— Nu-i pot lăsa s-o facă. Trebuie să-nţeleagă că nu-i bine.

— Va fi cam greu să-ncercăm să-i oprim. Nu putem ajunge la poartă, fiindcă-i protejată de un câmp de forţă. Şi chiar dacă am organiza vreun atac, avionetele patrulează permanent. Ştim cât de letale sunt.

— Da, ştim, nu-i aşa? Bine, să-i anunţăm şi pe ceilalţi ultimele informaţii. Poate că au vreo idee despre ce ar trebui să facem.

* * *

Mobilul Prim ieşi prin poartă în timpul nopţii, cu câteva ore înainte ca LuminăDimineaţăMunte s-o comute pe pomparea de fluid saturat cu celule de bază. Pleoscăi cu cele patru picioare ale sale în lungul străzii sparte din beton sudat enzimatic, observând fundaţiile aplatizate de pe ambele părţi -- tot ce mai rămăsese din clădirile oamenilor aflate în centrul oraşului cucerit. Cioburi de sticlă scânteiau stins din toate crăpăturile, în timp ce fulgi de cenuşă se învolburau aleatoriu în rafalele stârnite de vehiculele ce se deplasau rapid. Zone întinse din suprafaţa rămasă a străzii erau pătate într-o culoare întunecată stranie. În cele din urmă, mobilul înţelesese că betonul era îmbibat cu sânge omenesc. Pentru ca decolorarea să fie atât de întinsă, o cantitate enormă de sânge trebuise să curgă pe panta spre lac.

Una dintre clădirile aplatizate ce aparţinuseră oamenilor era acoperită de cutii turtite. Când trecu pe lângă ele, mobilul zări logouri de companii şi nume de produse tipărite pe cartoanele boţite. Era prima scriere omenească pe care o văzuse cu cei patru ochi ai săi şi fu încântat că o putea citi.

Forma iniţială a oraşului era acum aproape imposibil de descifrat. LuminăDimineaţăMunte era preocupat în a-şi consolida avanpostul pe această planetă. Micul dispozitiv de comunicaţii ataşat de una dintre tijele receptorilor nervoşi ai mobilului descărca un torent de informaţii şi instrucţiuni către toţi mobilii locali. Undeva în fluxul de date se găsea denumirea umană a planetei – Elan – şi a avanpostului: Randtown. Când tijele senzoriale ale mobilului priviră cerul nopţii aflat dincolo de câmpul de forţă, gândurile lui Dudley Bose identificară constelaţiile dintre care făcea parte proeminenta formaţiune Crucea Zemplar, care putea fi zărită doar de pe emisfera sudică a planetei. O altă confirmare a faptului că personalitatea lui supravieţuise relativ intactă.

Acel Dudley Bose care deturnase corpul mobilului ştia că nu avea toate memoriile sale vechi, că-i lipseau bucăţi din vechea individualitate. În mod indiscutabil, personalitatea aceasta nouă nu era la fel cu cea veche. El accepta perfect calm realitatea respectivă deoarece în modul acesta straniu continua să existe. Pentru o individualitate, era tot ce conta cu adevărat.

Evadarea lui fusese ridicol de uşoară. În ciuda masivei sale puteri mentale, LuminăDimineaţăMunte nu putea să înţeleagă conceptele ce nu-i aparţineau, ba chiar respingea şi detesta ideea în sine. Refuzul acela era nucleul personalităţii sale Prime. În privinţa asta, Dudley îl considera echivalentul perfect al unui nazist obsedat de propria-i puritate.

Lipsa de înţelegere fusese simplu de exploatat. Când LuminăDimineaţăMunte descărcase memoriile lui Dudley într-o unitate stabilă şi izolată în vederea analizării, el plasase separatori de siguranţă în legăturile de comunicare cu sine, pentru a împiedica posibila contaminare, aşa cum o considera el, a grupului principal de stabili. Nu se gândise însă niciodată, întrucât era complet în afara puterii sale de pătrundere intelectuală, că Dudley putea utiliza un mobil. Întrucât natura decretase pe Dyson Alfa că stabilii le puteau comanda mobililor prin intermediul rutinelor lor de gândire mai sofisticate, noţiunea unui mobil nesupus era imposibilă. Pur şi simplu nu făcea parte din ordinea lucrurilor. Mobilii erau organisme subsidiare subordonate, receptacule pentru intelectul Prim superior. Nimic nu putea schimba asta.

Pe de altă parte, gândurile umane proveneau de la un creier care era, în cazul cel mai bun, nesemnificativ mai mic decât al unui mobil. Iar toate minţile umane erau complet independente, într-un grad pe care LuminăDimineaţăMunte nu-l putea aprecia niciodată cu adevărat.

Singur în incinta lui umedă şi confortabilă din clădirea gigantică ce găzduia restul grupului principal al lui LuminăDimineaţăMunte, stabilul care conţinea gândurile lui Dudley era hrănit de mobili, la fel ca toţi ceilalţi stabili. Dintre cele douăsprezece tije ale receptorilor săi nervoşi, numai patru erau dotate cu dispozitive de interfaţă pentru comunicaţii care să-l conecteze cu principalele rutine de gândire ale lui LuminăDimineaţăMunte. Dudley nu trebui decât să aştepte un mobil care să-i aducă hrană, iar atunci să-şi aplece o tijă neutilizată a receptorilor nervoşi pentru a face contact cu tija echivalentă a mobilului.

Mintea lui Dudley lunecă în lungul tijelor unite în creierul mobilului şi-şi duplică amintirile şi gândurile în noua structură de neuroni. Instalat în gazda aceasta, el simţi presiunea generală a ordinelor şi directivelor lui LuminăDimineaţăMunte apăsându-i personalitatea, pe măsură ce ieşeau din dispozitivul de comunicare. Le ignoră. O putea face, fiindcă dorea s-o facă. Aceasta era diferenţa dintre el şi „personalitatea” unui mobil, care nu avea autodeterminare. Ca minte umană pe deplin conştientă de sine şi pe deplin iritată, Dudley avea o tonă de autodeterminare.

Luni de zile, el hoinări prin valea care era căminul original al lui LuminăDimineaţăMunte. Se hrănea cu terciul apos din jgheaburi, la fel ca toţi ceilalţi mobili, nu se grăbea şi aduna toate informaţiile posibile. În privinţa aceasta, dispozitivul de comunicare ce-i oferea acces la principalele rutine de gândire ale lui LuminăDimineaţăMunte era o sursă fără egal. Se simţea aidoma unui copilaş care trage cu ochiul dintr-o odăiţă ascunsă la viaţa unui adult.

Deşi nu deţinuse direcţia de raţionare pentru a prevedea metoda de evadare a lui Dudley, LuminăDimineaţăMunte era o inteligenţă terifiant de formidabilă. Una care, din perspectivă umana, era deformată într-un grad letal.

Mintea hoinară şi discretă a lui Dudley îl ascultă pe LuminăDimineaţăMunte formulându-şi planurile şi percepu

genocidul universal pe care dorea să-l comită împotriva Commonwealth-ului şi a tuturor celorlalţi extratereştri non-Primi despre care-l informaseră amintirile sale, ale lui Dudley însuşi. Iar el nu putea face absolut nimic pentru a-l opri. Nu-i putea azvârli nici cel mai mic beţişor în roate.

Emoţiile constituiau unul dintre aspectele umane ce nu păreau să funcţioneze prea bine în creierul mobilului Prim pe care-l furase. El ştia principiul, ştia ce ar fi trebuit să simtă, fără a percepe de fapt simţământul respectiv, un eşec pe care-l puse pe seama unor reacţii neurochimice complet diferite. De aceea privi impasibil când găurile-de-vierme se deschiseră în Commonwealth, ştiind că ar fi trebuit să plângă şi să urle, strângând din cleştii cu patru fălci şi lovindu-şi de piept cele patru braţe curbilinii şi fără articulaţii, când începură distrugerile. Deşi în tot acest timp îşi petrecea ziua umblând în lungul unui bazin de coagulare, ferindu-se din calea trupei de mobili care-i ajuta pe nou-formaţi să iasă din apă.

După care, la câteva ore după începerea invaziei, LuminăDimineaţăMunte se întâlni cu IC. Fu un interludiu fascinant, să audă realmente uriaşa inteligenţă artificială vorbind direct cu duşmanul ei. Dudley se simţi gata să izbucnească în urale, când IC îi promise lui LuminăDimineaţăMunte că n-avea să reuşească niciodată. Cumva, IC bloca un grup de mobili pe Elan, care era planeta pe care se derula întâlnirea. Apoi LuminăDimineaţăMunte emise un set de instrucţiuni generalizate de atac spre mobilii săi soldaţi din vecinătate şi interferenţa se sfârşi.

După aceea Commonwealth-ul deduse cât de vulnerabile erau comunicările inter-Primi şi-şi utiliza superioritatea electronică pentru a încetini şi hărţui avansul inexorabil. Prin haosul şi violenţa ce urmară, luptele disperate ale navelor stelare şi bătălia cu totul exotică de deasupra lui Wessex, pe Elan urmară alte câteva perturbări, la scară atât de mică, încât principalele rutine de gândire ale lui LuminăDimineaţăMunte abia dacă le înregistrară. Dudley însă fu extrem de interesat. În mod evident, IC avea acolo un interes obscur, deşi el nu-şi putea imagina despre ce ar fi fost vorba.

Avu nevoie de săptămâni de călătorie precaută între diverse aşezări din sistemul Dyson Alfa, dar în cele din urmă ajunse într-o navă din giganticul punct de escală interstelară, pe care

LuminăDimineaţăMunte îl repara după atacul relativist al lui *Desperado*. De acolo, Dudley se îndreptă către gaura-de-vierme ce ducea la Randtown.

În ciuda faptului că avea acces la un volum colosal de date din matricele şi sistemele pe care le capturase în Commonwealth, LuminăDimineaţăMunte încă nu înţelegea realmente motivaţiile şi comportamentul oamenilor. Randtown era una dintre micile enigme cu care se confrunta acum. Oraşul nu avea nicio importanţă strategică, nu avea resurse minerale, terenul cultivabil era mic şi nu existau capacităţi de producţie industrială. Pentru LuminăDimineaţăMunte era practic inutil. Unicul activ posibil era Trine'ba, care putea fi convertit imediat în bazin de coagulare. Mărimea lacului era excesivă, chiar şi pentru LuminăDimineaţăMunte, însă apa era excepţional de curată. După ce reflectară, rutinele de gândire principale deciseră că era modul cel mai bun în care să utilizeze secţiunea aceea din planetă.

Fu construită o poartă şi echipamentele cuvenite fură expediate prin ea. Fură asamblate clădiri care puteau găzdui stabili şi fură aduşi mobili pentru a începe coagularea. Chiar înainte de a conecta gaura-de-vierme cu o vastă rafinărie crescătoare de celule de bază din sistemul său natal, LuminăDimineaţăMunte descoperi strania faună acvatică ce popula apele adânci şi nemişcate.

Dudley află atunci că LuminăDimineaţăMunte ura peştii. Ura în sine era un concept nou pentru Primul unitar. Fusese introdus de Dudley când setul respectiv de memorii era încă întemniţat în unitatea stabilă, una dintre cele câteva interpretări noi ale vieţii pe care LuminăDimineaţăMunte nu le putea şterge definitiv. O alterare subtilă în modul de gândire al Primului, care nu atingea chiar nivelul de contaminare, totuşi constituia o schimbare.

Fuseseră necesare milenii, dar toate formele de viaţă non-Prime fuseseră eliminate de pe planeta sa natală. Acum LuminăDimineaţăMunte se confrunta cu noţiunea unor animale minuscule care-i ciuguleau celulele de bază; care, într-un fel, devorau bucăţele din el, din propria sa viaţă. Genul acela de asalt fusese unul dintre motivele pentru care el pornise să se impună ca unică formă de viaţă în galaxie. Toate formele de viaţă concurau între ele şi de aceea niciuna nu putea fi tolerată.

Mobili fură trimişi imediat să extragă matrice şi cristale de memorie îngropate sub minele lui Randtown, pentru a le accesa în căutarea de date despre fauna care infesta apele lui Trine'ba. LuminăDimineaţăMunte află că peştii erau de fapt organisme destul de delicate, care trăiau într-un echilibru armonios precar cu ambientul lor unic. Coralii de pe urma cărora trăiau erau de asemenea susceptibili la microschimbări ale mediului.

Navele cu propulsie cu fuziune devastaseră deja volume enorme ale faunei din lac, însă nu îndeajuns. LuminăDimineaţăMunte îşi revizui estimarea asupra volumului de apă saturată cu celule de bază pe care ar fi trebuit s-o pompeze în lacul uriaş pentru a se asigura de distrugerea completă a formelor native de viaţă. Suficiente celule de bază ar fi întunecat apa, ar fi devorat substanţele nutritive cu care se hrăneau coralii şi peştii şi probabil că ar fi infectat în asemenea măsură creaturile locale, încât le-ar fi ucis. Finalmente, deşi ar fi pierdut celule de bază care ar fi fost mâncate de peştii voraci, aceştia aveau să moară la rândul lor, iar componentele corpurilor lor ar fi fost eliberate în lac pentru a hrăni celulele de bază.

Dudley îşi aplecă una dintre tijele senzoriale pentru a privi lichidul întunecat care ţâşnea prin poartă. Volumul în sine era impresionant şi avea să continue să se reverse luni la rând. Era totuşi nesemnificativ în termenii la care gândea şi opera LuminăDimineaţăMunte. Ochiul tijei senzoriale urmări lichidul care străbătea câmpul de forţă şi bolborosea leneş în lac. Ştia că asta avea să-i înfurie pe oamenii supravieţuitori.

După ce ultimul lot de oameni dispăruse cumva în interiorul Văii Turquino în ziua invaziei, avuseseră loc sabotaje mărunte asupra maşinilor, vehiculelor şi mobililor comuni, majoritatea săvârşite cu explozibili industriali slabi. Soldaţii mobili ai lui LuminăDimineaţăMunte nu prinseseră niciodată oamenii care comiteau atacurile acelea. Dudley bănuia că numai localnicii s-ar fi putut furişa nevăzuţi în felul acela. Într-un asemenea caz, trebuiau să fie ecologişti fanatici.

Celelalte trei tije senzoriale ale sale se rotiră aidoma unor radare biologice, evaluând terenul. Oamenii căutaseră să închidă poarta şi să stopeze poluarea profanatoare. Privind dispunerea oraşului şi regiunea din jurul său, se strădui să înţeleagă cum ar fi încercat oamenii să se infiltreze prin câmpul de forţă. Dudley dorea să se întâlnească cu ei.

* * *

Adam ştia că devenea paranoic. Echipa din birourile companiei Lemule’s Max Transit rula o monitorizare electronică asupra sa. Tânărul Kieran McSobel stătea pe scaunul de vizavi, vigilent, dar relaxat, şi înarmat până-n dinţi. Adam nu obişnuise niciodată să ia asemenea precauţii, în niciun caz pentru o simplă călătorie cu trenul pe altă planetă. Asta se petrecuse însă înainte de actualul lanţ de ghinioane al Păzitorilor. În plus o mică paranoia sănătoasă nu făcea rău nimănui.

Expresul făcea mai puţin de treizeci de minute din LA Galactic până la Kyushu, aflată în spaţiul de fază I. Luară un taxi până la şantierele Baraki Heavy Engineering, aflate de cealaltă parte a întinsei gări planetare TSC. Dl. Hoyto, managerul, îi primi în recepţia din marmură ornamentală a companiei, după care îi conduse la biroul său de la nivelul al cincilea pentru semnarea contractului. Încăperea nu avea vedere spre exterior, ci ferestrele dădeau către lungile şantiere unde locomotivele erau înconjurate de schele şi boţi sub lumina cu tente gălbui. Volumul de activitate era impresionant; unele locomotive erau pe jumătate demontate şi componentele le erau înlocuite sau revizuite de echipele de specialişti. Baraki nu fabrica locomotivele în sine, dar avea contractul de întreţinere TSC pentru Kyushu şi-şi extindea piaţa pentru operatorii feroviari mai mici. Deţinea chiar licenţa pentru utilizarea micropilelor de fisiune în locomotivele cu energie atomică.

— Aceea este a voastră, indică mândru Hoyto.

O locomotivă nucleară Ables ND47 tocmai fusese adusă într-o boxă de service. Era veche de peste treizeci de ani – un cal de povară gigantic conceput pentru a trage vagoane de tonaj mare peste continente. Adam înfiinţase o altă companie în LA Galactic, Foster Transport, pentru a opera colosul bătrân, aparent pentru colectarea de minereuri de pe o duzină de planete din spaţiul de fază II, pe care ar fi urmat să le livreze topitoriilor şi rafinăriilor de pe Bidar. Baraki câştigase de la Foster contractul pentru modernizare şi întreţinere din prima etapă; ei aranjaseră chiar şi o linie de credit bună care să ajute compania aflată la început de drum să-şi finanţeze primul tren.

Adam şi Kieran se prefăcură surprinşi când secretara lui Hoyto aduse o sticlă de şampanie. Dopul fu scos când Adam

autoriză contractul şi transferă în contul lui Baraki prima rată a plăţilor companiei Foster Transport. Toastară toţi pentru viitorul livrărilor de minereu.

Baraki urma să modernizeze complet Ables ND47 în mai puţin de o lună, le promise Hoyto. După aceea, locomotiva urma să treacă în atelierul de vopsitorie din capătul opus al şantierului şi să iasă strălucitoare în culorile albastru şi auriu ale lui Foster Transport. Divizia nucleară a companiei inspectase deja micropila şi declarase că dispunea de minimum şapte ani de viaţă utilă.

Adam rânji sumbru, auzind cuvintele acelea. Acum nu numai că era proprietarul unui tren, care utiliza căile ferate TSC, dar cumpărase şi un reactor cu fisiune. Cealaltă antipatie a lui dintotdeauna... Fisiunea ar fi trebuit să fi fost abandonată încă din secolul al XXI-lea, când apăruseră finalmente staţiile de fuziune, însă piaţa capitalistă dorea energie mai ieftină, indiferent de costul în reziduuri radioactive.

El şi Kieran acceptară invitaţia lui Hoyto de a-şi inspecta noua achiziţie înainte ca boţii şi inginerii să înceapă proiectul de modernizare. Ieşiră sub strălucirea galbenă şi intensă a luminilor arzătoare, clipind des înaintea flamelor de sudură şi simţind mirosul de lubrifiant care era evacuat din sute de sisteme mecanice.

Kieran îşi puse casca.

— Este sigur? întrebă el. Aduce foarte mult cu ceea ce am făcut cu Răzbunătorii Alamo.

— Nu-i deloc la fel, replică Adam.

Se opri la baza măştii frontale a admisiei sistemului de răcire a lui ND47 şi ridică privirea. Partea din faţă a locomotivei avea înălţimea unei case cu un etaj; finisajul original din crom era acum aproape invizibil sub o crustă de solzi de rugină.

— Răzbunătorii erau sisteme de armament. Ne-am asumat un risc modernizându-i la standard operaţional şi fără doar şi poate, Contrainformaţiile Marinei vor fi cu ochii în patru după orice scenariu similar. Acesta însă este un proiect pur comercial.

— În regulă, spuse Kieran. Eu progresez destul de binişor în achiziţiile sistemelor defensive standard cu care o vom echipa. În ziua de azi este mult mai uşor să cumperi arme; toţi doresc protecţie personală faţă de viitorul atac al Dysonilor.

— Ştiu. De aceea costurile hardware-urilor militare au luat-o razna. Companii profitoare nemernice!

Kieran lovi cu palma în una dintre roţile masive din oţel ale locomotivei.

— Cu aşa ceva nici măcar nu ştiu dacă mai avem nevoie de câmpuri de forţă. Probabil că o rachetă nucleară tactică abia dac-ar încetini-o niţel.

— Să nu fi sigur în privinţa asta. O lovitură plasată în locul cuvenit şi ne alegem cu o oprire foarte bruscă şi neplăcut radioactivă. Trebuie să protejăm şinele din faţa noastră, iar asta înseamnă o putere de foc destul de decentă. Toate astea trebuie instalate şi testate înainte de a ne gândi măcar să facem rularea prin gaura-de-vierme Boongate.

— M-am gândit să convertim vagoanele pe Wuyam. Am contactat două companii de livrare promiţătoare şi pe lângă gara TSC există mai multe antrepozite goale pe care le-am putea utiliza pentru asamblare. Mă interesez de închirierea unuia.

— Destul de bine.

Adam porni în lungul lui ND47. Vopseaua veche de pe blindajul locomotivei fusese decolorată în nuanţe de purpuriu-prună şi galben-sulfuros; numeroasele fante de evacuare erau conturate prin dungi verticale de funingine neagră impregnată în suprafaţa compozită presărată de ciupituri. La jumătatea lungimii locomotivei, trapa de acces la micropilă părea genul de uşă circulară pe care l-ar fi utilizat seiful unei bănci.

— Crezi că vom fi gata la timp?

— Care-i “timpul” la care te referi?

Adam fu surprins de nota de incertitudine din glasul tânărului. Păzitorii pe care-i aducea de obicei Johansson revărsau o încredere neliniştitoare.

Kieran surâse nervos.

— Cine ştie? Dacă, Doamne fereşte, Dysonii atacă din nou mâine, s-a terminat!

— Tocmai de aceea acţionăm pornind de la ipoteza că vom fi gata înainte ca ei să atace. Nu putem face altceva. Mare parte dintre componentele răzbunării planetei pot fi deja ambalate.

— Cu excepţia datelor pe care le transporta Kazimir, reaminti Kieran cu amărăciune.

— S-ar putea ca în privinţa aceea să avem o pistă nouă. M-a contactat cineva care are o posibilă conexiune cu Paula Myo. Ea s-ar putea să afle unde sunt datele.

— Cine?

— Cineva care nu-i Păzitor, totuşi crede în Starflyer, sau cel puţin aşa afirmă. Are o poveste foarte plauzibilă.

— Serios?

— Ori este adevărat, ori Starflyer este mai aproape de noi decât mi-aş dori să-mi imaginez. În mod normal, aş avea destule dificultăţi în a crede că pot căpăta din senin ceva atât de util.

— Temeți-vă de darurile făcute de greci...

— Exact.

— Aşadar, n-ai încredere în ea?

— Nu. Cel puţin, nu deocamdată. Desigur, şi ea manifestă prudenţă faţă de noi. Şi nu pot decât s-o respect pentru asta. Va trebui să pun la punct o metodă foarte sigură pentru a stabili dacă-i un aliat real. Apariţia unui prieten nou, chiar într-o fază atât de înaintată a evenimentelor, ar fi foarte utilă.

— Şi cum poţi afla dacă-i realmente de partea noastră?

— Aducerea datelor ce au dispărut de la Kazimir ar însemna un mare plus în favoarea ei. Alte idei nu am, deocamdată.

* * *

Deoarece investigarea Asociaţiei Interplanetare Lambeth începuse finalmente să încetinească, Renne avu timp să scoată fişierele despre anchetarea shotgunului Trishei Marina Halgarth şi să le reexamineze. Cu o săptămână în urmă, echipa de criminalişti îşi expediase rezultatele la biroul din Paris. Vic Russell le scanase şi ataşase un rezumat. Nu apăruse nimic neaşteptat sau neobişnuit, ceea ce menţinea codul de prioritate redusă al cazului. De atunci, fişierele stătuseră în stocarea e-majordomului lui Renne.

Femeia parcurse tabelele perfect realizate, ca şi figurile holografice şi coloanele de text. Vic avusese dreptate, totul era aşa cum trebuia. Analistul de date confirmase că toate detaliile de fundal ale lui Howard Liang erau falsuri experte. Cei din criminalistica medicală descoperiseră mostre de piele şi păr în apartamentul său şi analizaseră ADN-ul, despre care confirmaseră că aparţinea unui McSobel. Finanţele îi fuseseră urmărite până la un unic depozit cash de cincizeci de mii de dolari pământeni într-o bancă de pe Velaines.

— La dracu'..., murmură ea spre portalurile desktop.

Toate detaliile exemplare, previzibile, erau o urmare directă a scenei crimei perfecte.

Chiar atât de paranoică sunt?

Reciti datele, dar nu putu găsi absolut nicio greşeală. Păzitorii o făcuseră. Era o concluzie la care ar fi ajuns oricine. *Atunci, de ce eu n-o pot crede?*

Gândind retrospectiv, n-o nemulţumea scena crimei, victimele şi nici chiar metoda de operare a Păzitorilor. Renne putea accepta că toate acelea vor fi la fel sau similare cu alte înscenări shotgun la care mai asistase. O deranja însă felul cum răspunseseră fetele. Fuseseră tulburate, furioase şi, în cazul Trishei, împovărate de vinovăţie – reacţii la care autorităţile investigatoare s-ar fi aşteptat – totuşi niciuna nu fusese surprinsă. Trisha nu întrebase nicio clipă: *de ce tocmai eu?*

Datele criminalistice rămaseră în portalurile ei: un script strălucitor care aştepta alocare şi certificare. Logic vorbind, ar fi trebuit să fie clasificate sub actuala prioritate redusă, păstrând toate informaţiile disponibile pentru referiri încrucişate imediate cu toate celelalte cazuri ale Păzitorilor. Nu existau piste de urmat, nu exista niciun mod prin care să-i urmărească pe autorii individuali ai infracţiunii. Realist vorbind, unicul mod care ar fi condus la vreo arestare ar fi fost în cazul în care Contrainformaţiile Marinei ar fi ridicat întreaga organizaţie a Păzitorilor.

Râsete plutiră prin încăpere. Renne nu trebui să ridice ochii, pentru a şti de unde proveneau: echipa imediată a lui Tarlo, care avansase binişor în urmărirea finanţelor lui Kazimir McFoster.

Moralul era foarte ridicat în zona aceea de birouri, deoarece apăruseră rezultate. Comandorul Hogan îi susţinea şi-i încuraja.

Femeia nu se simţea îngrijorată de viitorul carierei ei; ameninţarea cu care se confrunta actualmente Commonwealth-ul însemna că trebuia să renunţe ferm la asemenea consideraţii şi să lucreze în echipă, pentru binele superior.

Rahat pe băţ!

Renne îi ceru e-majordomului să acceseze fişierele curente despre toate cele trei fete. Fişierele îi apărură imediat pe ecrane. Trisha Halgarth revenise pe Solidade, ceea ce nu era surprinzător. Catriona Saleeb rămăsese în apartament, pe care îl împărţea acum cu alte două colege. Isabella părăsise apartamentul, dar nu anunţase Contrainformaţiile Marinei unde

plecase, aşa cum i se ceruse să facă. N-ar fi fost ceva neobişnuit, însă în acelaşi timp pusese un blocaj pe codul adresei din unisferă şi de atunci rămăsese în afara oricăror contacte.

Renne simţi un surâs lăţindu-i-se peste chip. *În sfârşit, o anomalie.*

— Fă-mi legătura cu Christabel Agatha Halgarth, îi ceru e-majordomului.

* * *

Când Renne ciocăni la uşă, Alic Hogan studia informaţiile ce se revărsau pe câteva display-uri desktop. Îi făcu semn femeii să intre şi-i indică scaunul din faţa biroului său.

— Nimic anormal pe Marte, aşa-i? întrebă el pe un ton neatent.

— Mă tem că nu, şefu'. Experţii au examinat întregul profil de date. Dacă acolo există vreo încriptare ascunsă, găsirea ei îi depăşeşte pe cei mai buni dintre noi!

— La dracu', detest să las deschise dosare de felul ăla. Clătină din cap şi ridică ochii de la ecrane: Cu ce te pot ajuta?

— Vreau un mandat pe numele Isabella Halgarth.

— Cine este ea şi de ce-l doreşti?

— A fost una dintre colegele de apartament ale Trishei Halgarth. Pare să fi dispărut.

Alic Hogan se lăsă pe spate în scaun, cu un aer nefericit.

— Bun... ce se-ntâmplă?

— Am reexaminat datele criminalistice pe care le-am primit în cazul shotgunului, cel în care Păzitorii susţineau că Preşedinta noastră era un agent extraterestru.

Alic izbuti să surâdă fără chef.

— Da, mi-l reamintesc. Consilierii Preşedintei au dărâmat uşa amiralului la nici treizeci de secunde după ce fusese difuzat în unisferă. Şi care-i problema?

— Nu-i vorba despre nicio problemă directă. Mă îngrijora lipsa noastră totală de progres general în cazul shotgunurilor.

— Perfect şi foarte lăudabil, încuviinţă Alic doar uşor suspicios. Deşi nu sunt convins despre priorităţile tale aici.

— Consider că orice abordare care ne poate apropia de Păzitori este viabilă.

Bărbatul ridică braţele în semn de predare.

— De acord. Zi mai departe.

— Vreau să reintervievez victimele shotgunului, să văd dacă şi-au mai reamintit ceva ce uitaseră imediat după eveniment în sine. Multe victime ale unor abuzuri îşi amintesc detalii, după ce depăşesc şocul şi confuzia iniţială şi au timp să se gândească la cele ce s-au întâmplat.

— Da, da, cunosc procedura...

— Trisha Halgarth a revenit pe Solidade, planeta privată a Dinastiei Halgarth. Am nevoie de permisiunea de a merge acolo. Din punct de vedere legal, nu s-a acceptat niciodată că planetele Dinastiilor fac parte din Commonwealth şi ei nu mă vor lăsa în niciun caz să intru, dacă apar la poartă şi flutur ID-ul Marinei. De aceea am apelat-o pe Christabel Agatha Halgarth, şefa securităţii familiei Halgarth.

Alic făcu o grimasă.

— Ar fi trebuit mai întâi să fi luat legătura cu mine...

— Ştiu, şefii', şi-mi cer scuze; n-am crezut că va fi cine ştie ce chestie. Oricum, Christabel mi-a acordat permisiunea de a veni pe Solidade.

— Serios?

— Da.

— Cred că eşti prima persoană oficială care ajunge acolo, după foarte mult timp.

— Este irelevant. Doream de asemenea să discut cu Catriona Saleeb; ea se găseşte tot pe Arevalo, în acelaşi apartament, aşa că asta n-ar fi o problemă. Însă Isabella şi-a suspendat codul de adresă unisferă la o săptămână după shotgun. Nu ştim unde este. Am întrebat-o pe Christabel şi nici ea nu ştia. Au început s-o caute pentru mine.

— Numai pentru asta vrei s-o arestăm?

— Un mandat este modul cel mai bun de a determina forţele de poliţie planetare să fie atente. O simplă alertă pentru o fată care a dispărut nu va atrage atenţia nimănui, în niciun caz în clipa de faţă.

— Renne, realmente nu sunt sigur dacă pot emite un mandat pe temeiul ăsta...

— Am verificat-o pe Isabella – nu doar dosarele oficiale, ci şi înregistrările emisiunilor de bârfe din unisferă. Ştii cum le mai place să scotocească pe urmele membrilor Dinastiilor. Înainte să

se fi mutat pe Arevalo şi să locuiască cu celelalte două fete, Isabella a fost prietena Patriciei Kantil.

Alic Hogan o privi surprins.

— Şefa de cabinet a lui Doi? Renne surâse răutăcios şi aprobă.

— Nu ne-a spus asta niciodată. Nu ţi se pare ciudat?

— Cum poate Kantil să fie implicată în aşa ceva?

— Nu ştiu. Poate că nu-i, dar trebuie să admiţi că situaţia merită un mandat. Trebuie să-i pun Isabellei câteva întrebări serioase.

Alic expiră lung, şovăind în mod evident.

— M-aş putea descurca realmente mai bine fără asemenea complicaţii.

— Ai încredere în mine, şefu'. Dacă-i pur şi simplu îmbârligată cu cineva cu care n-ar trebui să fie, vreun senator, sau vreun moştenitor de trei sute de ani al unei Mari Familii... indiferent despre ce-ar fi vorba, n-o să fac gălăgie. Nu vreau ca Dinastiile sau Executivul să se şucărească pe biroul ăsta. O să-mi pun doar întrebările şi-o să plec în linişte.

— La dracu', bine! Dar dacă-i găsită, vreau să aflu imediat. Suntem cât se poate de discreţi.

Renne se ridică din scaun.

— Bineînţeles.

— Pleci pe Solidade?

— Da. Expresul spre EdenBurg pleacă în patruzeci de minute.

— Bine, baftă! Când te-ntorci, vreau să-mi povesteşti cum e planeta aia.

* * *

O limuzină o aştepta pe Renne când ajunse la gara TSC EdenBurg din Rialto, megaoraşul planetei. Un tânăr îmbrăcat în costum elegant de afaceri, gri-închis, se prezentă ca Warren Yves Halgarth, membru al forţei securităţii familiei Halgarth. care-i fusese repartizat ca escortă. Ieşiră din gară în lumina soarelui de amiază.

Renne vizitase toate 15Mari şi îi fusese întotdeauna greu să deosebească megaoraşele între ele. Rialto constituia o oarecare excepţie prin faptul că era situat într-o zonă temperată, pe când majoritatea celorlalte favorizau zonele tropicale. Se părea că era

o problemă ce ţinea de costuri. Un oraş cu veri şi ierni necesita alte tipuri de servicii civile pentru abordarea anotimpurilor; iar Rialto avea parte de ninsori impresionante, cu o medie de doi metri în anul de patru sute de zile. Pentru a menţine deschise şoselele cu câte cinci benzi şi pentru a păstra curate şi funcţionale reţelele atotcuprinzătoare de căi ferate pe durata celor trei luni îngheţate erau necesare mii de pluguri pentru zăpadă şi flotile auxiliare de UGboţi. Costurile ocazionate de toate utilajele acelea pentru intemperii erau considerabile, iar primăria oraşului trebuia să taxeze companiile şi pe rezidenţi pentru acoperirea cheltuielilor.

Problema era totuşi contracarată de costul energiei pe EdenBurg, care se număra printre cele mai mici din Commonwealth. Unul dintre motivele principale pentru care Heather Antonia Halgarth alesese EdenBurg ca planeta 15Mari a familiei ei îl reprezentau oceanele uriaşe. Niciunul dintre cele trei continente nu avea pustiuri, deoarece nivelul precipitaţiilor era prea ridicat; continentele erau însă brăzdate de râuri şi aveau vaste câmpii litorale permanent inundate. În locul centralelor de fisiune utilizate de celelalte 15Mari, Heather optase pentru hidroenergie la o scară colosală, zăgăzuind două treimi din cursurile de apă de pe Sybraska, continentul pe care se găsea Rialto. Electricitatea era livrată în megaoraş prin intermediul supraconductorilor, iar câmpiile din Sybraska fuseseră asanate, apoi irigate pentru a oferi ogoare extrem de productive, de mărimea unor ţări.

Din cauza lunilor reci, Rialto prefera blocurile monolitice de apartamente în locul vastelor întinderi de case individuale şi benzilor de malluri de pe planete ca St. Lincoln, Wessex şi Augusta. Fiecare district avea nucleul său de zgârie-nori tip Manhattan şi clădiri masive din beton, care erau înconjurate de uriaşe inele concentrice de fabrici şi rafinării.

Gara TSC era la marginea districtului Saratov, inima financiară şi administrativă a megaoraşului, cu grupul cel mai întins şi mai înalt de zgârie-nori. Domeniile industriale ce radiau spre exterior ajungeau până la facilităţile manufacturiere mici, dar sofisticate. Blocurile pentru locuinţe erau gigantice, înalte de cincizeci până la şaptezeci de etaje de faţade sobre din piatră, cu apartamente mari cu vedere la parcurile publice largi şi bine întreţinute. Căile ferate erau mai puţine, însă drumurile

suspendate mai multe, reflectând densitatea populaţiei şi bogăţia sa relativă.

Lui Renne îi era imposibil să nu se holbeze la zona centrală din Saratov, în timp ce goneau într-acolo pe autostradă. Unii zgârie-nori erau atât de înalţi, încât bănuia că atingeau nivelul norilor; era imposibil să fie economic de construit, chiar şi cu materialele şi roboţii actuali. Totul era o chestiune de prestigiu corporativ.

Chiar în mijloc se aflau cinci turnuri subţiate la vârf, care găzduiau sediul general al Dinastiei Halgarth. Erau identice ca mărime şi arhitectură, încununate de turle ce produceau un apex cu aspect ţepos. Ferestrele din sticlă reflectorizantă aveau culori diferite pe fiecare clădire.

Vehiculul lui Renne intră în subsolul turnului verde, apoi într-o parcare de securitate ridicată. Forţa de securitate a familiei Halgarth ocupa câteva etaje la jumătatea turnului; lui Renne nu i se spuse câte anume. Liftul pe care-l folosiră nu avea niciun fel de indicatoare. Ea fu condusă în cabinetul lui Christabel Agatha Halgarth. Pereţii curbaţi de sticlă colorată dădeau către oceanul aflat la treizeci de kilometri depărtare. Alte trei districte cu zgârie-nori se găseau între Saratov şi coastă, pâlcuri de piscuri colorate şi stilate, înconjurate de zone de parcuri. Între ele, terenul era un deşert sintetic întunecat de fabrici paralelipipedice şi antrepozite cubice, cu colectoare solare negre pe acoperişuri. Mii de hornuri subţiri din metal proiectau vapori albastru-cenuşii în cerul oţeliu, înceţoşând scena cu un smog subţire şi neplăcut.

Aşezată la biroul ei simplu din oţel, Christabel Halgarth se contura pe îndepărtatul fundal industrial. Recent reîntinerită, era o brunetă micuţă cu chip care indica o ereditate asiatică evidentă. Renne s-ar fi aşteptat ca o persoană cu asemenea rang din Dinastie să poarte un costum de afaceri, ceva de zece-cincisprezecece ori mai scump decât al ei, însă Christabel era îmbrăcată cu o bluză de trening albastră uzată şi pantaloni largi, cu pete de noroi pe genunchi, de parcă tocmai venise din grădină. În mod vădit, aparenţele nu contau pentru ea.

Sau poate că doar eu nu contez pentru ea.

Christabel urmări privirea lui Renne şi zâmbi.

— Mi-am scurtat alergarea de dimineaţă, ca să ne întâlnim, încă n-am avut timp pentru un duş.

— Mulţumesc că-ţi faci timp pentru mine, rosti Renne când îşi strânseră mâinile. Nu era chiar aşa urgent.

Nu-i spusese lui Alic Hogan că solicitase un interviu cu Christabel. Nu minţise, dar comandorul fusese şi aşa destul de nemulţumit de întârzierea cu care-i ceruse permisiunea de a merge pe Solidade. O asemenea cerere ar fi trebuit probabil să treacă prin biroul amiralului şi să fie văzută de o mulţime de funcţionari administrativi... iar cei mai mulţi dintre ei ar fi ezitat s-o înainteze, temându-se să nu agite apele. Renne se gândise că cel mai bine era să lanseze întrebarea şi să vadă după aceea dacă putea ocoli birocraţia şi intrigile interne. Paula ar fi procedat la fel.

— Acum suntem amândouă aici, rosti Christabel amabilă. Cu ce te pot ajuta?

— Sunt pe urmele celui mai recent shotgun al Păzitorilor. În esenţă, aş dori să ştiu dacă era o înscenare pusă la cale de voi.

Christabel o privi uşor surprinsă.

— Eu una nu ştiu despre aşa ceva. O clipă... Ochii ei îşi pierdură focalizarea, când îşi scana vederea virtuală: Nu. Până nu s-a petrecut, n-am ştiut nimic despre shotgun.

— Înţeleg. Mulţumesc.

— Îmi poţi spune de ce ai întrebat asta?

— Ceva nu era în regulă cu ea. Renne flutură din mână, cu un gest de îndepărtare: Nimic concret pe care să-l pot consemna într-un raport la momentul respectiv, însă acum Isabella a dispărut.

— De aici nu se poate trage nicio concluzie. Commonwealth-ul se află într-o stare de haos minor, mai ales din cauza celor care migrează de pe vecinele lui 23Pierdute. Multe dintre puşlamalele noastre bogate se implică în activităţi dubioase, pe care încearcă să le ţină secret faţă de mine. Nu crezi că ar putea fi o reacţie exagerată din partea ta?

Renne nu era sigură dacă femeia o lua peste picior, sau dacă era iritată pentru că-şi pierdea timpul.

— A fost prietenă bună cu Patricia Kantil.

— Înţeleg. Aduni discrepanţele. Şi te admir pentru că te bazezi pe instinct. Asta pot să înţeleg. Mai ales, dacă ţin seama de mentorul tău anterior.

— Nu cred c-am priceput...

— Tu faci o adevărată muncă detectivistă. Probabil că nu mi-ai citit dosarul, dar una dintre informaţiile de domeniu public este faptul că am absolvit cursul de instruire pentru investigatori din Directoratul Delicte Grave la un an după Paula Myo.

— Aha...

Renne începu să se relaxeze.

— M-am supărat pe Dinastie fiindcă i-a susţinut demisia. Dacă politica ar interveni mai puţin în vieţile noastre, s-ar vedea mai multe rezultate, dar scumpa mea Dinastie nu pricepe niciodată asta la nivel colectiv. Columbia n-ar fi trebuit totuşi să fi procedat aşa cum a făcut-o – a fost un real abuz de putere.

— Crezusem că el este sub jurisdicţia voastră.

— Ha! surâse răutăcios Christabel. Asta dovedeşte cât de puţine ştii despre politica internă a Dinastiei noastre. În prezent, Columbia are completa susţinere a consiliului nostru seniorial. Kime l-a adus într-o poziţie a naibii de impresionantă; sper doar că amiralul este îndeajuns de isteţ ca să-şi protejeze spatele. N-am putut face absolut nimic pentru Paula. Deşi a căzut în picioare şi fără ajutorul meu. Deloc surprinzător, ţinând seama de numărul de contacte pe care le stabilise de-a lungul secolelor în interiorul Commonwealth-ului.

— A fost o şefă excelentă.

— Ceea ce, bănuiesc, nu se poate spune despre mocofanul de Hogan.

— De fapt Hogan nu-i chiar rău, însă niţel prea orientat spre proceduri. Şi, bineînţeles, este proprietatea lui Columbia.

Christabel înclină din cap.

— Bine, atunci. Spune-mi aşadar ce anume, exact, te-a făcut să crezi că shotgunul ar fi fost înscenarea noastră?

— Avea prea multe similitudini cu cazuri anterioare, ca şi cum cineva s-ar fi documentat din procedura respectivă. Securitatea voastră ar fi fost candidatul cel mai evident, dacă încercaţi să-i prindeţi pe Păzitori.

— În trecut am făcut ceva similar, dar nu şi de data aceasta. Interesant, totuşi, că te-ai gândit la asta.

— Iar acum se dovedeşte a fi anormal.

— Paula te-a învăţat câte ceva...

— Isabella a fost o problemă până acum?

— Nu la nivelul meu. Relaţia ei cu Kantil n-a fost nici măcar înaintată consiliului seniorial – ceea ce probabil spune destule

despre felul cum privim Executivul. Isabella este pur şi simplu o puşlama minoră standard din Dinastie. Suntem cu ochii după câteva sute din ăştia. Mă simt mereu dezamăgită când văd câţi ajung la dezintoxicare sau sunt aduşi în faţa judecătorilor pentru diverse infracţiuni, la niciun an după ce au plecat de pe Solidade. O parte a naibii de mare din timpul nostru este petrecută în încercarea de a-i proteja de escrocii care le golesc fondurile fiduciare. Dacă ar fi după mine, n-ar trebui să aibă acces la banii Dinastiei decât după a o suta aniversare. Însă eu sunt de modă veche...

— Mă surprinde că părinţii ei nu ţi-au cerut să te interesezi de ea.

Christabel îl privi pe Warren, care rămăsese discret în capătul opus al cabinetului.

— I-ai apelat, nu?

— Da, doamnă. Bărbatul se întoarse către Renne: După solicitarea pe care ne-ai făcut-o azi dimineaţă, am cercetat situaţia Isabellei. Victor şi Bernadette şi-au încheiat relaţia acum opt ani. Contractul lor avea clauza standard de separare. Nu au existat resentimente, nici atunci, nici ulterior. Isabella a locuit cu Victor şi noua lui soţie până a împlinit şaptesprezece ani, după care a s-a înscris la un internat până la examenele din anul patru. Este o practică obişnuită pentru copiii de pe Solidade. După şcoală, fie că a locuit cu prietenele în diverse proprietăţi ale Dinastiei, fie cu iubiţii ei. Nu a avut prea multe slujbe. Ca atare, nu-i ceva neobişnuit ca să nu aibă luni de zile contacte cu familia directă.

— Pe de altă parte, suspendarea codului pentru adresa ei de unisferă nu este ceva normal, nu?

— Nu, încuviinţă el. Am rulat nişte verificări. Isabella a încetat să-şi utilizeze contul de credit în aceeaşi zi în care şi-a suspendat codul de adresă. Pare o încercare deliberată de a dispărea complet.

— A spus cuiva unde mergea?

— Noi, cel puţin, nu ştim. Încă n-am declanşat o anchetă oficială.

— Aşteptam să văd mai întâi ce aveai tu, spuse Christabel.

— Ai auzit totul, îmi pare rău. Doar o suspiciune.

— Pentru mine este suficient. Dacă n-ai obiecţii, vom derula ancheta noastră în paralel cu a ta. Ne putem concentra mai mult

asupra pistelor directe, dar mandatul acela de arestare va produce o acoperire mai largă. Cineva ar trebui s-o descopere.

— N-am nicio obiecţie în privinţa asta.

— Perfect. Warren va fi legătura cu noi şi te va însoţi acum pe Solidade. Trisha te aşteaptă şi-ţi *garantez* că va coopera pe deplin.

Renne se strădui să nu-şi trădeze surprinderea faţă de forţa din vocea lui Christabel. Probabil că Trisha nu fusese prea zeloasă la alt interviu.

— Mulţumesc.

* * *

Călătoria spre Solidade era practic la fel cu oricare altă călătorie cu trenul în interiorul Commonwealth-ului. Unica diferenţă avea să fie la gara Rialto, unde Halgarthii aveau un peron privat la câţiva kilometri de cele trei terminale principale. În ciuda faptului că fusese autorizată de şefa forţei de securitate şi că era însoţită de Warren, Renne trebui să treacă prin câteva controale amănunţite înainte de a i se permite accesul pe peronul mic.

Trenul cu trei vagoane avu nevoie de numai cinci minute pentru a trece prin poartă şi a ajunge la Yarmuk, orăşelul care deservea întreaga planetă.

— Aţi găsit ceva în contul de credit al Isabellei? întrebă Renne când coborâră din vagon.

— Nimic neobişnuit, răspunse Warren. Căutam bilete de tren, bineînţeles, închirieri de locuinţe şi retrageri masive de numerar. N-am găsit nimic din toate astea.

— Şi analiza şablonului de cheltuieli?

— Am rulat una, însă dacă Isabella a pus deoparte bani în ultimele luni, n-am putut descoperi nimic.

— Era doar o idee... Am nevoie realmente de un fir asupra modului de gândire al Isabellei. Până acum n-am adunat decât o grămadă de inconsecvenţe, care au culminat cu dispariţia ei. Tot nu ştiu dacă vreuna dintre ele este asociată cu shotgunul sau dacă nu-i decât o coincidenţă nefericită.

— Dacă ea a dispărut, cu greu poate fi vorba despre o explicaţie inocentă.

— În privinţa asta sunt de acord. Dar dacă s-a înhăitat pur şi simplu cu nişte persoane nepotrivite, o pot şterge din dosarele mele. Asta nu-ţi este de folos, ştiu, şi nici nu sunt sigură dacă vreau un asemenea rezultat.

Warren o privi cu coada ochiului.

— Nu-nţeleg...

— Dacă Isabella este legată cumva de povestea asta şi, te rog, nu mă-ntreba în ce fel anume, atunci este prima pistă solidă pe care am căpătat-o în cazul shotgunului Păzitorilor.

— Asta este limpede, dar... Ea este o Halgarth şi noi am fost aproape întotdeauna victimele Păzitorilor în shotgunuri – atunci, în ce fel urmărirea Isabellei îţi poate oferi o pistă către ei?

— Nu ştiu. Poate că este un tip nou de post-operaţiune a Păzitorilor. Trebuie să aflăm mai multe, iar singurele persoane care pot completa nişte goluri sunt celelalte două fete.

Un avion supersonic cu decolare verticală VTOL, model Boeing 22022, îi aştepta la aeroportul oraşului. Era un zbor scurt până la împădurită vale Kolda, unde ramura familială aTrishei avea o cabană de vacanţă. Asolizară într-un luminiş, mai jos de o clădire complexă din lemn. Cabana fusese construită în pădure, folosind ca piloni principali şapte arbori morangu uriaşi. Părea ca şi cum o corabie străveche se înfipsese în copacii aceia şi fusese extinsă lent de-a lungul deceniilor, grefându-şi camere şi platforme suplimentare. Acoperişul lăţos era împletit din tulpini lungi de stuf local, care se uscase şi căpătase o culoare ocru prăfos. Un pârâiaş ieşea şerpuind din pădurea deasă de pe o latură a trunchiurilor-suporturi şi curgea pe perimetrul poienei ierboase, umplând iazuri căptuşite cu pietre.

Trisha îi aştepta lângă un pâlc de tufe lazthorn care creştea deasupra iazului celui mai mare. Purta un sutien de bikini şi un şort alb din pânză groasă; un prosop lung era întins lângă apă, acolo unde stătuse la plajă. Pe când se apropia de ea, Renne decise că pierduse sofisticarea pe care o moştenise. Nu era vorba doar despre hainele ieftine de vacanţă, ci fata însăşi era acum mai gânditoare şi tăcută, în vreme ce anterior fusese vorbăreaţă şi încrezătoare în sine. COtatuajele în formă de aripi de fluturi verzi îi fusese extinse în jos pe obraji, totuşi prelungirile acelea nu mai aveau măiestria artistică a originalelor.

— Îmi pare rău că te deranjez din nou, rosti Renne. Atât doar că mai am nişte întrebări.

— Nu-i numai atât, replică Trisha morocănos. Azi am primit o mulţime de apeluri care m-au anunţat că trebuie să te primesc.

Privi în spate, către cabana de pe piloni.

Renne tocmai întrezărise imaginea unui tânăr care stătea în uşa unuia dintre balcoanele frontale. El se retrase iute în interiorul slab iluminat.

— Regret, spuse ea, însă doresc realmente să-i prind pe cei care ţi-au făcut asta.

— Isabella a spus că n-o să-i prinzi niciodată, că vom fi pur şi simplu alt caz de care biroul vostru va uita peste o lună.

— Interesant comentariu... în mod normal, aş fi fost de acord cu ea – bineînţeles, asta rămâne numai între noi.

Trisha strânse din umeri, cu indiferenţă.

— S-a-ntâmplat ceva?

— Nu sunt sigură. În primul rând, trebuie să ştiu dacă ţi-ai mai amintit ceva relevant despre Howard Liang... ceva care să fi trecut cu privirea până acum.

— Ce adică?

— Ceva care la momentul respectiv era lipsit de sens. Poate ceva ce a spus el. Ceva simplu pe care ar fi trebuit să-l cunoască, de pildă un eveniment istoric, ori un nume de Dinastie. Sau poate că, din întâmplare, v-aţi întâlnit cu cineva în prezenţa căruia nu se simţea în apele lui.

— Nu cred... nu. Nu-mi reamintesc nimic de felul ăsta.

— Sau poate ceva din copilăria lui. Dacă a crescut pe Far Away, a avut o educaţie complet diferită faţă de copiii obişnuiţi din Commonwealth. Poate că i-a scăpat ceva care ţi s-a părut bizar.

— Nu. Asta a-ntrebat şi reporterul.

— Care reporter?

— Ă-ă-ă... Degetele Trishei fluturară uşor, imitându-i mişcările mâinii virtuale: Brad Myo. Era de la ŞtiriDevreme. A spus că obţinuse autorizaţia voastră de a discuta cu mine. O privi îngrijorată pe Renne: Nu era adevărat?

Renne încremeni complet şi simţi un deget spectral care o atingea încet pe şira spinării.

— Nu, răspunse ea încetişor. Noi nu ne ocupăm cu eliberarea de autorizaţii pentru reporteri – indiferent pentru ce, cu atât mai puţin pentru a sta de vorbă cu victimele unor delicte. Asta rămâne opţiunea cetăţenilor.

Spre surprinderea ei, Trisha începu să plângă. Fata se lăsă să cadă pe prosop şi suspine puternice îi scuturară umerii.

— Cât de idioată pot să fiu! se tângui şi porni să se lovească cu pumnii în picioare. Oare o ştiu toţi din Commonwealth? De ce sunt atât de proastă? Mi-a spus că i-aţi acordat autorizaţia să mă vadă, pentru a putea scrie un articol înţelegător. L-am crezut... realmente l-am crezut. Doamne, cât mă urăsc! N-am ştiut... A fost atât de sincer...

Renne îl privi stângaci pe Warren, apoi îngenunche lângă fata tulburată.

— Haide, nu mai fi amărâtă. Dacă-i omul despre care cred, m-ar fi păcălit şi pe mine.

E-majordomul ei efectuase deja o căutare de referinţe încrucişate pentru ŞtiriDevreme. Găsise ceva într-un raport al Paulei. Compania respectivă nu exista, dar cineva folosise numele acela în trecut, o dată, când o intervievase pe Wendy Bose.

Potrivit Paulei Myo, descrierea respectivului se potrivea cu Bradley Johansson.

— Cum arăta? Trisha smârcâi din nas.

— Înalt. Cu părul blond-deschis. Şi era... bătrân. Nu vreau să spun că aproape de reîntinerire... Îţi dădeai seama că trăia de cel puţin două secole.

— Rahat! şuieră Renne în barbă.

Trisha o privi nesigur, gata să reizbucnească în lacrimi.

— Ce-i? Ştii cine-a fost?

— Da, pare să fie o persoană cunoscută nouă.

— Nu se poate! O să cer o ştergere de memorie, jur c-o s-o fac! O să-mi şterg toată viaţa; totul, ce-am făcut, cine sunt, cum mă numesc. Totul! O să le şterg şi n-o să folosesc o stocare de siguranţă. Îl fulgeră cu privirea pe Warren: Iar dacă n-o va face Dinastia, o să mă duc la o clinică ilegală. Nu-mi pasă! Prefer să sfârşesc ca o retardată, decât să-mi trăiesc viaţa ştiind toate astea.

— Uşurel, spuse Renne şi masă uşor umerii tremurători ai fetei. Eşti mult prea aspră cu tine însăţi. Spune-mi doar cum s-a desfăşurat întâlnirea cu Brad Myo. Te rog...

— N-a fost mare lucru, cred. A apărut la apartament cu o zi înainte ca eu să vin încoace. Isabella plecase deja, iar Catriona era la serviciu. Mi-a spus că obţinuse de la voi permisiunea

pentru interviu; a fost unul dintre motivele pentru care l-am lăsat să intre. Ar fi trebuit să-l fi verificat, nu? Doamne, ce idioată sunt!

— Lucrurile s-au întâmplat de acum. N-are rost să mai răscoleşti trecutul şi să te învinuieşti. Ce a dorit să ştie?

— La fel ca tine. Numele lui Howard, unde lucra, de cât timp îl cunoşteam... Elementele de bază.

— Am înţeles. E-n regulă, nu-ţi face probleme, nu s-a întâmplat nimic cu-adevărat grav.

— Serios?

Fata era patetic de disperată.

— Da. Nu-i decât un escroc care încearcă să-şi vândă reportajul la una dintre emisiunile importante de ştiri. Nu i-l va difuza nimeni.

— În mod cert, întări Warren.

— Bine.

— Cu Isabella ai mai vorbit în ultima vreme? întrebă Renne, străduindu-se să fie cât mai indiferentă. Vechiul ei cod de adresă nu funcţionează şi trebuie să-i pun aceleaşi întrebări.

— Nu. Trisha coborî capul. De când m-am întors, n-am mai luat legătura cu mulţi oameni. Nu vreau s-o fac. N-am glumit când am spus că vreau să-mi şterg toate astea din cap. E prea greu.

— Sunt sigură că aşa pare, totuşi nu te pripi.

— O să văd...

— Isabella a spus unde merge, înainte de a pleca din Daroca?

— Se ducea să schieze pe Jura. Erau mai mulţi care închiriau o cabană pentru două săptămâni. A vrut să mă convingă şi pe mine să vin, dar n-am vrut. Ea merge întotdeauna cu prietenii în excursii.

— Care prieteni?

— Nu sunt sigură. Nu-l cunoşteam pe niciunul.

— Bine. Nu contează, o să ne interesăm noi. Renne se ridică în picioare şi făcu un gest spre Warren, care aprobă din cap. Trisha, ştiu că n-a fost uşor pentru tine. Îmi cer scuze că te-am făcut să treci prin toate astea, însă ai fost de mare ajutor.

Fata se mulţumi să încuviinţeze, fără să ridice ochii. Renne o privi cu o urmă de simpatie, înainte de a porni către VTOL.

— Aşadar, cine a fost reporterul? întrebă Warren când trapa se închise în urma lor.

Femeia se instala comod în pernele adânci capitonate cu piele ale fotoliului.

— S-ar putea să fi fost Bradley Johansson însuşi. Descrierea se potriveşte, iar el s-a mai dat drept reporter folosind numele ŞtiriDevreme.

— La dracu'!

— Mda.

Renne privi prin geamul oval când avionul decolă. Peticul verde-deschis al luminişului se micşoră iute îndărătul lor, iar acceleraţia o apăsă în fotoliu.

— Dar este lipsit de sens, spuse Warren. De ce ar fi dorit Johansson să discute cu Trisha? Operaţiunea se încheiase.

— Asta-i o întrebare bună. În plus, şi-a asumat un risc al dracului de mare, ducându-se s-o vadă. A folosit chiar şi ŞtiriDevreme ca paravan, deşi noi ştiam că mai făcuse asta o dată. Nu-i stă în caracter să fie atât de neglijent. Este clar că întrebările acelea erau importante pentru el.

— De ce?

Renne scutură din cap. Nu se simţea destul de stăpână pe sine ca să-l privească pe Warren în ochi. Spre deosebire de Trisha, el nu era prost. Exista o singură explicaţie care lega totul laolaltă. O explicaţie ce avea implicaţii care n-o bucurau defel pe femeie. Ar fi însemnat de asemenea că ea avusese dreptate din capul locului despre înscenarea shotgunului. *N-au fost totuşi Păzitorii. Şi nu cred c-au fost nici Halgarthii. Christabel n-ar fi avut niciun motiv să mă mintă. În felul ăsta, nu mai rămân prea multe opţiuni.*

* * *

Mark Vernon stătea în Fordul Lapanto închiriat, în timp ce matricea de pilotare îl conducea pe autostrada cu şase benzi prin extremitatea nordică a dealurilor Chunata, care formau coloana vertebrală a districtului Trinity din New Costa. Pantele cu tufe băştinaşe cafenii şi palmieri de deşert erau decorate cu case albe, mari, înconjurate de ziduri şi garduri vii înalte, aidoma unor preţioase opere de artă într-un magazin exclusivist. Era o zonă favorizată de cei din managementul financiar, cărora nu le plăcea niciodată să se îndepărteze mult de birou. Un şir de zgârie-nori din sticlă şi materiale compozite marca hotarul estic

al lui Trinity, şerpuind în lungul poalelor dealurilor. Găzduiau bănci, case de credit, brokeri, investitori de risc şi schimburi valutare extraplanetare.

Matricea de pilotare a vehiculului coti Fordul, ieşind de pe autostradă. La baza rampei era o bifurcaţie, de unde un drum vechi îşi începea curba leneşă în jurul dealului. Un indicator uriaş anunţa Bright Light Canyon. Mark decuplă matricea de pilotare şi preluă şofatul. Solul grăunțos, galben-maroniu, acoperise aproape complet stratul subţire de asfalt şi transformase şoseaua într-un drumeag de ţară. Tufe cu aspect ofilit erau risipite pe pantele de dedesubt şi de deasupra, cu ramurile inferioare crenelate de cuiburile conice ale gândăceilor-ciupitori. Dincolo de semiluna de vegetaţie aridă se aflau ziduri albe şi roase de beton legat enzimatic, pe care se cocoţau iedera şi cactuşii urcători. Mai multe alei private de acces se desprindeau din drumul principal, îndreptându-se către porţi.

Pentru o clipă, imaginaţia lui Mark zugrăvi pe deasupra imaginea aleilor lungi şi rectilinii din Valea Mlaştinii Înalte care se ramificau din şosea. În Chunata era linişte, întrucât zgomotele megaoraşului erau deviate de dealuri, şi asta semăna de asemenea cu ţinutul dinafară lui Randtown. Până şi cafeniul-murdar al florei băştinaşe aducea cu tonurile ocru ale ierbii boit. Însă aerul de aici era mai uscat şi se simţeau izuri de chimicale dinspre sectorul rafinăriilor, aflat la cincisprezece kilometri spre vest. Iar Regulus era un punct de lumină alb-albastră, prea strălucitor pe cerul senin, care continua să degajeze o arşiţă pătrunzătoare, deşi era sfârşitul după-amiezii. Nici chiar când visa cu ochii deschişi, Mark nu putea pretinde să revendice tot ce pierduseră. Visatul în privinţa aceea era o prostie, semnul unui ratat complet.

Era numai vina lui. El îşi dusese familia pe Elan. El le amplificase speranţele. El le arătase o viaţă curată şi decentă. Visul îi murise în foc şi durere. Era o realitate care-l împiedica să închidă ochii în unele nopţi, o autoînvinovăţire care-l făcea să nu poată discuta deschis cu Liz. Era suferinţa de a fi silit să-şi readucă copiii dragi pe această planetă respingătoare, care-l împiedica să aibă timp să se joace cu ei.

Era atât de prins în autocompătimire, încât fu cât pe aici să rateze virajul. O sucire bruscă a volanului trimise Fordul Lapanto într-un derapaj după cotul ascuţit, astfel că intră pe drumeag.

Pământul prăfos se învolbură în urma roţilor posterioare, care se rotiră nebuneşte.

— Idiotule, murmură bărbatul.

După două sute de metri, drumul se sfârşea înaintea unei porţi din fier încastrată într-un zid de beton roşu ca teracota. E-majordomul lui Mark trimise codul său către poartă şi aceasta se deschise. Dincolo de zid era o oază de iarbă verde şi luxuriantă. În mijloc se găsea un bungalow lung,verde-lămâie, cu acoperişul din panouri de material compozit roşu, modelate astfel încât să semene cu ţiglele din lut. Câţiva grădinoboţi mişunau, îngrijind peluzele şi bordurile din plante, menţinându-le pe atât de perfecte, pe cât era clădirea pe care o înconjurau. Lui Mark îi plăcuse dintotdeauna panorama de aici; bungalow-ul era cocoţat la jumătatea versantului dealului, iar când stăteau pe patio puteau privi peste întinderea urbană a lui New Costa, care se întindea până la orizont. Din acest belvedere, oraşul nu părea să trezească vreodată atâtea obiecţii ca atunci când bărbatul se afla jos, printre fabrici şi mall-uri. Totul era foarte diferit de vechea sa locuinţă din Santa Hydra.

Kyle, fratele lui Mark, închiriase bungalow-ul de la Augusta Engineering Corp; îşi putea permite s-o facă, mulţumită slujbei sale foarte bine plătite de la St. Vincent Loan & Trust. Toate rudele imediate ale lui Mark se oferiseră să-i găzduiască după ce reveniseră de pe Elan. El acceptase oferta lui Kyle, pentru că n-ar fi rezistat să locuiască împreună cu tatăl lui, Marty. În plus, se înţelesese dintotdeauna bine cu Kyle, care cel puţin era sincer în dorinţa de a-l ajuta, iar copiii îşi iubeau realmente unchiul.

Frână pe aleea ce ducea la uşa din faţă şi intră. Toate camerele de zi aveau uşi din sticlă, astfel că putu să privească în lungul coridorului pentru a-şi localiza familia micuţă. Nu zăripe nimeni, dar auzi ţipete vesele ce veneau dinspre patio-ul din afara livingului principal. Sandy şi Barry erau în piscină, iar Panda, suspicios de ud, zăcea întins pe dalele arse de soare de lângă bazin. Câinele ridică ochii la el, însă nu se clinti.

— Tati! ţipară amândoi copiii. Mark flutură din mână spre ei.

— Panda a fost cumva în piscină?

— Nu! răspunseră ei în cor.

Bărbatul le aruncă o privire dezaprobatoare şi ameninţătoare şi ambii începură să chicotească. Liz stătea într-un şezlong pe terasa piscinei. Antonio, prietenul lui Kyle, era lângă ea. Terasa

era orientată către vest, îngăduindu-le să beneficieze de ultimele raze de soare ale după-amiezii.

— Bună, iubitule! strigă Liz.

O fembotă stătea între ea şi Antonio cu o sticlă de vin în unul dintre braţe. Când se apropie, Mark îşi dădu seama că amândoi erau dezbrăcaţi. În mod automat, simţi un nod în gât. Nu spuse nimic, deoarece aşa ceva ar fi arătat doar cât era de conservator şi meschin.

Liz nu-şi luase deocamdată vreo slujbă; conveniseră ca ea să rămână acasă, pentru a avea grijă de copii. Ei nu începuseră şcoala şi, de fapt, Mark nu-şi dorea să urmeze şcoala pe Augusta; avea prea multe amintiri personale neplăcute din liceul Faraday. De fapt întoarcerea pe Augusta ar fi trebuit să fie doar temporară; ei sosiseră aici pur şi simplu fiindcă fusese prima escală după asteroidul lui Ozzie Isaacs. Mark dorea să plece cât mai repede de pe planetă şi spera în ceva de felul lui Gralmond, care era probabil cea mai îndepărtată de Dyson Alfa. Pentru asta însă era nevoie de bani, iar invazia îi lichidase financiar, luându-le întregul capital şi bărbatul ştia al naibii de bine că, chiar dacă Marina i-ar fi alungat pe Dysoni în propriul lor spaţiu, Elan avea să fie prea afectată ca să mai poată revendica vreo despăgubire. Ipoteca pe care o iniţiase pentru a cumpăra mica podgorie şi franciza Ables Motor îi lăsase cu datorii imense. Dacă asigurarea nu se ocupa de ele, ar fi avut nevoie de două vieţi pentru a le plăti. Iar compania de asigurare se găsea în Runwich, capitala lui Elan. Nimeni nu ştia dacă guvernul Commonwealth-ului va plăti compensaţii pentru toţi cei de pe 23Pierdute şi chiar dacă ar fi făcut-o, ar fi durat ani, dacă nu decenii, până ce legea respectivă să treacă prin Senat. În clipa de faţă, toate taxele încasate se vărsau în construirea flotei Marinei.

Îngenunche şi o sărută superficial pe Liz.

— Bună!

— Oho, arăţi de parcă ai avea nevoie să bei ceva, rosti femeia şi indică fembota. Mai avem nişte pahare în plus.

— Nu vreau vin, mulţumesc. Poate c-o să-mi iau o bere.

— Nicio problemă, zise Antonio. Stai jos, Mark, o să ţi-o aducă ‘boata.

Mark îi zâmbi crispat şi se lăsă să cadă pe un şezlong gol.

— De cât timp stau copiii în piscină?

— Nu-s sigură, răspunse Liz. Goli paharul şi-l întinse fembotei să-l reumple. De vreo juma' de oră.

— Atunci ar cam trebui să iasă. Ar trebui să-şi bea ceaiul. Nu rosti realmente: *tu le-ai dat ceva?*, dar întrebarea exista acolo, implicită în ton.

— Îi supraveghează matricea casei, răspunse Liz puţin prea apăsat. Aici nu-i Randtown, sistemele astea-s cele mai bune.

— E bine c-am aflat, replică Mark tăios.

Liz se întoarse astfel ca să poată privi peste peisajul de la poalele dealului şi sorbi din vin.

— Haide, terminaţi, făcu Antonio. Suntem toţi în aceeaşi tabără, nu? Mark, copiii ştiu că trebuie să iasă la şase şi un sfert – aşa fac în fiecare zi. Bucătăria le pregăteşte ceaiul.

Cronometrai din vederea virtuală a lui Mark anunţa 18:12.

— Sigur că da, perfect, mormăi el. Scuze, n-am avut o zi grozavă...

Evident, nu intenţiona să înceapă acum să se plângă despre ziua lui la fabrică; ar fi fost prea stereotip chiar şi pentru el. În tot cazul, bănuia că ei nu l-ar fi ascultat. În ziua imediat următoare părăsirii asteroidului, Mark aplicase pentru postul de tehnician general la Prism Dynamics şi-l căpătase. Salariul nu era extraordinar; n-avea cum să fie pentru întreţinerea halelor ce asamblau secţiuni de fuzelaje pentru industria aerospaţială, totuşi lui îi plăcea realmente munca de acolo. Era combinaţia de depanări practice şi scrierea de completări de software cu care se simţea cel mai în largul său. Se angajase, deoarece îi era imposibil să accepte pomană de la oricine, nici chiar de la familia lui. Era o genă pe care o moştenise direct de la Marty.

O fembotă rulă lângă el şi-i întinse o sticlă de bere. Bărbatul îi desfăcu capacul şi luă o duşcă zdravănă. Liz continua să-l ignore.

— A telefonat Giselle Swinsol, rosti Antonio. A zis că va fi aici la ora şapte, ca să te intervieveze.

Mark aşteptă o clipă, dar Liz nu comentă nimic.

— Pe mine? întrebă el.

— Da. Antonio îl privi surprins. N-aţi stabilit un interviu?

— Nu. De ce oare ţi-a telefonat?

— Nu mi-a telefonat mie personal, ci matricei casei. A zis că dorea să se asigure că eşti aici diseară.

— În viaţa mea n-am auzit de ea.

— O fi vreun head-hunter de la o agenţie de angajări, comentă Liz.

— Nu m-am înscris la nicio agenţie.

— Poate că-i de la compania de asigurări, sugeră Antonio. Poate c-o să vă despăgubească pentru invazie.

Mark mai trase un gât de bere.

— În niciun caz, cu bafta mea, murmură el.

Liz îl fulgeră cu privirea, când se ridică în picioare.

— Mă duc să-i pregătesc pe copii, anunţă ea şi îmbrăcă un halat.

Antonio aşteptă până ce femeia ajunsese la piscină şi începuse să-i strige pe copii.

— Voi doi vă-nțelegeți bine?

— Aşa cred, răspunse Mark moale. Ne readaptăm, asta-i tot. Îţi spun sincer, Antonio, pe Elan am dus o viaţă absolut perfectă. Acum n-avem la ce să revenim.

— E nasol, înţeleg, dar puteţi depăşi momentul. Văd asta la Kyle. Voi cei din neamul Vernon nu cedaţi. Sunteţi o familie care mă sperie.

Mark ridică sticla şi izbuti să afişeze un surâs slab.

— Hai noroc! Să ştii însă că greşeşti. La prima ofertă de pe o planetă cât mai departe de locul ăsta i-am luat pe copii şi pe Liz.

— Eşti sigur?

— Sigur că-s sigur.

— Eu cred c-ar fi o mare greşeală.

— De ce?

— Păi, fii atent – 15Mari sunt planetele pe care se vor construi toate navele şi armamentele pentru ele. Corect? Sigur că da, şi alte planete vor căpăta subcontracte, iar Îngerul Înalt are unele activităţi de asamblare, pentru că asta-ipolitica. Dar aici – aici este inima contraofensivei. Ascultă-mă pe mine, asta-nseamnă că ei nu vor accepta ca Augusta să fie cucerită. Pământul va cădea înaintea noastră. Noi vom avea cea mai bună protecţie posibilă. Gândeşte-te: ultima dată, Wessex a fost singura planetă care i-a respins pe Dysoni. Sheldon şi Hutchinson s-au implicat direct pentru ca invazia să eşueze acolo. Sfatul meu este să rămâneţi aici. Nu-mi pasă ce spun toţi analiştii din emisiunile de ştiri – ăsta-i locul cel mai sigur din Commonwealth.

Mark ar fi vrut să râdă şi să alunge ideea, totuşi nu putea contesta logica lui Antonio.

* * *

O limuzină Chevrolet lungă şi neagră opri în faţa porţii la ora nouăsprezece fără două minute. Liz tocmai reuşise să-i convingă pe copii să suie la etaj după ce băuseră ceaiul, iar Antonio se îmbrăca pregătindu-se să plece la spital pentru tura de noapte. Kyle tot nu revenise de la serviciu; de obicei lucra până după şapte seara în biroul din St. Vincent Loan & Trust. Mark nu putea înţelege cum păstra relaţia cu Antonio; cei doi nu se vedeau mai mult de două ore pe zi. Poate că tocmai de asta durase atât de mult legătura lor... El şi Liz erau împreună cam tot atâta zilnic, dar asta nu părea să le fie de mare ajutor.

Giselle Swinsol nu era tocmai ceea ce se aşteptase Mark. Limuzina ar fi trebuit să-i ofere un indiciu; niciun manager de agenţie de angajări n-ar fi avut o asemenea maşină. Era o brunetă înaltă cu ambiţia unei persoane aflate la a doua viaţă care vânează un post de executiv şi cu aroganţa cuiva care descindea în mod direct dintr-o Dinastie. Costumul elegant, gri şi bleumarin, care costase mai mult decât salariul lunar al lui Mark, era completat de un machiaj superior majorităţii prezentatoarelor de ştiri din unisferă. Tocurile înalte ale pantofilor ţăcăniră sonor pe pardoseala holului.

Nu aşteptase să fie invitată în casă, ci trecuse de-a dreptul pe lângă Mark, când îi deschisese uşa, şi pornise către salon.

— Scuză-mă, însă n-am ştiut că aveam fixată o întâlnire, rosti el.

Ar fi dorit să sune sarcastic, dar de fapt fu jalnic de tânguitor, deloc ajutat de felul în care se grăbea în urma femeii, încercând s-o ajungă.

Zâmbetul ei de răspuns îi aminti de un rechin care se pregăteşte de masă. Un rechin cu buze cu gloss vişiniu.

— Nu obişnuiesc să-i informez în avans pe oameni că au fost selectaţi.

— Selectaţi?

Ea se aşeză pe o sofa, lăsându-l în picioare în mijlocul salonului.

— Domnule Vernon, îţi place slujba pe care o ai?

— Auzi... Tu cine dracu' eşti?

— Lucrez pentru Dinastia Sheldon. Cât câştigi? Două miare pe lună?

— Mai mult, se răsti el complet scos din pepeni.

— Nu-i adevărat, Mark. Ţi-am văzut contractul.

— Este confidenţial.

Ea râse scurt.

— La actualul nivel al câştigurilor tale şi extrapolând un nivel mediu de promovare, vei avea nevoie de aproape optzeci de ani ca să achiţi împrumutul pentru casa şi franciza atelierului auto de pe Elan. Asta fără a introduce factori precum taxele de colegiu ale puştilor şi propria ta pensie.

— În cele din urmă, vom fi despăgubiţi.

— De acord. Dacă va mai exista Commonwealth-ul peste zece ani, este posibil să voteze o lege care să te scutească de plata dobânzilor. Orice altceva – nu te mai autoamăgi.

— Prism Dynamics reprezintă doar ceva temporar. O să găsesc o slujbă mai bună decât asta.

— Exact asta doream să aud, Mark. Am venit să-ţi spun că am pregătită pentru tine acea slujbă mai bună.

— Şi care ar fi ea? întrebă Liz.

Stătea în pragul salonului, purtând un tricou şi blugi retezaţi. Faţa ei afişa însă o expresie fixă cu care Mark era familiarizat. Când Liz decidea că nu-i plăcea o persoană, asta era valabil pentru viaţa ei în curs şi pentru cea următoare.

— Mă tem că este confidenţial, răspunse Giselle Swinsol. Vei afla după ce semnezi.

— Ridicol! pufni Liz.

Se aşeză pe o canapea lungă de piele, vizavi de femeie, şi-l trase uşor de braţ pe Mark. El se lăsă să cadă alături; cele trei beri pe care le băuse repede pe terasă începeau să-i zumzăie în cap. E-majordomul îl anunţă că sosise un fişier al cărui expeditor era Giselle Swinsol. Când îl deschise, în vederea virtuală îi apăru un contract de angajare. Salariul îl făcu să clipească surprins.

— Este departe de a fi ridicol, vorbi Giselle Swinsol. Noi ne privim securitatea cu foarte multă seriozitate, iar tu ţi-ai dovedit deja discreţia.

— Asteroidul? făcu Mark. Era normal...

— Chiar şi în situaţia curentă, emisiunile de ştiri ar fi fost realmente foarte interesate de reşedinţa domnului Isaacs.

— Nu-nţeleg, spuse Mark. Nu sunt vreun superfizician, ci doar repar maşini. Ce-i aşa grozav în asta? O fac milioane de oameni.

— Mark, eşti foarte, foarte capabil în întreţinerea sistemelor electromecanice. Am verificat asta. Extrem de amănunţit. Proiectul la care vei lucra necesită un volum enorm de asamblări robotice. Deşi există şi alţi factori care ne-au atras atenţia asupra numelui tău.

— De pildă? întrebă Liz.

— Pe lângă respectarea confidenţialităţii, vă confruntaţi cu probleme financiare acute pe care noi le putem remedia. Dacă accepţi slujba aceasta, vă vom achita toate datoriile pe care le-aţi acumulat pe Elan. Doamnă Vernon, deţii genul de îndemânări în biotehnologie pe care le putem utiliza. Nu ne aşteptăm ca pe durata proiectului să joci rolul de gospodină conştiincioasă şi îndatoritoare. Sunt convinsă că va însemna o schimbare plăcută pentru tine.

Liz stătea perfect nemişcată.

— Mulţumesc.

Contractul rămăsese în vederea virtuală a lui Mark.

— Dacă aş răspunde “da”, unde vom pleca?

— Pe Cressat.

— Planeta lui Sheldon? Credeam că nimeni n-are acces acolo, rosti Liz.

— Pentru acest proiect, facem excepţii. Deşi în cazul vostru, excepţiile nu ar fi fost necesare. Mark este un Sheldon şi asta îi face eligibilă întreaga familie pentru rezidenţă.

Mark încercă să rămână inexpresiv, când Liz se întoarse şi se holbă la el. Niciodată nu considerase că merita să vorbească despre descendenţa lui, ba chiar îl stânjenea s-o facă.

— Nu-i chiar o descendenţă directă, mormăi el pe un ton de scuză.

— Mama ta este la numai şapte generaţii depărtare de Nigel. Asta-i suficient.

— Stai un pic! interveni Liz. Nu-i un proiect al Marinei? Giselle Swinsol îi surâse sec.

— Mark?

— Poftim? Vrei un răspuns chiar acum? întrebă el.

— Bineînţeles.

— Dar nu mi-ai spus nimic...

— Vei lucra într-o slujbă care va oferi familiei tale o viaţă excelentă, cu mult peste cea de care v-aţi bucurat pe Elan. Te vom scăpa de toate datoriile. Şi-ţi garantăm în mod absolut

securitatea. Unicul aspect negativ va fi restricţionarea comunicărilor cu prietenii şi familia. Proiectul acesta trebuie să rămână strict secret.

— Nu-mi plac ofertele care sunt prea frumoase ca să fie adevărate, rosti Liz. De obicei aşa se-ntâmplă...

— Nu şi în cazul acesta. Acum toate cărţile sunt pe masă.

— Este ceva periculos? întrebă Mark.

— Nu, zise Giselle Swinsol. Vei lucra cu sisteme sofisticate de asamblare. Este provocator, însă nu periculos. Mark, acesta nu este un joc – misiunea mea nu este de a-i trage pe oameni pe sfoară. Oricum, nu te pot escroca; voi nu mai aveţi niciun ban. Este o ofertă autentică. Fie o accepţi, fie nu.

— Pe ce durată va fi? întrebă Mark.

— Este dificil de precizat. Sperăm că nu mai mult de un an, maximum doi.

El o privi pe Liz.

— Ce crezi?

— Suntem faliţi. Cred c-aş face faţă. Tu?

Ceea ce nu dorea el să-şi întrebe soţia era cât de mult băuse în după-amiaza aceea; alcoolul tindea să trezească în ea o încredere entuziastă, aşa că ar fi putut foarte bine să se răzgândească până dimineaţă. Privind-o pe Giselle Swinsol, Mark nu credea că li se oferea vreo clauză de renunţare la contract în urma unor reflecţii ulterioare. Fişierul era deschis la partea de asistenţă medicală şi educaţie şcolară. Contractul lui cu Prism Dynamics nici măcar nu avea o astfel de secţiune.

— Bine, suntem de acord.

— Excelent. Giselle Swinsol se ridică în picioare. Maşina vă va lua pe voi şi pe copii mâine dimineaţă la ora şapte şi jumătate. Vă rog să fiţi gata!

— Trebuie să-i anunţ pe Prism Dynamics, aminti Mark. Viteza cu care se derulau evenimentele îl debusola şi aproape că ar fi dorit un pretext pentru a se răzgândi.

— Se va ocupa cineva de asta, spuse Giselle Swinsol. Vă puteţi anunţa familia imediată că v-aţi găsit slujbe pe altă planetă. Vă rog să nu le spuneţi unde mergeţi.

— Da.

— Certificarea ta, Mark, te rog.

— Ah, da.

Îşi instrui e-majordomul să-i adauge certificarea pe contract şi să-l înapoieze femeii.

— Mulţumesc, zise ea şi porni spre hol.

— Ne vedem mâine? întrebă Mark.

— Nu, pe mine nu mă mai vedeţi.

Uşa de la intrare se închise lin în urma ei. Mark îşi trecu o mână prin păr.

— Dumnezeule, ce mai jigodie!

— Aşa-i, dar ne-a scos din rahat. Mă-ntreb despre ce proiect o fi vorba...

— Vreo linie de producţie militară. Bănuiesc că acolo intervine automatizarea asamblărilor. Ceva care să ocolească Îngerul Înalt; ăla a fost numai praf politic de aruncat în ochi.

— S-ar putea...

— Nu crezi?

— De fapt, nici nu contează. Mâine vom afla exact.

— Îţi pare rău c-am fost de acord? Putem pur şi simplu să nu ne prezentăm mâine.

— N-aş încerca aşa ceva – în niciun caz cu domnişoara Giselle Swinsol pe urmele noastre.

— Cam aşa-i.

— Ai luat însă decizia corectă. De fapt nu mi-a plăcut felul în care ne-nghiontea s-acceptăm. Dar, pe de altă parte, bănuiesc că cei care se ocupă de sisteme militare în momentele astea nu-şi permit să irosească timp.

— Mda. Ştii ceva – cred că am deja un sentiment bun faţă de ce va fi. Îmi aduc şi eu contribuţia la riposta noastră împotriva nenorociţilor ălora.

— Mă bucur, scumpule. Liz îl prinse după gât şi-l trase către ea ca să-l sărute: Cum se face că nu mi-ai spus niciodată că eşti un Sheldon?

— Nu sunt, zău! Oricum, nu fac parte din Dinastie.

— Hmmm... îl sărută din nou. Bun – şi-acum ce facem până mâine dimineaţă la şapte şi jumătate?

* * *

Oscar şi Mac ajunseră la cabinetul lui Wilson în acelaşi timp. Anna se ridică dinapoia biroului ei şi-i sărută pe amândoi.

— V-aşteaptă, le spuse femeia.

— Cum e viaţa ca soţie? se interesă Mac.

— Eh, cum să fie? Suntem şi noi ca orice altă pereche care încearcă să achite ipotecile.

— Hai sifon! făcu Oscar. Cum a fost luna de miere? Haide, haide, spune tot!

Anna privi peste umăr şi-i făcu cu ochiul şmechereşte.

— Euforică, bineînţeles. Gândeşte-te – zece ore consecutiv, departe de birou. Ce şi-ar putea dori mai mult o fată?

Wilson îi salută pe amândoi cu căldură.

— Mulţumesc c-aţi venit. Încerc să vorbesc cu toţi căpitanii înainte de a pleca, deşi nu cred că-i o tradiţie care va mai dura mult. Am început să primim realmente o avalanşă de componente pentru următorul lot de nave. Slavă Domnului, bugetul de urgenţă începe să dea roade!

— Asta-i o veste bună, comentă Oscar în vreme ce se aşeza prudent într-un scaun în formă de căuş. (Detesta orice obiect de mobilier care avea atâta capitonare spongioasă.) N-am văzut să fi fost menţionată în emisiunile din unisferă. Sunt încă ocupate să-i dea la cap Marinei.

— Nici n-o s-o vezi, răspunse Wilson. Nu anunţăm nicio specificaţie. Nu ştim câte informaţii culeg Dysonii din unisferă.

— Vorbeşti serios?

— Ei trebuie să-ncerce să se informeze despre capacităţile noastre, zise Anna. Trebuie să presupunem că au forat după date pe 23Pierdute şi ştiu ce deţineam noi la momentul atacului lor.

— Suntem cu ochii pe ei, spuse Wilson. QED.

— Avem vreo indicaţie că ar derula operaţiuni de supraveghere? întrebă Mac.

— Nu, totuşi nici ei nu le-au descoperit până acum pe ale noastre.

— Până acum nici eu nu le-am descoperit pe ale noastre, protestă Oscar.

— Rafael se ocupă de ele, rosti Anna zâmbind a tachinare. Am lansat în fiecare sistem sute de mii de microsateliţi. Este similar cu metoda pe care ei au utilizat-o împotriva noastră – deschiderea unei găuri-de-vierme şi deplasarea permanentă a capătului ei final. Dysonii o pot detecta, însă nu pot investiga toate deschiderile.

— În felul acesta supravieţuiesc mulţi sateliţi, completă Wilson, care ne raportează în mod constant prin intermediul găurii-de-vierme.

— Informaţii pe care, de asemenea, nu le difuzăm în unisferă, zise Anna. Nu-i bine deloc ceea ce ne-au arătat roiurile de sateliţi.

— Se consolidează pe toate 23Pierdute, spuse Wilson. Acum au ancorat găuri-de-vierme de suprafaţa planetară. Volumul de echipamente şi extratereştri care soseşte prin ele este realmente fenomenal, chiar pentru ceea ce ştim noi că ar fi standardele Dysonilor. Dimitri Leopoldovici a avut dreptate, fir-ar al naibii, nu vom mai recâştiga planetele acelea.

— Prin urmare, anulăm secţiunea contraatacului planetar? întrebă Mac.

— Nu. Suntem siguri că 23Pierdute sunt bazele strategice pentru următorul atac al Dysonilor. Acumulările sunt atât de masive, încât asta-i singura explicaţie. După ce s-au consolidat, ei pot ataca orice ţintă din interiorul Commonwealth-ului, nu numai stelele apropiate. Ca atare, infiltrarea pe planete şi sabotarea extratereştrilor devin chiar mai importante. Trebuie să câştigăm timp. Îl privi direct pe Oscar: Trebuie să găsim steaua la care duce Poarta Iadului. Este unicul lor punct realmente vulnerabil.

— Fac tot ce pot, răspunse Oscar, căruia nu-i plăcu felul în care Wilson aproape că-l implora. Poţi fi sigur că *Apărătoarea* va ajunge la toate stelele de pe lista de căutare a expediţiei noastre.

Chiar şi lui i se păru mai degrabă o replică defensivă.

— Ştiu, încuviinţă Wilson. Mac, de data asta tu te-ai ales cu misiunea mai uşoară.

— I-auzi ce surpriză! îşi tachina Oscar prietenul. Ce-ai pentru el, şefu? Să păzească vreo mănăstire de maici de pe Molise?

Mac ridică politicos degetul mijlociu şi i-l arătă.

— Ba p-a mă-tii!

— O să testezi proiectilele relativiste, la mare distanţă de spaţiul Commonwealth. După ce au văzut ce putem face cu hiperpropulsia, Dysonii vor veni cu strategii defensive, însă dacă proiectilele acelea sunt pe măsura promisiunilor, până şi ei vor avea greutăţi în a le evita.

— O să eliminăm toate hibele, spuse Mac.

— Perfect. Am decis de asemenea că acesta va fi ultimul zbor pentru *St. Asaph*.

— De ce?

— Este depăşită, Mac, îmi pare rău. Până te vei întoarce, noi vom începe asamblarea noilor nave de război cu hiper-propulsii de marca 6. Vreau să fii căpitanul celei dintâi care va fi gata.

— Ăsta-i un târg care-mi convine, zâmbi Mac.

Oscar fu cât pe aici să se plângă: *Marina asta nu cunoaşte noţiunea de rang?* Ar fi fost însă o mojicie, chiar din partea lui.

— Iar când te-ntorci tu, i se adresă Wilson, vei conduce proiectul crucişătorului de asalt.

— Cine... eu? făcu Oscar.

— Da, tu! Nava aceea ne va aduce victoria finală. Nu glumesc! Atât de multe tehnologii noi sunt băgate în blestemăţia aia, încât eu nu cunosc nici măcar jumătate din ele. Sheldon a obţinut colaborarea tuturor Dinastiilor, dar asta va duce la multe fricţiuni în echipa de management. Tu eşti singurul cu experienţa pentru a ţine echipa aceea în mână şi o a duce la succes.

— La dracu'...

Oscar simţi realmente un val de recunoştinţă care-i puse un nod în gât. El n-ar fi cerut niciodată o asemenea responsabilitate, totuşi Wilson avusese încredere să i-o acorde şi probabil că şi Sheldon acceptase numirea.

— Mulţumesc, şefu'. N-o să te dezamăgesc.

Sentimentalist stupid. Apoi se gândi la Adam şi la înregistrările pe care intenţiona să le facă în timpul zborului de recunoaştere. Obrajii începură să i se învăpăieze de vinovăţie.

— Ai păţit ceva? O privi pe Anna.

— Nu, de ce?

— Pentru o clipă mi-ai părut stânjenit.

— El? exclamă Mac. Nu cred. Ah, să uite de întâlnirea cu vreo tipă, aia poate că da.

— Cel puţin, eu îmi pot aranja întâlniri cu tipe, replică Oscar.

Era prea târziu, momentul trecuse. Aceşti trei prieteni erau singurii din lume în care s-ar fi putut încrede să le explice despre Adam şi trecutul său. Zâmbi larg, pentru a-şi disimula adevăratele emoţii. *Totuşi, de cine mă tem? De ei, ori de mine?*

* * *

Mediul de simulare era aproape perfect. Bineînţeles, Morton mai fusese wetcablat pentru IST, dar acesta era cu un ordin de magnitudine peste produsul acela simplu de consum. În unisferă existau artişti care nu-şi puteau îngădui un asemenea nivel de calitate senzorială. Tehnicienii Marinei îl echipaseră până şi pentru miros, recunoscut ca fiind simţul omenesc cel mai dificil de duplicat în mod corect de software. Nici chiar acum nu era perfect: izul fumului aducea mai degrabă cu cel de lămâie, decât cu cel de lemn ars.

Mergea prin ruinele unui oraş, îmbrăcat în costum blindat cu amplificare electromusculară. Era unicul mod în care putea să poarte greutatea tuturor armelor cu care îl dota Marina. Simţurile lui extinse scanară mormanele de panouri rupte din beton şi materiale compozite. Vederea virtuală îi afişa cadraje portocalii peste ţinte posibile, ceea ce îl irita teribil. Software-ul de evaluare trebuia complet rescris. Un element de pe o listă de modificări deprimant de lungă.

Cablurile electrice apăreau ca linii albastru-neon precis conturate ce şerpuiau sub stradă. Sistemele electronice radiau o aură verde-albăstruie, a cărei intensitate varia în tandem cu mărimea matricei de procesare. Alt aspect care nu-i plăcea; deja ceruse personalului tehnic să-l modifice, transformându-l într-un simplu afişaj digital. Urma apoi graficul analizei atmosferei. Displayul semnalelor electromagnetice. Radarul. Ferestre ale senzorilor telecomandaţi ce transmiteau imagini din zona înconjurătoare primite de la spioboţii micuţi ce mergeau înaintea sa. Reţeaua de comunicaţii cu membrii grupei lui, cuplată la toate datele lor senzoriale.

Vederea virtuală îi era atât de ticsită cu simboluri şi imagini multicolore, încât semăna cu vitraliile unei catedrale. Era de mirare că putea să vadă ceva printre ele.

Misiunea ar fi trebuit să fie infiltrarea discretă într-o bază extraterestră ce fusese construită în centrul fostului oraş omenesc. Efectuează evaluarea, localizează punctele slabe şi selectează armele adecvate pentru daune maxime. Restul grupei era întins pe un front lung de un kilometru; fiecare folosea altă rută de apropiere, ceea ce Morton considera a fi o eroare tactică, întrucât sporea mult riscul ca unul dintre ei să fie observat.

Denumirea oficială a grupei era ERT03, după planeta şi locul unde fuseseră alocaţi; deşi ei se autointitulaseră “Ghearele

Pisicii", după membrul lor cel mai notoriu. Toţi erau infractori condamnaţi care acceptaseră înrolarea în schimbul comutării sentinţei. Teoretic, niciunul nu mai avea cazier, însă discuţiile din barăci, seara, scăpau unele indicii. Doc Roberts fusese destul de mândru de asocierea lui cu Mafia; se ocupase de ştergerea de amintiri neconvenabile pentru cei care aveau ceva de ascuns. Din păcate, încercase să câştige un bănuţ în plus, vânzând unele memorii pe piaţa celor interesaţi de aşa ceva şi fusese dibuit în cele din urmă de Directoratul Delicte Grave. Tribunalul convenise că el nu fusese decât un accesoriu *post factum*. Uneori Morton specula că Doc îi ştersese propriul său incident, mărunt şi stânjenitor.

În clipa de faţă, potrivit schemei de desfăşurare a grupei, Doc se deplasa printr-un supermarket colapsat, la patru sute de metri spre vest. Lângă el era Rob Tannie, care spunea doar că fusese implicat în tentativa de distrugere a navei *A doua şansă*. Nimic despre viaţa sau vieţile lui anterioare. El se auto-denumea "operativ în domeniul securităţii". Morton îl credea, fiindcă în majoritatea situaţiilor în care-i punea echipa de antrenare înţelegea rapid tactica utilă şi era clar că ştia cum să se descurce într-o luptă.

Parker reprezenta a doua grijă importantă a lui Morton. Era un fel de recuperator, deşi nu voia să spună pentru cine lucrase. Iubea armele cu care fusese wetcablat şi vorbea în detalii drăgăstoase despre modurilecele mai bune de a le utiliza pentru a omorî silenţios şi eficient. În esenţă era un mardeiaş lipsit de fineţe în orice privinţă. Îi venea greu să lucreze ca parte dintr-o echipă şi nu se străduia mai deloc să remedieze situaţia respectivă.

Iar în cele din urmă, "Pisica" Stewart. Femeia nu vorbea niciodată despre ceea ce făcuse şi ceilalţi îi erau recunoscători pentru asta. Toţi ştiau şi nu doreau să afle detalii. În acelaşi timp însă, Morton nu ştia pur şi simplu ce să creadă despre ea. Când dorea, femeia putea să fie un membru perfect al grupei, contribuind sută la sută la completarea cu succes a obiectivelor misiunii. Nu proceda totuşi aşa întotdeauna.

Radarul laser al lui Morton urmări o mişcare la cincizeci de metri în faţă şi în stânga: nişte sfărâmături se rostogoleau de pe mormanul conic care fusese un bloc cu apartamente. Erau doar

câteva pietricele, care ajunseră pe sol şi ridicară un norişor de praf.

Bărbatul îşi baleie senzorii principali peste morman, încercând să descopere cauza avalanşei. Doi spioboţi se apropiară precauţi: corpurile lor precum ale unor crabi se deplasau cu prudenţa peste grohotiş, cu antenele complet extinse. Nu detectară nicio prezenţă extraterestră.

Morton aprecie că era genul de distragere perfectă. Îşi comută senzorii pasivi, pentru a privi strada din spatele său. În interiorul unei clădiri arse pe lângă care trecuse cu cinci minute în urmă, licări scurt un semnal de trafic electromagnetic. Corespundea amprentei pe care o foloseau Dysonii.

— Rob, am ostili în spate, rosti el şi expedie datele senzorului,

— Le-am fixat poziţia, anunţă Rob Tannie. Cum vrei să procedăm?

Se afla la o sută optzeci de metri vest faţă de Morton, pe o stradă paralelă.

— Voi continua să înaintez ca şi cum n-aş şti ce se-ntâmpla. Tu ocoleşte-i prin spate şi surprinde-i pe nenorociţi!

— S-a făcut!

Morton scană o stradă laterală, căutând eventuale urme de activitate şi porni pe ea, îndepărtându-se de mini-avalanşa suspectă. Mai coti încă de două ori, în unghi drept, pentru a spori deruta. Ar fi trebuit să-i determine pe urmăritorii lui să iasă de la adăpost pentru a nu-l scăpa şi astfel să se expună faţă de Rob.

Baza extraterestră devenise acum vizibilă în faţa lui. În amurgul sumbru, uriaşa structură metalică sclipea puternic sub razele alb-albastre ale proiectoarelor. Extratereştrii se deplasau pe ea, mergând pe muchii înguste lipsite de balustrade sau protecţii. Toţi purtau costume blindate. Deocamdată Marina nu avea nicio imagine despre cum arătau sub costumele acelea.

Morton îşi verifică displayul. Câmpul de forţă care proteja baza începea la o sută cincizeci de metri în faţa lui. Toate clădirile din spaţiul de până acolo fuseseră complet rase, lăsând o întindere largă de fragmente carbonizate şi de rumegătoare ce aduceau cu o plajă acoperită de ţiţei deversat dintr-un petrolier eşuat. Pentru câteva momente, Morton studie critic zona. Era imposibil s-o traverseze nevăzut. Îi ceru e-majordomului să-i

afişeze o hartă a oraşului şi să-i evidenţieze tunelurile utilitare. Erau câteva pe care le-ar fi putut utiliza.

— Îi văd, spuse Rob. Sunt doi. Înarmaţi, care se îndreaptă către bază. Te caută pe tine.

— Îi poţi rade?

— Nicio problemă. Întrebarea este cum vrei s-o fac?

— Cu minimum de gălăgie. Nu vrem să-i alertăm pe restul asupra prezenţei noastre aici.

— Bine. O minisondă electronică militară care să-i orbească, apoi două proiectile energetice concentrate.

— Prea vizibil, spuse Morton. O lovitură cinetică ar trebui să le străpungă costumele.

Era ocupat cu studiul hărţii. Tunelurile utilitare mai mari erau probabil ticsite de capcane pentru intruşi. Dintre cele mici, s-ar fi putut ca un canal colector de ape pluviale să fi fost îndeajuns de larg ca să se târască prin el. Nu-i plăceau spaţiile strâmte, dar costumul şi armele pe care le purta îi ofereau opţiunea de a-şi croi drum din orice situaţie neplăcută, recurgând la detonări.

— Nu sunt îndeajuns de aproape ca să le pot detecta eventualele câmpuri de forţă, zise Rob.

— Cât de rapid se mişcă? Trebuie s-ajung la o gură de vizitare înainte să mă vadă.

— Vor ajunge la tine în două minute. Pot să trimit nişte spioboţi suficient de aproape ca să investigheze câmpurile de forţă.

— Bănuiala mea este că le-au dezactivat. Se furişează prin zonă exact ca noi. Nu vor s-atragă atenţia, iar câmpurile de forţă sunt al naibii de uşor de detectat.

— Zici atunci c-ar trebui să folosesc doar cineticele?

— Ce naiba, băi băieţi! se auzi un glas feminin vesel. Ia hai să ne mai distrăm niţel! Ne-au dat toate armele astea mişto ace ca să le-ncercăm, nu? Ia să vedem... ce n-am folosit pân-acum? Aha, ştiu!

Morton îşi controla vederea virtuală ca să vadă unde era femeia.

— Pisico, nu...

Îndărătul lui, oraşul şi cerul deveniră alb-incandescent. Solul porni să vibreze sălbatic, iar unda de şoc mugi...

Ambientul se dizolvă în paraziţi coloraţi. Furnicături stranii îi unduiră înainte şi înapoi pe piele, după care vederea virtuală se

reduse la modul standby, un şir de simboluri din linii albastre ce străluceau pe un fundal negru. Îşi auzi propria respiraţie, amplificată de cască. Braţele şi picioarele îi erau răstignite, menţinute locului, însă nu inconfortabil, de benzi din plastic.

— La *dracu'*, mârâi Morton.

Plasticul pliabil din jurul braţelor sale se destinse. Bărbatul ridică mâna şi-şi scoase casca. Luminile se aprindeau deasupra, dezvăluind mica incintă nulsenz. Membrii echipei de simulare îl priveau printr-o fereastră curbată şi toţi păreau destul de sictiriţi. Morton ridică din umeri în semn de scuză spre ei. Stătea în centrul unui girodisc strălucitor, la un metru deasupra solului, cu picioarele fixate în cizme de plastic pliabil. Acestea se deschiseră şi el sări jos.

În incintă erau alte patru girodiscuri şi pe fiecare se găsea câte un membru al grupei, care ieşea din simulare. Morton se duse la Pisică. Chipul frumos, în formă de inimioară, rânji către el, cu albeaţa dinţilor accentuată de pielea cafenie. Potrivit aspectului exterior, se apropia de treizeci de ani. Când o vedeai prima dată, o credeai la cea dintâi viaţă, întrucât atitudinea frivolă spre exterior făcea imposibil să ţi-o poţi imagina la altă vârstă. În timp ce restul echipei purta tricourile purpuriu-închis şi pantalonii negri standard, ea făcuse rost de un tricou Sonic Energy Authority şi blugi punk. Morton nu ştia cum reuşise să le obţină, fiindcă grupele nu căpătau altceva decât îmbrăcăminte a Marinei. Probabil că-i abordase direct pe instructorii civili şi le ceruse să-i dea ce purtau ei. Părul negru ca tăciunele îi fusese tuns scurt, ca tuturor recruţilor, atât doar că femeia îşi făcuse şuviţe purpurii cu vârfuri argintii.

— Aşa mai da, rosti ea voios şi sări jos.

Pe sol, era cu zece centimetri mai scundă decât Morton.

— Ce dracu-a fost asta? întrebă el.

— Pân-acum n-am folosit minibombele atomice. Ne aflăm aici ca să testăm toate posibilele scenarii de conflict, nu?

Flutură vesel din braţ către echipa de simulare. Nimeni dinapoia ferestrei din sticlă nu se strâmbă la ea, dar toţi păreau mohorâţi.

— Asta da explozie! râse ea.

Morton ar fi vrut să-i tragă o palmă. Atât că nu cuteza. Pisica fusese condamnată la suspendarea vieţii înainte ca el să se fi născut şi ar fi trebuit să-şi ispăşească pedeapsa la o mie de ani

după ce se sfârşea propria lui sentinţă. Bărbatul îşi aminti ziua în care sosise la barăcile lor. Până atunci niciun alt individ nu fusese escortat de patru bodyguarzi şi toţi păruseră neliniştiţi.

— Ce pizda mă-sii, izbucni el, nu poţi folosi bombe atomice împotriva unor soldaţi individuali! Faci aşa dinadins ca să ne fuţi pe toţi? Eu n-am de gând să revin în suspendare, numai ca să te poţi tu distra! O să-ţi dau un şut de nu te vezi în curu-ăla naşpa – să zbori dracu' de-aici!

Restul grupei încremeni şi rămase privind cu atenţie. Un membru al echipei de simulare se îndepărtă de geam.

Pisica îşi ţuguie buzele şi sărută aerul în direcţia lui Morton.

— Misiunea era deja fututǎ, durule. Dacă un extraterestru ştie că suntem acolo, atunci toţi ştiu. Ar trebui să citeşti rapoartele contrainformaţiilor voastre pe liniile lor comune de comunicaţii. N-o să intri în câmpul de forţă. Uciderea lor în exterior era opţiunea corectă. Nu uita: produceţi cât mai multe distrugeri. Nu vă lăsaţi capturaţi.

— Nu era unica opţiune. Puteam să fi ieşit din situaţia aia. Rob şi cu mine începusem o chestie.

— Bietu' de tine! Cât de disperat eşti să te agăți de corpul tău. Nu c-ar fi remarcabil în cine ştie ce privinţă.

Pisica îl pălmui în joacă pe obraz. Îl ustură.

— Du-te-n mă-ta! mormăi bărbatul.

Ea porni către uşa incintei. După ce o deschise, bătu din gene la el.

— Ne vedem la duşuri, durule. Ah, şi ca fapt divers, curuleţul meu nu-i deloc naşpa, ba-i chiar foarte frumos.

Undui din el şi ieşi.

Morton expiră prelung şi-şi descleştă pumnii. Nici măcar nu-şi dăduse seama că-i încleştase.

— Asta a fost, vă mulţumesc la toţi, rosti şeful echipei de simulare. Pe azi s-a terminat. Ne vedem mâine dimineaţă la ora nouă.

Morton rămase locului în timp ce restul grupei părăsea incinta. Respira adânc, străduindu-se să se calmeze. Rob Tannie se apropie de el şi-l cuprinse cu braţul după umeri.

— A fost impresionant, hombre. Fie că eşti dus cu mintea, fie că eşti îndrăgostit, fie că vrei neapărat să scapi de viaţă. Ştii ce-a făcut gagica de s-a ales cu suspendarea?

— Da, însă nu asta-i important. Important este ce vom face împreună pe viitor.

Rob îi aruncă o căutătură stranie.

— Vorbeşti ca ei, arătă cu degetul mare spre fereastră.

— Aşa-i, la dracu, făcu Morton simţindu-se brusc extrem de obosit. Oricum vom muri toţi în clipa în care ieşim din gaura-de-vierme; nu vom ajunge niciodată pe Elan.

— Aşa te vreau! Ascultă-mă totuşi pe mine, ca individ care-a trecut deja prin re-viere, nu te pune cu drăcoaica aia drăguţică. Vorbesc serios – aduce numai belele.

— Aminteşte-mi cândva să-ţi fac cunoştinţă cu fosta mea soţie, rosti Morton pe când părăseau incinta.

* * *

Morton nu ştia nici măcar pe ce planeta era tabăra lor de antrenament, Kingsville. Bănuia că ar fi fost una dintre 15Mari: poate Kerensk, judecând după soarele tivit cu violet.

Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci erau foarte departe de megaoraş.

Kingsville era vastă, lăbărţându-se peste o regiune de poale de dealuri deşertice. La nord de tabără, colinele line se înălţau treptat într-un lanț muntos care se întindea peste orizont, cu piscurile îndepărtate acoperite de zăpadă. Deşertul se desfăşura în toate direcţiile sub forma unui şes neregulat de lut galben prăfos, presărat cu bolovani fărâmicioși. Tufe mici de cactuşi nativi rezistenţi erau adunate laolaltă pe fundul oricăror depresiuni, cât de mici, tulpini sure şi groase, cu o blană de frunze aciculare nu mai groase decât hârtia şi la fel de uscate.

Printre cei din tabără umbla vorba că dacă puteai ajunge la marginea deşertului, atunci ai fi fost eliberat. Că Marina dorea să vadă cât de bune erau sistemele lor wetcablate pentru asistarea oamenilor în condiţii ostile. În tot cazul, nu existau nici garduri, nici pazboţi. Unicul mod de a veni ori de a pleca era pe calea aerului.

Avioane de mărfuri gigantice aduseseră întreaga tabără din necunoscuta metropolă cu care se fălea planeta aceasta şi continuau să descarce zilnic alte kituri pentru clădiri din prefabricate, alături de provizii şi sisteme de armament. Kingsville fusese divizată în douăzeci şi trei de secţiuni, cu câte un dom

geodezic mare în centrul fiecăreia. La interiorul domurilor se aflau principalele facilităţi de antrenament, laboratoarele tehnice, unde trupele erau wetcablate cu cele mai bune sisteme ale Commonwealth-ului, şi cantina. Şir după şir de barăci radiau din fiecare dom, întinse pe solul colbuit aidoma unor cărămizi negre. În jurul lor erau poligoanele de tragere şi parcursurile pentru testarea costumelor.

Când Morton se îndreptă către baraca grupei sale sub soarele arzător al sfârşitului de după-amiază, zgomotele taberei se învolburau în jurul lui, perfect familiare acum, după două săptămâni petrecute aici. Fusese afundat atât de intens în antrenamente şi wetcablare, încât i se părea că vieţile lui anterioare fuseseră simple dramolete IST, despre care abia îşi reamintea că le accesase. Bubuituri seci, repetate, de arme cinetice răsunau dinspre poligonul unde exersa divizia care urma să coboare pe Slingo. Țiuiturile jeturilor compresoare erau constante. În timp ce avioanele soseau şi plecau de pe pista aflată la cinci kilometri mai departe; după prima noapte, nu se mai simţise deranjat de ele. Jeepuri şi camioane uruiau, gonind pe drumurile de pământ bătătorit ce legau aeroportul de secţiunile din Kingsville. Strigăte şi incantaţii se auzeau dinspre grupele care se străduiau să termine diverse parcursuri teribile, care le pregăteau corpurile pentru măreaţa contraofensivă a Marinei. Şaizeci la sută dintre ei erau condamnaţi care doreau să scape de pedepsele de suspendare a vieţii, iar restul erau diverşi liber-profesionişti din domeniul securităţii şi patrioţi imbecil de entuziaşti care ardeau de dorinţa de a le arăta inamicilor ce greşeală mare făcuseră când atacaseră Commonwealth-ului. Nici chiar acum Morton nu decisese dacă ei aveau să se îmbarce în cea mai mare misiune sinucigaşă care fusese imaginată vreodată sau dacă aveau să fie realmente de vreun ajutor. Îi plăcea totuşi să creadă că grupa lor era îndeajuns de dură şi inteligentă pentru a produce nişte rezultate efective. Până şi nebuna de Pisică îşi juca rolul în majoritatea timpului. Şi tovarăşii ei de baracă n-aveau decât să-şi imagineze, alături de multe alte speculaţii comune, ce crime avea să comită asupra extratereştrilor, ţinând seama de ceea ce făcuse unor oameni perfect inocenţi.

Paralelipipedul în care fusese repartizată Ghearele Pisicii era lung de cincisprezece metri şi lat de patru metri, partiţionat în trei zone simple. Dormitorul şi spaţiul principal de locuit la un

capăt, baia la mijloc iar după ea o mică odaie de recreare cu două sofale moi şi un nod de reţea Kingsville, unde puteai accesa biblioteca de dramolete IST a taberei, care era în majoritate compusă din pornsoft. Legătura lui Kingsville cu cibersfera planetară era monitorizată de o IR, care reglementa toate apelurile care intrau şi ieşeau. Puteai să vorbeşti cu absolut oricine doreai, inclusiv cu mass-media, dar subiectele erau limitate şi orice menţionare a tipurilor de armament, antrenamentelor sau posibilelor date legate de contraofensivă erau blocate instantaneu. Precum restul Ghearelor Pisicii, Morton nu primise niciun apel. Bănuia că asta însemna că nici nu avea pe cine să apeleze.

Uşa se închise înapoia lui, ascunzând arşiţa şi praful şi asigurându-i un climat decent, cu aer condiţionat. Lumina solară alb-purpurie care rănea realmente ochii era filtrată de ferestre, conferind interiorului un spectru terestru normal. Bărbatul se duse la patul lui şi începu să se dezbrace, lăsând un servibot să-i prindă hainele. Rob şi Doc Roberts făceau la fel. Pisica era deja într-un cubiculum-duş şi cânta, fals şi voios. Cumva simularea îi umpluse pe toţi de sudoare şi murdărie, ca şi cum s-ar fi târât printr-un deşert adevărat.

Morton rămase mult timp la duş, huzurind sub apa fierbinte şi folosind mult gel. E-majordomul îi reproducea un fişier de rockuri acustice vechi, îngăduindu-i să uite de antrenamente. După toate inserţiile pe care le primise, părţi ale pielii sale erau şi acum sensibile; iar unele dintre noile COtatuaje provocaseră uşoare iritaţii, într-atât erau de profunde. Jeturile de apă ce le izbeau ajutau la amorţirea durerilor. Până şi gândurile i se calmau, pe când fredona melodia alături de acordurile chitarei. Memoriile artificiale de instrucţiuni despre arme, care i se infiltrau în creier în fiecare noapte, îi făceau somnul superficial şi neregulat, amestecându-se cu vise nechemate. Era unul dintre motivele pentru care se simţea atât de iritabil în timpul zilei. Nu-şi dorea decât o perioadă neîntreruptă de douăzeci şi patru de ore în care să se relaxeze şi să se odihnească. Nu credea însă că va avea parte de aşa ceva, întrucât ritmul taberei era prea rapid.

Ca orice soldat din lume, se întreba când vor fi trimişi în misiune. Pe toţi îi mai aşteptau încă două sesiuni de wetcablare în clinicile de la parterul domului. Iar sesiunile se derulau

întotdeauna la minimum trei zile depărtare una de cealaltă. Nu trebuia să fii un geniu ca să înţelegi că urmau să plece spre 23Pierdute, imediat ce aveau să se familiarizeze cu sistemele pe terenurile de antrenament din deşert. Morton bănuia că asta urma să se întâmple peste maximum două săptămâni.

Când ieşi de sub duş, în baracă era mai linişte ca de obicei. În general, în spaţiul comun avea loc vreo ceartă sau se pălăvrăgea pur şi simplu. Azi însă, în vreme ce se ştergea cu prosopul, nu auzea decât un murmur scăzut de glasuri.

— Hei, Morton! strigă Doc Roberts. Mișcă-ți curu-ncoace, ai o musafiră!

Cuvintele acelea declanşară un val de râsete obscene. O fembotă îi întinse un pachet de polietilenă care conţinea un set de haine noi. Se îmbrăcă fără grabă, bănuind o farsă.

Nu era o farsă. O femeie frumoasă era aşezată pe patul lui, cu Rob, Parker şi Doc Roberts strânşi în jurul ei aidoma unor lupi care se holbau la o halcă de carne crudă. Până şi Pisica stătea pe patul ei într-o poziţie complicată de yoga. zâmbind sarcastic şi intervenind uneori în conversaţie.

Vizitatoarea lui purta o fustă lungă verde-smarald din bumbac uşor, care se învolbura, şi o bluză albă aproape transparentă. Cârlionţi de păr blond ca mierea scăpaseră de sub o şapcă veselă din catifea neagră. Când Morton intră, ea se sculă şi toţi amuţiră.

Morton fu cât pe-aici să întrebe: *“Cine eşti?”*. Apoi îi văzu chipul şi uimirea îi încremeni realmente trupul. Clipi neîncrezător, când ea îi surâse ştrengăreşte.

— *Mellanie?*

— Bună, Morty.

Ceilalţi chicotiră, dispreţuitori şi invidioşi în acelaşi timp.

— Dumnezeule! Ai...

— Am crescut?

El se mulţumi să încuviinţeze din cap. Era realmente superbă.

— Haide, pup-o, cretinule! răcni Doc Roberts.

— Ba nu, zbieră Parker, fute-o de-i sar capacele! În faţa noastră!

Rob îi trase un pumn în umăr.

Mellanie îi aruncă lui Morton un zâmbet mai strălucitor decât soarele şi porni către el. Bărbatul nu cuteza să se clintească.

Mâinile ei îi prinseră capul şi Mellanie îl sărută prelung. Înfometat.

Un cor de ovaţii şi fluierături se auzi. În vreme ce îmbrăţişarea părea să nu se mai termine.

— Mi-ai dus dorul? îl tachina ea.

— A-â... Morton simţea o erecţie uriaşă care-i umfla pantalonii. Ce dracu', *da!*

Ea râse încântată şi-l sărută din nou, de data aceasta mai blând.

— Am venit să-ţi ofer un contract media pentru emisiunea lui Michelangelo. Dorim să te angajăm în calitate de corespondent din prima linie. Există vreun loc privat în care să putem merge ca să... discutăm clauzele?

Morton îşi îndreptă spatele. Se uită la camarazii săi de grupă, care rânjeau obscen.

— Sigur că da. Pe-aici.

O cuprinse cu braţul după talie şi o conduse dincolo de baie. Altă repriză de fluierături şi îndemnuri vulgare izbucni în urma lor.

Îndată ce intrară în odaia de recreare, bărbatul trânti uşa şi împinse o sofa în dreptul ei, blocând-o. Nu izbuti să termine. Mellanie sări peste el, încercând parcă să-l devoreze cu gura. Morton îi deschise brutal bluza şi auzi ţesătura rupându-se. Nasturii se risipiră pe podea. Femeia purta dedesubt un sutien delicat din dantelă albă, pe care el îl smuci într-o parte, dezvelindu-i sânii. Erau pe cât de perfecţi şi-i reamintea, ferm şi superb modelaţi, cu sfârcurile întunecate aţâţate. Gura i se închise în jurul unuia, pe care-l supse şi-l linse. Mâinile Mellaniei îi găsiră capsa pantalonilor şi o desfăcură. Degetele ei îi cuprinseră testiculele, după care strânseră brusc.

Se prăbuşiră pe sofa, cu Morton deasupra. El bâjbâi disperat cu propria sa cămaşă, încercând să şi-o tragă peste cap. Mellanie îşi coborî fusta în jos pe picioare. Apoi bărbatul fu înlăuntrul ei, futând-o de-i săreau capacele, cu izbituri sălbatice, adânci. Amândoi strigară, parcă întrecându-se în intensitate, în satisfacţie, şi se încleştară frenetic, în timp ce corpurile le vibrau în extaz.

* * *

Mai târziu, deşi nu putea preciza când anume, Morton îşi reveni îndeajuns ca să-şi focalizeze privirea pe tavanul la care rămăsese cu ochii. Zăcea rezemat de baza sofalei, gâfâind din greu şi asudând copios, în contrast cu euforia pe care o simţea. Mellanie chicoti mulţumită lângă el şi se ridică într-un cot. La un moment dat, îşi pierduse şapca neagră şi părul i se revărsase nestăvilit. Sutienul continua să-i fie pe trup, dar ajunsese pe abdomen, răsucit.

Morton îi zâmbi şi o sărută cu blândeţe, după care căută copca sutienului şi-l scoase în cele din urmă. Atunci observă că propria sa cămaşă îi era înfăşurată pe braţ. Râzând, Mellanie i-o desfăcu.

— Arăţi cu-adevărat extraordinar, rosti el admirativ. Mâna îi mângâie braţul femeii, traversându-i abdomenul şi coborând întrebător să-i maseze coapsa. Vârsta asta ţi se potriveşte.

— Nu te-ai schimbat.

— Asta-i un lucru bun?

Mellanie icni surprinsă faţă de ceea ce făcea mâna lui. Uitase cât de *foarte* bine îi cunoştea el corpul.

— Îmi place ca unele lucruri să rămână la fel, şuieră încântată.

— Mi-ai dus dorul?

— Da.

— Cât de mult?

Ea îşi coborî capul, lăsându-şi cârlionţii umezi să-i atingă pieptul.

— Uite-atât de mult...

Buzele şi degetele ei îşi începură dezmierdările delicate.

— Uite-atât de mult...

Coborî lent pe abdomenul lui, către locul unde penisul începea să i se întărească din nou.

— Uite-atât de mult..., mormăi ea nerăbdător.

* * *

Morton era convins că n-avea să se mai poată clinti niciodată: toate membrele îl dureau în modul cel mai oribil. Zăceau unul lângă celălalt pe podea, ţinându-se în braţe, pe când lumina pălea de pe cerul deşertului de afară. Pentru prima dată de după proces, bărbatul începu să regrete ceea ce pierduse.

— Te-ai descurcat bine, după...? întrebă el încet.

— N-am probleme.

— Îmi pare rău... ştiu că n-a putut să-ţi fie uşor. Ar fi trebuit să fi luat nişte măsuri de prevedere, să fi pus nişte bani deoparte, lichidităţi. Pur şi simplu n-am crezut...

— Morty, ţi-am spus că n-am probleme.

— Da... Iisuse, da' arăţi mortal! Vorbesc serios.

Ea surâse şi-şi trecu mâna prin păr, îndepărtându-l de pe faţă.

— Mulţumesc. Realmente ţi-am dus dorul.

Chiar şi acum, el nu se putea gândi decât s-o reguleze din nou.

— Şi... ai pe cineva?

— Nu, răspunse ea niţel cam repede. N-am pe nimeni la care să ţin. Nu aşa cum ţin la tine. Evenimentele au fost destul de stranii pentru mine. Mai ales după atacul Dysonilor.

— Sunt convins. Ce-i cu slujba despre care vorbeai? Ai amintit de Michelangelo.

— Ah, da, actualmente lucrez pentru emisiunea lui. Sunt reporteră.

— Felicitări. Concurenţa trebuie să fi fost destul de mare.

— Am un agent bun.

— Ce dracu', văd. Te-a băgat aici. Asta-i tot ce-mi pasă. Femeia puse o mână pe pieptul lui şi-l mângâie afectuos.

— N-a fost un pretext, Morty. Aş fi putut veni să te văd oricând. Ai dreptul la vizitatori.

— Da.

Nu înţelegea despre ce era vorba.

— Oferta este reală. Mi-a trebuit niţel timp s-o formulez cât mai bine, iar avocaţii emisiunii au trebuit să convingă Marina să fie de acord, dar totul e bătut în cuie.

— Vrei să trimit reportaje de pe Elan?

— În esenţă, da. La fiecare moment de contact stabilit prin gaura-de-vierme ai dreptul la un pachet scurt de comunicaţii personale – asta face parte oricum din contractul tău.

— N-am citit niciodată clauzele alea scrise cu litere mici, murmură el.

— Avocaţii au convins Marina să fie de acord să-ţi utilizezi pachetul pentru a ne expedia un reportaj. Michelangelo va plăti

şi onorariul este bun. Asta va-nsemna că vei avea bani după ce se va termina totul. Îi poţi folosi ca să reîncepi.

— Bine. Cum zici tu... Mai pot să te văd? Asta-i tot ce mă interesează.

— Va fi greu. N-o să capăt multe ocazii. Şi până la contra-atacul Marinei nu mai poate fi prea mult.

— O să mai vii să mă vezi aici? insistă Morton.

— Da, Morty, o să mai vin.

— Bun.

Începu s-o sărute iarăşi.

— Vreau să-ţi arăt ceva, şopti femeia.

— Ceva ce-ai învăţat? Limba lui îi explora aţâţător gâtul. Ceva ce-ar face o fetiţă rea?

Ea îi luă ambele mâini şi le ţinu ferm. Morton rânji, anticipând ceva interesant. E-majordomul îl anunţă că COtatuajele de pe palmele şi degetele lui interfaţau.

— Ce...

Brusc, Morton se trezi pe fundul unei sfere albe. Linii vagi de script cenuşiu curgeau peste suprafaţa ei, prea repede ca să le poată focaliza. Îi reaminteau de modul grafic de bază în stand-by al vederii virtuale.

— Iartă-mă, rosti Mellanie, n-am vrut să te sperii. Morton se întoarse şi o văzu lângă el. Purta o salopetă albă, simplă. Coborî ochii şi văzu că era îmbrăcat la fel.

— Ce dracu’s-a-ntâmplat? întrebă el. Unde suntem?

— Este un ambient simulat. În esenţă, suntem în interiorul inserţiilor tale.

— Cum pizda mă-sii ai făcut asta?

— În timp ce tu erai în suspendare, IC mi-a dat nişte COtatuaje destul de sofisticate. Abia acum încep să învăţ cum să folosesc unele pentru mine.

— IC?

— Avem o înţelegere. Eu îi ofer informaţii mai puţin obişnuite, iar ea acţionează ca agent al meu. Nu ştiu totuşi sigur câtă încredere pot avea în ea.

— *Tu* îi oferi informaţii?

Morton îşi dori să poată rosti o propoziţie care să nu fie o întrebare. Dădea impresia unui ignorant capricios.

— Da.

Mellanie părea uşor iritată de implicaţie.

— Ah, bun.

— Suntem conectaţi în felul ăsta, deoarece este o legătură complet privată. Marina nu are niciun fel de senzori pe care să-i poată folosi pentru a trage cu urechea la ce-ţi voi spune.

— Ce anume? întrebă el precaut.

— Îţi mai aminteşti de Păzitorii Individualităţii?

— Un fel de sectă? Cei care trimiteau mereu shotgunuri în unisferă? Nu ei au atacat *A doua şansă*? Credeau că guvernul era condus de un extraterestru. Nişte căcaturi de-astea...

— Aveau dreptate.

— Haide, termină!

— Extraterestrul se numeşte Starflyer şi este posibil ca el să fi declanşat războiul.

— Termină, Mellanie!

— Morty, eu am fost minţită. S-a tras în mine. Agenţii lui au încercat să mă răpească. Până şi Paula Myo crede că-i adevărat.

— Investigatoarea? întrebă el uluit.

— Nu mai este investigatoare. Starflyer a izbutit să-i determine concedierea, dar ea are contacte politice. Nu-nţeleg totul, însă lucrează acum pentru alt departament guvernamental. Aşa cred... Nu vrea să-mi spună nimic. N-are încredere în mine. Morty, chestia asta mă sperie de nu mai pot. Nu ştiu cu cine să mă sfătuiesc, decât cu tine. Ştiu că tu eşti sigur, pentru că ai fost suspendat pe când s-au petrecut toate astea. Te rog, Morty, ia cel puţin în considerare posibilitatea. Păzitorii trebuie să fi pornit de la ceva raţional. Nu-i aşa? Orice legendă are un grăunte de realitate.

— Nu ştiu.... Recunosc că ei există de neobişnuit de mult timp, dar asta nu-nseamnă şi că ar avea dreptate. Oricum, ce legătură au toate astea cu mine? Eu voi pleca la război dintr-o clipă în alta. Nu te pot proteja, Mellanie. Chiar dacă aş fugi din bază, Marina are toate codurile de activare pentru sistemele mele de armament wetcablat. Le poate deconecta oricând doreşte.

— Serios? păru surprinsă femeia. Mă-ntreb dacă nu le-aş putea sparge...

— Mellanie, îmi pare rău, totuşi nu pot risca să mă-ntorc la suspendare. Nici chiar pentru tine.

Ea clătină din cap.

— Nu asta vreau să-ţi cer.

— Atunci, ce?
— Vreau să-mi trimiţi informaţii de pe Elan.
— Ce fel de informaţii?
— Orice poţi afla despre Dysoni şi care, în mod normal, ar fi clasificat ca strict secret. Morty, nu putem avea încredere în Marină, Starflyer s-a infiltrat în ea. Da, ştiu că sună de parcă aş fi paranoică. Acum un an, eu însămi aş fi reacţionat la fel ca tine.
— Vorbeşti chiar serios despre chestia asta, aşa-i?
— Da, Morty.
El tăcu câteva momente prelungi, apoi întrebă:
— Ai fi venit să mă vezi, dacă n-ai fi fost prinsă în toată chestia asta?
— Aş fi fost aici, indiferent ce s-ar fi întâmplat cu Commonwealth-ul. Îmi dau cuvântul. Nici măcar nu-mi pasă că-i posibil ca tu s-o fi omorât pe Tara.
— Să ştii că probabil am şi omorât-o. Investigatoarea Myo nu face multe greşeli.
— Nu contează. Noi ne-am înţeles bine, chiar dacă nu eram decât o puştoaică naivă. Ştiu că amândoi ne-am schimbat de atunci, dar trebuie să vedem ce putem fi de data asta. Amândoi o datorăm personalităţilor noastre mai vechi, nu?
— Să dea dracu', dacă nu eşti cu totul alta!
— O să-mi trimiţi orice informaţii poţi?
— Cred că da. Nu vreau să te dezamăgesc din nou. Deci... bănuiesc că ai o metodă perfect sigură de a-ţi strecura datele astea?
— Bineînţeles.
— Mă gândisem eu, rosti Morton pe un ton resemnat, într-adevăr, aceasta nu mai era adolescenta Mellanie cu funduleţ atrăgător, aflată la prima ei viaţă şi pe care o vrăjise ca să şi-o bage în pat. Aceea dispăruse; se schimbase într-o persoană mult mai interesantă. *Totuşi a rămas al dracu' de atrăgătoare.*
Mellanie scoase din buzunar un pătrat de mărimea palmei şi-l ridică. Era alcătuit din alfanumerice dense, care străluceau violet stins, în vreme ce curgeau întruna, unele pe lângă altele, rămânând însă mereu în interiorul cadrului lor. Femeia le privi cu interes.
— Uau, n-am mai văzut niciodată până acum un program în pielea goală!

Felul copilăresc în care se comportase îl făcu pe Morton să surâdă înaintea unor amintiri dragi.

— Ce-i ăsta?

— Software de încriptare. L-am cumpărat de la Paul Cramley.

— Mi-l amintesc pe Paul. Ce mai face bătrânul escroc?

— E hărţuit. Mi-a promis că asta va ascunde mesajul tău privat către mine în fluxul de date senzoriale pe care-l vei expedia emisiunii. Nimeni cu excepţia mea nu-l va putea extrage.

Îi îndesă pătratul în mână şi acesta se deplie, iar şirurile de simboluri înfloriră în afară şi se contopiră în pereţii sferei. Urmăriră o vreme scriptul cenuşiu, după care se topiră în acelaşi gri semi-vizibil ca restul simbolurilor.

E-majordomul lui Morton îl anunţă că un program nou se încărcase cu succes în inserţia lui principală, dar nu avea certificat de autor şi validare de non-ostilitate.

— Lasă-l să ruleze, îi spuse e-majordomului.

— De asemenea, zise Mellanie, va decripta mesajele pe care ţi le voi trimite eu.

— Sper ca toate să fie poze obscene.

— Morty!

Faţa ei dezamăgită se destrăma într-un vârtej dali-esc de culori. Morton reveni în camera de recreare, cu trupul gol şi cald al femeii ghemuit în braţele lui.

— Mulţumesc, şopti ea. Îţi sunt foarte recunoscătoare.

— N-ai vrea să mi-o dovedeşti? Aici, în lumea materială?

— Iarăşi? Deja?

— Am aşteptat mai bine de doi ani şi jumătate.

5

Găsitoarea-potecii petrecuse numai trei zile plutind în imponderabilitate şi Ozzie se confrunta deja cu o decizie pe care realmente nu dorea s-o ia. O parte importantă din problema lui era faptul că ei nu aveau o destinaţie. Şi chiar dacă ar fi avut, ajungerea la orice destinaţie ar fi fost dificilă. Curenţii de aer din haloul de gaze erau complet imprevizibili. Brize moderate îi purtau spre înainte mai bine de o jumătate de zi, după care-i depozitau ore la rând în buzunare de calm. Ei lăsaseră pânza ridicată în majoritatea timpului, astfel că pluta prezenta o suprafaţă acceptabil de mare pentru a prinde brizele, indiferent care le-ar fi fost orientarea. Rafale de vânt izbucneau brusc, din fericire de scurtă durată, umflând vela ca şi cum ar fi fost încă pe apă şi purtându-i ameţitor de rapid. O dată fuseseră chiar nevoiţi să ruleze vela, într-atât de ameninţător vibra micuţa lor ambarcaţiune. În sine, o asemenea metodă de călătorie era un concept interesant. Ozzie proiecta în minte o navă aeriană care ar fi putut naviga prin haloul de gaze cu precizie mult mai mare; în imaginaţia lui, semăna cu o goeletă cilindrică, din care se lăţea un păienjeniş de arboradă, plină de pânze. Ar fi putut duce o viaţă interesantă, călătorind prin acest tărâm fabulos. Ba chiar, mai multe vieţi.

Acelea erau genul de idei visătoare ce prezentau posibilităţi din care se putea extrapola aproape la infinit şi care făceau ca prozaica sa viaţă reală să fie niţel mai suportabilă.

Cu ajutorul încurajărilor lui Ozzie, Orion se adaptase încetişor la imponderabilitate, deşi n-avea să se simtă niciodată în largul său în mediul acela. Acum băiatul putea totuşi să piloteze pluta cu destulă siguranţă, deşi Ozzie avea grijă să fie legat permanent cu frânghia. Reuşea chiar să nu vomite majoritatea mâncării. Bărbatul nu putea însă face mare lucru în privinţa propriilor sale griji. Pluta lor jalnic de micuţă ce rătăcea în interiorul macrocosmului care era haloul de gaze inducea un sentiment de izolare, care-i stârnea lui Ozzie atacuri temporare de panică.

Tochee reprezenta altă problemă. Uriaşul extraterestru suferea realmente în imponderabilitate. Ceva din fiziologia lui nu avea disponibilitatea de a face faţă situaţiei. Petrecea tot timpul strângând cu jale puntea posterioară şi abia dacă se hrănea,

deoarece regurgita permanent orice alimente pe care izbutea să le înghită. Bea foarte puţin. Ozzie era nevoit să-l roage şi să insiste permanent în privinţa asta.

Bărbatul ştia că trebuiau să revină cât mai repede într-un câmp gravitaţional.

Încercarea de a-l determina pe Tochee să bea nu era decât unul dintre necazurile pe care le aveau cu apa, şi cel mai neînsemnat. Mult mai acută era reducerea proviziei. Ozzie nu se gândise niciodată că ar putea rămâne fără apă. Desigur, nu se aşteptase niciodată să cadă de pe planetoid, ceea ce era de fapt cauza primară a problemei. Ei porniseră să navigheze pe un ocean pe care mica lui pompă manuală cu filtru se putea descurca perfect, oferindu-le oricât de multă apă potabilă ar fi dorit şi când ar fi dorit. Mai mult chiar, pe toate planetele pe care le străbătuseră apa fusese singura constantă pe care se putuseră bizui.

Pentru stocarea ei nu aveau decât credinciosul recipient din aluminiu pentru lichide al lui Ozzie, două termosuri şi unul dintre ultimele burdufuri din plastic ale lui Orion. Toate fuseseră pline când căzuseră pe cascadă, dar conţineau în total doar cinci litri. Acum ajunseseră la jumătatea burdufului din plastic; iar asta graţie acumulărilor de fluid facial în obrajii şi gâturile celor doi oameni, care le eliminau reflexul de sete.

Ozzie zărise îndepărtate bancuri de ceaţă sură de mărimea unor mici sateliţi naturali, care pluteau prin haloul de gaze. În majoritate, erau nebuloase zdrenţuite ce se deşirau leneş în lungul curenţilor aerieni, însă şi câteva ghemotoace care se roteau rapid precum ciclonii de pe Jupiter. Niciunul nu se găsea mai aproape de un milion de kilometri de *Găsitoarea-potecii*. Ar fi durat luni, poate chiar ani să ajungă la ele.

O treime din fructele pe care le depozitaseră cu atâta grijă în coşuri din nuiele înainte de a porni căzuse în neant, când trecuseră peste muchia de apă a planetoidului. De atunci, mâncaseră destul de multe, suplimentându-le cu ceea ce mai rămăsese din peştele semipreparat. Fructele erau suculente şi zemoase, totuşi nu puteau înlocui realmente apa. În cel mai bun caz, le-ar mai fi ajuns pentru maximum două zile.

De aceea, Ozzie începu să examineze cu atenţie şi să se gândească la celelalte obiecte sau creaturi care ocupau haloul de gaze. Neavând mare lucru de făcut decât să privească am-

bientul, sesiză relativ repede că nebuloasa era destul de dens populată. Artefactele cele mai mari erau planetoizii din apă, însă el greşise cu privire la prima ipoteză despre geometria lor. Pe măsură ce pluta se îndepărta tot mai mult de planetoidul de pe care căzuseră, bărbatul îi zărea forma reală. Nu era o emisferă, ci aducea mai degrabă cu un covrig secţionat în două printr-un plan orizontal. Partea superioară plată, cu arhipelagul de insuliţe, era orientată permanent spre soare, cu oceanul curgând peste toate marginile ei. Apa urma rotunjimea curbei, după care începea lunga ascensiune înapoi prin gaura centrală de forma unei pâlnii, pentru a reumple oceanul superior şi a relua ciclul. Orificiul prin care se revărsa deasupra era acoperit întotdeauna de un nor alb opac, care practic atingea apa şi-i oculta ridicarea din adânc. Ozzie şi-ar fi vândut sufletul fără să clipească, dacă ar fi putut să vadă generatorul gravitaţional care făcea posibil fenomenul. Bineînţeles, nu puteau reveni la planetoid, nici dacă ar fi prins un curent de vânt care să sufle în direcţia cuvenită. Pur şi simplu, bărbatul nu se putea gândi la un mod sigur pentru a ateriza (sau ameriza). În niciun caz fără o paraşută...

Porni atunci să privească alte obiecte ce orbitau în interiorul haloului de gaze. Existau multe creaturi similare unor păsări ce zburau de colo-colo, fie singure, fie în stoluri imense. Cele care se apropiaseră deocamdată suficient de mult de *Găsitoarea-potecii* pentru a putea fi distinse clar puteau fi clasificate în două categorii: unele aveau o aripă spirală similară unui şurub, care se întindea pe toată lungimea corpului, iar celelalte, pe care Orion le poreclise păsări-evantai, aduceau cu nişte elicoptere biologice. Poate că erau comestibile, însă păsările-spirale erau destul de mari, cam cât Tochee, cu colţi lungi şi ascuţiţi pe care Ozzie nu dorea defel să-i privească personal şi de foarte aproape. În plus, nu-şi putea imagina vreun mod în care să captureze vreuna.

Numărul lor mare sugera că aveau surse de hrană uşor accesibile, ceea ce era încurajator. Ozzie văzuse destui arbori-zburători, structuri globulare dendritice alcătuite din materiale cu aspect spongios, albaştri şi violeţi, de patru-cinci ori mai mari decât sequoia gigantici de pe Pământ. Avea mai multe speranţe în privinţa lor, decât în a păsărilor; arborii ar fi trebuit să deţină rezerve interne de apă. Totuşi niciunul nu fusese îndeajuns de apropiat ca să încerce să ajungă la el, ţinând seama mai ales şi de starea de slăbiciune a lui Tochee. Probabil că

aveau să beneficieze de o singură şansă de a fi remorcaţi spre o joncţiune, iar distanţa pe care o putea străbate extraterestrul se reducea cu fiecare zi, aşa că bărbatul trebuia să aleagă cu foarte multă grijă.

De fapt dorea genul de recif pe care-l descrisese Johansson. Fie şi numai pentru simplul motiv că individul revenise în Commonwealth după ce fusese pe un asemenea recif. Deocamdată nu zărise nici urmă de aşa ceva. Oriunde ar fi privit existau nenumărate punctuleţe, dar îi era imposibil să le evalueze mărimea şi natura până nu ajungeau în raza inserţiilor sale retinale.

Nici matricea palmară nu-l ajuta prea mult. Pentru a treia oară într-o oră, Ozzie examina datele pe care i le afişa în vederea virtuală. Nimeni nu folosea spectrul electromagnetic pentru transmisii. Nimeni nu răspunsese la semnalul de ajutor pe care îl emisese constant din clipa în care ajunseseră aici. Deşi pe de altă parte era greu de spus cât de departe ar fi călătorit semnalul acela prin atmosfera haloului de gaze...

Ozzie suspină dezamăgit – o dată în plus. Potrivit cronometrului din vederea virtuală, trecuseră patru ore de când băuse ultima dată; când îşi verifică şi ceasul vechi de la încheietura mâinii, îi arătă acelaşi lucru. Sosise timpul să ia decizia pe care o tot amânase în speranţa unui miracol.

Raniţa îi era legată de punte, la doi metri depărtare de culcuşul pe care şi-l improvizase. Îşi scoase curelele de umeri şi pluti într-acolo. Filtrul se afla înăuntru, cu tubul micuţ încolăcit cu grijă.

Orion se foi în cuibul pe care-l construise din funii şi sacul de dormit. Dădu să spună ceva, apoi zări filtrul din mâna lui Ozzie.

— Oh, nu! Nu se poate!

— Trebuie făcut ceea ce trebuie făcut, replică trist Ozzie.

— Eu n-o s-o fac, anunţă ferm băiatul. Silfenii au creat locul ăsta, aşa că nu trebuie să facem aşa ceva.

— Silfenii sunt în apropiere? întrebă Ozzie răbdător.

Orion îşi scoase pandantivul prieteniei. Trebui să împreuneze palmele căuş în jurul micuţei nestemate, înainte de a putea zări micuţa scânteie de jad din centru.

— Nu cred, suspină el posac.

— Mă gândeam eu...

Ozzie scotoci mai departe prin raniţă, până ce găsi o pungă veche de polietilenă. O privi abătut.

— Atunci... cred că asta-i!

— Eu n-o fac.

— Da, mi-ai zis.

Ozzie se împinse în punte şi se trase, mână cu mână, în jurul părţii de dedesubt a plutei, punând astfel o barieră modestă între el şi tovarăşii săi. Era ceva dificil şi fără spectatori. Dură o vreme până îşi convinse corpul şovăitor să coopereze, dar în cele din urmă izbuti să urineze în pungă.

Înşuruba filtrul pe sticla de apă şi se uită la punga de polietilenă.

— Haide, fă-o o dată, labă tristă, îşi spuse.

Capătul tubului intră în pungă, pe care o strânse pentru a ţine fluidul în jurul absorbţiei. Începu să pompeze filtrul, strângând în mod repetat mecanismul simplu în genul unui trăgaci, până ce în pungă nu mai rămase nimic.

— Oribil de scârbos! exclamă Orion când Ozzie apăru pe după marginea plutei.

— Nu, absolut deloc. Este pur şi simplu chimie. Filtrul înlătură toate impurităţile, producătorul o garantează. De când am plecat, tu ai băut apă identică cu asta.

— Nu-i adevărat! Este pipi, Ozzie!

— Nu mai este. Fii atent, să ştii că exploratorii din trecut trebuiau să facă acelaşi lucru în varianta naşpa când se rătăceau în deşert. Noi avem baftă, nenică!

— Eu n-o s-o fac. Mă mulţumesc cu fructele.

— Bine. Cum vrei.

Ozzie desfăcu capacul sticlei sale de apă şi în mod deliberat trase o duşcă zdravănă. Bineînţeles, nu avea absolut niciun gust; însă lui i se părea că simte cu totul altceva. *Fir-ar al naibii de puşti! Îmi bagă idei în cap.*

— Este ceva sigur? întrebă Tochee.

— Nu-ncepe şi tu.

— E dezgustător, aia e, comentă Orion. Cu totul scârbos!

— Nu ştiu dacă voi doi v-aţi dat seama, spuse Ozzie brusc săturat până peste cap de amândoi, dar suntem în căcat până la gât. De-acum înainte şi voi doi o să vă strângeţi urina.

— Nici vorbă! ţipă Orion.

— Ba da. Ozzie întinse sticla spre băiat. Vrei?

— Ozzie! E urina ta!
— Da. Ştiu. Începe atunci s-o păstrezi pe a ta.
— O s-o păstrez, însă n-o s-o beau.
— Organele mele digestive nu funcţionează ca ale voastre, anunţă Tochee. Pentru mine nu există un mecanism de separarare. Excelentul tău filtru va lucra pentru aşa ceva?
Orion gemu îngrozit şi se întoarse cu spatele, punându-şi palmele peste urechi.
— Cred că n-avem decât un mod prin care să aflam, remarcă Ozzie posomorât.

* * *

O mişcare bruscă îl trezi pe Ozzie; ceva îl împungea în mod repetat în piept. Înlătură banda de ţesătură pe care şi-o înfăşurase peste ochi ca să-şi ofere puţin întuneric. Un tentacul manipulator al lui Tochee era ridicat în formă de "S" chiar în faţa chipului său, pregătit să-l împungă din nou.
— Ce-i? mormăi Ozzie.
Îi era greu să adoarmă în imponderabilitate şi detesta să fie trezit. Ceasul din vederea virtuală îl anunţă că dormise doar douăzeci de minute. Asta îi spori iritarea.
— Trec multe creaturi zburătoare mari, zise Tochee. Nu cred că sunt păsări.
Ozzie scutură din cap, străduindu-se să-şi alunge letargia. O greşeală uriaşă. Strânse energic din fălci pentru a combate greaţa bruscă.
— Unde?
Tentaculul lui Tochee se îndreptă şi arătă spre prova.
Orion se lupta deja în pliurile groase ale sacului său de dormit când Ozzie îl ocoli. Încetini, prin două smucituri, apoi se prinse ferm de punte cu mâna dreaptă. În felul acesta, capul îi ieşea în afara plutei, făcându-l să se gândească la un soldat medieval care priveşte precaut peste meterezul castelului pentru a urmări apropierea unei armate invadatoare. O briză blândă îi clătină coafura afro. Tochee şi Orion i se alăturară.
— Uau! şopti Orion. Ce pot fi?
Ozzie îşi folosi inserţiile retinale pentru a transfoca. Stolul se întindea probabil pe un kilometru, cu mii de puncte maro-deschis, de culoarea pielii, ce se învolburau lent în urma

unui grup mic şi strâns. Era ca şi cum ar fi privit o cometă granulară, cu o coadă largă unduind lent în siajul nucleului. Se găseau la doi kilometri depărtare şi trasau o linie delicată pe albastrul infinit al haloului de gaze. E-majordomul activă mai multe programe de amplificare, izolând un punct. Imaginea fu lent rafinată, desluşind creatura din conturul ei ceţos original.

— Să dea dracii! murmură Ozzie.

— Ce-i? întrebă Orion.

Ozzie îi ceru e-majordomului să afişeze imaginea pe matricea palmară. O întoarse după aceea către băiat.

— Ah! rosti încet Orion.

Era un Silfen, dar nu semăna cu niciunul dintre cei pe care-i văzuseră în păduri când umblaseră pe potecile dintre planete. Acesta avea aripi. La prima vedere, părea ca şi cum un umanoid simplu ar fi stat cu braţele şi picioarele răşchirate în centrul unui cearşaf maroniu.

— Trebuia să fi ghicit, vorbi Ozzie. Yin şi Yang. Iar noi văzuserăm deja versiunea populară a zânelor celor bune.

Silfenul zburător semăna într-adevăr tulburător de mult cu un diavol clasic. Având soarele în spatele său, Ozzie văzu că aripile erau de fapt o membrană groasă care transforma lumina în chihlimbariu întunecat. Erau o pereche superioară şi una inferioară ce păreau să se suprapună; în tot cazul, printre ele nu trecea nicio rază de soare. Setul de sus era fixat de braţele Silfenului până la coate, îngăduind antebraţelor să se mişte liber. Un filigran de fire negre şi subţiri precum cele de păianjen se ramifica din braţe după un şablon similar cu vinişoarele unei frunze, întinzând membrana între ele. Pe picioare, al doilea set de aripi, mai mari, se extindea până la genunchi, apoi se îndoia spre exterior, lăsând un “V” larg între marginile lor curbate, astfel că partea de jos a picioarelor era liberă. Silfenul ar fi putut să umble şi pe sol. O coadă lungă ca un bici pornea din locul unde oamenii aveau coccisul, terminându-se cu o membrană triunghiulară ce semăna cu un zmeu roşiatic.

Silfenul nu zbura în felul în care o fac păsările planetare. Nu fâlfâia din aripi pentru a crea forţă portantă. Aici, în haloul de gaze, el se avânta pur şi simplu în sus. Membranele mari erau vele, care-i îngăduiau să capteze vântul şi să navigheze oriunde ar fi dorit.

Privind stolul care luneca în gigantice şi leneşe curbe spirale, Ozzie simţi un fior de invidie. Făpturile acelea deţineau ceea ce era, cu certitudine, libertatea finală.

— Şi noi ar trebui să facem asta, rosti Orion melancolic. Să ne legăm de pânze şi să zburăm. Atunci am putea ajunge oriunde am dori.

— Mda, încuviinţă Ozzie. Se încruntă, întrucât ideea băiatului îl făcuse să se concentreze asupra a ceea ce vedea, nu doar să se holbeze plin de invidie respectuoasă. Ştiţi ceva... asta nu-i în regulă.

— Ce anume? întrebă Tochee.

— Tot aranjamentul ăsta. Corpul Silfenilor este conceput pentru a păşi într-un câmp gravitaţional, la fel ca al nostru, da? Atunci, dacă îl modifici ca să poată zbura prin haloul de gaze, de ce-i mai laşi picioarele şi braţele? Asta nu-i o modificare care să le permită să trăiască aici permanent. Seamănă mai degrabă cu o versiune biologică a costumelor noastre Vinci. Este ceva temporar – aşa trebuie să fie! Aici n-ai nevoie de picioare, iar pe o planetă ţi-ar fi destul de greu să te descurci cu aripile alea.

— Probabil..., rosti Orion pe un ton nesigur.

— Am perfectă dreptate, anunţă ferm Ozzie. Asta nu-i decât altă parte a blestematei lor etape de “viaţă întrupată”. Este foarte interesantă, nimic de zis, totuşi încă nu le vedem faza finală – comunitatea de adulţi.

— Bine, Ozzie.

El îl ignoră pe băiat şi continuă să gândească cu glas tare:

— Trebuie să existe un loc unde ei capătă modificările astea după ce sosesc. Undeva în haloul de gaze... Undeva unde sunt sisteme biologice sofisticate.

— Sau poate că este o parte naturală a fazei lor, interveni Tochee.

— Poftim?

— Pe planeta mea natală, aveam nişte creaturi mici care treceau prin mai multe faze între ieşirea din găoace şi forma adultă, aptă de concepţie; mai întâi erau acvatice, apoi umblau pe sol şi în cele din urmă se îngropau în sol. Se modificau în funcţie de mediu. Aripioarele le cădeau şi le permiteau să-şi dezvolte nişte picioare primitive; după aceea îşi dezvoltau gheare frontale puternice pentru săpat, iar picioarele posterioare se atrofiau. Unii dintre savanţii noştri au speculat că propriile

noastre manipulatoare cărnoase n-ar fi decât o versiune avansată a mecanismului de morfogeneză. Nu s-au bucurat de prea multă popularitate fiindcă ne-au asociat cu creaturile acelea, deşi eu pot aprecia logica de la baza gândirii lor.

— Am înţeles, rosti Orion. Când Silfenii vin aici, le cresc aripi, iar când pleacă aripile li se atrofiază şi le cad. Ştiţi, mă-ntreb dacă asta-i etapa lor de naştere sau cea de împerechere?

Băiatul chicoti, aşa cum numai adolescenţii o pot face la gândul împerecherii.

— S-ar putea, aprobă Ozzie fără chef, intrigat pe neaşteptate de ideea unui act sexual petrecut în zbor. În tot cazul, implică manipulări biologice masive. Să sperăm că sunt nişte suplimentări. Băieţi, o s-avem nevoie de ajutor serios aici!

— Păi să-l cerem chiar lor, spuse Orion.

Scoase pandantivul prieteniei de sub tricoul murdar. Strălucirea verzuie din centru era îndeajuns de puternică pentru a fi văzută în ciuda luminii de la soarele haloului de gaze.

— Uau! murmură el. În stolul ăla trebuie să fie o mulţime. Verifică dacă funia de siguranţă îi era bine strânsă în jurul taliei, apoi se împinse, desprinzându-se de *Găsitoarea-potecii*. Alo! Hei, suntem aici! Aici! Agită cu disperare din braţe. Eu sunt, Orion, prietenul vostru! Şi Ozzie, şi Tochee!

Ozzie ezită o clipă. Asemănarea cu nişte diavoli era tulburător de apropiată... Se târî pe plută, revenind la raniţă, în timp ce Orion continua să strige şi să fluture din braţe. Băiatul nu avea să le atragă niciodată atenţia în felul acela, deoarece se aflau mult prea departe. Deşi, în fundul minţii, Ozzie suspecta că stolul de Silfeni ştia deja de existenţa lor aici. Scoase două semnalizatoare din raniţă şi se întoarse la prova.

— Vino-napoi, îi ceru el lui Orion.

Imediat ce băiatul reveni pe plută, Ozzie lansă o rachetă semnalizatoare, expediind-o în mod deliberat spre periferia stolului. Fără gravitaţie care s-o frâneze, steaua roşie şi strălucitoare parcurse o distanţă impresionantă înainte să se stingă. Stolul de Silfeni păru indiferent. Ozzie blestemă în barbă.

— Bine, dac-aşa trebuie să fie...

Îndreptă a doua rachetă direct către stol şi trase. De data aceasta, punctul orbitor de lumină aproape că ajunse lângă zburători.

— Pe asta trebuie s-o fi văzut! exclamă Orion. Nu se poate!

— Mda, făcu Ozzie. Aşa ar fi normal.

Silfenii nu dovedeau însă nicio intenţie de a-şi modifica direcţia.

— Mai trage una, îl îndemnă Orion.

— Nu, clătină Ozzie din cap. Au văzut-o. Ei ştiu că noi suntem aici.

— Ba nu, nu ştiu, n-au venit să ne-ajute... Glasul băiatului scâncea de disperare. Dacă ne-ar fi văzut, ar fi venit să ne-ajute. O ştiu. Sunt prietenii mei.

— Mai am numai două rachete. Ar fi o risipă.

— Ozzie!

— Nu putem face nimic, puştiule. Ei nu-s interesaţi. Dacă există un singur lucru pe care-l ştiu în mod cert despre Silfeni este că nu-i poţi sili să facă ceea ce nu vor.

— Trebuie să ne-ajute..., rosti Orion deznădăjduit.

Ozzie privi după stolul care se îndepărta de *Găsitoarea-potecii* pe o rută spiralată.

— Mă-ntreb ce-o fi atât de important pentru ei în locul spre care merg? murmură el în şoaptă.

În ciuda faptului că inserţiile erau comutate la amplificare maximă, nu putea să vadă nimic în direcţia de zbor a stolului. Trebuia să fi fost ceva destul de aproape, nu? Nici chiar un Silfen nu putea supravieţui la nesfârşit fără hrană şi apă. Sau poate că vânau creaturile aviare care trăiau în haloul de gaze?

Se uită la băiatul cu inima zdrobită, apoi la Tochee. Extra-terestrul masiv nu avea un limbaj al corpului similar oamenilor, totuşi ceva din postura lui nemişcată era universal. Prietenul lor era la fel de demoralizat şi de neliniştit ca şi el.

— Şi-acum ce facem? întrebă Orion. Ozzie nu putu găsi un răspuns.

* * *

La zece ore după ce stolul dispăruse în pâcla albăstruie a atmosferei, Ozzie ştiu că trebuiau neapărat să ajungă la unul dintre punctuleţele din haloul de gaze, chiar dacă ar fi fost vorba doar despre un masiv arbore spongios. Orion se retrăsese într-o posomoreala de proporţii, deşi Ozzie ştia perfect că nu era decât o mască pentru neliniştea băiatului. Tochee însă rămânea principala lui îngrijorare. Extraterestrul era într-o stare fizică

evident jalnică; firele lui de blană ca nişte ferigi se decolorau, iar proeminenţele musculoase manipulatoare de pe flancuri îi zvâcneau întruna. Creatura voinică nu se împăca deloc cu imponderabilitatea. Ozzie ştia că nu mâncase nimic de mai bine de o zi, iar el încă îl implora să bea ceva.

Se lăsă să plutească de pe punte şi începu să scaneze de jur împrejur, căutând orice obiect mare. Avea câteva idei despre felul în care şi-ar fi putut modifica traiectoria cu două grade şi era nerăbdător să vadă dacă vor funcţiona în mod practic. În principiu se gândise să lase pânza la capătul unei funii şi s-o utilizeze ca pe o cârmă foarte flexibilă, menţinând-o el însuşi orientată în direcţia corectă. Condiţiile erau ca şi perfecte; briza constantă şi blândă n-ar fi trebuit să ridice probleme în orientarea corespunzătoare a velei.

— Ce cauţi? întrebă Orion cu glas ce părea teribil de obosit.

— Orice, nenică. Trebuie să-ncepem să facem ceva practic.

— Crezi că putem?

Lipsa de speranţă din vocea băiatului îl făcu pe Ozzie să smucească de funia sa de siguranţă şi să revină pe pluta dărăpănată.

— Bineînţeles că putem. Avem nevoie doar de nişte idei proaspete, atâta tot. Chestia asta cu căzutul peste marginea planetei ne-a cam luat prin surprindere, este?

Orion încuviinţă în tăcere.

— Arborii vor avea multă apă. Şi probabil şi fructe comestibile. Le putem folosi lemnul şi frunzele pentru a modifica *Găsitoarea-potecii* în ceva care să poată zbura mult mai bine. Ai încredere în mine. Am fost în situaţii mai nasoale ca asta.

Băiatul îl privi surprins, apoi surâse lent.

— Nu-i adevărat!

— Să nu bagi mâna-n foc pentru asta. S-a-ntâmplat pe Akreos, când soarele planetei a intrat în faza de expansiune rece. Până atunci nimeni nu mai văzuse aşa ceva şi niciun astronom nu avea idee despre ce se petrecea. Nenică, climatul planetei ăleia s-a deteriorat atât de rapid, că nu-ţi venea să crezi. Parc-ai fi trăit în interiorul unui vechi film-catastrofic de la Hollywood. Aveam o familie acolo, mă-nsurasem c-o englezoaică pe care-o chema Annabelle; era cam de-o vârstă cu mine sau poate mai bătrână, trecuse prin vreo două reîntineriri. Era faimoasă pe Pământ chiar înaintea mea. Nu-mi pot aminti pentru ce anume,

probabil c-am şters amintirile respective. Da' drăguţă de tot şi cu o feţişoară dată naibii. Ţi-ar fi plăcut de ea. Ne stabiliserăm departe de capitala planetei şi desfăşuram idila rurală de bază într-un peisaj superb, exact între benzile temperată şi subtropicală, aşa că vara era realmente fierbinte şi în acelaşi timp aveam şi zăpadă iarna. Eu construisem o reşedinţă la intrarea într-o vale puţin adâncă şi pusesem pe picioare o fermă frumuşică. Evident, totul era automatizat, era inevitabil, pentru că ne petreceam majoritatea timpului ciocănindu-ne de-ai fi zis că ne-antrenam pentru Olimpiadă. Uau, da...

Chicoti, amintindu-şi, după care urmă:

— Aia a fost una dintre vieţile în care mi-am băgat o mică amplificare acolo unde contează cel mai mult pentru un bărbat... ştii tu. Nu c-aş fi avut nevoie de cine ştie ce amplificare, da' – ce naiba!

— Ozzie...

— Bine, bine, gata. Stătusem acolo-n mijlocul naturii de vreo doi ani, aveam un copil şi-aşteptam încă unu', când s-a stins lumina. Să dea dracii dacăn-a fost chestia cea mai stranie pe care-am văzut-o vreodată. Într-o singură săptămână, soarele a devenit portocaliu. Fotosfera i s-a dezumflat şi ea; practic, o puteai vedea cum se micşorează. În cele din urmă s-a-nţeles ce se petrecea, ceva legat de straturile instabile de hidrogen. Ştii, soarele se rotea mult mai repede decât ar fi fost normal, iar asta a dat peste cap curenți de convecţie interni. Heliul şi carbonul se ridicau în talazuri în nivelul de fuziune. Cred c-asta a fost. Oricum... Akreos s-a răcit *foarte rapid*.

— Ozzie...

— Nu mă-ntrerupe, nenică. Din cer au explodat viscole. Nu se mai opreau. Şi era frig, de-acord, nu chiar atât de naşpa ca pe planeta Citadelei de Gheaţă, da' vreau să-ţi spun că era un ger de-ţi îngheţau coaiele pentru o planetă U-congruentă. Atât de frig, că toate liniile ferate au devenit casante şi s-au fisurat. Bineînţeles, avioanele nu puteau zbura pe viscol. Şi nu exista niciun plug pentru zăpadă cu caracteristici pentru a menţine drumurile deschise în condiţiile astea. A trebuit să fim evacuaţi. Pe amărâta aia de planetă erau deja peste cinci milioane de oameni şi practic nu mai exista niciun mijloc de transport. Consiliul Commonwealth-ului a importat snowmobile de pe toate 15Mari, dar s-a concentrat asupra capitalei şi a oraşelor

importante. Eu şi Annabelle am rămas complet pe cont propriu. Aşa c-a trebuit să demontez toate maşinăriile din fermă şi să construiesc ceva. Ştii ce-am construit? O pernă de aer, nenică, să-mi bag pula! Îţi vine să crezi? Adică tehnologie din secolul al XX-lea. Cât de căcat poate să fie? Dacă tot o pornisem de ce să nu fi construit o rachetă? Chestia-i c-a mers. Am pornit spre capitală, însă deja se puseseră în mişcare gheţarii. Ai habar cât de repede se pot mişca? Nenică, parcă erau supertrailere pe banda de mare viteză. Noi goneam înaintea lor în perna de aer – erau nişte stânci de gheaţă înalte de-un kilometru şi jumătate, care mugeau peste sol, strivind tot ce-ntâlneau în cale şi împingând munţii în lături. Proviziile erau pe terminate şi nivelul de energie ne ajunsese la...

— *Ozzie!* arătă Orion disperat.

— Ce-i?

Ozzie se întoarse, strângând mai puternic din braţe pentru a împiedica mişcarea să se transforme în rotaţie. Un fragment neregulat de uscat se ridica peste prova *Găsitoarei-potecii* ca un satelit aflat mult prea aproape. Acoperea un sfert din cer.

— Futu-i! croncăni el.

E-majordomul începu imediat analiza dimensiunilor. Bucata netedă şi alungită de sol era lungă de treizeci şi opt de kilometri şi lată de nouă kilometri în centru, cu ambele capete ascuţindu-se treptat aidoma unor pumnale. Suprafaţa îi era în cea mai mare parte vegetaţie, o boltă de coroane înfrunzite de arbori, ale căror umbre se întindeau de la maron-închis prin galben-sulfuros, până la verde-măsliniu. Fuioare înguste de ceaţă albă ca lebăda lunecau prin frunziş cu o lentoare ce sugera lichidul vâscos. Punctul cel mai apropiat al masei alarmant de solide era la şaptesprezece kilometri de ei.

— De unde pizda mă-sii a apărut? se bâlbâi Ozzie.

De acord, el nu mai privise prea mult cerul după dispariţia stolului, dar cu siguranţă aşa ceva ar fi trebuit să fie vizibil de la mare depărtare. Doar nu dormise chiar atât de mult.

— Ne vom izbi, rosti Tochee.

E-majordomul lui Ozzie le calculă viteza de apropiere ca fiind sub un metru pe secundă. Linii vectoriale purpurii îi lunecară peste vederea virtuală. Nu putea fi nici urmă de îndoială că se găseau pe un curs de joncţiune.

— Nu, îl corectă Ozzie, n-o să ne izbim, ci doar o să ne ciocnim uşor. Nu uita – suntem în imponderabilitate. Iar cu viteza asta mai avem încă cinci ore. Nu vom păţi mai nimic.
— Ei au făcut-o! exclamă jubilând Orion. Silfenii ne-au văzut şi ne-au ghidat aici. Ştiam eu că ne sunt prieteni.
Ozzie ar fi vrut să-i spună băiatului cât de improbabil ar fi fost aşa ceva; pe de altă parte însă haloul de gaze nu era tocmai un artefact natural.
— S-ar putea. Gata, băieţi, ia să vedem cum o să lansăm lasoul spre suprafaţă când ne-apropiem.

* * *

Mai aveau douăzeci de minute până la ceea ce acum numeau Insula 2. Un vânt blând îi conferea *Găsitoarei-potecii* o rostogolire leneşă, uşor aleatorie, care îngreuna posibilitatea de a şti cu exactitate ce parte a plutei va fi în sus în momentul izbirii. *Ciocnirii!* Ozzie intenţiona să abandoneze vela când ajungeau cu chila spre Insula 2 şi la numai câteva minute de contact. În felul acela ar fi trebuit să li se încetinească rotaţia amplificată de briză; deşi el nu era convins dacă aici nu s-ar fi putut aplica principiul din patinajul artistic şi dacă aducerea masei la centru n-ar fi ajutat de fapt la creşterea vitezei de rotaţie. Oricum, toţi erau de părere că cel mai bine ar fi fost să sară imediat înainte ca pluta să atingă vârfurile copacilor.
Mai erau zece minute şi Insula 2 devenise alarmant de mare şi foarte solidă. Momentele cele mai neplăcute erau atunci când giraţia lor de neoprit îşi schimba orientarea vizuală, astfel încât păreau să cadă *în sus* către ea. De la distanţa aceasta, nu mai era un punctuleţ. Părea un continent.
Toate obiectele libere de la bord fuseseră ferm legate de punte. Ozzie examina frânghiile velei şi se întrebă în ce ordine să le taie. Pânza avea să zboare în vârfurile copacilor. Existau destule crenguţe şi frunze curbate aidoma unor ferigi ce se ridicau deasupra coronamentului general pentru ca să fie sigur că se vor agăţa zdravăn în momentul contactului. O ricoşare înapoi în spaţiu ar fi fost ca o ultimă insultă.
Cu două minute înainte de impact, Ozzie îşi reteză funia de siguranţă. În niciun caz nu dorea să fie târât de masa plutei, dacă contactul cu arborii ar fi dat-o peste cap. Insula 2 era acum

îndeajuns de aproape ca să dezvăluie ochiului liber o bogăţie de detalii. Solul în sine continua să fie ocultat de copaci, dar prin coronamentul cafeniu şi verde, se puteau distinge tuburi purpurii asemănătoare unor spaghete, încolăcite în noduri complicate. Câteva coloane de culoare ocru se ridicau zeci de metri din frunziş, precum arbori bătrâni gigantici care muriseră şi se pietrificaseră. Se terminau prin bulbi de spini neliniştitor de ascuţiţi. Ozzie speră că *Găsitoarea-potecii* nu va coborî direct pe unul dintre ei; ar fi fost în pericolul unei trageri letale în ţeapă.

— Acolo jos e apă, spuse Tochee.

Prietenul lor era cocoţat pe marginea plutei, pregătit să sară în orice clipă.

— Asta-i semn bun, comentă Ozzie. Ne putem umple containerele. Iar tu trebuie neapărat să-ncepi să bei serios.

Filtrul nu avusese prea mare succes în separarea materiilor fecale ale lui Tochee.

— Poate că nu a fost o traducere bună, zise Tochee. Eu nu cred că o apă ca asta e un semn bun. De ce se comportă aşa?

Ozzie se uită de la extraterestrul masiv la matricea sa palmară.

— Cum adică „aşa”? Ce face?

— Curge peste sol, ca şi cum ar fi pe o planetă.

— Nu se poate...

Ozzie se holbă, scanând cu inserţiile retinale coronamentul şi ceţurile sale şerpuitoare, căutând o breşă. Sub frunzele straniu spiralate exista sol. Sol lutos, acoperit de frunze moarte. *Ce ţine frunzele în loc?*

— Hopa..., mormăi Ozzie. (Bănuise că numai insulele acvatice mari utilizau gravitaţia artificială.) Dobitoc ce sunt!

— Ce-i? întrebă Orion panicat. *Găsitoarea-potecii* începea să-şi mărească viteza.

— Ţineţi-vă bine! răcni Ozzie. Îl prinse pe Orion de mână: Nu sări!

— Dar...

Pluta scârţâi ameninţător, când greutatea reveni pe punte. Erau uşor înclinaţi şi lunecau în jos (iar acum era clar *în jos*) spre vârfurile neregulate ale arborilor de pe Insula 2.

Găsitoarea-potecii era în plină accelerare, când se izbi de crengile superioare. Toţi călătorii fură proiectaţi violent într-o parte. Impactul îi împinse stomacul lui Ozzie undeva în tălpi, în

timp ce spinarea îi lovi dureros puntea. Lemnul se îndoi alarmant sub el. Îl încercă imediat senzaţia acută de vomă. De jur împrejur reverberau zgomote puternice de şocuri şi trosnete. Frunze pieloase îl loviră cu forţă peste obraji şi ţepi minusculi i se strecurară printre tuleiele bărbii. Pluta se înclină şi mai mult, tinzând spre verticală. Ozzie simţi cum lunecă peste puntea grosolană, care se curba de-a dreptul îngrijorător. Cumva, se răsturnase complet, astfel că avea să lovească solul mai întâi cu capul. *Găsitoarea-potecii* se încovoia şi în acelaşi timp cobora prin arbore, rupându-i ramurile.

Manipulatorul lui Tochee se curbă în jurul gleznei lui Ozzie. Bărbatul fu smuls violent în sus, când pluta căzu de sub el. Universul se roti ameţitor şi dungi curbe de jad, caramel şi turcoaz îi brăzdară vederea. Iar apoi coborârea i se opri în mod brusc. Universul îşi inversă direcţia şi *Găsitoarea-potecii* îşi încheie asolizarea lipsită de demnitate printr-un trosnet ce-i răsună prin oase.

— Aăaaarrr.... Futu-i!

Ozzie încercă să clipească, pentru a limpezi ceaţa confuză pe care i-o înregistrau ochii. O durere arzătoare îi străpungea genunchiul drept. Obrajii îl usturau şi simţea ceva umed năclăindu-i firele de barbă. Când se pipăi în zona aceea, îşi văzu degetele strălucind de sânge.

Înclină capul şi se uită în jos – *ba nu, în sus* – către tentaculul cărnos care-i cuprindea gleznele. Deasupra sa, Tochee era proptit în locul din care o creangă groasă se ramifica din tulpina principală, cu manipulatorul extins mai mult decât îl văzuse Ozzie vreodată. Extraterestrul cel mare nu se clintea defel, deşi se putea vedea că inhala guri mari de aer. Câteva aşchii lungi îi ieşeau din pielea multicoloră, iar din laceraţii supura un fluid vâscos şi chihlimbariu. Când Ozzie coborî din nou capul, văzu solul la cel puţin cincisprezece metri mai jos. *Găsitoarea-potecii* zăcea sub el, cu puntea ruptă în câteva locuri şi toate bunurile lor risipite în jur.

Inserţiile retinale îi arătară că ochiul lui Tochee îi semnaliza rapid. Îl întreba dacă păţise ceva. Ozzie izbuti să surâdă fără putere şi-şi ridică degetul mare spre el. Tochee îşi contractă puţin tentaculul şi începu să-l legene lin într-o parte şi cealaltă, sporindu-i treptat pendularea. Arborele se apropia tot mai mult cu fiecare arc pe care-l descria, până ce Ozzie izbuti în cele din

urmă să înhaţe o cracă groasă. Picioarele îi fură eliberate şi el se prăbuşi peste ramură. Primul lucru pe care-l observă fu cât de dură era scoarţa, aproape ca o piatră.

— Mersi, nenică. Îţi rămân dator, gâfâi el, deşi Tochee nu putea să audă. Orion? Hei, puştiule, unde eşti? Se uită iarăşi în jos la pluta ruptă: *Orion?*

— Aici.

Ozzie privi în spate, peste umăr, apoi în sus. Băiatul era încâlcit în crengile copacului cel mai apropiat, o reţea ovoidală fără frunze, însă alcătuită din tulpini foarte subţiri de culoarea alamei. Începu să se zbată, coborând prin interior; pe când o făcea, tulpinile mai mici se îndoiau elastic, pentru a-i îngădui să treacă.

— Am sărit. Scuze, rosti Orion. Ştiu că tu ai zis să nu sar. Mi-a fost frică. Da' copacu' ăsta-i făcut din cauciuc sau aşa ceva.

— Da, da. bravo, făcu Ozzie. Felicitări.

— Oricum, aici nu-i cine ştie ce gravitaţie, urmă băiatul cu entuziasm. Nu-i ca pe o planetă obişnuită sau ca pe insula de apă.

— Grozav.

Ozzie observă abia acum că nu se simţea foarte greu. Îşi slăbi strânsoarea în jurul crăcii şi se mişcă uşor, experimentând. Gravitaţia era probabil cam o treime din cea terestră standard.

Tochee se lăsă să lunece lin pe arbore, oprindu-se pentru scurt timp când ajunse în dreptul lui Ozzie.

— Nu mai sunt în imponderabilitate. Şabloanele lui oculare scânteiau mulţumit. Îmi place locul acesta.

Ozzie mai ridică o dată, fără putere, degetul mare către prietenul său şi începu să examineze posibilităţile de coborâre.

Orion şi Tochee îl aşteptau la baza copacului. Ozzie se sculă foarte prudent, fericit că nu se găsea într-un câmp gravitaţional integral; îşi simţea genunchiul ca şi cum i-ar fi fost vârât în foc.

— Dă-mi, te rog, trusa de prim-ajutor, îi ceru băiatului.

Orion ţopăi peste terenul neregulat, căutând printre obiectele lor împrăştiate peste tot. Când reveni, purta atât trusa medicală, cât şi matricea palmară. Ozzie se aşeză pe sol şi atinse o sondă diagnostician de pielea inflamată de deasupra genunchiului. Sângele îi picura de pe bărbie şi cădea leneş, pătându-i tricoul deja foarte murdar. E-majordomul îl anunţă că

unele COtatuaje de pe obraz îi fuseseră rupte şi opera numai la capacitate redusă.

Tochee stătea pe pământ, vizavi de el, şi-şi folosea un tentacul pentru a extrage aşchiile mari din piele. Un fior îi cutremura trupul la fiecare aşchie pe care o scotea.

— Ce facem acum? întrebă Orion.

— Asta-i o întrebare bună.

* * *

— Consideraţi că ăsta-i cadoul meu de nuntă, spuse Nigel Sheldon.

Wilson nu se obosi să-i răspundă. Ridică în faţa ochilor casca transparentă. De cealaltă parte a ei, Anna îl fulgera cu privirea specială de avertisment.

— Mulţumesc, rosti Wilson stângaci. Apreciez gestul.

— Pentru puţin. Nigel părea indiferent la orice tonuri ascunse. Trebuie să recunosc că problema asta îmi stârnise curiozitatea.

Wilson îţi coborî casca pe cap. Gulerul costumului spaţial se autofixă etanş. E-majordomul rulă verificări prin matricea costumului şi-i dădu acceptul.

Cei nouă oameni se pregăteau într-o incintă lungă cu pereţii din material compozit. Wilson considerase că ar fi trebuit să ia şi echipa criminalistă a Marinei, dar acum începea să-şi spună că poate i-ar fi plăcut câteva clipe de solitudine. N-avea să aibă parte de aşa ceva; în ciuda finanţării lui Nigel, această mică excursie era costisitoare.

Comandorul Hogan conducea echipa de investigaţii şi răspundea mereu oficial şi respectuos, părând aproape copleşit de prezenţa lui Nigel. Wilson ştia că el era omul lui Rafael, cel care o înlocuise pe Myo. Asta nu însemna că ar fi fost vreun ticălos, totuşi amiralul se simţea mai destins faţă de adjunctul lui, locotenentul Tarlo, care privea excursia cu entuziasm băieţesc şi nu era deloc intimidat de cei pe care-i însoţea. Încă de când sosiseră în incinta pregătitoare, el şi Nigel flecăriseră despre posibilităţile de surfing de pe diverse planete. Pe lângă Hogan şi Tarlo, mai participau patru ofiţeri din personalul tehnic al Marinei, ce urmau să inspecteze sistemele pe care le vizitau pentru a vedea ce dracu' făceau Păzitorii cu ele. Toţi erau încântaţi de

excursie, aşa cum era firesc. O zi de absenţă de la birou şi de la rutinele uzuale, provocări tehnice interesante, posibilitatea de a fi cunoscuţi de amiral şi de a vorbi cu Nigel Sheldon însuşi...

— Noi suntem gata, anunţă Daniel Alster.

Wilson se gândi că dacă principalul adjunct al lui Nigel avea vreo reţinere faţă de participarea şefului său, o ascundea perfect.

Nouă siluete în costume spaţiale tropăiră printr-un coridor lung spre sala porţii, cu cizmele răsunând sonor din pereţii vechi de beton. Amintirile lui Wilson îi rederulară clipele când echipajul lui *Ulysses* traversase pasarela principală din Cape Canaveral, de la autobuz la scara avionului spaţial de tip scramjet care-i aştepta; scurtul lor drum era străjuit de ambele părţi de reporteri şi personal NASA ticsiţi pe o adâncime de zece rânduri, care strigau şi ovaţionau când se îmbarcaseră în prima etapă a zborului către altă planetă. Între timp, în California, Ozzie şi Nigel goleau beri, agăţau fete, fumau iarbă şi construiau ultimele componente ale maşinii lor...

Poarta fusese operată de divizia de explorare a TSC, demult în zilele în care se aventurau prin spaţiul de fază I. Perioada respectivă se încheiase cu mai bine de un secol şi jumătate în urmă, când divizia de explorare îşi strânsese echipamentele şi se mutase pe 15Mari; acum era din nou în tranzit, în drum spre spaţiul de fază III, cu înaintarea întârziată doar de invazia Dysonilor. Însă această gaură-de-vierme rămăsese activă, cuibărită într-o secţiune din LA Galactic pe care publicul general n-o vizita niciodată. Era utilizată pentru multe situaţii: ca rezervă de avarie pentru porţile comerciale mari, pentru asigurarea răspunsului de tranzit rapid al serviciilor de urgenţă în cazul unor calamităţi naturale, pentru transportul circuitelor energetice de rezervă pe Lună în eventualitatea oricărei întreruperi a liniilor regulate. Dar în primul rând, asigura transport interstelar pentru guvernele care nu-şi puteau permite, sau care nu erau îndeajuns de liberale pentru a aproba sentinţele de suspendare a vieţii pentru criminali. Până şi pe planetele vechi din spaţiul de fază I, dezvoltate şi “progresiste”, despre unele infracţiuni se considera că necesitau ceva mai drastic decât suspendarea, iar un procentaj însemnat de delincvenţi condamnaţi refuza oricum suspendarea. Cu un oportunism caracteristic, TSC satisfăcea piaţa pentru asemenea exil.

În spaţiul de fază I existau câteva planete aflate pe linia de separaţie a stării U-congruentă; dacă ar fi fost deschise pentru colonizare, viaţa pe ele ar fi fost grea. Pe măsură ce TSC exploră şi deschise o sută de alte planete mai accesibile, cele de pe linia de separaţie fură trase rapid pe linie secundară şi limitate la intrări detaliate în arhivele astronomice şi istoria companiei.

Hardrock se număra printre ele, o planetă ale cărei forme de viaţă erau pe treptele cele mai de jos ale scării evolutive, fără animale de sol şi doar cu meduze primitive în mări. Un loc perfect în care să arunci drojdia omenirii, un loc în care infractorii erau incapabili să facă vreun rău altcuiva decât celor aidoma lor. De aceea, o dată pe săptămână. TSC deschidea o gaură-de-vierme în alt punct de pe Hardrock, expedia lăzi cu echipamente agricole, seminţe, produse medicale şi alimente, după care îi anunţa pe condamnaţi de transport. În continuare, aceştia rămâneau pe cont propriu.

Sala circulară a porţii părea rudimentară prin comparaţie cu echivalentele ei moderne; suprafeţele de beton şi metal neprelucrat erau mai adecvate manipulării mărfurilor, decât a oamenilor. Wilson totuşi suspecta că cei care treceau pe aici erau oricum priviţi ca fiind mai puţin decât nişte mărfuri. Pe podea se afla un transRover de clasa 5-B-H, un jeep simplu, deschis, utilizat pentru deplasări pe planetele fără atmosferă, cu anvelope mari de presiune redusă. Pe rackul din spate fuseseră încărcate câteva lăzi cu echipamente. Poarta în sine era un cerc simplu, cu diametrul de trei metri, puţin ieşită în afară din peretele concav. Un câmp de forţă pâlpâia peste ea, transformând aerul într-un strat fumuriu, uşor granulat.

Daniel Alster le zâmbi scurt.

— Mult noroc, rosti el şi plecă.

Wilson se uită în sus pe peretele aflat vizavi de poartă, către fereastra mare a centrului de operaţiuni. De cealaltă parte a ei erau tolăniţi doi tehnicieni, care-i priveau dezinteresaţi pe călători şi schimbau glume între ei.

— Atenţie! îi anunţă controlerul porţii. Deschidem gaura-de-vierme.

O lumină alburie începu să strălucească prin câmpul de forţă. Wilson se întoarse într-acolo şi zări umbre slabe crescând pe podea în spatele membrilor echipei. Lumina se intensifică, deveni chihlimbarie, apoi se întunecă spre maroniu. Inima lui începu

să-şi iuţească bătăile pe măsură ce culoarea îi declanşa fel de fel de comutatoare în creier. *De ce dracu' mă bag în chestia asta?* Nu-şi dăduse seama cât de mult îl obsedase Marte de-a lungul secolelor.

Gaura-de-vierme se deschise. După o pauză de peste trei secole, Wilson privea din nou peste Arabia Terra.

— Aveţi acceptul de începere, rosti controlerul porţii. Wilson inspiră adânc, privind fix peisajul presărat de bolovani. Fuioare subţiri de praf roşcat goneau prin atmosfera ultrararefiată.

— Vrei să fii primul? întrebă Nigel.

Cât de invidios fusese pe comandantul Dylan Lewis cu secole în urmă, primul om care călcase pe altă planetă! Atât doar că el nu fusese primul om; Nigel îi aşteptase acolo. Un straniu fenomen atmosferic purtă hohotul lui Ozzie de-a lungul timpului şi-l reverberă în jurul sălii. *“Hai, nenică, termină cu-astea, o să-i faci să se pişe pe ei de frică.”*

— Sigur, rosti sec Wilson şi trecu prin câmpul de forţă. Sol marţian sub picioare. Atmosferă tivită cu roz, care dunga orizontul şi se întuneca treptat până la negru-cărbune direct deasupra capului. Un milion de bolovani colţuroşi şi plini de ciupituri risipiţi peste tot, cu colb ruginiu în toate crăpăturile. Privi în jur, plasându-se în contextul geografiei şi caracteristicilor pe care nu le putea uita niciodată. În stânga lui se găsea buza giganticului crater Schiaparelli, ceea ce ar fi trebuit să însemne că... Acolo, aproape direct către nord! Două movile de sol roşu, care îmbrăţişau treimea inferioară a landerelor de cargo. Fuzelajele lor albe din titan fuseseră scrijelite de furtunile din ultimele trei secole, care le curăţaseră toate însemnele şi culorile. Secţiunile expuse erau acum curbe mate de metal întunecat, cu muchiile iniţial ascuţite ale mecanismelor de eliberare a paraşutelor erodate până la nivelul unor pâlcuri de negi. În câteva locuri se căscau găuri ce dezvăluiau scheletul de traverse interioare, aidoma coliviilor unor cavităţi negre.

Aşadar, dacă landerele erau acolo, atunci... Se întoarse lent pentru a-l vedea pe *Eagle II*. Cândva în decursul anilor, trenul de amartizare colapsase în mod evident, coborând pe sol pântecele avionului spaţial. Nisipurile marţiene revendicaseră vehiculul, creând o dună netedă şi triunghiulară de sol, ale cărei degete superioare de praf arămiu prinseseră partea superioară a fuzelajului avionului spaţial. Din deriva din spate nu mai

rămăsese decât un ciot de material compozit decolorat şi casant, care avea doar jumătate din înălţimea originală.

— La dracu’, murmură Wilson. Îşi simţea ochii umezi.

Ţi-e bine? apăru un mesaj exclusiv text de la Anna.

Sigur că da. Lăsaţi-mă numai un moment. Înainta puţin peste peisajul îngheţat, îngăduindu-le celorlalţi să iasă prin gaura-de-vierme. Tarlo pilota transRoverul, hurducându-se peste solul accidentat.

— Oho, exclamă el, gravitaţia asta mică ne creează probleme cu manevrabilitatea! Şi bolovanii ăştia complică totul. N-am mai văzut atâtea pietroaie într-un singur loc. Ce-a fost aici – o ploaie masivă de meteoriţi, sau ce? Cum aţi pilotat când aţi fost aici, domnule amiral?

— N-am apucat să pilotăm, răspunse Wilson. Aduseseră cu ei trei laboratoare mobile, cele mai bune pe care le putuseră construi tehnologia secolului al XXI-lea şi banii. Mari cât o rulotă Winnebago, cu acumulatori recombinatori capabile să le poarte pe sute de kilometri; cu planuri pentru a explora toate caracteristicile interesante descoperite de cartografierea sateliţilor. Erau încă în interiorul landerelor cargo; în minte, Wilson le putea vedea ca pe nişte fetuşi morţi din metal, cu toate piesele mobile sudate laolaltă de ger, cu vopseaua protectoare cojindu-se în atmosfera teribil de ostilă.

— Ne-am întors direct acasă.

— Aţi fi putut să rămâneţi şi să exploraţi, comentă Nigel fără să sune prea chinuit de remuşcări.

— Da, am fi putut.

Wilson încerca să deducă posibilităţile de apropiere de relicvele mişcătoare din peisaj. Porni spre *Eagle II*. Dimensiunile sale îi erau întipărite perfect în minte, îngăduindu-i să-i traseze forma prin movila neregulată de sol. Aripile cu profil dinamic fuseseră complet retrase pentru asolizare, pliindu-se îndărăt într-un triunghi turtit; se zărea curba lină pe care o urmau pentru a se contopi cu fuzelajul. Ambele secţiuni înguste de parbriz erau îngropate sub nisip; bărbatul se simţea mulţumit în privinţa asta, fiindcă i se părea echivalentul închiderii pleoapelor unui mort. Nu mai dorea să privească înăuntru.

Urmând profilul de la bot către spate – trei virgulă douăzecişi şapte metri – ajungea la trapa frontală pentru echipaj. În locul respectiv nu exista nicio depresiune în dună.

De altfel nu-şi putea reaminti dacă lăsaseră trapa deschisă, sau o închiseseră când plecaseră. Totuşi Orchiston trecuse ultima prin gaura-de-vierme, ieşind în hărmălaia nebună în care se transformase campusul colegiului, un rezultat inevitabil întrucât jumătate din populaţia statului sărise în automobile în toiul nopţii pentru a vedea maşinăria minunată. Înainte de asta, însă, în puţinele minute de extaz în care echipajul crezuse că-şi atinsese obiectivul, el şi comandantul Lewis se chinuiseră cu drapelul. Protocolul NASA cerea să fie instalat în afara efluxului motoarelor, astfel încât videocamerele să-l poată vedea fluturând când aveau să decoleze. Aici... Se aplecă încet şi începu să scormonească în nisipul fin. Volburi mici i se înfoiară sub mănuşi.

— Am găsit baliza Reynolds, domnule amiral, anunţă comandorul Hogan. La trei kilometri depărtare, sub un unghi de patruzeci şi şapte de grade.

— Bravo, spuse Nigel. Ia duceţi-vă pân-acolo şi obţineţi nişte răspunsuri de la echipamentele ştiinţifice, da?

— Da, domnule.

Wilson se gândi că poate apreciase niţel greşit poziţia. La urma urmelor era posibil ca *Eagle II* să se fi deplasat, rotindu-se când cedaseră traversele trenului de amartizare. Văzu transRoverul începând să se legene şi pornind peste nisipul ondulat, cu cei şase membri ai Marinei ţinându-se strâns de barele de ranforsare.

— Ce cauţi? întrebă Anna.

— Nu sunt sigur. Mai înainta câţiva paşi şi se aplecă din nou. Bine... De fapt, caut drapelul. Ştiu că-l scosesem... Probabil că l-a purtat vântul.

Ea puse mâinile în şolduri şi se roti într-un cerc complet.

— Ar putea fi oriunde pe-aici. Furtunile sunt realmente feroce pe Marte. Pot dura şi săptămâni.

— Mai exact luni şi pot acoperi întreaga planetă. Renunţă să mai scurme prin sol. Sunt sigur că-mi amintesc c-am folosit o bormaşină de forţă ca să înşurubez picioarele suportului. Trebuia să-l asigurăm.

Nigel suise panta de nisip care se ridica pe fuzelajul lui *Eagle II*. Mâna lui atinse resturile derivei din spate.

— Să ştii că nu-i corect. Nava asta merită mai mult. Ar trebui s-aranjăm s-o luăm acasă. Pun pariu că muzeul Moştenirea

Tehnologică a Californiei ar fi încântat s-o aibă. Probabil c-ar plăti şi restaurarea.

— Nu, răspunse Wilson în mod reflex. Este distrusă. De-acum face parte din istoria lui Marte. Locul ei este aici.

— Nu-i chiar aşa “distrusă”. Nigel trecu palma peste fuselaj. Se construia bine pe atunci.

— I-aţi distrus inima.

— Să dea dracii! Ştiam, frate, ştiam, să-mi bag picioarele! Ai rămas șucărit pe mine.

— Nu, n-am rămas deloc. În ziua aceea, amândoi – tu şi eu – am făcut parte din istorie. Tabăra mea a pierdut, dar oricum era pe punctul să piardă. Tehnologia găurilor-de-vierme era inevitabilă. Dacă n-aţi fi făcut-o voi, ar fi făcut-o altcineva.

— Serios? Habar n-ai cât de greu a fost să rezolvăm ecuaţiile alea matematice şi nici cât ne-am chinuit să le transpunem în hardware. Nimeni cu excepţia lui Ozzie n-ar fi reuşit. Ştiu c-are reputaţie de ţăcănit, da’ i-un geniu, un geniu adevărat, o supernovă în comparaţie cu Newton, Einstein şi Hawking.

— Dacă ceva se poate face, atunci va fi făcut. Nu-ncerca să personalizezi cazul ăsta. Noi reprezentăm evenimente, atâta tot.

— Ah, superb, ce să-ţi spun! Deci eu nu-s decât un fel de efigie, da?

— Auziţi, vreţi, vă rog, să-ncetaţi? interveni Anna. Amândoi aveţi păreri extraordinare despre propriile persoane. Wilson, el are dreptate. Nu poţi lăsa navele acestea vechi să se mai descompună. Ele reprezintă istorie, aşa cum ai spus, şi încă o parte foarte importantă a istoriei.

— Scuze, bolborosi Wilson. Atât doar că... m-a dat peste cap întoarcerea aici. La reîntinerire nu ştergi jumătate din lucrurile pe care crezi că le ai.

— Asta aşa-i, încuviinţă Nigel. Haide să găsim un suvenir care să nu fie un pietroi. Pe-aici pe undeva trebuie să existe ceva.

— Data trecută n-am luat nici măcar un pietroi, spuse Wilson.

— Chiar aşa?

— Da. N-am rulat programul ştiinţific. Cred că Lewis şi-a luat primul eşantion, însă NASA l-a păstrat după ce am revenit acasă.

— La dracu’! Ştii ceva – nici eu nu-mi reamintesc să fi luat vreo piatră.

— Dumnezeule! exclamă Anna. Se aplecă, ridică două pietricele contorsionate şi întinse câte una fiecărui bărbat. Voi doi nu sunteţi de absolut niciun folos!

* * *

Roderick Deakins mergea pe Briggins pe cât de nepăsător putea fi cineva care se plimba la două noaptea prin districtul Olika. Era recunoscător că pe lângă el nu trecuse niciun echipaj de patrulare, deşi asta n-avea să mai dureze mult timp. Olika era locul unde locuiau mulţi bogătaşi cu legături suspuse în primăria Darklake. Poliţia patrula frecvent pe aici, nu ca în districtul Tulosa unde locuia Roderick. Acolo rareori vedeai un poliţist după căderea întunericului şi niciodată de unul singur.

— Asta-i? întrebă Marlon Simmonds.

De-a lungul anilor, Roderick lucrase de multe ori cu Marlon. Nimic foarte serios – nu-i puteai numi parteneri –dar în adolescenţă avuseseră partea lor de jafuri stradale, urmate de o serie de spargeri când fugiseră cu Usaro prin ‘69. După aceea fuseseră condamnaţi pentru un jaf în antrepozitele Marina Mall, care se sfârşise foarte prost în ‘73. După ce fuseseră eliberaţi condiţionat, ajunseseră să-l ajute pe Lo Kin, un boss mărunt care avea o afacere de protecţii în vestul Tulosei, unde se împotmoliseră de atunci. Trecutul acela şi încrederea reciprocă făceau ca ei să reprezinte perechea perfectă pentru trebuşoara asta.

— Cât pizda mă-sii e număru’? şuieră Roderick.

— 1800, răspunse Marlon privind numărul din alamă fixat în arcada de coral-uscat de deasupra porţii.

Ăsta era Marlon, nimic nu părea să-l sperie. Corpul său amplificat biochimic cântărea cel puţin de două ori mai mult ca al lui Roderick şi înainta cu inerţia inevitabilă a unui camion de douăzeci de tone. Atitudinea lui generală îi reflecta prezenţa fizică, îngăduindu-i să treacă prin viaţă cu ştiinţa că foarte puţine îi puteau sta în cale.

— Atunci asta-i, da? făcu Roderick.

Bărbatul pentru care operau acum, şi care era un asociat al lui Lo Kin, fusese foarte precis. Numărul casei, numele omului cu care trebuiau să *stea de vorbă*, timpul scurt în care trebuiau să termine treaba.

— Gata, frate.

Marlon scoase din buzunarul jachetei un cuţit cu lamă armonică şi reteză fierul forjat din jurul broaştei. Poarta se deschise cu un scârţâit abia auzit al ţâţânilor. Roderick aşteptă câteva momente, ca să vadă dacă se declanşase vreo alarmă. Nu auzi nimic. Când îşi mişcă palma stângă în jurul porţii, e-majordomul îl anunţă că nu detecta nicio activitate electronică. Roderick rânji în barbă. COtatuajul senzorial pe palmă îl costase destul de mult, dar în fiecare moment de felul acesta ştia că-şi merita banii.

În grădina bungalow-ului era întuneric. Zidul înalt de coral-uscat bloca majoritatea iluminării provenite de la felinarele stradale de afară, în timp ce clădirea scundă din centru rămânea neluminată. Roderick îşi comută inserţia retinală pe infraroşu. Producea o imagine simplă, roz şi gri, bidimensională în mod straniu. Lipa aceea de profunzime îl încetinea întotdeauna; într-o bună zi avea să-şi ia o inserţie similară la celălalt ochi, pentru a-şi oferi o rezoluţie decentă în spectru. Poate că o putea face chiar cu banii de la trebuşoara de acum; cu siguranţă, asociatul lui Lo Kin plătea bine.

Mâna lui Roderick se strecură în interiorul jachetei din piele şi scoase din toc pistolul ionic Eude606. Arma i se potrivea practic perfect în palmă; nu avusese niciodată un hardware aşa scump ca acesta. I se părea minunat. Puterea pe care o conţinea îi oferea lui Roderick o încredere primară, pe care n-o simţea frecvent.

Marlon tăie prin uşa de lemn din faţă, decupând în jurul încuietorii. Roderick nu detecta nicio activitate electrică. Se potrivea cu ce i se spusese. Paul, bătrânul care locuia aici, era excentric, aproape de nivelul nebuniei. Pătrunseră precauţi în holul întunecat.

— Ce faci? şopti Roderick.

Marlon se deplasa în lungul rafturilor, examinând vazele şi statuetele de acolo.

— Ai auzit ce-a zis tipu’: Iuaţi ce vreţi. O fi ceva valoros din căcaturile-astea?

— De unde pula mea să ştiu? O să facem însă asta după, ai înţeles?

Silueta masivă a lui Marlon strânse din umeri cu un gest nepăsător.

Roderick îşi activă micuţa matrice palmară. Ecranul strălucea puternic în bungalow-ul întunecat; afişa planul parterului, cu principalul dormitor marcat limpede.

— Pe-aici.

Porniră prudent, atenţi la orice ar fi putut exista. Locul era într-un hal fără de hal; nimeni nu-l mai dereticase de foarte multă vreme. Roderick verifică primele fembote din nişe; toate aveau acumulatorii descărcaţi. Până atunci nu mai fusese niciodată într-o casă cu atât de puţină activitate electrică; era ca şi cum ar fi revenit în Epoca de Piatră.

Când ajunseră la jumătatea livingului, inserţia retinală a lui Roderick cedă, readucându-l într-o lume a umbrelor de abanos.

— Futu-i!

— Ce-i asta? mârâi Marlon.

Roderick îşi dădu seama că şi matricea palmară se stinsese. Nu mai avea contact nici cu e-majordomul.

— Căca-m-aş! Ti-au căzut inserţiile?

— Da.

Nervozitatea din glasul lui Marlon spori neliniştea lui Roderick; bărbatul masiv rareori era tulburat. Miji ochii în beznă. Două ferestre mari şi arcuite se întrevedeau cenuşii, asigurând un iluminat infim al încăperii. Abia dacă putea distinge formele regulate şi negre ale mobilelor.

— Nu-i un accident; ne-au lovit electronica în mod intenţionat.

— Ce facem? întrebă Marlon. Am o lanternă. Vrei lumină?

— Poate. Probabil că el ştie că suntem aici. Ce zici? Roderick întrezări o mişcare lângă o fereastră. O pată întunecată coborâse pe perete. Asta era o aiureală. În acelaşi timp însă ceva neliniştitor. Sau nu era decât imaginaţia lui amplificată de adrenalină? Ridică pistolul, îndreptându-l în direcţia în care ar fi fost forma, dacă ar fi fost reală. Transpiraţia îl gâdila în sprâncene.

— Şi ce-o să facă?

În glasul lui Marlon se auzea acum un ton de bravură. Niciunul dintre ei nu se mai sinchisea să şoptească.

Roderick coborî pistolul, ţinându-l orizontal, gata să-l îndrepte spre orice ameninţare s-ar fi ivit.

— Bine-atunci.

Aşteptă până ce Marlon bâjbâi prin jacheta sa. După aceea raza îngustă ţâşni, uimitor de strălucitoare în livingul întunecat. Se plimbă peste pereţi, cu Roderick urmărind pata largă cu pistolul său. Marlon se roti, descriind un cerc complet, dezvăluind decorul străvechi acoperit cu un strat de praf. În încăperea aceea nu se mai afla nimeni în afară de ei. Mai important din punctul de vedere al lui Roderick era faptul că pe peretele de lângă fereastră nu exista nimic care s-ar fi putut mişca.

— Gata, moşule, rosti Marlon. Haide, ieşi acum. Nu-ţi facem niciun rău. (Era genul de ton pe care-l foloseşti pentru a calma un animal panicat.) Noi nu vrem decât obiectele de artă, atâta tot. N-o să fie nicio problemă.

Se priviră între ei, după care Roderick strânse din umeri.

— Dormitorul, spuse el.

Ceva se mişcă în vederea sa periferică. Deasupra lui.

— Ce-i?

Probabil că Marlon văzuse şi el, fiindcă raza lanternei se ridică. Roderick privi tavanul, care era acoperit de pete largi dintr-un soi de blană ruginie.

Nostatul aflat direct deasupra lui Roderick îşi dădu drumul să cadă. Fu ca o pătură moale, prăbuşindu-se peste el, cu marginile coborându-i mai jos de coate. Şocul îl făcu să urle şi să se zbată, încercând să se descotorosească de agresor. Blana moale a nostatului se schimbă, iar firele se împletiră laolaltă în ţepuşe ascuţite ca acul. Se contractă în jurul prăzii sale cu o mişcare ce lunecă peste zece mii de ghimpi subţiri prin hainele şi în carnea lui Roderick. Urletul de agonie pură al bărbatului se întrerupse când ţepuşele îi străpunseră gâtul, umplându-i esofagul cu sânge. Se convulsiona în mod reflex, deşi durerea îl făcuse practic să-şi piardă cunoştinţa. Era exact mişcarea pe care nostatul evoluase s-o exploateze. Ghimpii erau îndeajuns de subţiri şi puternici pentru a rămâne extinşi când muşchii prăzii se flexionau, îngăduindu-le să sfâşie prin ţesuturi ca şi cum ar fi fost nişte scalpele miniaturale. Întregul strat exterior al trunchiului superior al lui Roderick fu zdrenţuit şi redus la nivelul unei gelatine. Sângele irupse din corpul său, când colapsă pe podea, şi nostatul îl aspiră înfometat prin centrul gol al fiecărui ghimpe.

Prima contracţie nu avu puterea să împingă ţepuşele prin craniul lui Roderick. Penetrară însă în regiunile mai moi ale cărnii, sfârtecând ochii, urechile, nasul şi obrajii. Ultimul lucru pe care

bărbatul îl auzi înainte de a-şi pierde complet cunoştinţa fu un urlet terifiat dinspre Marlon, apoi exploziile mobilierului, când amândoi traseră cu pistoalele ionice în rafale aleatorii.

* * *

A doua zi după ce fusese pe Marte, Nigel se trezi în pat cu nevestele sale Nuala şi Astrid. Din punct de vedere biologic, ambele aveau în jur de treizeci şi cinci de ani, deşi cronologic vorbind trecuseră de un secol. Bărbatul tindea să le considere personalităţile de alinare maternă din haremul său. Le căuta când îşi dorea un somn liniştit, iar în noaptea trecută avusese realmente nevoie de aşa ceva. Fusese o săptămână proastă; pe lângă intrigile politice din Cabinetul de Război, trebuise să se ocupe de nenumăratele probleme rezultate de pe urma refugiaţilor de pe 23Pierdute. Crezuse că Marte va însemna o distragere de la problemele cu care se lupta la birou. Un răspuns tipic pentru criza vârstei mijlocii – să plece dinapoia biroului şi să facă ceva concret; dar prea multe amintiri pândiseră în peisajul acela dezolant de îngheţat, în ambuscada cărora căzuseră emoţiile sale. Străvechiul avion spaţial stricat îi declanşase un fior de vinovăţie cu totul neaşteptat. Când reveniseră finalmente de pe planeta abandonată, starea lui era de deprimare.

Le vizitase mai întâi pe Paloma şi Aurelie, cele mai recente membre ale haremului. Erau la prima viaţă şi nu împliniseră nici douăzeci şi unu de ani: două fete superbe, vesele şi complet lipsite de inhibiţii. Se încadrau ferm în categoria sportivelor sexuale şi aveau instructori personali pentru a le menţine în formă şi cu tonus, un buget nelimitat pentru garderobă şi stilişti care le confereau stilul de eleganţă care-i plăcea lui Nigel să-l vadă la toate femeile sale.

De fiecare dată când Nigel revenea din reîntinerire, haremul îi era alcătuit în principal din fete ca acestea. Abia când el începea să avanseze dincolo de vârsta biologică de treizeci de ani, raportul dintre ele se inversa şi tipurile mai stabile şi conferitoare de securitate formau majoritatea, iar atunci i se năştea altă generaţie de copii. Întrucât fusese singur la părinţi, lui Nigel îi plăcea să fie înconjurat de o familie imediată numeroasă. Era o trăsătură pe care nicio reîntinerire nu i-o modificase. Ca întotdeauna în cazul lui, universul uman se

deforma pentru a i se adapta cu promptitudinea unui câmp gravitaţional în jurul unei stele neutronice. Nu existase niciodată problema de a nu găsi femei care să fie mulţumite de aranjamentul haremului; primea zilnic mii de cereri intime. Principala lui dificultate era să le examineze pe toate.

În clipa de faţă avea numai cinci dintre cele mai tinere şi sexy. Ştia că niciuna nu va rămâne mai mult de doi ani. Fetele de genul acesta nu rămâneau niciodată; nu erau proaste şi până la urmă se plictiseau de formalismul gospodăriei şi de felul în care totul era structurat în jurul preferinţelor lui Nigel. Dacă nu avea copii cu ele – ceva improbabil acum –, fetele aveau să plece, ca atâtea mii înaintea lor.

Dar până se întâmpla asta, reprezentau cele mai bune partenere sexuale pe care şi le-ar fi putut dori. După ce-şi făcuse de cap cu Paloma şi Aurelie timp de două ore, Nigel plecase, aproape pe furiş, ca să le caute pe Nuala şi Astrid, cu care se ghemuia comod şi care-i ofereau salutatul sentiment de confort, atât de esenţial pentru un somn adânc şi fără visuri.

Ca întotdeauna când locuia în vila din New Costa, micul dejun era servit pe terasă. Nigel stătea în capul unei mese lungi, protejată de razele alb-albastre pătrunzătoare ale lui Regulus printr-o boltă de viţă-de-vie luxuriantă, ale cărei frunze late filtrau exotica lumină solară până la nivelul unei luciri acceptabile. Primele rafale de vânt secetos El Iopi ale zilei suflau deja peste ţinut, foşnind prin frunzişul de deasupra mesei. Douăzeci şi două dintre neveste i se alăturară, aducându-şi copiii, de la Digby în vârstă de trei luni, până la Bethany, care se apropia de a cincisprezecea aniversare. Câţiva membri seniori ai familiei care locuiau în vilă veniseră de asemenea cu partenerii lor de viaţă. Era o masă destinsă şi animată, care termină transformarea stării lui sufleteşti pe care o începuse somnul senin. Gândurile lui Nigel se calmaseră în mod considerabil, ceea ce era o uşurare. Ştia că pe măsură ce devenea mai tensionat, judecata îi era mai afectată.

— O să-i relocaţi pe refugiaţii care sunt îngrijiţi de Stup? întrebă Astrid, examinând un ziarecran în vreme ce-şi mânca fructele şi iaurtul cu miere. Sigur că da, sunt bineveniţi, şi-aşa mai departe, dar nu vor dori să stea aici.

— Pe termen lung, este clar că vor pleca mai departe. Ne ocupăm acum să desemnam planete din spaţiul de fază III şi de

la sfârşitul spaţiului de fază II care să-i poată absorbi pe toţi refugiaţii. Însă momentul de demarare al proiectelor de colonizare sancţionate de Commonwealth depinde exclusiv de Senat. Deocamdată toţi se concentrează doar pentru a le oferi paliative supravieţuitorilor.

— Jumătate din ei vor fi reabsorbiţi în societatea generală fără nicio asistenţă guvernamentală, spuse Campbell. Majoritatea sunt indivizi calificaţi, care se pot integra în orice economie modernă; va fi doar chestiunea de găsire a unei planete cu o bază etnică potrivită pentru ei. Companiile de pe Augusta au primit deja o mulţime de interogări legate de angajări. Ca şi alte 15Mari.

— Aici spune că nu vor fi compensaţi de companiile de asigurări, rosti Astrid şi lovi acuzator cu o unghie lăcuită în articolul din ziarecran.

— Toate companiile de asigurări locale au fost distruse o dată cu planetele lor, zise Nigel.

— Ele sunt sub-divizii ale companiilor majore, insistă femeia. O ştii prea bine.

— Bineînţeles, dar compensările trebuie să implice guvernul. Indexul Dow-Times continuă să rămână coborât la opt mii; casele financiare nu-şi pot permite să plătească trilioane în clipa de faţă. Trebuie să ne concentrăm taxele spre Marină şi întărirea defensivelor planetare.

— Asta-i scandalos! exclamă Paloma. Ei au nevoie de ajutorul nostru. Au suferit din cauza greşelilor stupide ale lui Doi.

Nigel încercă să nu zâmbească înaintea iritării justificate. Femeia avea indignarea totală a tinereţii, o înverşunare care-i sporea atractivitatea.

— Eu am insistat pentru misiunea *A doua şansă*.

— Da, este adevărat, se înroşi Paloma, totuşi guvernul ştia că Dysonii reprezentau o ameninţare. Ar fi trebuit să-i privească în mod serios.

— Acesta este beneficiul privirii retrospective a situaţiei. Noi ne-am pregătit pe cât de bine era de aşteptat din partea oricărei culturi rezonabil de civilizate.

— O să se-ntoarcă, tati? întrebă micuţul Troy, privind îngrijorat peste bolul său cu cereale.

— S-ar putea. Vă promit însă la toţi, rosti Nigel cu sinceritate când îi văzu pe ceilalţi copii aşteptând din partea lui cuvinte liniştitoare, că voi face totul ca voi să fiți în siguranţă. Toţi!

Schimbă o privire cu Campbell, care făcu o grimasă şi reveni la ouăle Benedict.

După ce termină micul dejun, Nigel fu aproape ispitit să revină în dormitorul Palomei. Avea însă foarte multe de făcut, aşa că porni către aripa vilei în care îşi avea cabinetul personal. Era o plimbare lungă.

Nigel nu fusese niciodată pe deplin mulţumit de reşedinţa sa din New Costa. Din punct de vedere arhitectural era desigur perfectă, o combinaţie de castel hollywoodian şi bogăţie de şeic al petrolului; o structură înaltă şi luminoasă cu arcade largi şi rotonde complexe şi încântătoare. Asta era de fapt problema – el o construise în decursul epocii de extindere imperialistă TSC, când Augusta se impunea ca principală sursă producătoare a Commonwealth-ului, iar Nigel îşi consolida Dinastia ca monopol al transportului interstelar. De aceea se potrivea mai degrabă unui împărat, fiind o reflectare a dinamismului economic care iluminase secolul respectiv. Întinsă pe o sută de hectare de parc superb amenajate peisagistic în inima megaoraşului, avea dimensiunea unui cătun. Două aripi fuseseră construite pentru a găzdui birourile lui executive de pe atunci, cu personal exclusiv din rândul membrilor Dinastiei, care se ocupa de un vast portofoliu politic şi economic. Pe vremea aceea Nigel condusese o porţiune însemnată din Commonwealth-ul aflat în dezvoltare şi influenţase în mod direct restul său.

Pe lângă partea corporativă, trebuise de asemenea să-şi găzduiască familia personală, haremul, însoţitorii acestuia, personalul, un cârd de copii cu doici şi profesori. Puţini monarhi europeni medievali ar fi fost pe potriva Curţii sale ca grandoare şi mărime.

În prezent, lucrurile erau niţel diferite. Consiliul executiv al Dinastiei gestiona TSC şi vastul conglomerat producător pe care-l deţinea Nigel; Augusta Engineering Corp îşi asumase toate responsabilităţile de guvernare civilă a planetei 15Mari; senatorii săi se ocupau de interesele politice ale Dinastiei în colaborarea cu alte Dinastii, iar biroul politic monitoriza dezvoltări pe alte planete, aidoma unei agenţii de contrainformaţii de stil vechi. Nigel continua să formuleze politica, dar activitatea dură de

implementare era realizată de complexa piramidă managerială pe care el o dezvoltase şi modificase după ameţitorul secol al XXII-lea. Mai recent, matrice neurale amplificate şi wetcablări ultrasofisticate îi permiteau mentalităţii sale extinse să monitorizeze şi manipuleze evenimente la nivel aproape subconştient; cu certitudine, creierul lui din carne şi sânge era scutit de înspăimântător de multe detalii. Având noua sa inteligenţă semiartificială amplificată drept concilii de încredere cuplate în reţele care să ajute la înaintarea fără hopuri a Dinastiei, vila supravieţuise ca o relicvă a trecutului. Multe dintre birourile iniţiale fuseseră închise, una dintre aripile clădirii fusese transformată în spaţii de depozitare, pline cu prostiile acumulate în peste două secole de familia directă de neveste şi copii a lui Nigel, un număr care cobora rareori sub treizeci.

Când se instala în cabinetul său, o cameră minunat de simplă prin comparaţie cu celelalte, cu un birou vechi şi banal de stejar şi pereţii zugrăviţi în tonuri de ocru, bărbatul reflectă la felul în care sistemele acelea de management pentru a căror dezvoltare cheltuise atâta timp fuseseră inutile în timpul invaziei Dysonilor. Pentru gestionarea răspunsurilor, membrii seniori ai Dinastiei fuseseră nevoiţi să preia controlul direct al departamentelor.

Trebuia să examineze în amănunt faptul că structura managerială nu putuse face faţă unei probleme complet neaşteptate. Nigel bănuia că aceasta se datorase în primul rând automulţumirii, ipotezei subconştiente că Commonwealth-ul nu va suferi niciodată vreo schimbare radicală.

O idioţenie şi o prostie să gândeşti aşa. Găurile-de-vierme au fost evenimentul cel mai radical care a lovit vreodată vechiul Pământ. Tocmai tu ar fi trebuit să fi ştiut mai bine.

Câţiva membri seniori i se alăturară în cabinet pentru prima şedinţă a zilei: Campbell, care făcuse o treabă magnifică în orchestrarea evacuării; Nelson, şeful securităţii Dinastiei şi al douăzecilea copil al lui Nigel, născut când începuse să aibă mai mult de o nevastă; Perdita, directoarea lor media, care era asociată în foarte multe operaţiuni cu Jessica, senatoarea de Augusta, o poziţie pe care ea o deţinuse timp de şaptezeci de ani. Privind în jur, Nigel constată că toţi proveneau din primele trei generaţii. *Poate că-i timpul să-i lăsăm şi pe cei din generaţia a patra să ajungă la nivelul ăsta? Nu există o automulţumire mai periculoasă decât confortul familiarităţii. Şi în cazul acesta, de ce*

să ne oprim la generaţia a patra? De ce nu la a cincisprezecea sau la a douăzecea? În niciun caz nu sunt incapabili.

Benjamin Sheldon sosi ultimul; era primul nepot al lui Nigel şi revizorul Dinastiei. Nigel suspectase dintotdeauna că bărbatul erau uşor autist: atenţia pe care o acorda detaliilor era chinuitoare, iar căsniciile nu-i durau niciodată mult. Nu părea să locuiască total în universul acesta. Finanţele erau viaţa lui: preluase divizia de contabilitate a TSC-ului la a douăzeci şi opta sa aniversare şi privea perioadele petrecute în reîntinerire ca un inconvenient major. Matricele lui de amplificare a memoriei erau printre cele mai comprehensive care fuseseră wetcablate vreodată într-un om; inserţiile determinaseră practic creşterea craniului său cu zece la sută. Întrucât nu-şi remodelase corpul, cu excepţia gâtului, pentru a menţine proporţiile, apariţia lui atrăgea inevitabil privirile tuturor.

Daniel Alster se aşeză pe un scaun puţin înapoia celor trei canapele pe care se instalaseră seniorii, după care e-câmpul se activă, izolând cabinetul.

— Probleme noi? întrebă Nigel.

— Suntem prea ocupaţi cu rezolvarea celor vechi, mersi frumos, spuse Campbell.

— Într-un model de stare stabilă extrapolat de la poziţia noastră curentă, zise Benjamin, în unsprezece ani vom recâştiga tot ce am pierdut. Vectorii de creştere sunt pozitivi după încheierea operaţiunii de relocare a evacuaţilor.

— Nu va fi o stare stabilă, interveni Nelson. Dysonii vor ataca din nou, ca să anexeze şi mai multe dintre planetele noastre. Costurile cauzate de rezistenţa faţă de ei vor fi fenomenale.

— Iar asta dacă vom reuşi..., murmură Nigel.

Ceilalţi seniori îl priviră uşor surprinşi – preotul care înjura în biserică.

— Este unica opţiune pe care am privit-o cu seriozitate de când a început dezastrul ăsta, zise Nigel. De aceea am început proiectul navei de salvare.

— Ai stabilit parametrii pentru utilizare? întrebă Jessica.

— Cred că vom recunoaşte momentul atunci când va apărea. Acum, după ce proiectele noastre de arme avansate produc în sfârşit rezultate, sper că Dysonii pot fi înfrânţi într-un fel sau altul.

— Cabinetul de Război a aprobat genocidul? întrebă Perdita. În tot cazul, în clipa de faţă opinia publică este pentru distrugerea totală a Dysonilor.

— Am căzut de acord în principiu că o asemenea acţiune ar fi o soluţie finală.

— Tipic pentru politicieni, mormăi Nelson. Jessica surâse dulce.

— Mulţumesc tare mult.

— Aproape patruzeci de milioane de victime şi este doar o *opţiune*? Mi-e greu să cred că-s deciziile noastre cele mai bune.

— În mod evident, decizia respectivă are o dimensiune morală, spuse Nigel, dar există şi posibilitatea ca distrugătorii cuantici Seattle să nu fie suficienţi. Deşi au o ostilitate dementă, Dysonii nu sunt stupizi. Până acum ei trebuie să fi ocupat şi alte sisteme stelare. Genocidul total va fi dificil de atins şi confirmat.

— Vrei să spui că va trebui să punem armele noastre la dispoziţia Marinei? întrebă Nelson.

— Nu sunt în favoarea acestei opţiuni, răspunse Nigel. Este vorba despre o armă de care realmente nu doresc să mai ştie nimeni, cu atât mai puţin să o deţină. Blestemăţia aia mă sperie până şi pe mine.

— Este o reacţie rezonabilă, comentă posac Jessica. Mie nu-mi place faptul că există, dar dacă tot există nu vreau să poată fi controlată de altcineva.

— Distrugătorii cuantici sunt îndeajuns de oribili, rosti Nelson. În situaţia aceasta, problema este exclusiv una de scară de mărime. Faptul că Dinastia are degetul pe trăgaci este o cârjă pur psihologică. O armă de extincţie finală este exact asta – o armă de extincţie finală, indiferent dacă distruge o planetă sau un întreg sistem stelar.

— Arma noastră poate distruge mai mult de un sistem stelar, rosti Nigel cu amărăciune.

— Dacă poate fi construită, va fi construită, spuse Campbell. Dacă nu de către noi, atunci de altcineva, iar în categoria asta îi includ şi pe Dysoni. Nu trebuie să ne facem griji că ar folosi-o celelalte Dinastii. Între noi nu mai există genul acesta de conflicte.

— Nu pe moment, preciza Jessica. Însă, haideţi s-o recunoaştem – există încă destui politicieni megalomani şi nu mă refer doar la planetele Izolate. Trebuie să fim foarte atenţi faţă

de dezvăluirea potenţialului a ceea ce deţinem noi către restul Commonwealth-ului.

— Cred că nici IC nu va fi foarte încântată de această realizare explicită, zise Nelson.

Nigel făcu o grimasă. De fapt el nu avea încredere în IC, deşi n-o considera duşmănoasă, iar suspiciunile lui Nelson erau la limita paranoiei – ca ale oricărui bun agent de securitate.

— Ea încă nu ştie, rosti Nigel. Şi s-ar putea chiar să ne fie recunoscătoare dacă Dysonii vor avea în următoarea incursiune tot atâta succes pe cât au avut cu 23Pierdute.

— Aşadar, ai folosi-o împotriva lor, aici? întrebă Campbell. Sau este destinată exclusiv pentru apărarea noastră, dacă va trebui să fugim?

— Nu voi abandona Commonwealth-ul fără luptă, spuse Nigel. Ar fi cu totul inuman. Rasa omenească are o sumedenie de defecte, totuşi nu merită să murim pentru ele.

— Fie bună, fie rea – asta este specia mea, comentă Jessica. Perdita o privi tulburată.

— Noi avem dreptate. Şi nu suntem singurii care gândesc aşa. Este clar că şi cei care au construit bariera aveau aceleaşi gânduri despre Dysoni.

— Din păcate, observă Campbell, deţineau şi mai multe resurse tehnologice decât noi. Iar acelea le-au oferit un domeniu de opţiuni mult mai larg. Din câte îmi dau seama, noi avem una singură. Nigel, chiar ai de gând s-aştepţi până vor invada din nou înainte de a crede că avem justificarea să folosim arma împotriva lor?

— Nu-mi adun curajul, replică Nigel iritat. În primul rând, ne aflăm abia în etapa de proiectare. În al doilea rând, Marina va găsi Poarta Iadului. Dacă ea poate fi distrusă cu proiectile Douvoir, sau mai degrabă cu distrugătorii cuantici creaţi de Proiectul Seattle, toată problema va fi amânată, cel mai probabil cu ani buni. Este posibil ca astfel opţiunile noastre să sporească. Poate chiar îi vom găsi pe constructorii barierei şi-i vom convinge s-o restabilească.

— Nu crezi asta? întrebă Jessica.

— Nu, răspunse Nigel sec. Noi am creat problema asta, noi trebuie s-o rezolvăm.

* * *

După terminarea şedinţei, Nigel le ceru lui Nelson şi Perditei să mai rămână puţin. Sorbi din ciocolata fierbinte pe care o fembotă o adusese în cabinet. Avea deasupra exact cantitatea cuvenită de frişcă, peste care se găsea o bezea pe jumătate topită. Gustul atingea perfecţiunea. Fusese pregătita de maestrul lui bucătar, fiindcă nu-i plăcea niciodată ca boţii să prepare mâncarea.

— Două chestii, le spuse el. Perdita, care-i opinia generală despre mine şi Dinastie? Suntem învinovăţiţi? La urma urmelor, noi am fost principalii susţinătorii ai misiunii *A doua şansă*.

— În media nu apare nimic foarte dur, răspunse femeia. Unii prezentatori şi comentatori minori au încercat nişte atacuri ieftine, dar în clipa de faţă toată lumea este prea furioasă pentru că Marina nu opune o rezistenţă mai susţinută. Felul în care ai atacat personal găurile-de-vierme de deasupra lui Wessex a fost un factor pozitiv uriaş. Ratingul tău personal este destul de ridicat. În clipa de faţă eşti privit cu mai mult respect decât Doi, deşi Kantil este destul de isteaţă ca să menţină antagonismul orientat spre Marină.

— Clemenţe mărunte, comentă Nigel mestecând bezeaua.

Programele lui neurale treceau în revistă şi rafinau datele din matricele Dinastiei, extrăgând tot ce putea găsi despre Ozzie.

— Te-ai descurcat bine cu stoparea poveştii cu Randtown, i se adresă în cele din urmă Perditei. Ozzie s-ar fi şucărit rău de tot dacă informaţiile alea deveneau publice.

În ciuda personalităţii sale aparent boeme şi binevoitoare, Ozzie putea fi foarte irascibil în privinţa vieţii lui intime.

— Celelalte Dinastii au fost îndeajuns de cooperante cu emisiunile de ştiri, răspunse ea cu modestie. Iar IC a ajutat cu un vierme distrugător de date pentru mesajele care se strecuraseră totuşi în unisferă.

— Văd... Asta-i interesant. Ştiu că lui Ozzie îi place să creadă că ei au o relaţie specială, dar cred că-n cazul ăsta problema este mai complexă. Îl privi pe Nelson: Nu pari să ai prea multe despre Mellanie Rescorai.

— Sinteza existentă este rezonabilă, spuse Perdita. A fost amanta unui director corporativ până ce el a fost prins într-un caz destul de spectaculos de deces corporal. După aceea, ea a jucat în mai multe dramolete IST softporno, apoi a trecut în lumea reporterilor. Alessandra Baron a înhăţat-o, însă acum s-au

despărţit; se bârfeşte că Alessandra o trimitea să se culce cu diverse contacte politice, ca recompensă pentru informaţiile de la acestea. Cham..., îşi drese ea glasul, amuzată. L-ai putea întreba pe Campbell să afli dacă-i adevărat. Oricum... Mellanie a refuzat-o în cele din urmă şi s-au despărţit în termeni foarte neplăcuţi – despre care există de asemenea o mulţime de bârfe. Michelangelo a preluat-o fără ezitare. Carieră media standard.

— Dar nu şi scara temporală..., comentă Nigel.

O imagine a Mellaniei îi apăru în vederea virtuală, o fotografie publicitară pentru o dramoletă IST intitulată *Seducţie ucigaşă*; femeia era îmbrăcată în lenjerie intimă din mătase aurie, care dezvelea un trup incredibil. Se opri în timp ce-şi sorbea ciocolata. Avea bărbia destul de proeminentă şi nasul turtit, totuşi asta n-o împiedica să surâdă ca un drăcuşor. Pentru o clipă, Nigel dori realmente să acceseze IST-ul acela.

— Dosarul tău spune că prietenul ei este Dudley Bose. Aşa-i?

— Cred că el a fost ultima persoană cu care Alessandra a trimis-o să se culce, zise Perdita. De atunci, ei doi sunt mereu împreună.

Nigel se încruntă. Nu trebuia nici măcar să acceseze vreun fişier ca să-şi reamintească dezastruoasa festivitate de sărbătorire a revenirii acasă pe care Marina o pregătise pentru Bose şi Verbeke. Bose nu fusese un personaj impresionant în niciuna dintre întrupările sale, înainte sau după călătoria celei de *A doua şanse*.

— Ciudată opţiune, atât pentru ea, cât şi pentru el.

— Poate că el a făcut-o pe Rescorai să-şi vadă erorile drumurilor de până atunci? sugeră Perdita. Poate că se vor stabili la casa lor şi vor avea zece copii.

— De-aia a semnat cu Michelangelo? mormăi Nigel. Nu, ceva e-n neregulă aici. Nu avem nicio o consemnare a vreunei întâlniri a ei cu Ozzie, aşa că nu există niciun motiv pentru care ea să fi avut acces la asteroid,la fel ca toate celelalte foste prietene sau soţii ale lui Ozzie. Şi judecând după rapoartele din Randtown,s-a luptat singură cu Dysonii. Asta mă face foarte suspicios. Îl privi pătrunzător pe Nelson: Să fie altul?

— Aşa se pare.

— Altul... ce? întrebă Perdita.

— Un observator pentru IC, spuse Nelson. Sau spion, în funcţie de ceea ce crezi tu despre situaţia asta. Noi ştim că IC

nu-i întotdeauna atât de pasivă pe cât susţine. Câţiva oameni similari Mellaniei iscodesc pentru ea în domenii ale activităţilor umane din care altfel ar fi exclusă.

— Habar n-avusesem... Şi ce doreşte?

— Nu ştim, răspunse Nigel. Însă de aceea n-o cuplez pe Cressat la unisferă; ne oferă un refugiu adecvat. Iar acum, după ce am văzut ce-a făcut IC cu gaura-de-vierme a lui Ozzie, mă simt finalmente justificat.

— N-a fost o acţiune duşmănoasă, zise Nelson. De fapt, i-a salvat pe Mellanie şi pe ceilalţi din Randtown.

— Ştiu. Tocmai de aceea nu-mi fac multe griji despre ea. Rămâne totuşi o enigmă şi, ţinând seama de actuala noastră stare de război, înseamnă că nu putem avea completă încredere în ea.

— Bun – şi atunci ce vrei să facem în privinţa lui Rescorai? întrebă Nelson.

Nigel anulă imaginea femeii, înainte de a oferi un răspuns nepotrivit... dar Mellanie ar fi fost o adăugare splendidă la haremul său.

— Observare discretă. Şi pune pe urmele ei o echipă bună. IC o va monitoriza.

— Într-o oră va fi acolo.

— Bun. Mai există ceva, ceva ce detest realmente să fac. Nu pot să cred că Ozzie n-ar fi reluat legătura cu noi după atacul Dysonilor. Află unde este, Nelson. Trebuie să ştiu dacă-i viu sau mort.

* * *

Contractul pentru casa nr. 1800 de pe Briggins îi aparţinea lui Donald Bell Homesecure, o companie privată cu licenţa de funcţionare eliberată de poliţia Darklake City. Donald Bell Homesecure era autorizată să oprească şi să reţină orice persoană suspectată că ar fi intrat prin efracţie pe proprietatea clienţilor săi, ba chiar avea permisiunea de a utiliza armele de foc în cazul unei ameninţări cu forţă letală.

Alarma care se declanşă în centrul său de comandă anunţa că uşa bungalow-ului fusese deschisă fără codul corect. Unul dintre operatori apelă locuinţa şi văzu că proprietarul, dl. Cramley, era listat ca absentând din oraş. Compania de pază

trimise o maşină de patrulare aflată în apropiere şi alertă secţia de poliţie Olika asupra faptului că personalul său investiga un incident suspect.

Peste niciun minut, alarma se transformă în alertă de incendiu, cu senzorii interni ai bungalow-ului raportând câteva puncte periculos de fierbinţi, cu temperatura aflată în creştere. Imediat, operatorul din centrul de comandă anunţă departamentul pompierilor. Două maşini fură trimise la adresa respectivă.

Când maşina de patrulare Homesecure opri în faţa numărului 1800 de pe Briggins, bodyguarzii dinăuntru se aşteptau să aibă de-a face cu o spargere simplă cu acte mărunte de vandalism. Nu era genul obişnuit de delicte în Olika, dar vremurile acestea erau tulburi. Îşi coborâră vizoarele costumelor din flexarmură şi se grăbiră prin poartă, pentru a vedea dacă infractorii mai erau înăuntru.

Flăcările lingeau deja ferestrele largi şi arcuite ale livingului, proiectând evantaie de lumină portocalie peste peluză. Bodyguarzii intrară prin uşa din faţă, cu pistoalele semiautomate calibrul 10 mm deja scoase, pregătiţi de necazuri. Când ajunseră în living, fură întâmpinaţi de o scenă confuză. Câteva piese de mobilier ardeau violent, iar parchetul şi covoraşele începuseră să ia foc. Văpăi prelungi se prelingeau în sus pe pereţii curbi şi atingeau jucăuş tavanul. Pe podea existau două sfere mari de blană, care se mişcau uşor, atingându-se între ele. În jurul lor, parchetul era acoperit de un fluid negru şi strălucitor care bolborosea ca smoala şi degaja aburi din cauza căldurii intense.

Un nostat se aplatiza, ridicându-şi leneş jumătatea frontală către cei doi bodyguarzi stupefiaţi. Aceştia se holbară oripilaţi la secţiunea de corp pe care o dezvălui mişcarea respectivă. Indiferent cine ar fi fost victima, fusese redusă la crâmpeie de carne înfăşurate în jurul unor oase însângerate. Ţepii ventrali ai nostatului erau îmbibaţi de sânge.

Ambii bodyguarzi încremeniră pentru o clipă, după care începură să tragă. Nostaţii umflaţi explodară, împroşcând sânge peste costumele din flexarmură.

Pentru stăpânirea focului fu necesar un sfert de oră, cu pompiboţii înaintând prin flăcări şi pulverizând spumă. Mai bine de o treime din bungalow fusese distrusă, iar restul suferise stricăciuni considerabile. Structura din coral-uscat în sine nu era

inflamabilă, însă cea mai mare parte din ea fusese ucisă de căldură. Asta însemna că proprietarul trebuia s-o demoleze complet şi s-o recrească.

În vreme ce flăcările erau aduse sub control, poliţia şi cei de la Homesecure înconjurară bungalow-ul cu armele activate, pregătiţi pentru orice nostat care ar fi putut evada din conflagraţie. După aceea scotociră camerele distruse, în eventualitatea în care vreuna dintre creaturi supravieţuise.

O dubă a medicilor criminalişti din Darklake City sosi în zori şi resturile intruşilor fură băgate în saci din plastic şi evacuate pentru examinare în laborator. Personalul criminalist umblă peste tot, înregistrând şi culegând eşantioane. Părea un caz relativ limpede: o spargere cu un final teribil. Poliţia emise o apelare a lui Paul Cramley, solicitându-l să revină pentru a răspunde la întrebări, şi completă un formular preliminar de amendă pentru deţinerea de extratereştri lipsiţi de inteligenţă, periculoşi şi ilegali, în limitele oraşului. Dl. Cramley nu răspunse la nicio apelare făcută adresei lui de unisferă.

La amiază, paza locuinţei fu redată lui Homesecure. Potrivit contractului, compania trebuia să păzească locuinţa până ce proprietarul revenea şi-şi asuma responsabilitatea.

La ora două după-amiază, un avocat care-l reprezenta pe dl. Cramley sosi la secţia de poliţie Olika şi achită amenda consistentă pentru încălcarea regimului privitor la extratereştrii periculoşi, iscăli o declaraţie că delictul nu va mai fi repetat şi plăti o garanţie pe cinci ani în acest sens. Apoi avocatul merse la sediul Homesecure şi prelua casa nr. 1800 de pe Briggins, asumându-şi deplina responsabilitate pentru proprietate. Bodyguarzii plecară acasă.

* * *

Taxiul Mellaniei opri în faţa bungalow-ului la ora patru după-amiază, răspunzând unui mesaj pe care Paul îl lăsase în dosarul de stocare al e-majordomului ei. Zăvorul porţii fusese deja reparat. Zumzăi şi se deschise pentru ea, aşa cum făcuse şi data trecută.

Femeia avansa prin interiorul înnegrit al bungalow-ului, strâmbând din nas înaintea mirosului de plastic ars şi al altor izuri ce nu se disipaseră complet. Tăciuni şi parchet scorojit îi

trosneau sub pantofii cu toc, moderni, roşu şi auriu. Fusese probabil o greşeală să poarte tocuri...

Micuţa piscină circulară din centrul bungalow-ului era neatinsă, deşi câteva uşi ale patioului ce duceau spre ea fuseseră distruse şi aveau muchiile metalice deformate de căldură. Frunze pluteau pe apa nefiltrată de o lună. Mellanie privi în jur, curioasă.

— Paul?

Apa începu să gâlgâie. Pe când privea piscina, în centrul ei apăru o bulboană, care se adânci într-un con. Peste un minut, apa se scursese complet, lăsând uzi pereţii din marmură. O uşă se deschise aidoma unui iris vizavi de trepte.

Mellanie arcui o sprânceană într-acolo.

— Frumos, comentă ea.

Îşi scoase pantofii cu toc şi coborî treptele lunecoase. Uşa era din plastic pliabil care imita marmura; dincolo de ea cobora destul de abrupt un coridor îngust din beton, cu benzi polifoto în lungul plafonului.

După zece metri, cotea în unghi foarte ascuţit. Podeaua deveni orizontală şi coridorul se sfârşi într-o încăpere largă şi puternic iluminată. Avea aceiaşi pereţi şi podea curate, cu nuanţă verzuie, pe care Mellanie le asocia cu o sală de operaţii; aerul era rece şi uscat. Câteva stive înalte de echipamente electronice formau un cerc în jurul unui soi de sicriu transparent, în care Paul Cramley plutea într-un fluid trandafiriu translucid. Era complet gol, cu faţa acoperită de o mască conică din piele, al cărei apex se contopea cu un tub gros din plastic pentru oxigen, ce şerpuia către un orificiu din colţul superior al sicriului. Sute de filamente, nu mai groase decât firul de păr, îi ieşeau din piele în lungul şirei spinării, iar la fiecare câţiva centimetri mănunchiuri erau împletite şi introduse în snopi groşi de cablu de fibră optică.

Mellanie se apropie de sicriu şi privi înăuntru. Fluidul trandafiriu vâscos amplifica trupul bătrân şi scheletic al lui Paul într-un fel dezgustător; putea totuşi să vadă că bărbatul era viu – pieptul i se ridica şi cobora într-un ritm lent şi regulat.

Pe o carcasă de echipamente, un portal se aprinse, afişând imaginea chipului unui tânăr. Avea multe dintre trăsăturile lui Paul.

— Salut, tânără Mellanie, bun-sosit în bârlogul meu! Ea se uită de la trup la portal.

— Mişto aranjament. Paranoic, dar cool.

— Sunt viu, nu? zâmbi imaginea.

Era o faţă arătoasă, gândi ea, ceea ce o tulbura mai mult decât ar fi dorit să admită.

— Ai fost rănit? Asta-i o cuvă de reîntinerire?

— Nici vorbă. Este o unitate de interfaţare maximă. Sistemul meu nervos este complet wetcablat în matricea mare de aici, din criptă – toate senzaţiile pe care le percep acum sunt de fapt impulsuri artificiale. Tu eşti dotată cu vedere virtuală, în timp ce eu am miros virtual, gust virtual, temperatură, recepţie tactilă, auz... totul virtual. Ceea ce creierul meu interpretează ca fiind mers este în realitate o instrucţiune direcţională pentru a accesa secţiuni ale unisferei şi matricelor conectate la ea. Mâinile mele pot manipula programe şi fişiere într-un grad şi cu o viteză mult accelerată.

— Morty a spus dintotdeauna că erai un reţexpert complet conectat.

— Avea multă dreptate.

— Paul, ce s-a-ntâmplat aici azi-noapte?

— N-a fost o spargere, ci asasini trimişi să mă elimine. Am utilizat un EMP focalizat asupra inserţiilor lor şi... natura şi-a urmat cursul. Ca să nu mai amintesc de imbecilitate.

— Cine au fost?

— Bună întrebare. Vrei să-ncepi să facem schimb de informaţii?

Brusc, Mellanie simţi că se îndepărta de anterioara ei siguranţă de sine. Aprecierea iniţială pe care i-o făcuse lui Paul fusese o subestimare jalnică, iar toate indiciile existaseră acolo... dacă s-ar fi sinchisit să se gândească la ele. *Un bătrân de patru sute de ani, sărăntoc şi amărât? Fii serioasă!*

— Deja îmi eşti dator cu date despre Alessandra Baron, fiindcă eu ţi-am povestit despre Starflyer.

— Perfect. Baron a receptat şi a expediat prin unisferă un volum mare de trafic încriptat.

— Ah-ha!

— Din păcate, utilizează nişte monitorizări protectoare excelente. Persoana care le foloseşte a reuşit chiar s-o ia pe urmele propriilor mele operaţiuni. Asta-i o realizare remarcabilă. Cu excepţia lui IC, în tot Commonwealth-ul cunosc doar vreo duzină de reţexperţi care să se laude cu genul ăsta de abilitate.

Persoana aceea necunoscută are un nivel de îndemânare egal cu al meu; iar asta mi se pare mai tulburător decât faptul că IC o protejează pe Paula Myo. În mod clar, Baron are de ascuns ceva foarte serios.

— Ţi-am spus-o. Şi probabil că Starflyer ţi-a dat de urmă. Trebuie să ştiu cine mai este implicat.

— Pentru început: Marlo Simmonds şi Roderick Deakins, cei doi care au intrat azi-noapte în bungalow-ul meu.

— Ce să zic, mari informaţii! Straniile tale animăluţe extraterestre au avut grijă de ei.

— Ai răbdare. Conexiunea este cea interesantă. După ce le-am descoperit identitatea, le-am accesat conturile bancare. Amândoi au primit ieri câte cinci mii de dolari Oaktier. Banii au fost transferaţi dintr-un cont de unică folosinţă, care a fost deschis la aproximativ trei ore după ce Baron a aflat de interesul meu.

— La naiba!

— Am urmărit contul acela până la un cont corporativ de pe Pământ, în banca Denman Manhattan.

Mellanie se uită surprinsă la chipul tineresc din portal.

— Ai urmărit un cont de unică folosinţă? Crezusem că aşa ceva-i imposibil.

— Asta doresc băncile să vă lase să credeţi. Este foarte dificil, dar se poate face. În procedura stabilirii unicei folosinţe există fisuri ce pot fi exploatate şi despre care nu ştiu nici chiar serviciile de securitate Intersolar. Eu le ştiu pentru că am cunoscut pe cineva care cunoştea pe cineva care fusese implicat în scrierea programului original. Numele Vaughan Rescorai îţi spune ceva?

— Bunicul!

— Mai precis, cred că-i vorba despre stră-străbunicultău.

— L-ai cunoscut? întrebă ea surprinsă.

— Noi mega-reţexperţii suntem o comunitate mică şi închisă. Vaughan a fost un om bun.

— Da. Da, a fost...

— Graţie lui ai intrat la IC, nu?

— Da, recunoscu femeia.

— Mă gândisem eu. N-o să divulg nimănui secretul tău.

— Mulţumesc, Paul. Despre ce companie era vorba?

— Bromley, Waterford şi Granku. Sunt o firmă de avocatură...

— Din New York, de pe Pământ.

— Ştiai de ea?

— Da. Unii din asociaţii lor au fost implicaţi cu o escrocherie legată de Dudley Bose. Cred însă că Starflyer a folosit-o ca să finanţeze observarea învăluirii lui Dyson Alfa.

— Care a dus la zborul navei *A doua şansă*, la colapsul barierei şi, finalmente, la 23Pierdute. Înţeleg... Cu certitudine se leagă cu teoria ta. Am reuşit să urmăresc unele comunicaţii ale lui Baron, înainte de a fi silit să mă retrag din cauza contra-măsurilor ei. Două dintre ele se adresau unui anumit Pomanskie de la Bromley, Waterford şi Granku.

— La dracu'! Asta făcea parte din consiliul de administraţie al fundaţiei Cox Educational.

— Bănuiesc că Pomanskie, sau vreun adjunct junior, i-a tocmit pe Simmonds şi Deakins să-mi stopeze spionajul electronic.

— Da, cel mai probabil. Poţi să intri în conturile lui Bromley, Waterford şi Granku, ca să vezi ce alte plăţi mai fac?

— Pot. Aş avea nevoie de un stimul. Mellanie oftă şi-şi înclină capul pe un umăr.

— Ce vrei?

— Informaţii. Baron nu mi-a ocupat absolut tot timpul. În chiar clipa asta în Commonwealth se întâmplă şi alte lucruri interesante.

— Ce anume?

— Ştiai că au fost constituite mai multe consorţii "barcă de salvare"?

— Nu. Ce barcă de salvare?

— Unele Dinastii Intersolare, Mari Familii şi simpli miliardari obişnuiţi nu au convingerea că noua şi strălucitoarea noastră Marină îi poate învinge pe extratereştrii Dysoni. În mod discret ei canalizează fonduri spre nave stelare colonizatoare foarte mari, cu rază de acţiune galactică. Şaptesprezece asemenea nave au fost deja produse şi, din câte ştiu, minimum alte douăsprezece sunt în faza de proiectare. Toate 15Mari găzduiesc cel puţin un proiect. Bărcile de salvare pot conţine zeci de mii de oameni aflaţi în suspendare, alături de toată cibernetica de producţie necesară pentru a demara de la zero pe o planetă nouă o societate omenească de tehnologie avansată.

— Nenorociţii! exclamă Mellanie. (Deşi îi cunoştea de atâta timp pe ultrabogătaşi şi pe slugile lor politice, ideea că aceştia ar da bir cu fugiţii o luase prin surprindere.) O să ne lase aici ca să luptăm şi să murim pentru ei?

— Nu te mai smiorcăi ca o bolşevică luptătoare de clasă; este o precauţie cât se poate de firească şi exact ceea ce aşteptam de la clasa asta. Să nu-mi spui că n-ai sări şi tu la bord, dacă ţi s-ar oferi o cuşetă?

Ea se strâmbă către sicriul lui Paul.

— Michelangelo mi-a oferit să fac un reportaj despre emigranţii de pe Îngerul Înalt. Toţi cred că-i va purta departe şi în siguranţă, dacă se va întâmpla ce-i mai rău.

— Îngerul Înalt este o miză bună, mai ales dacă n-ai bani grei; deşi acolo nu se poate spune că vor fi stăpâni pe soarta lor. Cine ştie unde-i va duce creatura-maşină, sau care-i obiectivul ei final?

— Bun... şi ce legătură au toate astea cu mine?

— Vreau să ştiu care dintre bărcile de salvare are cele mai ridicate şanse de succes.

— Pleci şi *tu*?

— Haide să spunem că-mi voi cumpăra un bilet. Am ceva încredere în abilitatea militară a speciei umane şi în tot cazul am văzut atrocităţile pe care le pot produce savanţii noştri în armament, dacă apare necesitatea. Însă Dysonii dispun de un volum realmente fenomenal de resurse pe care să le utilizeze împotriva noastră. Aşa cum am spus: ca o precauţie de bun simţ.

Mellanie clătină din cap; nu era sigură dacă o făcuse ca surprindere sau dezgust.

— Şi care ar fi rolul meu?

— În proiectele bărcilor de salvare există o omisiune destul de evidentă. Nu pot găsi nicio informaţie că Sheldonii ar construi vreuna. Şi am căutat *foarte* atent.

— Poate că nu sunt laşi. Te-ai gândit vreodată la asta?

— Laşitatea nu face parte din ecuaţie. Nigel Sheldon nu-iidiot: îşi va lua toate precauţiile necesare pentru a se proteja pe sine şi Dinastia. Volumul de resurse financiare necesar unei asemenea nave stelare este neglijabil în termeni macroeconomici, mai ales pentru el. Va construi una, probabil departe de ochii curioşi şi de programele de monitorizare indiscrete. Asta înseamnă un singur loc, pe planeta lui privată, Cressat. De fapt,

mă aştept ca acolo să fie nu numai o navă; la urma urmelor, el are o Dinastie foarte mare. O flotă ar garanta succesul, indiferent în ce parte a galaxiei ar sfârşi.

— Şi vrei ca eu să aflu asta? Să descopăr proiectul cel mai secret al celui mai puternic om din Commonwealth?

— Eşti reporter investigator, nu? În plus, îmi imaginez că IC va fi doritoare să te-ajute în acest caz.

Mellanie nu reuşi să nu surâdă înaintea ironiei sorţii acelui déjà vu.

— O să capăt o maşină zburătoare? murmură ea.

— În cazul în care Commonwealth-ul se prăbuşeşte, aş fi pregătit să te iau cu mine.

— Poftim?

Crezuse că era imună la alte surprize ivite azi.

— Eşti inteligentă, atractivă, tânără, dură şi ai mentalitate de supravieţuitoare. Eu m-aş reîntineri în decursul călătoriei. Cred că ar fi o căsnicie plăcută de ambele părţi.

— *Mă ceri de nevasta?*

— Da. N-a mai făcut-o nimeni până acum, tânără Mellanie? Ea se gândi la sutele de cereri în căsătorie pe care le primea zilnic de la fani sau pur şi simplu de la persoane care accesaseră *Seducţia ucigaşă.*

— Nu eşti primul, recunoscu femeia.

— Să înţeleg că ţi-ai da acordul? Îmi vine greu să mă las într-un genunchi în clipa de faţă; chiar dacă aş fi fost în afara unităţii pentru interfaţare, artrita mi se cronicizează uneori.

— Uau, asta-i *de-a dreptul romantic*!

— Nu lăsa ca o diferenţă de vârstă de patru secole să-ţi creeze prejudecăţi. Anterior am avut neveste din toate grupurile de vârstă pe care ţi le-ai putea imagina. Nu te-aştepţi ca Morton să se mai întoarcă din misiunea lui eroică, nu? Gândeşte practic, Mellanie. Şansele lui de supravieţuire nu sunt grozave.

— Ştiu care-i sunt şansele de supravieţuire. Iar răspunsul este tot „nu”.

Totuşi este arătos în tinereţe şi are un zâmbet de drac împieliţat. Nu!

— Înţeleg. Oferta mea rămâne deschisă. Iar răspunsul tău nu afectează înţelegerea noastră. N-ar trebui niciodată s-amesteci afacerile cu plăcerile.

— Asta o ştiu, dar nu-nţeleg cum crezi că poţi ajunge la bordul bărcii de salvare a lui Sheldon. Nu eşti un membru al Dinastiei. Făcu o pauză, după care întreba: Sau eşti?

Imaginea chicoti.

— Nu prin naştere, însă două dintre nevestele mele au fost Sheldon, iar una destul de senior. Am cinci copii Sheldon, dintre care doi sunt generaţia a şasea prin descendenţă directă şi cu certitudine ei au produs un număr mare de urmaşi. În mod amuzant, asta înseamnă că am mai multe şanse cu barca de salvare a lui Sheldon decât cu oricare alta a celorlalţi. Am deschidere acolo. După ce determin care-i mersul, voi putea să-mi fac un plan de acţiune. Ce zici, încerci s-ajungi pe Cressat pentru mine şi să afli ce se-ntâmplă acolo?

— Probabil că-l pot convinge pe Michelangelo pentru un reportaj de investigare a bărcii de salvare Sheldon. În felul ăsta n-aş fi complet expusă. Cum te-aranjează?

— Merge. Îţi dai însă seama că Baron va şti că tu eşti persoana care m-a pus pe urmele ei. Legătura noastră de pe Oaktier este cunoscută. Te poţi aştepta de la vizite din partea unora ca Simmonds şi Deakins, dacă nu chiar mult mai neplăcuţi.

Mellanie îşi îndreptă spatele.

— Mă pot apăra şi singură.

— Sunt sigur de asta, tânără Mellanie. Dar sunt curios... Ai realmente vreo armă? Vreun pistol, poate?

— Nu.

— Ţi-aş sugera să achiziţionezi unul. Îţi pot oferi numele unui dealer de încredere de pe piaţa neagră.

— Paul, eu nu sunt o războinică. Dacă voi avea nevoie de protecţie fizică, îmi voi angaja un expert în securitate.

— Cum vrei. Te rog să fii însă prudentă.

— Normal.

* * *

Mellanie schimbă trei taxiuri înainte de a reveni la motelul în care stăteau, în districtul Rightbank. De fiecare dată, plăti cu bani-gheață. Faptul că reţexperţii Alessandrei îi putuseră lua urma lui Paul era o noutate îngrijorătoare. În ciuda inserţiilor IC, ea nu deţinea în niciun caz îndemânarea lui, iar asta o făcea să se simtă în mod straniu vulnerabilă.

Căbănuţa lor se găsea la capătul unui şir lung de locuinţe, care se curba în jurul unei piscine destul de soioase. Doar în faţa altor două cabane se mai zăreau maşini. Ora nu era încă destul de înaintată pentru ca activitatea principală a motelului să înceapă să-i utilizeze camerele simple şi utilitare pentru întâlniri profesionale plătite cu ora.

Cabana era construită din panouri compozite ieftine, care se decoloraseră sub soarele puternic al lui Oaktier. Fisuri prelungi acopereau zona muchiilor ca o plasă de păianjen, dezgolind fibrele de ranforsare din bor, care începuseră deja să se destrame. Uşa roşu-decolorat scârţâi puternic când femeia o împinse, deschizând-o.

Toate jaluzelele erau lăsate, îngăduind doar unor lame subţiri din soarele după-amiezii târzii să pătrundă prin interstiţiile dintre ele. Aerul condiţionat nu funcţiona. Înăuntru eră înăbuşitor, iar lambriurile vechi gemeau după cum se schimbau sarcinile termice. Dudley stătea covrig pe un pat, cu faţa la perete.

— Trebuie să plecăm de-aici, rosti Mellanie.

După plecarea de pe Randtown, oare de câte ori spusese cuvintele acestea?

— De ce? mormăi Dudley. Te duci iar în vizită la *el*?

Ea nu întrebă la cine se referea, fiindcă nu mai avea chef să joace jocul acela. În plus, amintirea era prea puternică: ieşirea din camera de recreare în baraca principală. Bluza îi fusese ruptă şi nu mai putea fi folosită, aşa că fusese nevoită să împrumute cămaşa sport purpuriu-închis a lui Morty, ca să se îmbrace. Amândoi rânjeau ca nişte şcolari ştrengari, în timp ce restul Ghearelor Pisicii fluieraseră şi scoseseră sunete obscene la vederea lor.

Ea îl sărutase prelung la despărţirea în uşa deschisă, în vreme ce degetele lui îi strângeau fesele.

— O să mă-ntorc în curând, îi promisese.

Asta fusese cu două zile în urmă. Mellanie dorea să se întoarcă, să-i simtă corpul lipit strâns de al ei, să simtă asigurarea minunată a timpurilor de altădată, când viaţa era mai simplă şi mult mai uşoară.

Bineînţeles, Dudley era bosumflat de două zile la simpla idee a unui fost iubit care revenea în viaţa femeii. Mellanie nu recunoscuse că se culcase cu Morton, dar era destul de evident ce făcuse. Când ajunsese la cabană, purta tot cămaşa lui.

— Nu, Dudley, pentru o vreme n-o să-l mai vizitez pe Morton. Trebuie să mergem pe Pământ. O să-i propun lui Michelangelo un reportaj de investigare a navelor stelare ale Dinastiilor.

Mellanie nu ajunsese niciodată atât de aproape de a-l abandona pur şi simplu pe Dudley. Doar pura vinovăţie o determina să revină şi să-l ia, în loc să se suie în primul taxi spre gara planetară TSC.

Alessandra ar fi găsit motelul... dacă nu-l găsise deja. Până şi nişte găinari aşa cum fuseseră cei care pătrunseseră în locuinţa lui Paul l-ar fi făcut praf pe astronom şi probabil că în mod foarte dureros. Ca să nu mai spună ce s-ar fi întâmplat dacă l-ar fi urmărit vreunul dintre agenţii wetcablaţi ai lui Starflyer...

Ea îl băgase în povestea asta şi de aceea avea responsabilitatea lui.

— De ce nu putem pleca de-a dreptul? gemu bărbatul. Să plecăm numai noi doi. Ne-am putea întoarce la staţiunea aia din pădure – nimeni nu va şti despre noi, nimănui nu-i va mai păsa. Dacă nu ne-amestecăm în treburile Marinei şi ale lui Starflyer, ne vor da uitării. De ce nu facem aşa? Numai noi doi... Se întoarse şi se ridică pe marginea patului: Mellanie, ne-am putea căsători.

Haide, mă laşi?!

— Nu, Dudley, spuse femeia repede şi ferm înainte ca el să aibă timp să dezvolte ideea. Nimeni n-ar trebui nici măcar să se gândească la aşa ceva... în niciun caz cu tot ce se-ntâmplă în jur. Viaţa este mult prea nesigură deocamdată.

— Atunci, după aceea.

— Dudley! Termină!

El plecă fruntea şi se bosumflă.

— Haide, continuă Mellanie pe un ton mai blând. Haide să-mpachetăm. În LA sunt nişte hoteluri excelente. O să stăm în unul dintre ele.

* * *

Ploua din nou. O bură persistentă şi mizerabil de rece, care mânjea ferestrele şi transforma pavajele în panglici lunecoase acoperite cu o cantitate uluitoare de gunoaie. Hoshe Finn nu înceta să fie surprins şi deprimat de umezeala din străvechea capitală a Angliei. Dintotdeauna considerase că vechile glume erau simple exagerări. Mergând pe jos către birou de la staţia

Charing Cross, aşa cum făcea în fiecare dimineaţă, se convinsese însă de adevărul lor. Comisarii ecologişti NFU, care împărţeau cu Securitatea Senatului vasta clădire guvernamentală din piatră, avuseseră probabil mai mult succes decât recunoşteau în inversarea tendinţei spre încălzire globală.

Bărbatul îşi scutură pelerina în lift şi o ţinu cât mai departe de corp, în timp ce străbătu coridorul până la biroul său. Deloc surprinzător, Paula sosise deja şi examina ecranele de pe masa ei.

— ’Neaţa, rosti el.

Ea îi surâse scurt, fără să ridice capul.

Hoshe îşi atârnă haina pe spatele uşii din lemn întunecat şi se instala la masa lui. Numărul de fişiere care-l aşteptau era descurajator. Cu o seară în urmă plecase la zece şi jumătate, iar acum nu era nici ora opt dimineaţa. IR petrecuse noaptea extrăgând tot ce era relevant din interogările lui de ieri. Bărbatul începu cu vechiul raport al Directoratului despre fundaţia Cox Educational.

La ora unsprezece, bătu politicos la uşa Paulei şi intră fără să aştepte un răspuns.

— S-ar putea să fi avut dreptate în legătură cu fundaţia educaţională, îi spuse.

— Ce-ai găsit?

— Între fişierele pe care le-am solicitat există unele anomalii. Se aşeză la masa ei şi-i ceru e-majordomului să afişeze datele pe portalul holografic mare care ocupa un perete: Am început cu raportul întocmit de biroul Paris al Directoratului după tentativa de spargere a contului fundaţiei din banca Denman Manhattan. Foştii tăi colegi au fost îndeajuns de meticuloşi şi au investigat organizaţia, căutând orice dovezi că ar fi fost un paravan. Concluzia raportului este negativă în această privinţă.

Flutură o mână peste rândurile de nume şi cifre care se derulau pe portal.

— Aceasta este lista tuturor donaţiilor. La un moment dat sau altul, Cox a susţinut peste o sută de proiecte ştiinţifice. Recent numărul lor s-a diminuat considerabil, deşi n-au încetat complet. Departamentul de astronomie al Universităţii Gralmond a fost numai unul dintre ele. Până aici, nimic special; potrivit raportului, nu exista nimic suspicios.

— Aşa şi pare, rosti Paula.

— Bun. Acela a fost punctul meu de pornire, apoi am început să verific referinţele. În primul rând, două lucruri sunt neobişnuite. Nu ilegale, nici suspicioase, ci pur şi simplu bizare. Fondurile organizaţiei provin dintr-o unică donaţie privată depusă acum treizeci de ani în contul Denman. Suma era de două milioane de dolari, care a fost transferată în banca Denman dintr-un cont de unică folosinţă. În al doilea rând, nu apare numele iniţiatorului. Firma Bromley, Waterford şi Granku a înregistrat Cox în catalogul organizaţiilor de caritate din New York şi a deschis un cont cu un dolar. Cele două milioane au fost transferate după o lună. De-a lungul timpului a avut numai trei împuterniciţi -Seaton, Daltra şi Pomanskie – care sunt toţi asociaţi ai firmei Bromley, Waterford şi Granku. Echipa originală de investigaţii a Directoratului n-a urmărit pista aceasta, ceea ce, dacă m-ai întreba, mi se pare o lacună.

— Există destui excentrici bogaţi care-şi donează banii pentru cauze bizare.

Hoshe arcui o sprânceană.

— Sunt convins de asta, însă conform propriilor sale arhive, Cox nu susţine cauze bizare. Atunci de ce ţine ascuns numele binefăcătorului? N-o face în scopul de a evita impozitele, deoarece anonimatul nu exclude taxele.

— Zi mai departe – care-i răspunsul tău?

— Nu există un răspuns, dar mi-a stârnit curiozitatea îndeajuns pentru a mă determina să scotocesc mai departe. Vezi toate numele astea? Sunt ale celor care au primit bani.

— Şi?

— Raportul Directoratului nu menţionează cât s-a donat. Este de asemenea ceva neobişnuit. Noi ştim că Dudley Bose a primit o finanţare de peste un milion trei sute de mii de dolari: în felul acesta, pentru ceilalţi n-ar fi rămas prea mult. În total, au fost distribuiţi şaptezeci şi una de mii cinci sute de dolari – pentru mai bine de o sută de proiecte ştiinţifice care au acoperit o perioadă de douăzeci şi unu de ani. Toate aceste date financiare au fost accesibile Directoratului. Datele brute existau în matricea din Paris, atunci când le-am solicitat. În mod evident, cineva le-a exclus din raport.

— La dracu', rosti Paula. Cine au fost membrii echipei?

— Echipa a fost formată din Renne Kempasa, Tarlo şi Jim Nwan, dar fişierul financiar original al lui Cox nu are specificat un

nume în jurnalul de accesări, ci doar codul echipei. Este posibil ca datele să fi fost văzute de numai un membru al echipei, sau de toţi.

— Nu pot să fie toţi, spuse Paula. E imposibil!

— Mai este ceva... Mai ţii minte că mi-ai spus că toate astea au fost descoperite de vechea noastră prietenă Mellanie?

— Da, ea a spus că Alessandra Baron a alterat arhivele fundaţiei.

— S-ar putea să fi avut dreptate. Am solicitat un raport financiar curent de la catalogul organizaţiilor de caritate din New York. În mod legal, toate organizaţiile de caritate înregistrate trebuie să-şi depună anual situaţia conturilor. Potrivit acelor conturi depuse, Cox a încetat să mai finanţeze departamentul astronomic al Universităţii Gralmond, imediat după ce Bose şi-a anunţat descoperirea, totuşi fundaţia a continuat mici donaţii pentru alte proiecte ştiinţifice. Am verificat destinatarii enumeraţi. Niciunul dintre ei n-a auzit niciodată de Cox, cu atât mai puţin să fi primit vreun ban. Asta însă până cu două zile după invazia Dysonilor, când transferurile de bani au devenit reale. Conturile respective sunt false şi există doar pentru a satisface o investigaţie superficială.

Paula se lăsă pe spate în scaun şi-şi frecă bărbia cu un deget. Umbra unui surâs îi atinse buzele.

— Mellanie a avut dreptate. Ce zici de chestia asta?

— Aşa se pare. Paula... Starflyer a finanţat toată observarea Bose. Asta înseamnă că ştia ce va găsi Bose.

— Da.

— Cum?

— În mod raţional, trebuie să fi fost acolo; sau specia sa ştia despre Dysoni şi despre întemniţarea lor în interiorul câmpului de forţă.

— Şi el i-a lăsat să iasă?

— Asta este concluzia vădită.

— Prin urmare, războiul a fost pornit în mod deliberat. Păzitorii aveau dreptate.

— Da.

Femeia făcu o grimasă şi-i aruncă un zâmbet trist.

— Şi atunci ce facem în continuare?

— În primul rând, îmi voi informa aliaţii politici. În al doilea rând, îi vom aresta pe împuterniciţii Cox sub acuzaţia de fraudă.

În mod clar, ei sunt agenţi Starflyer. Dacă le-am putea citi memoria, am putea obţine o înţelegere mai bună a reţelei sale din interiorul Commonwealth-ului.

— Ce facem cu Alessandra Baron? Mellanie ne-a avertizat despre ea. Trebuie să fie un agent Starflyer.

— Fără să existe motive foarte bine întemeiate ar fi dificil să arestăm un personaj atât de public ca ea şi nu ne putem îngădui să facem publice cunoştinţele pe care le deţinem despre Starflyer. Securitatea Senatului va adresa o cerere oficială către Contrainformaţiile Marinei, pentru a o pune sub observare discretă.

— Poftim? Dar ştim că Contrainformaţiile sunt compromise!

— Da, şi este o oportunitate excelentă de a vedea ce va determina solicitarea noastră.

* * *

Iconul verde-portocaliu de prioritate apăru în vederea virtuală a lui Nigel în timp ce le citea copiilor săi cei mai mici *Cartierul Winnie Pooh*, înainte de culcare. Încerca să le citească o poveste în fiecare seară, să fie un tată aşa cum vedea el idealul respectiv. Mamele şi doicile îi îmbrăcau pe copii în pijamale, apoi îi aduceau în camera de joacă pentru poveste. Nigel citise întotdeauna din clasici, folosind o carte adevărată, tipărită, pe care o puteai deschide pentru a găsi locul unde rămăseseși şi pe care o puteai închide cu un gest ferm şi final când se termina capitolul din seara respectivă.

În clipa de faţă se afla la jumătatea cărţii. Cei şapte copii de peste trei ani stăteau aşezaţi sau întinşi pe perne şi scăunele moi în formă de ciupercuţe, ascultând mulţumiţi pe tăticul lor care citea cu glas tare, cu intonaţii amatoriceşti şi gesturi largi din braţe. Zâmbeau, chicoteau şi şuşoteau între ei.

Mentalitatea extinsă a lui Nigel îi solicita atenţia asupra raportului diviziei de securitate a Dinastiei. Echipa de observaţie pe care Nelson o pusese pe urmele Mellaniei anunţa că femeia sosise la un bungalow din oraşul Darklake, deţinut de un anume Paul Cramley. Securitatea oferise doar numele, însă în mentalitatea extinsă a lui Nigel, acesta fu imediat comparat cu conţinutul fişierelor sale personale. Aşa apăruse notificarea de prioritate.

Conştiinţa primară a lui Nigel comută din camera de joacă pentru a focaliza asupra informaţiilor receptate de reţeaua lui neurală artificială. Accesă rapoartele despre spargere şi văzu ce făcuseră nostaţii din aşa-zişii jefuitori. *Tipic pentru Paul – niciodată vina nu-i tocmai a lui.*

Cramley făcuse parte din echipa de programatori care scrisese algoritmele pentru primele IA utilizate de TSC pentru controlul celor dintâi porţi gaură-de-vierme. După ce IA-urile evoluaseră de la sine spre IC, Paul optase să iasă din luminile rampei, implicându-se în diverse activităţi de legalitate îndoielnică – un jucător de divizia secundă, dar cu îndemânări de hacker de superclasă. O listă de referinţe se derula pe vederea virtuală a lui Nigel. Se opri la una dintre cele mai recente. Paul fusese prins rulând o căutare ilegală prin listările restricţionate ale oraşului Paris.

Două lucruri sunau foarte prost aici. În primul rând, Paul căutase adresa Paulei Myo. În al doilea rând, Paul n-ar fi trebuit să fie prins dacă făcea ceva atât de elementar. Totuşi Myo produsese suficiente dovezi, pentru ca bărbatul să fie judecat, amendat şi să i se confişte echipamentele. Probabil că ea avea un mega-reţexpert care-i proteja datele. Cel mai probabil, era chiar IC.

Nigel se întrebă pentru cine rulase Paul căutarea. Să fi fost Mellanie? De ce ar fi dorit ea să ştie unde locuia Myo?

Cu cât o examina mai amănunţit pe Mellanie, cu atât devenea mai curios. Potrivit dosarului ei, femeia vizitase Far Away pentru emisiunea lui Michelangelo. Era în legătură cu Păzitorii? Sau era intermediara lui IC în contactul cu ei? De acum astea erau speculaţii paranoice. Existau foarte multe puncte de date, însă nu le putea conecta între ele. Nigel se ocupa rareori de chestiuni de securitate, dar aceasta se transforma în excepţia cea mai mare din toate timpurile. Fascinaţia lui era în plus impulsionată de aspectul proaspăt şi obrăznicuț al Mellaniei.

Îşi retrase conştiinţa primară din reţeaua neurală artificială şi continuă să citească până termină capitolul. Copiii protestară şi-l rugară să nu se oprească, însă Nigel fu ferm şi le promise că mâine le va citi mai mult. Îl sărutară şi-l îmbrăţişară, îi urară noapte bună şi plecară la dormitoarele lor.

Rămas singur în camera de joacă, cu talazurile de jucării şi decoraţiuni în culori primare ţipătoare, Nigel ştiu că trebuia să

obţină mult mai multe informaţii despre Mellanie pentru a rezolva misterul acela tantalic. Suspină fără chef şi făcu apelul. În mod firesc, orice persoană pe care o apela era surprinsă şi măgulită să primească o comunicare personală din partea marelui Nigel Sheldon. Michelangelo întrebă simplu:

— Ce dracu' vrei?

* * *

Blocul Lucius avea optzeci de etaje: un turn masiv şi cu aspect conservator, din piatră sură şi sticlă maro fumurie. Se afla însă în mijlocul lui Third Avenue şi arhitectura din această parte a oraşului nu era flamboaiantă.

Cele trei maşini mari care transportau echipa de arest a Securităţii Senatului condusă de Paula se strecurau prin traficul de la mijlocul dimineţii din Manhattan. Ca întotdeauna, excentricităţile taxiurilor galbene ale oraşului aduceau o încruntătură pe fruntea femeii; programatorii matricelor de pilotare făcuseră o treabă jalnică. Propriul ei vehicul trebuise să frâneze brusc de câteva ori, când taxiurile i se băgară pe neaşteptate în faţă.

Când ajunseră la Lucius, codurile lor de verificare deschiseră bariera care bloca rampa ce cobora în parcarea subterană pe mai multe niveluri. Fură urmaţi de două dube care conţineau personalul criminalist şi echipamentele sale.

După ce suiră în recepţie, patru membri ai echipei de arest acoperiră imediat ieşirile pe scări. Paula îi conduse pe ceilalţi doisprezece în lift. Şase dintre ei purtau schelete din câmpuri de forţă pe sub costumele negre obişnuite; ea nu-şi asuma niciun risc.

Birourile firmei Bromley, Waterford şi Granku ocupau cinci etaje, de la patruzeci şi doi la patruzeci şi şapte. Zona acestora de intrare era dominată de o recepţie mare şi curbată, la care trei secretari umani, elegant îmbrăcaţi şi atrăgători răspundeau la apeluri, oferindu-le clienţilor o tuşă personală exclusivă pentru care firmele de avocatură mai mici ar fi utilizat o matrice. Toţi erau ocupaţi străduindu-se să descâlcească întreruperea bruscă a comunicaţiilor din matricea lor, pe care Paula o izolase de cibersferă imediat cum ajunsese la destinaţie.

— Doresc să-i văd pe domnii Daltra, Pomanskie şi Seaton, te rog, se adresă ea recepţionerului-senior.

Acesta o privi neliniştit pe ea şi echipa de arest.

— Îmi pare rău, nu sunt în sediu.

— Este necesar să-mi arăt certificatul de autoritate?

— Nu, domnişoară Myo, bineînţeles că nu. Ştiu cine sunteţi. Dar acesta este purul adevăr. De două zile n-au venit la firmă. Este un subiect fierbinte aici, deoarece partenerii seniori nu sunt deloc încântaţi.

— Verificaţi-le cabinetele, se adresă ea echipei de arest. Personalul criminalist primi ordinul să suie. Programe de îngheţare fură încărcate în reţeaua de matrice a companiei şi datele din ea fură copiate în sisteme de stocare de înaltă densitate pentru a fi analizate de o IR. Cele trei cabinete ale asociaţilor dispăruţi fură sigilate şi se iniţie o examinare detaliată.

* * *

Seaton locuia cel mai aproape de sediul firmei, într-un apartament dintr-un bloc luxos de pe Park Avenue, imediat după East 79th Street. Paula luă cu ea cinci membri ai echipei de arest şi-şi folosi codul prioritar pentru a goni prin trafic, îndepărtând până şi taxiurile din cale.

Ca şi mai devreme, trecu în embargo conexiunea clădirii în cibersferă. Portarul în livrea o lăsă pe ea şi echipa să intre şi traversară recepţia grandioasă, pătrunzând în lift.

Doamna Geena Seaton apăru grăbită în hol, imediat ce menajera o anunţă pe faimoasa ei musafiră. Potrivit dosarului Paulei, cei doi Seaton erau căsătoriţi de optsprezece ani. Niciunul nu provenea dintr-o familie avută, deşi în mod clar recuperau acum intens în direcţia respectivă. Ambiţia pură îi propulsa către genul de bogăţie şi statut profesional care le-ar fi susţinut aspiraţiile pentru viaţa în înalta societate.

Geena Seaton purta o rochie sobră din mătase cu imprimeuri florale, era perfect machiată şi coafată şi, ţăcănind cu tocurile pe pardoseala lustruită, era perfecta soţie-susţinătoare pentru un asociat ambiţios în nemiloasa societate corporativă a New Yorkului.

Când fu întrebată despre absenţa neexplicată a soţului ei, femeia spuse că era plecat la o conferinţă pe teme juridice. Undeva prin Texas, nu era sigură unde exact anume, dar adresa respectivă trebuia să existe la birou. De acord, plecase cam în pripă, însă altcineva din firmă se retrăsese în ultima clipă de la conferinţa respectivă.

— De ce vă interesează? întrebă ea. Despre ce este vorba? Ochii ei delicat machiaţi trecură neatenţi peste echipa din spatele Paulei.

— Există unele anomalii pe care credem că soţul tău ne-ar putea ajuta să le clarificăm, răspunse Paula vag. Nu este neobişnuit pentru el să nu-ţi fi dat niciun semn de atâta vreme?

— Nu tocmai. Bănuiesc că întreţine relaţii intime cu vreo participantă la conferinţă şi nu doreşte să fie deranjat. Contractul nostru de parteneriat conţine câteva clauze de non-exclusivitate, de care beneficiem amândoi.

— Înţeleg. În cazul acesta, va trebui să ne însoţeşti pentru o examinare medico-legală.

— Imposibil, am o sută de alte lucruri de făcut.

— Vei veni cu noi acum, fie în mod voluntar, fie în stare de arest.

— Asta-i scandalos!

— Exact.

— Ce căutaţi?

— Nu am autoritatea de a discuta acest subiect.

Paula nu era nici măcar sigură dacă o scanare neurologică ar fi putut să identifice un agent Starflyer. Avea la dispoziţie doar propaganda lui Bradley Johansson, care afirma că extraterestrul îi înrobea, cumva, mental pe oameni. Poate că exista o activitate cerebrală neobişnuită ale cărei unde puteau fi sesizate de neurologii criminalişti. Era cu bătaie lungă, însă tot ce susţinuse bărbatul acela în ultima sută de ani se apropia incomod de mult de adevăr.

— Sunt suspectată pentru ceva? Ce-i această anomalie? Sper să nu fie vorba tot despre donaţia aceea nedeclarată spre asistentul senatorului. Să ştii că problema a fost clarificată anul trecut.

— Putem discuta asta la sediul nostru. Geena Seaton o fulgeră din ochi pe Paula.

— Sper că ştii ce faci. Din punct de vedere legal, vreau să spun. Firma soţului meu nu-i una cu care să te joci. Ieri a trebuit s-o ameninţ cu reclamaţie pentru hărţuire pe reportera aceea şi nu voi ezita să procedez la fel şi în cazul tău.

— Care reporteră?

— Cea care se-mbracă mereu ca o târfă ieftină. Ţin minte c-a transmis un reportaj pentru Alessandra Baron în timpul invaziei. Mellanie nu-ştiu-cum...

* * *

Expresul de la EdenBurg o readuse pe Renne în Paris imediat după amiază. Ar fi trebuit să se ducă direct la birou pentru a-şi scrie raportul, dar fusese o călătorie lungă şi frustrantă. Până în momentul acesta lucrase neîntrerupt de nouăsprezece ore şi, pe lângă iritarea cauzată de absenţa odihnei, simţea că moare de foame. Micul restaurant pe care ea şi colegii îl vizitau frecvent se afla la numai trei sute de metri de birou, aşa că-i ceru taxiului s-o lase acolo. Cincisprezece minute, timp în care să bea o cafea şi să mănânce un burger, n-aveau să conteze prea mult. Cu niţel noroc, Hogan şi Tarlo încă nu reveniseră de pe Marte. Se simţea încă uşor geloasă că nu fusese inclusă în echipa aceea.

În local era răcoare şi întuneric; toate mesele erau iluminate de sfeşnice elegante cu câte trei lumânări. Ventilatoare se roteau lent sub plafon, învolburând prin încăpere aerul umed al oraşului şi amestecând în el mirosurile de mâncare gătită dinspre bucătărie. Pe tot peretele îndepărtat se întindea un bar lung, o piesă de mobilier vechi, din lemn, recuperată cu mai bine de două sute de ani în urmă din vreo cafenea străveche de pe malul stâng al Senei. Tejgheaua din lemn de nuc fusese decapată şi relustruită de atâtea ori de-a lungul secolelor, încât suprafaţa era aproape complet neagră şi doar vârtejurile ciudate maron-închis mai arătau modelul original şi frumos al fibrei lemnoase.

Renne se aşeză pe un taburet, îşi agăţă jacheta uniformei pe cuierul de lângă tejghea şi examina rafturile lungi cu sticle exotice din tot Commonwealth-ul. Restaurantul se lăuda că avea mostre de pe toate planetele.

— Un cocteil *fizz* cu cireaşă verde de Rantoon, îi ceru ea barmanului ştiind că n-ar fi avut aşa ceva; într-atât era de prost dispusă.

Peste un minut fu nevoită să zâmbească, când el îi aduse sonda înaltă şi aburită, plină cu lichid de culoarea jadului, care era la fel de vâscos ca votca frapată.

— *Salut!* ridică paharul spre el. Pot avea un cheeseburger cu şuncă, fără maioneză şi cu cartofi prăjiţi, fără salată?

— Sigur că da, doamnă locotenent.

Bărbatul dispăru printr-o uşiţă şi-i transmise bucătarului comanda. Dinăuntru se revărsă un torent de obscenităţi în franceză pe tema maionezei.

Renne se aşeză cu ambele coate pe bar şi sorbi din sondă, încerca un minunat sentiment de decadenţă, să bea ceva atât de tare în toiul zilei. Întrezări o mişcare în oglinzile pătate dinapoia rafturilor cu sticle.

— Nu-i cam devreme pentru genul ăsta de băutură? întrebă comandorul Hogan.

— Salut, şefu', rosti ea şi, în mod deliberat, nici nu se ridică, nici nu se întoarse către el. M-am gândit c-o pot face; ca orientare temporală, sunt încă în mijlocul nopţii de ieri.

Chipul lui Hogan se încreţi dezaprobator. Se aşeză lângă ea, iar Tarlo, cu un rânjet larg întipărit pe faţă, ocupă următorul taburet.

— Beţi şi voi ceva? întrebă femeia.

— Apă minerală, se adresă Hogan barmanului.

— Bere, spuse Tarlo.

— Cum a fost pe Marte?

— Amuzant, răspunse Tarlo. A fost marfă să şofez transRoverul. Şi-i un loc care-arată straniu de tot, culorile sunt ciudate... Am văzut şi toate vechile nave NASA – se fac bucăţele de-acum. Sheldon şi amiralul dădeau apă la şoricei, privindu-le.

— Am găsit staţia de sol Reynolds, vorbi Hogan cu glas reprobator. Echipa criminalistă a descărcat toate programele din matricele ei şi am confiscat echipamentul de transmisiuni pentru analiză.

— *Confiscat...*

Renne reuşi cu greu să nu chicotească. Îl şi vedea pe Hogan fluturând imperios un mandat judecătoresc către un grup de omuleţi verzi, nervoşi şi înfuriaţi pe Marina care le lua bunurile.

— E vreo problemă? întrebă Hogan.

— Nu, şefu'.

— Am înţeles c-ai fost plecată din birou cât timp am lipsit noi. De fapt, aproape permanent. Ai dat de vreo pistă?

— Nu! Absolut niciuna. A fost pur şi simplu o pierdere de vreme. Victor şi Bernadette, părinţii Isabellei, habar n-au unde-i ea şi să fiu sinceră nici nu dovedeau prea mult interes.

Cele două întrevederi o umpluseră de amărăciune. Warren Yves Halgarth o însoţise din nou; fără el, se îndoia că ar fi izbutit măcar să ajungă la Victor. Tatăl Isabellei nu fusese tocmai încântat s-o vadă; noua lui slujbă ca managing director al celui de-al doilea birou manufacturier ca mărime al Dinastiei era un rol de management de mare presiune. Compania se specializase în generatoare de câmpuri de forţă şi alte maşinării de înaltă tehnologie, iar în calitatea aceea erau una dintre miile de organizaţii care se treziseră pe neaşteptate furnizând componente pentru Marină pe baza unui program de prioritate de maximă urgenţă. Toţi angajaţii erau foarte stresaţi şi asta se vedea clar. Victor abia dacă mai ştia ce făceau copiii săi curenţi, cu atât mai puţin unul care plecase de ani buni din casă. Cât despre Bernadette, Renne întâlnise rareori pe cineva care să se potrivească mai bine ca mama Isabellei expresiei “bogat şi fără griji”. Unica surpriză fusese că ea stătea pe EdenBurg, o planetă care nu avea nici spaţiu şi nici timp pentru oricine care nu era devotat sută la sută eticii muncii. Warren explicase că Bernadette era una dintre cele mai renumite gazde mondene din Rialto, organizând petreceri ce atrăgeau o mulţime de membri ai elitei corporative şi financiare. În felul acesta nu-i mai rămânea prea mult timp ca să ţină legătura cu copiii şi nici măcar nu ştiuse că Isabella îşi deconectase adresa de unisferă.

— Există alte piste pentru Isabella? întrebă Hogan. Renne sorbi iarăşi din fizz-ul cu cireaşă verde, savurându-i arsura îngheţată.

— Nimic direct. Mă gândisem să încerc să-i examinez activităţile de pe Daroca dinaintea dispariţiei, să văd dacă pot găsi vreun indiciu asupra locului unde ar fi plecat. Mai este apoi Kantil... aş putea vorbi cu ea.

— Bine, ajunge. Mâna lui Hogan coborî peste încheietura femeii, oprind-o să mai ridice paharul. Nu vreau să mai pierzi timp cu fata asta. Ţi-ai încercat intuiţia şi n-a ieşit nimic. N-am nimic împotrivă ca din când în când să încerci şi piste neclare,

dar trebuie să ştii când să te opreşti şi să pui capăt. Crede-mă – acum este un asemenea moment.

— Ceva e-n neregulă cu ea.

— Poate că aşa-i şi de aceea nu i-am anulat mandatul. Poliţia o va găsi în cele din urmă şi atunci te voi împuternici să te ocupi personal de interogare. Însă până atunci, doresc să lucrezi la cazurile prioritare.

Renne îi privi nemulţumită mâna; undeva adânc, părticica sensibilă a creierului ei îi spunea că nu era un subiect în privinţa căruia să insiste.

— Da... bine, şefu'.

— Şi în niciun caz nu vreau să mai deranjezi persoane de felul lui Christabel Halgarth. Dacă doreşti să discuţi cu cineva de rangul respectiv din Marile Familii şi Dinastii, mai întâi stai de vorbă cu mine. Investigaţiile noastre au multe aspecte politice; ca să nu mai amintesc de protocoalele ce trebuie urmate.

— A fost încântată să mă vadă.

— Nu ştii ce gândea de fapt. Nu vreau o repetare a incidentului aceluia, ai înţeles?

— Da.

Hogan îşi retrase mâna şi femeia ridică sonda la buze. Barmanul aduse apa şi berea şi puse în faţa lui Hogan un bol mic cu alune caju.

— Călătoria noastră a produs nişte rezultate foarte satisfăcătoare, spuse Tarlo. Criminaliştii au izbutit să spargă rutinele programelor din matricele Reynolds. Acum ştim ce a fost încriptat.

— Ce? întrebă reflex Renne.

— Absolut toate datele provenite de la senzorii meteo de pe toată planeta.

Deoarece Hogan era distras de cuvintele lui Tarlo, Renne ridică încet un deget deasupra marginii paharului şi rămase cu el neclintit două secunde. Tarlo îl zări şi-şi opri un surâs.

— Este ilogic, rosti ea. De ce i-ar interesa pe Păzitori climatul marţian? Nu-nţeleg.

— Nici eu, zâmbi Tarlo.

— Totuşi, rosti Hogan revenind cu privirea asupra lui Renne, este genul de rezultat concret pe care-l putem urma. Vreau ca voi doi să lucraţi împreună şi să găsiţi tot ce puteţi. Amiralul Kime a acordat cazului o prioritate foarte ridicată.

— Normal... cu trecutul lui, mormăi femeia şi luă câteva alune.

— Perfect atunci, spuse Hogan. Îşi bău toată apa minerală şi urmă: Renne, termină-ţi prânzul, iar când te-ntorci la birou vreau ca voi doi să conduceţi pista asta nouă asupra investigaţiei marţiene. Apelaţi la experţi, găsiţi toate aplicaţiile imaginabile pentru datele meteo...

— Da, şefu'.

Hogan încuviinţă încântat din cap şi-i părăsi, fluturând braţul.

Renne îl privi, ieşind din restaurant.

— Ce mai găozar...

— Era de-aşteptat, rânji Tarlo. Îl aşteptau nişte veşti neplăcute când ne-am întors.

— Serios?

— M-am gândit că asta te-ar mai putea înveseli niţel. Fii atentă – Securitatea Senatului a solicitat în mod oficial să începem supravegherea discretă a Alessandrei Baron.

— Vedeta?

— Exact.

— De ce?

— Motivul oficial este suspectarea de implicare cu, citez, „persoane periculoase”. Sub umbrela asta cred că intră o mulţime de păcate. Dar ia ghiceşte al cui nume figura pe fişierul de solicitare?

Surâsul lui Renne se lăți, imitându-l pe al bărbatului.

— Şefa?

— Acum înţelegi motivul pentru care Marele nostru Conducător umblă de parc-ar avea furnici în cur?

— Mda, însă nu-i un motiv ca să se răzbune pe mine.

— Tu eşti ţinta cea mai apropiată şi cea mai accesibilă. Te-am prevenit în legătură cu urmărirea fetei Halgarth. Lui n-avea să-i placă asta. Iar vizitarea lui Christabel a fost un risc serios. Era inevitabil să nu afle.

— Bine, bine... Totuşi trebuie să recunoşti că-i ciudat. De ce ar fi dispărut Isabella în felul ăsta?

— Nu, zise Tarlo şi ridică braţele. Refuz să mă las implicat; nu-i vorba doar despre uniformă, dar am nevoie de banii pe care mi-i aduce slujba asta. Şi-nregistrez genul de progres pe care Hogan îl aprobă.

— Tarlo, trebuie să priveşti tabloul de ansamblu.

— Sigur că da. Atât doar c-ar trebui să-ţi aminteşti ce s-a-ntâmplat cu ultima persoană care a privit tabloul ăsta. Hei, ia uite-l pe Vic!

Renne se răsuci pe taburet şi-l văzu pe Vic Russell care intrase în restaurant. Bărbatul ridică o mână.

— Ar fi bine să ne mutăm la o masă, spuse ea.

Aleseră una lângă perete, unde un paravan înalt îi ferea de majoritatea celorlalte mese.

— Am nişte veşti bune pentru voi, zise Vic după ce fu adus burgerul lui Renne.

Îi înhaţă câţiva cartofi prăjiţi din farfurie.

— N-ar fi rele, recunoscu femeia. A fost o zi lungă şi de căcat.

— Am izbutit să iau urma a optsprezece elemente din interceptarea reuşită de Edmund Li pe Boongate.

Renne încetă să-şi mai examineze burgerul în căutarea de urme de maioneză.

— Rutele complete?

— Îhâm! Chipul masiv şi rotund al lui Vic afişă o expresie de îngâmfare. Credeaţi că numai voi n-aţi prea avut parte de somn? Am avut nevoie de săptămâni întregi pentru chestia asta, atât era de complicat totul. M-a ajutat faptul că aveam producătorul şi camuflarea finală a contrabandei, aşa că am refăcut ruta pornind din ambele capete şi completând toate lacunele. Şi – credeţi-mă – erau nişte goluri masive. Fiecare rută este un lanţ de companii-curier care joacă alba-neagra între antrepozite, unele componente au fost câte zece luni în tranzit, iar toţi banii utilizaţi pentru plătirea transporturilor au provenit din conturi de unică folosinţă. În operaţiunea asta a existat al dracu’ de multă organizare. Este posibil ca noi să fi subestimat cât de mulţi Păzitori acţionează în interiorul Commonwealth-ului. Genul ăla de transport a triplat costul fiecărei piese, pân-a ajuns pe Far Away. Indiferent ce ar construi acolo, îi costă o avere.

Tarlo şi Renne schimbară priviri.

— Îşi pot permite, spuse ea. Nu uita: asta-i plătit de Marele Jaf al Găurii-de-vierme.

— Chiar şi aşa, insistă Vic, e paranoia curată. Sunt însă eficienţi, asta trebuie să le-o recunosc.

— Nu sunt numai Păzitori, spuse Tarlo. Elvin recrutează din orice surse, oricât de declasate; nu uitaţi de agentul ăla pe urmele căruia ne-a pus Cufflin.

— Mulţumesc, Vic, zise Renne. Asta chiar c-a fost o treabă bună. O să-i cerem lui IR să le compare cu baza noastră de date despre Păzitori, iar echipa poate examina pistele cele mai solide pentru continuări directe.

Vic se instală mai bine în scaun şi luă alt pumn de cartofi prăjiţi din farfuria lui Renne.

— Ştiţi... mă gândeam la o chestie când am completat raportul. Avem deja o tonă de informaţii, o mulţime de nume, operaţii de contrabandă şi afaceri cu arme pe piaţa neagră – chestii întinse pe o durată de decenii.

— Ştiu, făcu Tarlo rotindu-şi berea în pahar. Jumătate din ele le-am adus Renne şi cu mine.

— Bun, spuse Vic pe un ton brusc deschis, atunci cum se face că n-am izbutit niciodată să punem mâna pe nemernici?

— Asta-i un punct dureros, răspunse Renne.

— Fiindcă toate-s informaţii periferice, zise Tarlo. Într-o bună zi vor atinge masa critică şi cazul va deveni clar. În ziua aceea vom face o mie de arestări.

Vic clătină din cap.

— Dacă zici tu... Ne vedem la birou, da? Renne încuviinţă.

— Peste-o jumătate de oră.

Îşi examina paharul aproape gol, întrebându-se dacă n-ar mai fi trebuit să comande unul.

— Așteaptă-mă un minut, îi spuse Tarlo lui Vic, că vin şi eu.

Tăcu până ce bărbatul masiv ajunse lângă uşă, unde se opri, apoi o întrebă pe Renne:

— Te simţi bine?

— Sigur că da. Sunt doar stresată şi deprimată după EdenBurg, asta-i tot. Fir-ar a naibii de Isabella! De ce nu-i pasă nimănui de ea? Nici prietenilor, nici familiei directe. Dacă tu ai dispărea, oamenii s-ar mira, ar pune întrebări... Eu aş dori să ştiu ce ţi s-a-ntâmplat.

— Asta-i pentru că eşti o femeie bună. Tarlo şovăi. Uite care-i chestia, Hogan va fi cu ochii pe tine, dar, dacă vrei, aş putea eu să continui cazul Isabellei, foarte discret.

— Nu ştiu... îşi frecă fruntea cu un gest iritat. De-acum nu mai există anchete discrete. Fie le transform într-o bubuială, fie le-abandonez complet. La naiba, doar nu crezi că Hogan ar putea avea dreptate, nu?

Tarlo izbucni în râs.

— Niciodată. Discutăm mai târziu? Vreau să-ţi povestesc despre Marte. A fost realmente un loc ciudat.

— Bine, vin şi eu imediat. Bărbatul o bătu pe umăr şi plecă.

Renne muşcă din nou din burger şi mestecă fără grabă. Poate că făcuse o obsesie vizavi de Isabella. Nu era un delict să fugi de acasă şi să te alături Exodului. Pe toate planetele din vecinătatea celor 23Pierdute, sute de mii de oameni îşi părăsiseră locuinţele fără nicio explicaţie, majoritatea plecând pe planete aflate de cealaltă parte a Commonwealth-ului. Silvergalde era de asemenea o destinaţie populară, iar dacă Isabella mersese acolo, ar fi fost într-adevăr în afara oricăror posibilităţi de contact electronic.

— Nu ar trebui să discuţi informaţii confidenţiale într-un loc public, rosti un glas de femeie. În mod clar, regulamentul de ordine interioară a suferit mult în ultima vreme.

Renne se ridică şi privi peste paravan, către masa vecină. Paula Myo stătea acolo cu un pahar de suc de portocale în faţă.

— Iisuse, şefa!

— Pot să vin la masa ta?

Renne zâmbi larg şi indică scaunele goale.

— Se pare că ai avut o zi proastă, comentă Paula după ce se instala pe locul eliberat de Vic.

— Mă descurc eu. De fiecare dată mă întreb ce-ai fi făcut tu.

— Foarte măgulitor. Aşadar, cum merg treburile la birou? Renne muşcă din burger, privind-o cu atenţie pe Paula. Oare şefa o testa în mod deliberat, pentru a vedea cât de mult va divulga?

— Ar trebui să ştii – toate datele noastre sunt disponibile pentru Securitatea Senatului.

— Nu mă refeream la datele din investigaţiile voastre, ci mă interesează mai mult cum se descurcă Hogan.

— Cu greu. Nu-i ca tine.

— Motiv pentru care, bănuiesc, atât el, cât şi eu suntem recunoscători. Cum s-a comportat când a auzit că trebuie s-o spioneze pe Alessandra Baron?

— N-ai auzit? Tarlo zice că nu i-a căzut bine. Eu însă cred că-i vorba mai degrabă de faptul că solicitarea era semnată de tine, decât de oamenii pe care trebuie să-i aloce. Ce crezi c-ar fi făcut Baron?

— Este un agent al lui Starflyer. Renne se holbă la vechea ei şefă.

— Vorbeşti serios? Chiar crezi că Starflyer există?

— Da.

— Să dea dracii, şefa! Ce dovezi ai?

— Comportamentul mai multor persoane, printre care şi Baron. Ea face parte dintr-o reţea de agenţi care acţionează împotriva interesului omenirii. Compilăm despre ei informaţii care ar trebui să ducă la arestarea lor.

— Da’ chiar vorbeşti serios, aşa-i?

— Da.

— Şi de ce-mi spui mie toate astea?

— Vreau să ştiu de ce aţi emis un mandat pe numele Isabellei Halgarth.

— Din cauza shotgunului care afirma că Doi este agentul lui Starflyer. Ceva nu era în regulă cu el.

Explică îndoielile ei despre întreaga punere în scenă şi apoi felul în care Isabella dispăruse din vedere.

— Interesant, comentă Paula. Mai ales legătura ei cu Kantil. Căutăm orice conexiuni Starflyer în elita politică a Commonwealth-ului. Este posibil ca ea să fie veriga.

— Isabella să fie agent Starflyer? E greu de-nghiţit.

— Ai spus chiar tu că ceva nu este în regulă cu ea. Shotgunul acela a afectat mult credibilitatea Păzitorilor. Este logic de presupus că Starflyer ar folosi dezinformări de natura respectivă pentru a-şi şubrezi singurul oponent real. Implicarea Isabellei i-ar confirma legătura cu reţeaua lui Starflyer.

— Totuşi ea n-are decât douăzeci şi unu de ani şi a fost împreună cu Kantil acum doi ani. Cum ar fi putut intra atât de tânără într-o asemenea chestie? Majoritatea vieţii ei anterioare a fost petrecută pe Solidade. Mai adăpostită şi protejată de atât nu se poate!

— Nu ştiu. Există vreo posibilitate de a-i cerceta mai amănunţit trecutul?

Renne îşi umflă obrajii şi expiră zgomotos.

— Asta n-o să mă facă teribil de apropiată cu Hogan.

— Da, am auzit. Desigur, opţiunea îţi aparţine.

— O să fac ce pot, şefa.

— Mulţumesc.

* * *

Paula rămase la masă, terminându-şi băutura, în timp ce Renne ieşi. Mâna ei virtuală atinse iconul lui Hoshe.

— A plecat.

— Da, am văzut-o. Echipa o încadrează. Programele de monitorizare a accesului ei la unisferă sunt încărcate şi rulează.

— Perfect. Să vedem ce descoperim.

— Crezi că ea este?

— Sper că nu, dar cine poate şti? Dacă este ea, informaţia pe care tocmai i-am dat-o ar trebui s-o impulsioneze să ia legătura cu cineva din reţeaua Starflyer.

* * *

Deşi de la New York la Tulip Mansion nu era o distanţă chiar aşa mare, Justine avea apartamentul ei pe Park Avenue. Era o bază elegantă în oraş pentru ocaziile când dorea să fie pe cont propriu, ori să dea o mică petrecere pentru prieteni apropiaţi şi contacte importante; era de asemenea un loc privat pentru relaţiile în legătură cu care prefera să păstreze discreţia. Clădirea era veche de două secole, un bloc masiv în stilul gotic art deco preferat atât de urbanii şic, cât şi de bătrânii bogătaşi serioşi. Apartamentul ei ocupa jumătate din etajul patruzeci şi avea din balcon o vedere frumoasă peste parc. Garguie înalte din marmură străjuiau balustrada balconului, încadrând magnificul arbore ma-hon al oraşului, care scânteia auriu-trandafiriu în razele soarelui de amurg. Femeia nu se sătura niciodată de spectacolul unic al anomaliei biochimice. Regreta mereu că TSC închisese planeta sa natală. Pe planetele Commonwealth-ului n-aveau să mai fie niciodată transplantaţi alţi copaci ca aceia.

Menajera pregătise o cină uşoară din somon fiert şi salată. Justine o mâncase prudent, înainte să-i sosească musafirul. Bineînţeles, la douăzeci de minute după ce terminase, fusese nevoită să alerge la baie, unde vomitase aproape tot.

— Uitasem partea asta, îşi spusese ea ştergându-se la gură cu un şerveţel.

După terminarea întâlnirii, avea să se limiteze la apă plată rece şi pesmeţi simpli.

E-majordomul o anunţă că Paula Myo suia din recepţie. Justine luă o sticluţă cu apă de gură din dulăpiorul de medi-

camente şi se clăti. Gustul oribil de acid amar fu înlocuit de cel de mentă medicală. Nu era cu mult mai bun.

— Încetează dracu' să te mai compătimeşti atâta! se adresă reflecţiei ei din oglindă.

Se stropi cu apă rece pe chipul care nu mai arăta prea grozav în zilele astea. La urma urmelor nici nu era pornită în căutare de amanţi. Mâna virtuală atinse iconul tatălui ei.

— Este aici.

— Cobor, spuse Gore, care locuia în apartamentul de deasupra.

Ca întotdeauna, Paula Myo era îmbrăcată impecabil, într-un costum albastru care fusese croit în mod evident înParis. Pe faţa ei delicată se zări o expresie severă, când privi în jurul salonului mare, mobilat cu antichităţi superbe.

— Ieri am fost în alt apartament de pe Park Avenue, la vreun kilometru de locul acesta, spuse ea. Mi se păruse ostentativ, însă ar fi încăput în camera asta şi tot ar mai fi rămas loc destul.

— Unii oameni sunt în stadiul de aspiranţi, zise Justine. Alţii dintre noi au depăşit de mult timp stadiul respectiv.

— Materialismul nu m-a atras realmente niciodată.

— Asta face parte din moştenirea ta de pe Limanul lui Huxley?

Justine fusese cât pe aici să spună *Stup*.

— Nu cred.

— Ba da, rosti Gore Burnelli.

Pătrunsese prin uşa salonului, îmbrăcat în bluză polo mov şi blugi negri. Candelabrele de deasupra se reflectau chihlimbariu-strălucitor de pe pielea lui aurie.

— Materialismul te-ar distrage de la obsesia ta, nu-i aşa, Investigatoareo? Fundaţia n-ar fi dorit aşa ceva în forţa lor poliţienească; presupun că tot asta te face imună la mituire.

— Tată!

— Ce-i? Toată lumea apreciază onestitatea, mai ales o poliţistă.

Justine se simţea prea obosită ca să mai protesteze. Îşi simţea stomacul icnindu-i din nou şi-i ceru grăbită e-majordomului un antiacid. Acesta îi confirmă cererea şi o anunţă că programele suplimentare de personalitate ale lui Gore umpleau matricele apartamentului, deplasându-se odată cu el, aidoma unor spectre atente.

— Profilarea psihoneurală nu este chiar atât de precisă, spuse Paula fără să pară deranjată de francheţea lui Gore. Şi am văzut prea multă sărăcie ca să cred în teoria economică de tip trickle-down. Nu funcţionează. Inegalitatea înseamnă injustiţie, iar sărăcia dă naştere la un val de delicte.

Gore strânse din umeri.

— Dacă-ţi doreşti ceva, trebuie să munceşti ca să-l obţii.

— Aşa cum ai făcut tu ca să-ncepi averea Familiei, mormăi încruntată Justine.

— Eu muncesc pentru ceea ce-mi doresc, zise Paula. Iar asta pur şi simplu nu se translatează în achiziţia de obiecte materiale. Aceasta este mentalitatea mea şi n-o voi schimba.

Buzele aurii ale lui Gore se depărtară, producând caricatura unui zâmbet.

— Felicitări, Investigatoareo!

— Putem începe? spuse Justine.

Ferestrele mari ce dădeau către balcon se opacizară şi pâlpâiră cu o perdea sură de energie care etanşă încăperea. Justine se aşeză pe una dintre sofalele largi, iar o fembotă se apropie de ea, purtând un pahar plin cu un lichid lăptos. Gore se instala alături, iar Paula optă pentru un scaun cu spătar înalt, orientat spre cei doi Burnelli.

— Voi începe cu veştile mele rele, rosti Justine. N-am izbutit să aflu cine i-a spus lui Thompson că Nigel Sheldon ar fi blocat examinarea mărfurilor cu destinaţia Far Away.

— Ce dracu', fată! se plânse Gore. Ce se-ntâmplă?

— În clipa de faţă, nu sunt senatorul cel mai popular din Commonwealth. Toată bunăvoinţa pe care o căpătasem iniţial, ca urmare a morţii lui Thompson, s-a evaporat. Columbia şi Halgarthii îşi construiesc o mulţime de alianţe noi şi, bineînţeles, Doi este permanent doritoare să le primească voturile. Aceia dintre noi care pun întrebări stingheritoare sunt treptat izolaţi.

— Atunci, croieşte-ţi drum înapoi. Haide, asta ar trebui să fie floare la ureche pentru tine!

— *De fapt*, aici mă confrunt cu o opoziţie de clasă, se răsti ea. Faptul că nu ştiu dacă pot avea încredere în Sheldoni se dovedeşte o problema autentică, fiindcă mă lasă foarte izolată în câteva comitete.

— O să te descurci tu, zise Gore. Întotdeauna mă pot bizui pe tine. De-aia sunt aşa mândru de tine.

Justine clipi, surprinsă. Nu era deloc stilul lui.

— Marina a înregistrat unele progrese în privinţa datelor de pe Marte, anunţă Paula. Nu este însă nimic foarte util. I-am cerut amiralului să urmărească problema, iar el a dus-o la un nivel la care nu m-aş fi aşteptat niciodată.

— Am auzit că au mers realmente acolo, comentă Gore.

— Nigel Sheldon a disponibilizat o gaură-de-vierme TSC, confirmă Paula, ceea ce este o acţiune interesantă în sine. De al cui interes se ocupă el, urmărind pista asta împotriva Păzitorilor? În tot cazul, echipa Marinei a izbutit să afle ce conţineau datele încriptate. Sunt informaţii pur meteorologice.

— Au găsit vreo cheie? întrebă Justine.

— Din păcate, nu. Software-ul de scriere încriptată a fost un program cu autodistrugere după utilizare. N-a mai rămas nimic din el. Criminaliştii rulează o scanare cuantică a hardware-ului, dar este improbabil că vor găsi vreo rămăşiţă. Datele reale vor rămâne inaccesibile, dacă Păzitorii nu ne pun cheia la dispoziţie.

— Deci chiar dacă noi am decripta datele, n-am şti pentru ce le-au dorit.

— Mă tem că nu, doamnă senator.

— Astea-s căcaturi, făcu Gore. Dacă mă-ntrebaţi pe mine, Păzitorii i-au mai tras una Marinei. Toate frecţiile alea cu date meteo sunt o şmecherie inteligentă ca să abată atenţia în altă parte. Probabil că pe Marte este ascuns altceva. Vreo transmisie de la o bază secretă sau vreun dispozitiv, poate chiar o armă. Dac-au asolizat acolo cu cibernetice von Neumann, cine ştie ce-ar fi putut construi pân-acum.

— Pachetele de cercetare pe care navele-robot le-au desantat pe Marte sunt bine documentate, spuse Paula. Nu există niciun surplus de masă nejustificat; cel puţin în ultimii douăzeci de ani. Iar echipa Marinei n-a văzut nimic neobişnuit la Arabia Terra.

— Patru geeks de calculatoare şi două personaje din istoria veche veniţi într-o călătorie nostalgică nu-i tocmai ceea ce aş numi o echipă de explorare decentă. Un siloz de rachete ar fi putut să existe chiar sub tălpile lor, fără să aibă habar.

— Sau chiar un vulcan, murmură Justine.

— Nu cred că ar fi fost în stare să introducă prin contrabandă pe Marte ceva de dimensiunea unei fabrici cibernetice, anunţă

sec Paula. Ştim că Păzitorii cumpără pur şi simplu orice echipament pe care-l doresc.

— Date meteo! pufni dezgustat Gore.

Justine îşi disimula zâmbetul, sorbind din antiacid.

— Eu cred că va trebui să lăsăm deoparte pentru moment planeta Marte, spuse Paula. Este posibil ca una dintre fostele mele colege de la biroul din Paris să fi descoperit alt agent Starflyer: Isabella Helena Halgarth.

— Căcat! exclamă Gore.

Justine avu nevoie de o secundă pentru a identifica numele, încântată că nu fusese nevoită să-şi folosească e-majordomul pentru a i-l căuta.

— La naiba, crezi că asta-i legătura lor spre preşedinţie? Gore ridică o mână şi Justine îşi zări propria reflecţie, distorsionată, în palma lui.

— Stai! rosti el. Analizez... Dintotdeauna am ştiut în pizda mă-sii că ceva a fost în neregulă cu week-end-ul ăla pe care l-am găzduit în Sorbonne Wood. Ia să vedem... Patricia era permanent doritoare să se dea bine pe lângă toate taberele, iar la momentul ăla, credeam c-o face pentru a-i asigura susţinerea lui Doi. Să examinăm însă weekendul din perspectiva lui Starflyer. Să presupunem că el ar fi dorit o flotilă a oamenilor, pentru a declanşa războiul dintre noi şi Dysoni. Da, futu-i maica mă-sii! Gândiţi-vă la adevăratele puncte dificile cu care ne confruntăm – fie Isabella, fie Patricia erau acolo ca să ungă mereu rotiţele. Isabella s-a şi culcat cu Ramon DB.

— S-a culcat cu el?

Justine nu-şi putu ascunde indignarea. Îşi ţuguie buzele, mirată şi ea de faptul că-i păsa. La urma urmelor, nu mai erau căsătoriţi de optsprezece ani. Totuşi... bărbatul o făcuse sub acoperişul ei, tehnic vorbind.

— Ba chiar ideea dezvoltării paralele propusă de Ramon a fost cea care a ajutat agenţia să mute toate facilităţile de producţie ale navei stelare la Îngerul Înalt cu minimum de împotriviri, continuă Gore.

— Pe care a anunţat-o duminică dimineaţă, completă sec Justine. Bănuiesc că nu vom şti niciodată a cui a fost de fapt ideea.

— Bănuiesc că a Patriciei, care a transmis-o prin intermediul Isabellei, spuse Gore. Este genul de compromis pe care un

consilier prezidenţial îl poate născoci instantaneu. Acum însă nu vom mai şti vreodată.

— Îl puteţi întreba pe Ramon, zise Paula.

Justine îşi termină de băut antiacidul, ceea ce poate că ar fi justificat uşoara ei strâmbătură de nemulţumire.

— Da, aş putea, dar nu sunt sigură că mi-ar da un răspuns.

— Ţi-ar da, spuse Gore. Ştii bine că ţi-ar da.

— Poate, însă ar dori să ştie de ce-l întreb.

— Este îndeajuns de puternic ca să ni se alăture? întrebă Gore. Avem nevoie de aliaţi.

— Îi vor trebui nişte dovezi foarte convingătoare, rosti Justine cu atenţie. Nu sunt convinsă că ceea ce avem noi acum ar fi suficient.

— Ce altceva mai mult i-am putea da? făcu Gore. Ce dracu', Ramon nu-i prost!

— Nu intenţionez să-i spun că-l suspectăm pe Nigel Sheldon că ar fi înapoia celei mai mari conspiraţii anti-omenire care-a existat vreodată. Ne-ar face bucăţele pe toţi.

— Trebuie să găseşti o cale de-a ajunge la el.

— O să-ncerc...

Se gândi cum anume ar fi procedat în trecut. Poate un hotel în Paris, un week-end petrecut împreună, restaurante, vinuri alese, cafeaua pe malul stâng al Senei, discuţii, argumente, râsete, serile petrecute la teatru, nopţi prelungite, pasionale, în pat. Ducea dorul vremurilor acelora simple...

— Asta tot nu ne spune care dintre ele trăgea sforile – Patricia sau Isabella, spuse Gore. Şi oare lucrau împreună cu Sheldonii?

— Nu ştim dacă Nigel este implicat în asta, zise Justine. Nu încă.

Îi ceru e-majordomului să ruleze o verificare completă a trecutului Isabellei şi Patriciei.

— Ar fi logic ca Isabella să fie un curier pentru reţeaua Starflyer, rosti Paula. Kantil ar acţiona sub acoperire, infiltrându-se fără grabă în structura politică a Commonwealth-ului. Emisiunile din unisferă abundă în aluzii potrivit cărora Doi este foarte dependentă de consilierii ei şi de sondajele de opinie.

— Tocmai de-aia am fost suspicios când a susţinut agenţia de zboruri stelare, zise Gore. Cheltuiala unor sume atât de însemnate din banii contribuabililor nu i-ar fi adus în niciun caz

voturi înainte de dispariţia barierei. Prin susţinerea formării flotilei, ea şi-a asumat un risc care n-o caracterizează defel. Cineva trebuie s-o fi împins de la spate.

— Nu am niciun temei s-o arestez pe Kantil şi s-o supun unei examinări criminaliste neurologice, rosti Paula. Ieri am desfăşurat examinări similare asupra unor suspecţi şi nu s-au soldat cu niciun rezultat.

Justine îi ascultă discutând opţiunile, în timp ce datele despre Patricia şi Isabella i se derulau pe vederea virtuală. Trecutul Patriciei era bine documentat şi verificat de reporterii investigatori, dornici să descopere cea mai mică discrepanţă în varianta ei oficială şi astfel să dea peste vreun scandal camuflat. Mai puţine informaţii existau în privinţa Isabellei, mai ales din cauza tinereţii ei, dar şi fiindcă petrecuse mare parte a vieţii pe Solidade. Planeta privată a Halgarthilor nu avea arhive publice. Justine începu să treacă în revistă fişierele asociate pe care i le obţinuse funcţia de referiri încrucişate a e-majordomului.

— Ia staţi aşa! spuse ea. Tatăl Isabellei, Victor – acum cincisprezece ani a fost numit director al Institutului de Cercetări *Marie Celeste* de pe Far Away. L-a condus doi ani, după care a revenit pe EdenBurg, unde a devenit vicepreşedinte într-un laborator de fizică al Dinastiei Halgarth.

— Aşa a ajuns la ea, zise mulţumită Paula. Era doar o copilă. N-am înţeles cum putea fi implicat cineva atât de tânăr. Se încruntă: Nici Renne nu înţelegea.

— Dacă Isabella este un agent al lui Starflyer, atunci asta trebuie să fie valabil şi pentru părinţii ei, observă Gore.

— Da, încuviinţă Paula. Trebuie să urmărim ce fac ei. Exista totuşi o limită în privinţa numărului de operaţiuni de supraveghere pe care le poate derula Securitatea Senatului. Nu este o organizaţie uriaşă.

— Familia noastră are o echipă de securitate destul de mare, spuse Gore. Ar fi bine pentru ei să-şi mai mişte cururile din birouri şi să mai facă şi ceva treabă pe teren. O să organizez ceva.

— Aş fi recunoscătoare, rosti Paula, dar pot aranja şi eu supravegherea Halgarthilor. Am o prietenă bine plasată în Dinastie. Aş avea nevoie mai degrabă de ajutor în altă privinţă. Hoshe a stabilit că observarea astronomică originală a lui Bose a fost finanţată de Starflyer. Cineva din vechiul meu birou al

Directoratului din Paris a tăinuit informaţia, când l-am investigat pe Bose. În prezent, întind mai multe capcane personalului de acolo, pentru a afla cine a fost respectivul. Aş dori însă o analiză financiară serioasă a companiei Bromley, Waterford şi Granku. Ar putea duce la piste importante.

— Ştiu compania aia, aprobă Gore. Este o firmă de avocatură care are sediul chiar aici.

— Exact. Trei dintre angajaţii ei au dispărut, în mod similar cu Isabella. Ei au înfiinţat fundaţia de caritate Cox Educational, care avea contul în banca Denman Manhattan. Securităţii Senatului i-ar lua mult timp să organizeze un audit financiar juridic corespunzător al arhivelor sale şi sunt convinsă că tu eşti mai capabil să efectuezi aceeaşi funcţie.

— Pentru tine o s-o fac ferfeniţă pe nenorocita aia! zise Gore. Dac-a cheltuit un singur bănuţ ca să-i cumpere un suc lui Starflyer, o să ţi-l găsesc!

* * *

Apărătoarea intrase în a treia săptămână a misiunii de cercetare în spaţiul cosmic îndepărtat şi căpitanul ei era la fel de plictisit ca restul echipajului. Probabil chiar mai rău, reflectă Oscar; când ieşeau din carturi, toţi ceilalţi aveau tendinţa de a accesa dramolete IST, afundându-se în aspectele mai indecente ale culturii Commonwealth-ului, pentru ca măcar aşa să mai evadeze din monotonia vieţii de la bord. Pe de altă parte, el îşi petrecea orele libere parcurgând jurnalele de bord din *A doua şansă*.

Era o pierdere de timp. Oscar ştia că era o pierdere de timp. La bord nu exista niciun spion extraterestru inamic. Motivul – *unicul motiv* – pentru care mai examina jurnalele zi după zi era cazul lui Bose şi Verbeke. Oscar tot nu ştia ce li se întâmplase sau de ce. Ceva foarte anormal se petrecuse în toată secţiunea “Foişorul” a misiunii. Era imposibil ca Bose şi Verbeke să fi pierdut contactul în urma unei simple defecţiuni electronice. Releele lor de comunicaţii erau perfect fiabile. Senzorii navei şi echipele de contact trebuie să fi omis ceva de acolo: vreun dispozitiv al Dysonilor încă activ, sau o parte instabilă a fragmentului de piatră care colapsase peste cei doi exploratori... Atât doar că... ei se aflaseră în imponderabilitate, nu exista

gravitaţie ca să colapseze ceva, iar o rămăşiţă a luiBose o avertizase pe *Conway*. Oscar nu avea nici cel mai mărunt indiciu despre ce anume să caute, totuşi continua să cerceteze jurnalele de bord.

Accesase o duzină de IST-uri înregistrate de membrii echipei de contact, pe măsură ce bâjbâiseră şi lunecaseră prin pasajele straniu curbate ce se întreţeseau în Foişor. Niciuna dintre înregistrări nu relevase ceva nou. Structura Dysonilor era la fel de moartă ca mormântul unui faraon egiptean. Nimic din toate eşantioanele fizice pe care le aduseseră – materialul structural care se fărâma şi fragmentele de echipamente saturate de radiaţii – nu-i ajutase să înţeleagă într-o măsură mai mare adevărata natură a mecanismului Foişorului. Totul era prea fragil, prea vechi pentru a putea fi derulate analize utile. Marina nu era sigură nici acum ce fusese instalaţia aceea, deşi ipoteza cea mai probabilă era că ar fi fost o facilitate pentru prelucrarea minereurilor. Niciuna dintre părţile ce fuseseră explorate de echipele de contact nu avea maşinării cât de cât apropiate de starea de funcţionare. Tunelul în care se aventuraseră Bose şi Verbeke nu diferise prin nimic. Şi chiar Oscar le dăduse autorizaţia iniţială de a înainta, pentru a scotoci pe acolo. Bărbatul îşi amintea că-i încurajase. În timpul interminabilelor rederulări, el îşi auzise frecvent entuziasmul din voce.

Examina din nou şi din nou înregistrările ce corespundeau momentului când cei doi încetaseră să mai comunice. Jurnalele punţii, jurnalele de inginerie, jurnalele sistemelor energetice, o duzină de alte fluxuri de date de la bord, jurnalele de zboruri ale navetelor care transportau echipele de contact între navă şi stâncă... Cele mai teribile erau înregistrările detaliate ale costumelor spaţiale ale lui Mac şi Frances Rawlins, care încercaseră disperata şi inutila tentativă de salvare. Ei înaintaseră foarte mult prin tunelul-coridor curbat care-i înghiţise pe Bose şi Verbeke. Nimic din pereţii aceia de aluminiu aflat în dezintegrare nu oferea aluzii la vreun pericol care ar fi pândit în faţă.

Cu două nopţi în urmă, după ce-şi încheiase cartul pe punte, Oscar decisese o abordare diferită a analizei. Rulă toate înregistrările senzorilor asupra Foişorului şi le asambla într-un tablou general specific. Dorea să efectueze comparaţii între fragmentul de stâncă şi ruina de pe el, din momentul în care le întâlniseră,

de-a lungul misiunii şi până la plecare. Forma, profilul termic, spectrul electromagnetic, compoziţia spectrografică; fiecare clădire până la nivelul de instantaneu comprehensiv multitextural la fiecare două secunde. După asamblarea tuturor, IR a *Apărătoarei* putea să ruleze un program detaliat de comparare între toate, căutând cele mai infime modificări.

Portalul holografic al cabinei sale micuţe era în modul proiecţie, umplând-o cu imagini preluate de la videocamerele navetei ce rederulau primul zbor de explorare al lui Mac. Oscar supse suc de portocale dintr-o pungă de băut, pe când asculta dialogul familiar dintre el, Mac şi pilotul navetei. Datele senzorilor navetei erau compilate şi adăugate la înregistrarea din jurnalul senzorilor navei stelare în sine, pentru a detalia instantaneele, producând o rezoluţie mai mare. Bărbatul privi cum uşile hangarului se depărtară şi micul vehicul greoi se ridică din suportul său, lăsând în urmă trâmbe de gaze reci şi scânteietoare provenite de la jeturile de control direcţional. Forma uriaşă a navei *A doua şansă* se roti lent şi silenţios în jurul cabinei sale şi proiecţia translucidă îi îngăduia să vadă pereţii prin suprastructura cilindrică principală şi uriaşul inel al sistemului de susţinere biotică. Oscar simţi un fior de regret nostalgic la revederea navei stelare. Niciodată nu avea să mai existe alta asemenea ei. *Apărătoarea* era zveltă şi puternică prin comparaţie cu *A doua şansă*, însă îi lipsea grandoarea străbunicii. Toţi cei care lucraseră în complexul Anshun i se dedicaseră, muncind peste orele de program, ignorându-şi familiile şi vieţile sociale; asamblarea ei fusese un act de iubire. Se pierduse de asemenea şi atmosfera pe care o împărtăşiseră atunci, optimismul naiv şi aţâţat al lansării unei mari expediţii în necunoscut. Fuseseră plini de speranţe, când aventura se apropia cu fiecare clipă. Fuseseră vremuri mai simple, mai uşoare.

Naveta ieşi din inelul sistemului de susţinere biotică şi motoarele ei principale se activară, purtând-o spre Foişor. Dyson Alfa lunecă peste pereţii cabinei lui Oscar ca un punct luminos îndepărtat, având intensitatea lui Venus pe cerul nopţii pământene. În jurul său plutea restul câmpului stelar extra-terestru. Oscar examină atent imaginea şi distinse pata neclară dinaintea navetei. O văzuse de atâtea ori şi în atâtea spectre,

încât cunoştea poziţia exactă a Foişorului pe fundalul constelaţiilor nefamiliare.

Buzele sale supseră doar aer. Punga de suc de portocale era goală. Se întinse să-o îndese în gura tubului pentru gunoi, aflat lângă cubiculumul băiţei. Se opri la jumătatea mişcării. Se încruntă. Se uită la imaginea navei *A doua şansă*.

— Stop-cadru, îi comandă e-majordomului. Înregistrarea se opri instantaneu.

— Păstrează punctul de vedere şi măreşte de trei ori amplificarea, cu centrul focalizării pe *A doua şansă*.

Structura argintiu-cenuşie a navei stelare crescu rapid, acoperind cubiculumul băiţei şi sacul lui de dormit. Oscar uită să mai respire.

— Fir-ai a *dracu'*...

Se holba la matricea senzorilor primari şi şocul ca un curent electric îngheţat îi străbătea şira spinării. Antena principală de comunicaţii a navei era extinsă, orientată către steluţa dinapoia lui.

Alarmele din *Apărătoarea* răsunară.

— Domnule căpitan, se auzi glasul ofiţerului executiv, trebuie să veniţi imediat pe punte. Credem c-am găsit celălalt capăt al Porţii Iadului. Hisradarul l-a reperat într-un sistem stelar la trei ani-lumină.

6

Morton continua să surâdă, când bula îl desantă din gaura-de-vierme, la cincisprezece metri deasupra Văii Mlaştinii Înalte în lanţul muntos Dau'sing. Trecuseră două zile de la ultima vizită a Mellaniei la barăci. Ea sosise la ţanc, cu numai câteva ore înainte ca Kingsville să fie închis şi toţi să-şi primească ordinele finale de misiune. Fusese o vizită extraordinară: ei doi se futuseră ca nebunii în odăiţa de recreare, aidoma unor adolescenţi care se treziseră pe neaşteptate că părinţii le lipseau de acasă într-o după-amiază. De aceea şi zâmbetul bărbatului care dura atâta.

Amintirea lor împreună era ultima care avea să fie încărcată în stocarea lui de siguranţă. Aşa încât dacă, după cum era probabil, corpul urma să-i fie dezintegrat în misiunea aceasta, aceea avea să fie amintirea cea mai puternică din creierul său după re-viere. Un mod cu adevărat *elegant* de a reveni la realitate.

Bula lui era o sferă gri-albăstrui din plastic pliabil translucid, cu diametrul de trei metri şi suprafaţa camuflată prin tehnologii stealth împotriva tuturor tipurilor de senzori despre care se ştia că ar fi fost utilizaţi de Dysoni. Bărbatul era suspendat în centrul ei prin gelul transparent de impact care îi umplea interiorul. În decursul antrenamentelor, păruse un mod inteligent de a sosi pe o planetă ostilă aflată la ani-lumină îndărătul liniilor inamice. Erau nişte dispozitive minunate: rezistente, foarte mobile şi rezonabil înarmate. Acum însă coborârea cu bula care dovedea toate calităţile aerodinamice ale unui bolovan din granit îi şterse surâsul de pe faţă. Teama îl izbi pentru prima dată, făcând ca inima să-i bubuie şi stomacul să-i tremure. În viaţă nu puteai încerca foarte multe senzaţii mai puternice ca aceasta.

Restul Ghearelor Pisicii trecuse cu bine prin gaura-de-vierme; bulele lor erau foarte greu de distins în spectrul vizual când căzură către sol. Doar balizele lor de identificare prieten/duşman care emiteau în partea superioară a spectrului UV le trădau poziţia. Cei trei aeroboţi de luptă care conduseseră desantarea se îndepărtară, lansând ţinte false şi panglici antiradar.

Sus, deasupra lor, gaura-de-vierme se închise. Rămăsese deschisă aproximativ zece secunde, suficient pentru ieşirea lor.

Pe Wessex, unde îşi avea originea, poarta fusese înconjurată de un gigantic sistem mecanic de încărcare, care semăna cu versiunea la scară mult mărită a încărcătorului unei arme balistice, cu peste o mie de bule care erau amplasate pe rackuri transportoare, pregătite pentru asalt. Rackuri paralele ce purtau aeroboţi de luptă de formă triunghiulară avansau lin printre ele; şirurile separate se alăturau la poartă în mijlocul ciorchinelui straniu de tentacule mlădioase din metmal care constituia autenticul mecanism de lansare.

Ghearele Pisicii se alăturase altor sute de trupe înşiruite pe unul dintre cele cinci gruie mobile, iar bulele treceau pe lângă ele în secvenţe start-stop. Ca tuturor celorlalţi, lui Morton îi fuseseră wetcablate în corp codurile de activare pentru sistemele de tip agresor. Acum toată grupa făcea comentarii glumeţe, nervoase, despre posibilitatea ca sistemele respective să nu tragă spre exterior, despre turismul militar, care părţi ale corpului să-ţi protejezi cel mai bine, avocaţii pentru drepturile extratereştrilor care i-ar fi acţionat în judecată şi alte imbecilităţi, încercau să-şi treacă timpul fără să se gândească la ce îi putea aştepta.

După surprinzător de puţin timp, Ghearele Pisicii ajunse în capul şirului. Morton îşi coborî casca de la costumul blindat, verifică integritatea circuitului respiratoriu şi se strecură prin fanta din bula sa. Imediat ce centurile i se închiseră în jur, gelul fu pompat cu presiune. E-majordomul se integră cu matricea bulei, confirmând funcţionalitatea sistemelor interne. De acum străbătuse deja zece metri pe rackul transportor.

Afişajul de asalt strategic Elan îi apăru pe vederea virtuală. Văzu grupuri de găuri-de-vierme deschizându-se la o sută de kilometri deasupra suprafeţei planetei. Acestea aveau să-şi păstreze poziţiile câteva secunde, lansând o cantitate fenomenală de muniţie: proiectile, rachete de atac aer-sol, module de război electronic, vehicule false, platforme cu arme cu fascicul. Totul era foc de acoperire, o diversiune în timp ce alte găuri-de-vierme, mai mici, se deschideau imediat deasupra solului, deşănţând grupe la periferia instalaţiilor şi bazelor Dysonilor. Dysonii răspunseră atacului, trimiţând avionete şi navete mari, ale căror arme cu fascicul străpungeau norii dezgustători de dimensiunea unor continente pentru a intercepta potopul de maşini letale ce coborau prin ionosferă. Alte avionete brăzdau solul, pe când găurile-de-vierme ale trupelor desantate se

materializau şi dispăreau aproape imediat. Aeroboţii de război electronic izbutiseră totuşi să dea peste cap comunicaţiile şi senzorii Dysonilor, afectând avionetele. Rapoartele iniţiale indicau că asolizările erau încununate de succes, formulare prin care Marina definea pierderi sub treizeci la sută la capetele de pod.

Morton izbi solul. Impactul nu fu pe atât de rău, pe cât fuseseră loviturile dislocatoare de oase cu care fusese antrenat. Bula îi ricoşa de două ori, cu plasticul pliabil flexionând şi îndoindu-se pentru a disipa cât mai mult din şoc; undele de presiune se deplasau leneş prin gel, apăsându-l cu blândeţe. La al treilea impact, se dezumflă ca un balon spart şi rămase pe pământ.

— Contact, anunţă el restul Ghearelor Pisicii.

Potrivit afişajului de navigaţie inerţială, se afla la mai puţin de o jumătate de kilometru de coordonatele prevăzute pentru asolizare. Terenul din imediata lui apropiere era plat, un câmp care fusese însămânţat cu mult timp în urmă, primăvara, şi pe care vegetaţia crescuse luxuriant înainte de a începe să putrezească. Judecând după terciul galben-verzui de sub secţiunea inferioară a bulei, era un lan de fasole. Modificarea bruscă a climei nu ajutase recenta şi delicata convertire pentru agricultură a solului de aici. În Valea Mlaştinii Înalte ploua şi o pătură groasă de nori negri şi turbulenţi se deplasa lent de la est spre vest. Producea o revărsare permanentă de apă sură, care copleşise şanţurile de drenare şi turtise culturile supravieţuitoare într-o saltea neregulată de tulpini verzi lipite de pământul ud. Plopii-lii înalţi care fuseseră plantaţi în şiruri lungi prin toată valea fuseseră distruşi de suflul nuclear şi de furtunile ce-i urmaseră. Puţini dintre ei mai erau intacţi. Majoritatea se rupseseră şi căzuseră peste drumurile pe care le marcaseră cândva.

Morton verifică împrejurimile şi descoperi la trei kilometri depărtare muntele către care trebuia să se îndrepte. Bula începu să se rigidizeze iarăşi, revenind la configuraţia sferică standard. Mâinile lui virtuale alergară peste iconuri de comenzi şi unica şenilă lată care forma ecuatorul vertical al maşinii compacte începu să ruleze. Bula îşi declanşa contrarotirea stabilizatoare, menţinându-l pe bărbat perfect în aceeaşi poziţie. Gropile şi

movilele din sol îl zgâlţâiau într-o parte şi alta, dar pe ansamblu era o călătorie lină, cu gelul acţionând ca sistem de suspensie.

Senzorii externi îi arătau lui Morton jeturi de apă care ţâşneau din ambele părţi. În urma lui rămânea o potecă rigidă de plante strivite şi înnoroiate.

— Fir-ar a dracu'!

Învelişul cromomimetic al bulei se descurca excelent, difuzând pe întregul său exterior culoarea verde-mucegai a culturilor din jur. Orice ochi sau senzor vizual care ar fi privit de sus ar fi văzut doar o pată ceţoasă de aproape aceeaşi culoare ca restul lanului; pe de altă parte însă poteca şi jeturile de apă l-ar fi trădat instantaneu.

— Trebuie s-ajungem pe drumurile inter-ferme, le spuse celorlalţi. Pe terenul ăsta suntem ţinte sigure.

Imagini de hărţi dinaintea invaziei îi fură afişate în vederea virtuală şi coti bula la dreapta, aplecându-se din corp ca şi cum ar fi condus o bicicletă. Bula îşi schimbă direcţia, îndreptându-se spre colţul superior al lanului.

— Sosesc, avertiză Doc Roberts. Patru avionete. Morton văzu simbolurile pătrunzând încet în vederea virtuală. Intraseră în vale prin capătul ei vestic, urmând traseul vechii autostrăzi în jurul lui Blackwater Crag.

Aeroboţii virară pentru a le intercepta direct. Fascicule maser străluciră între cele două formaţiuni, conturându-se în dâre de aburi prin revărsarea ploii. Câmpurile de forţă sclipiră incandescent, deviind loviturile energetice. Aeroboţii lansară rafale de proiectile şi siajele lor strălucitoare sfârâiră prin ploaie. Salve ionice puternice sfârtecară văzduhul aidoma unor fulgere în ralanti şi proiectară pe sol umbre perfect conturate pe distanţă de mulţi kilometri.

Morton ajunse la drumeagul de ţară de la marginea lanului. Era inundat cu apa noroioasă care se revărsase peste diguri, totuşi aceasta nu era mai adâncă de câţiva centimetri. Un evantai pleoştit de picături ţâşni în urma lui, când acceleră până la optzeci de kilometri pe oră.

Decizie tactică: extratereştrii din avionete erau prea ocupaţi pentru a observa o undă mişcătoare în noroi.

Aeroboţii nu aveau absolut nicio şansă. Erau copleşiţi numeric din capul locului. Avionetele erau mai grele şi mai lente, însă armele lor cu fascicul aveau un nivel energetic mult mai

mare. Manevrabilitatea şi capacitatea tactică superioară oferiră aeroboţilor posibilitatea iniţială de a doborî două aparate extraterestre, deşi dispuneau de muniţii inferioare, dar în cele din urmă forţa brută învinse.

După şapte minute de încleştare acerbă, cele două avionete supravieţuitoare vuiră deasupra zonei unde se deschisese gaura-de-vierme. Unul dintre cilindrii bonţi lăsa în urmă o dâră subţire de vapori cafenii provenită de la o fisură în fuzelaj, totuşi motoarele izbuteau să-l menţină în aer. Începură să descrie spirale tot mai largi, baleind terenul cu senzorii.

Aflat la zece kilometri depărtare şi la trei sute de metri deasupra fundului văii, în pliurile neregulate ale poalelor munţilor, Morton îi privi pe extratereştri trasând ocoluri repetate. Bula lui era staţionară pe fundul unui şanţ îngust pe care o furtună de primăvară îl tăiase în sol. În jurul bazei ei se aflau bolovani şi noroi, iar pestriţătura acestora era copiată împrejurul bărbatului. O reţea de fibre de şunt termic completa camuflarea, asigurând învelişului cromomimetic al bulei aceeaşi temperatură cu a pământului pe care stătea.

— Draci, mormăi Rob Tannie. Alţi opt nenorociţi.

Noile avionete apărură în viteză în Valea Mlaştinii Înalte şi se alăturară primelor două în căutarea oricărui intrus uman supravieţuitor. Cursurile lor de zbor le apropiau tot mai mult de poalele muntelui.

— N-au altceva de făcut? se plânse Parker.

— Cred că nu, răspunse Morton.

Ghearele Pisicii aşteptă în vreme ce avionetele survolară la joasă înălţime; bulele lor erau inerte, operând în mod energetic minim, pitite printre numeroasele văiugi şi scobituri ale peisajului accidentat. Prin gelul bulei, Morton putea auzi duduiturile de bas ale motoarelor. Probabil că sub cerul liber răsunau foarte puternic.

O avionetă trecu la nici cincizeci de metri depărtare. Senzorii pasivi ai bulei sale îi scanară configuraţia. Nu avea multe de adăugat la baza de date deja încărcată în matricea ei. Dysonii nu păreau să-şi varieze maşinile.

— Haideţi, băieţi, rosti Pisica după ce avionetele dispărură spre capătul îndepărtat al văii.

Morton fu uşor surprinsă că femeia se mai găsea încă alături de ei, ca să nu mai amintească faptul că respectase planul de

desfăşurare. Pe jumătate, el se aşteptase s-o vadă acţionând pe cont propriu imediat ce atinseseră solul. Sub îndrumarea lui, învelişul de plastic pliabil al bulei undui, contractându-se, şi sări iute afară din şanţ. Şenila o menţinea ferm pe iarba-bolt udă, de culoare galben-sulfuros, care acoperea versantul. Aveau de parcurs numai un kilometru de teren pustiu, până la baza neregulată a norilor. La adăpostul vaporilor deşi şi reci, aveau să fie mult mai în siguranţă.

Afişajul de asalt strategic era acum gol. Desantarea Elan se încheiase. Găurile-de-vierme de deasupra planetei se închiseseră, retezând fluxurile temporare de comunicaţii. Morton comută pe un afişaj local şi verifică poziţia celorlalte bule faţă de a sa. Deloc surprinzător, Pisica se găsea deja deasupra nivelului bazei norilor, aşteptându-i. Alimentă şenila şi începu să suie.

* * *

Marina fusese îngrijorată că zăpada perenă de pe piscurile Dau'sing avea să le trădeze urmele deplasării, care puteau fi detectate de Dysoni. Din cauza aceea, ruta preîncărcată în matricea de navigaţie a bulei ocolea relieful foarte înalt, purtându-l pe Morton pe un traseu lung şi şerpuit, prin pasuri dificile şi menţinându-se pe izohipse de pe pante alarmant de abrupte. Nu trebuiau să-şi fi făcut griji. Norii cenuşii erau cu câteva grade mai calzi şi mult mai murdari decât obişnuitele fronturi meteo ce asediau munţii la începutul iernii pe continentul sudic. Linia zăpezilor cunoscuse o lungă retragere în sus, expunând întinderi vaste de prundiş de şisturi care nu văzuse lumina zilei de multe milenii.

Morton merse două ore prin ceaţa întunecoasă. Trebuia să înainteze încet, fiindcă vizibilitatea era redusă la cel mult treizeci de metri şi asta în condiţiile utilizării senzorilor pasivi la rezoluţie completă. Nu vedea decât kilometru după kilometru din acelaşi prundiş de şisturi lunecos şi noroios, care zornăia sub şenila translucidă. Nicio altă caracteristică a peisajului nu răsărea din pâcle. Unghiul pantei se schimba, însă aceea era unica varietate.

Se deplasau într-un convoi foarte aproximativ, cu Pisica pe prima poziţie. Cel puţin, bărbatul presupunea că ea se mai afla încă pe prima poziţie; de peste o oră şi jumătate nu-i mai zărise baliza. Pornise cu o viteză pe care el nu intenţiona s-o folosească.

Înapoia lui, Doc Roberts păstra o distanţă raţională de un kilometru. Baliza sa apărea şi dispărea, în funcţie de forma terenului.

Morton ocoli un afloriment vertical şi masiv de rocă, iar baliza Pisicii se ivi strălucitor la trei sute de metri în faţă.

— Unde-aţi fost, băieţi?

— Am fost prudenţi, replică Morton. Aici n-avem nimic să ne demonstrăm unul celuilalt.

— Sensibiluţ!

El acceleră în jos pe panta lină spre bula femeii. Pisica oprise în punctul cel mai coborât al unei şei puţin adânci dintre două piscuri aflate la marginea lanţului Regent, cam la cincisprezece kilometri de locul unde fusese construită staţia detectoare a Marinei. Era protejată de ambele părţi de stânci goale ce se ridicau mult, dispărând în norii leneşi care ascundeau piscurile. Între ei, solul era un strat de grohotiş, presărat cu mormane recente şi nesigure de fragmente de piatră care căzuseră din înălţimi când munţii fuseseră zguduiţi de explozia nucleară.

Morton îşi duse bula într-un ocol fără grabă al zonei, comparând-o cu ceea ce văzuseră pe imaginile luate de sateliţi la survolarea anterioară a TSC. Era un loc bun pe care să-l folosească drept tabără de bază. Stâncile erau străbătute de fisuri subţiri în zigzag şi de crăpături mai adânci. Identifică cel puţin trei în care ar fi putut depozita bulele şi echipamentele.

— Asta ar merge, anunţă el când bula lui Doc apăru în vârful pantei.

— Dacă *tu* crezi asta, Morty, scumpule, atunci e bine, zise Pisica.

După ce sosiră toţi, ieşiră din bule şi începură să-şi despacheteze echipamentele. Morton şi Doc făcură o investigaţie rapidă până la marginea şeii. Dincolo de stânci, terenul cobora brusc, iar vizibilitatea se menţinea la numai câteva zeci de metri. Norii se deplasau mai repede aici, grăbindu-se în lungul marginii sudice a lanţului Regent. Fără ei, Morton şi Doc ar fi trebuit să vadă direct până la Trine'ba, aflat la doi kilometri mai jos. Randtown în sine se găsea în vest.

— Acolo jos e activitate, nu glumă, comentă Doc. Utiliza senzorii de spectru electromagnetic ai costumului pentru a scana ţărmurile lacului uriaş.

Morton îşi cuplă propriii senzori. Norii se umplură cu o radianţă aurie strălucitoare, ca şi cum o steluţă interioară intensă ar fi răsărit din Trine'ba. Când adăugă programe de analiză, nuanţa coronală se transformă într-o masă întortocheată de emisii întreţesute, mănunchiuri de sinusoide ce se zvârcoleau în distonanţă. Pe lângă straniile comunicaţii ale Dysonilor, exista fundalul turcoaz mai accentuat de câmpuri magnetice puternice, care flexionau în cadenţă lentă. Scântei de culoarea lavandei roiau în jurul imperiului de lumină, avionete cu siaje de semnale cadmiu, ale căror câmpuri de forţă membranoase pâlpâiau ca nişte aripi de viespi.

— Ce fel de instalaţii importante ai construi tu în Randtown? întrebă el cu glas tare. Nu mă prind. Aici nu există nimic. Să-ţi trimiţi forţa de invazie peste jumătate din galaxie ca să construiască o staţiune de schi de cinci stele? E aiurea rău de tot.

— Întreaga invazie este lipsită de sens, spuse Doc. Acolo jos trebuie să existe ceva mai valoros decât ne dăm noi seama. Ei sunt extratereştri, nu uita! Au alte valori.

— Le înţelegem tehnologia, replică Morton. Ei îşi bazează totul pe aceleaşi principii fundamentale ca noi. Nu-s chiar atât de diferiţi.

— Când aplici tehnologia unei cerinţe, aproape întotdeauna unica soluţie este o maşină: automobile ca să mergi pe sol, rachete ca să zbori în spaţiu. Pe de altă parte însă motivaţia este şi a fost dintotdeauna variabila speciei.

— O fi, făcu Morton. (Pe lângă calificările sale medicale suspecte, Doc deţinea o diplomă obscură în limba şi literatura engleză, care data de peste un secol; educaţia primită îl determina să analizeze totul în mod exagerat.) N-am venit aici să le admirăm psihologia, ci să-i batem de să se cace pe ei.

— Elocvent formulat, comentă Doc.

Morton scoase un senzor de tip 3, un disc transparent cu diametrul de cinci centimetri, şi-l fixă de latura unui bolovan, de unde putea scana peste Trine'ba.

— Asta o să vadă orice s-ar apropia de noi.

— Numai să nu vină din partea opusă...

— O să plasăm senzori de jur împrejurul taberei de bază. Firesc. În niciun caz nu ducem lipsă de ei.

Parte din procedura misiunii lor era construirea unei reţele comprehensive de dispozitive optronice, care să le permită

monitorizarea întregii activităţi extraterestre în Randtown şi în jurul oraşului.

— S-a marcat, rosti Doc cu glas amuzat.

Petrecură următoarele patruzeci de minute deplasându-se peste bolovani şi grohotiş instabil, plasând senzorii micuţi care să-i avertizeze din timp asupra apropierii oricăror avionete. În tot acel timp nu văzură niciodată lumina soarelui; norii se învolburau deasupra lor, dar plafonul rămase nestrăpuns.

— Bravo, băieţi, le spuse Pisica după ce reveniră la tabăra din şa. Ne-aţi oferit panorame minunate – pietroaie şi cerul din care curge apă.

— Să sperăm că rămâne la nivelul ăsta de interesant, zise Rob.

— Asta cam depinde de noi, făcu Morton. Suntem aici ca să cauzăm cât mai multe probleme Dysonilor. Eu zic c-ar fi bine să-ncepem prin a cerceta vecinătăţile. Avem nevoie de două echipe şi de cineva care să rămână aici şi să păzească echipamentele.

— Scuză-mă, scumpete, interveni Pisica, da' probabil c-am scăpat momentu'. Când te-au avansat ăştia la gradu' de general?

— Nu trebuie să fii general ca să vezi ce-i evident, replică Parker. Ştim toţi care-i planul misiunii. Colectarea de informaţii despre inamic şi folosirea lor pentru a-l izbi.

— Iar la echipamente n-o să rămâi tu, Pisico, preciză Rob.

— Scumpi! De ce?

— Chiar nu ştii? Eu n-am încredere în tine. Niciunu' dintre noi n-are-ncredere în tine. Eşti o psihopată-npula mea.

— Aoleu, Bob, da' tu eşti speriat de micuţa de mine? Păi tu ai costumu' tău mare şi blindat şi puşcociu-ăla baban.

— Nu-s speriat de tine, ci pur şi simplu te consider lipsită de profesionalism. Nu ne putem baza pe tine pentru susţinere şi linia a doua. Nu ştim dac-o vei face, sau nu. La antrenamente ţi-a plăcut să te joci de-a gagica dură ca să-i scoţi din minţi pe instructori. Ne-am distrat toţi, da' aici nu mai rânjeşte nimeni şi nimeni nu mai zice că eşti şmecheră. Aşa că ori stai tot timpu-n linia-ntâi, ori frige-o de-acum.

— Sunt dezamăgită, Bob. Doc ţi-a băgat în cap discursul ăsta?

— Haideţi să ne concentrăm asupra problemelor pentru care am venit aici, da? rosti Morton. Pisico, el are dreptate. Nu eşti îndeajuns de demnă de-ncredere, ca să ne asiguri spatele.

— General, *plus* împăciuitor. Îmi place de tine, Morty.

— Şi nu-mi mai zice aşa.

— Mellanie aşa-ţi zice, chicoti Parker. Toţi ştim asta.

— Morty, oh, Morty, da, da, te rog, susură Rob. Ah, Morty, eşti cel mai tare.

Morton ştiu că obrajii i se învăpăiaseră în interiorul căştii, deşi aceasta îi menţinea ambientul perfect pentru temperatura corpului.

Banda de comunicaţii se umplu de râsete. Parker emise un miorlăit ascuţit de motan în călduri.

— Rob, tu şi eu suntem o echipă, anunţă Morton ignorând ironiile.

— Asta-i bine, pentru mine, Morty. E bine, e bine.

— Pisico, tu şi Doc, vă puteţi distra împreună. Parker, tu ai grijă de toate aici.

— E-te, pula, făcu Parker. Vreau acţiune, tată.

— Atunci eşti partenerul Pisicii, zise Doc.

— El nu-i pentru genu' ăsta de acţiune, spuse femeia.

În glasul ei se auzea amuzamentul, totuşi Morton încercă un fior rece. Chiar şi prin canalul de comunicaţii se simţea că ceva din personalitatea ei era complet *în neregulă*.

— De fapt, zise Doc, nu-i chiar nevoie să lăsăm pe cineva aici. Dacă Dysonii ne pot sparge senzorii şi liniile protejate, atunci am belit-o oricum. Eu zic să renunţăm la instrucţiunile Marinei. Suntem pe teren şi suntem cei mai în măsură pentru a determina cum să ne-ndeplinim misiunea.

— Misiune! mârâi Parker. Ce dracu', Doc, da-ţi plac rău de tot căcaturile-astea militare, este?

— Afirmativ, ca să vorbesc în limbajul militar. Aşadar, vrei să rămâi aici?

— Ţi-am spus în pula mea că stau cu voi.

— Marfă, comentă Pisica. Vii cu mine şi cu Doc.

— Perfect, încuviinţă Morton. Haide, Rob, noi o să mergem pe latura estică a oraşului. Voi vedeţi ce se construieşte mai departe, în jurul lui Blackwater Crag. Şi vă reamintesc la toţi – deocamdată nu căutăm să angajăm inamicul în luptă. Incursiunea asta-i doar pentru a ne realiza reţeaua de senzori,

clar? Nu vrem să-i alertăm asupra prezenţei noastre înainte de a şti cum le putem produce distrugerile cele mai mari.

* * *

— Crezi că ea o să ne facă probleme? întrebă Rob după ce coborâseră jumătate din munte.

Comutase pe o linie protejată de distanţă mică între cele două costume blindate.

— Nu ştiu ce dracu' să cred... De un lucru sunt sigur – n-o s-o las niciodată să-mi acopere spatele. N-am încredere în ea.

— Aici te susţin.

Plecaseră cu o oră în urmă din baza ascunsă în nori. Deşi noaptea nu avea să coboare decât peste alte trei ore, dedesubtul plafonului noros lumina se redusese la nivelul unui crepuscul sumbru. La răstimpuri, ploaia se transforma în lapoviță, la care se adăuga o măzăriche surprinzător de dură, care se preschimba în zloată când se topea lent. Din cauza aceasta, înaintarea pe pantă era foarte dificilă, în ciuda amplificării membrelor costumelor blindate. Ploaia răpăia neîncetat, smulgând smocurile de iarbă-bolt, care oricum nu abundaseră niciodată la altitudinea aceea. Vegetaţia care dispărea lăsa pe pante dâre lungi şi late de noroi şi grohotiş ce ameninţau să-i ducă sute de metri la vale, dacă ar fi alunecat câtuşi de puţin.

În jurul lor fusese desfăşurat un escadron de spioboţi în cercuri concentrice protectoare. Se deplasau peste terenul accidentat, cercetând cu antenele orice semne de mişcare, corpuri calde sau activitate electronică. Deocamdată în faţă nu existau urme de ambuscade, capcane sau senzori.

Vederea virtuală a lui Morton îi arătă că Pisica, Parker şi Doc aleseseră o rută puţin diferită după ce ieşiseră din şaua taberei, menţinându-se pe teren înalt până se apropiau mai mult de oraş.

— Partea bună este că putem şti mereu unde este, zise el.

— Asta până nu devine cu-adevărat băştinaşă şi renunţă la costum.

— Mă-ndoiesc c-ar merge atât de departe. Iar senzorii ar detecta-o dac-ar încerca să ia orice din tabără.

Lipi alt disc micuţ de un afloriment care rezistase unei mici alunecări de teren. Pe lângă faptul că observa vastul spaţiu

deschis de deasupra lacului Trine’ba, acesta acţiona ca releu pentru comunicaţii peste lanţul Regent.

— Tocmai s-au mai lansat patru, anunţă Rob.

Morton privi avionetele extraterestre ce porniseră peste apele liniştite ale lacului Trine’ba, zburând jos şi paralel cu ţărmul. Toate utilizau evantaie largi de radiaţii ale senzorilor pentru a baleia vălurelele joase. Costumul blindat al lui Morton trecu pe mod stealth, cu învelişul cromomimetic imitând culoarea bej bălțată a peisajului, în vreme ce emisia lui termică se adecva temperaturii noroiului. Spioboţii îşi lipiră de sol corpurile de crabi şi-şi trecură matricele principale în mod hibernare. Avionetele nici măcar nu se sinchisiră să examineze versantul muntelui.

— Mă-ntreb ce-ocăuta? întrebă Rob după ce costumul îi redeveni funcţionabil.

— Mellanie spunea că n-au plecat toţi oamenii. Probabil că unii le fac necazuri Dysonilor.

— Grozav – exact asta ne trebuia: amatori entuziaşti care să zgândărească treburile.

Morton surâse.

— Crezi aşadar că noi suntem profesionişti?

— Ascultă-mă, eu am făcut de destul timp genul ăsta de trebușoare. Ştiu ceea ce văd, iar voi aţi căpătat o instruire de bază. În tot cazul, noi avem genul de echipamente care pot produce stricăciuni serioase. Dacă-i găsim pe flăcăii ăştia de la ferme, trebuie să-i convingem să stea cuminţi.

— Mda, la asta m-am gândit şi eu.

— Da’ cum se face că Mellanie ştie atâtea despre localnici şi ce fac ei?

— Invazia Dysonilor a prins-o chiar acolo, în Randtown.

— Să fiu al dracu’! Şi tot acolo te-au trimis pe tine. Cam mare coincidenta...

— Mda...

Morton ar fi vrut să zâmbească, dar aspectul acela îl intrigase şi pe el. *Oricum, este prea târziu ca să-mi mai fac griji în privinţa lui.*

Îl surprindea nivelul de activitate din locul unde fusese cândva Randtown. Un bloc vast de maşini, care aducea cu o rafinărie chimică a oamenilor, fusese asamblat în lungul ţărmului şi se întindea cu câte doi kilometri de o parte şi cealaltă a cheiului vechi, ba chiar se ridica pe suporturi pentru a se arcui

peste unele golfuleţe şi intrânduri. Lumini intense străluceau din fiecare punct al structurii, iluminând echipamente expuse ce erau susţinute de traverse groase din metal. Dincolo de instalaţia aceea, pe panta lină care suia din spatele oraşului, clădiri paralelipipedice şi rezervoare cilindrice uriaşe fuseseră ridicate pe vechea reţea stradală. Între ele erau dispuse centrale de fuziune mari. Şoseaua veche care mergea prin Dau'sing fusese lăţită. Pe ea se derula un trafic intens către Blackwater Crag – vehicule mari care scuipau vălătuci de fum negru, pe măsură ce înaintau greoi. Rânduri de clădiri joase erau abia vizibile la poalele lui Blackwater Crag, întinzându-se mult în lungul văii. Un şir de avionete patrula deasupra drumurilor refăcute, apărând şi dispărând din plafonul de nori.

Dincolo de limitele oraşului original, şase terase largi fuseseră săpate cu buldozerele în poalele neregulate ale munţilor, iar alte două se găseau în plină construcţie. Păreau să fie zone de parcare sau depozitare, acoperite cu module încă nedeschise pentru echipamente, vehicule şi avionete; patru dintre platformele vaste erau ticsite de extratereştri.

— În sfârşit! exclamă Morton, croindu-şi drum prin liziera distrusă de pe dealurile de la poalele munţilor.

Pinii robuşti sufereau din plin în climatul dereglat al iernii. Zăpada topită spânzura de fiecare ac al cetinii lor, conferindu-le o culoare sepia mohorâtă. Multe trunchiuri căzuseră, dislocând conuri uriaşe de sol umed, când prelungile alunecări de teren le subminaseră rădăcinile. Era o zonă cu acoperire perfectă. Spioboţii îşi menţinură perimetrul protector, târându-se prin amestecul de crenguţe rupte şi cetină strivită din care începuseră să răsară ciuperci.

Morton folosi senzorii costumului pentru a transfoca asupra creaturilor lipsite de veşminte care se deplasau pe cea mai apropiată platforma de dedesubt. Erau cvadri-simetrice, cu patru picioare groase ce se desprindeau din baza evazată a unui trunchi cilindric galben-palid. Când mergeau, o făceau printr-o mişcare de legănare, cu picioarele îndoindu-se şi flexionându-se pe toată lungimea lor. Patru braţe se desprindeau imediat deasupra picioarelor, aproape la fel de groase ca membrele inferioare şi având aceleaşi mişcări curbilinii. Morton bănuia că nu aveau articulaţii de felul coatelor şi genunchilor, ci că erau total elastice. Din partea superioară a trunchiului se ridicau alte opt

apendice, patru tentacule groase cu o gură deschisă, între care se aflau alte patru mai subţiri, terminate prin bulbi cărnoşi, ce se legănau ca grâul în vânt.

— Nişte brute cu aspect robust, comentă Rob. Cred că sunt câteva mii acolo.

Morton mai scana o dată platformele, utilizându-şi senzorii optici ai costumului.

— Eu zic că-s mai degrabă zeci de mii.

Înregistra toată scena pentru Marină. Prima gaură-de-vierme pentru comunicaţii urma să se deschidă peste şaptesprezece ore şi atunci avea să poată expedia informaţiile. Ar fi fost interesant de aflat deducţiile analiştilor militari.

— Toţi au un fel de dispozitiv de transmisie, vezi? rosti Rob. Receptez întruna o varză analogă dintr-acolo.

— Exact. (Morton privi o pereche care îşi atinseră între ei membrele superioare lungi. *Un sărut extraterestru? Un act sexual?*) Ştiu că abia i-am văzut, totuşi mi se par absolut identici între ei.

— Nu-i tocmai corect politic, chicoti Rob.

— Mă-ntrebam dacă n-ar putea fi clone? Să fie o echipă de constructori de unică folosinţă? O idee... Armata lor poate fi la fel. Un soldat perfect copiat de o sută de milioane de ori. Asta le-ar explica jalnica lipsă de tactici. Nu fac nimic decât să ne copleşească numeric. Nu-i afectează pierderile, fiindcă ei nu pierd individualităţi, aşa cum se întâmplă cu noi.

— S-ar putea. Este la fel de logic ca orice altă idee. Haide să vedem dacă ne mai putem apropia.

Cu spioboţii cercetând în faţa şi în spatele lor, începură să se afunde mai mult prin frunzişul intrat în putrefacţie al copacilor căzuţi. Morton văzu câteva sute de extratereştri care lucrau la rafinăria lungă de pe ţărmul lacului. Structura gigantică continua să fie extinsă. Ambele extremităţi erau acoperite de schele ce susţineau macarale şi vinciuri. Extratereştrii roiau peste toate componentele noi ce erau adăugate. *Probabil că aveau un simţ excelent al echilibrului*, gândi Morton. Pe traversele metalice înguste în lungul cărora se deplasau, nu zărea nicăieri echivalentul unei balustrade din lumea oamenilor.

— Hopa – ai văzut? întrebă Rob.

— Ce anume?

— Una dintre creaturile alea s-a căcat pur şi simplu din vârful rafinăriei.

Morton îşi deplasă senzorii optici în lungul structurii colosale. Acum, când ştia ce să caute, putea găsi cu uşurinţă şi alte dovezi de defecări ireverenţioase. Ţevile şi traversele erau împroşcate de pete cafenii, aparent lipicioase.

— Şi care-i problema? N-au apucat să inventeze closetul cu apă. Doc spunea că trebuie să observăm la ei în primul rând alt tip de filozofie, care ar fi mult mai importantă decât orice alt gen de deosebire între noi.

— Nu sunt sigur dacă asta-i o chestiune de psihologie sau de intestine defecte. Lăsarea propriilor fecale peste tot produce probleme pentru orice specie. Toate speciile dezvoltă mecanisme de evacuare a excrementelor, atât sociale, cât şi practice; este unul dintre primele semne ale apariţiei civilizaţiei. N-aştepţi să le spele ploaia.

— Nu ştii cum este biochimia lor digestivă, îi atrase atenţia Morton. La urma urmelor este posibil un lucru: căcaţii lor să fie un îngrăşământ perfect.

— Atunci i-ar colecta şi i-ar transporta pe ogor. Nu, cred că scăpăm ceva aici. S-ar putea să fi fost pe pista cea bună cu ideea armatei tale de clone. Deşi nici chiar clonele nu şi-ar împuţi în mod deliberat propriul mediu. Nimeni n-ar face asta. Este lipsit de logică.

— Poate că-i programată în continuare sosirea armatei de clone care să facă curat.

Rob chicoti.

— Vrei să punem pariu?

— Nici vorbă!

După încă o jumătate de oră de deplasare precautǎ prin pădurea distrusă, ajunseseră pe cât de departe puteau înainta spre vest fără a risca să iasă în teren deschis. Copacii prăbuşiţi îi aduseseră la nici şase sute de metri de câmpul de forţă care proteja oraşul extratereştrilor. Trimiseră un trio de spioboţi să investigheze, dar ei rămaseră la adăpostul arborilor încărcaţi de apă, când soarele invizibil coborî în cele din urmă după orizont.

— Altă diferenţă, rosti Rob.

— Care?

— Pe tot ce au construit nu există nicio culoare, niciun finisaj sau ornament. Toate materialele de la exterior sunt neprelucrate.

— Sunt şi discromatici.

— Şi imuni la estetică?

— Perfect, explică-mi tu atunci.

— Nu ştiu motivul, ci doar atrag atenţia asupra urmărilor. Cultura lor nu are artă.

— Tu n-ai văzut ce căcaturi inundă unisfera în prezent?

— Ştii la ce mă refer.

— Da, ştiu, totuşi nu uita că asta-i o bază militară de invazie. Trebuie să fie funcţională.

— S-ar putea... Despre instalaţii ce zici?

Morton reveni cu atenţia la activităţile extratereştrilor de sub ei. Poziţia în care se aflau îi îngăduia vederea pe o zonă îngustă în lungul părţii frontale a rafinăriei. Maşinile şi conductele strâns apropiate între ele creau un perete din metal înalt de cincizeci de metri, presărat de orificii largi prin care ţâşneau torente de lichid. El numără şaisprezece jeturi masive ce revărsau un fluid verzui şi înspumat în apa puţin adâncă a lacului.

— Cred că ştim ce resursă căutau când au venit aici, zise Rob. Lacul în sine.

— Ce dracu-salea? întrebă Morton.

Proiectoarele din vârful rafinăriei iluminau puternic zona. Extratereştrii construiseră mult în lungul malului lacului. Rampe lungi din beton se extindeau acum în apă, ajungând până aproape de câmpul de forţă, la un kilometru şi jumătate depărtare. Între ele, lacul fusese divizat în ţarcuri prin intermediul unor plase solide. Morton observă că în interiorul ţarcurilor apa era mai agitată decât dincolo de câmpul de forţă. Era însă imposibil ca vântul să bată prin ecranul de protecţie. Transfocă pentru o imagine mai clară a cauzei agitaţiei apelor.

Ţarcurile erau ticsite cu un fel de creaturi. O mulţime de creaturi. Formele lor care viermuiau imediat sub suprafaţă determinau clocotul acela.

— Bioformează planeta, spuse el. Asta-i rolul rafinăriei şi de-aia doreau lacul. Iisuse!

— S-ar putea să ai dreptate, încuviinţă Rob. În tot cazul, au planuri de expansiune la scară mare. Accesează spiobotul 306.

Când fluxul senzorial de la 306 apăru în vederea sa virtuală, Morton văzu că micuţa maşinărie ajunsese chiar lângă câmpul de forţă. Prima afişare era a intensităţii câmpului. Oamenii nu dispuneau de nimic cu care l-ar fi putut străpunge, ba era chiar

îndeajuns de puternic pentru a rezista încărcăturilor nucleare tactice pe care le aduseseră. Se concentră asupra excavaţiei pe care extratereştrii o făceau la o sută de metri dincolo de limita câmpului deforţă: un buncăr adânc pe care-l căptuşeau cu beton şi metal. În centru era asamblat un turn de maşini. Doc avusese dreptate: soluţiile tehnologice rafinează maşinile la funcţii identice. Morton recunoscu unele secţiuni fără a fi fost nevoie să-şi fi apelat e-majordomul. Extratereştrii construiau un generator de câmp de forţă.

— Uită-te la dreapta, îi spuse Rob.

Morton roti antenele lui 306: la şase sute de metri depărtare, se săpa alt buncăr pentru generator.

— Generatoarele alea sunt mult mai puternice decât cele pe care le utilizează în prezent, zise Rob. Cu viteza asta, vor fi gata în două zile. Iar dup-aia o să fie realmente impenetrabile, iar noi am belit-ocu-adevărat.

— Deocamdată numai oraşul are câmp de forţă, observă Morton. În rest, putem face praf tot ce-au construit.

— Ce vrei să zici? Păi acolo-i buba, chiar în oraş. Trebuie s-atacăm rafinăria aia monstruoasă. N-o luăm pe ocolite, ci folosim direct nuclearele.

Morton riscă să ridice puţin capul şi privi direct spre câmpul de forţă şi oraşul pe care-l învăluia. Aveau tot atâtea şanse de a ajunge la uriaşa structură cu maşini de pe malul lacului, pe cât aveau dacă ar fi fost la un an-lumină depărtare.

— Futu-i, n-avem cum intra!

— Poate dinspre apă? Câmpurile de forţă nu funcţionează aşa bine în apă – eficienţa lor scade cu cât materialul este mai dens.

— S-ar putea, deşi apa nu-i chiar aşa densă. Trebuie să cercetăm şi să testăm integritatea câmpului pe fundul lacului.

— Costumele astea rezistă la scufundări.

— Ştiu, dar plasele-absorbante funcţionează sub apă?

— Nu sunt sigur dac-am putea... Hopa, ce-avem aici?

Un spiobot înregistrase mişcare la câteva sute de metri în adâncul pădurii. Sui apoi pe un buştean acoperit de mucegai şi privi în lungul unei linii de cioturi. O formă omenească se târa peste porţiunea de teren deschis, de la un copac prăbuşit la următorul.

— Deci Mellanie avea dreptate, comentă Rob. N-are numai un cur de clasă, este?

— Este, rosti Morton absent.

Alţi doi oameni se furişau după primul. Din câte îşi putea da seama, erau îmbrăcaţi în costume de schi, închise la culoare. Nu apăreau în infraroşu. Cineva se pricepea să aranjeze fibrele termice.

— Asta nu-i bine pentru noi, ei vor s-atace ceva.

— Stai cuminte, frate, suntem camuflaţi perfect.

— Însă ei nu sunt. Mâna lui virtuală atinse iconul Pisicii: Am găsit ce-a mai rămas din localnici. Accesează-ne spioboţii.

— Îi văd, Morty. Se pare că şi-au găsit scopul în viaţă.

— În tot cazul, i-un scop idiot, comentă Doc. Dacă-ncep să tragă în extratereştri, se condamnă singuri la moarte.

— Eu am impresia că ştiu ce fac, zise Rob. Ia să vedem încotro merg.

Cinci spioboţi porniră prin pădure pe un curs paralel cu cei trei localnici. Îi depăşiră repede şi începură să scaneze în faţă.

— O parte din misiunea noastră este salvarea şi ajutarea supravieţuitorilor, le reaminti Doc.

— Cred că asta se referea la necombatanţi, spuse Rob.

— Păi asta-s şi idioţii ăştia, atâta doar că ei se cred luptători.

— Atunci m-au păcălit.

— S-ar putea ca Doc să aibă dreptate, zise Pisica. Ciumecii ăştia n-or să ne ajute dacă fac tămbălău. Ar trebui să-i opreşti, Morton.

De ce eu? gândi bărbatul. În orice alt moment, propunerea l-ar fi măgulit.

— Hop-aşa, vorbi Rob. S-ar putea să nu mai avem timp. Spioboţii detectau emisii electromagnetice standard pentruDysoni. Patru extratereştri blindaţi patrulau poalele dealului, în lungul marginii pădurii moarte.

Morton scoase din grila sa o hartă detaliată şi o studie.

— Dacă le-aş întinde o ambuscadă, rosti el, aş face-o aici.

Indică o ravenă mică şi adâncă, care tăia poalele dealurilor de-a curmezişul şi se sfârşea în Trine'ba, la est de oraş. Extratereştrii ar fi trebuit s-o traverseze pe undeva.

— Ar fi în afara razei vizuale din oraş, adăugă el. Un loc perfect.

— Mda, aprobă Rob. Nu-i rău pentru nişte amatori.

— Du-te şi vorbeşte cu ei, spuse Doc. Ar trebui măcar să ştie că suntem aici.

— Părerea mea este că tipii ăştia ştiu ce fac, zise Rob. Nu cred că-i prima lor acţiune.

— Faceţi o greşeală, dacă-i lăsaţi să acţioneze.

— Doc are dreptate, spuse Pisica. Opriţi-i, băieţi.

Morton ştia că aşa era. Ghearele Pisicii nu putea permite cuiva să intervină în misiunea sa, indiferent cât de bine intenţionaţi ar fi fost.

— O să-ncercăm.

Rob continua să bodogănească, dar îl urmă pe Morton înapoi prin stratul gros de cetină pe jumătate putrezită, păstrându-se sub acoperişul dantelat de scoarţă intrată în descompunere. Chiar în clipa când porniră, Morton ştiu că va ajunge la limită. Patrula extratereştrilor înainta rapid pe terenul deschis şi echipa de ambuscadă era aproape pe poziţie.

— O să ocolim şi venim spre voi, anunţă Pisica. Pentru eventualitatea în care-o beliţi. Oricum m-am plictisit să tot montez senzorii ăştia.

— Du-te-n pula mea! se răsti Doc. Încă nu putem vedea nimic pe lângă Blackwater Crag. Trebuie să extindem reţeaua.

— Ai început să mă sictireşti, avocăţelule de armată. Tu fă ce faci şi lasă-mă pe mine să fac ce ştiu că trebuie făcut.

— Nu-i vorba despre tine, tâmpito!

— Calm, calm...

— Hopa, capu’ sus, oameni buni! exclamă Rob. Avem nişte chestii interesante aici.

Spioboţii raportau interferenţe electromagnetice în interiorul ravenei. Nu era genul de efect de bruiaj care ar fi izolat brusc extratereştrii de oraş, ci o distorsionare mai subtilă, care le reducea lăţimea de bandă şi submina ceea ce rămânea.

— Cineva ştie ce face.

Grupul de ambuscadă se întinsese în lungul marginii ravenei. Oamenii scoseseră din spate cilindri lungi şi masivi, pe care-i aţintiră în jos, în râpa întunecată ce spinteca peisajul. E-majordomul lui Morton începu să ruleze comparaţii cu tipurile cunoscute de arme.

— Să fiu al dracu’, rosti el când căpătă în cele din urmă o potrivire aproximativă. Sunt arme Dyson.

— Mă-ntreb de unde-au făcut rost de ele? comentă Parker amuzat. Sunt al naibii de impresionante, nu?

— Contează ce faci cu ele, replică Pisica.

Morton se gândea în mod serios să apropie un spiobot de unul dintre oameni şi să încerce să-i contacteze în felul acela.

N-o făcu, deoarece se temea că aceştia ar fi tras pur şi simplu în micul ‘bot, dându-i astfel în vileag pe toţi.

Extratereştrii îşi începură coborârea în ravenă. Era o despicătură cu pereţi abrupţi în formă de “V”, care ajungea la un torent de apă înspumată ce gonea în lungul albiei de pietre alb-cenuşii. Bolovani acoperiţi cu licheni se ridicau din sol de ambele părţi, silindu-i pe Dysoni să meargă pe o rută lentă în zigzag către fund. Un spiobot cocoţat pe muchia de deasupra lor transmise imaginea când ajunseră sub linia de vedere directă cu oraşul.

Bruiajul spori spectaculos imediat înainte ca extratereştrii să ajungă la torent. Ei se opriră, ridicară armele şi începură să se desfăşoare. Doi se lăsară jos, lângă nişte bolovani, şi amprenta lor infraroşie se destramă când învelişurile costumelor deveniră negre. Ambii erau foarte greu de zărit, chiar şi pentru senzorii spiobotului.

— Opriţi-i, ceru Doc. Morton!

O armă cu fascicul trase în jos în ravenă, lovind unul dintre Dysonii mai vizibili. Câmpul său de forţă sfârâi în violet strălucitor, conturându-i forma într-un halo pe fundalul stâncilor şi apei înspumate. Altă armă cu fascicul trase, străpungând câmpul de forţă. Aburi începură să şuiere în sus din iarba înconjurătoare, când flăcăruile linseră baza protecţiei costumului. Trecură două secunde înainte de a colapsa în cele din urmă sub jeturile gemene de energie care-l ţintuiau. Costumul blindat al extraterestrului explodă într-o ciupercă de plasmă orbitoare, când acumulatorii săi de energie şi muniţiile fură vaporizate.

Lumina inundă ravena, aducând o claritate pe care n-o reuşiseră vreodată nici chiar razele soarelui. Cei doi Dysoni care se ascunseseră printre bolovanii sfărâmaţi începură să tragă în sus, către echipa de ambuscadă.

— Căcat, strigă Morton, pierd!

Se ridică şi începu să alerge cu toată viteza. Electromuşchii costumului îl purtau cu uşurinţă, amplificându-i fiecare salt şi trimiţându-l să zboare fără efort peste trunchiurile prăbuşite.

— Futu-i! răcni Rob.

Sări după Morton, iar tălpile costumului său distruseră arborii putrezi la fiecare pas, ca şi cum ar fi fost din polistiren.

— Focul se vede de-aici, anunţă Pisica. Cred că sunteţi vizibili pentru jumătate din Dysonii de la Blackwater Crag.

Morton făcu o grimasă. Înaintea lui, ravena era despicătură distinctă de artificii pâlpâitoare pe fundalul poalelor întunecate ale muntelui. Cu sau fără bruierea comunicaţiilor, avea să joace rolul unei balize pentru orice avionete. Costumul său extrase hipercarabina din teaca antebraţului drept.

Un nor masiv de sol şi foc se înălţă de pe marginea ravenei, unde fusese întins unul dintre membrii ambuscadei. Morton zări o siluetă umană rotindu-se prin văzduh, iluminată din spate de energia brută care clocotea în ravenă.

— Patru avionete se îndreaptă spre voi, anunţă Parker. Morton văzu simbolurile oranj apărându-i încetişor în vederea virtuală.

— Puteţi termina treaba? strigă Pisica.

— Nicio şansă, răspunse Morton. Unul e mort, ceilalţi doi continuă să tragă.

— Opreşte-i! îi ceru Parker. Cât de greu poate fi?

— Sosim, zise Doc. Eu şi Parker.

— Hristoase!

Un ultim salt de opt metri peste un copac orizontal şi Morton ateriză pe marginea ravenei, cu bocancii bufnind şi afundându-se până la glezne în solul spongios. Ridicase deja hipercarabina. În centrul vederii virtuale se materializase grafica simplă a unei ţinte circulare. Spioboţii îi triangulară coordonate. Costumul blindat al unui Dyson luneca lin în cercul portocaliu, care licări instantaneu verde. Morton trase.

Hipercarabina fusese concepută cu un singur scop: să străpungă câmpul de forţă al costumului extraterestru, totuşi Morton fu uşor surprins când salva de jumătate de secundă a laserului atomic găuri costumul şi-l trimise pe Dyson prin aer trei metri înapoi până în torent. Apa se închise peste forma întunecata şi fâsâi scurt când căldura produse un norişor de aburi. *Ia uite ce chestie, militarii au realizat şi ceva bun!*

Rob era ghemuit lângă el, pentru a oferi o ţintă cât mai mică. Trase şi el cu hipercarabina. Morton îl găsi pe ultimul extra-terestru şi-l împuşcă. Ravena fu brusc scufundată din nou în

beznă. Doar câteva forme sinusoidale de iarbă transformată în tăciuni sclipeau acolo unde luptase patrula Dysonilor. Aerul umed al nopţii le stingea iute.

— Cine dracu'sunteţi? întrebă un glas.

— Cavaleria, replică Rob. Ziua voastră norocoasă, este?

— Avionetă deasupra, rosti Doc cu glas straniu de calm. Vei avea nevoie de foc de acoperire, Morton.

— Nu! spuse Pisica. N-o face!

Afişajul de telemetrie al lui Morton i-l arătă pe Doc lansând o „vulpe" de înalt voltaj. Proiectilul subţirel acceleră la cincisprezece g, cu jetul de plasmă evacuată din spate perforând văzduhul ca o flamă solară năvalnică. Izbi violent în câmpul de forţă al avionetei, eliberându-şi instantaneu energia rămasă. Aparatul detonă într-o undă de şoc sferică incandescentă, care se dilată cu viteză supersonică şi le cuprinse pe celelalte trei. Toate explodară în fuioare de vapori de culoarea safirului care se zvârcoliră furios.

— V-am ras, nenorociţilor, murmură Doc.

— Idiot retardat! zbieră Pisica. Ne-ai omorât pe toţi!

— Numai corpurile astea, Pisico, rosti Doc indiferent. Esenţa ta va avea continuitate.

Orbitoarea furtună de lumini începu să se estompeze pe cerul nopţii, disipându-se într-o mie de siaje scânteietoare ce coborau lent spre sol. Senzorii costumului lui Morton detectară cei trei oameni în costume blindate din mijlocul viscolului scintilator.

— Mişto lovitură, frate, rosti Parker admirativ.

— Fugiţi, şopti Morton. Fugiţi imediat. *Căraţi-vă de-aici!*

O siluetă se mişca deja – Pisica, care-şi folosea la maximum funcţia de amplificare a costumului blindat pentru a-şi accelera la peste şaizeci de kilometri pe oră sprintul dezordonat. Suia panta către plafonul de nori viermuitori.

— Încă patru, rosti Parker. Ba nu, şase.

— Vrei să spui zece, zise Doc. Morton şi Rob, luaţi civilii de-aici.

— Da, făcu Parker. Protejează şi slujeşte.

Singurul membru supravieţuitor al grupului de ambuscadă se apropia nesigur de Morton.

— Ce-a fost asta? Ce se-ntâmplă?

— N-o să reuşească, spuse Rob.

Cinci „vulpi” de înalt voltaj zbierară în noapte. Morton sări spre supravieţuitor, când lumina orbitor de albă se revărsă silenţios peste ei.

— Jos! În ravenă!

Nu-i acordă ocazia de a-l contrazice. Braţele costumului său se închiseră în jurul lui, ridicându-l fără efort. Amândoi se rostogoliră peste margine. În urma lor, jocurile de artificii ale infernului umplură cerul cu carnagiu.

— Răii cad, raportă Parker hohotind încântat.

— Ne-au găsit, anunţă Doc. Vin mai multe. Căcat! Optsprezece. Patru din ele sunt mari. Un tip nou de avionetă pentru catalogul tău, Morton.

Senzorii costumului său expediară un flux de informaţii. Datele se opriră când îl fixară câteva arme cu fascicul.

— Băieţi, ar fi bine să v-ascundeţi adânc. Morton, fă să merite asta. Mă bazez pe tine.

Lansă altă “vulpe” de înalt voltaj. Aceasta nu ajunse la nici zece metri de câmpul de forţă al costumului său înainte ca potopul de energie dinspre armele Dyson cu fascicul să-l zdrenţuiască.

Zbieretele lui Parker răsunară asurzitor în urechile lui Morton când fu propulsat prin aer de explozie. Telemetria îi arătă că supraîncărcarea uriaşă începuse să-i afecteze costumul.

— Coboară pe fundul ravenei, spunea Rob. Acolo o să fim în siguranţă.

Morton îl târî pe supravieţuitorul ambuscadei alături de el, când se repeziră împreuna pe ultimii metri ai pantei către apa înspumegată. Comută pe senzori activi, convins că nimeni n-avea să observe. Torentul era adânc de cel puţin doi metri. Pe cât putea distinge său în aval, curgerea nu întâmpina niciun obstacol.

— Aici sunt! strigă Parker care emitea pe toate frecvenţele de care era capabil costumul lui blindat. Aici sunt, futu-vă neamu-n cur, veniţi la mine!

Şapte dintre avionetele extraterestre mari se apropiau de el, trăgând cu tot armamentul.

— Luaţi de-aici, sta-v-ar în gâţi!

Morton se aruncă în apă, târând supravieţuitorul după el. Îşi extinse câmpul de forţă al costumului pentru a-i cuprinde pe amândoi.

Parker declanşa cele două încărcături nucleare tactice pe care le purta.

Un strat de lumină albă orbitoare se întinse peste ravenă, anulând toate culorile când nimbul său gros iradie solul. Apa bolborositoare a torentului începu să ridice aburi. Apoi aerul se cutremură, agitând bolovanii. Pietricele începură să se reverse pe versanţi, plescăind în apă.

Morton şi Rob erau deja departe în aval, rostogolindu-se întruna prin cataracte şi vârtejuri. Era o coborâre rapidă şi haotică, cu ei doi scrâşnind prin zonele puţin adânci şi izbindu-se de maluri pentru a ricoşa după aceea, revenind în curentul principal. Morton îl ţinea strâns pe supravieţuitor, căutând să-i păstreze capul deasupra suprafeţei care spumega pe tot timpul cât erau purtaţi de curent.

Teribila perdea de lumină se retrase de pe cer, lăsând norii agitaţi să clocotească de fulgere. Vibraţiile solului se diminuară.

— Eşti bine? întrebă Rob.

Se afla la zece metri înaintea lui Morton, pe spate, folosindu-şe de braţe ca de nişte cârme.

— Încerc să-l ţin în viaţă pe tipu-ăsta.

— Ce-i cu el?

— Cred c-a avut şi zile mai bune. Senzorii arată că mai respiră.

Erau mai degrabă gâfâieli spasmodice, de sufocare, totuşi zbaterile lui slabe arătau că trăia.

— Ne apropiem al dracu’ de mult de oraş.

— Ştiu, dar suntem aproape la fund.

Alţi două sute de metri îi aduseră la capătul torentului, care se lăţea şi şopotea peste o albie largă şi plană de pietre înainte de a se vărsa în Trine’ba. Morton ieşi în plină viteză din ultima curbă şi se izbi cu fundul în bolovanii de pe malul opus, prin care înainta câţiva metri până se opri definitiv.

— Să-mi bag pula! icni Rob. Am făcut-o.

— Felicitări. Glasul Pisicii era sarcastic. Ai aterizat pe ceva moale, este? Partea aia cu care gândeşti.

— Mai du-te-n pizda mă-tii de jigodie!

Vederea virtuală a lui Morton îi arătă discurile senzori funcţionale ce retransmiteau semnalul Pisicii. Nu mai rămăseseră multe. Când le accesă fluxurile de spectru vizual, îi arătară un crater mic care strălucea maroniu veninos în locul unde Parker îşi

înfruntase duşmanii. Deasupra locului aceluia, o gaură fusese sfâşiată în nori, iar aerul violet înceţoşa interstiţiul învolburat. Copacii şi tufele de pe dealurile de deasupra oraşului luaseră foc şi acum se transformau în incendii masive, între care iarba fumega mocnit. Fumul se înălţa, îmbâcsind banda îngustă de aer dintre sol şi nori. Niciun senzor nu raporta vreo activitate din partea avionetelor.

Pisica se ascunsese într-un sinclinal aflat mult deasupra zonei exploziei. Telemetria arăta că avea costumul intact; câmpul de forţă o protejase de suflu.

Morton îi dădu drumul bărbatului pe care-l ţinuse şi se sculă în picioare. Câmpul de forţă din jurul oraşului Dyson se găsea la cinci sute de metri depărtare. În apropiere nu exista vreun semn de activitate.

— Cred că deocamdată suntem în siguranţă, rosti el. Este un moment foarte bun s-o ştergem.

— Amin, mormăi Rob.

Morton coborî ochii la bărbatul care rămăsese răşchirat pe pietre şi gâfâia greoi. Hainele negre i se rupseseră în mai multe locuri; pielea de abanos de dedesubt era crestată şi sfâşiată.

— Eşti bine? întrebă Morton. Bărbatul întoarse capul şi-l privi.

— Ce? Ai făcut o glumă?

— Scuze. Am o trusă medicală bună, dar dacă poţi să mergi aş vrea să ne-ndepărtăm de Randtown înainte de a ne opri ca să te aranjez.

— Doamne sfinte, iartă-mă pentru ce-am făcut.

— Ce ai făcut?

— Am condus şi mai mulţi oameni buni la moarte. Bănuiesc că voi sunteţi responsabili pentru explozie, nu? A fost nucleară, nu?

— A declanşat-o unul dintre camarazii mei de grupă. A oprit avionetele pe care le-aţi atras voi.

— Înţeleg... Bărbatul plecă fruntea, până ce aproape că atinse apa: În cazul acesta, conştiinţa mea va fi apăsată de şi mai multe morţi. Deja era o povară teribilă. Cu-adevărat, soarta trebuie să mă urască.

— Nu cred că avem să-ţi aducem vreun reproş personal. Eu sunt Morton, el este Rob.

— Mulţumesc, domnilor, apreciez că m-aţi salvat. Vă sunt recunoscător.

— Plăcerea mea, mârâi Rob.
— Cine eşti? întrebă Morton.
Bărbatul zâmbi, dezvelindu-şi dinţii însângeraţi.
— Simon Rand. Eu am întemeiat paradisul acesta.

* * *

Peştera era o ascunzătoare bună, admise Morton în gând. Avuseseră nevoie de o oră să ajungă până acolo, mergând în patru labe peste bolovanii de pe malul lacului, alteori traversând golfuleţe adânci în care se revărsau torentele montane.

Trei oameni îşi aşteptau liderul. Erau disperaţi să afle ce se întâmplase când se declanşaseră bombele.

David Dunbavand fusese grav rănit într-un raid anterior. Un picior îi fusese zdrobit şi carnea avea acum o culoare pestriţă, negru-albăstruie, iar din tăieturi îi supura un fluid cenuşiu brânzos. Degetele de la picioare arătau şi miroseau deja a cangrenă. Alte câteva oase îi fuseseră fracturate în lupta scurtă. Transpira permanent şi părul ud îi era lipit de ţeastă.

Îl îngrijea o fată pe nume Mandy; arăta epuizată şi izbucnea frecvent în plâns. Nu putea face mare lucru, decât să-i schimbe pansamentele şi să-i dea să mănânce o fiertură chioară pe care o gătiseră din raţii de hrană. Fata era îmbrăcată în câteva pulovere de lână cu multe măsuri mai mari şi o pereche de pantaloni impermeabili verzi, din material semiorganic. Cârlionţi de păr umed îi atârnau de sub căciula neagră din lână.

Georgia fusese cea care ieşise în fugă din peşteră, plescăind prin bălţile puţin adânci, pentru a-l întâmpina pe Simon care şchiopăta dureros spre refugiul său.

— Una dintre primele mele partizane, rosti el cu greu când o prezentă lui Morton şi Rob. Georgia a fost alături de mine la construirea autostrăzii.

Femeia îi zâmbi brav şi-i cuprinse mijlocul cu braţul, pentru a-l ajuta să parcurgă ultimii metri de rocă alunecoasă. Chipul îi avea o frumuseţe aspră, reîntinerit la adolescenţă, cu maxilar pătrat şi pometţi proeminenţi. Purta un costum scump de designer peste mai multe tricouri şi pantaloni termici; ţesătura semiorganică era mânjită cu murdărie acumulată în săptămâni, totuşi oferea un grad de protecţie înaintea atmosferei umede din peşteră şi a aerului rece care se infiltra de afară. Părul roşcat,

cândva coafat stilat, fusese tuns scurt cu foarfecele şi era acum acoperit de o eşarfă din mătase, înfăşurată ca un turban.

Morton îi urmă pe Simon şi Georgia, căţărându-se pe un pervaz de piatră, care-i purtă în sala principală. Era iluminată de câteva becuri solare, din genul celor care puteau fi cumpărate în orice magazin dintr-un camping. Nu fuseseră reîncărcate de mult şi produceau doar o strălucire galbenă palidă, care n-ajungea nici măcar până la plafonul peşterii. Exista însă suficientă lumină pentru a zări cele trei corpuri sigilate în plastic de lângă peretele îndepărtat.

David se ridică în coate, contorsionându-şi chipul de efort.

— Unde-s ceilalţi?

Privea îndurerat intrarea, ştiind deja răspunsul.

— Îmi pare rău..., rosti Simon. Mandy se gârbovi şi începu să plângă.

— Tyrone? întrebă Davis.

— Nu. A doborât totuşi un Dyson. A luptat până la capăt.

— Unul! exclamă amar rănitul. Unul dintr-un milion. N-ar fi trebuit să fi rămas aici. Ar fi trebuit să plec cu Lydia şi copiii. Noi n-avem absolut nicio importanţă. Suntem pur şi simplu exterminaţi. Uitaţi-vă la noi! Mai suntem doar patru – atât! Ce rost are?

Se lăsă înapoi pe salteaua subţire, înfiorându-se de durere şi gâfâind sonor.

— Câţi aţi fost la început? întrebă Morton.

— Optsprezece am decis să rămânem aici, zise Simon şi se aşeză greoi. Făcu un gest vag cu mâna în jurul peşterii: Asta-i tot ce-a mai rămas. Aş fi vrut să spun c-am dus zeci de extratereştri cu noi în infern, dar din păcate eforturile ne-au fost în cel mai fericit caz mediocre. Ei sunt soldaţi excelenţi şi bine echipaţi. Să fiu sincer, n-am reuşit mare lucru... decât să murim.

Începu să-şi scarpine pansamentele plastoderme pe care Rob i le aplicase peste răni în timpul întoarcerii. Georgia se aşeză lângă el, cu genunchii adunaţi sub bărbie. Se cuprinseră reciproc cu câte un braţ după mijloc.

— Optsprezece, murmură Morton.

Nu voia să se intereseze de detalii; totul părea o irosire teribilă. Asta nu însemna că Ghearele Pisicii s-ar fi descurcat mult mai bine. Nu încă...

— Te rog, spuse Mandy şi ridică ochii rugător la el, ştergându-şi lacrimile. Ne poţi readuce în Commonwealth?

Morton fu mulţumit că avea casca şi fata nu-i putea zări expresia feţei.

— Nu sunt sigur. În mod normal, noi urma să fim recuperaţi abia după şase luni. Bineînţeles, voi anunţa Marina că sunteţi aici. Probabil că va încerca să deschidă o gaură-de-vierme pentru voi.

Ea plecă fruntea.

— Aveţi posibilitate de comunicare? croncăni David Dunbavand.

— Da. Marina deschide în mod regulat o gaură-de-vierme pentru a ne recepta mesajele. Vă putem anunţa familiile că trăiţi.

— Aş prefera să n-o faceţi.

Rânjetul bărbatului se preschimbă iute în tuse.

— Dă-mi voie să mă uit la tine, zise Rob.

Îşi scoase casca şi îngenunche lângă rănit. Trecu o matrice de diagnoză peste piciorul şi trunchiul său.

— La tabăra de bază avem echipamente medicale bune. Trebuie să existe şi ceva care să te ajute.

— Un calmant ar fi bun pentru început, spuse David. Le-am terminat până şi pe-alea. Spitalul a fost izolat înapoia câmpului de forţă pe care l-au generat Dysonii. De atunci a trebuit să ne descurcăm cu ce-am putut găsi prin ferme. Niciodată n-a fost mare lucru şi a părut egoist să nu-i dăm sărmanului Napo puţinul pe care-l aveam, chiar până în ultima clipă.

Indică unul dintre cadavre.

— Nici-o problemă, rosti Rob şi scoase din raniţă un mic tampon aplicator.

David scoase un suspin audibil când îi fu apăsat de gât.

— La dracu', niciodată nu crezusem c-o să-mi placă să mă simt amorţit. Este foarte amabil din partea ta, prietene.

— Plăcerea mea. Acum stai nemişcat şi lasă rutina medicală a e-majordomului meu să vadă ce putem face cu tine.

— Ce lăţime de bandă poate accepta gaura-de-vierme pe care-o folosiţi pentru comunicaţii? întrebă David. Avem memoriile unui prieten – măcar pe ele le puteţi trimite?

— Aveţi o stocare de siguranţă aici? se minună Morton.

— Protejarea lor este principala noastră grijă, spuse Simon. De fiecare dată când unul dintre noi se aventurează afară, ne

transferăm ultimele memorii într-o matrice palmară. Cei care rămân au jurat să le ducă înapoi în Commonwealth. După câte vedeţi, avem încredere unul în celălalt. Prietenia în momentele acestea teribile a făurit o legătură îndeajuns de puternică pentru a ne da tăria să privim pierderea corpului cu încredere şi siguranţă.

Morton nu era convins că în Ghearele Pisicii ar fi existat cineva căruia să-i încredinţeze memoriile sale.

— Ar fi un transfer lent, rosti el precaut. Gaura-de-vierme nu rămâne deschisă mult timp. Doar câteva secunde.

— Înţeleg, spuse Simon. Am supravieţuit până acum, aşa că încă câteva luni n-ar trebui să reprezinte o problemă, mai ales cu armele voastre care să ne ajute.

Morton îşi scoase în cele din urmă casca. După aerul filtrat pe care-l respirase, mirosurile din peşteră i se păreau excepţional de puternice. Era ceva ce nu putea să identifice: carne crudă, dar cu un iz dulceag. Era ciudat...

— Ce-i asta?

— Mirosul? făcu Mandy. E chestia cu care poluează Trine'ba. De câteva săptămâni a devenit şi mai rău.

— Aveţi idee ce poate fi? Am văzut rafinăria pe care-au construit-o.

— Am luat câteva eşantioane în primele zile, zise David. Sunt ca un fel de alge. Bioformează Trine'ba.

— Cred că este primul pas în convertirea acestei planete în una care să găzduiască exclusiv urmaşii lor biologici, vorbi Simon. În tot cazul, ei nu arată niciun interes sau respect pentru orice organisme deja existente. Este un imperialism care pare să se extindă descendent la nivel celular.

Rob luă două fiole din trusa medicală şi le introduse în tamponul aplicator.

— După asta, o să pun piciorul într-o teacă de plastodermă, îi spuse lui David şi lipi aplicatorul de coapsa decolorată a bărbatului. Nu pot aranja oasele aşa cum trebuie, însă teaca şi bioviroticele ar trebui să te stabilizeze, până te putem trimite la un spital din Commonwealth.

David tuşi. Pe buze îi apărură stropi minusculi de sânge.

— Sper că Lydia mi-a plătit la zi asigurarea medicală.

— Vei supravieţui, David, ţi-o promit, rosti Simon calm. Dacă va fi nevoie, te voi duce eu însumi în spinare la gaura-de-vierme.

Amuţi, auzind paşi care plescăiau, apropiindu-se de crăpătura de intrare.

Pisica apăru şi-şi scoase casca. Părul ei cu vârfurile firelor vopsite în purpuriu era transpirat şi se ridica într-o sumedenie de ţepi micuţi. Rânji larg şi ochii ei mari albastru-oţeliu inspectară toată peştera dintr-o privire.

— Frumos, remarcă ea. Salut, băieţi, mi-aţi simţit lipsa?

— Ca voma stătută, spuse Rob şi reveni asupra piciorului lui David, înlăturându-i bandajele vechi.

Pisica înainta în mijlocul peşterii.

— Ei bine, dragii mei, primele şase ore au fost foarte impresionante, nu? Doi dintre noi au murit. N-am salvat doi supravieţuitori. Am declanşat nişte nucleare care n-au făcut niciun fel de stricăciuni. Iar majoritatea discurilor noastre senzor s-au dus. Mai vorbim despre realizarea unui impact?

— Şi tu ai fost de mare ajutor, zise Morton.

— Mi-ai auzit cuvintele. Ai optat să le ignori.

* * *

Deşi costumul blindat îi venea ca o mânuşă, Morton fu încântat să-l scoată. Îşi frecă fiecare părticică a corpului la care putea ajunge, liniştindu-şi pielea care-l mânca şi muşchii înţepeniţi. Combinezonul din fibre semiorganice pe care-l purta pe dedesubt respingea umezeala rece din peşteră, menţinându-l rezonabil de uscat. Nu putea să facă absolut nimic pentru a opri mirosul.

După ce săptămâni întregi trăiseră numai cu raţii găsite prin gospodăriile abandonate, supravieţuitorii din Randtown salutară cu entuziasm mâncarea adusă de Ghearele Pisicii.

— Terci produs în cantităţi de masă, plin de zaharuri, gene modificate şi aditivi toxici, comentă Georgia îndesând în gură un pesmet din peşte şi cartofi luat direct din plicul autoîncălzitor. Doamne, ce gust minunat are!

— Modul nostru de viaţă s-a terminat cu adevărat, spuse Simon.

Acceptă o lasagna vegetariana de la Pisică şi înclină recunoscător din cap.

— Nu-i de la o fermă industrială 15Mari, îi zise femeia. N-aş băga în mine căcaturile alea.

Morton îl zări pe Rob deschizând gura. Ochii li se întâlniră, apoi Rob se întoarse cu spatele.

— Trebuie să decidem cum să procedăm, rosti Morton. Cred că prioritatea noastră este să vă evacuăm.

— Ce facem cu David? întrebă Simon.

Dunbavand fusese înfofolit în sacul de dormit ultrauşor al lui Morton, pentru a proteja plastoderma împotriva umezelii dătătoare de mucegai a peşterii. Dormea adânc, în vreme ce medicamentele şi bioviroticele făceau ce puteau pentru a stopa infecţiile.

— Îl putem încărca într-o bulă şi s-o pilotăm cu telecomanda, scoţându-l de aici, zise Morton. Veţi fi mai în siguranţă sus, în Dau'sing.

— Da, spuse Simon, Dysonii par centraţi în jurul lui Randtown şi a văilor din imediata apropiere a lui Blackwater Crag. Pe teren înalt n-ar trebui să avem probleme.

— Ce facem cu misiunea noastră? întrebă Rob. Ar fi trebuit să le facem viaţa intolerabilă Dysonilor.

— O vom face, răspunse Morton. Avem şase luni.

— Detest să vă contrazic, interveni Simon, dar aţi văzut noile generatoare de câmp de forţă pe care le construiesc. Când vor fi operaţionale, bănuiesc că nici chiar voi nu le veţi mai putea avaria instalaţiile primare. Aceasta este a treia expansiune şi modernizare protectoare pe care au făcut-o de la sosire. De fiecare dată câmpurile de forţă sunt mai mari şi mai puternice.

— La început am încercat să intrăm, zise Georgia. Cinci dintre noi au fost prinşi în canalizare. N-au avut nicio şansă. Probabil că extratereştrii se aşteptau că vom încerca să ne infiltrăm în staţia lor. Nu sunt idioţi. Iar bietul Napo a condus o echipă de scufundători care trebuia să urmeze o rută subacvatică prin vechiul acvariu. Nimic nu merge. Au acoperit toate traseele.

— Nu mai există trasee, nu mai există nimic, încuviinţă Mandy. Mesteca absent un sandviş cu şuncă. Ei sunt deja în exteriorul vechilor limite ale oraşului. De acum toate tunelurile utilitare şi canalele colectoare se află în interiorul câmpului de forţă.

— Măi băieţi, voi nu gândiţi, rosti Pisica.

Glasul ei răsună limpede în toată peştera, cu ton batjocoritor. Morton o fulgeră cu privirea. Femeia îşi făcea exerciţiile de yoga, cu o labă a piciorului adusă îndărătul gâtului.

— Ai o soluţie? întrebă el.

— Este evidentă.

— Vrei să ne-o împărtăşeşti?

— Să-i radem cu nuclearele. Asta-i tot ce putem face.

— Nu putem. Nu putem ajunge la ei.

Ea închise ochii, îşi aduse mâinile în postura Lumina Zorilor şi inspiră profund.

— Trebuie să existe o cale de intrare, spuse Rob. Ce-i cu peşterile?

— Nu, clătină Simon din cap. Înainte de a începe să construim Randtown, am efectuat un sondaj seismic complet. Nu doream ca după ce ne instalasem să ne confruntăm pe neaşteptate cu probleme de subsidență, care ar fi fost prea costisitoare.

— Berăria Marquis a săpat nişte beciuri adânci, zise Georgia. Nu ştiu sigur cât se extindeau, dar prin mijlocul lor curgea un canal cu apă. Foloseau apa aceea la producerea berii: izvoarele naturale Dau'sing. Făcea parte din sloganul lor.

— Eu am coborât acolo o dată, rosti Mandy. Eram pe atunci prietenă cu adjunctul lor. Nu erau nişte beciuri chiar aşa mari şi aveau doar o singură intrare.

— Canalul acela poate că era drenul.

— În cazul ăsta, Dysonii l-au ticsit cu senzori.

— Eu cred că berăria este mult prea în interiorul câmpului de forţă, reflectă Simon. Oricum, Dysonii au ras clădirile. Ar fi imposibil să ieşiţi la suprafaţă, chiar dacă aţi ajunge în beci.

— N-aveţi nimic care să poată săpa sub câmpul de forţă? întrebă Georgia.

— Răzbunătorul Alamo, murmură Rob surâzând în barbă.

— Nu, răspunse Morton. Nu am venit echipaţi pentru a lansa un atac frontal. Ar trebui să hărţuim şi să sabotăm, să-i determinăm să cheltuiască timp şi bani, pentru a privi întruna peste umăr.

— Teoria este frumoasă, spuse Simon, însă sunt o specie foarte centralizată. Activitatea din vale este susceptibilă la genul de campanie despre care vorbeşti, dar mă îndoiesc că ar avea cine ştie ce efect final asupra lor. Pentru a-i afecta, trebuie să loviţi structurile din interiorul câmpului de forţă.

— Va trebui să ne apropiem pe sub apă, observă Rob fără chef. Chiar dacă sub apă nu funcţionează plasele-absorbante, trebuie să existe o cale de intrare. O deschidere în recif, o conductă de admisie... Orice!

— Oh, este dureros! exclamă Pisica. Îşi retrase laba piciorului dindărătul cefei. Morton, crezusem c-ai fost manager executiv de clasă. Ce s-a-ntâmplat cu discursurile alea corporative de tipul “nu descărcaţi defecte, ci încărcaţi soluţii”, de care sunteţi atât de mândri?

— Te rog, rosti el obosit, mulţumeşte-te să ne spui ce idee ai.

— Dysonii extind întruna zona pe care o dezvoltă în jurul rafinăriei, da? Atunci amplasăm o bombă nucleară în exteriorul câmpului de forţă existent şi la interiorul graniţei viitorului câmp de forţă. Când ei îşi activează noul câmp de forţă, bomba nucleară se va afla în interiorul defensivei lor şi se va declanşa. Întrebări?

Lui Morton îi veni să-şi dea palme, într-atât de evidentă era soluţia. Puse absenţa gândirii limpezi pe seama şocului pierderii lui Parker şi Doc.

— Simon, Dysonii dezactivează vechile câmpuri de forţă interioare după ce câmpurile noi au fost activate?

— Da. Cel puţin până acum aşa au făcut.

— Vai de mine, băieţi, da’ nu cumva o să folosim mica mea idee?

Pisica dădu repede din pleoape, cu un aer surprins.

— Ba da, făcu Rob. Crezi că te-ar încânta să stai cu bomba şi s-o detonezi după ce ne-asigurăm că totu-i perfect la interior?

* * *

Explozia cauzată de ultima acţiune a lui Parker împotriva avionetelor îngreuna situaţia. Practic pe dealurile de deasupra şi din spatele oraşului nu mai rămăsese niciun loc care să poată sluji ca acoperire. Asta însemna că trebuiau să încerce pe latura estică, unde terenul mai puţin înalt fusese parţial protejat de suflul exploziei. Chiar şi acolo toţi arborii fuseseră culcaţi la pământ şi incineraţi. Petice întinse de iarbă MG arseseră mocnit, înainte ca zloata permanentă şi burele de ploaie să le stingă flăcăruile firave.

Acolo fuseseră construite câteva case mari, cuibărite în ondulaţii izolate ale reliefului. Fusese una dintre zonele în care se stabiliseră bogătaşii, întrucât oferea o privelişte splendidă spre Trine'ba. Toate suferiseră de pe urma primului atac asupra lanţului Regent şi a urmărilor ecologice ale invaziei, având acoperişurile sparte, strâmbe şi pereţii înclinaţi. Grădinile cândva perfecte fuseseră reduse la mlaştini înnoroiate, unde plantele se înmulţiseră sălbatic pentru scurt timp, înainte de a fi distruse de modificarea climei.

Morton şi Pisica se strecurau încetişor printr-o asemenea grădină. Proprietarul ei fusese colecţionar avid de varietăţi de bambus. Grupuri de tulpini fuseseră dispuse în modele lungi, curbe, care privite din văzduh ar fi reprezentat o orhidee gigantică. Acum frunzele erau cafenii şi fleşcăite de apă, iar mugurii noi putrezeau în mâl.

— Încă două sute de metri, zise Morton, şi ar trebui s-ajungem la punctul optim.

Grădina era o depresiune puţin adâncă, parţial naturală, pe care o mică armată de agriboţi o extinsese după aceea în panta lină a dealului. Urmau să plaseze încărcătura nucleară tactică exact la marginea ei, unde bambuşii lăsau loc dunelor de trandafiri, punând arma în linie de vizare directă cu rafinăria gigantică de pe malul lacului. Din cauza norilor permanenţi ce ocultau lumina stelelor şi a zloatei care cădea întruna, în grădină era beznă ca în spaţiul interstelar. Chiar şi la amplificare maximă, senzorii de spectru vizual ai lui Morton aveau dificultăţi în producerea unei imagini. El depindea majoritar de infraroşii, ceea ce conferea un aspect ameninţător vegetaţiei înalte şi muribunde din jur.

— Sunt pe felie, încuviinţă Pisica folosindu-şi tonul uşor dispreţuitor şi plin de fals entuziasm.

Lui Morton nu-i păsa. O alesese drept tovarăş, fiindcă nu avea încredere s-o lase în locul lui Rob. Ca rezervă secundară, deciseseră ca o a doua încărcătură nucleară tactică să fie plasată pe fundul lacului. Discul lor senzor şi releele de comunicaţii nu funcţionau sub apă şi asta însemna că cineva trebuia să acţioneze singur. Îl scotea din sărite să lucreze alături de Pisică, dar cel puţin putea să fie cu ochii pe ea. Se întrebă ce progres realizase Rob. Ei nu făcuseră foarte multe antrenamente subacvatice.

Roiul de spioboţi care cerceta zona din jur ajunse la casa din mijlocul grădinii. Era o structură lungă din draniţe, cu un etaj, cu garaj cu trei uşi şi balcon, care se întindea pe toată lungimea peretelui ce dădea către Trine'ba. Undele de şoc ale celor două explozii nucleare o strâmbaseră mult, iar scândurile spintecate atârnau parţial desprinse sub toate unghiurile. Panourile solare de pe acoperiş se topiseră pe jumătate din cauza temperaturii şi curseseră precum ceara în jurul grinzilor de rezistenţă, astfel că apa de ploaie picura constant înăuntru, saturând interiorul. Toate geamurile dispăruseră, lăsând cioburi ce zdrenţuiau perdelele care fluturau, reducându-le la fâşii îmbibate de apă, ce se legănau leneş sub zloată.

Spiobotul 411 detecta o sursă de infraroşii în interior, la parter.

— Salut, salut, murmură Pisica.

— Alt supravieţuitor? speculă Morton.

Sursa de căldură avea aproape aceeaşi intensitate ca un om.

— Poate fi o vacă sau o oaie mare.

— Mai zi, mai zi...

Hipercarabina Pisicii se extinse din antebraţul ei şi proiectilele "vulpi" de înalt voltaj glisară în tuburile de lansare înapoia omoplaţilor femeii. Mine-şobolani îi coborâră iute pe picioare şi dispărură la adăpostul bambuşilor deşi.

Cinci spioboţi avansară precaut spre casă. Escaladară zidurile pe jumătate năruite şi trecură uşor peste pervazurile ferestrelor. Sursa de căldură nu se clintea şi se afla în livingul larg.

Un şir de simboluri verde fosforescent se ridicară în vederea virtuală a lui Morton.

— Activitate electrică.

— Nu prea mare. Seamănă c-o matrice palmară în mod standby.

Un spiobot trecu iute prin faţa unei uşi deschise şi baleie livingul cu antenele. În mijlocul încăperii mari stătea un Dyson. Nu purta costum blindat. Apa ce se infiltra prin crăpăturile tavanului cădea în picături pe pielea sa alburie. Pe măsuţa de cafea de alături era o matrice palmară Commonwealth. Un cablu optic era cuplat la unitatea mică şi şerpuia până la un dispozitiv electronic compact care fuziona cu extremitatea bulbucată a uneia dintre cele patru tije superioare ale extraterestrului.

— Căcat! şuieră Morton. Unde-sceilalţi? întotdeauna merg câte patru. (Le comandă spioboţilor din jurul casei să-şi extindă cercetarea.) Ce dracu' face?

— O clipă, să-mi activez circuitul de amplificare al puterilor psihice. Aoleu, se pare că nu funcţionează! De unde pizda mă-sii să ştiu ce face, idiotule?

— Nu eşti de ajutor. Din nou.

— Trec în revistă informaţiile disponibile. Nu-i niciuna dintre emisiile obişnuite de semnale. Şi nu-i înarmat. A... ia stai!

O tijă subţire de pe creştetul Dysonului se aplecă, orientându-se către spiobotul care ieşise puţin dinapoia canatului uşii. Bulbul cărnos din capăt purta o emisferă din material activ electronic, ţinută locului de două benzi elastice.

— Ce-s ăia, ochelari pentru vedere pe timp de noapte? întrebă curioasă Pisica.

Morton nu mai apucă să-i răspundă. Spiobotul raportă că recepţiona o transmisie bazată pe protocoale standard de cibersferă Commonwealth. Era un semnal foarte slab, care n-ar fi putut fi detectat de nimeni din exteriorul casei ruinate. E-majordomul i-l afişă pe vederea virtuală.

Mă predau. Vă rog, nu trageţi.

Un fior rece şi neplăcut străbătu umerii lui Morton.

— Hopa! făcu Pisica. Şi-acum?

— Habar n-am.

Îi ceru e-majordomului să utilizeze un protocol corespondent şi-şi folosi mâna virtuală pentru a scrie un răspuns pe care spiobotul îl expedie: **Cine eşti?**

Un prieten. După cele de azi-noapte, m-am gândit că vă veţi întoarce. Casele astea oferă camuflaje bune şi sunt aproape de Randtown. Era logic să veniţi aici. V-am aşteptat.

Ce vrei?

Să vin cu voi.

Unde crezi că mergem?

Înapoi în Commonwealth. Deţin informaţii care să vă ajute în lupta împotriva lui LuminăDimineaţăMunte.

Ce este LuminăDimineaţăMunte?

Extraterestrul Dyson.

Tu eşti unul dintre extratereştrii cu care luptăm.

Nu sunt. Mintea mea este omenească. Sunt Dudley Bose.

* * *

Cressat era superbă. Mark fusese surprins. Se aşteptase la ceva ca Elan, o planetă pe care peisajul natural de vegetaţie sărăcăcioasă era lent îmblânzit şi adus la standardul uman al esteticii şi pragmatismului. Marile domenii ar fi fost oaze de frunziş verde luxuriant, înconjurate de terenuri agricole şi păduri, care să se extindă lent peste câmpii, lăsând munţii în starea lor sălbatică.

În loc de aşa ceva, trăia în cel mai perfect parc din lume. Nigel Sheldon alesese Cressat pentru botanica ei. Steaua de clasă G şi lipsa unui satelit mare ca Luna Pământului îi conferea planetei un mediu meteorologic pasiv. Existau zonele climaterice standard şi anotimpurile, însă furtunile erau rare. Era o planetă pe a cărei stabilitate te puteai bizui.

Cu un mediu atmosferic atât de consecvent, evoluţia produsese plante spectaculoase. Toţi copacii creşteau mai înalţi, de două sau trei ori decât brazii şi stejarii de pe Pământ, etalând flori uriaşe, viu colorate. Vara, iarba nativă se schimba din verdele ei obişnuit, aproape terestru, într-un alb de lebădă pâlpâitor; vaste prerii de tulpini alburii unduitoare eliberau nori de spori cu arome melifere ce argintau văzduhul deasupra continentelor. În păduri, abundau lianele şi plantele agăţătoare, ale căror impozante flori conice creşteau pentru a oferi ciorchini grei de fructe micuţe dintre care unele erau comestibile.

Biewn, îngrămădirea de dormitoare ridicată în grabă în care fuseseră ei găzduiţi, se afla la patruzeci de kilometri de Illanum, oraşul unde ieşea gaura-de-vierme. Cuibărit printre vâlcele unduitoare, cu orizontul vestic mărginit de îndepărtaţi munţi încununaţi de zăpezi ce reaminteau familiei Vernon de Dau’sing, aşezarea se adresa exclusiv influxului mare de tehnicieni şi experţi care lucrau la proiect.

Pădurea de pe o latură a sa se ridica mult deasupra pâlcului de case fără etaj, ce semănau cu nişte zgârie-nori arboricoli. Râuleţe şerpuiau pe terenul ondulat, traversate de poduri construite o dată cu extinderea continuă a reţelei de drumuri. Mai multe case soseau zilnic, aduse pe platforme late remorcate

de camioane. Ar fi putut să fie rulote pentru locuit, totuşi Biewn nu era ca parcurile de rulote pentru angajaţii mercenari ce înfloriseră în jurul gărilor TSC pe toate planetele noi în primii lor ani. Avea propriile sale şcoli, restaurante, baruri, magazine şi centru civic; modulele pre-echipate ale noului spital erau asamblate ca un zid din cărămizi masive. Totul se făcea pentru a-i oferi lui Biewn aceleaşi dotări de care se bucura Illanum.

Imaginea era stricată doar de fabrici. Şiruri lungi de structuri cubice simple şi masive fuseseră construite pe latura opusă faţă de pădure a lui Biewn, iar zidurile lor maro-monoton, rezistente la intemperii, avansau în peisajul virgin ca un cancer mecanic de neoprit. Altele erau ridicate întruna, cu asamblarea desfăşurându-se non-stop. Dispozitivele cibernetice soseau cu o viteză la fel de impresionantă.

De îndată ce autobuzul lor ocolise marginea pădurii şi pornise pe ultimul kilometru al noii autostrăzi către aşezare, Mark ştiuse că se va încadra perfect acolo. Era de parcă a doua şansă financiară pe care o primise îi fusese în mod magic extinsă la stilul său de viaţă. Îşi imaginase că Biewn era genul de loc spre care ar fi evoluat finalmente Randtown – sănătos şi prosper. Avea însă industrie în loc de agricultură. Şi în loc de Trine'ba, aici exista pădurea, căreia locuitorii îi spuneau deja Codrul Curcubeului, după florile sale uimitoare. Îşi păstra totuşi coeziunea comunităţii de orăşel. La mai puţin de o oră după ce se mutaseră acolo – într-o casă la fel de mare precum cea din Valea Ulon –, trei vecini îi vizitaseră pentru a se prezenta şi a întreba dacă aveau nevoie de ajutor. Sandy şi Barry se grăbiseră să plece cu un grup de copii, pentru a explora locul.

Unicul său regret era că nu văzuse niciuna dintre legendarele vile fabuloase pe care membrii Dinastiei Sheldon le construiseră pentru ei înşişi. Niciunul dintre domeniile lor de mărimea unor ţări nu se găseau în apropiere de Illanum.

În felul acesta, nu-i mai rămânea decât slujba. Lucra în fabrica 8. În cursul de orientare, învăţase că aceasta conţinea trei hangare de asamblare şi i se păruse ceva destul de banal, după care aflase care le erau dimensiunile: cilindri cu diametrul de douăzeci şi cinci de metri şi înalţi de treizeci şi cinci de metri. Erau dotate cu o sută de braţe-instrumente din plastic pliabil şi douăzeci de manipulatoare grele; în orice moment, în interiorul lor puteau fi utilizaţi până la o sută cincizeci de mecanoboţi.

Operaţiunile de construcţie erau supravegheate de o matrice încărcată cu software de nivel IR.

— Construiţi nave stelare, îi spuse Liz când reveni acasă după primul lui schimb, epuizant, de douăsprezece ore. Toţi din oraş spun asta.

— Da, dar navele nu sunt pentru Marină. Hangarele de asamblare montează compartimente complete, de aceea sunt atât de largi şi complexe. Sunt ca nişte sfere cu şase ecluze. Ajunge să le stivuieşti pe o secţiune de hiperpropulsie şi poţi avea orice mărime de navă îţi doreşti. Este conceptul suprem de design modular.

— Şi ce-i în compartimente?

— Fabrica 8 construieşte cuve de suspensie.

— La naiba! Fac pariu că sunt nave pentru evacuare. Azi m-au sunat de la oficiul de plasare şi m-au întrebat dacă aş vrea să lucrez într-o echipă care proiectează laboratoare ultra-moderne de genetică agricolă. Ştii ce-nseamnă asta?

— Modificarea culturilor terestre pentru a creşte în sol extraterestru.

Liz îşi muşcă buza inferioară.

— Dacă pierdem războiul, Sheldon o să plece, rosti ea cu o admiraţie încruntată. Probabil că-şi va lua cu el majoritatea Dinastiei. Câte cuve de suspensie sunt în compartimente?

— Câte o sută în fiecare. Primim toate subcomponentele majore deja integrate; cu excepţia carcasei exterioare şi a sistemelor de susţinere biotică, cele mai multe sunt hardware standard, disponibil comercial. Hangarele de asamblare doar montează piesele laolaltă. În chestia asta s-a investit multă dezvoltare. Chiar cu software avansat de design, trebuie să fi durat destul. Cred că plănuise totul înainte de Invazie.

— Câte o sută în fiecare compartiment? reflectă femeia. Va fi o navă mare.

— *Foarte* mare. Fabrica 8 asamblează şase compartimente complete pe săptămână. Unele dintre celelalte fabrici ambalează pur şi simplu dispozitive cibernetice pentru stocare pe termen lung. Ai văzut ce multe camioane folosesc autostrada; ele livrează undeva toate compartimentele terminate.

— Şase pe săptămână, într-o fabrică? Asta-nseamnă... închise ochii pe jumătate,calculând iute. Să fiu a naibii! Cât de mari

sunt navele alea? Înseamnă că intenţionează să ia cu el o întreagă planetă.

— Dacă vrei să porneşti de la zero o civilizaţie de înaltă tehnologie, ai nevoie de foarte multe echipamente şi de o bază de populaţie decentă.

Liz îşi trecu braţul în jurul bărbatului.

— Poate ne iau şi pe noi?

— Nu ştiu.

— Trebuie să aflăm, iubitule. Trebuie neapărat s-aflăm.

— Haide, haide; asta nu-i decât paranoia unui bogătaş. Commonwealth-ul mai are mult până să cadă în faţa Dysonilor.

Mark o mângâie pe spate, coborându-şi cu blândeţe degetele pe şira spinării, aşa cum îi plăcea femeii.

— Atunci ar trebui să devenim şi noi paranoici. Dacă vom fi învinşi, ce se va întâmpla cu Sandy şi Barry? Noi i-am văzut pe Dysoni, Mark. Îi doare-n cur de oameni; pentru ei, nu suntem nici ultimele scursori.

— Bine, o să mă interesez. Cineva de la fabrică ar trebui să ştie. Apropo, oare ţi-am spus? Moş Burcome este unul dintre manageri. Probabil că el o să-mi spună.

— Mulţumesc, iubitule, ştiu că uneori sunt a naibii de sâcâitoare.

— Niciodată. O trase mai aproape de el: Nu ştiu unde asamblează navele astea. Trebuie s-o facă pe orbită, dar n-am văzut nimic aici. Nici nu m-am uitat foarte atent, însă orice de dimensiunile astea, ar trebui să apară cât un satelit.

— Poate fi oriunde pe o rază de o sută de ani-lumină. Ce naiba, asteroidul lui Ozzie era un loc perfect de utilizat ca şantier naval, ultrasecret şi locuibil! Acolo ai putea găzdui un oraş întreg şi abia să-i vezi pe locuitorii săi.

* * *

Norii se îndesiseră în munţii Regent, aducând cu ei o abundenţă de zloată, amestecată cu măzăriche. Morton auzea cum grăunţele de gheaţă îi loveau costumul blindat – un răpăit permanent care se adăuga zgomotului făcut de picioarele sale ce plescăiau prin noroiul lipicios.

Suişul pe munte, spre şa, era lent. Toţi supravieţuitorii din Randtown mergeau în bule, care puteau ataca uşor terenul, în

timp ce Ghearele Pisicii mergeau pe jos în costume. Rămânea astfel extraterestrul care pretindea că ar fi Dudley Bose. Nu avea niciun fel de îmbrăcăminte care să-i protejeze pielea deschisă la culoare. Bose spunea că trupul său putea funcţiona şi în condiţii de frig, dar cu dificultate. De aceea fuseseră nevoiţi să-l învelească în pături şi zdrenţe de haine, apoi să-l acopere cu folii de plastic, care să-l protejeze de intemperiile mai violente. Chiar şi aşa însă, creatura nu putea sui repede pe panta noroioasă.

Avură nevoie de aproape toată noaptea ca să ajungă abia la nivelul norilor, iar asta alegând o rută directă din peşteră. După aceea urmaseră izohipsa până la şaua unde îşi depozitaseră echipamentele.

Detectară avionete ce patrulau în jurul lacului de dedesubt, dar niciuna nu se aventură în apropierea munţilor şi ai periculoşilor săi curenţi de aer descendenţi sau ai microvârtejurilor.

Când ajunseră în cele din urmă la şa, se adăpostiră în una dintre crevasele adânci.

Rob deschise câteva pachete aduse de Parker şi Doc.

— Încercaţi-le pe-astea, se adresă el celor trei refugiaţi din Randtown care stăteau în picioare şi le întinse haine. Sunt în mare parte semiorganice, aşa că se vor modela după corpurile voastre.

— Mulţumim, rosti Simon grav. Regret că n-am apucat să-i cunoaştem pe prietenii voştri.

— Da... în sfârşit...

Rob se întoarse şi îngenunche lângă David Dunbavand. Bărbatul îşi revenise considerabil în decursul călătoriei cu bula; pielea îşi recăpătase din culoare, iar sudoarea febrilă se diminuase.

— Cum merge?

— E bine. Urcuşul a fost interesant, cel puţin porţiunile pe care mi le reamintesc. După bioviroticele astea te simţi de parcă ai fi băut o găleată de cocteiluri de şampanie.

— Piciorul ţi se stabilizează, rosti Rob deplasând matricea de diagnoză în sus şi în jos peste el. Arată bine.

— Mulţumesc.

— Şi tu? îl întrebă Morton pe mobilul Bose.

— Corpul reacţionează cu întârziere, însă este funcţional. Mobilii Dysoni suferă un grad de degradare în frig, totuşi sunt mai rezistenţi decât oamenii.

Polietilena şi pătura care-l înveleau erau acoperite cu un strat subţire de zloată murdară. Acum îşi scotea fâşiile lor, una câte una, ca pe nişte scutece, şi le arunca pe podeaua stâncoasă. În cleştii unui braţ ţinea matricea prin intermediul căreia vorbea.

— Pot mânca, te rog?

— Sigur că da.

Cei trei membri ai Ghearelor Pisicii suiseră pe munte cu recipiente din plastic pline cu apă din lac. Bose spusese că apa abunda în celule de bază, hrana principală a extratereştrilor. Aduseseră de asemenea containere pline cu nişte pesmeţi vegetali, care semănau cu algele. În anticiparea repatrierii, Bose îşi strânsese un depozit măricel în casa ruinată.

Pe durata ascensiunii, toţi îi ascultaseră povestea. Cum el şi Verbeke fusese capturaţi în Foişor; întemniţarea şi moartea lor, descărcarea memoriilor sale într-o unitate stabilă. Oferi o imagine fascinantă a naturii ameninţării cu care se confrunta Commonwealth-ul. Una pe care Morton şi ceilalţi o găseau incredibil de tulburătoare. Faptul că erau invadaţi exclusiv în scopul genocidului. Faptul că LuminăDimineaţăMunte era incapabil din punct de vedere psihologic să înţeleagă conceptul de compromis, cu atât mai puţin să partajeze universul cu altă formă de viaţă. *Poate că Doc Roberts şi Parker au urmat calea cea bună,* gândi Morton*. Asta-i o luptă până la moarte.*

— De-acum n-ar mai trebui să fie mult până să te ducem la un spital, îi spuse Rob lui David. Marina va deschide o gaură-de-vierme imediat ce va afla că-l avem pe Bose cu noi.

Morton se întoarse şi-i privi pe toţi.

— Nu sunt sigur c-ar trebui să anunţăm Marina, rosti el. Pisica râse încântată.

— Ce-i asta – o glumă? făcu Rob.

— Nu.

— Bun, atunci vrei să ne spui de ce să n-o anunţăm?

— Mellanie a spus că în Marină nu se poate avea încredere. Se pare că în Senat se duce o înfruntare politică mare, cu Dinastiile şi Marile Familii.

— Ce mai căcat..., se strâmbă Rob.

— Te referi la Mellanie Rescorai? întrebă Simon. Reportera? Mandy pufni cu un aer neîncrezător.

— Aia!

— Da, aprobă Morton.

— Şi în ce fel vom ajuta Commonwealth-ul, dacă nu anunţăm Marina? întrebă Simon.

— Nu spun să n-o anunţăm niciodată, replică Morton. Vreau doar ca înainte s-o facem să ştim care sunt implicaţiile.

— Şi cum – exact – propui să le aflăm? se interesă Rob pe un ton periculos.

— Mellanie a aranjat ca în înregistrările pe care le expediez pentru emisiunile lui Michelangelo să fie incluse mesaje codificate. Ea ne va putea spune dacă-i sigur să anunţăm Marina.

— „Dacă-i sigur"! mârâi Rob. Frate, eşti paranoic!

— Eu zic că o zi în plus sau în minus n-o să conteze, vorbi Morton cât mai rezonabil. Aici suntem în siguranţă perfectă. Oricum trebuie să aşteptăm până la extinderea câmpului de forţă al lui Randtown. Aşa că vă rog să m-ascultaţi.

— Căcat! făcu Rob şi o privi furios pe Pisică. Tu ce zici?

— Eu? Eu cred că-i culmea amuzamentului. Fă-o, Morty, trage-i-o Marinei! Ai votul meu.

— Eu am încredere în Mellanie, anunţă Simon.

— Cum poţi avea încredere? se răsti Mandy. Jigodia aia ne-a distrus oraşul şi tot ce apăram noi, idealurile *tale*. Tot Commonwealth-ul ne-a urât din cauza ei.

— Ne-a salvat însă, nu? rosti blând Simon. Eu zic că asta-i ispăşire suficientă.

— Aici s-a întâmplat ceva, vorbi mobilul Bose şi toţi se întoarseră către el. Aici LuminăDimineaţăMunte s-a întâlnit cu IC, unicul moment în care ei s-au confruntat în decursul invaziei. De aceea am ales Randtown ca punct de revenire în Commonwealth; aici IC are un fel de prezenţă.

— A avut, preciză Morton. A avut o prezenţă. Mellanie lucrează pentru IC.

— Aha, încuviinţă Simon şi pentru prima dată după multe săptămâni izbuti să surâdă. Mereu mă întrebasem cum a reuşit tot ceea ce a făcut.

— Prietena ta-i un fel de agentă pentru IC? se holbă Rob, nevenindu-i să creadă. Cu... cu... curvuliţa aia?

— Ia vezi! mârâi Morton. Pisica rânji din nou.

— Oh, dar este fabulos. Mulţumesc tare mult, Morty! Morton îl privi în ochi pe Rob.

— Deci anunţ sau nu Marina?

Rob se uită pe rând la toţi, după care se întoarse spre mobil şi-l privi pe îndelete.

— Ce pizda mă-sii... Morton, deocamdată fă ce vrei. Însă după ce declanşăm nucleara, ar fi bine ca gagica ta să ne ofere un motiv al dracu' de bun pentru a nu-i spune Marinei ce avem aici. Ăla-i tot timpul de care dispune.

— O să-i zic.

* * *

Mark şi Liz petrecură seara în living, împărţind o sticlă de vin şi accesând momentele finale din Randtown. Vinul provenea din Valea Ulon. Programul de căutare al e-majordomului bărbatului găsise un furnizor pe Lyonna care mai avea câteva sticle; preţul era scandalos şi se adăuga în plus taxa de livrare în aceeaşi zi a curieratului expres. Dar ce altceva ai fi putut bea, în timp ce priveai o explozie nucleară care îţi nimicea complet oraşul în care locuiseşi cândva?

Pentru ştirea aceea, Mellanie i se alăturase lui Michelangelo în studio. Subliniase sobrietatea ocaziei, purtând o rochie neagră, lungă, cu şliţ mare ce-i punea în evidenţă picioarele frumoase. Îşi strânsese părul la spate, într-o coadă unduitoare. Michelangelo stătea la biroul său ca un zeu grec într-un costum albastru perfect croit. Tensiunea sexuală dintre ei era atât de intensă, încât oricine folosea IST de bandă completă pentru accesarea emisiunii aproape că putea percepe feromonii pe care amândoi îi pompau în aerul din studio.

În tot cazul, lui Mark îi trezea amintiri inconfortabile despre ziua în care o întâlnise pe femeie la blocada din munţii Dau'sing.

— Ai fost acolo în decursul evacuării, spunea Michelangelo. Care este reacţia ta faţă de cele întâmplate?

— A fost inevitabil. Timpul pe care l-am petrecut în Randtown mi-a făcut realmente plăcere. Locuitorii erau niţel excentrici, o ştim cu toţii, însă imaginile celor făcute de Dysonii cu oraşul şi cu Trine'bam-au devastat pur şi simplu. Au căpătat ceea ce au meritat. Sper doar ca şi celelalte grupe ale Marinei să fie la fel de eficiente.

— Ai amintit de eficienţă, totuşi ei şi-au pierdut doi membri chiar la prima acţiune. Această înregistrare remarcabilă, pe care o difuzăm în exclusivitate, denotă situaţia foarte dificilă cu care trupele Marinei noastre se confruntă pe teren.

Transmisiunea din studio comută pe imaginea granulată a unui versant muntos în toiul nopţii, un compozit de mai multe fluxuri de senzori ce producea o imagine monocrom. Era centrată pe Randtown, al cărui câmp de forţă strălucea ca o perlă fosforescentă deasupra liniei familiare a ţărmului. Bomba nucleară tactică declanşa, inundându-i interiorul cu lumină. Pentru o secundă, câmpul rezistă, ţinând explozia înăuntru. Apoi cedă şi norul-ciupercă sui dintr-un lac clocotitor de beznă.

— Acum realmente nu se mai poate vorbi despre întoarcere, declară Mark solemn.

Liz ridică paharul.

— Să nu mai privim în urmă.

— Amin!

Mai accesară o vreme emisiunea, ascultând-o pe Mellanie care glorifica trupele trimise de Marină. Morton făcuse şi alte înregistrări. Cercetarea lui Randtown şi extratereştrii... Ultima înfruntare eroică a lui Doc Roberts şi Parker cu avionetele... Simon Rand şi ceilalţi supravieţuitori... După aceea, Mellanie şi Michelangelo începură să discute despre strategia Marinei.

E-majordomul lui Mark îl anunţă că cineva se apropia de uşa din faţă.

— La ora asta? se miră Liz.

Matricea casei arătă imaginea Gisellei Swinsol care se oprise în faţa uşii.

— Iisuse, se plânse Mark, ce mai vrea acum?

Îl încercau gânduri idioate în legătură cu toate întrebările insistente pe care le pusese la muncă.

Giselle intră direct în living şi refuză paharul care-i fusese oferit. Nici nu se aşeză.

— Ai pus foarte multe întrebări, Mark, începu ea. Tonul fusese acuzator.

Mark decisese să nu se lase intimidat de personalitatea ei de femeie dură şi afurisită.

— Lucrez la un proiect fascinant şi este firesc să fiu curios. Pot înţelege însă faptul că Nigel Sheldon nu vrea ca proiectul să fie cunoscut de Commonwealth. Vă puteţi bizui pe discreţia mea.

— Bravo, Mark! Răspunsul la întrebările tale teribil de lipsite de subtilitate este: da, tu şi familia ta aveţi dreptul la un loc în bărcile de salvare, dacă ne vom confrunta cu anihilarea aici.

— Mulţumesc.

Însoţise cuvântul de un suspin atât de adânc, încât se simţi imediat ruşinat. O dată în plus, Giselle se dovedise mai puternică.

Buzele strălucitoare ale femeii se ridicară foarte puţin, recunoscându-şi statutul.

— Ca atare, acum avansezi la nivelul al doilea.

— Ce-nseamnă asta? întrebă Liz suspicioasă.

— Înseamnă că Mark a făcut o treabă atât de bună aici, încât considerăm că abilităţile lui sunt mai potrivite pentru alte secţiuni, mai importante ale proiectului nostru.

— Ce secţiuni? nu se putu abţine bărbatul.

— Asamblarea navei stelare. Strângeţi-vă lucrurile. Autobuzul vă va lua mâine dimineaţă la ora opt.

— Ne mutăm? întrebă Liz alarmată. Dar copiii abia s-au obişnuit cu şcoala.

— Următoarea lor şcoală este la fel de bună.

— Unde-i? întrebă Mark. Unde sunt construite navele de evacuare?

— Strict secret. Giselle surâse superior către Liz: Partea asta o să-ţi facă plăcere. Este exact genul tău.

— Scârbă! şuieră Liz după plecarea femeii.

Mark privi în jurul livingului... sticla aproape goală, adâncitura din sofa unde se cuibăriseră amândoi... Se simţise realmente confortabil în casa aceasta.

— Nu cred că dup-aia ne vor mai muta iarăşi.

— Doar de cealaltă parte a galaxiei, iubitule.

* * *

Morty, nu informa Marina că-l aveţi pe mobilul care conţine memoriile lui Bose. Orice informaţii despre LuminăDimineaţăMunte sunt prea importante pentru a risca posibila lor alterare.

Îl am cu mine pe Bose re-viat. El ar trebui să primească memoriile, fiindcă aşa le va putea interpreta în

succesiunea corectă. După aceea putem decide cum să procedăm.

Voi aranja să fiţi recuperaţi de pe Elan. Până atunci, aveţi grijă de mobilul Bose şi de supravieţuitori.

Mellanie.

* * *

— Am fost re-viat? întreba mobilul Bose.

— *Ea* va aranja recuperarea noastră? rosti Rob neîncrezător.

— Mellanie ne-a mai deschis şi înainte o gaură-de-vierme, spuse Simon. Probabil că o poate face din nou.

— „Probabil” nu-i suficient, prietene. Rob arătă spre mobilul Bose: Ăsta-i biletul nostru de ieşire de aici.

— În ce direcţie? întrebă Morton. Dacă ea are dreptate în privinţa Marinei, nu vom ajuta Commonwealth-ul dacă-i oferim informaţia asta.

— Tu auzi ce vorbeşti? Marina Commonwealth-ului este *omul rău*? Trezeşte-te! Marina este unica noastră speranţă. Gagică-ta încercă să devină celebră prin urmărirea de fantome. I-o afurisită de reporteră, unul dintre cei mai mari căcaţi din galaxie! La următoarea deschidere a găurii-de-vierme, anunţă Marina că-l avem pe Bose. Scoate-ne de-aici!

— Mellanie lucrează pentru IC şi o poate face. Ai încredere în ea.

— Căcat!

— Întrebare, rosti Pisica. Stătea pe fundul crevasei în postura Diamantul Complet, îmbrăcată doar într-un combinezon simplu, aparent imună la frig. Morton, când ţi-ai trimis mesajul încriptat, ai menţionat numele LuminăDimineaţăMunte?

— Nu.

Pisica trecu în postura Cobra Regală printr-o simplă mişcare mlădioasă. Când o făcu, îi surâse viclean lui Rob:

— Cum i-a aflat singură numele, dacă nu-i decât o psihopată obsedată de conspiraţii?

Expresia sfidătoare a bărbatului se boţi.

— Oh, futu-i maica mă-sii, norocosul de Rob o pune iarăşi! Întotdeauna eu capăt misiunile de căcat. Întotdeauna! O s-o facem, aşa-i?

— Da.

— Am fost re-viat? repetă mobilul Bose.
— Da, spuse Morton.
— Şi sunt amantul unei reportere tinere şi frumoase?
— Da, aşa se pare.
— Morty, scumpule, dar spune-i totul, rânji Pisica. Mellanie este o adevărată nimfomană.
— Mi-ar face mare plăcere s-o-ntâlnesc.

* * *

Sistemul stelar se afla la hotarul dintre spaţiile de fază I şi II, la opt ani-lumină de Granada, planeta 15Mari. TSC îl examinase o dată, după care trecuse imediat mai departe. Steaua de clasă M prezida peste un domeniu sărăcăcios de două planete: una mică, solidă, nu mai mare decât Luna Pământului, iar cealaltă o gigantă gazoasă de tip Saturn, cu o duzină de planetoizi. În privinţa caracterului locuibil, obţinea zero fără dificultate. Nimeni nu mai revenise vreodată aici.

Nava stelară *Moscova* ieşi din hiperspaţiu la patru sute de mii de kilometri deasupra gigantei gazoase. Gaura ei de vierme i se închise îndărăt cu o strălucire efemeră de radianţă indigo.

Fixat în cuşeta sa din înghesuitul segment operaţional al cabinei, căpitanul McClain Gilbert reexamină datele senzorilor navei. Al treilea satelit natural al gigantei gazoase se găsea la douăzeci de mii de kilometri depărtare, o sferă stâncoasă cu diametrul de trei mii de kilometri presărată de o mulţime de cratere. Nu exista atmosferă. Un profil al suprafeţei se clădi, pe măsură ce era scanată de senzorii vizuali. Fu dezvăluită o topografie recognoscibilă de “mări” selenare şi dealuri, care data de la originea satelitului. Regolit mat, cafeniu ca turba, era presărat în strat subţire peste straturile de roci cenuşiu-închis şi negru. Mii de cratere distruseseră pantele netede ale dealurilor, smulgând bucăţi vaste şi neregulate de piatră ce formau metereze verticale de stâncă. Lungi fisuri în zigzag se crăpaseră, doar pentru a fi deformate şi strâmbate de ulterioare seisme de impact. De-a lungul eonilor, bombardamentul cometelor scuturase lent regolitul de pe platourile înalte şi boţite, astfel că plutise în râpele ca nişte brazde şi se adunase pe fundul craterelor. Din depărtare semăna cu un lichid sepia vâscos ce umplea terenurile cele mai joase ale planetoidului.

În cele două sute de ani de când divizia explorări a TSC-ului efectuase scanarea sa rapidă nu apăruse nicio modificare.

— Arhivele de explorare se verifică, anunţă Mac şi se întoarse către Nataşa Kersley aflată în cuşeta de alături. Nu există nicio formă de viaţă pe-aici. Asta doreai, Doc?

— Arată bine, încuviinţă femeia.

— Pot să-ncep lansarea sateliţilor?

— Da, te rog.

Mac expedie o serie de comenzi spre IR a navei. Tuburile de lansare pentru proiectile modificate din secţiunea frontală a *Moscovei* se deschiseră şi scuipară afară optsprezece sateliţi de senzori. Rachetele lor ionice îi împinseră într-o formaţiune circulară pe orbita planetoidului fără nume, pentru a acoperi simultan toată suprafaţa. După ce stabileau acoperirea, aveau să poată determina puterea exacta a distrugătorului cuantic pe care veniseră să-l testeze aici.

— Deocamdată e bine, murmură bărbatul.

— Absolut. Să sperăm că nu vom avea un moment Fermi.

— Un *„ce”*?

Lui Mac nu-i plăcuse deloc incertitudinea din glasul Nataşei.

— În timpul testării Trinity pentru prima bomba atomică, Fermi s-a întrebat dacă nu cumva detonaţia va aprinde atmosfera Pământului. Înţelegi – ei nu puteau şti amănuntul ăsta. Noi credem că dislocarea cuantică nu se va propaga. Dacă se propagă, întregul univers va fi convertit în energie.

— Grozav... mulţumesc că mi-ai spus.

Mac se uită realmente îngrijorat la planetoidul sortit pieirii.

— Este foarte, foarte improbabil, spuse Nataşa.

Abia după două ore, Mac fu satisfăcut că sateliţii fuseseră corect amplasaţi şi că releele lor de comunicaţii erau conectate reciproc.

— Gata, Doc, poţi începe!

Nataşa trase iute aer în piept, apoi introduse codul de lansare în focosul prototip al distrugătorului cuantic. O pulsaţie magnetică puternică propulsa proiectilul din tubul său de lansare. Când ajunse la zece kilometri de nava stelară, motorul de fuziune i se activă, accelerându-l puternic spre planetoid.

— Toate sistemele sunt funcţionale, raportă Nataşa. Ţinta reperată. Autorizez activarea.

Trimise alt cod şi primi confirmarea.

— S-o ştergem de-aici!

— Abia aştept, mormăi Mac.

Moscova deschise o gaură-de-vierme şi se strecură rapid înăuntru. După cinci secunde şi la două milioane de kilometri de satelit, nava stelară reveni în spaţiul real.

— Primim date de la sateliţi, anunţă Mac când antena de comunicaţii recepta semnalul. Comut la înregistrarea de capacitate mare.

— Două minute până la impact, rosti Nataşa. Toate sistemele sunt operaţionale.

— O să putem vedea de aici, nu?

Bărbatul realinia senzorii navei către planetoid.

— Dumnezeule, sigur că da! Câmpul distrugătorului cuantic va iniţializa imediat înainte ca proiectilul să lovească suprafaţa. Asta ar trebui să ne ofere o intersecţie peste câteva sute de metri din masa planetoidului, ceea ce înseamnă un volum substanţial.

— Şi toată chestia se schimbă pur şi simplu în energie?

— Toată materia din interiorul câmpului, da. Teoria afirmă că efectul distruge complet coeziunea la nivel cuantic. Radiaţia descărcată va fi la o scară ce n-a mai fost văzută niciodată.

— „Radiaţia descărcată”, rânji Mac. Vrei să spui, explozia. Femeia îi surâse nervos.

— Exact.

Mac îşi întoarse toată atenţia asupra imaginii de spectru vizual care îi era proiectată în faţă. Planetoidul era un cerc negru, simplu, încadrat de stele. Toţi sateliţii senzoriali urmăreau cu atenţie. Arătau o scânteie alb-purpurie micuţă ce cobora spre suprafaţă.

Mac adusese *Moscova* din hiperspaţiu de cealaltă parte a planetoidului faţă de zona-ţintă. Dacă arma Proiectului Seattle funcţiona aşa cum se lăudaseră, atunci radiaţiile exploziei ar fi fost letale chiar şi la două milioane de kilometri. Commonwealth-ul ar fi avut o armă decisivă pe care s-o folosească împotriva Dysonilor.

— Crezi că vor negocia? întrebă el.

— Dacă vor vedea arma în acţiune, ar fi cu-adevărat nebuni să n-o facă, zise Nataşa. Nu-mi pasă cât de bizare le-ar fi motivele, dar dacă folosim asta împotriva lor, atunci se confruntă cu extincţia. Vor fi de acord să-ncepem discuţiile.

Mac dorea cu disperare ca femeia să aibă dreptate. După felul cum ajunsese în linia întâi a Marinei, era aproape sigur că va sfârşi cu misiunea de a duce un distrugător cuantic la Dyson Alfa.

Verifică din nou planetoidul, întrebându-se despre „momentul Fermi". Proiectilul era la câteva secunde depărtare de suprafaţa împestriţată cu maro şi negru. *Ar fi trebuit să fi poziţionat Moscova de cealaltă parte a gigantei gazoase...*

Distrugătorul cuantic îşi activă câmpul de efect. Lumina se învăpăie în jurul planetoidului şi creă un halo perfect alb. Era ca şi cum străvechea sferă de piatră ar fi eclipsat o stea pitică albă. Marginile începură să i se dizolve, pe măsură ce strălucirea se revărsă peste suprafaţa acoperită de cratere, aidoma unui tsunami care avansa. Fisuri orbitoare apărură şi se transformară în vulcani ce irupseră la sute de kilometri în spaţiu. Câmpiile prăfoase se prăbuşiră, separându-se greoi de platourile din jur.

Lent şi inexorabil, planetoidul se dezintegra în interiorul coconului său de lumină stelară lugubră.

— Dumnezeule, Doc! lătra Mac. Trebuia doar să-l scoateţi pe amărât de pe orbită!

* * *

Giselle Swinsol însăşi stătea pe locul din faţă al autobuzului când sosi să-i ia. Era un Ford Landhound cu cincizeci de fotolii de lux şi o chicinetă în faţa cubiculumurilor pentru spălat. Alte două familii se aflau deja înăuntru, părând pierdute şi vag temătoare. Mark le recunoscu expresia. O văzuse el însuşi în oglinda băii în dimineaţa aceea.

Giselle aşteptă până ce servoboţii încărcaseră toate bagajele şi cutiile Vernonilor în compartimentul din spate al vehiculului.

— Nu vă temeţi, spuse ea, nu va fi o călătorie lungă. Mark şi Liz schimbară priviri, după care încercară să-i potolească pe copiii surescitaţi.

Autobuzul porni pe autostrada spre Illanum. Se alătură unui convoi de vehicule, în spatele unui trailer cu zece osii care transporta un compartiment terminat al navei stelare şi în faţa a trei camioane cu containere standard, goale după ce-şi lăsaseră încărcăturile la o fabrică. După ce trecuseră de Codrul Curcubeului, trailerul coti pe un lung drum secundar curbat, iar autobuzul îl urmă. Drumul făcea legătura cu altă autostradă cu

trei benzi, îndeajuns de lată pentru transportoare. După opt kilometri, i se alătura alt drum secundar, care aducea şi mai multe trailere uriaşe.

— Nu ştiusem că pe Cressat mai erau şi alte oraşe, comentă Mark.

— Aici sunt cinci centre de asamblare, răspunse Giselle. Biewn şi încă două răspund de sistemele de susţinere biotică şi cargouri, unul fabrică hiperpropulsiile, iar cel din urmă asigură sistemele generale – coloana vertebrală a navei stelare, dacă vrei să-i spui aşa.

Mark începu să reevalueze proiectul... încă o dată. Scara era mult mai mare decât îşi imaginase. Acelaşi lucru se putea spune şi despre scara temporală, fiindcă toate acestea trebuiseră să fi început cu mult înaintea invaziei Dysonilor. Cât despre costuri...

Autostrada se îndrepta direct către baza unui deal scund, de unde strălucea spre ei un cerc de lumină trandafirie caldă. Mark simţi furnicătura uşoară a unui ecran baric, când autobuzul trecu dincolo. Apoi el, Liz şi copiii se lipiră cu nasurile de ferestre, nerăbdători să vadă noua planetă.

Ieşiseră undeva sus în munţi, de unde puteau să vadă peste o câmpie netedă lată de sute de kilometri. Avea aflorimente ciudate de rocă galbenă şi un canion vulcanic zimţat care se îndepărta în diagonală de munţi. Solul era complet sterp, acoperit doar cu un strat subţire de nisip sur-maroniu risipit peste piatra întunecată. Pe orizontul îndepărtat se distingeau pete negre neregulate, care ar fi putut să fi fost alţi munţi; din cauza nuanţelor albastru-purpurii ale cerului, era greu de precizat.

Se găseau pe o şosea de centură lată, care înconjura aşezarea omenească ale cărei clădiri noi şi imaculate săreau în ochi aidoma unor negi argintii pe fundalul peisajului împestriţat cu maroniu. În jurul aşezării exista un inel de fabrici, similare cu cele în care Mark lucrase în Biewn, câteva blocuri de cazare în stil condominium şi cinci cartiere rezidenţiale largi. Şantierele de construcţii, care roiau de boţi, acopereau o treime din suprafaţa aceea. Un generator de găuri-de-vierme şi patru centrale moderne de fuziune dominau peisajul dincolo de poartă, în direcţia lui Cressat.

Mark nu zări pe terenul de lângă şoseaua de centură absolut niciun fel de vegetaţie; era realmente un deşert. După aceea se

uită din nou la peticele de topaz mânjite pe câmpia de sub ei. Iniţial presupusese că ar fi fost nişte formaţiuni stâncoase neobişnuite; toate erau circulare – acum, când le privi mai atent, văzu că erau perfect circulare. Prezentau ondulaţii radiale accentuate, ca încreţiturile unei flori origami. Inserţiile lui retinale transfocară, îngăduindu-i e-majordomului să calculeze. Aveau diametrul de douăzeci şi cinci de kilometri. Din centrul fiecăreia se ridica un trident care ajungea la opt sute de metri înălţime.

— Ce dracu-salea? întrebă el.

— Noi le spunem forme de gigaviaţă, răspunse Giselle. Planeta aceasta este acoperită cu plante de sol. Au multe culori, dar toate cresc aproximativ la înălţimea asta. În zonele tropicale am văzut şi unele mai mari. Există apoi o varietate de plante acvatice, care plutesc pe mări. deşi sunt alcătuite dintr-o plasă de lujeri, nu dintr-o singură folie aşa cum sunt cele de aici. Pe planetă nu există alte forme de viaţă.

— Nimic? se miră Liz. Pare o rută evolutivă neobişnuită.

— Ţi-am spus că va fi exact ce-ţi place ţie, comentă Giselle mulţumită. Formele de gigaviaţă n-au nicio legătură cu evoluţia. N-am glumit când am spus că aici nu mai există nimic altceva. N-am găsit niciun fel de urme de bacterii sau microbi, cu excepţia celor aduse de noi. Planeta aceasta a fost tehnoformată în mod specific cu o atmosferă oxigen-azot şi oceane cu apă dulce, pentru a le oferi un loc în care să crească. Până acum douăzeci de mii de ani, era doar un bolovan inert din spaţiul cosmic. Cineva a adus aici atmosfera şi apa oceanelor, probabil prin intermediul unor găuri-de-vierme gigantice; am găsit dovezi că un satelit al unei gigante gazoase locale a fost exploatat pentru gheaţa din scoarţa sa.

— Ştiţi cine a făcut-o?

— Nu. Noi i-am denumit Plantatorii, fiindcă n-au lăsat în urmă decât formele de gigaviaţă. Probabil că sunt un gen de opere de artă, deşi nu putem fi siguri nici în privinţa aceasta. Este principala teorie, fiindcă nu le-am găsit nicio aplicaţie practică, iar Dinastia le cercetează de peste un secol.

— De ce? întrebă Liz. Asta-i o descoperire fabuloasă. Sunt organismele cele mai extraordinare pe care le-am văzut vreodată. De ce nu anunţaţi Commonwealth-ul despre descoperire?

— Din cauza aplicaţiilor comerciale. Formele de gigaviaţă nu-s chiar viaţă biologică autentică. Cei care le-au creat au depăşit principiul incertitudinii lui Heisenberg; în celule operează un gen de sistem de fabricaţie nanonic. Uitați-vă la turnurile centrale – sunt realizate dintr-un pilon conic din fibre de carbon suprarezistente pe care le extrudează celulele. Folia-frunză îl înveleşte pur şi simplu. Formele de gigaviaţă sunt o fuziune de procese biologice comune şi mecanică la nivel molecular, pe care deocamdată n-am reuşit s-o duplicăm. Implicaţiile, dacă putem descifra proprietăţile nanonice, sunt incalculabile. Am obţine totul, de la von neumannism real, la corpuri capabile de autoreparaţii; nemurirea umană ar deveni integrată, n-ar mai fi dependentă de rudimentarele tehnici actuale de reîntinerire.

Liz strâmbă dezaprobator din nas.

— În cât timp cresc plantele de sol?

— Nu suntem siguri. Structurile actuale au vechimea de cinci mii de ani şi se autoîntreţin. N-am văzut niciuna în stadiul de creştere. Câteva decad mai rapid decât poate face faţă procesul de regenerare. Din nou, nu ştim dacă ele mor realmente, sau dacă este un ciclu. Ar putea fi ca bulbii tereştri şi să-şi reîncarce miezurile pentru ciclul următor.

— Vrei să spui că nu produc seminţe?

— Cine poate şti? Au un miez de mărimea unui bloc cu douăzeci de etaje. Ipoteza acceptată deocamdată este că au fost produse şi amplasate de Plantatori. Dacă au fost create ca seminţe, cum s-ar putea răspândi? Ar avea nevoie fie de roţi, fie de rachete.

— O observaţie corectă, recunoscu Liz.

— Le puteţi mânca? se interesă Barry.

— Nu. N-am găsit niciuna cu proteine comestibile pentru oameni. Desigur, deocamdată n-am testat decât un procentaj infim. Folosim tehnici de investigare nedistructive şi de aceea progresul nostru este mai lent decât ar dori unii din Dinastie, însă atât Nigel, cât şi Ozzie au fost de acord că nu ne-am dori ca Plantatorii să revină şi să descopere că am stricat ceva. Mai bine să nu iriţi speciile care deţin asemenea bază de cunoaştere.

— Ştii foarte multe în privinţa asta, observă Liz.

— Am fost directoarea biroului de cercetări ale formelor de gigaviaţă.

— Ah...

Giselle zâmbi spre Mark.

— Acum vine şi partea cea mai frumoasă. Uitaţi-vă acolo. Sus, pe cer. Prima va răsări dintr-o clipă în alta.

Arătă către vest, peste câmpie.

Lui Mark nu-i plăcu tonul femeii, era prea superior, totuşi se uită în direcţia indicata. Crezuse că va zări o platformă de asamblare a navei stelare şi era într-adevăr doritor s-o vadă. Posibilitatea de a lucra pe orbită îl incita.

Nu era o platformă de asamblare şi bărbatul se holbă nevenindu-i să-şi creadă ochilor, când un satelit se ridică deasupra orizontului. Se mişca repede şi era imens.

— Nu-i posibil, şopti el.

Toţi copiii din autobuz ţipau şi arătau încântaţi într-acolo.

Satelitul era un glob magenta, pe a cărui suprafaţă şerpuiau nenumărate cute negre subţiri. Era de câteva ori mai mare decât Luna Pământului. Prea mare, ştiu Mark instinctiv; ceva atât de mare şi aflat atât de aproape ar fi produs forţe mareice, ce ar fi dezintegrat continentele şi ar fi stârnit un tsunami permanent care ar fi dat ocol planetei în siajul său. Acesta însă nici măcar nu tulbura puţinele fuioare de nori de altitudine mare. După aceea bărbatul începu să-i înţeleagă textura. Multitudinea de cute negre erau de fapt fisuri, ai căror pereţi erau din acelaşi material magenta care colora suprafaţa. Doar în adâncul lor, acolo unde nu puteau ajunge razele soarelui, erau negre. Satelitul acesta nu era mare, ci doar într-o orbită joasă... în plus, nu era nici solid, ci doar un ghemotoc gigantic, folii de material subţire, purpuriu, ce fuseseră boţite unele lângă celelalte.

— Oh, nu, rosti Mark şi privi de la satelitul purpuriu la planta gigaviaţă topaz de pe sol, apoi îndărăt. Nu se poate...

— Ba da, încuviinţă Giselle. A treia varietate de forme de gigaviaţă: floarea-spaţială. Plantatorii au amplasat cincisprezece asteroizi pe o orbită de două mii de kilometri, după care au pus câte un miez pe fiecare. Niciuna nu are masa peste o sută de milioane de tone. Va fi interesant de văzut ce se va întâmpla când miezul nu va mai avea materie primă pe care s-o transforme. Unii dintre noi cred că atunci se vor întoarce Plantatorii.

— Au sculptat sateliţi, rosti Mark uluit.

— I-au crescut, îl corectă Giselle. În esenţă, avem o planetă cu nişte verze uriaşe ca sateliţi naturali. Cine a zis că extratereştriin-au simţul umorului?

* * *

Imediat ce uşile Comitetului se deschiseră, Justine se grăbi afară. Ieşirea ei fu urmată de expresii surprinse. Nu era tocmai cuvenit pentru un senator s-o ia la goană.

Izbuti să ajungă la timp în toaleta pentru femei şi vomită în vasul de porţelan. În afara uşii separeului se auzi o tuse discretă.

— Vă simţiţi bine, doamnă? întrebă femeia de serviciu.

— Da, mulţumesc. Am mâncat azi-dimineață ceva care mi-a căzut greu.

Icni din nou. Fruntea îi era umedă de sudoare şi se simţea teribil de încinsă. Tensiunea care domnise în timpul şedinţei Comitetului nu-i ajutase defel stomacul delicat.

Când ieşi în cele din urmă, Ramon o aştepta afară.

— Ceva din spusele noastre? ridică el o sprânceană.

— Ceva ce am mâncat, răspunse femeia şi ronţăi încă o tabletă de antiacid.

— Sper să nu fie aşa ceva. Cu toată paranoia din jur, oamenii vor crede că asasinii încearcă să te otrăvească.

— N-ar fi rău. Poate că unii colegi senatori ar mai reduce din cantităţile de mâncare pe care le înfulecă aici.

— Astea chiar că sunt visuri fără acoperire.

Ea îi privi pieptul. Ramon purta un costum de afaceri foarte modern, croit special pentru a-i ascunde abdomenul. În mod normal el era precaut şi purta roba tribală în Clădirea Senatului. Pe de altă parte, Comitetul de Supraveghere a Securităţii nu îngăduia participarea mass-media.

— Văd că-ţi respecţi realmente dieta.

Ramon oftă.

— Nu-ncepe...

— Scuze, făcu Justine pe un ton de căinţă.

— Acum ştiu că ceva-i realmente în neregulă.

— Nu, nu este. O să supravieţuiesc. Şi mulţumesc că m-ai susţinut înăuntru.

— Comunitatea africană nu se conformează în mod automat dorinţelor Halgarthilor şi, de fapt, niciunei Dinastii.

— Dar a Marilor Familii?

Bărbatul surâse larg.

— Depinde ce ni se oferă.

— Rammy, trebuie să te-ntreb ceva.

— Personal, sau afaceri?

— Afaceri, suspină ea. În ziua de azi nu mai există altceva decât afaceri.

El întinse mâna şi o mângâie afectuos pe obraz.

— Thompson se va-ntoarce în curând.

— Nu suficient de repede. Îşi termină tableta de antiacid şi porniră împreună pe coridorul larg şi pustiu spre recepţia principală a Clădirii Senatului. În week-end-ul acela de la Sorbonne Wood, cine a venit de fapt cu ideea dezvoltării paralele partajate între Anshun şi Îngerul Înalt?

Ramon se opri şi o privi cu atenţie.

— De ce vrei să ştii?

— Trebuie să limpezim anumite aspecte legate de înfiinţarea Marinei.

— Care aspecte?

— Grupările, Rammy, ce naiba! Trebuie să recunoşti că pentru o acţiune de dimensiunile alea, totul s-a derulat remarcabil de lin.

— Mulţumesc. Dacă-mi amintesc bine, a fost un week-end Burnelli.

— Noi ne făceam griji că s-ar putea să fim contraţi de manevrele altora.

— Ha! Aşa ceva chiar c-ar fi fost o noutate. Ştiu foarte bine cum operează Gore. Nimic nu-i lăsat la voia întâmplării.

— Altcineva a manipulat week-end-ul acela. Suntem siguri în privinţa asta.

— Ce s-a-ntâmplat? Aţi ratat vreun contract baban?

— Nu, însă Îngerul Înalt a fost un beneficiar important, şi astfel şi comunitatea africană. Ne eşti dator pentru asta.

— Probabil că da. Mi se pare că ideea a fost a lui Kantil. Pe atunci era foarte dornică să obţină susţinere pentru Doi.

— Ţi-a zis-o chiar Patricia... sau Isabella?

— Justine, surâse bărbatul, eşti geloasă?

— Te rog! Este un detaliu foarte important. Isabella ţi-a spus că ideea era a lui Kantil, că Doi va aproba cheltuielile?

— Să fiu sincer, nu-mi mai amintesc exact. Isabella a făcut sugestia, aşa că, firesc, am bănuit că provenea din partea lui Kantil. Deşi este delicioasă, Isabella nu-i decât la prima viaţa. De ce – te gândeşti că s-ar fi putut s-o fi făcut altcineva?

— Isabella este o Halgarth, rosti Justine.

— Haide zău! ridică el braţele exasperat. Ne-am întors la moţiunea votării în cazul Myo?

— Nu-i vorba despre moţiune.

— Mie aşa mi se pare. Ai luat-o ca pe un afront personal. Recunoaşte!

— Aşa este, Valetta m-a luat prin surprindere. Thompson nu i-ar fi îngăduit-o niciodată. Începe să pară că n-am aptitudinile lui pentru postul ăsta.

— Prostii! Eşti cât se poate de capabilă. I-ai dejucat excelent planurile lui Valetta şi ai câştigat timp ca să clădeşti susţinere pentru votare. Eu zic că eşti făcută pentru aşa ceva.

— Mie nu mi se pare. Îl urăsc pe Columbia, fiindcă mi-a forţat mâna aşa. La următoarea şedinţă a Comitetului o să fie o adevărată înfruntare. Nici măcar nu-s sigură că pot învinge.

— Ai votul meu.

— Da, aşa-i, mulţumesc.

— Problema asta te obsedează realmente şi nu-i prima dată că te-ai ciocnit de Halgarthi şi de aliaţii lor. De ce nu declari pur şi simplu război deschis şi trimiţi Marina să atace Solidade?

— Fiindcă-i flota lor, Rammy.

— Deci asta era! Gore e șucărit că i-au deturnat proiectul favorit.

— Marina nu-i un proiect, ci este esenţială pentru supravieţuirea noastră. Suntem în război, ne luptăm pentru existenţa noastră ca specie, iar Halgarthii preiau întreaga politică defensivă a Commonwealth-ului. Nu-i deloc sănătos.

— Nu te lăsa orbită de certurile din Senat. Comanda finală îi aparţine lui Sheldon. Graţie TSC-ului, Dinastia lui va avea mereu ultimul cuvânt. Iar Kime continuă să fie amiral şi el este omul lui Sheldon, în alianţă cu Los Vada. Cu Columbia, Halgarthii controlează doar defensivele planetare. Este o împărţire tipică între Dinastii. Structurile de putere se echilibrează.

— Bine, încuviinţă femeia şi încercă să afişeze o expresie convinsă de dragul lui Ramon.

— Aşa-i mai bine. Auzi, ce-ai zice să luăm prânzul împreună? Doar noi doi... şi fără discuţii de afaceri?

— Ca pe timpuri, comenta ea cu durere. Îmi pare rău, Rammy, trebuie să mă-ntorc la cabinet. Trebuie să-ncep să dau telefoane.

Expresia lui de speranţă fu înlocuită de una de melancolie.

— Înţeleg. Sfatul meu este să-l apelezi pe Crispin. El n-a fost niciodată omul Halgarthilor.

Justine îl sărută scurt pe buze.

— Mulţumesc. Ne mai vedem.

* * *

Cabinetul era al lui Thompson. Designul interior era tot după gustul lui: tonuri puternice de roşu şi mobilier din lemn galben-maroniu. Justine nu întreprinsese nici măcar o modificare; nu avea dreptul respectiv. Când el avea să se întoarcă, se putea aşeza înapoia biroului vast şi-şi putea continua activitatea ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Dacă lumea va mai exista până atunci...

Justine le făcu semn asistenţilor să plece şi se aşeză pe scaunul fratelui ei, ignorând dosarele urgente de informare.

Prin urmare, Isabella nu afirmase în mod explicit că ar fi fost sugestia Patriciei. Asta nu însemna mare lucru, deşi îi adâncea suspiciunile că şi Patricia era manipulată, ca ei toţi.

— Mi-ar fi prins realmente bine sfatul tău, Tommy, vorbi femeia către încăpere.

Clinica de reîntinerire deţinută şi utilizată de familia ei se găsea imediat lângă Washington, la vreo douăzeci de kilometri în linie dreaptă de Clădirea Senatului. În chiar clipa aceasta, fetusul clonă al lui Thompson creştea acolo într-ocuvă-uter, având deocamdată lungimea de zece centimetri.

Justine îşi coborî ochii asupra propriului ei abdomen şi-l atinse uşor cu palma. Continua să-i fie perfect plat, în ciuda faptului că nu mai trecuse de câteva săptămâni pe la sala de gimnastică.

— O să te naşti înaintea unchiului tău, murmură ea. Să vezi ce surprins va fi!

Alături de foarte, foarte mulţi alţii.

Menţinând mâna reală deasupra fătului, atinse iconul Paulei Myo cu o mână virtuală.

— Da, doamnă senator.

Oare nu doarme niciodată?

— Am nişte veşti neplăcute, pe care trebuie să le afli. Tocmai am fost atacată în Comitetul de Supraveghere a Securităţii.

Senatoarea Valetta Halgarth a cerut retragerea ta imediată din Securitatea Senatului.

— Pe ce baze?

— Foarte şubrede. Din fericire. A amintit de imixtiuni în operaţiunile Contrainformaţiilor Marinei şi a susţinut că deturnezi fonduri guvernamentale în urmărirea unor scopuri personale.

— Supravegherea Alessandrei Baron.

— Exact. Am izbutit să amân votarea, invocând un aspect procedural. Este însă doar o amânare. Columbia se pare că este pornit rău de tot pe tine.

— Ştiu asta. Mulţumesc că mi-ai luat apărarea.

— Voi sta de vorbă şi cu ceilalţi senatori şi-mi voi reclădi susţinerea strategică în Comitetul acela. Ar trebui să pot atrage majoritatea de partea mea. În clipa asta exista persoane care nu sunt mulţumite de Halgarthi; ei nu sunt aliaţii naturali ai Familiei mele, dar ar trebui să-i pot convinge.

— Înţeleg. Ar putea fi o acţiune foarte revelatorie.

— De ce?

— Ai vreo indicaţie privind felul în care intenţionează să voteze Sheldonii? Rămânerea mea în Securitatea Senatului ar fi împotriva intereselor lui Starflyer.

— Asta-i o observaţie corectă. Voi încerca să aflu.

* * *

Pe LuminăDimineaţăMunte îl *iritau* oamenii. Ştiuse că vor contracara după incursiunea sa preliminară în Commonwealth; o asemenea mutare era inevitabilă. Mai puţin plăcută era maniera răspunsului. Se aşteptase ca deasupra planetelor capturate să se deschidă găuri-de-vierme, din care să se reverse nave şi proiectile care să-i asalteze noile instalaţii. De aceea se pregătise conştiincios pentru scenariul respectiv, construind cele mai puternice generatoare de câmp de forţă pe care le avea pentru a proteja fabricile şi rafinăriile pe care le clădea pe planetele noi şi amplasând pe orbite mii de nave, dotate cu armament greu.

Mulţumită cunoştinţelor pe care le colectase despre Commonwealth şi capacităţile sale, LuminăDimineaţăMunte era convins că atâta ar fi fost suficient pentru a respinge atacul oamenilor. Printre ruinele oraşelor abandonate rămăsese un volum uimitor de informaţii: cristale de stocare ce conţineau

enciclopedii întregi, teorii şi cercetări ştiinţifice, proiecte inginereşti, statistici economice şi industriale despre toate planetele Commonwealth-ului şi cantităţi realmente nesfârşite de „divertisment”. Pentru prima dată, LuminăDimineaţăMunte era recunoscător că animase memoriile Bose; fără acea măruntă înţelegere a gândirii umane, i-ar fi fost foarte dificil să facă deosebirea între realitate şi *ficţiune*. Iar oamenii produceau un volum uimitor de ficţiune cu care să se amuze.

Spre dezamăgirea sa, informaţiile disponibile despre IC erau puţine. Pe niciuna dintre cele 23 de planete pe care le anexase nu existau dovezi verificabile cu privire la poziţia exactă a lui Vinmar. După ce planetele Commonwealth-ului aveau să fie convertite la viaţă Primă, trebuia să investigheze toate sistemele stelare pe o rază de două sute de ani-lumină în jurul Pământului. Unele fişiere speculau că IC nu mai avea de acum o bază fizică, ci se transformase într-o entitate energetică. LuminăDimineaţăMunte nu putea decide dacă şi acelea erau tot *ficţiuni*.

Dispunea de asemenea de oameni din care să extragă informaţii. Zeci de mii de corpuri zăceau îngropate sub sfărâmături sau prinse în interiorul unor vehicule distruse. Extragerea inserţiilor celulelor de memorie era o operaţie simplă. Mai multe necazuri ofereau oamenii vii, care se zbăteau şi se luptau cu soldaţii mobili. În cele din urmă, LuminăDimineaţăMunte îi împuşca pur şi simplu pe toţi, apoi le recupera inserţiile celulelor de memorie. Află că în unităţile acelea personale erau înregistrate foarte puţine informaţii utile, deoarece conţineau numai amintiri, iar pe minţile umane nu se putea bizui. După ce animă câteva în interiorul unor stabili izolaţi, descoperi că majoritatea erau chiar mai instabili ca Bose. O surpriză şi mai mare fu faptul că puţini erau la fel de informaţi precum fostul astronom. LuminăDimineaţăMunte presupusese dintotdeauna că Bose era un specimen inferior de om.

Pe măsură ce accesă tot mai multe baze de date, imaginea pe care şi-o formă despre Commonwealth se contură mai precis, clădindu-se pe interpretarea originală lacunară provenită de la memoriile Bose. LuminăDimineaţăMunte începu să utilizeze şi să modifice sistemele cibernetice de fabricaţie ale oamenilor, transformându-le pentru a produce componente şi maşini proiectate de sine. Clădirile fură refăcute pentru a-i găzdui

facilităţile, şoselele fură utilizate pentru vehicule. Podurile fură reconstruite.

Unicul segment de tehnologie umană la care renunţă fu electronica. LuminăDimineaţăMunte nu avea încredere în procesoarele şi programele disponibile. Existau sute de mii de fişiere ce detaliau aplicaţii subversive încorporate în matrice şi software. Se părea că încă de la prima reţea de comunicaţii de pe Pământ, oamenii îşi dedicaseră un volum colosal de timp şi eforturi pentru a derula atacuri subversive unul împotriva altuia între graniţele virtuale. Ei subminau activităţile rivalilor, renegaţii lansau atacuri virtuale doar ca să se distreze, iar elemente infracţionale furau de la oricine avea defensive de criptare mai slabe, într-o variantă electronică masivă a conflictelor teritoriale pe care le avuseseră constant stabilii Primi. După secole de dezvoltare, abilitatea lor în acest domeniu era ucigătoare. Atacurile electronice împotriva soldaţilor mobili ai lui LuminăDimineaţăMunte în decursul raidului iniţial le dovedeau superioritatea digitală. El nu avea experienţa sau capacitatea de a detecta şi a se proteja împotriva unor asemenea duplicităţi digitale. De aceea îndepărtă de-a dreptul matricele din echipamentele umane şi se inseră pe sine în circuitele de comandă. Substituirile respective absorbiră un volum important de capacitate de gândire. Una dintre priorităţile sale pe noile planete fu de a înfiinţa grupuri de stabili care să exploateze ingineria oamenilor.

Progresul în domeniul acesta şi în altele avansa bine. Iar apoi Commonwealth-ul contraatacă. Găuri-de-vierme se deschiseră deasupra celor 23 de planete noi. Bineînţeles din ele se revărsară proiectile. LuminăDimineaţăMunte îşi trimise navele să le intercepteze. Deţinea un avantaj imens, pentru că oamenii şovăiau în utilizarea bombelor de fuziune, temându-se de *distrugerile ecologice colaterale* ale acestora. O trăsătură pe care o învăţase atât de la Bose, cât şi de la alte animaţii ale unor personalităţi umane, dar şi din analiza proclamaţiilor lor politice. Toate armele pe care le trimise să respingă atacul fură de natură nucleară.

După aceea apărură şi mai multe găuri-de-vierme, de data aceasta pe sol, ivindu-se şi dispărând întruna. LuminăDimineaţăMunte se strădui să ţină evidenţa materializării lor. O dată în plus, oamenii aveau succes în subminarea comu-

nicaţiilor sale interne. Avionete fură trimise în toate locurile respective şi întâmpinară oarecare rezistenţă, când apărură *aeroboţi* care le angajară în luptă. Maşinile automate erau iuţi, totuşi nu îndeajuns de puternice pentru a învinge avionetele care le copleşeau numeric. Iar superioritatea numerică era avantajul specific lui LuminăDimineaţăMunte.

După şaptesprezece ore, atacul se încheiase. LuminăDimineaţăMunte învinsese. Suferise unele pagube, însă nicio înfrângere strategică. Mobili şi maşini fură direcţionate pentru a repara sistemele afectate. După ce studie şablonul atacului, începu să-şi întărească şi modifice în concordanţă sistemele defensive. Commonwealth-ul era mai slab decât pronosticase.

Multe ore mai târziu, începură perturbările. Pe cele 23 de planete noi existaseră mereu confruntări scurte cu oameni înarmaţi. Fuseseră ucişi câteva sute de mobili, un număr atât de mic, încât abia dacă fu înregistrat în rutinele principale de gândire ale lui LuminăDimineaţăMunte. Defensivele îndeajuns de puternice pentru a rezista bombardamentelor strategice din spaţiul cosmic erau mai mult decât adecvate pentru a face faţă oricăror arme cu care i-ar fi putut ataca oamenii rămaşi pe planete.

Poduri se prăbuşiră, cu stâlpii de susţinere detonaţi de explozibile, când convoaie trecură peste ele.

Soldaţi mobili aflaţi în patrulare încetară să mai comunice şi nu mai reveniră niciodată la baze.

Incendii izbucniră în fabrici.

Generatoare de fuziune suferiră instabilităţi inexplicate ale câmpului restrictiv. Incintele lor magnetohidrodinamice cedară şi răbufniră suliţe de plasmă care incinerară tot ce întâlniră în cale.

Oameni în costume blindate fură detectaţi în proximitatea câmpurilor de forţă, dar dispărură inexplicabil.

Echipamente din exteriorul câmpurilor de forţă încetară să mai funcţioneze. Investigaţiile descoperiră componente avariate în mod deliberat sau mici încărcături explozive.

O bombă cu fuziune detonă în exteriorul câmpului de forţă Randtown, distrugând cincisprezece avionete.

Mobili agricoli erau ucişi permanent, împuşcaţi din depărtare. Echipamente agricole fură sabotate. Recolte întregi fură pierdute.

O bombă cu fuziune detonă în interiorul câmpului de forţă Randtown, distrugând întreaga instalaţie.

Oameni în costume blindate fuseseră de acum detectaţi pe toate planetele. Erau imposibil de prins; când erau încolţiţi, se luptau până la moarte, survenită de obicei prin declanşarea de bombe de fuziune.

Găuri-de-vierme microscopice începură să apară deasupra tuturor celor 23 de planete noi, materializându-se numai pentru câteva secunde. Nu constituiau nicio ameninţare.

Bombe cu fuziune se declanşară pe Olivenza, Sligo, Whalton, Nattavaara şi Anshun.

Noi exploatări minere de suprafaţă fură vaporizate.

Sabotajele nu cauzau suficiente avarii pentru a opri extinderea lui LuminăDimineaţăMunte pe cele 23 de planete noi. Totuşi instalaţiile distruse trebuiau reconstruite. Mobilii înlocuiţi. Şoselele reparate. Culturile replantate.

Apoi oamenii în costume blindate reapăreau ca din senin şi le avariau iarăşi. LuminăDimineaţăMunte reconstrui de fiecare dată, încorporând defensive mai puternice, a căror realizare dura mai mult. Aduse zeci de mii de mobili soldaţi suplimentari de pe planeta sa natală, iar toţi trebuiau hrăniţi şi îngrijiţi, diminuându-i resursele pe cele 23 de planete noi. Tactica de subminare utilizată de oameni era extrem de *iritantă*. LuminăDimineaţăMunte nu ştia cum să-i stopeze. Pe planeta sa natală, conflictele se luptau pe faţă, cu ambele tabere încercând să cauzeze pierderi maxime. Aici era altfel. Din animarea personalităţilor umane, LuminăDimineaţăMunte ştia că *nu*, oamenii nu vor înceta niciodată această hărţuire de *gherilă*. Istoria lor abunda în acţiuni de asemenea natură. Fanatici *luptători pentru libertate* învinseseră în repetate rânduri armate convenţionale.

Aveau să înceteze doar când n-ar mai fi existat oameni care să acţioneze în stare de libertate. LuminăDimineaţăMunte începu să dedice mai multe resurse atingerii acelei sarcini.

* * *

Escala intermediară detectă unde de distorsiune cuantică superluminică ce baleiau prin sistemul stelar. Punctul lor de origine era o amprentă de distorsiune care corespundea unui

motor de navă stelară umană, aflată la trei ani-lumină depărtare. Nava se îndepărta deja de escala intermediară.

LuminăDimineaţăMunte ştia ce va face Marina Commonwealth-ului după ce va descoperi poziţia escalei intermediare. Va ataca, utilizând tot armamentul de care dispunea.

Mii de grupuri de stabili analizaseră defensivele care puteau fi utilizate împotriva unui atac relativist precum cel folosit de oameni la Anshun. Maşinile complexe ce aveau să-i modifice generatoarele găurii-de-vierme începuseră deja să fie construite. LuminăDimineaţăMunte declară completarea aceea ca fiind principala prioritate şi începu să transfere primele componente la escala intermediară. Începu de asemenea să-şi asambleze noua flotilă de nave de război. Când soseau navele Marinei, slăbind apărarea Commonwealth-ului, avea să iniţieze a doua etapă de expansiune în spaţiul Commonwealth, invadând alte 48 de planete.

7

Patricia Kantil şi Daniel Alster părăsiră împreună Clădirea Senatului şi merseră cu acelaşi expres pe Kerensk. McClain Gilbert îi aştepta în gara porţii, ca să-i escorteze. Cei trei luară o navetă a Marinei până la Atolul Babuyan, un zbor de douăzeci de minute.

— În ciuda muncii pregătitoare pe care-am desfăşurat-o, tot nu-mi vine să cred c-am ajuns în etapa asta, zise Patricia. Nu m-ascund să vă spun că Preşedinta este foarte neliniştită.

— Toţi suntem, încuviinţă Mac. S-ar putea realmente ca acesta să fie punctul de răscruce.

— Amiralul crede că avem destule nave? întrebă Daniel.

— O să vă spună chiar el, spuse Mac şi indică ferestrele groase din plafonul cabinei. După cum se vede, n-am pierdut timpul.

Spaţiul din jurul Îngerului Înalt începuse să se aglomereze. Existau acum trei porturi în imponderabilitate legate cu Kerensk, care aduceau pasageri şi mici module de încărcătură la navetele ce le transportau la noile facilităţi ale Marinei şi la staţiile industriale ale arhipelagului. Platformele de asamblare ale celor nouă nave de război erau mult mai mari decât modelele originale utilizate la construirea primei generaţii de nave-cercetaş. Fiecare avea pentru fabricaţie cinci sfere uriaşe din metmal, dispuse în jurul unei secțiuni-poartă centrale cu o gaură-de-vierme ce ducea înapoi pe Kerensk. În prezent, secţiunile din carcase şi componentele erau trimise direct la sistemele cibernetice avansate care urmau să le asambleze.

Pe platforma patru, o sferă de metmal era deschisă, dezvăluind una dintre noile nave de război din clasa *Moscova*, care se pregătea să se elibereze de acolo. *Londra* avea lungimea de o sută cincizeci de metri, iar fuzelajul ei ruginiu era format din două globuri, cu cel anterior mai mic decât cel posterior şi şapte radiatoare termice aidoma unor lame de sabie desprinzându-se din zona centrală. De data aceasta nu existase nicio preocupare vizavi de aerodinamică; clasa *Moscova* era proiectată pur şi simplu ca navă pentru armament. Funcţiile îi fuseseră reduse la minimum. Globul posterior era secţiunea de inginerie, găzduind zece trape d-zero şi o hiperpropulsie capabilă să o aducă la

viteza de patru ani-lumină pe oră. În zona centrală, echipajul de cinci oameni se înghesuia într-o singură cabină circulară, cu puţin mai mare decât cuşetele lor de zbor. În felul acesta globul anterior rămânea în totalitate ca spaţiu de stocare pentru proiectilele relativiste Douvoir.

— Arată impunător, comentă Patricia.

— În oricare dintre ele există armament suficient pentru a distruge orice planetă din sistemul solar al Pământului, inclusiv Jupiter, spuse Mac. Pentru prima dată, avem avantajul puterii de foc.

— Sper că aveţi autoprotecţii care să prevină lansările ne-autorizate, rosti Daniel.

— Proiectilele Douvoir, explică Mac, au coduri de armare formate din trei părţi, iar pentru autorizarea unei lansări sunt necesari trei membri ai echipajului.

— Ce se-ntâmplă dacă o navă este avariată şi rămân numai doi membri de echipaj? întrebă Patricia.

— Nu se va-ntâmpla asta, o asigură Mac. Dacă există ceva atât de puternic încât să treacă prin câmpul de forţă care protejează o navă din clasa *Moscova*, atunci va distruge întreaga navă.

— Am înţeles.

Patricia reveni cu privirea la masiva navă stelară extra-terestră de care se apropia naveta.

* * *

Amiralul Kime îşi primi musafirii cu căldură, când intrară în cabinetul său din vârful Pentagonului II. În Atolul Babuyan era noapte, astfel că vastul dom de cristal era limpede. Icalanise se vedea ca o semilună subţire, galbenă precum cadmiul, care cobora spre marginea cu parcuri. Restul spaţiului vizibil deasupra capului era ticsit cu formele argintiu-strălucitoare ale arhipelagului, ale cărui laboratoare de cercetare şi macrobutuci pâlpâitori fuseseră suplimentate de noile staţii şi platforme ale Marinei. Sute de navete roiau între ele, iar rachetele lor ionice creau fuioare rarefiate aidoma unor nebuloase albastru-fosforescent.

După ce-i salută pe Kime şi Columbia, Patricia se aşeză lângă Oscar.

— Felicitări!

— Mulţumesc. Bărbatul îi surâse stins. Scuză-mă că nu mă ridic. Gravitaţia mă face să mă simt foarte slăbit şi ameţit în clipa asta.

— Te rog, nu-ţi mai cere scuze.

— Mă irită faptul că am respectat cu stricteţe programul de exerciţii care ne-a fost dat şi am luat toate biogenicele. Nu contează absolut de loc. Urăsc de-a dreptul imponderabilitatea!

— Preşedinta m-a rugat să-ţi transmit ţie şi întregului echipaj mulţumirile ei personale. Descoperirea accesului la Poarta Iadului este elementul vital care ar putea schimba soarta întregii campanii.

— Nu ne-am făcut decât datoria, bolborosi Oscar. Mac veni înapoia vechiului său prieten.

— Modestia este de asemenea un subprodus al expunerii la imponderabilitate. Nu te teme, se va vindeca până vom ajunge la ceremonia de acordare a medaliilor. Crezi că vicepreşedintele îl va decora personal pe Oscar? întrebă el cu chip inexpresiv.

Patricia izbucni în râs.

— Dacă stau să mă gândesc bine, bunul nostru vicepreşedinte Bicklu n-a manifestat obişnuita lui jovialitate din Cabinet, când ţi-a fost menţionat numele.

Oscar izbuti să schiţeze un surâs.

Wilson îi rugă pe toţi să fie atenţi. Dimitri Leopoldovici, care discutase încetişor cu Rafael, se aşeză lângă Anna, în timp ce Mac stătu de cealaltă parte a lui Daniel. Din punct de vedere oficial, acesta era Consiliul Strategic al Marinei, dar Wilson îl considera pur şi simplu o întâlnire între principalii săi consilieri şi Executiv, reprezentat prin Patricia şi Daniel. Sarcina lor era de a stabili o politică pe care s-o înainteze Cabinetului de Război.

— Vom începe cu datele cunoscute, zise Wilson. Poziţia Porţii Iadului.

Un portal holografic de pe biroul lui proiectă o hartă stelară simplă. Sistemul stelar în care Oscar detectase gigantica gaură-de-vierme se afla la trei sute de ani-lumină dincolo de Elan.

— Aţi văzut toţi jurnalul senzorilor, vorbi Oscar. Nu-i nicio eroare – ei sunt.

— Posibilitate redusă, zise Dimitri, însă trebuie să ne gândim dacă nu este o ţintă falsă.

— Ar fi enorm de scumpă, interveni Mac. Ştim că Dysonii nu au judecata noastră economică, totuşi duplicarea Porţii Iadului ar însemna o investiţie considerabilă de resurse. Şi în ce scop? În cazul cel mai bun, le-ar câştiga un răgaz de două luni.

— Poate c-au construit o a doua gaură-de-vierme gigantică, propuse Dimitri voios. De ce numai una? Ştim că ei sunt cvadri-partiţi şi ar fi prudent să presupunem situaţia cea mai defavorabilă.

— Aşa faci mereu, comentă încet Patricia. Chipul palid al lui Dimitri afişă un surâs de regret.

— Asta mi-e meseria.

— Sugerezi că ar trebui să amânăm atacul? întrebă Rafael.

— Nu. Eu şi Institutul de Studii Strategice recomandăm continuarea zborurilor de cercetare. De fapt, ar trebui să mai efectuăm un zbor la Dyson Alfa, care ne-ar spune cu certitudine dacă acolo mai operează alte găuri-de-vierme gigantice.

— Riscant, observă Wilson.

— Riscul este egal cu al atacării Porţii Iadului, replică Dimitri. Indiferent ce defensive ar fi dezvoltat Dysonii, puteţi fi siguri că ei nu le vor restricţiona la sistemul lor natal. Poarta Iadului este vitală pentru ei şi va fi apărată cu tot ce au mai bun.

— În mod cert, vom continua zborurile de recunoaştere, rosti Wilson. Avem nevoie de cât mai multe informaţii despre intenţiile lor.

— Intenţia este necunoscuta permanentă în cazul lor, zise Dimitri. Aşa cum a spus căpitanul Gilbert, modelul lor economic nu urmează niciunul pe care să-l înţelegem. Oricum am privi-o, invazia Commonwealth-ului nu este eficientă din punctul de vedere al costurilor. Concluzia noastră este că ei pregătesc un fel de cruciadă religioasă.

— Ridicol! pufni Daniel.

— Scuze, dar nu-i deloc ridicol. Desigur, noi nici măcar nu ştim dacă au zei sau religie, însă principiul fundamental rămâne valabil. Nu există o bază logică, prin urmare este implicat un grad de fanatism. Cruciadele sunt echivalentul omenesc, indiferent dacă punctul lor de pornire este religia sau ideologia. De-a lungul istoriei noastre, am avut parte de destule.

— Este un aspect relevant în stabilirea strategiei noastre de atac asupra Porţii Iadului? întrebă Patricia.

— Ar trebui examinate implicaţiile, răspunse Dimitri. Noi expediem ceea ce sperăm că va fi o lovitură importantă împotriva unui inamic enorm de puternic. Dacă motivaţia lor pentru invadarea Commonwealth-ului se bazează pe o premisă ilogică: „Dumnezeul” lor sau liderul politic a decis că oamenii trebuie stârpiţi din galaxie, ei nu vor fi împiedicaţi. Va fi un recul, nu un sfârşit al campaniei lor. Vor contraataca. Trebuie să fim pregătiţi pentru eventualitatea respectivă.

— Fără Poarta Iadului, vor avea nevoie de mult timp s-o reconstruiască şi să ne atace, spuse Rafael. Toate navele de pe orbitele 23Pierdute, toate instalaţiile pe care le-au construit în Commonwealth vor fi vulnerabile în faţa noastră. Le putem elimina complet, înainte de sosirea oricăror întăriri.

— Scuză-mă, amirale, interveni Dimitri, dar planetele 23Pierdute au primit un nume foarte potrivit din partea mass-media. Ele sunt într-adevăr pierdute pentru noi – definitiv. În clipa de faţă, trupele pe care le-am desfăşurat acolo absorb o mare parte din resursele Dysonilor, însă în eventualitatea în care reuşim să distrugem Poarta Iadului, 23Pierdute devin irelevante. Nu ar trebui să ne desfăşurăm navele în bătălii ce vor duce la pierderi.

— Eu votez pentru, rosti Mac sarcastic. Atacăm numai atunci când ştim că nu vom căpăta nicio zgârietură. Îi azvârli lui Dimitri un zâmbet scurt, aproape compătimitor: Asta-i războiul; este sângeros şi *vom suferi* pierderi. Trebuie să accepţi asta.

— Ne găsim în procesul dezvoltării de arme ce vor garanta victoria, replică Dimitri. Aşteptaţi până sunt construite, apoi utilizaţi-le. Nu încercaţi să rupeţi câte o bucăţică, pe rând, din Dysoni. Ei sunt prea mari. N-o putem face.

Nu-i răspunse nimeni. Wilson le cercetă pe rând feţele tulburate. Toţi cei prezenţi ştiau despre distrugătorul cuantic Seattle, totuşi era ultima cale, arma apocaliptică pe care te rugai, oricăror divinităţi în care credeai, să nu fii nevoit s-o utilizezi vreodată. Cu certitudine, nu era prima armă pe care să pui mâna.

— Unicul mod în care arma Seattle poate fi utilizată pentru a ne obţine garanţia respectivă este dacă o vom folosi pentru genocid împotriva Dysonilor, zise el.

— Şi ce crezi, amirale, că ne-ar face Dysonii? Am accesat rapoartele de la grupele desantate pe 23Pierdute. În absolut

toate ocaziile în care refugiaţii şi supravieţuitorii s-au întâlnit cu Dysoni, au fost exterminaţi. Nu le putem atribui logică şi motivaţii omeneşti; nu faceţi eroarea de a presupune că le pasă de noi. Vor să ne omoare şi să ne înlăture. Toate analizele Institutului s-au încheiat printr-o alternativă simplă: ei sau noi.

— Utilizarea armelor Proiectului Seattle este o decizie politică ce va fi luată de Cabinetul de Război, spuse Rafael. Aspectul acesta a fost deja agreat. Nu face parte din strategia pe care o discutăm azi.

— Atunci noi v-am recomanda s-o introduceţi în strategia respectivă, rosti Dimitri. Broboane de sudoare sclipeau pe fruntea lui palidă când se aplecă în faţă. pentru a-l aborda direct pe Wilson: N-o spun cu inima uşoară, dar noi ne-am arătat deja forţele. Ceea ce a făcut *Desperado* a fost realmente magnific, a încetinit înaintarea Dysonilor şi astfel a permis evadarea a milioane de oameni. Însă Dysonii au văzut de acum aplicarea respectivă a tehnologiei hiperpropulsiei. Vor fi capabili s-o duplice. În plus, vor concepe contramăsuri – ei ştiu că şi noi facem la fel. Dacă lovim Poarta Iadului cu arme relativiste, nu există nicio garanţie că ele vor avea succes.

— Într-un război nimic nu este sigur, replica Wilson. Asta nu înseamnă că vom ceda.

— Nu spun că ar trebui să cedăm. Spun că ar trebui să repurtăm o victorie completă.

— Navele Dysonilor au început să plece de la Dyson Alfa la o oră după dispariţia barierei, spuse Oscar. Acum sunt în univers, ca duhul evadat din clondir. Asta-i baza de la care trebuie să pornim în abordarea lor.

Dimitri îşi dădu peste cap câteva şuviţe de păr inerte.

— Îmi pare rău, totuşi noi, cei de la Institutul St. Petersburg, nu credem că există altă modalitate decisivă în care să-i abordăm. În mod clar, cei care i-au întâlnit înaintea noastră au avut o părere similară şi de aceea a fost ridicată bariera. Noi nu dispunem de luxul respectiv.

— Mulţumesc, Dimitri, rosti Wilson. Opiniile Institutului vor fi prezentate în faţa Cabinetului de Război. Deocamdată, plănuim un atac convenţional împotriva Porţii Iadului. Anna?

— Producerea navelor de clasă *Moscova* se accelerează, spuse femeia. Acum, când producem în masă pe 15Mari toate secţiunile fuzelajelor şi componentele, asamblarea unei nave de

la zero durează cam două săptămâni. Procesul este mult mai modular decât a fost chiar şi cu navele-cercetaş. În prezent douăsprezece sunt operaţionale, dar situaţia se va schimba rapid. A noua platformă de asamblare este completă; se fabrică secţiuni pentru platformele de la zece la cincisprezece, iar peste o lună ar trebui să fie funcţionale. Legarea directa a platformelor de Kerensk prin intermediul găurilor-de-vierme a însemnat un salt real pentru iuţirea construirii. În decursul procesului respectiv, am călcat-o pe picioare pe Preşedinta Gall, însă a fost îndeajuns de diplomată pentru a păstra tăcerea; înţelege că în situaţia actuala Îngerul Înalt nu poate insista asupra monopolului. În plus, majoritatea echipelor din staţiile de andocare îşi au dormitoarele acolo.

— Câte nave putem trimite împotriva Porţii Iadului? întrebă Patricia.

— Până la sfârşitul săptămânii curente, cincisprezece. Dacă mai aşteptăm o săptămână, douăzeci şi două. Dacă mai aşteptaţi încă o săptămână, ar trebuit să avem peste patruzeci, iar după aceea vom fabrica câte patruzeci şi cinci la fiecare două săptămâni.

— De câte aveţi nevoie pentru un asalt de succes, care să ducă la închiderea Porţii Iadului?

— Estimăm că ar fi nevoie de minimum douăzeci, răspunse Mac. Dysonii au un grad de ocupare masiv în sistemul acela stelar. Poarta Iadului este doar o parte, fiindcă acolo se află toate generatoarele pentru găurile-de-vierme ce duc la 23Pierdute, care continuă să transfere un volum colosal de echipamente în Commonwealth. Estimăm că în timpul invaziei au trimis împotriva noastră peste patruzeci şi cinci de mii de nave. Dacă plănuiesc o a doua invazie, trebuie să presupunem că actualmente acolo sunt staţionate cel puţin tot atâtea. Probabil mai multe.

— Douăzeci de nave ale noastre împotriva a patruzeci de mii? făcu Patricia pe un ton îngrijorat.

— Nu le vom angaja direct, aşa cum am făcut deasupra celor 23Pierdute, zise Wilson. Clasa *Moscova* va sta deoparte şi-şi va lansa proiectilele Douvoir de la marginea sistemului stelar Poarta Iadului. La ele nu va ajunge nicio navă cu viteză sub-luminică.

— Douăzeci de nave? repetă Patricia.

— Minimum, spuse Mac.

— Bine, încă o săptămână este acceptabil.

— Trebuie mai mult timp, rosti Dimitri. Nu puteţi arunca spre ei tot ce avem, trebuie să existe şi o rezervă. Dysonii vor contraataca în mod *cert*.

Patricia îl privi iritată.

— Dimitri are dreptate, încuviinţă Rafael. Acţiunea aceasta trebuie balansată corect. Oricât de mult aş detesta s-o spun, va trebui să luăm în calcul şi posibilitatea eşecului. Deoarece sunt responsabil pentru apărarea planetelor din Commonwealth, trebuie să solicit alocarea de nave în scopuri defensive.

— Wilson? întrebă Daniel.

— Sunt de acord, acesta este cursul prudent. Ştiu că oamenii sunt nerăbdători să ne răzbunăm, dar nu este o acţiune pe care s-o periclităm pentru oportunitate politică. Războiul de gherilă înaintează bine. Putem să profităm de ocazie şi să creştem numărul trupelor de pe 23Pierdute, în timp ce continuăm fabricarea de nave. Ştim că strategia aceea funcţionează bine, iar intensificarea ei ar trebui să-i ţină ocupaţi pe Dysoni.

— Cât timp? întrebă Patricia.

— Două săptămâni, răspunse Anna. În felul acesta vom avea douăzeci de nave pentru fiecare dintre misiuni. Asta ar trebui să fie suficient.

— Bine. Îi voi prezenta totul Preşedintei.

* * *

Oscar rămase în locul său când ceilalţi îşi luară rămas bun şi părăsiră cabinetul. Agitaţia îi răscolea stomacul cu o senzaţie mult mai neplăcută decât oricare dintre post-efectele expunerii la imponderabilitate. Nu-i plăcea ideea de a-l minţi pe Wilson doar pentru a-şi acoperi spatele, în niciun caz cu o problemă atât de serioasă. Totuşi Wilson trebuia neapărat să afle şi probabil că el avea să deducă cine mai era implicat.

Mac şi Anna plecară ultimii. Oscar o zări pe femeie ridicând scurt din umeri spre Wilson, înainte ca uşa să se închidă.

— Bei ceva? întrebă amiralul.

— Da, mulţumesc. Whisky cu gheaţă, fără apă.

Wilson îl privi uşor surprins, dar traversă cabinetul alb până la barul sferic.

— În tot cazul, să ştii că m-ai făcut curios. O întâlnire protocolară şi privată.

— Avem o problemă, rosti Oscar.

Wilson surâse distant, pe când turna whisky-ul într-un pahar masiv de cristal.

— Houston...

— Poftim?

— Nimic, scuză-mă. Continuă!

Oscar acceptă băutura, dispreţuindu-se pentru că avea nevoie de curaj lichid.

— Cu puţin timp în urmă am fost abordat de cineva care avea suspiciuni privind diverse aspecte ale misiunii *A doua şansă*.

— Şitu... da?

— Au vorbit şi cu tine?

Lui Oscar i se părea incredibil.

— Să zicem doar că pe-aici sunt o mulţime de intrigi şi sforării. Ce voia de la tine acel "cineva"?

— Este mai uşor să-ţi arăt. Fii atent!

Îi ceru e-majordomului să acceseze înregistrările de jurnal direct din baza de date protejată a Marinei. Portalul de pe biroul lui Wilson proiectă înregistrarea din navetă când îşi începu călătoria spre Foişor.

— Vezi antena principală? întrebă Oscar oprind derularea pe un stop-cadru. Cineva trimitea semnale către planeta natală a Dysonilor.

— Nenorocitul dracului! Wilson se trânti în scaun, privind fix imaginea care îi umplea jumătate din cabinet. Eşti sigur?

— Amândoi ştim că antena n-ar fi trebuit să fie activată în etapa aceea a misiunii. Am efectuat nişte calcule aproximative de aliniere şi asta-i direcţia spre care indică.

— Nenorocitul dracului! Cine-a fost?

— Nu ştiu. Înregistrările noastre sunt destul de comprehensive, însă cel care a comandat activarea antenei a ocolit în mod clar programele noastre de management. Asta-i cam singura dovadă pe care o avem că s-ar fi întâmplat vreodată.

— Nu înţeleg... un trădător? De ce? Ce motiv posibil ar putea exista?

— În unisferă există o mulţime de teorii destul de nebuneşti, rosti precaut Oscar. Noi n-am înţeles niciodată de ce a dispărut

bariera imediat după sosirea noastră. Şi cred că acum putem fi destul de siguri despre ce anume ne-a parazitat comunicaţiile cu Bose şi Verbeke.

— Cineva din echipaj..., murmură Wilson şocat. Dar eu i-am ales pe toţi... noi i-am ales. Tu şi eu.

— Da, aprobă Oscar jalnic.

— Hristoase! Wilson continua să se holbeze la imaginea antenei, ca şi cum ar fi fost o ameninţare fizică. Este lipsit de sens. Nimeni nu beneficiază de pe urma unui război. În tot cazul, nimeni nu ştia ce se afla în interiorul barierei.

— Probabil că Silfenii ştiau.

— Nu. Nu ei. Nu cred aşa ceva. Se răsuci la Oscar, mijind ochii: Cine te-a rugat să investighezi asta?

Oscar nu-şi feri privirea.

— Păzitorii Individualităţii. Contactul a fost o persoană pe care o ştiam de mult.

— *Căcat*, Oscar! Nenorociţii ăia au încercat să distrugă *A doua şansă*.

Oscar dădu din cap către imagine.

— S-ar putea să fi avut un motiv perfect întemeiat.

— Extraterestrul Starflyer în care cred ei? Nu-mi vine să cred că vorbeşti serios.

— Poate că nu, rosti Oscar obosit. Nu ştiu. Totuşi cineva de la bord a acţionat împotriva noastră în cel mai terifiant mod imaginabil. Purtăm un război din cauza expediţiei aceleia, un război pe care l-am putea pierde, alături de tot ce va atrage pentru noi ca specie. Aşa cum ai spus: care-i motivul? Nu-i unul politic.

— Nu, ai dreptate, nu este politic. Trebuie să existe o influenţă din exterior. Cel care a făcut asta ne trădează ca specie. Nenorocitul dracului, îmi vine atât de greu s-accept!

— Ştiu.

— I-ai anunţat pe Păzitori despre asta?

— Nu, bineînţeles că nu. Uite ce-i, o să uşurez lucrurile pentru tine – o să demisionez.

— Pe dracu'! Trebuie s-aflăm ce pizda mă-sii se-ntâmplă şi s-o facem iute. Suntem pe punctul de a ne trimite flota la Poarta Iadului şi să ne ferească Dumnezeu dacă va merge prost!

— Doar nu crezi...

— Cineva ne-a trădat în vreme ce zburam cu *A doua şansă*. Dacă mai este pe-aici, o poate face din nou şi probabil c-o va face.

— Să dea dracu', la asta nu m-am gândit! Ce ai de gând?

— Să caut ajutor. Paula Myo ştie tot ce-i de ştiut despre Păzitori. O să mă consult cu ea.

* * *

Mellanie îşi încalcă promisiunea. Nu se cazară într-un hotel luxos din LA, ci într-un apartament ieftin cu trei camere, în spatele lui Venice Beach. Clădirea era veche şi dărăpănată, cu parterul ocupat de prăvălioare ce vindeau tricouri, bijuterii lucrate manual, boţi casnici de mâna a doua, skateboarduri cu motor şi vestimentaţie sportivă, şi urlau muzică metalică până târziu în noapte. Ferestrele celor două etaje de deasupra aveau obloane din lemn şi şiruri de aparate vechi de aer condiţionat care şuierau şi fâsâiau sub arşiţa soarelui. Pe exterior fuseseră desenate cu spray-uri fresce colorate, pe care aerul sărat al Pacificului începuse să le erodeze lent. La fiecare câţiva ani era aplicată o frescă nouă. Ilustraţia curentă, în stilul realismului retro-sovietic, creată cu granule de refracţie holografice moderne, era veche de peste cinci ani, iar băşicile ei lungi şi cu aspect topit se decojeau şi dezvăluiau straturile deceniilor trecute, aidoma inelelor unui arbore, care expuneau mode şi curente de scurtă durată ce fuseseră îmbrăţişate de generaţiile anterioare.

Apartamentul vecin cu al lor era ocupat de un cuplu care se certa de fiecare dată când schimburile lor de lucru făceau să fie împreună acasă. La etaj, o prostituată îşi aducea pe furiş clienţii pe scara de incendiu pentru a le oferi o oră de divertisment nonIST la volum maxim.

În propriile lor camere, alimentarea cu apă funcţiona neregulat. Termostatul frigiderului se înţepenise la poziţia maximă, astfel încât congela orice ar fi pus înăuntru. Mobilierul era mai vechi de cincizeci de ani. Iar podeaua vopsită în purpuriu scârţâia îngrozitor.

Proprietarul clădirii era mai mult decât încântat să fie plătit cu bani-gheaţă. Nu exista nicio consemnare a prezenţei lor acolo.

În mod straniu pentru un ambient atât de jalnic, Dudley era mai destins ca niciodată de când ei doi trăiau împreună. Când revenea de la studioul lui Michelangelo, Mellanie îl găsea adesea gătind mâncăruri complicate sau stând în faţa clădirii cu o bere şi urmărind scena străzii care se derula pe lângă el. Ea bănuia că mulţumirea aceea era asociată cu faptul că Morton se afla la două sute de ani-lumină depărtare şi nu putea fi contactat.

În seara după ce primise înregistrarea distrugerii lui Randtown, Mellanie îmbrăcă un tricou simplu şi plecă pe plajă, îşi ţinu pantofii de sport într-o mână şi merse pe nisip către pontonul Santa Monica.

Atunci când mâna ei virtuală activă adresa de unică folosinţă, Adam Elvin răspunse instantaneu.

— N-am izbutit să găsesc nicio urmă a celor trei avocaţi de la Bromley, Waterford şi Granku, îi spuse femeia. În tot cazul, nu şi-au contactat familiile. Programele de monitorizare instalate de prietenul meu ar fi detectat aşa ceva.

— Nu fi prea aspră cu tine însăţi, zise Adam. Commonwealth-ul este mare. Întregul episod dovedeşte că Starflyer a finanţat observaţiile lui Bose. Nu trebuie să mai investigăm.

— Totuşi trebuie să existe vreo conexiune cu Baron. Vreau s-o găsesc!

— Îţi apreciem intenţia, însă Baron este mai relevantă pentru tine decât pentru noi.

— Crezusem că vreţi să depistaţi agenţii lui Starflyer şi reţelele lui. Nu contează unde şi cine?

— În cele din urmă, nu.

— Bine atunci.

Trecu pe lângă una dintre zonele marcate pentru volei. Reflectoarele de pe stâlpii înalţi fuseseră aprinse şi proiectau o lumină galbenă peste două meciuri. Un bărbat o strigă şi o imploră să se alăture echipei lor. Mellanie îi surâse cu regret.

— Tot nu te putem ajuta în privinţa asta, spuse Adam.

— Bine, atunci fii atent aici: prietenul meu Morton a stabilit contact cu un Dyson care are memoriile lui Dudley Bose din perioada cât a fost în *A doua şansă*.

— Ei, pe dracu', vorbeşti serios?

— Foarte.

— Ne poţi obţine acces?

— Nu direct, nu. IC nu mă va ajuta să-i evacuez de pe Elan, iar eu nu ştiu cum să mă-ntorc de una singură în asteroidul lui Ozzie. Bănuiesc că n-aveţi un generator de găuri-de-vierme funcţional, nu?

— Nu, îmi pare rău.

— Aşa credeam şi eu. Dacă aveţi întrebări pentru Bose, voi fi încântată să le transmit mai departe.

— O să iau imediat legătura cu Johansson. Marina ştie despre asta?

— Încă nu. L-am rugat pe Morty să păstreze totul secret. Deocamdată... mai exact.

— Faci o treabă extraordinară, Mellanie!

— Nu pare totuşi să mă ducă prea departe. Mă simt ca o ţintă expusă, aşteptând ca oamenii lui Baron să tragă-n mine.

— Sunt sigur că putem pune totul cap la cap înainte să se întâmple aşa ceva. Ai vorbit recent cu Myo?

— Nu. N-am nicio informaţie pe care s-o pot folosi pentru troc; cu excepţia lui Morty, iar ce-i acolo este ilegal. Am fost ocupată încercând să dau de urma avocaţilor şi făcând reportaje pentru Michelangelo. Apropo de asta, aveţi ceva informaţii de interior despre bogătaşii care-şi construiesc nave de salvare, mai ales despre Sheldoni?

— Doar zvonurile din unisferă. Se spune că biletul cel mai ieftin va costa un miliard de dolari pământeni. Te gândeşti să ne părăseşti, Mellanie?

Un miliard de dolari? Hristoase, oare Paul Cramley chiar crede că eu merit atât de mult? Ideea era extraordinar de măgulitoare.

— Nu încă, îi răspunse. Încă vreau să mai ajut.

— Apreciem asta. Trebuie să ştii de existenţa altor trei agenţi Starflyer: Isabella Halgarth şi părinţii ei, Victor şi Bernadette. Dacă-i vezi pe vreunul dintre ei, fereşte-te.

— Mulţumesc. De unde ştiţi?

— Bradley s-a ocupat de shotgunul care susţinea că Doi este agent Starflyer. N-a fost unul dintre ale noastre. Isabella a ajutat la realizarea lui. Ea a dispărut actualmente, ceea ce este un semn sigur că va deveni mai activă. Am înfiinţat echipe mici care să-i supravegheze părinţii; dacă va observa orice care te poate ajuta cu problemele tale, o să te-anunţ imediat.

— Mulţumesc. Am... mă simt singură în cea mai mare parte a timpului.

— Probabil că eu înţeleg asta mai mult decât majoritatea oamenilor. Sunt decenii de când trăiesc non-viaţa asta paranoică.

— Şi cum faci faţă?

— Cred că nu prea bine; ăsta-i răspunsul uşor. Obişnuiam să cred în ceea cefăceam şi duceam o adevărată cruciadă pentru idealurile mele. În prezent m-am lăsat pur şi simplu purtat de evenimente. Sunt ca tine, Mellanie, aştept ca totul să se rezolve. Dacă te ajută cu ceva, nu cred că de-acum va mai dura mult.

— Sper să ai dreptate. Noapte bună, Adam.

— Pentru mine e aproape în zori. Ceea ce-i păcat – aici, noaptea este o frumuseţe.

Mellanie închise cu o uşoară undă de regret. Se întrebă unde se afla bărbatul, ca să fie atât de frumos. De câte ori stătea de vorba cu Adam, se simţea mai puţin izolată. Ei nu se întâlniseră niciodată şi probabil că nici nu aveau să se-ntâlnească, dar discuţiile despre problemele acelea îi ajutau enorm încrederea în sine. Adam era un profesionist, care acţiona din convingere şi dedicaţie; aprecia eforturile ei şi-i oferea mici sfaturi. Totul se finaliza într-un soi straniu de prietenie, însă femeia avea încredere în el, într-un mod bizar, mai mult decât în oricare altă persoană care exista acum în viaţa ei.

În faţă, luminile multicolore ţipătoare ale pontonului Santa Monica se întindeau peste apă, o dată cu cerul care se întuneca în spatele său. Mellanie privi scurt şi cu tânjală instalaţiile de divertisment, după care se întoarse şi porni înapoi peste nisip. Dudley avea să se neliniştească dacă ea lipsea prea mult. Venice Beach era locul unde trăiau şi-şi pierdeau timpul liber muncitorii extraplanetari din LA. Accesul pe plajă era gratuit, magazinele erau ieftine şi barurile tot ieftine. Locul era mereu animat şi chiar uşor la modă, într-un fel mai kitsch. Mellaniei îi plăcea realmente plaja şi-i plăcea la fel de mult să hoinărească printre tarabe pentru diversitatea culturală şi prostioarele la mâna a doua pe care le ofereau. Zărise chiar şi nişte copii inferioare ale propriilor ei designuri printre tricouri, pălării de soare şi matrice palmare piratate. Proprietarii de tarabe strigau în graiuri pe care ea nu le recunoştea, vânzând fructe şi legume fie extraterestre, fie masiv modificate genetic.

Deşi nu prezenta bogăţia prevalentă în restul Los Angeles-ului, continua să fie un loc sigur. Cu condiţia ca femeia să rămână în spaţiile publice. Unele cluburi de pe plajă se trezeau la viaţă după ce soarele coborâse după ocean, iar muzica şi proiecţiile holografice se revărsau prin uşile lor. O părticică a minţii ei îşi dorea să vină acasă la cineva ca Adam Elvin. Asta nu însemna că ar fi avut nevoie de vreun bărbat, de orice bărbat. Însă Adam ar fi însemnat mai puţină muncă grea decât Dudley cu nesiguranţele, paranoia şi geloziile lui. Îşi imagina că Adam ar fi fost mai calm şi liniştitor; un om cu care ar fi putut vorbi despre problemele ei cu Starflyer şi despre temerile de a fi deconspirată. El ar fi avut răspunsuri şi soluţii, strategii pentru a face faţă.

Dudley stătea pe treptele de piatră din faţa blocului lor de apartamente. Zâmbi când o văzu şi se ridică iute.

— Am întreprins nişte cercetări, anunţă el înflăcărat.

— Asta-i bine, răspunse Mellanie în mod reflex. Proiectoarele rotitoare dinapoia logourilor holografice ale prăvăliilor trimitea peste chipul lui viermi zvârcolitori de lumină trandafirie şi chihlimbarie. Se încruntă.

— Dudley, ăla-i un COtatuaj nou? El rânji şi se trase de lobul urechii.

— Îhî. Mi l-am gravat într-o clinică de pe plajă. Femeia îi mângâie vârtejurile roşii şi aurii cu vârfurile degetelor, iar inserţiile şi programele ei examinară circuitele organice. COtatuajul era un booster senzorial foarte ieftin, cu funcţii IST suplimentare, care-i extindeau interfaţa cibersferă cu un spectru întreg de software personalizat. În rutinele de management nu existau active ascunse sau coduri încriptate. Pielea i se înroşise deja în jurul spiralelor complicate, o infecţie care era semnul sigur al unei aplicări neprofesioniste.

— Era un brand verificat? Ai văzut licenţa înainte de a fi aplicat?

— Mellanie, tu eşti prietena mea, nu maică-mea! Am avut destule COtatuaje la viaţa mea ca să ştiu ce fac.

— Bine, spuse ea şi porni să suie scările. Ce ai cercetat?

— Nave spaţiale.

Surâse cu toată mândria unui şcolar ce-şi întinde tema despre care este sigur că va obţine nota 10.

— Din care?

Dudley deschise uşa apartamentului şi-i făcu semn să intre, dar nu înainte de a trage cu ochiul pe palierul pustiu.

— Augusta are câteva fabrici orbitale pentru electronice şi materiale exotice micro-g. Au avioane spaţiale şi, cel mai important, remorchere inter-orbitale.

— Şi?

— M-am uitat la specificaţii şi am făcut nişte calcule. Am fost încântat să-mi folosesc pregătirea de astronom pentru ceva practic. Dacă am închiria un remorcher din alea inter-orbitale şi am umple tancurile de masă reactive, fără să transportăm niciun fel de cargo cu excepţia noastră, ne-ar putea duce la giganta gazoasă exterioară din sistemul Regulus.

— Şi de ce am dori să mergem acolo? întrebă ea. Perechea de alături se certa iarăşi violent. Din fericire, la etaj era linişte.

— Acolo ar trebui să fie asteroidul lui Isaacs, spuse Dudley. Un asteroid de mărimea aceea este foarte neobişnuit. Crede-mă, este mai probabil să fie un satelit natural.

Mellanie fu pe punctul de a se lansa în obişnuita ei muştruluială, totuşi dacă l-ar fi lăsat în pace să lucreze la o nouă obsesie şi-ar fi redus propriile-i griji despre ce mai intenţiona bărbatul. De aceea, preferă să spună cu glas precaut:

— Nu ştiu...

— Sunt convins că-i în sistemul Regulus. Poziţia ar oferi acces facil la Augusta, de unde provin probabil sistemele de construcţie. În mod automat, toţi presupun că TSC şi Augusta aparţin exclusiv Dinastiei Sheldon. Ei uită că şi Isaacs a fost cofondator şi că are o parte egală.

— Bănuiesc că aşa stau lucrurile. Pe de altă parte, mă-n-doiesc că ne putem permite închirierea unei nave. Nu dispun de genul ăla de bani.

— Ar trebui să plătească emisiunea lui Michelangelo. O dată ce ajungem la habitat, putem obţine acces la gaura-de-vierme a lui Isaacs. Îi putem lua pe Morton şi pe mobil de pe Elan.

Iar ăsta-i de fapt scopul tău, ştia Mellanie. Încă de când auzise despre straniul mobil Dyson, Dudley clocotise de nerăbdarea de a-l întâlni. Femeia era recunoscătoare faptului că el dispreţuia Marina şi nu avea pic de încredere în amiralul Kime, pentru că altfel s-ar fi dus direct acolo, cerând recuperarea mobilului.

— Pentru ca să mă finanţeze cu genul ăsta de bani, ar trebui să fie realmente o propunere foarte bună, îi spuse. Ar trebui să fii foarte sigur cu privire la performanţele navei.

— Sunt! O putem face. Dudley îşi atinse urechea. Alte câteva modernizări de-astea, nişte implanturi de memorie practică şi voi putea s-o pilotez şi singur.

— Bine. Dacă-mi prezinţi nişte cifre... nişte cifre foarte detaliate, o să mă mai gândesc.

— Este! Bărbatul lovi cu un pumn în palma celeilalte mâini şi rânji larg. M-apuc imediat.

Mellanie îşi coborî baretele tricoului de pe umeri şi-l lăsă să lunece pe duşumeaua veche.

— Nu ştiusem că Ozzie deţine jumătate din TSC.

— Oh, da. Dudley se holba la ea, de parcă nu-i mai văzuse trupul până atunci. Ei au început compania împreună. Sheldon a fost mereu directorul, jumătatea comercială a parteneriatului.De-aia, publicul şi mass-media îl văd mereu pe el dând declaraţii. Este un fel de asociaţie.

— Interesant...

Îşi descheie sutienul.

Fu semnalul pentru ca Dudley să-şi scoată iute cămaşa, străduindu-se disperat să o tragă peste cap şi încurcându-se în ea din cauza grabei.

— Ştii că n-a mai fost văzut de mult timp?

— Cine? Ozzie?

— Da. Am aflat asta pe când m-am documentat. Deşi nu-i ceva neobişnuit. Călătoreşte mereu prin Commonwealth. Se spune c-a vizitat toate planetele şi c-are câte un copil pe fiecare.

Mellanie îşi scoase slipul şi intră în baie. Deschise duşul, recunoscătoare că apa era pe jumătate călduţă.

— Dacă-i atât de important, e ciudat că n-a declarat nimic despre Dysoni. Asupra lui Baron au fost exercitate multe presiuni ca să nu menţioneze în emisiune habitatul asteroid. Mă-ntreb ce s-a-ntâmplat cu el...

— Ăsta-i Ozzie: un tip ţicnit.

Dudley încerca să-şi scoată pantalonii; ca să nu cadă, fu nevoit să se prindă de canaturile uşii.

— Mi-ar plăcea să fiu ca el.

— Dacă-i pe atât de rebel pe cât susţin toţi, s-ar fi putut să ne lase oricum să-i folosim gaura-de-vierme.

— Mai întâi ar fi trebuit să-l găsim.

— O să-ntreb prin redacţie. Poate că cineva de-acolo ştie unde este.

Dudley îşi scoase în cele din urmă pantalonii şi se grăbi spre duş.

— Stop! rosti Mellanie tăios şi el se opri în mijlocul băii mici. Femeia începu să-şi frece pe corp gelul gros, spumant.

— Mai întâi, mă priveşti. O să-ţi spun când mi te poţi alătura.

Dudley îşi supse buza inferioară şi scânci.

* * *

Nigel îşi urmă cei trei bodyguarzi prin poarta găurii-de-vierme. În giganticul asteroid cav al lui Ozzie era ziuă, iar aerul umed şi răcoritor care se revărsa peste el purta mireasma dulce a vegetaţiei înflorite. Deasupra porţii se arcuia o tendă lată din prelată albă, care le îngăduia vizitatorilor să se aclimatizeze cu straniul peisaj curbat, pe măsură ce ieşeau de sub ea. Nigel înaintă şi îi fu relevată o parte mai mare din caverna cilindrică: două aripi verzi ce se întindeau într-o parte şi cealaltă şi deveneau tot mai abrupte, până începeau să se arcuiască deasupra. O lumină albă strălucea din podul rulant din axă, ocultând terenul aflat direct deasupra acestuia. De jur împrejur, munţi înalţi, impresionanţi, se ridicau din peisajul curb sub toate unghiurile, producând dezorientare în perspectiva lor fantastică. Adăugată câmpului gravitaţional de rotaţie, imaginea aceea producea o senzaţie trecătoare de rău de mişcare, care făcu să-i tremure picioarele. Un bodyguard chiar se împletici şi căzu în genunchi. Colegii săi îl ridicară, încercând să nu chicotească.

— Pe-aici, spuse Nigel şi coborî pe cărarea cu pietriş ce pornea de la stânca în care era înglobată poarta.

Nu departe, cântau păsări. Interiorul era aproape aşa cum şi-l reamintea. Arborii se schimbaseră şi erau toţi maturi acum, sporind eleganţa panoramei. Lui Nigel nu-i plăcea să se gândească câte decenii ar fi fost necesare să producă un asemenea interstiţiu între ultima sa amintire despre locul acesta şi ziua prezentă; judecând după înălţimea şi desimea pădurilor, ar fi putut să fie cel puţin un secol.

Câţiva grădinoboţi trebăluiau pe iarbă, îngrijind tufele de rododendroni şi pâlcurile de mesteceni argintii. Nu exista niciun

semn că mii de oameni curseseră pe aici ca un torent la vale; nici gunoaie, nici plante călcate în picioare.

La capătul potecii, bungalow-ul micuţ era exact aşa cum şi-l reamintea. În grădină, un singur şezlong stătea sub un fag roşcat uriaş, aşteptând întoarcerea proprietarului său.

Iconul de apelare al lui Daniel Alster i se materializă în vederea virtuală. Bărbatul suspină şi deschise o conexiune.

— Îmi cer scuze, domnule, începu Daniel, dar a apărut ceva despre care cred că ar trebui să ştiţi.

— Dă-i drumul, încuviinţă Nigel, ştiind că trebuia să fie important.

Avea încredere că Daniel putea filtra majoritatea outputului dinspre conducerea politică a Dinastiei.

— Halgarthii tocmai i-au atacat deschis pe Burnelli în Comitet.

— Hmmm... care comitet?

— Supravegherea Securităţii.

— Serios?

Ca întotdeauna, Daniel avusese dreptate. Comitetul de Supraveghere a Securităţii era în mod normal imun faţă de obişnuitele manevre politice şi conflicte dintre facţiunile Senatului, iar în momentul acesta ar fi trebuit să fie complet sacrosanct. Era ceva realmente serios, ca în şedinţele sale să apară disensiuni.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Azi dimineaţă, Valetta Halgarth a încercat s-o elimine pe Paula Myo din Securitatea Senatului.

Nigel deveni brusc foarte interesat. Dinastia îi fusese îndatorată Investigatoarei nu numai o dată; după un caz, el chiar îi mulţumise personal. Asta nu pentru că femeia ar fi urmărit pe cineva din motive politice. Nigel aproape că se implicase direct când conducerea politică îl anunţase că Rafael Columbia fusese artizanul îndepărtării ei din Contrainformaţiile Marinei; după aceea însă intervenise Gore şi nu mai fusese necesar.

— Ce-a făcut de i-a enervat pe Halgarthi?

— Nu suntem tocmai siguri; probabil că-i ceva în curs de desfăşurare. Burnelli sunt îngrijoraţi de faptul că Halgarthii îşi sporesc baza de putere în interiorul ierarhiei Marinei.

— Nu sunt singurii... Zi mai departe.

— Motivul oferit de Valetta a fost că Myo intervine în operaţiunile Contrainformaţiilor Marinei. Aparent, Myo a făcut o solicitare oficială către vechiul ei birou din Paris pentru a o pune sub observare pe Alessandra Baron.

— Ce crede ea c-ar fi făcut Baron?

— Nu ştim.

— Probabil că nimic relevant nici pentru Halgarthi. Aşa cum spui şi tu, asta-i o luptă directă pentru putere. O să vorbesc cu Jessica; cred că trebuie să-ncepem să fim mai atenţi la Halgarthi şi la planurile lor pentru Marină.

— Da, domnule.

Convorbirea luă sfârşit şi Nigel se opri, gândindu-se la cele tocmai aflate. Bodyguarzii aşteptau respectuoşi. Onestitatea Paulei Myo era singurul lucru pe care-l ştia în mod cert despre femeie; ea n-ar fi pus-o pe Baron sub observaţie din motive pur politice, indiferent cât de mult ar fi insistat Burnelli. Mai exista apoi asasinarea şocantă a lui Thompson, care rămăsese nesoluţionată. Reapariţia ucigaşului în LA Galactic fusese de asemenea nesatisfăcător explicată. La un nivel care afecta Dinastiile şi Marile Familii se petrecea ceva şi, spre considerabila lui nemulţumire, nu ştia despre ce putea fi vorba. Era în sine o situaţie aproape nemaiauzită. Mâna lui virtuală atinse iconul lui Nelson.

— Am o misiune de culegere de informaţii pentru tine, îl anunţă pe şeful securităţii Dinastiei.

* * *

Nigel ştiu că bungalow-ul era pustiu chiar înainte să fi trecut pe sub arcada deschisă care constituia intrarea. Atmosfera de casă neocupată se adresa direct subconştientului uman. Cu toate acestea, strigă:

— Ozzie, eşti pe-acasă, nenică?

După aceea intră în living. După o investigaţie extinsă, nu găsi absolut nimic. O surpriză în sine. Nigel se pregătise pentru vestea că Ozzie se stabilise temporar pe una dintre 23Pierdute, deşi ultima urmă pe care o putuse găsi departamentul lui Nelson fusese un bilet către Silvergalde. O echipă de agenţi de securitate ai Dinastiei intrase în Lyddington pentru a căuta orice puteau descoperi. Oraşul era în haos din cauza refugiaţilor ce se

revărsau spre Silvergalde, cu convingerea că Silfenii îşi vor apăra planeta de Dysoni. Şi nu existau niciun fel de arhive electronice care să poată fi examinate. În felul acesta se bizuiseră pe bani şi alcool, care să dezlege limbile şi amintirile nesigure. Ozzie fusese în oraş – proprietarul unui grajd susţinea că-i vânduse un cal şi un lontrus. Nu rămăsese mult. Proprietarul unei taverne spusese că ar fi pornit pe potecile Silfene din adâncul pădurii. În tot cazul, nimeni din Lyddington nu-l mai văzuse revenind. Din punctul de vedere al legendelor despre Ozzie, era credibil, potrivit ca mit şi epos. Nigel nu era la fel de sigur. Ozzie simulase dezinteresul faţă de bariera DysonAlfa, dar acela era stilul lui obişnuit. Nigel verificase şi fusese singura ocazie în care Ozzie apăruse vreodată la o şedinţă a Consiliului ExoProtectorat. În mod clar, prietenul lui se dădea în vânt după artefactele misterioase şi enigmatice. De aceea era dificil de înţeles dispariţia lui într-o pădure plină de elfi.

Inserţiile lui Nigel percepură activarea câtorva matrice în living. Un portal holografic proiectă o imagine naturală a lui Ozzie chiar în faţa lui, îmbrăcat într-un tricou galben murdar şi un şort mototolit; după ochii injectaţi, se părea că tocmai se trezise mahmur.

— Hai noroc, Nige'! rosti el. Îmi pare rău că eşti aici. Bănuiesc că trebuie să fi lipsit cam multişor şi că ai intrat la griji. Ei bine, asta-i o înregistrare pe care-am făcut-o ca să te liniştesc că sunt bine. Îmi place ideea c-o să construieşti o navă stelară, nenică, o să fie supermarfă. Auzi, fac pariu că până la urma o să pleci cu ea, o să găseşti tu vreun pretext.

— Greşit, şopti Nigel către imaginea prietenului său.

— Eu am plecat în direcţia cealaltă ca să aflu ce se-ntâmplă. Mă ştii pe mine, nu? Toată chestia aia cu sfera Dyson este ciudată, nu? Iar Silfenii trebuie să ştie ceva despre ea. Eu n-am pus niciodată botu' la toate căcaturile alea mistice. Ei sunt inteligenţi şi există de mult timp. Aşa c-o să fac nişte explorări personale. O să le urmăresc potecile şi-o să aflu ce-i în mijlocul pădurilor lor. Fac pariu că-i ceva ca micuţa şi lunecoasa noastră IC. Sper c-o să aibă nişte răspunsuri. Aşa că nu-ţi face griji despre mine şi-o să te caut când mă-ntorc. Îmi pare de două ori mai rău, dac-aveai nevoie de mine ca să rezolv vreo problemă mare, ca pe timpuri. Deocamdată, aşteaptă.

Imaginea se dizolvă.

— Futu-i maica mă-sii, Ozzie, rosti Nigel cu glas îndurerat. Cap de miel ce eşti!

* * *

Paula privi scurt în jurul cabinetului mare şi opulent; din câte putea vedea, nimic nu se schimbase. Fiecare piesă de mobilier maroniu-aurie se afla acolo unde îşi amintea. Până şi asistenţii erau aceiaşi. Ceea ce sporea şi mai mult stranietatea faptului că Justine se găsea acum înapoia biroului mare, încadrată de o fereastră prin care se zăreau clădirile înalte ale Washingtonului.

— Mulţumesc pentru că ţi-ai găsit timp să mă vezi, rosti Paula când senatoarea se ridică s-o întâmpine.

Ceva din mişcările Justinei o făcu pe Paula s-o studieze mai mult decât era strict politicos.

— Nicio problemă. Pun pariu că ai atras câteva priviri când ai suit.

— Câteva, admise Paula.

Se aşezară pe una dintre sofalele mari de piele. O asistentă le pregătise deja un serviciu de cafea din argint. Justine îi turnă Paulei o ceaşcă de Jamaica aurie nemodificată. Ea se mulţumi să bea apă.

— Tatăl tău a descoperit o cantitate uriaşă de iregularităţi financiare în conturile Bromley, Waterford şi Granku. Compania pare să fie un punct de distribuţie pentru mai multe persoane şi organizaţii care nu au o existenţă verificabilă. Mulţi bani sosesc prin diverse conturi de client nelistate şi apoi dispar imediat. De asemenea, un volum de activităţi ilegale de aceeaşi mărime pare să se fi derulat la Denman Manhattan, care se ocupă de conturile firmei Bromley, Waterford şi Granku.

— Excelent! Aşa ceva este uşor pentru Gore – le făcea înainte să mă fi născut eu, ce naiba! Aşadar, care-i următoarea ta mişcare?

— Analiza noastră preliminară arată că Bromley, Waterford şi Granku acţiona în calitate de centru de distribuţie financiară pentru reţeaua de agenţi Starflyer. Desigur, ei ştiu că au fost depistaţi şi de aceea au dispărut Seaton, Daltra şi Pomanskie. Finanţarea reţelei a fost comutată la alt centru de distribuţie. Gore va informa totuşi Directoratul de Reglementări Financiare, unde se pare că are multe contacte. Directoratul va supune unor

evaluări juridice contabile firmele Bromley, Waterford şi Granku, şi Denman Manhattan. Vor fi considerabil mai amănunţite decât orice ar putea rula Securitatea Senatului. Există posibilitatea să poată identifica atât sursa acestor bani negri, cât şi pe unii dintre indivizii temporari către care au fost canalizaţi. Va fi dificil – cei care au pus totul la cale ştiau ce făceau şi, bineînţeles, conturile de unică folosinţă rămân blestemul aplicării legii.

— Sunt sigură că Bromley, Waterford şi Granku a fost închisă, dar cunosc DRF-ul – va avea nevoie de luni de zile, dacă nu de ani pentru a-şi termina ancheta.

— Şi eu gândesc la fel,încuviinţă Paula. Însă aspectul anchetei poate fi în curând irelevant şi tocmai de aceea am venit aici personal.

— N-ai încredere în apelurile încriptate?

— Mă aflam oricum pe Coasta de Est pentru a-l vedea pe tatăl tău şi este ceva foarte important. Wilson Kime a luat legătura cu mine. M-a rugat să vizitez Îngerul Înalt ca să trecem în revistă nişte informaţii. Mesajul lui a fost foarte scurt, dar se pare c-a descoperit o anomalie care a avut loc în timpul misiunii *A doua şansă*.

— Asta chiar că-i o surpriză, murmură Justine.

— Exact. Convingerea lui Wilson Kime că ceva este în neregulă ar putea fi un moment de cotitură pentru noi. Iar în cazul acesta, va trebui să ştim cât de puternică este susţinerea noastră politică. Înregistrezi vreun progres?

— Mai mare decât m-aş fi aşteptat. În tot cazul, pot învinge în votarea împotriva ta din Comitet, atunci când Valetta Halgarth va readuce cazul pe ordinea de zi. Totuşi o votare în plenul Senatului este cu totul altceva. Dacă va fi să lansăm o investigaţie oficială asupra lui Starflyer, trebuie să am dovezi foarte solide nu numai că există, ci şi că face exact ceea ce susţin Păzitorii şi că-i manipulează pe politicieni. Iar noi două ştim un lucru: colegii mei senatori nu vor privi cu simpatie o asemenea declaraţie, mai ales Halgarthii.

— Şi Sheldonii?

— Încă nu le-am determinat intenţiile. Îmi pare rău.

— Aş dori să sugerez o strategie, începu Paula precaut. Era o idee pe care o discutase cu Gore la întâlnirea lor, deşi nu tocmai genul de tactică aprobată de ea – manevrarea cuiva într-o poziţie precară. Mai ales ţinând seama de ceea ce suspecta despre

actuala stare fizică a senatoarei. Vremurile erau însă neobişnuite, reflectă Paula, şi nu constituia nicio ilegalitate din partea lor, ceea ce era singura linie pe care n-ar fi încălcat-o niciodată – nici chiar pentru a-l ataca pe Starflyer. *Cu toate că în momentul de faţă este o linie foarte înceţoşată.*

— Potrivit Păzitorilor, Starflyer va reveni pe Far Away după ce Commonwealth-ul va fi distrus.

— Nu ştiusem asta.

— A fost amintit în mai multe dintre shotgunurile lor. De-a lungul deceniilor, le-am studiat intens conţinutul şi Johansson pare destul de convins în această privinţă. De fapt eu suspectez că are foarte mare legătură cu echipamentele neobişnuite pe care, recent, ei au încercat să le aducă prin contrabandă pe Far Away.

— Bun, aşadar Starflyer vrea să revină pe Far Away. În ce fel ne ajută asta pe noi?

— Complexa conexiune dublă de găuri-de-vierme cu Far Away este subvenţionată de Commonwealth. Ar trebui să sugerezi retragerea finanţării, închizând efectiv găurile-de-vierme şi oprind întoarcerea lui Starflyer.

— Hopa! Justine surâse răutăcios spre paharul ei. Asta-i va irita pe unii.

— Aşa se şi intenţionează, mai ales pe Halgarthi şi Sheldoni. Reacţia lor va fi informativă. În tot cazul, ne va arăta care le sunt aliaţii politici.

— Aş putea s-o includ ca pe o clauză adiţională în bugetul de finanţare al Marinei care va fi prezentat săptămâna viitoare. Este justificabilă, deoarece va devia bani de la Far Away la Marină. Lasă-mă să vorbesc cu Crispin – el s-a împotrivit mereu subvenţionării lui Far Away.

— Mulţumesc. Ar trebui să adaug că poate să implice un nivel considerabil de risc pentru tine. Fratele tău Thompson a fost ucis pentru că a intervenit în aranjamentele de transporturi către Far Away. Poate că ar fi bine să-i ceri senatorului Goldreich să propună el clauza, ţinând seama de... starea ta.

Îi fu imposibil să-şi stăvilească îmbujorarea care i se ridică în obraji, deşi o fixa cu privirea pe Justine.

— La ce *stare* te referi?

— Cred că eşti însărcinată, doamnă senatoare. Anumite semne sunt evidente. Şi mi-ai spus că-i vei oferi lui Kazimir

singurul cadou pe care i-l mai poţi oferi. Bănuiesc că acela a fost motivul real pentru care corpul i-a fost dus la clinica familiei voastre din New York.

Justine plecă ochii.

— Da. Ai dreptate în toate privinţele. Aş dori însă, te rog, să păstrezi asta pentru tine.

— Bineînţeles, doamnă senator. Totuşi riscul... ai fi realmente momeala.

— Presupun că tu şi tata aţi ţinut seama de asta.

— Securitatea ta personală va fi modernizată şi instalată înainte să faci propunerea legată de Far Away. Securitatea Senatului are câţiva agenţi operativi wetcablaţi la un nivel capabil de a-i face faţă asasinului lui Starflyer.

— Să mă plimb în parc, atunci.

— Nu tocmai.

— O să-mi programez o întâlnire cu Crispin. Poţi începe să-mi modernizezi securitatea.

— Mulţumesc, doamnă senatoare.

* * *

Justine rămase pe canapea mult timp după plecarea Investigatoarei. Posibilitatea ca Wilson Kime să accepte existenţa lui Starflyer era o reuşită fenomenală. Deşi, cu cât considera mai mult implicaţiile, cu atât devenea mai îngrijorată. În momentul acela era complet singură în Senat în convingerea ei, ceea ce o făcea foarte vulnerabilă. Introducând posibilitatea ca Starflyer să fie autentic, ea avea să se expună distrugerii politice de către Halgarthi, posibil împreună cu Sheldonii. Înainte de a face totul public, aveau realmente nevoie de dovezi incontestabile.

Dar, la urma urmelor, asta a fost dintotdeauna problema.

Iconul ce reprezenta codul pe care Kazimir i-l trimisese când murise continua să fie un punct azuriu strălucitor la marginea vederii virtuale. O ispită permanentă. Degetul ei virtual se ridică şi-l atinse. Dădu vina pe hormoni.

* * *

După cum se cuvenea pentru liderul comunităţii africane, cabinetul lui Ramon DB era de fapt mai mare ca al lui Thompson. Pe pereţi atârnau scuturi străvechi şi blănuri; hologramele

reprezentau peisaje vaste de pe toate planetele africane. Chiar în mijloc, imaginea cea mai mare era o vedere panoramică a lui Kilimanjaro, făcută cu un secol în urmă, când gheţarii de pe vârf se extinseseră din nou, readucând muntele colosal la gloria sa anterioară. Alături era o fotografie mai mică, cu Ramon pe vârful vulcanului, îmbrăcat în haine termice groase de drumeţie, stând lângă marginea gheţarului şi surâzând mândru spre obiectiv.

Justine lăsă capul pe un umăr şi o examina.

— Ştii, aş fi putut să jur că fusesem alături de tine când a fost făcută. Ce ciudat, trebuie să fi suit iarăşi acolo sus fără mine! Şi în aceleaşi haine...

— Eu... ă-ă-ă... Acesta este un cabinet politic, vorbi bărbatul stingher. Tot ce-i aici trebuie să-mi simbolizeze electoratul, pe cei pe care-i reprezint, pe cei care au nevoie de ajutorul meu.

— Şi ce-ar putea fi mai simbolic decât o soţie albă? Uniunea dintre două culturi şi rase. Clădirea unei punţi. Un parteneriat de iubire. Care să arate că toţi suntem mai presus de conflictele trecutului. Crearea unui Commonwealth de egalitate şi corectitudine. Un Commonwealth în care culoarea pielii pur şi simplu nu...

— Bine, bine! Am înţeles ideea. Dumnezeule, femeie!

— Deci o s-o schimbi? N-o să mai fiu o non-persoană? Cumva, Justine izbuti să se abţină să nu râdă. Era dificil, fiindcă Ramon arăta teribil de vinovat şi-i punea în evidenţă aspectul de vulnerabilitate pe care femeia îl adora. Ea se distrase întotdeauna tachinându-l.

— Bineînţeles, o voi supune mai întâi unei deliberări, rosti el simulând demnitatea.

— Vai, dar mulţumesc, domnule senator! Vă puteţi baza pe votul meu.

— Există vreun motiv pentru care ai venit aici, cu excepţia celui de a mă lua peste picior?

Amuzamentul dispăru de pe faţa ei.

— Da. Am nevoie de un sfat foarte serios.

— Şi ai venit la mine? Sunt măgulit. Acest sfat serios este de natură politică sau personală? Ştiu că nu poate fi vorba de ceva corporativ, îmi amintesc opiniile lui Gore faţă de ideologia mea. Cum obişnuia să-mi spună?

— Un încuiat stângist plângăcios care n-are habar cum funcţionează lumea adevărată este probabil singura exprimare pe care o pot repeta într-un cabinet atât de simbolic ca acesta.

Ramon râse şi-o sărută pe obraz. Justine fu neliniştită de răceala pielii lui şi de pelicula subţire de transpiraţie de pe frunte.

— Aşa că nu trebuie să-ţi faci griji, nu intenţionez în niciun caz să-ţi solicit un sfat de natură politica, rosti ea după ce se aşezară pe o banchetă lungă din lemn de tec sculptată cu siluete de antilope.

Îşi simţi stomacul răscolindu-se din nou şi-şi duse mâna la gât. Nu putea face absolut nimic pentru a opri fiorul care-i străbătu corpul.

— Nu te simţi bine? întrebă Ramon cu faţa încruntată de grijă autentică.

— Sunt oricum mai bine ca tine. Îi zâmbi slab. Mult mai bine.

Ridică palma la gură, când stomacul i se răzvrăti încă o dată. Ramon o cercetă cu atenţie. Se aplecă puţin mai aproape, de parcă nu-i venea să creadă ceea ce vedea.

— Doamne Dumnezeule, eşti gravidă!

— Da.

— Eu... Asta-i... Felicitări!

— Mulţumesc, Ramon.

Fu îngrijorată că va începe să plângă. Ai naibii hormoni.

— Eşti într-adevăr gravidă. Trebuie să fie un bărbat realmente extraordinar. N-ai făcut asta nici pentru mine. Copilul nostru a fost crescut într-un uter artificial.

Nu putea face absolut nimic ca să se oprească. Lacrimile i se rostogoleau întruna.

— E mort, icni ea. Mort definitiv, Rammy! Şi nu-i decât vina mea!

— Mort? Braţele bărbatului o cuprinseseră, alunecând cu uşurinţă în vechea poziţie confortabilă, cu capul Justinei pe umărul lui şi obrazul lipit de gât. Vorbeşti despre băiatul acela din LA Galactic?

— Da.

— De-aceea te pedepseşti în felul ăsta?

— Nu. Este copilul nostru. Vreau ca el să fie în securitate, în felul ăsta pot să fiu sigură.

— Te cunosc eu, rosti Ramon liniştitor. Asta-i penitenţa la care te supui.

— Poate. Nu ştiu.

— Trebuie să fi fost un bărbat cu totul deosebit.

— A fost. Iar eu am fost o idioată că m-am implicat. Se retrase şi smârcâi din nas, ştergându-se cu palma la ochi. Totu-i atât de-al naibii de complicat...

— A fost un tânăr care credea într-o cauză. Toţi cei mai bătrâni de un secol invidiază asta. Poate că suntem în stare să cumpărăm corpuri tinere prin reîntinerire, dar integritatea şi intensitatea tinereţii rămân de-a pururi amintiri tot mai şterse.

— Nu-nţelegi. El a fost realmente ucis de Starflyer. Ramon se încorda uşor şi o fixă cu privirea.

— Nu cred că vorbeşti serios.

— Ba da. De-aia am venit aici. Unii dintre noi sunt convinşi că Starflyer există cu adevărat şi că Păzitorii au dreptate.

— Justine, nu se poate! Nu trebuie să faci asta. Este o reacţie faţă de pierderea pe care-ai suferit-o, la fel ca sarcina. Vrei să crezi în ceea ce credea el.

— Nu-i vorba numai despre mine, Rammy. Mulţi dintre noi avem aceeaşi părere; şi în curând ni se va alătura un jucător foarte important.

— Ar trebui să discuţi asta cu taică-tău. El ar pune capăt rapid oricăror rahaturi. Asta-i ocupaţia lui.

— Gore a crezut-o înaintea mea.

— *Gore* crede asta?

— Da.

— Dumnezeule! Deci despre asta voiai un sfat?

— Bineînţeles. Cum anume să prezint Senatului ideea că unii dintre membrii săi sunt trădători ai speciei umane?

Ramon se lăsă pe spate şi un surâs amuzat i se lăţi lent pe chip.

— Cu atenţie. Cu foarte, foarte multă atenţie! Deci ăsta-i realul subiect legat de Paula Myo? Lupta dintre tine şi Halgarthi?

— Da.

— Înţeleg... O să-mi împărtăşeşti vreunele dintre dovezile tale?

— Multe sunt circumstanţiale. Ca să le apreciezi aşa cum se cuvine, trebuie să fii de partea receptoare. (în clipa când rosti cuvintele acelea, îşi dădu seama cât de slab sunau.) În vreo două

zile, ar trebui să am dovezi absolute. De aceea pregătesc terenul.

— Tocmai Păzitorii au acuzat-o pe Doi că ar fi agent Starflyer. Pe Preşedintă însăşi!

— Ea nu-i agent Starflyer. Justine îşi reamintea conversaţia pe care tocmai o avusese cu Bradley Johansson. Shotgunul acela a făcut parte dintr-o campanie de dezinformare pentru a-i discredita pe Păzitori.

Bărbatul pocni din degete.

— Interesul tău faţă de reluarea week-end-ului din Sorbonne Wood face parte tot din asta.

— Am fost manipulaţi.

— Ca să ne aducă pe picior de război. Da, acum înţeleg. Exact aşa cum susţin Păzitorii.

— O spui cu atâta scepticism...

— Şi tu ai urmat orbeşte convingerea tatălui tău?

— Nu, recunoscu ea.

— Atunci dă-mi voie, te rog, să judec singur faptele. Iar pân-acum nu mi-ai oferit nimic.

— Dacă o voi face, dacă-ți arăt dovezi indiscutabile, atunci o să m-ajuţi în Senat?

— Justine... Cea mai scumpă dintre toate soţiile mele... Detest să te văd suferind în halul ăsta. Mai întâi, şocul cu Thompson. Actualmente, vinovăţia legata de uciderea iubitului tău. Tu ai fost acolo şi te crezi responsabilă.

— *Sunt* responsabilă.

— Toate astea te fac vulnerabilă emoţional. În astfel de momente te agăţi de cea mai nebunească speranţă de izbăvire. Cei ca Păzitorii ştiu cum să exploateze asta. De-a lungul secolelor sectele şi-au rafinat operaţiunile de recrutare, până au devenit maestre în extragerea devotamentului şi banilor de la adepţi în schimbul propriei lor viziuni a mântuirii.

— Îţi mulţumesc, scumpule, singură n-aş fi dedus niciodată toate astea. Îi aruncă o privire exasperată: Rammy, m-am ferit de vânătorii de zestre şi escrocii în investiţii, înainte să se fi întâlnit străbunicii tăi. Din aşa ceva nu se pot câştiga bani. Nu-i o escrocherie. Nu-i o religie deformatoare. Este cea mai periculoasă ameninţare cu care s-a confruntat specia umană şi în acelaşi timp cea mai evazivă.

— Nu ţi-am putut rezista niciodată când ai fost supărată pe mine.

— Termină!

El îşi ţuguie buzele.

— Rammy, nu contează dacă crezi c-am luat-o razna din cauza durerii. (Palma ei coborî încet pe abdomen.) Ţinând seama de starea mea, este perfect scuzabil. Ai putea cel puţin să-mi cânţi în strună. Ar fi o terapie bună. Vrei să mă refac, nu?

— Femeie diabolică! Nu pot să câştig niciodată cu tine, este?

— Căsătoria a fost victoria ta. Cea mai mare.

— Aoleu, cât te urăsc.

— Rammy, te rog, concentrează-te; dacă dovada aceasta există, mă vei ajuta?

— Ar trebui s-o văd înainte de a mă decide măcar dacă să-ţi ofer un răspuns. Şi, Justine, va trebui să fie o dovadă absolută. Trebuie să-l văd pe Starflyer violând-o pe fiica minoră nelegitimă a Papei; toată înregistrarea IST *in flagrante*. N-o să accept nimic altceva. Nici chiar atunci nu voi garanta nimic.

Ea îi răspunse printr-un surâs larg.

— Aşadar este altă blondă înaltă?

— Femeie rea! O strânse iarăşi cu blândeţe în braţe. Acum vreau să-mi promiți ceva.

— Ce?

— Dacă dovada aceea nu va apărea, o să mergi la cineva care te poate ajuta cu suferinţa asta?

— Cred că glumeşti. La psihiatru? Eu? Bărbatul o ţintui ferm cu privirea.

— Este greu să-mi promiţi? Ştii doar că ai dreptate, aşa că nu va fi nevoie niciodată s-o faci.

— Te-am învăţat bine, este? El strânse modest din umeri.

— Iți dai cuvântul?

— Da.

— Mulţumesc. Se apecă şi o sărută pe frunte: Iar dacă ai nevoie de cineva care să fie lângă tine la naştere...

— Oh, Rammy. (Lacrimile ameninţau să revină.) N-aş putea apela la altcineva.

* * *

Justine tocmai ajunsese la elevatoarele din capătul lungii aripi estice a Clădirii Senatului, când se declanşă alarma. Ea se întoarse şi văzu toate uşile deschizându-se pe coridorul larg, cu personalul privind în jur derutat. O lumină stroboscopică chihlimbarie pulsa deasupra uşii care ducea la apartamentele lui Ramon DB.

— Nu! icni femeia.

Şocul îi transformase muşchii în gheaţă; nu se putea clinti. *El este! Asasinul. Este aici.*

— Apel prioritar de la senatorul Ramon DB, o anunţă e-majordomul.

— Autorizare, murmură ea cu greu din cauza muşchilor parcă paralizaţi ai gâtului.

— Justine...

— Rammy! Rammy, ce s-a-ntâmplat?

— Ah, futu-i, ce mai doare...

— Ce este? Te-a-mpuşcat?

— Să mă-mpuşte? Pieptul meu. Doamne... M-am lovit la cap când am căzut. Văd sânge...

— Pieptul?

— Da. Mitchan încearcă să mă facă să beau apă. Prostul!

— Lasă-l să te-ajute.

— N-o să-l las, dacă scoate defibrilatoarele.

Justine începu să alerge, împingându-se printre nenumăratele persoane care se revărsaseră în coridor. Parcursese jumătate din distanţă, când trei paramedici ieşiră din liftul pentru marfă, strigând tuturor să se dea la o parte, iar o targa automată pentru urgenţe se repezi după ei, urmată de doi medboţi.

— A sosit echipa de prim-ajutor, Rammy. O s-ajungă imediat.

— Ah, bine... În sfârşit, nişte analgezice decente.

— Cum de-ai putut lăsa lucrurile s-ajungă pân-aici? Ţi-am spus, te-am avertizat să-ţi supraveghezi regimul. De ce n-asculţi niciodată?

— Ţţ, ţţ, ţţ. Nu-i chiar aşa de rău. Cel puţin mi-am amintit să-mi copiez memocelula azi dimineaţă.

Paramedicii năvăliră prin uşa care ducea la apartamentele lui Ramon. Justine îi urmă, grăbindu-se prin anticamere unde asistenţi juniori şi interni îngrijoraţi stăteau transfiguraţi în prag, cu chipurile încremenite în expresii înspăimântate.

Ramon se afla pe podea în faţa banchetei din lemn de tec pe care abia stătuseră. Când căzuse, se lovise cu capul de un braţ al banchetei. Sângele dintr-o tăietură deja învineţită de sub ochi îmbibase covorul. Mitchan, principalul lui consilier, îngenunchease lângă el cu ochii umezi de lacrimi neliniştite. Un pahar fusese răsturnat şi apa dilua pata de sânge.

Un paramedic îl împinse pe consilier în lături. Roba lui Ramon fu desfăcută. Paramedicii începură să-i aplice module din plastic pe piele. Braţe mici se descolăciră din medboţi şi porniră să apese duze şi ace în carnea bărbatului.

Justine rămase în spatele tărgii automate, străduindu-se din răsputeri să nu pară neliniştită. Putea să vadă cât de greu îi era lui Ramon să respire. Se crispa la faţă de fiecare dată când pieptul i se ridica în tremurături superficiale. Pe obraz îi curgea o dâră de salivă plină de băşicuţe. Ochii li se întâlniră.

— Toniea Gall va prelua şefia comunităţii africane, şuieră el chinuit.

— Nu vorbiţi, domnule senator, rosti un paramedic şi-i acoperi faţa cu o mască de oxigen.

El o împinse la o parte.

— Fii atentă la ea, spuse privind-o insistent pe Justine. Masca de oxigen fu apăsată înapoi, ferm. Paramedicul îi fixă mâinile.

— Domnule senator, aţi suferit încă un infarct.

— ”Încă unul”! chiţăi Justine.

Era furioasă pe el şi în acelaşi timp speriată. Ramon o privi trist pe deasupra măştii.

— Vă vom seda, domnule senator, rosti paramedicul. De data aceasta va trebui să vă supuneţi reîntineririi. Inima nu vă maipoate susţine. Medicul v-a spus-o deja.

În vederea virtuală a Justinei apăru text. **Gall nu este o aliată. Nu pentru tine. Ea vrea preşedinţia. Nu se va implica în controversă, nu la scara asta.**

— Înţeleg, spuse ea încet.

Îmi pare rău, Justine. Te-aş fi ajutat, ştii asta. Du-te la Crispin, dar fii atentă, este un porc bătrân şi viclean.

— Da, o să fiu atentă, Rammy.

Un medbot îi înfipse un ac în artera carotidă. Bărbatul clipi iute.

Vino şi vizitează-mă când sunt iarăşi tânăr.

— În fiecare zi, îţi promit.

Asta-i bine. O să economisesc o avere cu onorariile la Lumea Tăcerii.

Ea râse, chiar în vreme ce lacrimile îi şiroiau pe obraji. Ramon aruncă o ultimă privire confuză spre cabinetul său, apoi închise ochii.

Ne vedem peste optsprezece luni.

* * *

Petrecu o zi şi jumătate ca să se infiltreze în matricele uriaşului bloc cu apartamente de pe Park Avenue. De unul singur n-ar fi reuşit niciodată, aşa că fusese nevoit să utilizeze câteva cohorte mai pricepute în manipularea sistemelor electronice omeneşti. Oamenii bogaţi îşi priveau cu foarte multă seriozitate securitatea şi utilizau pentru protecţii cele mai avansate şi sofisticate matrice.

După ce datele false fuseseră introduse, sosi la bloc cu un taxi. Doi portari stăteau afară, de o parte şi cealaltă a intrării largi cu marchiză, purtând livrele tradiţionale, cu haine lungi cu nasturi din alamă şi mânuşi albe vârâte sub epoleţi. Îl salutară când trecu prin uşa rotativa şi intră în recepţia vastă din marmură în stil Art Deco. Recepţionerul sobru dinapoia biroului mare şi curb nu era la fel de primitor. Fu nevoit să-i spună identitatea sa curentă şi pe cine ar fi trebuit să viziteze, după care fu verificat pe lista zilei respective. Când legitimitatea îi fu confirmată, recepţionerul îşi permise un surâs scurt, înainte de a-l conduce la unul dintre lifturi.

După ce uşile încrustate cu oglinzi se închiseră, el puse iute mâna pe i-punct şi modifică instrucţiunile ascensorului. Îl duse până la ultimul etaj, al patruzecilea.

Uşa de la apartamentul senatoarei Justine Burnelli fusese cel mai dificil de infiltrat de către cohorte. Marea ei Familie îşi instalase propriile sisteme în apartament, iar acestea erau chiar mai sigure decât ale blocului. Stătu în faţa uşii şi aşteptă răbdător să fie scanat de senzor. Uşa clicăi şi se deschise.

Trecu prin camerele vaste, cu mobilele şi obiectele de artă ce-i confereau aspectul de muzeu. Când ajunse în sufrageria întunecată în care exista o masă de mahon veche de cinci sute de ani, fembotele îşi începură rutina zilnică de curăţenie. Zeci de dispozitive ieşiră din nişele situate în debaraua utilitară de lângă

bucătărie şi începură să aspire, să lustruiască şi să dezinfecteze. Îl ignorară, mişcându-se în jurul picioarelor sale, pe când îşi continuă inspecţia. În reşedinţă nu exista niciun personal de monitorizare; senatoarea îl aducea întotdeauna cu ea din conacul rural al Familiei din Rye. Adesea, ea înnopta singură aici.

Când apărea, era însoţită de câţiva bodyguarzi, fie ai Familiei, fie ai Securităţii Senatului. Aceştia urmăreau orice ameninţare din exterior. El trebuia să aştepte pur şi simplu până ce toţi se pregăteau de culcare.

În cele din urmă decise că dormitorul senatoarei era locul cel mai bun în care s-o aştepte. Se aşeză pe pat şi-şi începu veghea.

* * *

Aşteptase mai bine de douăzeci şi patru de ore, când matricea de management a apartamentului recepta un ordin încriptat din partea senatoarei de a permite accesul unei echipe de suport tehnic de la Securitatea Senatului. Aceasta sosi peste alte două ore: trei bărbaţi, fiecare cu câte două valize ticsite cu echipamente suplimentare de securitate. Îi privi prin senzorii blocului de apartamente când opriră în parcarea subterană a clădirii şi apoi luară liftul de serviciu.

Pe când suiau spre etajul patruzeci, el intră în bucătărie. Frigiderul era încastrat în perete: un cabinet metalic înalt de doi metri, cu uşi duble. Le deschise repede, scoase mâncarea afară şi demontă rafturile, rezemându-le de un perete. Toate pachetele cu alimente le aşeză pe fundul frigiderului. În felul acesta avea loc destul înăuntru. Îşi activă câmpul de forţă la nivelul minim pentru a-şi menţine temperatura corpului şi se aşeză pe mormanul de mâncare, închizând uşile în urma lui.

Auzi echipa intrând în apartament, cu valizele rulând în urmă.

— Hristoase, ia uite-aici! exclamă unul. E cum ar fi avut împăraţii de pe timpuri.

— Ia uite la panoramă!

— Frate, eu nu-mi pot permite nici măcar IST-uri cu ceva de felu-ăsta.

— Ai dracu' bogătani, toţi sunt la fel.

— Hai, băieţi, am venit aici să facem o treabă, da? Mai puţină superioritate morală şi mai multă muncă.

— Vorbeşti ca unul dintre ei.

— Mai exact ca unul dintre asistenţii lor. Senatorii pe care i-am cunoscut realmente nu sunt foarte nasoi.

— Mă scârbesc absolut toţi. Ştii că Piallani are câte patru fete pe săptămână? Curve cu tot felul de ciudăţenii reprofilate, pe care le-aduce din spaţiul de fază III. Figurează chiar pe nota ei de plată – cheltuieli pentru divertisment. Contribuabilii achită notele de plată.

— Faci mişto de noi?

— Puritanii sunt cei mai naşpa. Ai văzut cum îşi tratează Danwal personalul?

Membrii echipei avansară în apartament, făcând evaluări şi schiţând o schemă de instalare. Avură nevoie de şapte ore pentru a consolida securitatea. Matrice suplimentare fură acordate cu cele existente şi senzori suplimentari fură cablaţi în reţeaua apartamentului. Software-ul fu actualizat.

Doi membri ai echipei folosiră dozatorul pentru apă rece al frigiderului în timp ce lucrară în bucătărie. Din fericire, duza acestuia era montată la exterior.

El nu-şi putu utiliza senzorii activi pentru a determina natura specifică a hardware-ului pe care-l instalau, dar auzi destule ca să înţeleagă parametrii de bază ai sistemului. Fişierele de date personale ale oricărei persoane ce folosea ascensoarele ar fi fost examinate instantaneu de Securitatea Senatului. Păsările care zburau pe lângă ferestre aveau să fie observate. Până şi musafirii urmau să fie monitorizaţi constant când se deplasau prin apartament.

Noile scanere erau modele active şi doar învelişul metalic al frigiderului îl proteja de ele. Dacă ar fi ieşit, alarma s-ar fi declanşat imediat. Nu se putea conecta la un nod al cibersferei, pentru a-şi anunţa cohortele despre ce se întâmplase, întrucât sistemul ar fi detectat emisia, iar noul software ar fi direcţionat orice apel prin IR a Securităţii Senatului.

Nu putea decât să stea în frigider. Nu-i păsa, ajunsese în locul unde trebuia, era ascuns şi avea alimente pentru câteva zile. Fostul Bruce McFoster se instală cât mai bine pentru a-şi aştepta ţinta.

* * *

În dimineaţa aceea, majoritatea emisiunilor de ştiri anunţară că senatorul Ramon DB fusese supus pe neaşteptate tratamentului de reîntinerire. Alic Hogan o afişă pe Alessandra Baron pe unul dintre ecranele de pe tăblia biroului său, cu sonorul la minimum. Femeia invitase în studio trei analişti din Washington şi discuta despre implicaţiile politice. Analiştii erau prudenţi; deoarece Senatul era mai mult sau mai puţin unificat în răspunsul său faţă de ameninţarea Dysonilor, politica socială şi economică fusese practic trecută pe linie secundară. Principala speculaţie era legată de numele celui care avea să preia conducerea comunităţii africane. În mod clar, Toniea Gall era principala favorită, deşi Dinastia Mandela nu se proclamase public în favoarea ei.

Tarlo ciocăni la uşă şi intră fără să aştepte un răspuns.

— Şefu', am ceva ce te-ar interesa s-auzi.

— Mulţumesc, încuviinţă Hogan.

E-majordomul lui tăie sonorul Alessandrei Baron. De când Securitatea Senatului introdusese solicitarea de supraveghere, Alic se obişnuise s-o acceseze ori de câte ori avea emisiune. Deocamdată nu izbutise să priceapă motivul pentru care Paula Myo dorise să fie monitorizată. Emisiunea lui Baron era chiar excelentă, cu reporteri investigatori de teren, dar şi cu bârfele mondene standard, şi era limpede că femeia avea contacte politice la nivel foarte înalt. Documentariştii ei erau la fel de tenaci ca orice detectiv al poliţiei atunci când simţeau vreun iz de scandal sau escrocherii financiare. Însă nimic din toate astea nu-i oferea lui vreun temei pentru misiunea de supraveghere, în ciuda faptului că se bucura de confidenţa amiralului, care afirmase că solicitarea fusese o provocare deliberată inspirată de Burnelli, Alic pur şi simplu nu putea să creadă aşa ceva. Paula Myo nu era genul de persoană care să acţioneze din răutate. Acesta era de altfel unul dintre motivele pentru care el menţinuse supravegherea. În ciuda politicii murdare, s-ar fi putut ca de aici să iasă ceva; dacă aşa avea să se întâmple, dorea ca biroul Paris să primească recunoaşterea care i se cuvenea. Dacă s-ar fi dovedit o falsă alarmă, nu putea fi învinuit pentru alocarea de resurse.

Tarlo se aşeză în faţa biroului şi pe chipul său bronzat se lăţi un surâs.

— Avem un rezultat de la mandatul Shaw-Hemmings. De data asta s-ar putea să fie o pistă mai substanţială. Banii au sosit prin intermediul unor obligaţiuni guvernamentale RDNG, care sunt ca nişte bancnote de un milion de dolari; le poţi lua peste tot, totuşi pentru a le onora ai nevoie de un cod de autorizare. Au fost livrate manual la birourile companiei finanţatoare pe Tolaka. Potrivit arhivelor de acolo, codul de autorizare a fost descărcat după aceea la biroul managerului lor.

— Nu ştiam că oamenii mai utilizează asemenea metode.

— Şefu', industria financiară are mai multe moduri clandestine de a mişca banii decât orice dealer de armament de pe piaţa neagră.

— De ce nu s-a folosit un cont de utilizare unică?

— Fiindcă astea rămân curente şi noi le putem accesa cu mandat. Deci, fii atent – obligaţiunile RDNG au fost emise acum treizeci de ani.

— Aşadar este o urmă rece?

— Păzitorii credeau că-i de-a dreptul îngheţată, ceea ce-i o mare eroare. Trezoreria RDNG este notorie pentru lipsa de cooperare în acordarea de acces la arhivele sale. Dar în climatul actual... Va trebui să contactezi direct trezoreria, ceea ce poţi face prin ministrul lor de Finanţe. M-am gândit că ar putea-o face oficiul amiralului. De asemenea, ne-am putea interesa dacă au vândut alte obligaţiuni aceluiaşi cumpărător.

— Bine, o s-aranjez lucrurile.

Privi ecranul care o arăta pe Baron. Femeia îl adusese în studio pe senatorul Lee Ki pentru un interviu; amândoi arătau relaxaţi şi nepăsători, de parcă ar fi ieşit la o cafea.

— Cât crezi că va dura această vânătoare a comorii? Tarlo strânse din umeri.

— Să fiu sincer, nu-mi pot reaminti ca până acum să fi trecut vreodată de primele trei verigi din lanţ. Poate c-o să avem noroc cu obligaţiunile. Este prea devreme ca să ofer un răspuns.

— Bine.

Alic dorise să audă că erau pe punctul de a da marea lovitură, că întreaga structură financiară a Păzitorilor va fi demascată şi că-i vor neutraliza complet. Copilării, îşi spuse el iritat. Privi către biroul deschis, încercând să vadă echipele. Mai bine de jumătate din mese erau goale.

— Renne cum se comportă?

— Haide, şefu', doar ştii că-i cea mai bună Investigatoare din biroul ăsta.

— Bine. Apreciez loialitatea. Alic îi zâmbi cu simpatie bărbatului. Ia zi, se înregistrează vreun progres în cazul marţian?

— Din păcate, nimic. Nimeni nu-şi poate imagina pentru ce ar fi avut nevoie Păzitorii de datele alea. Am înaintat problema echipei tehnice pe care am înfiinţat-o pentru a-ncerca să găsească vreun sens echipamentelor interceptate pe Boongate. Cele două cazuri ar trebui să fie legate, nu? Poate că datele marţiene îi vor ajuta să deducă ceva din componentele alea stranii de generatoare de câmpuri de forţă.

— Asta-i o idee bună.

— Renne a sugerat-o, rânji Tarlo.

— Bine, surâse Hogan acceptându-şi relaxat înfrângerea. Haide, acum şterge-o înapoi la treabă! Până la sfârşitul zilei, o să te-anunţ despre arhivele trezoreriei RDNG.

— Mersi, şefu'.

Felul în care spusese *şefu'* aproape că-l făcu pe Alic să-l creadă.

* * *

Străduţa era într-un cartier scăpătat al Parisului. Îngustă şi ponosită, deloc diferită de alte zece-unsprezece aflate pe o suprafaţă de un kilometru pătrat în jur. Clădiri comerciale înalte se ridicau de ambele părţi, cu faţadele acoperite de ferestre zăbrelite şi cu obloane metalice coborâte şi încuiate peste uşile de acces pentru încărcare. La jumătatea străzii exista o uşă mai mică decât restul, din scânduri solide de nuc vopsite în gri, e-protejată pe dinăuntru. În timpul zilei lăsa impresia că s-ar putea deschide în vreo magazie veche, deşi era permanent închisă. De fapt, era intrarea unui club. Pe afară nu exista nicio firmă, niciun indicator. Dacă trebuia să întrebi, însemna că nu erai suficient de trendy ca să intri.

La ora două şi jumătate noaptea, coada celor care sperau să pătrundă acolo se întindea pe cealaltă jumătate a străduţei înguste şi murdare. Fermecătorii, importanţii, faimoşii şi cei doar bogaţi se foiau laolaltă, se plângeau de frig şi lipsa de demnitate, ingerau, inhalau şi infuzau o mare varietate de substanţe narcotice, urinau pe ziduri şi aşteptau o minune măruntă, care să

le ofere intrarea. Era însă zadarnic. Uşa gri banală era păzită de două gorile uriaşe, dezbrăcate până la brâu pentru a-şi putea etala crustele de crom bulbucat stilate ale implanturilor metalice de amplificare musculară, aidoma unor cyborgi retro-futurişti.

Paula parcurse străduţa până ajunse în faţa cozii, stârnind murmure în egală măsură de uimire şi ostilitate. Una dintre gorile zâmbi politicos şi ridică şnurul de catifea, lăsând-o să treacă.

— Distracţie plăcută, domnişoară Myo, îi spuse într-o şoaptă care bubui ca tunetul.

— Mulţumesc, Petch, rosti femeia când trecu pe lângă bodyguardul de două ori mai înalt ca ea.

Muzică atât de sonoră, încât se apropia de limita durerii; pereţi, podea şi plafon negre, producând o beznă care ducea la mijirea ochilor, până ce instalaţia de deasupra DJ-ului master-mix înflorea în impulsuri holografice orbitor de intense; corpuri atât de strâns apropiate, încât simţeai transpiraţia celorlalţi ştergându-se pe tine când înaintai; căldură de Sahara; băuturi cu preţuri dispreţuitor de mari; un ring de dans aşa de ticsit că nu puteai face altceva decât să te unduieşti într-o imitaţie a sexului – cu excepţia celor cinci oameni din mijloc, care nu imitau nimic. Nimeni nu părea să aibă peste douăzeci şi cinci de ani: băieţi în costume şic şi fete în crâmpeie de vestimentaţie de firmă.

Paula îşi croi drum agresiv spre bar. Din fericire nu trebuia să răcnească până la răgușeală ca să comande ceva de băut. Barmanul încuviinţă în chip de salut şi-i amestecă imediat un cocteil „peach sunset”.

Femeia sorbi din pahar, după care se ridică pe vârfurile picioarelor, ca să privească peste coafurile bizare şi scumpe.

Printre toate hainele de ultimă modă. uniforma lui Tarlo sărea imediat în ochi. Alte două minute de îmbrânceli şi ajunse lângă el.

— Bună! ţipă ea.

Negresa înaltă de care se freca Tarlo îi aruncă o privire de ucigaş în serie. Nu părea la locul ei pe chipul remarcabil de frumos.

— Şefa! surâse Tarlo, surprins şi încântat.

— Trebuie să vorbim.

Bărbatul o sărută senzual pe negresă şi-i zbieră ceva direct în ureche. Ea aprobă fără chef, îi trimise Paulei o ultimă

căutătură de vendetă sângeroasă, apoi se îndepărtă unduindu-se pe tocurile înalte.

Merseră împreună la capătul barului şi Paula mai comandă un cocteil. Aproape că simţea cum se deshidratează. Aici era întotdeauna infernal de cald.

— Ce mai faci? urlă Tarlo.

— Îl irit pe amiralul Columbia.

Tarlo ridică o sticlă frapată de bere braziliană şi o duse la buzele zâmbitoare.

— Cea mai bună slujbă din galaxie.

— Pe-aproape. Am nevoie de-o mică favoare.

— Şefa, ştii doar... orice.

— Este un caz vechi în care vreau s-arunci o privire pentru mine. Mai ţii minte spargerea de la Dudley Bose? A fost înainte de zborul navei *A doua şansă*.

— Vag...

— Pe-atunci am verificat-o şi n-a părut să fie nimic. Acum nu mai sunt la fel de sigură. Este implicată o fundaţie de caritate, Cox Educational, care ar putea fi un paravan pentru spălare ilegală de bani. Cred c-a fost utilizată de mafioţi cu conexiuni politice.

— Eşti sigură?

— Trei dintre administratorii ei au dispărut după ce am început investigaţiile. Ai putea să revezi pentru mine conturile fişate în biroul Paris?

— Ce-ar trebui să caut?

— Orice discrepanţe. Am angajat un expert financiar din exterior să examineze fişierele actuale, dar trebuie să ştiu ce vechime are totul. Ar putea exista falsificări de înregistrări oficiale. Dac-aşa stau lucrurile, cele fişate în Paris sunt singurele noastre dovezi.

— În regulă. Mâine ţi le-am scos.

— Mulţumesc.

— Ce te-a pus pe pista asta dup-atâta timp?

— Am primit un indiciu de la un informator; ăsta-i şi motivul pentru care ne focalizăm pe Baron.

— Baron e implicată?

— Informatorul meu afirmă că ea ar fi făcut parte din muşamalizare. Noi nu suntem siguri. Nu încă. Şi, Tarlo, te rog nu le spune lui Hogan şi celorlalţi. Columbia a mai încercat deja să

mă blocheze o dată în privinţa asta. Trebuie să obţin dovada fără să mi se bage beţe-n roate.

— Hogan habar n-are ce se-ntâmplă la birou. Nu-ţi face griji, te poţi bizui pe mine.

Paula îl sărută pe obraz, aidoma unei surori.

— Mulţumesc. Acum cred c-ar fi bine să revii la prietena ta. Poate c-aşa o să pot supravieţui până dimineaţă.

Îl privi strecurându-se înapoi în îmbrăţişarea transpirată a mulţimii, către locul unde fata îl aştepta cu nerăbdare iritată. Simţi cum un nod de tensiune interioară se destinse în ea. Tarlo părea să fi înghiţit vechea momeală a favorului. Ori asta, ori era un actor superb. De acum n-avea să mai treacă mult până s-o ştie cu certitudine.

8

Paula folosise aproape toate tipurile de sisteme de transport pe care le inventase rasa umană, însă modulele de călătorie din Îngerul Înalt o descurajaseră întotdeauna. Felul în care deveneau transparente dinspre interior, viteza enormă şi câmpul gravitaţional perfect menţinut se combinau într-o dezorientare insidioasă de *montagne russe*. Acum ştia că trebuia să ţină ochii ferm închişi din clipa în care suia şi până ce un ping discret o anunţa că ajunsese la destinaţie.

Când coborî din modul, era aşteptată de doi membri ai trupelor de securitate ai Marinei, în costume blindate, care o salutară milităros.

— Amiralul vă aşteaptă, doamnă Investigator, spuse unul dintre ei.

Paula încuviinţă şi ridică ochii. Se afla la baza Pentagonului II. Prin domul complet opac de deasupra difuza o lumină crem. Îngerul Înalt era în conjuncţie majoră deasupra lui Icalanise, cu Atolul Babuyan orientat direct spre steaua locală. Nu putea să zărească absolut nimic afară.

Gărzile o escortară în lift. Când ajunse la ultimul etaj, fu luată în primire de Anna.

— Mă bucur să te revăd, îi spuse ea.

— Mulţumesc. Cum este viaţa de femeie măritată?

— Ocupată.

Întinse o mână, arătându-i inelele.

— Frumos, aprobă Paula.

— Te aşteaptă. Oscar e cu el. Paula nu se aşteptase la aşa ceva.

— Bine.

Din cauza luminii albe şi uniforme a domului de afară, era greu de precizat dacă ferestrele din cabinetul lui Wilson erau sau nu transparente. Ţinând seama de faptul că aceasta ar fi trebuit să fie o întâlnire ultraprotejată, Paula bănui că erau etanşate. Ea nu ceruse lucrul acesta; în mod destul de evident, îşi făcuse apariţia în toiul unei certe.

Wilson stătea îndărătul biroului său, cu trăsăturile prelungi încordate de enervare. Oscar era în faţa lui, în picioare, cu mâinile în şolduri, pironindu-l cu privirea.

— Probleme? întrebă femeia.

— Una singură, dar uriaşă, răspunse Oscar. Furia îi dispăru de pe chip şi se trânti moale în scaunul cel mai apropiat: Futu-i maica mă-sii!

— Ce se întâmplă? întrebă Paula.

— Te-am invitat aici, deoarece am avut dovada unei trădări foarte serioase petrecute în timpul expediţiei *A doua şansă*, rosti Wilson. (Părea tot iritat şi degetele îi răpăiau pe tăblia biroului.) Aveam nevoie de sfatul tău în privinţa Păzitorilor. Iisuse, dacă ei au dreptate...

— Aţi *avut* dovada? întrebă Paula.

Nu-i plăcuse cum accentuase Wilson cuvântul acela.

— Să-ţi arăt, zise Oscar.

Pe o secţiune lată a peretelui cabinetului începu să fie proiectat zborul navetei între nava stelară şi Foişor. În timp ce micul vehicul îşi părăsi hangarul, Oscar comentă, explicând orientarea antenei şi direcţia în care fusese aţintită. Paula privi totul, fascinată. Era realmente o dovadă concretă, nu circumstanţială, că cineva acţiona în mod activ împotriva intereselor speciei umane. Unul dintre agenţii lui Starflyer se găsise la bordul celei de *A doua şanse*.

— Mulţumesc, rosti ea cu sinceritate discretă. Este exact ceea ce aveam nevoie.

Reacţia emoţională faţă de revelaţie era mai puternică decât se aşteptase, ca şi cum ar fi fost uşor ameţită de alcool.

— Nu, nu este, zise Wilson scurt. Şi asta-i problema dracu'! Asta-i o înregistrare pe care Oscar a făcut-o din înregistrările noastre principale.

— Am trecut în revistă datele din *A doua şansă* când am fost la bordul *Apărătoarei*, explică Oscar. Un Păzitor mă contactase şi spusese destule ca să-mi trezească unele dubii. Am început să răscolesc prin înregistrările vechi şi am găsit asta.

— Cunoşti un Păzitor? întrebă Paula.

Oscar privi precaut spre Wilson. Amiralul se uita drept înainte, inexpresiv.

— Susţinea că-i reprezintă pe Păzitori, preciză Oscar. Vreau să spun că n-au ecusoane sau legitimaţii de membri. Practic n-am de unde să ştiu dacă spunea adevărul.

— Înţeleg. Continuă.

— Amiralul vrea să sublinieze că asta – Oscar flutură din braţ către imaginea încremenită a antenei – este o copie neoficială a înregistrărilor protejate ale navei.

— Şi? întrebă Paula.

— Dă-mi voie să-ţi rulez înregistrarea oficială a aceluiaşi senzor, spuse Wilson.

Imaginea încremenită pâlpâi şi dispăru. Apoi înregistrarea reîncepu, prezentând suprastructura navei *A doua şansă,* care creştea în cadru pe măsură ce naveta părăsea hangarul. Jeturi de poziţionare scuipară vapori de sulf, rotind vehiculul. Porni spre Foişor, lăsând în urmă gigantica navă stelară. Imaginea încremeni.

— La dracu'! rosti Paula.

— Acum două zile am stat împreună aici, privind exact aceeaşi nenorocită de înregistrare oficială, zise Oscar. Arăta antena orientându-se exact cum face în copia mea. Când am rulat-o azi...

Izbi puternic cu pumnul în braţul scaunului. Principala antenă de comunicaţii de pe *A doua şansă* continua să fie pliată în nişa ei de pe fuzelaj.

Paula îşi plimbă privirea de la un bărbat la celălalt.

— Cine mai ştia?

Wilson îşi drese glasul stângaci.

— Doar noi doi.

— Oscar, le-ai spus Păzitorilor ce-ai găsit? întrebă femeia.

— Nu. De când am revenit din misiunea de cercetare, n-a mai existat niciun alt contact.

— Există un jurnal de acces la înregistrările oficiale ale navei?

— Da, răspunse Wilson cu glas obosit. Bineînţeles, acesta a fost primul lucru pe care l-am verificat. Nimeni n-a accesat înregistrarea aceasta în cele două zile care au trecut de când am vizionat-o noi. În acelaşi timp însă...

— În jurnal nu există nicio intrare a copiei făcute de Oscar, ghici Paula.

Oscar îşi lăsă capul în palme.

— Fusesem contactat de Păzitori. De Păzitori! Şi făcusem copii ilegale ale unor date strict secrete ale Marinei drept în mijlocul Pentagonului II, ce mama dracului!

— Ai şters jurnalul de accesări.

— Da. Cu codul meu de autoritate nu-i greu. Ştiu câteva şmecherii...

— Ca noi toţi, încuviinţă femeia. Probabil că eu aş fi putut face o treabă mai bună ca tine. Dar cel puţin asta dovedeşte că cineva poate să intre şi să iasă fără a lăsa urme din înregistrările voastre protejate.

— Care „cineva”? izbucni Wilson. Suntem numai noi doi.

— Trei, îl corectă Paula. Îngerul Înalt vede tot ce se întâmplă în interiorul lui. Ridică ochii la plafonul alb şi lipsit de trăsături şi arcui o sprânceană: Doreşti să comentezi?

Iconul colorat al Îngerului Înalt îi apăru în vederea virtuală.

— Bună dimineaţa, Paula, rosti el.

Wilson făcu o grimasă. În mod evident, uitase cât de pătrunzătoare era atenţia navei stelare extraterestre. Oscar se înroşise la faţă de vinovăţie.

— Ştii cine a modificat înregistrarea oficială? întrebă Paula.

— Nu. Eu văd în interiorul meu, dar sistemele voastre electronice sunt independente şi puternic încriptate, mai ales reţeaua Marinei. Nu deţin niciun mod prin care să ştiu cine a accesat înregistrările oficiale.

— Ai vizionat înregistrarea oficială pe care Oscar şi amiralul au rulat-o aici acum două zile?

— Am văzut imaginile produse de proiectorul vostru holografic. Nu pot garanta în privinţa provenienţei lor din interiorul reţelei voastre.

Un răspuns foarte juridic, gândi Paula, totuşi gigantica navă stelară extraterestră avea dreptate. Nu putea să dovedească originea imaginilor.

— Mulţumesc.

— Şi-atunci ce ne spune asta? întrebă Oscar cu glas tânguitor. Am belit-o rău de tot.

Paula avu nevoie de un moment ca să-şi adune gândurile.

— Prima opţiune şi cea mai simplă: acest cabinet nu este total protejat, iar un agent Starflyer a aflat despre descoperirea voastră. Înregistrările au fost modificate ulterior pentru a elimina orientarea antenei. A doua opţiune: unul dintre voi doi, domnilor, este un agent Starflyer şi a modificat înregistrarea oficială. Opţiunea respectivă înseamnă practic tu, amirale.

— Ia stai dracului...

— A treia opţiune, urmă apăsat femeia. Împreună, voi doi aţi conspirat pentru a produce o înregistrare falsă ca mă discreditaţi atât pe mine, cât şi pe oricare alţii ce se opun lui Starflyer.

— Dacă ar fi aşa, rosti Oscar, de ce ţi-am mai fi spus că ceea ce am văzut a fost modificat pe înregistrarea oficială?

Paula încuviinţă cumpătat.

— O observaţie corectă. Le-am enumerat în ordinea probabilităţii.

— Ei bine, mai adaug eu una, zise Oscar. Dysonii, Starflyer – dacă el există – şi Îngerul Înalt conspiră toţi laolaltă împotriva rasei umane.

— Da, aprobă Paula. Dacă aşa stau lucrurile, atunci avem necazuri mai mari decât crezusem. Mult, mult mai mari.

Toţi tăcură, aşteptând să vadă dacă Îngerul Înalt avea să contrazică afirmaţia. Nu scoase niciun cuvânt.

— Trebuie să fie prima opţiune, spuse Oscar. Ştim că Starflyer s-a infiltrat în Marină din capul locului. Futu-i maica mă-sii, oricare dintre noi poate fi agentul lui!

— Însă noi nu suntem, rosti Paula. Nu te lăsa cuprins de paranoia. Priveşte situaţia aşa: tu ştii că nu eşti agent Starflyer.

— Şi cu ce-ajută asta?

— Este un început. Trebuie să porneşti de la ipoteza că nu tot ceea ce faci poate fi sabotat. Plănuiește-ți acţiunile cu foarte multă grijă.

— Perfect, atunci reparăm înregistrarea oficială, rosti Oscar privindu-l sfidător pe Wilson.

— Nu pot să permit aşa ceva, anunţă amiralul. Compromite declaraţia noastră.

— Are dreptate, zise Paula.

— Dar trebuie s-o facem, spuse Oscar. Este unica dovadă pe care-o avem. Copia mea este înregistrarea autentică. Nu-l poţi lăsa pe Starflyer să scape pe baza unui detaliu de procedură invocat de un avocat şmecher. Ce pizda mă-sii, vorbim aici despre viitorul nostru ca specie!

— Tu ştii în mod cert un fapt: copia este reală, rosti Paula. La fel şi amiralul, întrucât el a văzut înregistrarea oficială înainte să fi fost falsificată. Eu însă n-o ştiu în mod sigur. Bănuiesc că ar putea fi reală, totuşi asta nu-i suficient.

— Nu-mi vine să cred ce-aud! Am o dovadă veritabilă că un nenorocit de trădător a fost la bordul navei *A doua şansă* şi n-o

pot folosi? Înregistrarea originală a fost modificată. Îi aruncă lui Wilson o privire imploratoare. Tu ştii asta! N-am face altceva decât să reparăm sabotajul lui Starflyer.

— Dacă sursa este falsificată, dovada este invalidă, spuse Paula.

— Să fiu al dracu', doar nu poţi să vorbeşti serios! Cu chestia asta-l putem face praf pe Starflyer. Toţi ar şti că el există cu-adevărat.

— Nu aş accepta substituirea unei înregistrări, indiferent cât de nobile ţi-ar fi intenţiile, anunţă Paula. Ar trebui să informez autorităţile cărora te-ai prezenta că înregistrarea respectiva nu este autentică.

— Amândoi, aşadar..., mormăi Oscar posomorât. Pentru Paula nu fu greu să deducă ce gândea el. Opţiunea a cincea: el era unicul inocent.

— Starflyer n-a avut pe de-a întregul succes în această acţiune, spuse ea. Poate că a evitat să fie prins, dar noi avem acum o dovadă suplimentară a autenticităţii sale.

— La ce pizda mă-sii ajuta asta? se strâmbă Oscar. Ai zis chiar tu că n-o putem folosi.

— N-o putem folosi în mod public.

— O dovadă suplimentară? repetă Wilson. Ştiai deja?

— Suspectam destul de puternic şi încă de mult timp. Acumulasem multe dovezi circumstanţiale, însă, din nou, problema este că nu sunt suficiente pentru a le prezenta tribunalului.

— De aceea ai dorit să urmăresc cazul Marte?

— Da, amirale. Femeia îl privi deschis pe Oscar: M-ar fi putut aduce mai aproape de Păzitori. Eu nu am nici acum vreo rută de acces la ei. Dacă aş avea şi am partaja informaţiile, atunci ei m-ar putea ajuta să dau de urma lui Starflyer.

— Când mă vor mai contacta, le voi spune, încuviinţă Oscar înfrânt.

— Probabil că nu vor dori să vorbească şi cu mine, urmă Paula. Încearcă totuşi să-i convingi. Încearcă atât cât poţi de insistent. Este foarte important să conlucrăm la cazul acesta.

— Sigur că da.

— Şi eu ce dracu' fac cu Marina între timp? întrebă Wilson. Suntem complet compromişi.

— Nu cred că pot fi făcute prea multe. În mod evident, va trebui să sporeşti securitatea, dar este imposibil ca Starflyer să

poată împiedica acţiunile majore pe care le întreprinzi. Inerţia politică, fiscală şi fizică dinapoia Marinei este mult prea mare.

— Însă trădătorul le poate spune Dysonilor totul! L-am văzut deja comunicând cu ei.

— Chiar dacă Dysonii ar şti ora exactă la care navele Marinei trebuie să sosească la Poarta Iadului, crezi că va conta câtuşi de puţin? Realmente? Ei ştiu că-i vom ataca acolo la un moment dat. Apărările lor vor fi pe atât de puternice pe cât le pot construi. Ne-au văzut tehnologia militară în acţiune. Nu s-a schimbat absolut nimic.

— Puterea stă în detalii, spuse Wilson. Dacă Dysonii ştiu cu exactitate ce putem face, vor fi în stare să contracareze.

— Ei ştiu ce facem pe 23Pierdute şi totuşi campania aceea de insurgenţă pare să aibă un succes remarcabil.

— De acord, însă aici folosim o armă de tip unic. Dacă o neutralizează, am belit-o.

— Nu poţi schimba prea mult graficul temporar al atacului, asta este clar. Acum trebuie să controlezi cât mai bine restul conflictului. Informaţiile trebuie compartimentate. Procedurile de securitate internă trebuie întărite, începând cu reţeaua şi cu matricele voastre. Porniţi de la ipoteza că toate informaţiile vor fi aflate finalmente de Dysoni. Între timp, voi încerca să-i identific pe trădători.

— Crezi că Columbia lucrează pentru Starflyer? întrebă Wilson.

— Deocamdată nu sunt sigură. În tot cazul, acţiunile lui sunt în detrimentul meu personal, dar asta nu-l face vinovat de nimic altceva decât de faptul că este un politician.

Wilson îşi trecu mâinile prin păr.

— La dracu'! Tot nu pot să cred că cineva ar fi în stare să-şi trădeze propria specie.

— Din câte am înţeles, acţiunea respectivă nu este voluntară. Starflyer exercită un fel de control mental asupra agenţilor săi. Încă nu ştiu natura lui. În prezent sunt pe urmele câtorva asemenea agenţi. După ce-i vom aresta, poate că vom reuşi să determinăm metodologia.

— Ştii deja identitatea unor agenţi Starflyer? întrebă Wilson.

— Am câţiva suspecţi, da.

— Sunt asociaţi cu Marina?

Paula examina întrebarea cu atenţie. Sosise aici pregătită să împărtăşească multe informaţii, totuşi modificarea înregistrărilor protejate ale Marinei era o surpriză extrem de neplăcută. Nu exista niciun mod prin care să spună câtă încredere putea avea realmente în Wilson şi Oscar. Până nu era absolut sigură, trebuia să privească opţiunea trei ca fiind foarte probabilă, ceea ce însemna limitarea oferirii de informaţii.

— Am motive să cred că o firmă de avocatură şi o bancă din New York au acţionat drept centru de distribuţie financiară pentru Starflyer. Specialiştii pe care i-am angajat pentru a le examina conturile au ajuns la o conexiune interesantă. Un anume Seaton, care este unul dintre avocaţii pe care încercăm să-i localizăm, a fost director non-executiv în consiliul de administraţie al companiei Bayfoss.

— Asta se ocupă de fabricarea sateliţilor-senzori, spuse repede Oscar. Le-am utilizat modelele de explorare de sol în divizia TSC de explorare pentru cartografierea noilor planete.

— Aceeaşi companie a fabricat şi sateliţii de clasă Armstrong pe care i-a avut *A doua şansă*, spuse Paula. Asta înseamnă că hardware-ul integrat în sateliţi trebuie considerat suspect.

— Futu-i maica mă-sii..., şopti Wilson. El şi Oscar schimbară oprivire îngrozită. Câţi am pierdut în Cetatea Neagră?

— În total, nouă, răspunse Oscar. Patru dintre ei au fost din clasa Armstrong.

— Şi imediat după aceea, bariera a dispărut.

— Starflyer ştia cum s-o dezactiveze?

— Depinde, zise Paula. Dacă acceptaţi ipoteza Păzitorilor că acest război a fost declanşat în mod deliberat de Starflyer, atunci este foarte probabil ca unul sau mai mulţi dintre sateliţii aceia să fi conţinut un dispozitiv capabil să dezactiveze bariera.

— Iar trădătorul de la bord a declanşat blestemăţia în timp ce noi eram acolo, rosti Oscar şi închise ochii parcă de suferinţă. Deci noi am anulat bariera şi i-am lăsat pe Dysoni să iasă. Doamne Dumnezeule!

— Nu *noi*, nu oamenii, preciza Paula. Am fost însă manipulaţi pentru a produce rezultatul dorit.

— Dar de unde ştia Starflyer? întrebă Wilson derutat. Dacă a plănuit toate astea cu decenii în urmă, atunci trebuia să fi ştiut că Dysonii se aflau în interiorul barierei şi să fi ştiut de asemenea în ce fel putea să dezactiveze bariera. Cum?

— Asta este cu certitudine ceva ce intenţionez să-l întreb când voi pune finalmente mâna pe el, zise femeia. Deocamdată însă vă sugerez să vă concentraţi asupra acestei informaţii ca un exerciţiu de limitare a daunelor. Cred că Bayfoss mai furnizează şi acum echipamente Marinei, nu? În tot cazul, raportul către acţionari susţine că se descurcă bine cu vânzările militare.

— Da, încuviinţă Wilson. Este o companie specializată în astroinginerie şi apelăm extensiv la ea.

— Pentru componente esenţiale?

El dădu încet din cap.

— Da, au contracte ca furnizori la câteva proiecte strict secrete.

— Poate că ar fi bine să vă uitaţi mai îndeaproape la componentele acelea.

* * *

Ozzie se trezi când razele subţiri de lumină solară puternică îi trecură peste chip. Partea lor din Insula 2 se rotise iarăşi către soare, după ce timp de nouă ore fusese învăluită în propria-i umbră. Aici, în haloul de gaze, “noaptea” nu era deloc atât de întunecată pe cât ar fi fost pe o planetă, totuşi le oferea o pauză rezonabilă de la strălucirea nemiloasă a soarelui. Îşi controla ceasul; într-adevăr, dormise nouă ore. Corpul lui avea nevoie de mult timp ca să recupereze după zilele petrecute în imponderabilitate.

Deschise fermoarul sacului de dormit şi se întinse leneş. Un fior prelung îi străbătu tot corpul; în sac, nu purtase decât şortul şi ultimul lui tricou decent. Era suficient cât timp sacul era închis, dar temperatura aerului de aici se situa la nivelul începutului de toamnă. Ozzie bănuia că Insula 2 se afla actualmente într-un curent de convecţie care revenea în circuit de la secţiunea exterioară a haloului de gaze spre căldura marginii interioare. Bâjbâi în jur, căutându-și pantalonii de velur uzaţi şi peticiţi, apoi îşi trase cămaşa cadrilată, privind îngrozit cum alte cusături pocniră în lungul mânecii. Vechea blană de oaie, acum cenuşiu-închis, împiedica frigul să-i ajungă la piept.

În mod normal, o dimineaţă răcoroasă petrecută în aer liber ar fi fost destul de revigoratoare. Puse cap la cap, perioadele pe care le petrecuse cu drumeţii şi campinguri pe planetele din

Commonwealth depăşeau de acum un secol. În acelaşi timp însă Ozzie nu avea încredere în recif şi eterna sa orbită prin haloul de gaze, iar în prezent frigul nu făcea decât să declanşeze amintiri ale planetei Citadelei de Gheaţa.

Sacul său de dormit se găsea într-o parte a micului adăpost pe care-l improvizaseră din segmentele rupte ale bunei şi bătrânei *Găsitoarea-potecii*. Lemnele de pe punte şi flotoare fuseseră adaptate în pereţi scunzi, iar vela veche şi zdrenţuită fusese întinsă deasupra pentru a înjgheba acoperişul. În găurile cele mai mari, îndesaseră mănunchiuri de frunze uscate de la arborii locali, ajutând la menţinerea unui paravan rezonabil, cu toate că razele soarelui pătrundeau prin sute de locuri. Nu-l construiseră pentru a-i feri de elementele naturii, ci doar pentru a le oferi puţină intimitate. După spaţiul extrem de limitat în care se înghesuiseră pe *Găsitoarea-potecii*, un loc privat numai al tău juca un rol remarcabil pentru moral.

Îşi trase bocancii, care deşi zdreliţi, erau încă în stare destul de bună. Din păcate nu acelaşi lucru se putea spune despre şosete; avea nevoie realmente de o sesiune prelungită de cârpire. În mod miraculos, nu-şi pierduse pachetul cu ac şi aţă. Îl regăsise cu o zi în urmă, când îşi examinase conţinutul ruc-sacului, în asemenea momente începeai să apreciezi ce însemna adevăratul lux.

Pregătit să înfrunte o nouă zi, Ozzie împinse în lături perdeaua-ușă grosolană. Orion reaprinsese deja focul din tăciunii de ieri. Cănile lor metalice ponosite erau echilibrate deasupra flăcărilor pe un ciob de polip asemănător unei ardezii, încălzind apă.

— Au mai rămas cinci cuburi de ceai, anunţă Orion. Şi două ciocolate. Ce vrei?

— Ce dracu’, hai să ne trăim niţel viaţa, nu? Ciocolată!

Băiatul surâse larg.

— Şi eu.

Ozzie se instală pe una dintre proeminenţele rotunjite de polip negru-abanos şi maroniu pe care le utilizau ca scaune. Făcu o grimasă când întinse piciorul.

— Cum merge cu genunchiul? se interesă Orion.

— Mai bine. Trebuie să fac nişte exerciţii, să-şi dea drumul. E-nţepenit după ziua de ieri.

Cu o zi în urmă merseseră până în vârful recifului, unde copacii se terminau brusc şi polipul sterp şi cenuşiu ca o stridie se îngusta şi se prelungea într-o excrescenţă subţire şi lungă. Înaintaseră cu prudenţă pe segmentul triunghiular, simţindu-se expuşi în mod inconfortabil. Cu cât se îndepărtau, atracţia gravitaţională se reducea. Ozzie estimase că va dispărea complet cam la cinci sute de metri după sfârşitul pădurii. Se întorseseră, revenind la adăpostul arborilor.

Ozzie decisese că excrescenţa era o platformă de asolizare, echivalentul aerian al unui ponton. Dacă un Silfen zburător dorea vreodată să viziteze locul, ar fi coborât pur şi simplu pe capătul îndepărtat al excrescenţei, după care ar fi mers în salturi prelungi către partea principală a recifului, cu greutatea sporindu-i pe măsură ce înainta.

În rest, atracţia gravitaţională era constantă pe Insula 2. În a treia zi după ce *Găsitoarea-potecii* ajunsese la recif, ei călătoriseră pe suprafaţa opusă a acestuia, care era practic un duplicat al părţii pe care asolizaseră. Marginea sa era o stâncă îngustă şi curbată, acoperită cu tufişuri mici şi smocuri de iarbă înaltă, asemănătoare cu bambuşii. Gravitaţia se curbase alarmant când începuseră să traverseze stânca, lăsându-le senzaţia verticalităţii pe toată durata tranziţiei.

La jumătatea drumului, Ozzie privise îndărăt şi văzuse că stătea perpendicular faţă de poziţia pe care o avusese cu o sută de metri în urmă. Acceptarea fenomenului era chiar mai deconcertantă decât autoorientarea în imponderabilitate.

În timp ce Orion puse cuburile de ciocolată în căni, Ozzie începu să descojească unul dintre fructele mari sur-albăstrui pe care le culeseseră din junglă. Pulpa lor avea o textură granulată şi gust de măr aromat cu scorţişoară. Era unul dintre cele opt fructe comestibile pe care le descoperiseră deocamdată. Ca toate celelalte ambienturi spre care duceau potecile Silfene, reciful era perfect capabil să întreţină viaţă.

Tochee ieşi din junglă, cu manipulatoarele înfăşurate în jurul containerelor pe care le umpluse cu apă. Un pârâiaş curgea peste solul de polip neregulat la cincizeci de metri de adăpostul lor, iar apa din el era atât de curată încât utilizarea filtrului era aproape inutilă.

— Bună dimineaţa, prietene Ozzie, rosti extraterestrul prin intermediul matricei palmare.

— ’Neaţa.

Ozzie sorbi din ciocolata caldă.

— Echipamentele mele nu au detectat niciun fel de activitate specifică unor circuite electrice. Extraterestrul masiv ridică doi senzori pe care-i luase cu el: Probabil că maşinăriile se află foarte adânc în recif.

— Mda, probabil c-ai dreptate.

Chiar şi după atâta timp petrecut împreună, Tochee nu ţinea minte că lui Ozzie îi plăcea ca la micul dejun să aibă tihnă şi linişte.

— Unde-ai mers? întrebă Orion în vreme ce Ozzie mesteca stoic din fruct.

— Cinci kilometri în direcţia aceea.

Tochee formă un tentacul din excrescenţa manipulatoare şi indică.

— Cred că mijlocu-i într-acolo, arătă Orion aproape perpendicular pe tentaculul lui Tochee.

— Eşti sigur?

— Nu ştiu. Unde-i, Ozzie?

Ozzie indică scurt cu degetul mare peste umăr.

— La nouă kilometri, încolo.

— Îmi cer scuze, spuse Tochee. Instrumentele mele nu posedă o funcţie de navigare ca a ta.

— Ai văzut ceva interesant? întrebă Orion.

— Mulţi copaci. Nişte creaturi zburătoare mici. Niciun fel de forme de viaţă mari sau înzestrate cu raţiune.

— Păcat...

Băiatul tăie cu briceagul o felie mare dintr-un fruct purpuriu şi muşcă din ea cu poftă. Sucul i se scurse pe bărbie, încurcându-se în tuleiele bărbii.

— Vreo peşteră, ceva?

— N-am văzut niciuna.

— Trebuie să existe pe undeva o cale de acces spre nucleu. Mă-ntreb dacă nu-i chiar în vârful excrescenţei? În lungul axei nu poate să existe gravitaţie, fiindcă acolo se echilibrează totul. Aşa zice Ozzie. Eu fac pariu că nu-i decât un tunel pe toată lungimea chestiei ăsteia.

— Logica ar dicta distanţa cea mai scurtă. Un pasaj de acces spre nucleu ar începe cu siguranţă la suprafaţă, în mijloc.

— Mda... Pun pariu că-s o grămadă de peşteri şi chestii de-astea. Cred c-acolo trăiesc locuitorii recifului, ca morlocii.

Ozzie sorbi iarăşi din ciocolată, evitând contactul vizual. Deja regreta că-i spusese povestea aceea.

— Tu mai crezi că aici locuieşte ceva, prietene Ozzie? întrebă Tochee.

— Altfel care ar fi scopul recifului?

— N-am mai văzut nici urmă de vreo creatură mare.

— Nu, pentru că sunt în subteran.

Ozzie îşi termină ciocolata şi-şi legă din nou părul cu un şiret din piele, ca să nu-i intre în ochi.

— Nu sunt în subteran, rosti el. Nu construieşti insule într-o chestie ca haloul ăsta de gaze pentru ca dup-aia să le populezi cu specii de troglodiţi. Aici nu locuieşte nimeni.

— Ce-i un troglodit? întrebă Orion.

— Cineva care trăieşte sub pământ.

— Iartă-mă, prietene Ozzie, rosti Tochee, dar haloul acesta de gaze este în sine complet ilogic. Încă este posibil să găsim forme de viaţă în subsol. Altfel de ce ar fi construit insule în cer?

— Ca absorbitoare de carbon, răspunse Ozzie. Totu-i o chestiune de scară, ceea ce, recunosc, este greu de cuprins. Până şi eu am dificultăţi serioase când mă uit în sus şi văd că cerul se-ntinde la nesfârşit. Noi ştim însă că în haloul ăsta de gaze zboară foarte multe forme de viaţă. Fiindcă-i un amestec oxigen-azot standard, putem spune fără să greşim că toate respiră oxigen şi expiră bioxid de carbon sau alt produs rezidual. Eu unul sunt sigur c-ar fi necesare miliarde de ani pentru ca formele astea de viaţă să vicieze ceva atât de gigantic ca haloul de gaze, totuşi se va întâmpla... dacă nu este activ procesul opus. O poţi face fie artificial, cu maşinării, fie ecologic, cu plante. Şi asta-i reciful – o parte a ecosistemului. Probabil că-n acelaşi timp joacă rolul de livadă cu pomi fructiferi şi sursă de apă potabilă. Echivalentul unei oaze dintr-un deşert aerian.

— Ai spus că la interior sunt maşinării, rosti Orion pe un ton acuzator.

— Nenică, sigur că există un fel de generator gravitaţional şi tot el are probabil şi funcţia de cârmire; sunt aproape sigur c-a fost pus pe curs de interceptare cu noi. Toate celelalte sunt însă biologice.

— Da’ ce rost are, dacă pot curăţa aerul cu maşinării?

— Bănuiesc c-au construit totul de-a dreptul ca amuzament, ca să se bucure că trăiesc în ceva atât de fantastic. Eu unul ştiu c-aş fi făcut-o, dacă aş fi putut. Am făcut deja ceva în felul ăsta, la o scară minusculă însă, acasă.

— Serios?

— Da, da-ţi repet: la o scară foarte mică.

— Cum?

— Este un ambient artificial; nimic special şi lipsit de importanţă. Motivul pentru care mă interesează să localizez generatorul gravitaţional din reciful ăsta este c-aş putea înţelege cum să-l folosesc ca să-l dirijăm undeva. Ridică o mână ca să-i oprească pe ceilalţi doi: Nu, băieţi, nu ştiu deocamdată unde-i, dar un grad de control ar fi util la momentul ăsta, nu credeţi? Realmente, nu mai avem nicio opţiune.

— Aşa ai zis şi pe insula de apă.

Rânjetul lui Orion era dovada purei lipse de respect.

— Asta dovedeşte cât de puţine ştiu. Haidem, probabil că Tochee are dreptate şi gura de vizitare este în apropierea centrului. Să mergem şi să vedem dacă n-o putem găsi.

* * *

Complexitatea junglei recifului îl fascina pe Ozzie; era o operă de artă. Între sol şi primul nivel de ramuri exista un interstiţiu aproape uniform de vreo patru metri. Perfect pentru oameni sau Silfeni să umble confortabil în gravitaţia redusă fără să se lovească cu capul de ramuri. De fapt, dacă se întâmpla să te împingi prea energic în tălpi, reţeaua de crengi şi rămurele era îndeajuns de densă pentru ca o simplă lovitură cu palma să te ajute la a-ţi diminua curbura mersului-lunecat. Practic se putea vorbi despre o plasă de siguranţă amplasată deasupra capetelor. Ozzie avea convingerea că era o construcţie deliberată. De aceea, dacă arborii nu erau nici curăţaţi de uscături şi nici scurtaţi de crengi, iar el nu văzuse nicio dovadă în acest sens, fuseseră probabil configuraţi genetic ca să crească în felul acesta. Chiar şi pentru o societate cu resursele necesare construirii haloului de gaze, aşa ceva însemna foarte multă muncă.

Exista de asemenea o abundenţă de varietate; întinzându-se de la copacii care ar fi putut proveni în mod direct din pădurile

oricărei planete U-congruente, până la bizarele tuburi purpurii de forma unor hornuri, alături de o mulţime de specii extraterestre, aşa cum era reţeaua globulară flexibilă în care aterizase Orion. Pe jumătate, Ozzie se aşteptase să vadă şi un mahon crescând prin tot exotismul acela.

Straturile de polip acoperite cu o pojghiţă de lut prezentau o diversitate la fel de mare: benzi mate alb-cenuşii ca scrumul, angrenate cu bulbi maronii şi ghemotoace intestinale crem, funii cu noduri de culoarea genţianei şi conuri castanii deschise la vârf, la baza cărora erau băltoace de apă rece. Proeminenţele castanii împestriţate cu albastru în formă de ciupercuţe erau frecvente, însă toate aveau diametrul de peste doi metri.

Ozzie se gândi că Johansson avusese dreptate să numească “recife” creaţiile acestea. Arborii, aşa cum înţeleseseră iute, trăiau în simbioză perfectă cu polipul. Nu exista un strat gros de sol care să susţină rădăcinile, ci copacii erau alimentaţi cu apă şi substanţe nutritive chiar de către coral. La rândul său, aceasta trebuia să absoarbă lent lutul format din frunzele lor căzute şi putrezite pentru a se autoregenera.

Existau poieni, petice largi în care nu creşteau copaci şi unde lumina soarelui era orbitoare. În solul subţire şi nisipos de acolo, puţinele smocuri de iarbă, sau plante încâlcite lăsau impresia stranie de lipsă de viaţă în mijlocul junglei luxuriante. De fiecare dată când cei trei ajungeau într-un asemenea loc, se menţineau în apropierea lizierei de arbori, parcă temători de cerul deschis.

Ozzie era aproape sigur că ştia de unde provenea incertitudinea respectivă. În haloul de gaze putea să existe orice... care să coboare asupra lor fără avertisment din întinderea albastră, infinită.

— Crezi c-aici există poteci? întrebă Orion. Ai spus că Johansson a revenit în Commonwealth de pe un recif.

— S-ar putea, admise Ozzie.

De altfel îşi purta permanent rucsacul cu el, pentru eventualitatea în care nimereau peste începutul unei poteci; insistase ca băiatul şi Tochee să-şi poarte mereu asupra lor obiectele esenţiale. Aveau atât de puţine echipamente şi rezerve rămase, încât pur şi simplu nu-şi puteau permite să piardă mai multe. În adâncul sufletului, Ozzie spera că în mijlocul unei asemenea expediţii vor începe într-adevăr drumul cel lung care să-i scoată de pe recif. Dorinţa aceea era o reacţie directă la circumstanţele

sale. În prezent nu se mai concentra decât asupra simplei supravieţuiri. Călătorise atât de mult până acum, încât drumurile îl oboseau teribil. Cu siguranţă, nava stelară a Commonwealth-ului zburase deja până la Perechea Dyson şi se întorsese. Îl deprima gândul că răspunsul avea să-l aştepte la revenirea acasă, o succintă notă istorică în unisferă.

Se irita când se surprindea îngăduindu-şi asemenea speculaţii nostalgice. După ce îndurase atâtea, merita să descopere comunitatea Silfenilor adulţi.

— Am început să ştiu când suntem pe o potecă, zise Orion. O pot simţi.

— Cred că pot împărtăşi această conştientizare, rosti Tochee. Ştiinţa respectivă nu are nicio logică, ceea ce este dificil pentru mine, dar uneori descopăr o certitudine interioară.

Ozzie, care fusese conştient de mai mult timp de trăsătura respectivă, rămase tăcut. Chestia realmente grozavă a ajungerii acasă avea să fie abandonarea lui Orion şi Tochee într-un hotel decent şi plecarea cât mai departe de constanta şi înnebunitoarea lor pălăvrăgeală.

Matricea palmară anunţa că se apropiau de centrul geometric al recifului. Punctul exact era greu de definit într-o zonă cu diametrul de două sute de metri, deşi în mod sigur ei se găseau la jumătatea distanţei dintre vârfurile ambelor extremităţi ale recifului. Un indiciu vizual bun îl reprezenta mărimea arborilor, care deveneau mult mai înalţi. De ce, totuşi? *Oare centrul este partea cea mai bătrână? Asta n-ar fi tocmai raţional.* Trunchiurile lor erau însă masive aici, largi de câţiva metri, astfel că solul aflat imediat dedesubt era arid şi prăfos. Polipul înconjurător crăpase şi solzii de mult morţi se ridicau aidoma unor colţi neregulaţi în jurul scoarţei. Deasupra, plafonul de ramuri şi frunze era atât de dens, încât lumina se reducea la nivelul unei străluciri palide şi uniforme.

— Mai în faţă e mai multă lumină, spuse Orion.

Raze strălucitoare de lumină solară se filtrau pe lângă trunchiuri. Merseră într-acolo, mijind ochii după atâta timp petrecut în tăcerea crepusculară a copacilor masivi.

Lumina provenea de la o poiană largă de mai bine de un kilometru. De data aceasta o pătură de verdeaţă acoperea solul, o plantă la fel de tenace ca piciorul-caprei, dar cu frunze verde-jad subţiri şi înalte până la gleznă, care foşneau precum

foiţa de calc. Un gard din tuburi de polip purpuriu forma un perimetru precis, ridicându-se deasupra copacilor groşi şi curbându-se mult deasupra lor, astfel încât extremităţile le erau aliniate orizontal peste recif.

— Sunt hornuri! declară Orion.

Vapori albi supurau din ele, spiralând apoi deasupra vârfurilor copacilor. Ozzie îşi reaminti panglicile de nori bizar de asemănătoare cu nişte râuri pe care le văzuseră când se apropiaseră.

Orion se întinse imediat pe jos şi-şi lipi urechea de sol.

— Prietene Orion, ce faci? întrebă Tochee.

— Ascult după zgomote de maşinării. În peşterile din adânc trebuie să existe fabrici.

— Nu detectez nicio activitate electrică sau magnetică, spuse Tochee.

— Calmează-te, nenică, zise Ozzie. Ia întreabă-te: fabrici care să producă... ce?

Orion îl privi derutat, după care strânse din umeri.

— Habar n-am.

— Bine, atunci. Să nu ne pripim cu concluziile.

— În mijlocul poienii este ceva, anunţă Tochee.

Ozzie îşi folosi inserţiile pentru transfocare. În centrul mării de frunze foşnitoare se afla un pilon negru, scund.

— Aşa mai vii de-acasă...

Orion ajunse acolo primul, sărind, plutind câte trei-patru metri prin văzduh cu fiecare pas. Ozzie efectua paşi mai prudenţi, menţinând o privire precaută asupra cerului de deasupra, iar Tochee glisa cu o viteză modestă.

Pilonul era înalt de trei metri şi se ridica dintr-un petic larg de polip albăstrui, lipsit de sol sau plante. La jumătatea înălţimii sale fusese gravat un cerc de simboluri, formate din linii lungi şi subţiri ce se curbau sub toate unghiurile, cu câteva puncte orbitale. Şanţurile şi indentaţiile fuseseră umplute cu un cristal transparent. Ozzie le scană cu matricea palmară şi fluieră când citi rezultatul.

— Diamant! Asta-i o protecţie anticoroziune a naibii de scumpă!

— Ce fel de rune sunt? întrebă Orion.

Simbolurile aveau o oarecare similitudine cu ideogramele, dar nu erau în nicio limbă omenească.

— E ca un fel de indicator pentru poteci?

— N-am nicio referinţă, răspunse Ozzie. Tu, Tochee?

— Regret, însă nu am nici eu nimic.

Ozzie începu să scaneze solul, care era destul de solid. Niciunul dintre senzorii lui nu putu detecta vreo cavitate sub pilon. Nu se înregistra de asemenea nicio activitate electrică, niciun circuit îngropat imediat sub suprafaţă. Privi enervat pilonul, în vreme ce Orion îi dădea surescitat ocol, urmărind cu degetele liniile tuturor simbolurilor. După aceea, Ozzie privi înapoi peste întinderea deschisă a poienii şi o concluzie neplăcută îi răsări în minte.

— Căcat! scuipă el brutal. Căcat, căcat, căcat!

Trase un şut în baza pilonului. Degetul mare îl duru, aşa că expedie alt șut, şi mai tare.

— Au!

Şută cu celălalt picior.

— Nu-mi vine să cred, în pizda mă-sii, nenică! Răbufnea toată frustrarea, toată furia care se acumulase în el; se descărca pe acest unic şi simplu artefact. Îl ura pentru ceea ce era, pentru tot ce reprezenta.

— Ce s-a-ntâmplat, Ozzie? întrebă încet Orion. Băiatul îl privea neliniştit.

— Ce s-a-ntâmplat, în pizda mă-sii? O să-ţi spun în pula mea ce s-a-ntâmplat! Izbi iarăşi pilonul cu piciorul, totuşi nu la fel de tare. Am petrecut luni de zile în sălbăticie, mâncând fructe de căcat, când nu-mi doream decât o friptură cu nişte cartofi prăjiţi; de fapt, nu numai că le doresc, le visez. Umblu în zdrenţe de parc-aş fi din Epoca de Piatră. N-am mai făcut sex de... nici nu mai ştiu dac-am făcut vreodată. Nu m-am mai îmbătat de-atâta timp, încât ficatul mi se simte sănătos. Mi s-a tras apa cu un ocean cu tot, în cea mai mare băşcălie cosmică existentă vreodată. Dar am acceptat tot căcatu' ăsta, fiindcă ştiu că tu – da, TU! – te uiţi şi mă ghidezi şi manipulezi potecile, astfel ca-n cele din urmă să ne-ntâlnim. Da', nu se poate, tu trebuie să mai faci una ca să mă simt umil; trebuie să te mai distrezi o dată cu aşa-zisul tău umor de tot căcatu'. Împunse cu un deget spre pilon: Eu *nu cred* că-i deloc distractiv! Ai înţeles? Suntem clari ce-nseamnă „nu" aici?

Orion privi timid în jurul luminişului.

— Ozzie, cu cine vorbeşti? Nu mai văd pe nimeni cu excepţia noastră.

— Ne urmăreşte. Zi, nu ne urmăreşti?

— Cine? insistă băiatul.

— Comunitatea de adulţi. Adevăraţii Silfeni.

— Da?

— Bineînţeles.

Orion reveni către pilon.

— Şi-atunci ăsta ce-i?

Ozzie expiră prelung şi şuierător printre dinţii încleştaţi şi se strădui să se calmeze. Era greu. Dacă nu-şi lăsa furia să ardă, ştia că avea să sfârşească ghemuit ca un fetus şi plângând de frustrare reală.

— Nimic. Nimicul cel mai stupid şi mai nesemnificativ de pe tot blestematul ăsta de recif. Pân-acum îl respectasem pe gagiu' care-a conceput haloul de gaze... vreau să zic că-i*impresionant*. Acum cred că-i idiotul cel mai cretinoid din toată galaxia. Vrei să ştii ce-i ăsta? De ce-i aşa complet vizibil, stând aici izolat, cu soarele strălucind pe el ca pe nu ştiu ce celebritate? E numărul de serie al recifului, în pizda mă-sii, nenică!

* * *

LuminăDimineaţăMunte detectă navele ce se apropiau, încă de la cincisprezece ani-lumină depărtare. Douăzeci veneau spre escala intermediară cu patru ani-lumină pe oră; erau cele mai rapide nave ale oamenilor pe care le observase deocamdată. Asta era de aşteptat, ei nu aveau alternativă decât să-şi trimită cele mai bune nave împotriva escalei intermediare.

Un segment din principalele sale rutine de gândire observă că de fiecare dată când o parte din el se întâlnea cu nave stelare ale oamenilor, acestea erau întotdeauna mai rapide decât fuseseră data anterioară. Viteza cu care oamenii îşi dezvoltau şi-şi avansau baza tehnologică era atipică pentru societatea lor ca un tot, care părea foarte dezorganizată, cu numeroase instanţe de *corupţie* a clasei conducătoare şi clasei administrative. Studierea datelor extrase şi animaţiile personalităţilor umane pe care le rulase arătaseră că anumite grupuri mici de indivizi erau capabile de organizare la nivel ridicat în interiorul unor domenii specializate. În decursul frecventelor izbucniri de războaie în timp

ce erau încă restricţionaţi pe planeta lor originală, grupurile de “savanţi pentru armament” ţineau întotdeauna cont de clasa conducătoare şi primeau resurse disproporţionate pentru a-şi încheia sarcinile.

Decise un lucru: clasa conducătoare trebuia să fi revenit la vechiul ei şablon comportamental şi îngăduise clasei savanţilor pentru armament un acces superior la resurse. Dezvoltarea aceea trebuia urmărită cu atenţie; cu imaginaţia lor nebunească, oamenii puteau fi în stare să producă riscuri foarte periculoase la un nivel strategic, în loc de nivelul tactic în care se angajaseră deocamdată. Din fericire, LuminăDimineaţăMunte avea încă arme capabile să devasteze întregi sisteme stelare, pe care deocamdată le ţinuse în rezervă. Deoarece pregătirile pentru a doua sa incursiune erau aproape terminate, acum erau gata de a fi utilizate împotriva sistemelor stelare din Commonwealth. De data aceasta, rezistenţa oamenilor ar fi fost foarte mică. Radiaţiile i-ar fi ucis pe toţi, lăsându-le intacte clădirile şi instalaţiile industriale.

LuminăDimineaţăMunte rafină şi analiză datele senzorilor săi, învăţând tot ce putea despre distorsiunile generate de fiecare navă şi despre natura procesului de manipulare a energiei. Începu să-şi pregătească defensivele, stopând fluxul de materiale şi nave către cele 23 de planete noi. Şapte sute şaptezeci şi două de generatoare de găuri-de-vierme de pe cei trei asteroizi originali rămaşi pe orbita găurii-de-vierme interstelare începură să-şi ajusteze configuraţia; la fel procedară cele cinci sute douăzeci de generatoare completate până acum pe cei patru asteroizi noi pe care se stabilise. Câmpurile de forţă fură ranforsate în jurul tuturor aşezărilor ce conţineau grupuri de stabili. Instalaţiile de armament fură pregătite de luptă. Navele de atac se deplasară spre poziţiile de pornire.

Navele stelare omeneşti începură să încetinească. Se opriră la douăzeci şi cinci unităţi astronomice depărtare de gaura-de-vierme interstelară şi se materializară în spaţiul real. LuminăDimineaţăMunte deschise instantaneu douăzeci de găuri-de-vierme în jurul fiecăreia. Şase sute de proiectile fură lansate prin fiecare, urmate de patruzeci de nave. După aceea modifică din nou găurile-de-vierme, pentru a încerca să împiedice navele stelare să scape prin propriile lor găuri-de-vierme, o tehnică

perfecţionată în prima etapă a expansiunii sale în spaţiul Commonwealth.

Imediat ce navele stelare ale oamenilor îşi închiseră sistemele de propulsie superluminice, ele deveniră extrem de dificil de detectat. Proiectilele nu se puteau fixa pe nicio ţintă. Senzorii din toate navele lui LuminăDimineaţăMunte se străduiră să recepteze emisiile de radiaţii; radarele erau complet ineficiente. Doar găurile-de-vierme în sine puteau oferi oarecare ghidare, deoarece undele lor de distorsiune dezvăluiau urme vagi de ecouri, deşi până şi acelea erau evazive, neoferind niciodată de două ori acelaşi şablon de reflecţie. Întregul asalt se poticnea.

Apoi apăru un nou punct de distorsiune. Şi încă unul. Alte cinci. În douăzeci de secunde, trei sute de mici vehicule omeneşti se apropiară de gaura-de-vierme interstelară cu viteza de patru ani-lumină pe oră. Aşa cum prezisese LuminăDimineaţăMunte, oamenii utilizau aceeaşi procedură de atac pe care o folosiseră cu atâta eficienţă deasupra lui Anshun.

Mii de roiuri de grupuri de stabili începură să modifice structura energetică a găurilor-de-vierme bazate pe asteroizi, aliniindu-le deschiderile asupra proiectilelor superluminice, interferând cu propriile lor structuri de energie exotică. Rafale aleatorii de radiaţie irupseră în lungul traiectoriilor proiectilelor, când distorsiunile incompatibile se ciocniră şi suprapunerile lor se scurseră înapoi în continuumul spaţio-temporal.

Uriaşa operaţiune de deviere înregistra succes, abătând şi perturbând zborul proiectilelor, îndepărtându-le de gigantica gaură-de-vierme interstelară şi de masivul său ansamblu suplimentar de asteroizi, echipamente şi instalaţii. Pe măsură ce interferenţele sporiră, proiectilele oamenilor abandonară vitezele superluminice la milioane de kilometri depărtare de ţintă, gonind cu nouăzeci la sută din viteza luminii. La viteza aceea, până şi rarefiatele particule ale vântului solar aveau un impact cinetic letal. Sfere furioase de plasmă se revărsară în jurul tuturor punctelor de ieşire, mult mai luminoase decât steaua locală.

A doua salvă de o sută de proiectile superluminice ţâşni spre gaura-de-vierme interstelară. De data aceasta, LuminăDimineaţăMunte avu mai mult succes în localizarea coordonatelor originii lor. Propriile sale proiectile fură redirecţionate. Mii de explozii de fuziune saturară spaţiul în locurile unde bănuia că pândeau navele stelare omeneşti. Vârtejuri întunecate se iscară

în interiorul mareelor de particule elementare. Senzorii le testară, căutând cauza.

Trei proiectile omeneşti izbutiră să se apropie de gaura-de-vierme interstelară înainte ca interferenţa lui LuminăDimineaţăMunte să le silească afară în continuumul spaţio-temporal. Irupseră instantaneu în suliţe de plasmă relativistă, care împroşcară radiaţii dure ce arseră toţi senzorii aliniaţi către ele. O zonă de vânt solar largă de peste un milion de kilometri străluci purpuriu slab, alimentată cu energie. Câteva nave explodară, supraîncărcate de talazul pârjolitor. Câmpurile de forţă ce protejau secţiuni ale asteroizilor se tensionară sub efortul de a rezista colosalului input energetic. Avură loc zeci de străpungeri localizate, care permiseră fasciculelor de raze X şi gama să spintece echipamentele şi maşinăriile de dedesubt. Patru generatoare de găuri-de-vierme fură vaporizate pe loc. Mii de stabili fură iradiaţi şi muriră instantaneu. Opt roiuri de grupuri fură pierdute. Gaura-de-vierme interstelară rămase neafectată, cu câmpul de forţă rezistând în faţa vijeliei electromagnetice. Lent, nebuloasa purpurie se întunecă şi dispăru.

La marginea sistemului stelar, LuminăDimineaţăMunte expedie sute de nave care să gonească spre micii noduli trădători din interiorul plasmei nucleare pe care o dezlănţuise, trăgând cu armele cu fascicul şi lansând salvă după salvă de proiectile de mare viteză. Navele stelare omeneşti se retraseră în găurile lor de vierme autogenerate. LuminăDimineaţăMunte reuşi să submineze trei dintre ele, lăsându-le expuse la furia completă a navelor sale atacatoare. Câmpurile lor de forţă erau excepţional de puternice, dar nici măcar ele nu puteau face faţă asaltului direct pe care-l orienta asupra lor.

Trei explozii noi înfloriră, aproape neobservate în potopul de particule elementare ce sfârtecau secţiunea aceea a spaţiului. Senzorii de unde cuantice ai lui LuminăDimineaţăMunte observară că cele şaptesprezece nave stelare omeneşti supravieţuitoare zburară înapoi în vid. Monitoriza mult timp, pentru a vedea dacă va urma un al doilea val. Alte nave stelare nu mai apărură.

Mai multe rezerve şi echipamente sosiră prin gaura-de-vierme interstelară de la sistemul său natal. LuminăDimineaţăMunte îşi reluă pregătirile pentru următoarea etapă a extinderii în Commonwealth-ul oamenilor.

* * *

Barry şi Sandy erau atât de surescitaţi, încât abia dacă mâncară ceva la micul dejun – nici chiar omleta cu crustă de brânză şi peşte produsă de ‘botul bucătar. Panda li se alătură şi lătră fericită, dând din coadă pe când ocolea masa, cerşind vreo bucăţică.

— Ne poţi duce la navele stelare, tati? întrebă Barry când Liz îi aşeză farfuria în faţă.

Sandy icni şi deveni foarte atentă.

— Îmi pare rău, fiule, nu azi. Platformele orbitale nu sunt deschise pentru vizitatori.

— Eu nu sunt un vizitator, replică băiatul indignat. Eşti tatăl meu şi te voi însoţi.

Existau momente în care devotamentul simplu şi absolut al lui Barry aducea un nod în gâtul lui Mark.

— O să mai discut cu şeful, promise el. Poate că-ntr-o zi reuşesc să te strecor.

— Şi pe mine! insistă Sandy.

— Normal.

Liz îi aruncă o privire acuzatoare peste masă. Bărbatul ştia exact ce gândea ea: *Cum o să-ţi respecţi promisiunea asta?*

— Nu mai face aşa, îl admonesta Liz pe Barry.

— Ce? protestă băiatul, afişându-şi faţa de inocenţă rănită, care le era de acum foarte familiară.

— Te-am văzut dându-iPandei pâine prăjită.

— Haide, mă, mamă! Am scăpat-o, ce naiba!

— Avea unt pe ea, interveni afectat Sandy. Şi i-ai dat-o din mână.

— Pârâcioaso!

— Terminaţi, amândoi, rosti Mark.

Încercă să nu mai zâmbească în timp ce parcurgea ştirile ce se derulau pe ziarecranul său echilibrat pe ceaşca de cafea, îi venea greu; acesta era un adevărat mic dejun în familie, din genul pe care-l îndrăgise când locuiseră în Valea Ulon, dar un eveniment tot mai rar în ultima vreme. Nu putea spune că viaţa ar fi fost dificilă aici, ba chiar dimpotrivă. Casa cu etaj în care locuiau era construită din secţiuni strălucitoare din compozit de oţel-carbon, asamblate de construboţi. Deşi privită din exterior părea de buget redus, interiorul era spaţios şi dotările de lux.

Numai bucătăria în sine costa probabil mai mult decât bătrâna lui camionetă Ables pe care o avusese în Randtown, cu toate gadgeturile automatizate cunoscute în Commonwealth, cu suprafeţele meselor şi dulapurilor din marmură de Ebbadan şi uşile din stejar franţuzesc maron-auriu. Toate celelalte încăperi erau la fel de bine dotate; iar dacă ţi se părea că-ţi lipsea ceva, puteai comanda orice ai fi dorit de la un site-catalog din unisferă, iar oficiul de personal al proiectului îţi aranja furnizarea. Acelaşi lucru era valabil pentru haine şi alimente.

Nu, viaţa de familie era uşoară, însă munca în sine îi înghiţea tot timpul şi-l ţinea departe de copiii săi. Mai puţin azi. Aceasta era ziua lui liberă, prima după mult timp. Aranjaseră ca nici copiii să nu meargă la şcoală, pentru ca toţi s-o poată petrece împreună.

— Acum putem merge? imploră Barry. Tati, te rugăm, noi am terminat!

Mark încetă să mai citească articolul despre bătălia politică pentru conducerea comunităţii africane din Senat. O privi pe Liz, aşteptându-i permisiunea. Femeia îşi ţinea cu ambele mâini cana mare de ceai; majoritatea pâinii prăjite franţuzeşti îi rămăsese neatinsă pe farfurie.

— Bine, încuviinţă ea.

Copiii chiuiră şi ieşiră în goană din odaie.

— Nu uitaţi de gelul de dinţi! strigă femeia în urma lor. Şi costumele de baie!

Panda lătră fericită.

Mark şi Liz schimbară zâmbete între ei.

— Ne găsim ceva timp şi pentru noi diseară? întrebă el, străduindu-se să sune nepăsător.

— Da, scumpule, şi mie mi-ar plăcea să facem sex. Dacă nu suntem dărâmaţi după ziua de azi, fără doar şi poate.

Împărtăşiră alte surâsuri, mai intime şi mai jucăuşe. Liz îşi înfulecă ultima porţie.

— Hmm, cam mult piper... Va trebui să modific reţeta ’botului.

Bărbatul se uită la fereastra uriaşă dinapoia ei şi verifică vremea. Liz stătea întotdeauna cu spatele la fereastră, indiferent în care odaie din casă s-ar fi găsit.

— Urăsc peisajul ăsta! anunţase ea în a treia lor zi în oraş. Este cadavrul unei lumi, o planetă-vampir.

— Pare a fi o zi frumoasă, rosti Mark voios privind soarele ce strălucea pe piatra şi regolitul nisipos de afară. Lacul ar trebui să fie îndeajuns de cald ca să se poată înota.

— Mda...

— S-a-ntâmplat ceva?

— Nu. Ba da! Locul ăsta... Mă scoate realmente din pepeni, scumpule.

El ridică ziarecranul. Ştirile continuau să se deruleze în jos.

— Indiferent ce s-ar întâmpla, n-o să mai fim multă vreme aici. Dintr-o zi în alta, flota Marinei ar trebui s-ajungă la Poarta Iadului.

Liz aruncă o privire către uşa deschisă şi-şi coborî glasul:

— Şi dacă asta nu-i suficient?

— Va fi.

— Atunci Sheldon de ce mai construieşte flota asta?

— Fiindcă a avut o paranoia sănătoasă la momentul când a început totul. Oricum probabil că va folosi navele stelare chiar dacă o să-i alungăm pe Dysoni până pe planeta lor natală.

— Să te-audă Dumnezeu!

— Commonwealth-ul este tot ce au oamenii; noi suntem toţi laolaltă într-un grup mare. N-ar fi fantastic dacă am putea porni altă civilizaţie umană de cealaltă parte a galaxiei? Ar fi probabil complet diferită de asta. Acum ştim în ce fel să ne evităm greşelile, să construim ceva nou. Ar exista destui voluntari ca să devină viabil; uită-te numai câţi oameni au colonizat locuri stranii ca Far Away şi Silvergalde!

— Mda... Liz se lăsă pe spate şi-l privi cu atenţie: Iar aici ne-am include şi pe noi?

Entuziasmul lui Mark cunoscu un picaj neplăcut.

— Nu ştiu. Tu ce părere ai?

— Părerea mea fermă este să ne creştem copiii în siguranţa şi securitatea Commonwealth-ului, cu condiţia ca acesta să supravieţuiască. După ce ei vor fi mari, şi îndeajuns de responsabili pentru a lua singuri decizii, pot începe să se gândească dacă doresc să umble hai-hui prin sălbăticii.

— Aăă, da, sigur. Pe mine însă m-atrage.

— Îmi dau seama, scumpule. Şi voi fi încântată să discutăm despre asta ceva mai târziu, să zicem peste vreo cincisprezece ani.

— Ah... Bine, nu cred că asta va fi unica tentativă de colonizare intergalactică. Cred că ne dezvoltăm spre atingerea unei autentice epoci de aur. S-ar putea ca atacul Dysonilor să fi fost lucrul cel mai bun care ni s-a petrecut vreodată, deoarece ne-a scuturat din automulţumire. Ia gândeşte-te – flotile întregi care zboară în necunoscut! Pun pariu că într-o bună zi vom ajunge şi în alte galaxii. Asta ar fi chestia supremă, nu crezi?

Liz îi zâmbi tolerant.

— Uit întruna cât de tânăr eşti.

— Vrei să zici că tu n-ai merge? întrebă Mark, surprins şi uşor tulburat.

— Nu m-am gândit la aşa ceva, scumpule, îţi mărturisesc cinstit. Fă-mi totuşi un hatâr şi nu mai pomeni despre asta copiilor; şi-aşa lumea lor este destul de agitată fără să mai introducem asemenea idei nebuneşti.

— Ce fel de idei? întrebă Barry.

Stătea în prag şi târa după el haina, ţinând-o de o mânecă.

— O să-ţi zic mai târziu, replică Mark în mod reflex şi apoi îi făcu cu ochiul. Când nu-i mama de faţă.

— Să nu-ndrăzneşti, mârâi Liz. Barry chicoti încântat.

— Sigur că da, tati. Reveni către casă: Suri, eu ştiu ceva ce tu nu ştii!

— Ce? chiţăi Sandy.

— Nu-ţi spun.

— Porcule!

Liz surâse şi dădu ochii peste cap.

— O să fie o zi foarte lungă.

* * *

Mark aranjase să împrumute de la garaj un Ford Trailmaster7. Se înghesuiră toţi în vehicul, cu Panda în spate, şi el porni de pe domeniul lor mare către simulacrul de şosea de centură care ocolea aşezarea. Toate lucrările de construcţii civile fuseseră încheiate acum şi oraşul avea mărimea maximă, adăpostind douăsprezece mii de tehnicieni, savanţi şi ingineri care se ocupau cu asamblarea navelor stelare în docurile orbitale, însă şi echipajele ce aveau să le deservească.

Soarele puternic strălucea de pe cerul purpuriu-deschis, reflectându-se pe alocuri orbitor de pe clădirile din materiale

compozite ale oraşului. Între acestea, solul era nisip cu grăunţe mari, presărat cu roci ce clivau ca mica. Nicăieri nu creştea nici măcar o singură buruiană. Nimeni nu avea grădini. Flora U-congruentă nu era permisă aici. Sute de grădinoboţi modificaţi patrulau permanent oraşul, pulverizând nisipul cu inhibitori biologici ce împiedicau creşterea oricăror plante. Apele de canalizare de la clădiri erau pur şi simplu cumulate în rezervoare ce erau expediate pe Cressat şi de acolo pe Augusta, ca şi toate gunoaiele. Nu se îngăduia ca nimic să polueze mediul virgin.

Liz strâmbă din nas spre oraş, în timp ce goneau pe şoseaua de centură.

— Locul ăsta seamănă cu Gaczyna, declară ea când trecură de o franciză Bab's Kebabs de la capătul unui mall comercial.

— Ce-i aia?

— Un loc din Rusia unde erau antrenaţi spionii în timpul Războiului Rece. Se spunea că avea printre altele copia perfectă a unui oraş american, astfel ca agenţii să se poată familiariza cu viaţa în Occident. La fel e şi planeta asta – o copie a Commonwealth-ului. Tot ce asociem cu viaţa cotidiană se găseşte aici, dar de fapt nu-i real.

— Dinastia face tot ce poate pentru a ne fi confortabil.

— Da, scumpule, ştiu. N-a fost un reproş, ci doar o observaţie.

Mark încuviinţă şi se concentra asupra şofatului. Liz începea să-l îngrijoreze. Proiectul navelor de salvare stârnise în ea o melancolie la care el se adapta cu greu. În mod firesc, ea era firea optimistă, pe care bărbatul se baza pentru simţ practic şi încredere pozitivă. Ţinând seama de ce apucase el să-i spună azi la un moment dat, criticile şi proasta ei dispoziţie nu erau semne bune. Pe de altă parte, Mark înţelegea ce voise să spună despre Gaczyna. El nu mai fusese niciodată într-un loc cu atâţia 'boţi. Unicele persoane pe care Dinastia le accepta aici erau cele implicate în construirea navelor de salvare. Nu exista o economie de servicii, ci Taoţii se ocupau de toate treburile casnice; până şi Bab's Kebabs, alături de toate celelalte magazine din mall, erau automatizate. Când un Taot se defecta, nu era reparat aici, ceea ce ar fi necesitat o industrie secundară şi oameni care să nu fi avut legătură cu proiectul navelor de salvare. Mark văzuse camioane întregi pline cu Taoţi defecţi care erau expediaţi pe Augusta pentru depanări. Era un mod costisitor de organizare,

însă unicul posibil pentru menţinerea nivelului de securitate asupra căruia insista Nigel Sheldon.

Ieşiră de pe şoseaua de centură pe un drum de pământ, care ducea în dealurile de deasupra oraşului, dincolo de centralele de fuziune. Lui Mark îi făcea realmente plăcere să stea la volan şi să şofeze manual. Pe planetă nu existau alte drumuri cu excepţia străzilor din oraş şi a grilei sale întinse de clădiri industriale. Toate drumeagurile de aici fuseseră făcute de rezidenţii care exploraseră vecinătăţile. Bărbatul coti la stânga la prima bifurcaţie, apoi la dreapta, urmând un traseu despre care i se povestise. Cauciucurile Fordului ridicau mult praf şi adânceau făgaşele lăsate de roţi.

După o oră ajunseră la lăcuşor. Cu kilometri în urmă, nisipul lăsase loc stâncilor goale. De jur împrejurul lor se zăreau pantele abrupte şi unduite ale lanţurilor muntoase ce se întrepătrundeau. Nu se vedeau nici albii secate, nici făgaşe de eroziune; atmosfera planetară nu existase de suficient timp pentru începerea acestor trăsături geologice, deşi ploile transportau cu regularitate nisip de regolit către zonele mai joase, de unde avansa constant în oceanele puţin adânci. Aici, la altitudine, apa şiroia peste neregularităţile reliefului în pânze neîntrerupte până găsea bazine şi adâncituri în care să colecteze. Lăcuşorul era lung şi oval, cu apă până aproape de marginea superioară. În timpul ploilor, se revărsa printr-o despicătură adâncă de granit negru în extremitatea estică.

— Ce limpede este! exclamă Barry, când se opriră pe margine.

Pe lângă undele minuscule ce reflectau cerul de catifea, nu se zărea absolut nicio mişcare. Puteau vedea perfect fundul de piatră care cobora lent în centru.

— Exact ca Trine’ba, surâse el larg.

— Pe-aproape, aprobă Liz. Haideţi să ne schimbăm.

Cei patru intrară după aceea în apă, scoţând exclamaţii înaintea răcelii lacului. Glasurile răsunau clar prin aerul de munte, ricoşând în ecouri din pantele înalte şi neuniforme din jur.

— Mi-e dor de peşti, mărturisi Sandy pe când înota precaut, îndepărtându-sede mal.

Mark insistase să poarte aripioarele pneumatice fixate de spatele costumului de baie şi, de data aceasta, fetiţa nu protestase.

— Nici peşti, nici alge, comentă el spre Liz.

Era straniu, de obicei asociase apa cu viaţa, în vreme ce aici situaţia era complet invers.

— Vor veni şi ele, zise femeia. De fiecare dată când cineva înoată aici, lasă bacterii în urmă. Peste o sută de ani, lăcuşorul acesta va fi cea mai mare cuvă naturală de cultură a planetei şi, de fiecare dată când va ploua, va trimite gândăcei noi peste planetă.

— Întotdeauna ne lăsăm urma pe unde trecem, aşa-i?

— Cam aşa-i. Cred că asta-nseamnă evoluţia la nivel galactic. O planeta care produce viaţă îndeajuns de inteligentă ca să inventeze zborul interstelar îşi va răspândi ADN-ul printre stele. Iar evoluţia este un câmp de bătălie al naibii de dur.

— Asta sună cam ca teoria Gaia.

— Dusă la extrem, bănuiesc că este. Mă-ntreb dacă Dysonii o recunosc la un nivel instinctiv. În tot cazul ei erau decişi să transforme Elan. Mai ţii minte imaginile cu biorafinăria de la marginea lui Randtown pe care le-a trimis Morton?

— Aşadar, cei care au construit barierele ştiau de ce erau capabili Dysonii?

— Da. Bariera era un gard anti-iepuri de dimensiuni stelare, aşa cum au fost cele construite în Australia după ce au început imigrările. Iar noi am apărut cu cleştii tăietori de sârmă. Să dea dracii, da' tâmpiţi mai suntem! Poate că ăsta-i modul prin care evoluţia ne anunţă că suntem depăşiţi.

Mark se ridică în picioare pe piatra alunecoasă şi porni către margine.

— Nu suntem tâmpiţi, ci avem principii. Sunt mândru de asta, sunt mândru de ceea ce suntem în mod colectiv.

— Sper să ai dreptate, scumpule. Liz ieşi o dată cu el şi se înveli repede cu un prosop mare. Mai aveţi cinci minute! strigă ea spre copii.

Aceştia se aflau acum la câţiva metri de mal şi se stropeau cu Panda. Barry flutură din braț către ea.

— Poftim!

Mark răsuci sigiliile a două cutii cu ciocolată fierbinte şi-i întinse una chiar în clipa când începuse să aburească.

— Mulţumesc, spuse femeia şi-l sărută.

— Mă mută, zise el scurt.

— Unde?

— În altă parte a proiectului.

Bărbatul ridică ochii. Unul dintre sateliţii flori-spaţiale luneca deasupra orizontului. Chiar şi acum masiva formă de gigaviaţă îi dădea fiori. Când te gândeai că în univers exista o societate care-şi putea îngădui să producă aşa ceva pur şi simplu ca divertisment! Asta era inspirator. Era genul de acţiune spre care ar fi trebuit să năzuiască o nouă civilizaţie umană, nu constanta cursă comercială urmărită şi preamărită de Commonwealth.

— Ce vrei să spui? întrebă Liz şi glasul ei avea o urmă de oţel.

— Dinastia nu construieşte acolo doar nave de salvare. O flotă atât de mare, care călătoreşte printr-un spaţiu cosmic despre care nu ştim nimic, are nevoie şi de protecţie.

— Iisuse! scuipă ea dispreţuitor. Trebuia să-mi fi dat seama: construiesc nave de război.

— Fregate, da. Este un design nou, mai mic şi mai rapid decât clasa *Moscova*. În plus, propulsia are ceva diferit. Nu ştiu ce anume. Şi nimeni nu suflă un cuvânt despre armamentul din dotare.

— Mare surpriză! Ce le-ai răspuns?

Mark sorbi fără grabă din ciocolata fierbinte, ordonându-şi gândurile. Detesta momentele când aveau controverse. În primul rând, Liz era mult mai pricepută ca el la argumentaţii...

— Asta nu-i genul de slujbă la care îţi alegi postul. O ştim amândoi.

— Bine, încuviinţă ea. Cred c-aşa-i. Atât că nu-mi place ideea ca tu să lucrezi pentru armamente.

— Nu lucrez pentru armamente. Vor să pun pe picioare sistemul de asamblare. La navele de salvare, se utilizează altă metodă, cu secţiuni pre-asamblate. Hangarele de asamblare ale fregatei sunt combinate cu docul orbital. Componentele individuale sunt trimise direct pe orbită şi tot acolo sunt integrate.

— Ura, alt uriaş progres tehnologic!

— Liz, rosti el acuzator, suntem în război. Din câte aud, s-ar putea să nu-nvingem. S-ar putea realmente ca acesta să fie adevărul.

Ea se aşeză pe un bolovan mare şi-şi privi deznădăjduită cutia de ciocolată caldă din mâini.

— Ştiu. Iartă-mă că-s atât de afurisită. Atât doar că... mă simt realmente neajutorată.

— Alo, făcu bărbatul şi se apropie de ea, cuprinzând-o cu braţul după umeri. În cazul în care ai uitat, convenisem că tu trebuie să mă susţii pe mine.

Ea îi surâse fără putere şi-l strânse de mână.

— N-a existat niciodată o asemenea convenţie, scumpule.

— Deci n-ai nimic împotriva chestiei ăsteia?

— Nu. Cred că nu.

— Mulţumesc. Să ştii că pentru mine asta-nseamnă totul. Liz îl trase mai aproape de ea.

— Sunt atât de fericită că te am! În clipa de faţă, nu mi-aş dori să fiu cu nimeni altcineva.

— Nici eu n-aş fi putut face faţă la aşa ceva fără tine. Arătă spre copii: Şi fără ei. Însă fregatele sunt capătul drumului. De când am plecat de pe Elan, alergăm întruna. Gata! Alte surprize nu vor mai exista pentru noi.

— Sper să ai dreptate, scumpule. Sper din toată inima.

* * *

Duzele duşului proiectau apa cu o viteză ce lovea pielea Mellaniei până aproape de punctul durerii. Ea nici măcar nu trebuia să se răsucească, întrucât jeturile o izbeau din toate părţile, iar duzele baleiau în sus şi în jos. Spuma îi curgea pe corp, când matricea de management adăugă săpun aromat. Altă apă, mai rece, îndepărta spuma şi temperatura ei înviora femeia după căldura care o făcuse să se destindă. Jeturile se opriră şi aer cald şi uscat răbufni prin fante dispuse de jur împrejurul cubiculumului mare din marmură, îndepărtându-i umezeala pielii şi uscându-i părul.

Mellanie se înfăşură într-un prosop uriaş purpuriu şi crem şi reveni în dormitorul apartamentului de serviciu. Michelangelo nu se ridicase de pe patul mare. O privi leneş, în timp ce se îmbrăca.

— Să fiu al dracu’ dacă nu mă bucur c-ai plecat de la Baron! îi spuse. Te-ai fi ratat la ea – i-o jigodie fără suflet.

Mellanie îi aruncă un surâs fugar şi afurisit.

— În vreme ce noi avem o relaţie profundă şi importantă.

— Eşti bună la pat. Amândoi ştim asta. Super-excitantă!

— Şi tu eşti un profesor bun.

— Da?

Era aproape ca şi cum el ar fi fost cel sfios, care căuta o asigurare din partea femeii.

— Doar mă-ntorc la tine, nu? zise ea. Şi amândoi ştim că mă descurc destul de bine la emisiune ca să nu mai fiu nevoită, de fapt, să mi-o pun cu tine. Da-mi place, îmi place foarte mult.

Dinspre pat se auzi un mârâit. Bărbatul se rostogoli de pe saltea şi-şi dădu pe spate părul lung, cu şuviţe. Mellanie nu-şi putu opri ochii să nu-i întârzie pe corpul lui. Era ca un Apollo tânăr, care revenise din nou printre muritori.

— Să dea dracu'... nu te-nţeleg, se plânse Michelangelo. De fapt, ce vrei?

Ea zâmbi larg, străduindu-se să intre în bluza asimetrică.

— Postul tău.

— Ştii ceva, dacă orice altă reporteră de vârsta ta mi-ar fi spus chestia asta, aş fi râs pur şi simplu şi aş fi dat-o uitării, ca fiind lamentabil de naivă. Dar în cazul tău... nu-i nimic de râs.

— Ai grijă pe cine jigneşti azi, pentru că ar putea fi chiar cel căruia mâine îi duci cafeaua!

— Am reţinut.

— Haide, recunoaşte – am făcut o treabă bună cu reportajul despre navele de salvare, nu?

— N-am văzut în viaţa mea un Halgarth senior atât de băgat în corzi. Felicitări!

— Deci, cafeaua o vreau tare şi numai cu o bucăţică de zahăr.

— Ei, făcu el o grimasă, nu eşti chiar aşa de bună. Nu încă.

— Ştiu. Vreau s-ajung la navele de salvare ale Sheldonilor. Ăla chiar c-ar fi un reportaj de senzaţie cât timp aşteptăm navele stelare să se-ntoarcă de la Poarta Iadului.

El o privi gânditor.

— Şi celălalt subiect-bombă cum merge?

— Scandalul financiar de la New York? Mellanie suspină. Nu prea grozav. Toate pistele sunt stinse şi reci. În plus, autorităţile şi-au băgat şi ele nasul. Unde-i impactul ineditului, când toată gaşca ştie despre ce-i vorba? Exclusivitatea este ţelul şi Dumnezeul nostru, aşa cum, pe bună dreptate, mi-ai spus când am început lucrul aici. Vezi că n-am uitat?

— Mda, încuviinţă el lent.

— Poftim? Mellanie cunoştea bine ezitarea aceea; bărbatul detesta să cedeze până şi cel mai mic avantaj. Care-i problema?

— Bine – scurt îndrumar: nu analizezi corect şi complet problema. Încerci să dai de urma a trei avocaţi destul de cunoscuţi care au fost implicaţi în afaceri financiare necurate, da?

— Da.

Ea nu spusese nimănui de reportajul despre Starflyer. Nu încă. Acela avea să-i atragă o emisiune proprie, probabil şi un studio propriu.

— Tu-ncerci să pleci pe urmele lor. Greşit! Asta va face poliţia, dar ei sunt nişte tipi care au fugit, care sunt pregătiţi pentru aşa ceva şi care vor avea grijă să-şi acopere urmele. Orice vânător de Doamne-ajută va veni spre prada sa din direcţia din care ea se-aşteaptă cel mai puţin. Aşa că tu ar trebui mai degrabă să te-ntrebi unde s-ar fi dus ei?

O privi întrebător.

— O mafie care-i poate proteja?

— Pe-aproape. Ai nevoie de un loc unde să-ţi poţi schimba complet identitatea. Şi nu mă refer doar la nişte modificări decente în registrele de date, la o ştergere de memorie şi un chip nou. Dac-au furat pe atât de mult pe cât spui tu, atunci Directoratul Reglementărilor Financiare îi va urmări prin tot Commonwealthul în următoarele zece secole. Ei trebuie să fie liberi pentru a-şi toca noua avere în totală siguranţă, fără să-şi petreacă restul vieţii uitându-se întruna peste umăr. Pentru asta însă niţică reprofilare celulară nu-i suficientă. ADN-ul lor este cunoscut şi DRF-ul îi va putea identifica oricând. Ca atare, principala lor grijă trebuie să fie o modificare de bază a ADN-ului.

— Ce-i asta?

— Să fiu al dracu', dacă ştiu vreodată dacă glumeşti sau nu. Ăsta-i un tratament similar reîntineririi, în care clinica îţi modifică ADN-ul din toate celulele. Persoana care iese din cuvă nu mai este, literalmente, aceeaşi care a intrat. După ce ai făcut asta, alături de noul tău certificat de naştere, un trecut fabricat decent şi toţi banii lipsiţi de surse de provenienţă, eşti liber ca pasărea cerului. Poţi să trăieşti unde vrei, ba chiar să fii vecin cu propria ta fostă familie fără ca ei s-o ştie vreodată.

— Şi unde ar merge ca să-şi facă aşa ceva?

— Dacă n-ai propria ta facilitate medicală biogenetică, există un singur loc: Illuminatus. Acolo funcţionează o mulţime de clinici specializate şi ultradiscrete care oferă asemenea servicii.

— Trebuie neapărat să merg acolo.

— Ştiam c-o să zici asta. Chiar dacă ai merge însă, habar n-ai unde sunt clinicile. Ele nu-şi fac reclamă pe unisferă.

— O să le găsesc.

Michelangelo oftă în mod exagerat.

— Acum o săptămână, trei persoane s-au internat la clinica Saffron de pe strada Allwyn: doi bărbaţi şi o femeie. Nu le ştiu numele, dar cadrul de timp concordă. Ţuguie buzele sfidător: Am şi eu contactele mele. Te rog, nu uita – eu sunt încă numero uno aici!

— Mulţumesc, zise ea sincer.

— Mellanie, ai grijă. Illuminatus nu-i locul cel mai sigur din Commonwealth.

* * *

Ozzie se trezi când razele subţiri de lumină solară puternică îi trecură peste chip. Icni demoralizat în clipa deşteptării. Dezamăgirea de ieri continua să-i răscolească mintea, agitându-l. Stătea confortabil în sacul de dormit şi putea simţi aerul răcoros pe faţă. Scularea însemna un efort.

— La dracu'!

Să zacă aici, simţindu-se indispus, nu era o opţiune. Aducea prea mult cu înfrângerea, pe care nu intenţiona s-o admită. Nu încă.

Deschise fermoarul sacului de dormit şi se întinse leneş, înainte de a se cutremura. Nu purta decât şortul şi ultimul lui tricou decent. Pipăi pe podea în căutarea pantalonilor de velur, pe care-i îmbrăcă. Când îşi trase cămaşa cadrilată, se auzi un pârâit şi cusături pocniră în lungul mânecii.

— Nu iarăşi!

Când examina cămaşa, sfâşietura nu părea foarte rea. Îmbrăcă vechea blană de oaie, acum cenuşiu-închis de murdărie, pentru a opri frigul în timp ce se încălța. Degetele îi ieşiră prin găurile din vârful şosetelor. Astăzi trebuia realmente să-şi dedice ziua cârpelilor. Îşi privi cu atenţie degetele de la picior. Vânătăile se estompaseră. Ba chiar, dispăruseră complet. Nu-şi putea reaminti să fi aplicat vreun unguent după ce lovise cu atâta patimă în pilonul cu numărul de serie.

În afara micului adăpost, Orion reaprinsese deja focul din tăciunii de ieri. Două căni metalice erau echilibrate deasupra

flăcărilor pe un ciob de polip aidoma unei ardezii, încălzind nişte apă.

Orion ridică ochii şi-i aruncă un surâs de bineţe.

— Au mai rămas cinci cuburi de ceai. Şi două ciocolate. Ce vrei?

— Ce dracu', hai să ne trăim niţel... Ce?

— Ceai sau ciocolată?

— Crezusem c-am terminat ciocolata ieri.

Orion scotoci prin diversele pacheţele pe care le-ntinsese în jurul lui şi ridică într-o palmă cuburile înfăşurate în folie: cinci argintii şi două aurii cu dungi verzi.

— Nu. Bournville Rich, cu frişca dublă. Preferata ta.

— Da. Scuze. Da, nenică, ciocolata-i bună.

Ozzie se aşeză pe ciotul de polip. Făcu o grimasă când întinse piciorul.

— Cum merge cu genunchiul? se interesă Orion.

Nu se poate-n pizda mă-sii!

— Tot mă ţine, răspunse el încetişor. Unde-i Tochee?

— S-a dus să ia nişte apă. Aseară a făcut nişte investigaţii, căutând vreun semn al maşinăriilor cu care funcţionează locul ăsta.

— De ce?

— Cum adică "de ce"? Chiar tu ai zis c-ar trebui să-ncercăm să descoperim generatorul gravitaţional.

— Dar ştim că pe recif nu există niciun fel de activitate electrică. Nimic ce putem noi detecta.

— N-am căutat chiar foarte în detaliu. În plus, tu i-ai spus lui Tochee să-şi folosească gadgeturile senzoriale când intra în junglă.

— Am făcut-o cu două zile în urmă, totuşi acum nu prea mai are rost, nu? Vreau să spun că dacă la numărul de serie nu există nimic, atunci cu siguranţă n-o să existe nimic nici printre copaci.

Orion se opri din desfăcutul foliei de pe al doilea cub de ciocolată.

— Exact, încuviinţă Ozzie sarcastic. Pilonul cel mare şi negru din poiană... Criza mea de nervi... Ţi-ai amintit?

— Ozzie, despre ce vorbeşti?

— Ieri... Pilonul...

— Ozzie, ieri am mers pe excrescenţa de la capătul recifului.

— Nu, nenică, nu, aia a fost alaltăieri. Ieri am găsit numărul de serie.

— Pe excrescenţă? N-ai zis nimic.

— Nu, fir-ar al dracu'! Ieri! Pilonul din poiană... Ce-i cu tine? Orion îl privi îmbufnat şi-şi ţuguie buzele.

— Eu am fost ieri pe excrescenţă. Nu ştiu unde-ai fost tu. Ozzie făcu o pauză; băiatul nu obişnuia să se prostească în asemenea momente şi, în tot cazul, părea destul de sincer.

Tochee ieşi din junglă, cu manipulatoarele înfăşurate în jurul containerelor pe care le umpluse cu apă.

— Bună dimineaţa, prietene Ozzie, rosti el prin intermediul matricei palmare.

— N-ai găsit nimic, aşa-i? întrebă Ozzie. Echipamentele tale n-au detectat nicio activitate electrică. Şi ai mers cam cinci kilometri în direcţia aia, arătă el cu braţul.

— Aşa este, prietene Ozzie. De unde ştii?

— Am bănuit corect.

Ozzie îi ceru e-majordomului să-i afişeze fişierele din ziua anterioară. Lista care îi apăru în vederea virtuală era alcătuită din înregistrările vizuale şi senzoriale ale excursiei lor pe excrescenţa de la capătul recifului.

— Arată toate fişierele înregistrate în ultimele cinci zile, îi ceru e-majordomului.

Nu exista nimic asociat pilonului cu numărul de serie.

— La dracu'!

Îşi descheie bocancul, îl scoase, apoi începu să-şi apese degetul mare care ar fi trebuit să fie învineţit. Nu simţea nici cea mai mică durere.

— Să punem lucrurile la punct, rosti el precaut. Niciunul dintre voi nu-şi aminteşte să fi mers până la mijlocul recifului?

— Nu, spuse Tochee. Eu n-am fost acolo, deşi cred că dacă am merge, s-ar putea să avem ceva succes în găsirea unui tunel de acces spre maşinăria care se află în nucleul acestui recif. Ar fi distanţa cea mai scurtă.

— Ai perfectă dreptate, nenică. Haideţi să mergem atunci, da?.

Îşi încălţă bocancul şi se sculă.

Orion îi întinse cana metalică ponosită.

— Nu-ţi bei ciocolata?

— Ba da. Auziţi, de când am venit aici n-aţi avut ceva vise mai ciudate?

— Nţţ. Doar visele obişnuite. Orion se strâmbă posomorât: Fete şi chestii de-astea...

Ozzie îi conduse cu pas iute. Urmă ruta pe care o producea funcţia de navigaţie a matricei sale palmare, conducându-l către mijlocul recifului. Ca şi înainte, arborii erau tot mai înalţi pe măsură ce se apropia de zona afişată de vederea virtuală. Astăzi nu existau raze de soare care să se strecoare orizontal printre trunchiurile groase şi bătrâne.

— Trebuie să fie pe-aici, pe-undeva, rosti el cu glas tare când începură a treia examinare a regiunii centrale.

— Ce anume? întrebă Orion.

Băiatul îl privise cu uşoară îngrijorare încă de când porniseră la drum.

— Chiar în mijloc i-o poiană.

— De unde ştii?

Fiindcă am fost ieri aici, la fel ca voi.

— Am văzut-o înainte de asolizare.

Se opri şi-i ceru e-majordomului să afişeze toate fişierele vizuale din ultimele două ore înainte ca *Găsitoarea-potecii* să fi coborât pe recif. Când le examina, jungla din mijlocul recifului era neîntreruptă. Nu exista niciun luminiş central.

Ozzie rămase nemişcat la baza unui copac-glob ca de cauciuc, rezemându-se de ramurile elastice. Acum însă nu se mai îndoiau prea mult, fiindcă erau foarte bătrâne şi aproape rigidizate. *Bun, atunci fie că am halucinaţii, fie că un hacker excepţional mi-a spart matricea palmară. Nu, Orion şi Tochee nu-şi amintesc. Prin urmare a fost o halucinaţie. Sau o viziune. Dar de ce aş fi fost condus într-aici?*

Privi cu multă atenţie în jur prin jungla crepusculară, cu polip fisurat şi sol prăfos. Pe stratul subţire de pământ nu se vedeau urme. Nimic nu se mişca, nimic nu trăia aici. Îşi activă toţi senzorii şi descrise un cerc complet. Nu înregistra nimic pe niciun spectru.

— Nu mă prind, rosti el cu glas tare.

Aproape că se aşteptase ca un glas de bas să-i răspundă din vârfurile copacilor.

— Prietene Ozzie, nu pot vedea nicio poiană.

— Nici eu. Probabil că fişierele au fost afectate la asolizare. Matricea a-ncasat destule lovituri.

— Acum ne putem întoarce? întrebă Orion. Nu-mi place-aici, totu-i sumbru şi mort.

— Aşa-i.

Era mult mai voios decât ar fi avut dreptul să fie. *Se-ntâmplă ceva. Atât doar că nu-mi dau seama ce anume.*

* * *

Era o misiune mizerabilă, însă Lucius Lee se obişnuise deja cu aşa ceva. Cu trei luni în urmă primise cu grad de probă rangul de detectiv 3 în districtul NorthHarbour, iar de atunci nu făcuse altceva decât să sorteze un volum imens de fişiere de date şi rapoarte pentru cei doi detectivi seniori cărora le fusese repartizat pe durata anului de probă. Când cei trei ieşeau din birou, el trebuia să facă toate acţiunile plictisitoare de rutină, precum catalogarea scenelor delictelor, direcţionarea ‘boţilor criminalistici şi intervievarea martori secundari şi terţiari; de asemenea, Lucius căpăta schimbul de noapte în supravegheri. Ca acum. Stătea într-un Ford Feisha vechi şi ponosit, într-o parcare subterană de sub clădirea Chantex la ora patru şi douăzeci dimineaţa, şi privea afară în caverna din beton iluminată de benzi polifoto verzui care ar fi trebuit să fi fost înlocuite cu ani în urmă. La acelaşi nivel mai erau parcate alte cincisprezece vehicule; de acum putea spune că le ştia pe toate în detaliu.

Nu ştia de ce dracu’ nu puteau folosi un senzor de supraveghere decent pentru misiunea asta. Marhol, detectivul-sergent care îi era mentor oficial, îi spusese că era o “experienţă bună”‘. Mânca căcat cu polonicul.

Problema reală era îndeajuns de veche ca să fie o glumă: o bandă de golani se ocupa de furtul maşinilor de lux din NorthHarbour şi – o greşeală majoră! – una dintre ele aparţinuse prietenei bogate a fiului unui consilier municipal. Municipalitatea dorea Rezultate. Sistemele automate nu puteau face asta, în niciun caz repede. Aşa că aştepta actualmente un pont de la unul dintre informatorii dubioşi ai lui Marhol, care erau mai degrabă tovarăşii de băutură ai detectivului.

Marhol îl luase pe Lucius la bar pentru întâlnire, probabil ca să poată fi martor pentru decontul cheltuielilor. Stătuse acolo, în vreme ce informatorul ăla, care era un zero barat de nici douăzeci de ani cu grave probleme de narcodependenţă, susţinuse că maşinile erau de fapt furate de banda Stuhawk din SouthCentral. El o ştia cel mai bine fiindcă era pe felie cu JiK-ii care practic *deţineau* NorthHarbour şi nu era mâna lor. Stuhawkii se treziseră că le erau datornici unor mafioţi care le dăduseră un mecanic şi o listă. Ei făceau investigaţiile şi puneau la dispoziţie muşchii, dar se ocupau de maşini din NorthHarbour, nu din propriul lor district. Era un război teritorial.

Pentru căcaturile alea, contribuabilii din Tridelta trebuiau să deconteze berile lui Marhol pe o săptămână.

Ora patru şi douăzeci şi unu de minute. Uşile liftului se deschiseră şi apăru un bărbat. Era mai scund decât se obişnuia într-o epocă în care reîntinerirea putea adăuga centimetri la statura oricui fără niciun cost suplimentar. Şi slăbănog; cămaşa cu mâneci scurte arătau nişte braţe aproape scheletice. Mâinile totuşi îi erau disproporţionate: mari şi murdare. Prima impresie era a unui tip la prima viaţă, în jur de cincizeci de ani. Apoi însă Lucius începu să-l privească cu mai multă atenţie. Individul dovedea încredere în sine, traversând betonul de parcă ar fi fost şeful unei Dinastii care intră în harem. În acelaşi timp era perfect treaz; în niciun caz cineva care să fi lucrat într-un schimb de noapte.

Lucius începu să respire mai precipitat. Era imposibil ca bărbatul acela să fi făcut parte dintr-o bandă de derbedei. De fapt, Lucius era sigur că nu era nici la prima viaţă; siguranţa de sine, aerul degajat nu aparţineau cuiva mai tânăr de o sută de ani. Poate că informatorul avusese dreptate. Stuhawkii erau muşchii unor mafioţi. Brusc, Lucius deveni foarte interesat.

Mecanicul se apropie de un Mercedes FX 300Op negru ca noaptea, o limuzină nou-nouţă cu preţ de catalog de peste o sută de mii de dolari pământeni. Preţul acela includea un sistem de securitate superb, iar programul matricei de pilotare era practic o IR în sine. N-ar fi îngăduit nimănui să preia controlul fără acceptul proprietarului.

Lucius avea să aştepte până ce bărbatul încerca să deschidă portiera maşinii şi atunci avea să întreprindă arestarea; în gând, mulţumi cerului că nu era însoţit de vreun Stuhawk. O arestare

urmată rapid de o interogare de succes ar fi fost genul de acţiune poliţienească activă pe care ar fi dorit s-o vadă consilierul municipal. Deşi Lucius nu avea să capete niciun credit pentru arestare, care ar fi fost neîndoios trecută în contul lui Marhol.

Mecanicul descrise un cerc lent în jurul vehiculului sclipitor, privindu-l cu aprobare respectuoasă. Lucius era uluit de îndrăzneala lui. Doar nu intenţiona realmente să ia Merţanul? Apoi îşi aminti de o alertă la nivel de Commonwealth primită cu ceva vreme în urmă despre un mecanic de grad A care sosea în districtul lor. Întot cazul, bărbatul acesta era de grad A, măcar ca aroganţă. Îi ceru e-majordomului să găsească fişierul.

Mecanicul se pregătea să pună mâna pe i-punctul portierei din faţă a Mercedesului, când încremeni brusc. Lucius îşi ţinu răsuflarea. Individul privi prin parcarea subterană aproape goală până zări Fordul Feisha. Buzele i se ridicară într-un surâs lipsit de veselie şi porni într-acolo.

— Căca-m-aş..., murmură Lucius.

Era imposibil ca un om să poată vedea prin parbrizul protejat al Fordului, indiferent de calitatea inserţiilor sale retinale, dar, cumva, mecanicul îl reperase. Îşi scoase pistolul ionic şi trase piedica. În clipa aceea înţelese că probabil se dăduse de gol prin utilizarea unisferei. Chiar dacă criptarea poliţiei era perfect sigură, din maşina lui fusese emis un mesaj electronic, într-o parcare pustie. În toiul nopţii.

— Grozav, Lucius, îşi spuse el cu amărăciune, ai făcut o treabă absolut grozavă!

Pentru a-l indispune şi mai mult, e-majordomul îi afişă fişierul cerut. Contrainformaţiile Marinei îl căutau pe Robin Beard, un delincvent cunoscut specializat în infracţiunile cu automobile. O sumedenie de date biografice se derulară pe vederea virtuală a lui Lucius, însoţite de câteva imagini. Cu puţine deosebiri banale, acestea se potriveau cu bărbatul aflat acum la numai trei metri de capota Fordului.

Deocamdată Beard nu scosese nicio armă. Lucius îşi strânse şi mai tare pistolul.

Beard zâmbi către parbrizul dinsticlă neagră non-reflectivă şi puse palma pe i-punctul maşinii. Întregul antebraţ îi străluci verde şi roşu, când COtatuajele i se activară.

Un *clang* neplăcut reverberă în interiorul automobilului şi Lucius tresări. Toate încuietorile fuseseră activate. Trei leduri roşii porniră să pâlpâie pe bord. Se simţea un iz neplăcut de ars.

— Dac-aş fi în locu' tău, rosti Beard, aş fi foarte atent ce-aş atinge pe-acolo. Bateria supraconductoare a maşinii tale s-a stricat şi trimite energia direct în şasiu. Aşa că nu pune mâna pe nimic metalic. Ah, şi încă ceva: orice ionizează aerul va acţiona ca mediu conducător. Un exemplu la-ntâmplare: o salvă de pistol ionic trasă prin parbriz. Cine ar ţine pistolu-ăla ar fi carbonizat în descărcare. Ai văzut vreodată pe cineva lovit de trăsnet? Se zice că-ţi fierb ochii-n cap şi limba ţi se transformă-n cărbune.

Pistolul ionic căzu dintre degetele amorţite ale lui Lucius şi zăngăni pe podea. El tresări.

Robin Beard surâse auzind sunetul slab.

— Nu-ţi face griji, bateria nu mai are multă energie. Ar trebui să se descarce până la amiază.

Se răsuci pe un călcâi şi reveni spre Mercedesul negru.

Un avertisment roşu se derula pe vederea virtuală a lui Lucius, anunţându-l de încetarea conexiunii lui cu unisfera. Privi prin parbriz cum Beard puse palma pe i-punctul Mercedesului. Nu fu surprins când portiera se deschise. După nici treizeci de secunde, limuzina mare şi elegantă lunecă lin pe rampa de ieşire din parcare şi sui în noaptea superbă de pe Illuminatus.

* * *

În ziua când navele stelare urmau să ajungă la sistemul stelar al Porţii Iadului, Marina îşi spori monitorizarea asupra planetelor 23Pierdute. Wilson stătea în cabinetul său alb şi trecea în revistă informaţiile pe măsură ce soseau. Anna era cu el şi juca rolul de ofiţer de comunicaţii; Oscar participa în calitate de ofiţer superior, iar Rafael completa contingentul Marinei. Justine Burnelli asista din partea Senatului, stând cât mai departe cu putinţă de Rafael, iar Patricia Kantil reprezenta Executivul, deşi Preşedinta Doi menţinea o conexiune ultra-protejată în timp real, la fel ca Nigel Sheldon care, probabil, ţinea legătura cu ceilalţi lideri ai Dinastiilor – Wilson nu întrebă nimic. Dimitri Leopoldovici sosi câteva minute mai târziu şi se aşeză alături de Patricia, ignorând primirea rece din partea ofiţerilor Marinei.

Marina începu să deschidă deasupra planetelor 23Pierdute găuri-de-vierme de acelaşi tip cu cele utilizate pentru comunicarea cu trupele de insurgenţi ce operau împotriva instalaţiilor Dysonilor. De data aceasta, se deschiseră la o depărtare considerabilă de planetă, la sute de milioane de kilometri, departe de puternicele linii defensive orbitale ale Dysonilor. Senzorii ieşiră în continuumul spaţio-temporal şi scanară, căutând amprentele de distorsiuni cuantice ale găurilor-de-vierme. Detectară opt sute şaizeci şi patru de găuri-de-vierme ce legau 23Pierdute de sistemul stelar Poarta Iadului.

— Crezusem că trupele noastre detonaseră câteva porţi de pe planete, observă Patricia.

— Douăzeci şi şapte până în prezent, confirmă Rafael. În medie, Dysonii au nevoie de trei zile pentru a le redeschide şi asambla un nou mecanism-poartă.

— Care sunt pierderile noastre?

— O sută şaptesprezece decese raportate, rosti mândru Wilson. Este mult mai bine decât modelul estimat de noi. Îi lovim zdravăn.

— Blocăm resurse, comentă Dimitri. Nu aş putea spune că le provocăm realmente pagube.

Rafael îl privi extrem de tăios.

Cu o oră şi jumătate înainte de momentul stabilit pentru atac, şapte sute şaptezeci şi două de găuri-de-vierme Dyson se închiseră.

— Să fiu al dracu'! exclamă Oscar.

Se ridică pe jumătate din scaun, ca şi cum s-ar fi putut apropia mai mult de datele pe care portalul holografic le proiecta peste jumătate din încăpere. Chipul lui Wilson se lumină într-un surâs larg.

— Prea devreme ca să deschidem şampania? întrebă încetişor Rafael şi zâmbi spre amiral.

— Am reuşit? întrebă Patricia încântată.

— Nu, răspunse ferm Dimitri care studia datele din displayul mare. Pe fiecare planetă au rămas exact câte patru găuri-de-vierme. Ştim că Dysonii utilizează baza patru, aşadar este ceva deliberat. Ei menţin comunicarea cu noile lor colonii. Prin urmare, ei au închis celelalte găuri-de-vierme, nu noi.

— Nu poţi să ştii asta, zise Oscar.

— Dacă atacul nostru ar fi avut într-atâta succes încât să fi distrus peste şapte sute de generatoare de găuri-de-vierme, atunci le-ar fi distrus şi pe celelalte. Aceasta a fost o decuplare organizată, nu rezultatul loviturilor proiectilelor Douvoir.

Wilson ar fi dorit să-i spună lui Dimitri să tacă dracului din gură. Speranţele lui crescuseră o dată cu dispariţia găurilor-de-vierme şi avea nevoie teribil de un asemenea imbold după şocul veştii că în Marină existau trădători. Totuşi cuvintele strategului de la St. Petersburg aveau o logică inconfortabilă. *Nu-mpuşca mesagerul.*

— Când vom şti cu certitudine? întrebă Preşedinta Doi.

— Nu peste mult timp, răspunse Wilson, calm la exterior; era o minciună politicoasă.

Peste cinci ore, toate găurile-de-vierme se redeschiseră. Un geamăt făcu înconjurul cabinetului.

— Care-i interpretarea ta? îl întrebă Justine pe Dimitri.

— Au respins atacul, spuse bărbatul palid. Pentru prima dată părea nervos şi-şi tampona cu batista transpiraţia de pe frunte: Am spus din capul locului că vor utiliza tot ce pot pentru a apăra escala intermediară.

— Aşa este, încuviinţă Rafael.

— Şi acum? rosti Preşedinta Doi, părând confuză.

— Trebuie să aflăm ce s-a-ntâmplat, zise Wilson.

— Ne-au bătut, vorbi Patricia cu glas furios şi speriat. Gesticula agitat către display: Măcar asta-i al dracu' de evident!

— Ne trebuie detaliile tehnice, spuse Wilson. Cum au făcut-o? Asta-i important, pentru a formula o strategie coerentă de răspuns.

— Va dura minimum cinci zile până ca navele să reintre în raza de comunicaţii, atrase atenţia Nigel.

— Dacă a mai rămas vreo navă, zise Dimitri.

— Te rog să-ncetezi, i se adresă Rafael aprins. Wilson ridică o mână spre colegul său.

— Ştiu că este dificil, că cei de acolo ne sunt prieteni şi colegi, dar trebuie să fim realişti.

— Nu ne putem permite cinci zile, rosti Dimitri. Doamnă Preşedintă, este imperativ să ne înarmăm celelalte nave stelare cu armele de tip distrugător cuantic ale Proiectului Seattle. Dysonii păstrează capacitatea de a lansa un atac imediat

împotriva noastră. Acum ei nu mai au niciun motiv pentru a întârzia lucrurile.

— Da, spuse Doi, ţi-am citit recomandările anterioare. Amirale Kime?

— Da, doamnă Preşedintă!

— În treizeci de minute, vom ţine o întrunire completă a Cabinetului de Război pe linie ultraprotejată. Te rog să fii pregătit să-ţi prezinţi planurile de utilizare a distrugătorului cuantic Seattle în apărarea Commonwealth-ului şi orice alte alternative.

— Am înţeles, doamnă Preşedintă.

— Anunţăm mass-media de eşecul atacului nostru împotriva Porţii Iadului? întrebă Justine.

— Nu, răspunse imediat Patricia. Nu ştim ce s-a întâmplat. Oamenii se vor teme de tot ce poate fi mai rău şi nu vom putea să oferim niciun detaliu care să-i liniştească.

— Emisiunile de ştiri aşteaptă măcar un comentariu.

— Ghinionul lor. Anunţăm pur şi simplu că nu suntem siguri în privinţa rezultatelor şi aşteptăm revenirea navelor stelare.

— Vor şti că ceva n-a mers bine, observă Justine. Dacă atacul ar fi avut succes, am fi ţipat din toţi rărunchii.

— Dispunem de cinci zile până ce va trebui să recunoaştem că ceva nu-i bine, spuse Patricia. Pentru mine înseamnă destul timp ca să pregătesc terenul. Dacă dorim să împiedicăm panica, trebuie să acţionăm perfect.

* * *

Lui Wilson îi fu imposibil să-l privească pe Oscar, în timp ce toţi, cu excepţia lui Rafael şi Justine, părăsiră cabinetul. Dimitri susţinuse că Dysonii vor dezvolta o contrareplică la proiectilele Douvoir, fiindcă ei ştiau deja că oamenii erau capabili de asemenea aplicaţii. *Şi dacă li s-a spus, dacă au căpătat detaliile exacte? Ştiam că suntem trădaţi şi n-am făcut nimic. Totul de teama de a nu arăta ca un prost.*

— Vreau să ştiţi amândoi, li se adresă el lui Rafael şi Justine, că voi recomanda utilizarea distrugătoarelor cuantice, aşa cum a sugerat Dimitri.

Şi mă voi ruga cerului să menţinem o minimă integritate în privinţa lor.

— Căcăţelu’ ăla, scrâşni Rafael.

— Are dreptate mereu, zise Wilson. Şi-şi face doar meseria. Ce dracu', dacă l-am fi ascultat şi am fi echipat navele cu distrugătoare cuantice pentru atacarea Porţii Iadului, poate că n-am fi ajuns în poziţia asta.

— La nivelul ăsta, nu ne putem juca cu ce-ar fi dacă, rosti apăsat Rafael. Trebuie să ne concentrăm asupra ameninţării imediate.

— Dac-am fi utilizat distrugătoarele cuantice, n-ar mai exista o ameninţare imediată.

— Nu ştim nici măcar asta, observă Rafael. În tot cazul, n-o ştim cu certitudine.

— Nu tehnologia ne-a trădat, ci propria noastră voinţă. Suntem prea civilizaţi ca să apăsam butonul genocidului.

— Eu mă bucur, interveni Justine. Ezitarea de a extermina orice creatură care poate fi o problemă dificilă pentru noi ne defineşte ca specie. Noi nu operăm la nivelul lor. Asta trebuie să merite ceva.

— Nu merită absolut nimic, când eşti mort! se răsti Wilson furios.

Ştia că era realmente speriat şi încerca să-şi camufleze teama, ceea ce era patetic în sine. Totuşi eşecul distrugerii Porţii Iadului îl şocase profund, iar implicaţiile puteau fi chiar şi mai rele. Dimitri avea dreptate: acum trebuiau să reflecteze la lucrurile improbabile.

— Crezi că Doi va autoriza utilizarea lor? spuse Justine.

— Sheldon o va face, zise Rafael. El este un tip realist. Şi ştiu că Dinastia Halgarth îl va susţine; ca şi majoritatea celorlalte. Nimeni nu se aştepta ca atacul de azi să eşueze atât de complet. Încă suntem şocaţi de cele întâmplate, dar în curând implicaţiile vor pătrunde adânc... şi nu numai în gândirea noastră. Clătina din cap într-o acceptare lipsită de entuziasm: Dimitri şi echipa lui de analişti au avut dreptate. N-am fost îndeajuns de pragmatici, n-am vrut să recunoaştem pericolul cu care ne confruntăm de fapt, deoarece era prea înspăimântător.

Wilson fu cât pe aici să-i spună despre trădarea de la bordul lui *A doua şansă*, despre existenţa lui Starflyer. Îşi păstrase totuşi suficient instinct politic ca să tacă. *Laşule*, se batjocori el, însă avea nevoie de susţinerea deplină a lui Rafael în următoarele zile; pur şi simplu, *trebuiau* să acţioneze împreună. Rasa umană

nu putea îngădui încă o greşeală. Gândul îi trimise un fior îngrozitor pe spinare.

* * *

Cabinetul de Război avu nevoie de cincisprezece minute pentru a vota. Decizia unanimă fu de a permite Marinei să-şi înarmeze toate navele stelare cu arme de distrugere cuantică, care să fie pregătite pentru orice atac ulterior al extratereştrilor Dysoni.

9

Cu două sute de ani în urmă, în ziua când divizia de explorare TSC deschisese o gaură-de-vierme deasupra lui Illuminatus, imaginile ce se materializaseră şocaseră şi amuţiseră întregul Centru de Operaţiuni. Ei crezuseră că nimeriseră peste civilizaţia cea mai dezvoltată tehnologic cu putinţă, una care urbanizase fiecare kilometru pătrat de sol. Direct dedesubtul deschiderii găurii-de-vierme, planeta plutea în bezna spaţiului, cu emisfera întunecată către privitori şi în mod normal ar fi fost dificil de văzut din poziţia aceea. Multitudinea de spectre a senzorilor electronici o puteau însă preciza cu uşurinţă; dar ochiul omenesc, privind prin sticla incasabilă din centrul de comandă, peste incinta restrictivă pustie şi protejată de câmpul de forţă al găurii-de-vierme, avea probleme în a distinge un cerc negru în spaţiul interplanetar. De data aceea fusese altfel.

Toate continentele străluceau acvamarin pâlpâitor de la un ţărm la celălalt, scânteind lin în unduiri prelungi, în vreme ce nori rarefiaţi pluteau deasupra. Numai munţii şi calotele polare erau lipsite de lumină.

Directorul de Operaţiuni extinsese o antenă comunicaţională prin gaura-de-vierme şi încercase să emită semnale spre ocupanţii oraşului planetar. În mod straniu, benzile electromagnetice rămăseseră tăcute, cu excepţia armonicelor distorsionate ale ionosferei care era împroşcată de vântul solar. Apoi datele complete dinspre senzori începuseră să se cumuleze, oferind o analiză provizorie. Lumina nu avea o origine tehnologică, ci era pur biologică.

* * *

De fiecare dată când vizita Illuminatus, Adam uita să-şi împacheteze cămăşi subţiri cu mânecă scurtă. Era vechea lui mentalitate de băiat de oraş; nu se aşteptase niciodată la un climat atât de umed într-o zonă urbană. Nimeni nu construia oraşe în mijlocul unei jungle. Nu era nici civilizat şi nici viabil din punct de vedere comercial. Aici însă era o excepţie.

Ieşirea din recepţia cu aer condiţionat a hotelului Conomela constituia altă reamintire neplăcută a neinspiraţiei cu care-şi

făcuse bagajul. Căldura şi umiditatea de pe stradă atinseseră deja niveluri de saună, iar asta în condiţiile în care tenda starcojiu-ţipător în formă de semilună a hotelului îl proteja de razele directe ale soarelui. Fibrele semiorganice ale costumului alb al bărbatului căpătară o nuanţă argintie, străduindu-se să respingă căldura de la corpul său. Adam îşi făcu vânt cu pălăria panama autentică. Un portar în livrea făcu semn unui taxi Lincoln maroniu, care opri în faţă şi deschise portiera.

— Señor Duanro, rosti portarul şi atinse respectuos cozorocul şepcii cu mâna înmânuşată în alb.

— Mulţumesc.

Adam se grăbi în interiorul climatizat, răcoros şi uscat, fără să se mai oprească pentru a se gândi la egalitatea tuturor oamenilor şi la lipsa de demnitate şi servilitatea pe care piaţa o impunea portarului. Astăzi accepta orice persoană a cărei slujbă era de a-l aduce cât mai repede în confort răcoros.

Îşi comunică destinaţia matricei de pilotare şi Lincoln-ul pătrunse agresiv în fluxul traficului. Strada era ticsită de vehicule; majoritatea erau dube şi camionete aflate în drum spre locurile de livrare ori staţionate pe jumătate pe borduri, astfel că maşini furioase, motociclete şi autobuze erau înghesuite pe puţinele benzi rămase. Taxiul lui înainta cu treizeci de kilometri pe oră, claxonând la fiecare treizeci de secunde, când era ocolit de pietoni, biciclişti şi skateboarduri cu motor. Aşa era permanent în oraşul Tridelta; douăzeci şi patru de milioane de oameni înghesuiţi pe un petic de sol cu raza de nici cincizeci de kilometri generau un volum serios de presiune de trafic.

Exista o reţea de metrou monorai, întinsă ca o plasă perfectă de păianjen peste străzile oraşului, ba chiar trecând direct prin fundaţiile unor zgârie-nori mari, dar fusese proiectată cu o sută de ani în urmă, când Tridelta avusese doar un sfert din populaţia actuală. Înghesuiala din vagoane atingea niveluri periculoase pentru sănătate. Metroul era utilizat doar de pauperi şi turişti. În ideea de a-i descuraja pe oameni să folosească automobile, municipalitatea cerea 2.000 de lire-l pe an pentru autorizaţia de circulaţie. Anual elibera trei milioane de asemenea autorizaţii.

După opt kilometri parcurşi de la hotel şi după douăzeci şi trei de minute, taxiul opri lângă Turnul Anau, un zgârie-nori cilindric cu două sute cincizeci de etaje. Ferestrele sale mari, argintiu-metalic, erau dispuse într-un şablon de trepte piezişe,

astfel încât se părea că învelişul turnului era răsucit în spirală în jurul cadrului structural.

Adam luă liftul expres până la etajul o sută cincizeci, la nivelul de andocare al vehiculelor aeriene, apoi comută pe un lift local, cu care sui la etajul o sută şaptezeci şi opt. Birourile Agentului se aflau pe latura estică a turnului: trei camere modeste decorate cu blocuri reci de granit negru. Recepţionera era un eseu de intimidare vizuală. Costumul simplu gri-cărbune îi era mulat pe corp, ilustrând amplificările pe care le primise, cu câteva rânduri de muşchi învelindu-i structura originală. Adam bănui că o mulţime de arme wetcablate pândeau printre dubioasele celule musculare suplimentare şi stratul epidermic supraextins. Gâtul ei era un con neted de carne ce se contopea direct cu obrajii. Nu exista bărbie, doar o pereche de buze bizar de atrăgătoare, pe care fusese aplicat gloss vişiniu. Buzele se țuguiară într-un zâmbet pentru Adam, când el îşi prezentă identitatea Silas Duanro către matricea recepţiei.

— Puteţi intra direct, señor Duanro, graseie ea cu voce înaltă şi plăcută. Vă aşteaptă.

Agentul surâse în semn de salut dinapoia biroului de granit. Era un bărbat înalt, care-şi păstra zvelteţea prin cheltuirea unui volum impresionant de energie nervoasă. Nasul ca un plisc îi cobora aproape până la buza superioară. Dintr-un motiv necunoscut, nu-şi modificase foliculele scalpului; începutul de calviţie era doar parţial camuflat de o tunsoare foarte scurtă.

— Señor Silas Duanro? Hmm... Zâmbi amuzat: Cu mine poţi să foloseşti numele vechi. După atâţia ani, măcar cu încredere ne-am ales, nu?

— Sunt sigur.

Adam nu mai vizitase Tridelta de câţiva ani, totuşi Agentul îl recunoscuse. Ultima dată, el arătase foarte diferit, mai bătrân şi mai durduliu. Acum îşi metamorfozase faţa în a unui bărbat de patruzeci de ani, cu obraji rotunzi, ochi verzi şi păr des, roşcat-castaniu. Pielea era groasă şi presărată cu ciupituri ca de vărsat, deoarece începuse finalmente să protesteze faţă de numărul uriaş de reprofilări celulare neprofesioniste, ieftine şi făcute în grabă. Trebuia deja să-şi aplice cremă hidratantă în fiecare dimineaţă şi seară; chiar şi aşa, avea senzaţia că de fiecare dată când vorbea supunea la eforturi un ţesut cicatrizat. Din cauza stării jalnice a capilarelor care fuseseră constant

reajustate, în ultima vreme îşi simţea obrajii permanent reci. Există o limită a numărului de reprofilări pe care-l putea suporta un om şi Adam ştia că se apropia rapid de momentul când trebuia să înceteze.

Dar nu deocamdată.

Identitatea Silas Duanro implicase de asemenea îndepărtarea multor straturi de grăsime şi dotarea cu amplificări musculare suplimentare. De mult nu mai fusese atât de puternic şi cu o asemenea formă fizică; deşi erau necesare geno-proteine foarte sofisticate pentru a-i menţine inima şi alte organe la un nivel la care să poată susţine muşchii adăugaţi. Trebuise în plus să-şi corecteze corpul pentru diabetul de tip II care se declanşase în ultimii doi ani. El era însă decis să intre în horă oricând ar fi sosit apelul pentru începerea acţiunii pe care o pregătea pentru Johansson. În niciun caz nu avea de gând să asiste din culise, strigând sfaturi prin unisferă. Se aştepta complet să fie cântecul lui de lebădă.

— Bei ceva? întrebă Agentul. Făcea parte din ritualul lor.

— Ce ai de băut?

Agentul zâmbi şi se apropie de perete. Un bloc lung de granit pivotă silenţios în exterior şi dezvălui un bar luminat puternic.

— Ia să vedem... N-o să ne deranjăm cu vinuri Talotee, deşi sunt ultima modă. Ce zici de Impiricus-albastru? Este o copie locală, dar în umila mea opinie mai bună ca originalul.

— Bagă!

Agentul oferi un întreg spectacol din turnarea lichiorului purpuriu şi vâscos într-un păhăruţ tăiat din cristal şi prefrapat.

— Şi unul pentru mine...

Reveni la birou şi împinse păhăruţul peste tăblia mesei, spre Adam.

— Salut!

— Salut!

Adam goli paharul dintr-o singură înghiţitură. O senzaţie de văpaie rece îi arse gâtlejul.

— Oh-ho, mormăi el şi simţi cum i se înlăcrimează ochii. Bună chestie...

Glasul îi era răguşit, de parcă avea guturai.

— Ştiam c-o să-ţi placă. Ai clasă – ceva ce majorităţii clienţilor mei le lipseşte, din păcate. Am de-a face cu o mulţime de gangsteri, care nu ştiu altceva decât arme şi mai mari şi viruşi

şi mai afurisiţi. Tu însă... am fost foarte mândru să văd numele care au fost citate în tribunal după atacul asupra navei *A doua şansă*, ştiind că eu le asigurasem pe cele mai multe. Aceea a fost cu adevărat o operaţiune stilată, condusă cu vervă. În ultima vreme nu prea mai avem parte de aşa ceva.

— Totuşi nava a supravieţuit.

— Din păcate, da. Însă visarea înseamnă să zbori peste crestele înalte, fie numai şi-n gând.

— Keats?

— Manby. Aşadar, ce pot face acum pentru tine? întrebă Agentul.

— Am nevoie de ajutoare pentru un proiect nou pe care-l pregătesc.

— Bineînţeles.

— În majoritate, trupe de şoc.

Adam îi ceru e-majordomului să transfere fişierul-listă în matricea-desktop a Agentului.

— Niciun specialist tehnic? Păcat... Sigur că da, o să văd ce pot face ca să-ţi găsesc personalul necesar. Ar trebui să-ţi spun că jumătate din lista mea este înrolată actualmente în Marină şi acţionează înapoia liniilor inamice. Nu toţi au fost scoşi din starea de suspendare a vieţii, mulţi s-au oferit voluntari. Este genul de acţiune care le gâdilă instinctele fundamentale. Se vor întoarce acoperiţi de glorie şi de medalii, decişi să fie cetăţeni model, dar peste doi ani îmi vor ciocăni la uşă pentru o slujbă.

Până atunci însă voi fi stânjenit de sărăcia inventarului meu. Nu-ţi poţi amâna cumva proiectul?

— Nu, nu-l pot amâna în mod nedefinit. Dacă-i o chestiune de bani...?

Agentul păru realmente şocat.

— Doamne Dumnezeule, nici vorbă! Pentru tine, voi sfârşi probabil prin a renunţa la comisionul meu. Apreciez problemele pe care mi le-ai oferit de-a lungul anilor şi faptul că mi-ai adus multe afaceri de calitate. Sunt convins că mă pot ridica o dată în plus la nivelul aşteptărilor. Este vorba despre mândria profesională şi toate celelalte...

— Înţeleg.

Adam îşi afişă cel mai bun zâmbet fals şi simţi cum i se dilată mult-abuzata piele facială. În cazul Agentului, *întotdeauna* totul se reducea la bani; delincvenţii erau cei mai afurisiţi capitalişti.

— Voi oferi obişnuita obligaţiune de asigurare pentru re-viere în eventualitatea unei pierderi premature a corpului.

— Mă bucur să aud asta. Actualmente clinicile din Commonwealth sunt asediate de cereri de proceduri de re-viere din partea familiilor victimelor de pe 23Pierdute. Porcii solicită onorarii de extorcare. Mă tem că piaţa joacă după cum îi cântă vânzătorii.

— După revoluţie, o să-i punem cu spatele la zid şi-o să-i împuşcăm, este?

— Absolut. Voi fi fericit să fac parte în mod gratuit din plutoanele de execuţie. Până atunci...

— Până atunci, întocmeşte-mi lista şi trimite-mi nota de plată. În fişier există un cod de adresă de unică folosinţă.

— Te-ai gândit la un termen?

— Ai la dispoziţie o săptămână. (Lui Adam nu-i păsa cât de mare era dezavantajul pe care şi-l asuma.) La livrare, voi plăti o bonificaţie frumoasă.

Agentul ridică sprâncenele.

— Îmi plac întotdeauna stimulentele, totuşi, ţinând seama de starea actuală a Commonwealth-ului, s-ar putea să fie niţel cam dificil.

— O săptămână.

— Văd că nu te laşi convins. Perfect, o aspiraţie nobilă este propria sa răsplată. Nu te voi abandona.

Se aplecă brusc în faţă şi întinse mâna. Adam i-o strânse, încercând să nu lase rictusul de dezgust să-i apară pe chip.

— Excelent!

Agentul reveni la barul deschis şi turnă alte două păhărele de Impiricus-albastru. Flutură din mână şi zece lespezi înalte de granit pivotară nouăzeci de grade, pentru a dezvălui îndărătul lor o fereastră cât un stat de om.

— Să ştii că aici suntem mai în siguranţă decât multă lume, urmă el. Un oraş bogat este lesne de apărat, iar municipalitatea a cheltuit o mulţime de bani pentru a ne moderniza câmpurile de forţă, pe lângă defensivele Marinei. Însă îndoielile mă rod. Sunt binecuvântat să trăiesc în mijlocul unei frumuseţi pe care numai Dumnezeu şi natura o pot crea.

— Ce îndoieli? întrebă Adam.

Privea pe lângă Agent spre panorama extraordinară de dincolo de fereastră. Tridelta tremura uşor sub lumina soarelui

de la mijlocul amiezii: o insulă plată, asanată, care fusese cândva zona inundabilă în care se uneau trei râuri, Logrosan, Dongara şi Monkira de Sus, fiecare larg în sine, din a căror confluenţă rezulta impresionantul torent de apă Monkira de Jos, care pornea apoi într-o călătorie de cinci sute de kilometri până la ocean.

Înainte ca oamenii să fi sosit pe Illuminatus, zona deltei triple era o mlaştină nisipoasă inundată de cinci-şase ori pe an, de câte ori nivelul râurilor creştea, cu torentele de apă dezrădăcinând orice vegetaţie care încolţise printre dunele scunde după ultimul potop. Întrucât Consiliul Commonwealth-ului impusese un ordin de conservare absolută a pădurilor şi junglelor de pe Illuminatus, împiedicând orice formă de defrişare, acesta era unicul petic de sol, cu excepţia munţilor, pe care nu creşteau copaci. TSC construise în centru un dig de colmataj protector lat de trei kilometri şi îşi clădise gara planetară în arşiţa şi umezeala tropicală. Pe măsură ce sosiseră mai multe echipe de constructori şi companiile de turism începuseră să investească serios, fuseseră construite diguri suplimentare. Pompe uriaşe asanaseră şi stabilizaseră nisipul mlăştinos, iar sol nou fusese fie dragat din râuri, fie adus cu trenurile pentru a ridica nivelul insulei artificiale. Erau fundaţii adânci şi fuseseră asamblate blocuri masive cu apartamente. De la începutul acela, Tridelta se dezvoltase impresionant, mai întâi în exterior, iar după aceea, după ce se ajunsese la limitele mlaştinii inundabile, în sus.

Oriunde ar fi privit, Adam vedea zgârie-nori; turnuri de beton, metal, materiale compozite şi sticlă ce produceau un peisaj gotic de turle ascuţite ce se ridicau din conurbaţia mai întunecată de clădiri scunde. Majoritatea depăşeau înălţimea de un kilometru, dar zgârie-norii recenţi suiau chiar mai sus în ceţurile văzduhului. Turnul Kinoki, deocamdată doar o piramidă masivă, totuşi zveltă, de schele pe malul estic al Logrosanului, urma să le depăşească pe toate, ajungând la trei kilometri. Aproape toţi zgârie-norii aveau andocat un aparat de zbor; în general, existau mai multe, la diverse niveluri. Toate aparatele erau mari, lungi de peste două sute de metri şi cu punţi de observaţie pe toată lungimea părţii ventrale. Niciunul nu zbura în timpul zilei, ci stăteau la extremităţile braţelor-macarale de andocare, legănându-se uşor în rafalele de ceaţă ce se învolburau peste oraş.

Înălţimea la care se aflau birourile Agentului le îngăduia să vadă peisajul aflat de cealaltă parte a râurilor clocotitoare ce

înconjurau oraşul. Munţi unduitori acoperiţi cu frunzişul magenta şi negru-albastru neîntrerupt al junglei se întindeau până la orizontul îndepărtat. Pâcle rarefiate de albeaţa lebedelor şerpuiau prin văile dintre ele, oglindind reţeaua vastă de afluenţi de sub coronamentul substanţial. Constelaţii de nori mai întunecaţi lunecau peste crestele muntoase, eliberându-şi ploaia în rafale torenţiale. Era panorama pentru care bogătaşii din apartamentele pe câte două niveluri aflate la ultimele etaje plăteau o avere. Până şi în timpul zilei era impresionant.

— Eu mă ocup cu partea inferioară a civilizaţiei, spuse trist Agentul, rămânând cu spatele la Adam, astfel ca să poată privi pe fereastră. Mă uit zilnic la oraşul meu şi văd cât de inspirator de sus putem urca, dar din aceeaşi încăpere văd cât de mult putem cobori ca specie. Nu mă implic niciodată – înţelegi? –ci doar supravieţuiesc prin aranjamentele pe care le fac. În exterior, trăiesc viaţa pe care o doresc. Am incitarea constantă care este geamăna pericolului; există bani, femei, fiorul implicării la niveluri de politică şi duşmănie corporativă despre care cetăţenii obişnuiţi nici măcar nu ştiu că există. Iată-te însă pe tine, independent de toate astea, plănuind un necunoscut act de violenţă pentru Păzitorii Individualităţii. Mă trezesc întrebându-mă dacă nu cumva, de data aceasta, ar trebui să mă implic?

— Dacă-mi ceri sfatul: n-o face. Există posibilitatea ca niciunul dintre noi să nu se mai întoarcă.

— Un răspuns cinstit. Dilema mea este însă următoarea: tu ai mai atacat Marina, dar iată-ne acum, aşteptând cu disperare întoarcerea navelor stelare. Ştiai că guvernele au fost sfătuite să-şi treacă sistemele defensive pe alerta de gradul doi? La gradul unu, sunt activate. Iar Marina n-a vrut să spună dacă a înregistrat vreun succes.

— N-are cum să ştie până nu revin navele.

— Greşeşti aici şi o ştii foarte bine. Dacă atacul împotriva Porţii Iadului ar fi fost încununat de succes, toate găurile-de-vierme deschise în spaţiul Commonwealth-ului s-ar fi închis. Dar ele sunt tot deschise, iar noi am primit avertismentul confidenţial de a ne pregăti. Şi acum apari tu, dorind trupe într-o săptămână. Trebuie să mă întreb dacă este o simplă coincidenţă. Voi face multe lucruri pentru bani, totuşi printre acestea nu s-ar număra şi trădarea speciei mele.

— Asta nu-i trădare, ci tocmai contrariul.

— Ideologia ta susţine că suntem manipulaţi de extratereştri. Corect?

Adam fu surprins să constate că transpira, în ciuda climatizării discrete. Nu se gândise niciodată că Agentul ar putea fi o problemă, şi cu atât mai puţin la un nivel moral. Pentru prima dată, nu avea planuri de rezervă. *O idioţenie.*

— Corect, însă nu-i ideologia mea. Eu nu sunt un Păzitor, ci ocazional, lucrez ca agent pentru ei. Iar Marina nu exista atunci când a fost atacată *A doua şansă*. Gândeşte-te la următorul aspect: dacă am fi reuşit să distrugem *A doua şansă*, atunci n-ar mai fi existat zborul care a declanşat la rândul său colapsul barierei.

Agentul se întoarse de la fereastră şi ridică un păhărel.

— Dacă n-ar fi fost atunci, avea să fie mai târziu. Surâse din nou: îţi înţeleg logica. Îţi dai cuvântul tău, atunci?

— Suntem în aceeaşi tabără.

— Pentru o asemenea veste şi adulţii plâng.

Adam luă păhărelul şi dădu peste cap jumătate din lichior. Fu convins că arsura fusese mai tare de data aceasta.

— Tu crezi pe cineva pe *cuvânt*?

— Sunt mândru de faptul că reprezint un anacronism. Te surprinde? Ştiu cum mă judeci. Gândeşte-te la asta ca la o mică retribuţie.

— Noroc! îşi termină Adam băutura.

— Ne părăseşti? Eu cred cu adevărat că oraşul acesta este sigur înaintea asalturilor. Industria noastră de armament este mică în comparaţie cu una dintre cele 15Mari, dar suntem foarte sofisticaţi.

— Un fort singuratic care face faţă hoardei barbarilor? Nu cred că mă-ncântă aşa ceva. Încearcă vreodată să accesezi înregistrările din asediul Leningradului şi-ntreabă-te cine a câştigat de fapt acolo?

— Vreţi să vă găsiţi sfârşitul într-o văpaie de glorie?

— Nu. De fapt, asta-ncercăm să-mpiedicăm.

— Bravo! Şi, întâmplător, unul dintre motivele principale pentru care îţi accept cuvântul dat este faptul că ştiu realmente pe cine reprezinţi. Mă îngrijorează faptul că în ultima vreme pe străzile din Tridelta umblă indivizi ciudaţi.

— I-auzi!

— Ah, ironia – dreptul naivilor de pretutindeni. Senor Duanro, noi suntem un microcosm al Commonwealth-ului. Dacă vă uitaţi la noi, vă vedeţi pe voi.

— Bine, m-ai convins. Ce fel de indivizi ciudaţi?

— Asta-i problema... în ciuda tuturor eforturilor mele şi, pentru a fi lipsit de modestie pentru un moment, ele nu sunt neînsemnate, nu pot descoperi pentru cine lucrează. Cu certitudine nu aparţin niciunei mişcări Izolaţioniste şi nici, din câte pot determina, vreunei mafii. Au totuşi bani suficienţi pentru a câştiga exclusivitate în unele dintre cele mai secrete clinici ale noastre. În ultimele luni, mulţi dintre clienţii mei au fost scoşi de pe liste de aşteptare, pentru ca afiliaţii acestor indivizi noi să poată primi wetcablare de armament şi alte servicii. Luaţi ca grup, sunt o forţă considerabilă.

— Mulţumesc pentru avertisment.

Agentul ridică paharul în semn de salut şi-l goli dintr-o înghiţitură.

Adam se sculă ca să plece. Nu se putu abţine să nu mai privească pentru ultima dată pe fereastră. Agentul avea dreptate în privinţa Trideltei; din punctul de vedere al etnicităţii, era aproape cel mai cosmopolit oraş din Commonwealth. De aceea guvernul lui era atât de fracţionat şi de radical independent. Dispreţul faţă de legile Commonwealth-ului şi ura vizavi de „intervenţiile” Senatului figurau întotdeauna proeminent pe agenda oricărui politician al municipalităţii. Din această cauză, relocarea pe Illuminatus a serviciilor şi laboratoarelor de cercetare specifice era foarte atractivă pentru companiile care puteau profita de legile mai liberale. Economia sa creştea la fel de accelerat ca populaţia, o atmosferă în care mafiile locale înfloreau. Consternarea din Senat faţă de acest „centru infracţional” în dezvoltare era altă cauză de antagonism. Culminase cu şaptezeci de ani în urmă într-o campanie locală pentru Izolare. Deşi nu avea mare respect pentru legile Commonwealth-ului, populaţia Trideltei respecta însă din plin banii Commonwealth-ului. Illuminatus rămânea integrată.

— Ai conexiuni sus-puse în rândul clasei politice de aici, spuse Adam. Mă întreb dacă ţi-aş putea cere o favoare...

— M-ar interesa s-o aud.

— În Commonwealth au fost demarate multe proiecte de tipul “nave de salvare”.

— Da, am văzut emisiunea lui Michelangelo de săptămâna trecută. Reportera aia tânără a făcut o treabă excelentă. Îmi place întotdeauna să văd membri ai Dinastiei foindu-se în public.

— Dacă auzi că vreo companie de pe Illuminatus le-ar furniza Sheldonilor componente pentru navele de salvare, mi-ar plăcea să primesc de veste.

— Este cu siguranţă o favoare pe care aş fi încântat să ţi-o ofer. Mă voi interesa, special pentru tine.

— Mulţumesc. Ca întotdeauna, a fost o plăcere să mă întâlnesc cu tine.

* * *

Adam revenise în hotelul Conomela de nici o jumătate de oră, când îl apelă Jenny McNowak.

— M-am gândit că ai vrea să ştii că tocmai am sosit în gara TSC din Tridelta, spuse femeia.

— Ce faceţi aici?

— O urmărim pe Bernadette Halgarth. A luat expresul direct din EdenBurg. Suntem pe treptele de la intrarea de pe strada Dalston şi ne uităm după taxiul ei care pleacă. Kanton încearcă să-i spargă matricea, ca să vadă la ce hotel a tras.

— Bun... dar ce caută Bernadette aici?

— Cine poate şti? Avea o agendă completă pentru toată săptămâna; prânzuri, petreceri, showuri, şedinţe de comitete, chestiile pe care le face de obicei. Pe Illuminatus nu era programat nimic. Şi n-a spus nimănui că vine, ci doar a lăsat pur şi simplu baltă totul şi a suit în tren. În clipa de faţă, ar fi trebuit să fie la un cocteil în Galeria Metropolitană Rialto cu o droaie de mondenităţi minore din Dinastii.

— Bun, ţineţi-vă după ea şi anunţaţi-mă ce se-ntâmplă.

— O să ne străduim, totuşi nu suntem decât doi. Există vreo posibilitate să căpătăm ceva întăriri? O să fie greu s-o urmărim într-un oraş ca ăsta.

— O să văd ce pot face; în momentul de faţă, suntem destul de rarefiaţi. Jenny, însă, atenţie – sunteţi numai pentru supraveghere, aţi înţeles? Nu vreau să fiţi implicaţi în vreun incident. Doar observaţi şi raportaţi.

— Ştiu. Auzi, Kanton zice că taxiul merge spre Octavious de pe Wharfside Avenue, pe Monkira de Jos.

E-majordomul lui Adam afişă datele unisferei locale despre Octavious. Era un hotel de trei stele de mărime medie, vechi de o sută cincizeci de ani. În niciun caz genul de loc în care să fi stat cineva ca Bernadette.

— Într-adevăr interesant, comentă bărbatul. O să fac tot ce pot să vă găsesc nişte ajutoare. Între timp, în niciun caz să nu vă cazaţi în Octavious. Nu ştim ce-i acolo şi tocmai am auzit că-n oraşul ăsta sunt wetcablaţi care nu aparţin mafiilor locale.

— Fă ce poţi, spuse Jenny şi sfârşi convorbirea.

Adam închise ochii şi încercă să se gândească pe cine ar fi putut realoca de la alte operaţiuni aflate în derulare. Nu minţise când spusese că erau rarefiaţi. În cele din urmă îl anunţă pe Kieran McSobel să ia primul expres către Illuminatus împreună cu Jamas McPeierls şi Rosamund McKratz, pentru a-i ajuta pe Jenny şi Kanton. Apoi îl apelă pe Bradley.

— Mă bucur că mica noastră investiţie în Bernadette pare să dea rezultate, spuse Bradley. A fost o chestie cu şanse reduse.

— În scurt timp vom şti cu siguranţă. N-ar fi plecat în felul ăsta de pe EdenBurg, dacă nu era ceva foarte urgent.

— Exact. Cred că momentul ales spune multe. S-ar părea că atacul Marinei asupra Porţii Iadului s-a confruntat cu unele dificultăţi. Emisiunile de ştiri din unisferă încep să întrebe dacă găurile-de-vierme Dyson de pe 23Pierdute s-au închis.

— Dacă s-ar fi închis, Marina ne-ar fi anunţat; în caz contrar, Doi va face un anunţ oficial în faţa Senatului.

— Timpul nu-i de partea noastră, Adam. Au mai rămas doar două zile până ce navele vor intra, teoretic, în raza de comunicare a Commonwealthului. Dacă veştile sunt pe atât de rele pe cât au început toţi să prezică, s-ar putea ca unica noastră fereastră de oportunitate să apară foarte rapid.

— Crezi că Starflyer va pleca?

— Dacă n-am reuşit să distrugem Poarta Iadului, Dysonii vor acţiona fără îndoială pentru a anexa mai multe planete din Commonwealth. Omenirea va contraataca pe cât de viguros va fi în stare. După aceea, războiul nu se va sfârşi până ce una dintre tabere nu va fi eliminată din existenţă, iar cealaltă va fi serios afectată. Acesta este ţelul lui Starflyer. O dată ce evenimentele finale au pornit, rezultatul va fi inevitabil; Starflyer nu are niciun motiv pentru a mai rămâne în mijlocul zonei de război. Am construit deja arme cu putere enorm de distrugătoare –

proiectilele relativiste Douvoir- iar ele sunt doar cele despre care Marina ne-a oferit informaţii. Pe planşeta de proiectare vor mai fi şi altele, întotdeauna se-ntâmplă aşa.

— Stai puţin, vrei să spui că războiul se va desfăşura oricum? Crezusem că eliminarea şi deconspirarea lui Starflyer va sfârşi totul.

— Eu n-am promis niciodată aşa ceva, Adam. Nu aveam habar că Dysonii vor fi atât de intransigenţi, atât de brutali. Nu văd cum ar putea fi opriţi.

Adam privi pe fereastra hotelului, peste oraşul asupra căruia cobora amurgul. Un soare superb roz-auriu atingea deja vârfurile clădirilor întunecate, trimiţându-şi ultimele raze portocalii prin straturile de ceaţă şi nori, pentru a mângâia acoperişurile şi zgârie-norii. Cuvintele lui Johansson îl izbiseră ca o încărcătură paralizantă foarte volatilă, secându-i toată energia din membre şi lăsând în urmă doar furnicături ascuţite.

— Dar... pentru ce pizda mă-sii mai facem noi asta?

— Pentru dreptate, Adam. Starflyer a ruinat o planetă care a fost cândva plină de viaţă şi de potenţial. Starflyer a redus Far Away la condiţiile unui deşert de megaflamă, pentru a putea semnaliza spre stele. De asemenea, ne-a adus şi pe noi în pragul ruinei. Doar nu crezi că ar trebui să-i îngăduim să plece neatins? Dintre toţi oamenii, tu, Adam, deţii un simţ real al dreptăţii, al justiţiei.

— Nu, gemu Adam.

Se aşeză greoi pe marginea patului, respirând anevoios. Pentru o clipă crezu că suferea un accident cardiovascular; corpul îi era complet inert, iar el revedea trenul de pasageri deturnat care gonea prin gara Abadan, încercând să recupereze întârzierea avută pe St. Lincoln. Nu ar fi trebuit să fi fost pe linia aceea, nu la ora aceea. Explozia...

— Asta nu-i justiţie. Fără justificare, morţile nu sunt decât crime.

— I-ai explicat asta lui Kazimir? Oare satele Păzitorilor care sunt atacate acum pe Far Away ar aprecia nobila şi elitista ta raţionalizare?

— Sate?

Adam se încruntă şi scutură din cap, pentru a-şi readuce focalizarea asupra lumii.

— Mercenarii Institutului fac raiduri în toate satele de clanuri pe care le pot găsi. Nu doar în forturile de pe hotare, nu doar asupra celor cu armament şi luptători. Ei ne atacă fermierii şi ciobanii. Mamele cu copii. Starflyer şi-a asmuţit gangsterii în uniforme asupra slăbănogilor şi bătrânilor noştri, sperând că ne vom repezi în ajutorul lor. Se întoarce, Adam, revine pe Far Away! Robii lui îi pregătesc calea.

— Dar ce va pune capăt războiului? Trebuie să existe ceva!

— Dacă nu mă crezi, apelează-l pe Stig. El a rămas în Armstrong City, unde sunt aruncate bombe incendiare şi lunetiştii lovesc nevăzuţi. Însă mişcă-te iute! Institutul îi oferă Guvernatorului ajutor în restabilirea "ordinii civile". În curând, vor controla poarta. Vom fi blocaţi.

— Nu sunt sigur că mai pot face asta.

— Bietul de tine! Crezuseşi mereu că eşti cel brav, că binele va triumfa până la urmă. Nu-i întotdeauna aşa. Universul nu s-a clădit pe integritate. În faţa slăbiciunii, forţa poate să triumfe şi o va face. Tu poţi doar să alegi cine mânuieşte forţa aceea. Noi sau Starflyer? Nu abandona acum, Adam. Ai ajuns foarte departe.

— Căcat!

Îşi şterse sudoarea rece de pe frunte şi-şi privi cu surprindere mâna umedă. *Ar fi trebuit să fi ştiut că nu exista un răspuns clar. Poate c-am ştiut. Poate că nu m-am oprit, tocmai fiindcă asta-i tot ce-a mai rămas din mine.*

— Adam, rosti Bradley ferm, fără asta nu mai există realmente nicio speranţă. Trebuie să-i îngăduim planetei să se răzbune.

— Bine. Bărbatul se ridică şi privi în jos, spre oraşul întunecat. Bine, fir-ar al dracului.

— Pregăteşte trenul pentru străpungerea blocadei. Va fi magnific! Călătoria aceasta va intra în legendă.

După ce convorbirea se încheie, Adam nu se clinti, ci rămase uitându-se pe fereastră până ce noaptea cuceri Tridelta şi putu să vadă pentru ultima dată jungla în toată măreţia ei.

— În legendă – căcat! râse el.

Glasul aproape că i se frânse, totuşi nu-i mai păsa. Îi ceru fembotei să-i împacheteze bagajul şi comandă un taxi care să-l ducă la gara TSC. E-majordomul îi rezervă un bilet la primul tren către Kyushu.

* * *

Sublocotenenţii Gwyneth Russell şi Jim Nwan îl urmară pe Tarlo afară din taxi şi în interiorul secţiei din NorthHarbour. Toţi îşi lăsaseră uniformele la biroul din Paris, fiindcă aici, în Tridelta, ar fi sărit imediat în ochi. Tarlo purta un tricou albastru-deschis cu mâneci scurte şi destrămate şi blugi vechi, cu mocasini şi o salbă din mărgele pe un şiret de piele. Gwyneth îi invidie ţinuta pe durata drumului scurt spre recepţia secţiei; costumul ei crem mai protocolar şi bluza gri se umeziseră până ajunse la aerul condiţionat dinăuntru, iar soarele cobora deja înapoia clădirilor celor mai înalte.

Sergentul-detectiv Marhol şi detectivul stagiar Lucius Lee îi aşteptau lângă biroul de procesare.

— Destul de neplăcut, i se adresă Jim lui Lucius când ei cinci luară liftul până la nivelul al cincisprezecelea unde detectivii îşi aveau birourile.

— I-am spus că supravegherile sunt o experienţă bună, hohoti din toată inima Marhol şi-l pocni zdravăn pe Lucius între omoplaţi.

Era supraponderal, cu un pântec care i se rostogolea peste centură. Purta haine scumpe.

O expresie fugară de dispreţ licări peste chipul detectivului stagiar, când se legănă înainte sub lovitură.

— Individul căutat de voi era bun, zise el. Am discutat cu cei de la Mercedes despre FX 300Op şi au refuzat să creadă că sistemul de securitate poate fi spart aşa rapid. Au spus că trebuie să fie vorba despre o înscenare a proprietarului, ca să încaseze asigurarea.

— Ai vorbit şi cu Fordul despre securitatea bateriei de la Feisha? râse Marhol din nou.

Gwyneth se gândi că râsetul acela ar fi obosit-o foarte rău şi foarte repede.

Echipele de detectivi ale secţiei aveau birouri identice în lungul unui coridor central, înşiruite aidoma unor cutii de sticlă. Era sfârşitul schimbului de zi şi toţi îşi strângeau lucrurile. Destui detectivi zăboviră pe coridor, privind după echipa de barosani din Marină, care se îndreptă către una dintre sălile de şedinţe protejate. Doi îl întâmpinară pe “Lucius-şocatul” cu rânjete şi ovaţii. Tânărul detectiv stagiar le făcu faţă cu surâsuri strâmbe.

— Deci ce anume, exact, aveţi pentru noi? întrebă Tarlodupă ce se instalaseră în sala de şedinţe.

Peste ferestrele ei înalte fuseseră trase obloane şi protecţii pe care Gwyneth le detesta; până atunci nu văzuse niciodată noaptea pe Illuminatus.

— Hoţul de Merţane se potriveşte perfect cu tipul căutat de voi, zise Marhol.

Un portal holografic proiectă o imagine a bărbatului din parcarea subterană. Fusese luată de inserţiile retinale ale lui Lucius şi-l arăta pe Beard apropiindu-se de Fordul Feisha. Lângă el se derulau diverse comparări de fişiere.

— Aşa se pare, acceptă Gwyneth.

— Pe plan local există cineva în stare de aşa ceva? întrebă Tarlo.

— Unul sau doi indivizi, răspunse Marhol. Poate... După cum zice şi Lucius, un Mercedes e greu de spart.

— Niciunul dintre mecanicii locali nu se potriveşte profilului fizic, adăugă Lucius. E clar că-i omul vostru.

— Mulţumim. Din clipa aceasta, este un caz sub jurisdicţia Marinei. Tarlo introduse în matricea sălii de conferinţe fişierul despre atelierul mobil al lui Beard: Te rog, încarcă-l în matricele de management al traficului metropolitan. Vreau ca toate vehiculele care seamănă măcar pe departe cu el să fie oprite şi examinate de patrulele de poliţie.

— Uau, asta-nseamnă o grămadă de muncă! se strâmbă Marhol. O să ne plătească Marina pentru asta?

Tarlo rânji larg.

— Marina o să bage-n suspensie pentru o sută de ani pe oricine o să belească chestia asta. Vrei să mai faci pe deștepta' cu mine, sau vrei să supravieţuieşti următoarele douăzeci şi patru de ore?

— Hai sifon, băi, şmecherie! Noi v-am rezolvat căzu', aşa c-aţi putea măcar să fiţi niţel recunoscători.

— Nu prea am motive să fiu recunoscător. V-am trimis alerta asta pentru Robin Beard cu săptămâni în urmă şi voi aţi trimis un singur stagiar la o urmărire care se potrivea perfect cu profilul lui de operare. Apropo, îmi place costumu' tău. A costat ceva, este? Ţi s-a făcut recent vreun audit pentru impozite? S-ar putea să fie naşpa rău când Trezoreria Centrală îţi scoate dosarul. Aşa a păţit un vechi prieten de-al meu când programele contabile i-au luat la

puricat arhiva financiară, s-au întors mulţi ani înapoi. Din cauza stresului a intrat în reîntinerire înainte de termen.

— Crezi că dacă m-ameninţi o să faci treabă pe-aici?

— Prietene, nu te ameninţ, ci-ţi cer cooperarea. Până acum, am vorbit cu frumosul.

— Exact ce anume vreţi? întrebă Lucius.

— Pe informatorul vostru. Vreau să vorbesc imediat cu el.

— Nu lucrează după program, spuse Marhol. Durează până stabilim o-ntâlnire.

— Dura până acum, interveni Gwyneth. Azi o va stabili foarte rapid. Putem să-i etichetăm adresa de unisferă cu o localizare fizică şi să trimitem o echipă înarmată să-l aresteze când primim semnalul; putem face un raid asupra locuinţei lui cu şi mai multă putere de foc sau ne putem întâlni în barul pe care-l alege el.

— Putem ridica pe toţi Stuhawkii pe care-i găsim, sugeră Jim Nwan. Îi băgăm în interogare neuroblocată, poate chiar în citire de memorie, şi-n felul ăsta extragem datele despre Beard.

Tarlo aprobă apreciativ.

— Asta-mi place. Are cea mai mare probabilitate de succes.

— Doar nu puteţi ridica o bandă-ntreagă-n pizda mă-sii! protestă Marhol.

— De ce nu? întrebă grosolan Tarlo.

— Toate celelalte bande din oraş ar declara război poliţiei, spuse Lucius. În clipa de faţă, cu agitaţia cauzată de navele Marinei şi Poarta Iadului, nu mai avem nevoie de alte tulburări.

Gwyneth strânse din umeri.

— Nu-i problema noastră.

— Bine, bine, mormăi Marhol fără chef. Omului meu îi place să bea în barul Illucid de pe Northgate.

— Mersi. Tarlo se sculă: Haidem! Vreau să stau de vorbă cu Robin Beard în mai puţin de douăzeci şi patru de ore.

* * *

Mellanie închiriase un apartament micuţ într-un bloc monolitic de patruzeci de etaje de pe Royal Avenue, la niciun kilometru de malul Logrosanului. Era mult mai întunecat decât cel pe care-l lăsase în urmă în Venice Beach, unica fereastră nu dădea spre râu, ci spre oraş, dar aerul condiţionat funcţiona,

ceea ce conta cel mai mult din punctul ei de vedere. Umiditatea în Tridelta era incredibilă.

După apusul soarelui, ceru ecranului mural să acceseze emisiunea lui Michelangelo, iar ea se pregăti pentru seară. Michelangelo îi avea în studio pe senatorii Valetta Halgarth şi Oliver Tam, pe care-i întreba ce se întâmplase cu atacul asupra Porţii Iadului. Deşi era obişnuită cu eschivările experte ale politicienilor profesionişti, Mellanie fu impresionată de modurile variate şi inventive prin care senatorii nu răspunseră la întrebare.

Femeia făcu duş, pentru a îndepărta senzaţia de năclăială după o zi petrecută pe străzile Trideltei. Se şterse, apoi îmbrăcă o bustieră simplă din bumbac alb, peste care purta un micro-tricou fără mâneci din lână albă pufoasă într-o ţesătură cu ochiuri largi, cu doar puţin mai mare decât bustiera, astfel ca să-şi poată arăta liniile zvelte ale muşchilor abdominali şi rubinul care-i scânteia în ombilic. Îşi trase după aceea o mini-fustă albă; nu purta ciorapi, deoarece petrecuse o jumătate de oră masându-şi ulei pe picioare şi conferind pielii o strălucire incredibilă. Niciunul dintre obiectele de vestimentaţie nu avea etichetă de designer şi nici nu era copia vreunuia la modă; adică aproape tot ceea ce vindeau magazinele din Tridelta în goana lor nesăţioasă după tatuajele de credit ale turiştilor. Din oraş, Mellanie cumpărase doar bijuterii, salbe lungi din mărgele de lemn şi cochilii cristaline cu tente de lavandă, pe care le purta în jurul gâtului.

— Totuşi de ce ar fi dorit Marina să pună embargo pe toate informaţiile despre atacul asupra Porţii Iadului? întrebă perfect rezonabil Michelangelo. Sunt convins că Dysonii ştiu dacă i-am atacat sau nu. Singura concluzie logică este că navele noastre au dat greş şi că Executivul încearcă să evite panica.

Mellanie se întoarse pe jumătate, ca să audă răspunsul.

— Din motive evidente, replică prompt Oliver Tam, capacităţile noastre de culegere a informaţiilor trebuie să rămână secrete. Sunt sigur că deţinem posibilitatea de a vedea dacă găurile-de-vierme ale extratereştrilor Dysoni de pe 23Pierdute sunt deschise sau nu. Nu se poate aştepta din partea Marinei să ne expună activele sale, pur şi simplu pentru a face mass-media fericite. Vom afla totul cu exactitate imediat ce navele stelare vor intra în raza de comunicaţii. Michelangelo, este posibil să nu poţi suporta să nu ştii? Oare mass-media au devenit prea arogante în

presupunerea lor că toate secretele trebuie violate pentru a vă satisface setea de rating, indiferent care ar fi costul pentru noi, ca specie?

— Aceasta a fost o glumă? întrebă Michelangelo, care părea jignit de moarte de insultă.

Furia unui individ atât de masiv şi care degaja senzaţia de forţă era impresionantă. Oliver Tam se strădui pe cât putu mai bine să nu pară speriat.

Mellanie zâmbi către grotesca înfruntare de forţe din studio, apoi se examină în oglindă. Părul îi era acum negru ca pana corbului şi plin de viaţă, graţie unor onduleuri scurte care-l făceau să se înfoieze în jurul capului. Şi-l prinse spre spate, de ambele părţi, cu benzi ieftine din ţesătură oranj şi galbenă. După ce reflectă puţin, îşi aplică rujul cu nuanţa cea mai închisă de purpuriu pe care o găsi. Mulţumită unei genoproteine dermice, faţa îi era acoperită acum de pistrui; o făceau să arate atât de drăgălaşă, că-i venea să vomite. În loc s-o facă, îşi lipi palmele de obraji şi-şi trimise o sărutare prelungă.

Personajul perfect!

Chipul din oglindă nu-i aparţinea în niciun caz Mellaniei Rescorai, reporter investigativ de vârf pentru emisiuni de maximă audienţă din unisferă, un chip cunoscut tuturor celor din galaxia civilizată. Aceasta era o adolescentă ingenuă la prima viaţă, plină de prospeţime şi dorinţa de a fi parte din incitanta scenă a petrecerilor din oraş... însă neştiind tocmai bine cum să procedeze. Aveau să existe destui voluntari dispuşi să-i arate. Bărbaţii se dădeau în vânt după tinereţea aceea entuziastă şi cu cât erau mai vârstnici şi mai cinici, cu atât le plăcea mai mult. Mellanie ştiuse asta chiar înainte să-l fi cunoscut pe Morty.

* * *

Când Mellanie părăsi blocul de apartamente, aerul de afară era considerabil mai răcoros, cu o briză modestă plutind de deasupra apei. Avea un efect narcotic asupra pietonilor animaţi, care împărtăşeau aceeaşi vervă voioasă în căutarea ofertelor barurilor şi cluburilor. Mellanie porni spre vest pe bulevardul larg, îndreptându-se către râu. Îi era imposibil să-şi şteargă surâsul fericit de pe chip. Străzile de aici erau concentrate asupra mimetismului fotonic ţipător al eleganţei de dincolo de apă. Pe

primii zece metri pe verticală de la pavajele din beton sudat enzimatic, clădirile erau practic zidite în holograme intense şi scânteietoare de neon, şi de văpăile constante ale iluminărilor cu polifoto. Reglementările oraşului nu permiteau extinderea pe o înălţime mai mare a poluării luminoase. Când privea în sus, Mellanie vedea o imagine stranie, ca şi cum strada ar fi căpătat un plafon negru-stealth. Când nu erau ocultate de zdrenţele norilor de peste zi, stelele cele mai puternice pâlpâiau direct deasupra capului, dar pereţii de canion ai zgârie-norilor de pe caroiajul oraşului erau invizibili, întrucât ferestrelor din sticlă le era interzis să trimită lumină dinăuntru şi astfel să afecteze panorama altora.

Femeia putea zări doar o singură imperfecţiune: puntea de observaţie, sclipitor iluminată, a unei nave aeriene, care se desprindea de andocarea ei de un zgârie-nori. Se îndrepta în sus, pentru a pătrunde în văzduhul senin de deasupra turnurilor Trideltei, iar de acolo să traverseze râul, începându-şi zborul lung de o noapte peste junglă.

Mellanie ajunse la intersecţie şi se îndreptă către cheiul sudic al Logrosanului, acolo unde andocau feriboturile. Ultimul bulevard scurt care ducea la mal se deschise lent, cu clădirile reducându-şi treptat înălţimile. Un flux masiv de oameni se îndrepta spre feriboturi, înghesuindu-se într-o atmosferă de carnaval. Femeia începu să încetinească pasul, când văzu ce era în faţă. În mulţimea din jurul ei, aproape toţi turiştii care îşi petreceau prima noapte în oraş se opriseră ca să se holbeze.

Înaintea ei, râul Logrosan era lat de peste un kilometru şi jumătate, o întindere de unduiri negre ce bolboroseau degajând forţa tăcută pe când gonea la periferia oraşului. Pe malul opus, jungla acoperea munţii ondulaţi. Toţi arborii străluceau de splendoare opalescentă.

Spre deosebire de plantele terestre care se întrec în producerea de flori mai mari şi mai colorate pentru a atrage insecte, vegetaţia de pe Illuminatus evoluase bioluminiscenţa pentru ademenirea insectelor locale. Frunzele întunecate care absorbiseră lumină solară tot timpul zilei radiau acum energia într-o sclipire pâlpâitoare şi dulce. Întrucât fiecare copac din junglă avea propriul său nimb de iridescenţă, jungla era îndeajuns de luminoasă pentru a rivaliza cu razele somnoroase ale soarelui din zori.

Vrăjita, Mellanie se grăbi către cheiul cu şirul lung de pontoane piezişe. Feribotul ei era *Goldhawk*, o ambarcaţiune mare şi veche din metal, care traversa apa din oră în oră, zi şi noapte. La bord, femeia se înghesui alături de ceilalţi două sute cincizeci de pasageri, ca să prindă un loc cât mai bun la prova, când porniră spre Crossquay. În decursul scurtei traversări, alte trei nave aeriene, încă şi mai masive, trecură mult deasupra lor. Mellanie flutură prosteşte din braţ către ele, râzând singură de naivitatea gestului, însă pur şi simplu se simţea surescitată şi fericită.

Imaginile junglei pâlpâitoare din faţă îi îngăduiau să se relaxeze. Ultimele patruzeci şi opt de ore, în care investigase clinica Saffron, fuseseră petrecute într-o stare de surescitare nervoasă. Michelangelo avusese dreptate, era un loc discret. Dimineaţa, Mellanie se mutase între diversele cafenele în aer liber de pe strada Allwyn, pentru a avea permanent în faţa ochilor Turnul Greenford. Era un con înalt de un kilometru din oţel lustruit şi sticlă purpurie, care găzduia magazine, fabrici, birouri, hoteluri, baruri, centre balneare şi apartamente. Ultimul nivel era un doc pentru nave aeriene; un ovoid mare şi întunecat plutea pasiv la capătul braţului macaralei sale. Aflată departe de stradă, în propria ei piaţetă, baza lui Greenford se compunea din ferestre înalte şi arcuite ce se înălţau până la etajul al cincilea. Fiecare reprezenta o intrare spre altă secţiune. Ţinând seama de obiectivul ei, Mellanie nu le putea lua pe toate la rând, încercând să afle care aparţinea clinicii. De aceea, băuse ceaiuri de plante şi apă minerală sub tendele cafenelelor, în timp ce programele şi inserţiile i se infiltrau lent în reţeaua internă a Turnului Greenford.

Cu software-ul mulgând date de la matricele de management de la fiecare etaj, Mellanie găsise repede clinica Saffron, întinsă pe şapte niveluri, pornind de la etajul treizeci şi opt. Când primise informaţia, lăsase capul pe spate ca să vadă ferestrele de acolo, iar vederea virtuală îi evidenţiase panourile respective de sticlă în contur verde-fosforescent. Era pe cât de aproape putea să ajungă, vizual sau electronic. Accesul la matricele clinicei era puternic protejat şi ea nu dispunea de talentele de hacker necesare.

O examinare a planurilor structurale oficiale ale Turnului îi arătase un lucru: clinica avea propriul ei spaţiu de parcare la

etajul al treilea al uriaşului garaj subteran pe cincisprezece niveluri al clădirii. Exista şi o intrare din stradă, prin una dintre arcadele înalte de pe latura de vest, care ducea la o recepţie privată şi un lift. Mellanie se mutase la un bar de pe o străduţă lăturalnică, imediat lângă Allwyn, de unde avea o vedere îngustă a intrării. Acolo descoperise unica slăbiciune a protecţiei electronice a clinicii; software-ul de securitate al Turnului identifica şi aproba tot personalul autorizat care intra prin uşa laterală în recepţia Saffron, înainte ca respectivii să fi ajuns la sistemele de securitate internă, moderne, ale clinicii.

Femeia se destinsese în scaun şi-şi comandase încă o ciocolată fierbinte. În piaţeta lui Greenford existau câteva fântâni arteziene mari, cu jocuri de apă, iar jeturile lor rostogolitoare de spumă îi acopereau ocazional vederea spre uşiţa clinicii, dar în rest îi vedea perfect pe toţi cei care veneau şi plecau. De fiecare dată când uşa se deschisese, inserţiile ei înregistraseră imaginea persoanei respective, catalogând-o cu informaţii şi numele culese din matricea de securitate a Turnului. După trei ore, Mellanie înclinase capul pe un umăr, când o siluetă mătăhăloasă ieşise către sfârşitul după-amiezii. Ca o ironie a sorţii, tocmai timpul pe care-l petrecuse cu Alessandra Baron îi oferise cea mai mare pătrundere a oamenilor, învăţând-o să recunoască rapid ce erau. *Stereotipie instantanee,* o denumise Michelangelo în mod superficial, însă Mellanie ştiuse instinctiv că aceea era persoana pe care o căuta. Pe când datele din matricea de securitate i se derulaseră în vederea virtuală, identificându-l pe bărbat ca fiind Kaspar Murdo şi confirmând unele dintre lucrurile pe care ea le bănuise deja, Mellanie se ridicase de acum, lăsând două bancnote de 10 lire-I pe masă. Începuse să-l urmărească pe Kaspar Murdo pe stradă, eliberând o sumedenie de programe de monitorizare în matricele publice din jurul său în vreme ce mergea.

* * *

Mulţimile erau şi mai dense pe Southern Crossquay, care era doar o fâşie lată de beton sudat enzimatic care despărţea fluviul de junglă pe lungimea de cincizeci de kilometri. În secţiunea centrală, vizavi de Tridelta, optzeci de pontoane din piatră şi beton se întindeau în apă, orientate pieziş spre îndărăt pentru a

oferi ambarcaţiunilor amarate la ele un grad de protecţie împotriva curentului. Mellanie merse pe bulevardul lat de deasupra, căutând pontonul unde staţiona *Cypress Island*. În stânga, Tridelta se vedea ca o bandă îngustă de lumini ţipătoare imediat deasupra râului, încununată de turnuri negre ce se profilau distinct pe strălucirea junglei aflată dincolo de oraş. În dreapta, copacii se înălţau maiestuos deasupra drumului, proiectând o radianţă palidă şi mereu mişcătoare peste chipurile admiratoare ale turiştilor care căutau pontoanele.

Cypress Island era una dintr-o duzină de ambarcaţiuni de croaziere nocturne amarate la acelaşi ponton; mai lungă şi mai zveltă decât feriboturile care traversau râul dinspre oraş, avea o punte superioară plată şi deschisă, cu un bar în centru. La interior, cele două punţi superioare pentru pasageri aveau pereţii transparenţi, astfel încât clienţii restaurantului şi ai cazinoului se puteau bucura de imagini excelente ale junglei; doar a treia punte, unde era instalată scena, avea bordaj normal. Mellanie sui schela de acces scurtă în mijlocul unui cârd de clubberi cu puţin mai vârstnici decât ea. Câţiva băieţi îi aruncară zâmbete încurajatoare, pe care trebui să le ignore. Îi părea rău – toţi puştii de aici arătau extraordinar şi erau foarte atenţi la ceea ce purtau şi la stilul pe care-l abordau.

Când sui la bord, Mellanie îşi prezentă biletul stewardului, care o măsură cu o privire rapidă şi expertă.

— Eşti sigură că vrei să fii aici? o întrebă cu un surâs uşor îngrijorat. Mai târziu, va fi destul de multă zarvă. S-ar putea să nu-ţi placă, dacă nu eşti obişnuită. Dacă doreşti, *Galapagos* îţi va accepta biletul; este aceeaşi companie şi transportă pasageri mai cuviincioşi.

— N-o să păţesc nimic, replică ea exersând un chicotit ascuţit.În secret, fu încântată de reacţia bărbatului.

— Cum vrei, îi făcu el semn să treacă.

Prima băutură era gratuită. Mellanie luă o bere light importată din Munchen şi-şi croi drum către balustrada punţii superioare.

Cypress Island porni peste douăzeci de minute. După ce ieşi de la adăpostul pontonului, motoarele împinseră nava împotriva curentului rapid, producând o mişcare de legănare pronunţată. Călătoria deveni mai lină după doi kilometri şi jumătate în amonte, când intrară pe unul dintre sutele de afluenţi ce ali-

mentau Logrosanul. Ovaţii se ridicară de pe ambarcaţiune, când apa se domoli şi Tridelta dispăru înapoia cotului din urma lor. Zgomotul motorului se diminua la nivelul unui murmur discret.

Pe celălalt mal al afluentului, arborii creşteau chiar până lângă apă, cu încurcătura de rădăcini mari şi expuse strângând ca în cuşcă solul care se năruia. În ciuda licărului slab al fiecărei frunze, între copaci era întuneric, ceea ce conferea junglei o aură de mister. Pe pământ nu se vedea nicio mişcare; pe Illuminatus nu evoluase nimic mai mare decât insectele locale.

— Ai fi crezut c-ar fi plin de Silfeni...

Mellanie se întoarse şi văzu unul dintre puştii din grupul cu care suise schela de acces la bord.

— Serios?

— E genul lor de loc. Apropo, eu sunt Dorian. Ea şovăi.

— Saskia.

Era destul de arătos, înalt, cu o uşoară moştenire orientală în trăsături. Mici COtatuaje stacojii îi înconjurau gâtul: dragoni şi şerpi ce se urmăreau între ei. Fibre semiorganice fuseseră împletite în părul lui negru, trimiţând mărgeluşe de lumină să-i pâlpâie prin cârlionţii romani eleganţi.

— Pot să-ţi aduc încă o bere, Saskia?

Inserţiile Mellaniei înregistrară o transmisie de la el direcţionată spre nodul cibersferă al ambarcaţiunii. În mod obişnuit, n-ar fi deranjat-o – un alt puşticare se lăuda prietenilor rămaşi în oraş despre cucerirea sa. Însă transmisia era puternic încriptată.

— Nu chiar acum, mulţumesc.

El încercă să-şi camufleze expresia rănită.

— Sigur că da... Sunt disponibil pentru toată noaptea.

— O să ţin minte.

Mesajul pe care-l trimisese o deranja pe Mellanie. Ea tot nu dispunea de talentul de a-l decripta cu ajutorul inserţiilor şi nici nu avea o matrice palmară cu care să poată lucra. Pentru o clipă se gândi să-l scaneze pe Dorian, ca să vadă pur şi simplu cu ce inserţii era dotat. Bineînţeles, dacă avea vreun wetcablaj serios, el i-ar fi detectat scanarea.

De ce ar trebui să fie wetcablat? Dumnezeule, devin paranoică! Atunci de ce să nu-l scanez?

Dorian revenise la bar şi zâmbea cu grupul lui de prieteni. Probabil că-l tachinau fiindcă fusese respins.

Afluentul se îngustă, ramificându-se de câteva ori de ambele părţi. Peste apă începură să se arcuiască arbori, iar cei mai înalţi dintre ei se atingeau deasupra mijlocului albiei, cu crenguţele începând să se îmbine. *Cypress Island* continuă printr-un tunel de coronament splendid.

Mellanie coborî pe puntea restaurantului şi se îndreptă către barul în stil bufet. Înăuntru luminile erau mult reduse, îngăduind clienţilor să privească jungla de afară. Biletul ei nu-i permitea o masă lângă pereţii transparenţi, aşa că reveni cu farfuria pe puntea superioară şi se aşeză pe o banchetă din faţa barului, privind ţesătura complicată de ramuri de peste râu. Unii copaci aveau o luminescență care tindea spre ultraviolet, astfel că bustiera ei albă strălucea.

Îşi coborî ochii către ţesătura din lână pentru un minut, fără să-şi dea realmente seama ce anume vedea.

— La dracu'! murmură în cele din urmă şi mâna ei virtuală, din platină şi purpură, atinse iconul IC.

— Salut, Mellanie.

— Mă îngrijorează cineva de la bord. Vreau o decriptare de mesaj.

— Perfect.

Se aşteptase ca IC să-i fi cerut explicaţii. Acordul o luă prin surprindere. Deschise fişierul pentru IC.

— În traducere aproximativă, a spus: “Identitate confirmată. Ea este.”

— Doamne! icni Mellanie.

Gorilele Alessandrei mi-au dat de urmă! Privi în jur, aproape panicată, dar Dorian nu se mai zărea nicăieri pe puntea superioară.

— Ai vreo armă cu tine? întrebă IC.

— Nu. Ce-i cu inserţiile tale? Pot folosi ceva din ele?

— Nimic foarte sigur. Aş putea să încarc software kaos în wetcablajul lui, presupunând că are aşa ceva. Să alertez poliţia Tridelta? În câteva minute, poate să ajungă la tine cu un elicopter.

Mellanie ridică ochii spre arcada radiantă de lumină pe sub care navigau.

— Cum vor coborî la noi? Legătura ei cu unisfera încetă.

La dracu'! Nu acum! Trimise un pachet investigator în cea mai apropiată matrice de la bord pentru a afla care era pro-

blema. Rutinele de management ale reţelei raportară că nodul nu mai era alimentat energetic şi că fusese avariat fizic.

Nodul nostru de cibersferă suferă o întrerupere temporară, expedie matricea punţii pe toate frecvenţele. **Vă rugăm, nu vă alarmaţi. O nouă conexiune va fi stabilită în scurt timp. Până atunci, managementul companiei îşi cere scuze pentru orice neplăceri cauzate.**

Mellanie începu să tremure imediat ce textul i se derula pe vederea virtuală.

— Hai vino la mine..., şopti ea în noaptea fluorescentă. Haide... în Randtown ai venit.

Un groaznic glăscior interior îi spunea că Randtown nu fusese niciodată atât de izolat de cibersferă planetară, pentru că avea linii terestre şi reţea. Aceasta însă era o ambarcaţiune izolată, în mijlocul unei planete cu un singur oraş.

Femeia încleşta mâinile în pumni şi-i apăsă de coapse, silindu-se să-şi oprească tremuratul. *Gândeşte! Nu-l pot învinge singură.* Aşteptarea poliţiei nu constituia o opţiune serioasă. Nu ştia nici măcar dacă IC o apelase. Îşi ridică mâna care nu mai tremura până în dreptul ochilor şi-şi privi braţul cu curiozitate. *Încă este aici*.

Scană rapid cu inserţiile în jur şi depistă în spatele barului una dintre matricele ambarcaţiunii. Mellanie se grăbi într-acolo şi se aplecă sub tejghea.

— Hei! strigă un barman. Accesu-i interzis aici.

Ea îi fulgeră un surâs neatent, în vreme ce-şi trecea mâna peste rafturi. Degetele agitate găsiră matricea, pitită îndărătul cutiilor cu snackuri; era micuţă, utilizată pentru încasările barului, dar avea un i-punct. Îşi apăsă palma pe el.

— O clipă, îi spuse barmanului. O punem dup-aia. Bărbatul rămase cu gura căscată. Nu ştia dacă fusese o glumă sau nu.

Mâinile virtuale ale Mellaniei activară o sumedenie de inserţii şi introduseră codul. Subrutina IC se decomprimă şi trecu prin i-punct în mica reţea a ambarcaţiunii.

— Capacitatea de procesare disponibilă este sub nivelul optim, anunţă subrutina IC. Operez în stare redusă. De ce mă aflu aici?

— Sunt urmărită de un asasin. Probabil că-i wetcablat cu armament.

Se ridică şi privi din nou în jur, aşteptându-se pe jumătate să-l vadă pe Dorian venind după ea. Barmanul se apropie.

— Vorbeşti serios? întrebă el în şoaptă.

— Da, ce dracu', da' mai târziu. Mellanie se retrase din bar şi-i făcu cu ochiul. Te apelez eu.

— Sugerez să anunţi poliţia, spuse subrutina IC. Gura femeii se strâmbă într-un geamăt de frustrare.

— Nu pot. De-asta te-am decomprimat. Am nevoie de-ajutor.

— Ai vreo armă?

— Nu. Află dacă există arme la bord.

— Pe declaraţia de încărcătură a navei nu figurează arme.

— Poţi să infiltrezi software kaos în armamentele wetcablate ale asasinului?

— Nu am fişiere kaos în director.

— Futu-i! Ce să fac?

— Îţi sugerez să părăseşti nava.

Mellanie căzu pe gânduri. Afluentul nu era o problemă şi cu certitudine ea putea să înoate până la mal, ori să ia o bărcuţă de salvare. După aceea însă ar fi rămas singură în junglă, la kilometri depărtare de orice ajutor. Dacă ar fi sărit peste balustradă, oamenii ar fi zărit-o. Căpitanul s-ar fi oprit. Dorian ar fi urmat-o printre copaci.

— Gândeşte-te la altceva.

— Activez analiza. Capacitatea de procesare disponibilă nu va rula la nivel optim rutinele de comparare a opţiunilor de evadare.

Mellanie îşi pierdea rapid încrederea în subrutina IC. Aici n-avea să fie ca în Armstrong City, unde plutise în jurul ei ca un înger păzitor. *Am nevoie de-o armă, de ceva care să-mi ofere o şansă.* Îi revenise însă calmul pe care-l avusese când tratase cu Jaycee, blocând practic tot ce se petrecea în jurul ei. De fapt, la bord exista un loc unde să găsească ceva util. Atât doar că trebuia să ajungă acolo. Numai Dumnezeu ştia de unde o pândea Dorian. Era în tot cazul cu o clasă peste genul de mardeiaşi ieftini care fuseseră trimişi după Paul Cramley. Cumva, ăsta era un compliment.

Porni calmă spre scara ce cobora sub punte. *Cred că n-o să mă-mpuşte în public.* Nu putea totuşi fi sigură. Kazimir McFoster fusese în mijlocul lui LA Galactic, ce mama dracului!

— Poţi detecta comunicări locale încriptate? o întrebă pe subrutina IC.

— Nu. Căpitanul a ordonat o evaluare a reţelei de la bord, pentru a vedea de ce funcţiile ambarcaţiunii au căzut la starea prestabilită pentru urgenţe. Software-ul de diagnosticare interferează cu rutinele mele de comparare a opţiunilor.

— Aş putea face rost de o armă. Incorporează posibilitatea asta în analiza ta.

— Ce fel de armă?

— Nu ştiu. Nimic foarte puternic.

— Am înţeles.

— Şi continuă să urmăreşti comunicările încriptate. Vreau să ştiu unde-i tipul.

Restaurantul era ticsit de pasageri care mâncau; cozi lungi şerpuiau în interior, pornind de la barurile de tip bufet. Cu toate inserţiile senzoriale activate, Mellanie nu putea detecta niciuna dintre amprentele energetice care ar fi indicat wetcablare activă. Coborî pe scară pe puntea cazinoului. Aici se găseau doar câţiva jucători înrăiţi; majoritatea meselor erau pustii, iar ea nu dorea asta. Valuri de aer cald se ridicau pe casa scării dinspre puntea a treia. Mellanie se grăbi către club.

— Dă-mi un plan al nivelului, îi ceru subrutinei IC. Există rute pentru evacuări de urgenţă? Pot ajunge la bărcile de salvare?

— Anulez analiza comparării opţiunilor de evadare.

Mellanie scrâşni furioasă din dinţi. Planurile ambarcaţiunii i se afişară după aceea în vederea virtuală.

— Accesul la bărcile de salvare este posibil de pe toate punţile, spuse subrutina IC.

— Pot lansa vreo barcă fără ştiinţa echipajului?

— Pot să blochez alertele de lansare.

— Grozav!

— Reiau compararea opţiunilor de evadare.

La piciorul scării, un indicator holografic pâlpâia ca un stroboscop defect, anunţând-o că peste douăzeci de minute trupa de dansatori hermafrodiţi Death By Orgy avea să-şi înceapă primul spectacol. Exact asta căuta ea. Muzica heavy rock o izbi imediat ce trecu prin intrarea ecranată, îndeajuns de sonoră pentru a-i vibra oasele. Clubul era practic o masă compactă de oameni aflată într-un loc absurd de obscur. Holoscântei zburau prin aer aidoma unor comete distorsionate,

oferind unicele fulgere de iluminare în vreme ce-i ocoleau pe cei care se contorsionau pe minusculul ring de dans. Femeia trebui să-şi comute inserţiile retinale la modul de amplificare maxim al luminii pentru a vedea pe unde mergea.

Clubul căpătă brusc o focalizare verde-cenuşie. Echipamentele fetişiste erau majoritare. Costume semiorganice puneau în evidenţă organe genitale straniu modificate, pe când Mellanie se strecura prin menajeria de bizarerii. Membrele suplimentare erau la modă, iar unii clubberi aveau mâini de prunci grefate în jurul zonei pubiene. Reprofilările celulare specializate produseseră o mulţime de animalişti; braţe îmblănite bâjbâiau după şiruri de mamele, urechi ascuţite tresăreau când erau linse de limbi şerpeşti, zâmbetele lascive dezvăluiau colţi ascuţiţi.

În hainele ei albe de adolescentă, Mellanie se simţea ca o virgină care se îndrepta către altarul de sacrificiu. Toţi o priveau de parcă ar fi împărtăşit acelaşi gând.

Inserţiile îi detectau numeroase surse energetice. Cele mai multe erau prea mici ca să-i fie utile, simple baterii pentru jucării perverse. Dacă dorea să aibă şanse reale de succes, avea nevoie de adevăraţii sado-masochişti.

Aceştia erau la bar: un grup de corpuri masive purtând curele negre, lanţuri strălucitoare şi glugi. Kaspar Murdo era şi el acolo, la un capăt al tejghelei, îmbrăcat în robe de inchizitor spaniol, cu lanţuri de fier ruginit în jurul gâtului de care atârnau diverse instrumente medievale.

Mellanie detectă cea mai puternică sursă energetică din club şi vederea virtuală o încadră între paranteze drepte albastre; din fericire se afla în capătul opus al barului faţă de Murdo. Era un baston cu şocuri electrice, unul dintre numeroasele elemente atârnate la centura lată din piele a unei bizare femfeline. Blana neagră şi lucioasă de pe ţeasta acesteia îi cobora până la linia sprâncenelor, unde nasul modificat, roşu-maroniu şi strălucitor, ieşea proeminent în afară; mustăţi lungi erau înrădăcinate de o parte şi cealaltă a fantelor nărilor. Purta un costum din piele neagră fără mâneci, mulat, care-i punea în evidenţă braţele şi picioarele îmblănite. Coada lungă zvâcnea neglijent într-o parte şi alta, în timp ce vorbea cu alte două fete-pisici cu modificări mai reduse şi cu un băiat sclav în togă şi lanţuri largi, pe chipul căruia se zărea o expresie îngrijorată.

Mellanie îşi croi drum până în faţa femfelinei.

— Am nevoie să-mprumut bastonul tău! strigă ea pentru a acoperi rockul asurzitor.

Femfelina urlă la un volum care crescu fără efort peste al muzicii. Ridică un braţ şi extinse degetele labei în faţa Mellaniei. Ghearele de onix lustruit care-iînlocuiseră vârfurile degetelor ieşiră lin din teci, oprindu-se la un centimetru de ochii femeii.

— Pisi zice să-mi lingeţi puiuţii, căţeluşă de pripas.

Tovarăşii ei râseră miorlăit.

Cineva cu un wetcablaj formidabil, complet activat, pătrunse prin intrarea ecranată a clubului.

— N-am timp, spuse Mellanie.

Încremeni. Puncte argintii îi apărură pe braţe şi pe chip, ca şi cum ar fi transpirat mercur. Petele se întinseră iute, acoperindu-i pielea. Software-ul se revărsă din ea, preluând controlul circuitelor organice care administrau adaptările femfelinei.

Femfelina tresări surprinsă, când propria ei coadă se ridică şi i se înfăşură în jurul gâtului. Începu s-o strângă. Ghearele i se retraseră.

— Iau bastonul, anunţă Mellanie şi i-l smulse de la brâu. Femfelina rânji, excitată.

— Da, stăpână, o să-ţi fiu o pisi bună. Limba îi ţâşni afară ca o coardă lungă, obscen de flexibil, de carne umedă. Grăbeşte-te-napoi!

Mellanie se împinse cu putere prin corpurile înghesuite, creând un val de agitaţie. Îndărătul ei, Dorian îl remarcă şi porni să-şi facă drum spre ea.

— Poţi înlătura protecţiile de securitate de pe baston? o întrebă pe subrutina IC. Are capacitate energetică mare. Dacă l-aş putea folosi într-o unică rafală, ar fi letal.

— Anulez analiza de comparare a opţiunilor de evadare. Examinez sistemele bastonului.

Mellanie ajunse la uşa ecranată din partea laterală a scenei.

— Deschide-o! comandă ea.

Uşa glisa în lături. Pe coridorul din faţă se înşiruiau cabine private mici. Femeia auzi gemete, unele de plăcere, altele de durere. Un bici pocni puternic. Cineva ţipă. Se auziră mârâituri.

— Sistemele de protecţie ale bastonului au fost şuntate. Rata de descărcare a bateriei a fost setată la nelimitat.

Mellanie privi agitată în jur după ce uşa glisase şi se închisese. Majoritatea cabinelor erau ocupate. În capătul opus al

coridorului exista o singură trapă de evacuare pentru situaţii de urgenţă.

— Cum l-aş putea lovi cu ăsta? N-o să mă lase să m-apropii.

— Rulez analiza comparativă a opţiunilor de atac electric.

— La dracu'!

Mellanie se repezi la trapa de evacuare.

* * *

Dorian distruse circuitele de zăvorâre a uşii printr-o singură salvă a maserului înglobat în încheietura sa. Un cerculeţ din materialul compozit dur fumegă şi făcu băşici. El împinse cu putere, aplicând forţa musculaturii sale amplificate. Se auzi un trosnet, pierdut în muzica urlătoare. Uşa se deschise brusc. Trecu prin ecranare şi intră în liniştea relativă a coridorului. Imediat, senzorii de scanare îi fură asediaţi de o cascadă de interferenţe. Voci ţipau şi gemeau îndărătul uşilor închise de pe ambele părţi. În capătul opus al coridorului, Mellanie izbutise să deschidă trapa de evacuare. Femeia se întoarse iute. Jumătate din pielea ei era argintie, inserţii şi COtatuaje ce direcţionali interferenţele către el. Dorian scana cu interes cât putea ştiind că şi Mellanie făcea acelaşi lucru. Ea era mai eficientă, însă el văzu imediat ce-l interesa.

— Nicio armă. Curios...

— Am un mesaj pentru Alessandra. Dorian făcu un pas înainte.

— Ce anume?

Inserţiile ei transmiseră un semnal criptat spre matricea mică a coridorului. Sistemul de stingere a incendiilor se declanşa deasupra lui. Apa începu să ţâşnească şi alarma să sune.

Dorian o privi compătimitor pe femeie, în timp ce potopul îi îmbiba cămaşa şi pantalonii.

— Nimeni nu poate s-audă asta.

De cealaltă parte a perdelei de apă, Mellanie surâse.

Bastonul de şocuri electrice aflat pe podea la picioarele lui Dorian se descarcă. Apa permise întregii încărcături de curent să-l izbească cu putere pe bărbat. Trupul i se convulsiona şi aburi i se ridicară din haine şi păr. Îşi arcui spinarea, urlând scurt când ochii i se bulbucară şi limba îi ieşi din gură. Fibrele optice care-i erau ţesute în păr se topiră. Linii negre îi apărură pe piele când

circuitele organice arseră, cu fuioare subţiri de fum ce se amestecară cu aburii şi apa. Carnea se rupse vulcanic în locurile unde erau implantate celulele energetice ale armamentului. Sângele şi ţesuturile organice împroșcară pereţii.

Bateria bastonului de şocuri electrice se goli în cinci secunde. Când curentul se opri, cadavrul tremurător al lui Dorian se prăbuşi pe podea. Subrutina IC opri sistemul de stingere a incendiilor de pe coridor.

Mellanie se apropie şi privi în jos către corpul din care se înălţau aburi. Picioarele mai zvâcniră de două ori.

— O să i-l transmit chiar eu, rosti femeia.

* * *

Kaspar Murdo savura seara. În clubul de la bordul lui *Cypress Island* erau clienţi de calitate. Pe mulţi dintre ei îi cunoştea şi apăruseră nişte nou-sosiţi promiţători. Toţi spuneau că Death By Orgy erau marfă. Abia aştepta să-i vadă evoluând.

După aceea un vis într-o bustieră albă pufoasă şi minifustă se aşeză la bar, la numai doi metri de el, şi ceru o bere. După cum arăta, era la prima viaţă. Părea uşor zguduită, de parcă ar fi fost şocată de ceea ce vedea şi se străduia să nu se trădeze. Asta însemna că era curioasă şi nu instantaneu dezgustată – o vulnerabilitate de care bărbatul ştia exact cum să profite. Avea s-o poată încuraja la început, apropiind-o, liniştind-o până căpăta încredere în el. Apoi, după ce încrederea era instaurată, îi putea începe instruirea.

Corpul său masiv îi îngădui să înainteze cu uşurinţă prin nerăbdătorii animalişti autoritari şi bizarii care se adunau ca norii de furtună în jurul prăzii lor neştiutoare. Îşi fulgeră concurenţa din priviri, mârâind la un caninom care lătră la el.

— Cu asta fac eu cinste, rosti când fata întinse barmanului o bancnotă de lire-l. Insist! Asta înseamnă că nu pot exista argumentaţii.

Ea încuviinţă cu recunoştinţă nervoasă, privindu-i instrumentele de la capetele lanţurilor.

— Mulţumesc.

— Kaspar, zise el.

— Saskia.

El surâse larg într-o manieră paternală, prietenoasă şi-şi ridică un lanţ pentru a-i arăta dispozitivul grosolan din fier şi piele din capăt.

— Nişte nebunii, este? o întrebă într-un stil care o invita să-i împărtăşească gluma.

Fata zâmbi sfios. Şi seara lui Kaspar deveni cea mai bună după mult, mult timp.

* * *

Era miezul nopţii locale când expresul din Paris se opri în gata TSC Tridelta. În secret, Renne era încântată de momentul sosirii, fiindcă însemna că aveau să poată vedea jungla.

— Găseşte-ne un hotel pe malul râului cât mai aproape de Octavious, îi ceru lui Vic Russell.

— Absolut, aprobă el entuziast.

— Cel mai apropiat şi cel mai ieftin, Vic.

— Bine, bine...

— Nu mergem direct la echipa Halgarth? întrebă Matthew Oldfield.

— Ei pot face faţă cu restul schimbului din seara asta, zise Renne. Warren mă va anunţa dac-a apărut vreo schimbare de statut.

— Bine.

— În felul ăsta avem şi noi posibilitatea de a ne trage răsuflarea înainte de a vedea ce intenţionează Bernadette. Nu vrei să vezi jungla?

— Ba bine că nu!

— Perfect, atunci. Îi ceru e-majordomului să-l apeleze pe Tarlo. Unde eşti? întrebă când bărbatul îi răspunse.

— Aştept într-un garaj de pe strada Uraltic. Un informator al poliţiei cu care-am discutat mai devreme a spus că Beard va veni aici diseară.

— Sper că porţi şosete de cauciuc. Bateriile alea de automobile au mult curent în ele.

— Foarte amuzant. Ce vrei?

— Sunt în gara TSC.

— În Tridelta?

— Da.

— De ce? Te-a trimis Hogan să mă dublezi?

— Nu. O urmăresc pe Bernadette Halgarth, mama Isabellei.
— Ce faci?!
— Nu te teme. Îi am cu mine pe Vic şi Matthew.
— Hogan ştie? Ce dracu', Renne, crezusem c-ai renunţat la toată chestia cu Isabella!
— Aşa făcusem, dar Christabel Halgarth i-a pus pe Bernadette şi Victor sub supraveghere ca pe o favoare pentru mine... nici măcar nu i-o cerusem. Amândoi au primit şi trimis mesaje încriptate – nimic suspicios –, însă azi Bernadette şi-a lăsat pur şi simplu baltă tot programul şi a venit aici. Securitatea Halgarth o supraveghează la hotelul Octavious, care este, de asemenea, o alegere bizară pentru o mondenă ca Bernadette. Mâine dimineaţă ne-alăturăm echipei lor.
Îl aşteptă pe Tarlo să-i răspundă.
— Am găsit un hotel, anunţă Vic încântat. Nu foarte ieftin, îmi pare rău.
El şi Matthew schimbară rânjete. Renne le făcu semn din mână să tacă. Vederea ei virtuală arăta că legătura continua să fie activă.
— Tarlo?
— Da, aici sunt, scuze. Ai nevoie de-ajutor?
— Nu încă. Dac-o să fie nevoie, o să ţip după tine. Şi reciproc.
— Bineînţeles. Mersi. Bine, baftă.
— Şi ţie.

* * *

— Paula, se dezvoltă o situaţie foarte interesantă.
— Ce anume, Hoshe?
— Sunt cu Nadine şi Jacob pe Illuminatus şi rulăm supravegherea electronică a lui Tarlo care a plecat după Beard. Acum ni s-au alăturat Gus şi Isaiah, care o monitorizează pe Renne.
— Deci ambele ţinte sunt pe Illuminatus?
— Da. Renne a sosit acum douăzeci de minute, urmând-o pe Bernadette Halgarth. După ce a ajuns aici, l-a apelat pe Tarlo, iar după alte cinci minute, Tarlo a apelat-o pe Bernadette. A fost un mesaj încriptat şi direcţionat printr-o adresă de unică folosinţă, însă am avut şi noi în sfârşit noroc; infiltrasem software de urmărire în nodul hotelului Bernadettei, imediat ce Warren m-a anunţat că ea era acolo. Încă n-am reuşit să-l decriptăm, dar ea a

primit mesajul trimis de Tarlo. Se pare că a avertizat-o că-i supravegheată. Alt motiv nu există.

— Tarlo... La dracu'!

— Îmi pare rău, Paula.

— Nu-i vina ta. Ştiam că trebuia să fie unul dintre ei.

— Ce vrei să fac?

— Fii cu ochii pe el şi pe Bernadette. În două ore, sosesc şi eu.

— O să-i spui lui Renne?

— Posibil. Prioritatea noastră trebuie să fie arestarea lui Tarlo. Nu vreau însă nici s-o sperii pe Bernadette, până nu contactează persoana pentru care a venit acolo. Asta este prima noastră şansă reală de a penetra reţeaua de agenţi Starflyer. Sincronizarea va fi esenţială.

— Tarlo va fi wetcablat. Probabil că şi Bernadette.

— În mod clar. Nu te teme, echipa mea va fi înarmată.

* * *

Încăperea nu arăta deloc special: un cub simplu cu pereţi cenuşii şi mochetă uzată. Două benzi polifoto de pe tavan o făceau mai luminoasă decât ar fi fost neapărat nevoie. Deasupra uşii din metmal, susura silenţios o singură grilă de aer condiţionat. Nu exista niciun senzor vizibil, dar aceştia trebuiau să fie pe undeva.

Robin Beard stătea pe un scaun ieftin din plastic, cu picioarele ridicate pe masa fixată de podea în centrul camerei. Nu părea foarte îngrijorat fiindcă fusese arestat. Pe de altă parte, gândi Lucius, fusese arestat de atâtea ori, încât era familiarizat cu rutina. Taci din gură şi-ţi aştepţi avocatul.

Lucius îl urmă pe Tarlo în camera de interogatoriu. Surferul blond îi zâmbi prietenos lui Beard.

— Tu nu eşti avocat, zise Beard.

— Isteţ, comentă Tarlo. Îmi place. Va fi de folos pentru amândoi.

— O s-o păţiţi tare rău pentru chestia asta, zise Beard. Treceam printr-un garaj şi m-aţi reţinut fără niciun motiv valid, folosind abuzul de forţă. Nici măcar nu mi-aţi citit drepturile.

— Asta pentru că n-ai niciunul, spuse Tarlo.

Beard zâmbi.

— Așază-te ca lumea, rosti Tarlo. Zâmbetul ezită pe chipul lui Beard.

— Sunt...

Pumnul lui Tarlo ţâşni rapid, zdrobind nasul omuleţului. Se auzi un trosnet de os rupt, iar scaunul se răsturnă pe spate, trântindu-l pe podea fără să mai fi avut timp să-şi atenueze căderea cu braţele. Capul i se lovi sonor.

— Băga-mi-aş pula! se tângui Beard.

Se ţinea de nas cu o mână printre ale cărei degete sângera abundent, iar cu cealaltă mână îşi pipăia ochii. Îi erau scăldaţi în lacrimi.

Lucius schiţase un pas înainte, după care se oprise, nesigur privind felul în care ar fi trebuit să procedeze. Se uită către colţul din tavan unde era ascuns un senzor vizual. Nimeni nu-l apelă.

Tarlo rânji şi se lăsă pe vine lângă mecanic.

— Întotdeauna doare ca dracu', este? Mi l-am belit şi eu de vreo două ori pe placă, aşa că ştiu.

Beard privi disperat la Lucius.

— Ai văzut ce-a făcut. Mi-eşti martor.

Lucius izbuti să-şi desprindă ochii de la el. Tarlo îl avertizase să nu scoată niciun cuvânt, dar nu se aşteptase la aşa ceva.

— Nu l-am putut găsi pe poliţaiul bun, ca să jucăm sceneta asta aşa cum trebuie, zise Tarlo. Toţi patrulează străzile, pentru a-i ajuta pe cetăţenii decenţi în momentele astea grele. Aşa că vom recurge la duetul poliţistul rău/poliţistul şi-mai-rău. Ştii ceva? Băieţii din birouri au pus pariuri cât timp poţi să rezişti la bătaie până să cedezi. Eu am mizat cincizeci de lire pe zece minute, da o să fiu cinstit cu tine, amice, n-am de gând s-aştept atâta.

Scoase dintr-un buzunar o dermă medicală infuzoare subţire.

— Golanii de pe stradă au fel de fel de nume pentru asta. Ai auzit vreodată de răsfutai? Nu? Da' de antianestezic?

Beard clătină din cap, privindu-l îngrozit.

— I-o chestie exact pe dos ca un anestezic, urmă Tarlo, înrăutăţeşte progresiv durerea. E realmente, mult, mult mai nasol. Vreau să-ţi zic c-am văzut oameni zbierând de agonie de la o unghie ruptă, când au căpătat aşa ceva. Aşa că-ţi poţi imagina ce-o să-ţi facă nasul ăsta, mai ales după ce Lucius o să-nceapă să ţi-l altoiască.

— Ce pula mea vrei? urlă Beard.

Ochii săi holbaţi priveau îngroziţi derma infuzoare.

— Noi nu suntem poliţia, zise Tarlo. Noi suntem Marina. Aşa că n-ai cum să ne dai în judecată, indiferent cât de nasol va fi pentru tine şi indiferent câte drepturi îţi vom încălca. N-o s-apară niciun avocat să te salveze. Ai priceput?

Mecanicul înghiţi un nod uriaş şi încuviinţă.

— O să faci aşa cum îţi spun eu. Ia zi acum, vrei să-ţi bag o doză periculoasă din asta pe gât? Numai aşa o să cooperăm?

Beard clătină din cap. Sângele îi curgea direct pe cămaşa murdară şi de acolo picura pe podea.

— Nu, domnu'.

— Hopa! Tarlo rânji larg spre Lucius. Nu mi s-a mai zis „domnu" de multă vreme. Ce părere ai? Omu' ăsta ştie ce-i respectul. Îmi place. Reveni la Beard: Lipesc derma?

— Nu. Nu, domnu', o să cooperez.

— Băiat deştept.

Tarlo îi întinse mâna. Beard o privi cu suspiciune, dar în cele din urmă îi îngădui să-l ajute pentru a se ridica în picioare.

— Ai prezentat un amic de-al tău, Dan Cufflin, unui agent care furnizează oameni pentru activităţi ilegale, spuse Tarlo. Corect?

Beard se încruntă, străduindu-se să se concentreze.

— Da, mi-l amintesc pe Dan.

— Cum îl chema pe agent?

— Nu știu. Toți îi zic Agentul.

— Unde-i?

— Cred c-aici, pe Illuminatus. De obicei, aici ne-ntâlnim.

— Unde?

— Nu ştiu. M-am întâlnit cu el numai de două ori şi-a fost în locuri diferite: baruri. De obicei folosim unisfera.

— Azi îl vei întâlni din nou, personal, pe Illuminatus. Aranjează. Acum.

* * *

Jenny McNowak se cazase împreună cu Kanton în hotelul Grialgol Intersolar de pe Wharfside Avenue, pe Monkira de Jos, de cealaltă parte a străzii faţă de Octavious şi la două intersecţii depărtare. După aceea nu mai avu mare lucru de făcut, decât să încarce programe de urmărire în matricele din Octavious şi din

jurul său. Matricea de înregistrare era uşor de spart şi aflară că Bernadette se găsea în camera 2317; rulară toată lista oaspeţilor hotelului prin baza lor de date.

Ieşiră apoi pe acoperişul lui Grialgol şi poziţionară un senzor care putea transfoca pe fereastra Bernadettei de la nivelul douăzeci şi trei. Deja se făcuse întuneric; de acum nu mai puteau decât realmente să aştepte.

Kieran McSobel sosi după două ore, aducându-i pe Jamas McPeierls şi Rosamund McKratz. Spaţiul era suficient pentru toţi; Jenny ocupase un apartament întreg în Grialgol. După săptămâni petrecute în camerele de austeritate bugetară din Rialto şi supravegherile îndelungate când se înghesuiseră în automobile ieftine închiriate, apartamentul cu dotările lui de lux, mai ales în baie, reprezenta un interludiu plăcut. Femeia simţea o satisfacţie enormă să stea într-o cameră mai scumpă decât a Bernadettei, pe care Jenny ajunsese s-o invidieze şi s-o dispreţuiască pentru ostentaţia cu care trăia pe EdenBurg. Abia aştepta să testeze meniul room-service din Grialgol.

— Nimic important, anunţă ea când nou-sosiţii începură să-şi instaleze matricele specializate pe care le aduseseră în salonul principal octogonal al apartamentului.

Ea şi Kanton veniseră practic numai cu rucsacurile standard de operare pe teren. Plecarea de pe EdenBurg a Bernadettei îi luase pe toţi prin surprindere.

Jamas stabili un e-sigiliu pe perimetrul salonului, după care activă un impuls de bruiere nervoasă, pentru eventualitatea în care existau insecte modificate care să spioneze în încăpere.

— Suntem curaţi, anunţă el.

— N-a avut niciun musafir, raportă Jenny. Şi din câte ştim nu i-a fost adus nimic în cameră.

— Ceva vizual? întrebă Kieran indicând din cap micuţul ecran al matricei palmare, care afişa imaginile cenuşii granulate primite de la senzorul de pe acoperiş.

— A lăsat fereastra ecranată, spuse Kanton. Este un model standard, vechi de douăzeci de ani, totuşi îndeajuns de eficient ca să stopeze scanările pasive.

— Prin urmare, nici măcar nu ştim dacă ea este sau nu înăuntru? spuse Kieran.

— Am accesat senzorii civili din jurul hotelului, răspunse Jenny pe un ton de apărare. Nimeni cu profilul ei vizual n-a

părăsit clădirea, altfel ar fi observat-o programele noastre de recunoaştere a caracteristicilor.

— Am înţeles. Se întoarse către Jamas şi Rosamund: Asta-i prima voastră prioritate – încercaţi să stabiliţi dacă ea mai este acolo.

— Suntem pe treabă, îl asigură Rosamund dintr-un fotoliu capitonat cu piele.

Ochii i se închiseră pe jumătate, pe măsură ce informaţiile i se derulau pe vederea virtuală. Mici blocuri holografice de date apăreau din matricele răspândite în jurul ei. Mâinile şi degetele îi tremurară infim, când începu să manipuleze programe, infiltrându-le în sistemele Octavious.

— Baza noastră de date n-a etichetat niciun alt rezident, spuse Jenny. Nu cunoaştem niciun nume.

— Ar trebui poate să rulăm o comparaţie şi să vedem dacă vreunul se potriveşte cu profilul Isabellei.

— Bună idee! Avem câteva ore de imagini de la video-camerele civile. N-ar trebui să dureze prea mult până...

— Aici mai este cineva, anunţă Rosamund.

— Ce vrei să zici? întrebă Kieran şi un pistol ionic îi apăru în mână.

— În matricele din Octavious, spuse Rosamund. Am găsit un al doilea set de programe de urmărire. Camera 2317 mai este supravegheată de cineva.

— Jamas, rosti apăsat Kieran, examinează matricea hotelului ăstuia şi vezi dacă nu suntem supravegheaţi.

Deschise baza unei valize mari, dezvăluind o colecţie impresionantă de arme. Jenny alese o carabină cu impulsuri gama, iar Kanton un autolansator de grenade cu plasmă. Ei trei se deplasară imediat pentru a-i acoperi pe Rosamund şi Jamas.

— Rosamund, zise Kieran, poţi să vezi unde-şi trimit informaţiile celelalte programe de urmărire? Şi dacă te-au detectat?

— Îmbracă un costum cu câmp de forţă, îi spuse Jenny lui Kanton.

— Niciun program anormal nu se află în matricele de pe acest etaj, anunţă Jamas. Extind scanarea spre exterior.

— Ce-i cu emisiunile de la sistemele non-reţea?

— Nimic detectabil. Însă dacă-i Marina, n-o să putem vedea genul de sisteme pe care le foloseşte împotriva noastră. În

unisferă se zvoneşte c-a modificat o insectă care-i imună la impulsurile de bruiere nervoasă.

Kanton îmbrăcă un costum din câmp de forţă asemănător unui schelet, pe care-l purta peste haine. Benzile late se auto-ajustară pentru a-i acoperi în mod echilibrat corpul, apoi un strat subţire de aer tremură în jurul său când activă câmpul de forţă. Încuviinţă din cap şi Jenny scoase din valiză alt costum; se mişca silenţios, de parcă simplele zgomote ar fi putut declanşa asaltul unei echipe înarmate a Marinei.

— Kieran? şopti ea.

— Nu încă. Îi făcu semn să se îndepărteze şi-şi băgă pistolul ionic în toc. Kanton, deschide uşa.

Încuietoarea se debloca şi Kieran ieşi pe coridor, ţinând cu un gest nepăsător un baston senzorial.

Jenny trebui să aştepte într-o stare de agitaţie febrilă, în vreme ce bărbatul verifica. Reveni în mai puţin de un minut.

— Unele dintre camerele ocupate au activate e-sigiliile integrale, rosti el şi ridică micuţul baston senzorial. N-am putut afla ce-i înăuntru, în niciun caz fără să declanşez alarma. Oricum, dacă se pricep la acţiunile de teren, nu vor fi la etajul acesta.

Jenny expiră încet. Kieran privea deja plafonul cu suspiciune.

— Plecăm, anunţă el. Pe jos. Jenny, alege un hotel aleatoriu, înainte de a ne caza, vom stabili un perimetru de protecţie.

— Bine, zise femeia.

Puse carabina înapoi în valiză şi-i ceru e-majordomului o listă cu hotelurile de pe o rază de cinci străzi. Kieran îşi scotea cămaşa şi pantalonii.

— Din clipa asta suntem pe alertă maximă. Toţi poartă costumele de câmp de forţă pe sub haine. Rosamund, ce se aude?

— Este posibil ca programele noastre să fi fost detectate. Dacă eu pot să le văd pe ale lor, cu siguranţă şi ei pot face acelaşi lucru.

— Poţi spune unde îşi au ceilalţi baza?

— În niciun caz – au utilizat o redirecţionare foarte sofisticată.

— Ce-i cu Bernadette? Este înăuntru?

— Camera ei consumă energie pentru lumini, aer condiţionat şi baie. Consumul energetic a fluctuat de când s-a cazat, ceea ce

este un indicator al ocupării. Nici încuietoarea uşii n-a fost folosită. Asta-i tot ce pot determina.

— Perfect. Tu şi Jamas vă îmbrăcaţi costumele pe rând, apoi plecăm de-aici. Jenny, ai vreo idee cine ar putea fi rivalii noştri?

— Cu excepţia Marinei, nu ştiu. Dar de ce ar urmări-o Marina pe Bernadette?

— Nu ştiu. Glasul lui Kieran suna îndoielnic când îşi încheie cămaşa peste benzile întunecate ce-i închideau pieptul ca într-o cuşcă. Mellanie Rescorai a fost avertizată despre Isabella şi părinţii ei. S-ar putea să fie echipa vreunei emisiuni de ştiri.

— Sau noi am fost reperaţi de securitatea Halgarth, rosti Jamas pe când îşi punea costumul de câmp de forţă. Haide s-o recunoaştem – operăm pe terenul lor.

— Dacă o supraveghează pe Bernadette, asta ar sugera că sunt împotriva lui Starflyer, zise Jenny.

Kieran întinse ultimul costum lui Rosamund şi închise valiza.

— Nu-ţi paria viaţa pe-asta.

* * *

Pe Illuminatus era spre sfârşitul nopţii. Gwyneth Russell, care nu se adaptase complet nici măcar cu fusul orar parizian, era perfect trează şi se relaxa în cada din complexul hotelier Almada, cu bule spumegând încetişor împrejurul ei. Tocmai fusese apelată de Vic, care era cazat în alt hotel la numai cinci kilometri depărtare. Discutaseră despre posibilitatea de a petrece două ore împreună, dar asta n-avea să se întâmple. Amândoi erau în serviciu activ şi puteau fi chemaţi în orice clipă. În principal, conversaţia lor se concentrase asupra coincidenţei de a fi pe Illuminatus. Vic nu credea că era o coincidenţă, deşi niciunul dintre ei nu avea vreo idee despre felul în care Bernadette Halgarth ar fi putut să aibă vreo conexiune cu Agentul. Gwyneth sugerase că legătura ar fi fost Isabella şi că Bernadette sosise aici doar pentru a-şi vedea fiica. Bineînţeles, asta nu lămurea ce făcea Isabella cu Agentul.

Gwyneth suspină şi-şi examina mâinile. Pielea începuse să i se umfle după atâta stat în apă. Ar fi trebuit realmente să încerce să se odihnească niţel în vederea zilei de mâine. Pentru prima dată i se părea că progresau realmente cu cazul acesta. Beard stabilise întâlnirea cu Agentul pentru seara următoare. În secret,

ea admirase până şi cacealmaua trasă de Tarlo pentru a-l face să coopereze; faptul că surferul californian putea realmente să lovească pe cineva fusese o mică surpriză, dar în tot cazul produsese un rezultat. Acum se apropiaseră mult de soluţionarea cazului Păzitorilor. În birou, asta devenea rapid o mantra; aveau atât de multe informaţii, încât nu le mai trebuia decât acel noroc care o ocolise pe Paula Myo vreme de o sută treizeci de ani. Buzele i se ridicară într-un zâmbet de fată afurisită, fiindcă norocul fusese nasul fracturat al lui Beard.

E-majordomul o anunţă că era apelată de Paula Myo. Gwyneth mormăi surprinsă şi acceptă apelul.

— Gwyneth, vrei, te rog, să constaţi certificatul meu de autoritate?

Iconul unui fişier cu sigiliul Securităţii Senatului apăru în vederea virtuală a femeii. Mâna ei virtuală în culorile vechiului drapel naţional galez se ridică şi-l atinse. Nici în ruptul capului, nu înţelegea ce făcea Paula. Fişierul se deschise şi conţinea autorizarea acesteia, verificată de Securitatea Senatului.

— E-n regulă, spuse Gwyneth. Ce-a fost chestia asta?

— În mod oficial, te realoc echipei mele de interdicţie, spuse Paula. Începând din clipa asta.

Gwyneth se ridică iute în capul oaselor şi apa se revărsă peste marginile căzii mari.

— Ce echipă de interdicţie?

— Securitatea Senatului îl urmăreşte pe Tarlo de mai multă vreme. Tocmai a avertizat-o pe Bernadette Halgarth că echipa lui Renne o supraveghează.

— Ce a făcut?

— Este un trădător, Gwyneth.

— Nu! Nu se poate...

— Mă tem că n-am timp să argumentez asta cu tine. Îl vom aresta pe Tarlo.

— Eşti aici?

Gwyneth ieşi din cadă, luându-şi prosopul.

— Da. Îţi solicit ajutorul. În cameră cu el mai este cineva?

— Nu. Nu cred. Toţi ar trebui să ne odihnim. Beard este închis la secţie şi abia diseară trebuie să ne-ntâlnim cu Agentul.

— Perfect. Îţi sugerez să îmbraci costumul de câmp de forţă. Nu-l activa. El este alături şi probabil că te va simţi comutându-l.

— Eu cred că glumeşti...

— Nu. După ce ai îmbrăcat costumul, te rog să-l apelezi. Nu te va suspecta şi asta ne va permite să-i verificăm poziţia. În acelaşi timp, este posibil ca apelul să-l distragă.

— Dumnezeule...

Femeia se grăbi înapoi în dormitor, unde valiza îi rămăsese pe pat. Costumul schelet de câmp de forţă era un maldăr încurcat de benzi, greu de pus pe corpul gol şi ud.

— Nu se poate să fie Tarlo, el ne-a adus foarte aproape de Păzitori.

— Gwyneth, ştiu că este dificil. Te rog doar să ai încredere în mine pentru alte câteva minute.

Dacă ar fi fost oricine, *oricine*altcineva, poate că ea s-ar fi îndoit şi s-o ia dracu'de Securitatea Senatului! Dar nu Paula Myo...

— Bine, zise Gwyneth.

Benzile costumului o rodeau neplăcut, însă erau toate pe poziţie şi comutate pe standby. Nu-i plăcea să se gândească în ce fel arăta. Ce naiba, n-ar fi avut timp să-şi pună măcar lenjeria?

— Sunt în costum.

— Lasă canalul acesta deschis şi apelează-l.

— Ce să-i spun?

— Nu contează, avem nevoie doar de câteva secunde. Gwyneth inspiră adânc, calmându-se. Mâna ei virtuală se ridică şi luă iconul lui Tarlo din grila ei.

— Salut, şefu'. Mă bag în pat şi voiam să te-ntreb dacă a mai apărut ceva.

Urmă o pauză lungă.

— De ce porţi costumul de câmp de forţă? întrebă Tarlo. Gwyneth întoarse brusc capul şi se holbă la peretele dintre camere.

— Căcat!

Mâna ei virtuală lovi iconul de activare al costumului. În aceeaşi clipă în care femeia se aruncă la podea.

Mijlocul peretelui explodă într-un val de plasmă alb-orbitoare. Flame ionice prelungi pârjoliră camera. Una dintre ele o linse pe Gwyneth. Câmpul de forţă nu era încă perfect instaurat şi se înflăcăra purpuriu în jurul ei, îngăduind ca o rafală slabă de atomi plini de energie să-i scrijelească pielea dezgolită. Femeia urlă de durere şi se zvârcoli în timp ce câmpul de forţă se stabiliza, deviind restul rafalei. Din mobilier şi mochetă ţâşniră flăcări.

Camera vibra sub mugetul de bas al altor arme ce trăgeau. O lumină orbitoare scânteie prin peretele dărâmat. Gwyneth se rostogoli, cu lacrimile înceţoşându-i ochii. Riscă o privire în jos, către flancul cuştii ei toracice unde pătrunsese fasciculul de ioni. Carnea îi era înnegrită şi avea fisuri roşii ce se crăpau şi supurau sânge şi fluide. Agonia era atât de intensă, încât practic o anestezia. Ştia că avea să vomite. Duzele sistemului de stingere a incendiilor se activară şi împroşcară o spumă albăstruie cleioasă, cu duzele orientându-se în mod automat după punctele fierbinţi şi direcţionând spuma spre toiul focarului. Aburi şi fum se învolburară în aer, înceţoşând camera.

Se auziră şi mai multe explozii. Una produse realmente un cutremur al podelei, care o răsturnă pe femeie. Plafonul se curbă şi rămăşiţele peretelui ruinat colapsară complet. Gwyneth încercă să se ridice, dar, cumva, membrele nu-i răspundeau. Izbuti doar să se rostogolească într-o poziţie ghemuită. O alarmă urla.

Trei siluete în costume blindate se materializară din fumul gros. Două îndreptară către ea arme butucănoase.

— Nu clinti, doamnă.

Gwyneth aproape că izbucni în râs.

A treia siluetă o ocoli cu precauţie şi întinse o palmă ridicată spre uşa băii. Se auzi o bufnitură surdă şi o undă de presiune o răsturnă iarăşi pe Gwyneth, care gemu când simţi junghiul nou de durere din flanc. Uşa băii dispăruse, împreună cu cea mai mare parte a canaturilor.

— Curat, anunţă silueta în costum.

— Ai văzut unde-a plecat?

Gwyneth clipi derutată. O galaxie de lumini colorate ce nu făceau tocmai parte din universul acesta pâlpâiau către ea prin smog.

— Gwyneth! Sunt Paula. L-ai văzut? A trecut prin camera ta?

— Eu... Nu. Încleşta dinţii în efortul de a se concentra. Nu, a fost doar grenada cu plasmă. N-a venit pe-aici.

— În regulă, ţin-te bine. Avem o echipă medicală în standby. Va sosi imediat.

— Nu-ţi face griji pentru mine. Sunt în regulă, rosti Gwyneth şi leşină.

* * *

Soarele era îndeajuns de sus pe cer pentru ca să trimită o lumină palidă pe străzile lungi şi rectilinii din Tridelta, când taxiul lui Alic Hogan opri în exteriorul cordonului ce fusese stabilit în jurul hotelului Almada. Coborî din vehicul însoţit de locotenentul John King şi privi scena cu un sentiment tot mai accentuat de stupefacţie. Alic nu era un individ religios, ba nici chiar superstiţios, dar în unele zile i se părea realmente că biroul din Paris fusese blestemat.

Cinci maşini mari de pompieri staţionau lângă edificiul modern din beton şi sticlă. Pompboţii suiseră pe ziduri până la nivelul al cincilea, trăgând furtunurile după ei, şi erau adunaţi în jurul unor găuri sfâşiate prin mozaicul regulat de ferestre şi panouri de beton. Bărbatul le recunoscu ca fiind produse de rafale de arme. Marginile erau topite, cu prea puţină funingine mânjind peretele de deasupra, ceea ce însemna că plasma răbufnise orizontal afară. Asta o confirma şi volumul de sfărâmături ce acoperea strada de sub ele. Apa şi spuma supresoare albăstruie mânjiseră zidul pornind de sub găuri, după care se revărsaseră pe trotuar şi curseseră prin rigole. Pe strada se zăreau şi două cratere puţin adânci, unde loviseră grenade cu plasmă, plus gropi provocate de impulsurile ionice.

În exteriorul zonei cu maşinile-cisterne, în care pompierii îmbrăcaţi în câmp de forţă supravegheau operaţiunea de stingere totală, poliţia amplasase un cordon pe care-l consolida cu ofiţeri înarmaţi şi patrulboţi. Maşini de patrulare blocau strada până la prima intersecţie de la hotel, cu girofarurile roşii şi albastre pâlpâind strălucitor în zorii plumburii. Pe stradă mai staţionau şi alte vehicule, automobile şi câteva dube de livrări matinale, care se opriseră când matricele de management al traficului citadin injectaseră comenzile de oprire de urgenţă. Cei vreo două sute de rezidenţi ai hotelului erau strânşi laolaltă la un capăt al clădirii, în pijamale, cămăşi de noapte sau mult mai dezbrăcaţi. Mulţi erau desculţi. Poliţiştii treceau printre ei, ascultându-le întrebările şi protestele. Copiii plângeau.

Două ambulanţe şi un autobuz medical erau oprite înapoia maşinilor de pompieri.

— Dumnezeule.... murmură Alic.

— Era hotărât să nu se lase prins, este? rosti John King.

— Da.

Alic nu se putea gândi decât la posibila reacţie a amiralului.

Prima persoană pe care Hogan o întâlni când un poliţist îi conduse în recepţie fu Paula Myo. Bărbatul încleşta maxilarele când o zări. Purta costum blindat integral de asalt, cu casca sub un braţ. Chiar şi în costumul acela masiv şi întunecat, izbutea să arate aranjată, cu părul strâns la spate într-o bandă albastră. Membrii echipei ei din Securitatea Senatului erau poziţionaţi în jurul încăperii, tot în costume blindate, cu câmpurile de forţă activate şi carabinele în poziţie de luptă.

Doi paramedici se ocupau de Gwyneth, care zăcea pe o targă prevăzută cu rotile, acoperită cu un cearşaf medical verzui. Vic o ţinea de mână şi chipul bărbatului voinic era palid de griji şi furie. Renne era de asemenea acolo, ca şi Jim Nwan, ambii menţinându-se la o depărtare politicoasă de targă, totuşi privindu-şi colega rănită. Căpitanul secţiei de poliţie discuta încet cu Paula; lângă ei se învârtea un sergent-detectiv pe nume Marhol.

Alic trase aer în piept şi se apropie de targă.

— Care-i situaţia? îl întrebă pe paramedic.

— Arsuri grave pe flancul unde a lovit-o plasma. Va trebui să fie supusă regenerării, însă starea nu-i critică. Am curăţat rănile şi le-am izolat în plastoderme.

— Deci nu va păţi nimic?

— Câteva zile în spital, apoi două săptămâni de convalescenţă. A avut noroc.

— Grozav!

Se aplecă peste targă, străduindu-se să nu privească petele şi solzii de piele carbonizată.

— Salut, şefu’, rosti Gwyneth.

Era foarte palidă şi avea fruntea îmbrobonată de sudoare.

— Salut, salut. Când te-ntorci, primul lucru pe care o să-l fac va fi să te trimit la un curs de reîmprospătare a reflexelor de plonjat.

— Perfect, din partea mea.

Surâsul ei visător se datora în majoritate calmantelor.

— Mergi cu ea la spital, îi spuse Alic lui Vic. Poţi rămâne acolo cât doreşti.

— Mă-ntorc imediat, zise Vic. O să fac parte din echipa de arestare, când îl urmărim pe nenorocit.

— Bine.

Alic nu intenţiona să argumenteze în public, dar în niciun caz nu avea să accepte participarea lui Vic la caz. În clipa de faţă prioritatea lui era să-l îndepărteze de aici pe bărbatul mătăhălos.

În cele din urmă se întoarse către Paula şi-i surâse ca un procuror.

— Vrei să mă informezi acum şi pe mine, te rog?

— Bineînţeles.

Femeia îi mulţumi căpitanului de secţie, care se îndepărtă cu Marhol. Rămăsese numai echipa Paris, adunată în grup.

— Tarlo este un trădător, spuse ea sec.

— Sper din toată inima să poţi demonstra asta.

Paula privi cu subînţeles prin recepţie, apoi prin uşile uriaşe din sticlă la scena de afară. Alic se învăpăie la faţă, însă nu comentă.

— Am rulat operaţiuni-capcană de eliminare asupra lui Tarlo şi Renne, zise Paula.

— Asupra mea? chiţăi Renne.

— Desigur, replică Paula politicos. Observările noastre au fost atât vizuale, cât şi electronice. Imediat ce Tarlo a fost informat că Renne o supraveghea pe Bernadette Halgarth a apelat-o pe aceasta. I-am interceptat apelul. Când am intervenit pentru a-l aresta, s-a luptat şi a reuşit să ne scape. Armele lui wetcablate nu sunt declarate. Data viitoare vom alcătui o echipă de arestare mai bine dotată.

Alic ştia răspunsul, totuşi trebuia să pună întrebarea, pentru consemnarea oficială.

— Pentru cine crezi că lucra Tarlo?

— Pentru Starflyer.

— La dracu’! Amiralul nu acceptă că Starflyer este real.

— Nu-ţi face griji, rosti Paula cu mai multă înţelegere decât se aşteptase Alic. Va trebui să admită că Tarlo a fost un trădător. Statutul tău n-a fost compromis. Tarlo are o vechime de peste două decenii în biroul Paris. În clipa de faţă, prioritatea ta este să lansezi o reexaminare a cazurilor la care a lucrat el, ca să vezi ce anume a fost compromis.

— Da.

Alic nici nu voia să se gândească ce volum de muncă ar fi implicat aşa ceva şi nici de unde va căpăta resursele necesare. Probabil că trebuia adus alt birou al Contrainformaţiilor Marinei

pentru investigare şi probabil că toţi cei din Paris, inclusiv el, urmau să fie reexaminaţi.

— De ce era supravegheată Bernadette? o întrebă pe Renne. Crezusem că am convenit pentru închiderea aspectului respectiv al cazului.

— Christabel Halgarth a pus-o pe ea şi pe Victor sub observaţie ca pe o favoare făcută mie, vorbi Paula înainte ca Renne să fi putut răspunde.

Judecând după expresia lui Renne, ea nu ştiuse asta.

— Aşadar Bernadette lucrează pentru Starflyer? zise Alic.

— Aşa s-ar părea. Iar în cazul acesta, trebuie să presupunem că şi Victor este agentul lui Starflyer. Am informat-o pe Christabel despre incident. Ea va strânge plasa în jurul lui Victor, dacă nu s-a dat deja la fund.

— Şi Isabella? întrebă Renne.

— Implicarea ei este încă şi mai probabilă, explică Paula. Ai făcut treabă bună cu investigarea respectivă. Aş zice că shotgunul Doi a fost dezinformare din partea lui Starflyer pentru a-i discredita pe Păzitori.

— Bine, încuviinţă Alic. (Dorea pur şi simplu să tragă linie sub cazul arestării ratate. Cel puţin aceea era responsabilitatea Paulei.) Ce recomanzi? o întrebă. Ce să facem în continuare?

— Evident, principala mea prioritate este arestarea lui Tarlo. Ofiţerii de securitate TSC din gara Tridelta vor cerceta toţi pasagerii. Am trimis deja acolo o grupă înarmată. În rest, cazurile care sunt pe rol trebuie menţinute deschise.

— O s-o arestezi pe Bernadette? întrebă Jim Nwan.

— Da, zise Paula, dar este o chestiune de sincronizare.

— Acum, când ştim că agenţii lui Starflyer sunt wetcablaţi cu arme, vom avea nevoie de o putere de foc superioară, rosti John King.

— Mai multe grupe de luptă ale Securităţii Senatului au pornit deja încoace, spuse Paula. În chiar clipa de faţă, Bernadette este unicul agent Starflyer de a cărui poziţie suntem siguri. Nu trebuie să i se permită să evadeze.

— În cât timp îţi sosesc întăririle? întrebă Alic.

— În cincisprezece minute.

— Perfect atunci, să-i dăm drumul. Paula îşi mută casca sub celălalt braţ.

— Nu. Ea ştie că a fost deconspirată şi mai ştie că o supraveghem şi că avem trupe înarmate în Tridelta.

— Şi?

— De ce n-a încercat atunci să scape de sub supraveghere imediat după ce Tarlo a fost depistat?

Alic se gârbovi şi-şi şterse fruntea cu dosul palmei.

— Aşteaptă ceva...

— Exact.

— Însă cu cât aşteaptă mai mult, cu atât mai strâns o putem încadra. Nu se poate să nu-nţeleagă asta.

— Da. Prin urmare, lucrul sau evenimentul necunoscut pentru care ea a venit aici trebuie să fie foarte important pentru Starflyer. Ea va încerca să ne scape de sub observaţie, fie cu forţa, fie prin viclenie. Trebuie s-o lăsăm să creadă că a reuşit, fiindcă aşa ne va conduce la lucrul pentru care a venit aici.

— Dacă ai nevoie de resurse, poți apela la biroul Paris, spuse Alic.

— Pentru continuitate, zise Paula, aş dori ca Bernadette să fie supravegheată tot de echipa lui Renne. Îmi poţi da pe cineva care să-l înlocuiască pe Vic?

— Sigur că da. Se întoarse către John King: Tu vei fi acela.

— Am înţeles, domnule, rosti John.

— Aşa este bine, spuse Paula. Avem echipa Paris, Securitatea Halgarth şi Securitatea Senatului. Dacă ne poate păcăli pe toţi, atunci, sincer vorbind, merită s-o pierdem.

— Cum rămâne cu întâlnirea cu Agentul? întrebă Jim Nwan. Totul e pus la punct.

— Acela este al doilea obiectiv al nostru, zise Paula. Agentul este ocazia pe care o aşteptam. El ne poate duce direct la Păzitori. Întâlnirea din seara asta trebuie să se deruleze aşa cum a fost planificată. Nu ştiu cum să vă subliniez cât de importantă este arestarea lui.

— Mă voi ocupa eu de operaţiunea aceea, spuse Alic.

Era genul de intercepţie legală ce figura pe agenda amiralului. Iar un succes acolo s-ar fi reflectat bine asupra conducătorului operaţiunii. S-ar fi putut chiar să diminueze restul acestui dezastru oribil.

— Bine. Îţi dai seama că Tarlo va fi de asemenea acolo, dacă nu-l prindem până diseară?

— Eşti sigură?

— Cel care-l prinde pe Agent va avea acces la informaţii esenţiale despre Păzitori şi operaţiunile lor. Starflyer are nevoie de ele în aceeaşi măsură ca şi noi; de peste un secol, Păzitorii au fost unicii lui adversari.

— Aşadar... continuăm să avem ca obiectiv distrugerea Păzitorilor? întrebă Renne.

Alic nu văzuse niciodată o expresie atât de tulburată pe chipul Paulei, nici chiar în ziua când fusese demisă de amiral.

— Sunt implicaţi foarte mulţi factori politici, răspunse ea fără grabă. Pot spune doar că aliaţii mei vor trebui să gândească foarte atenţi următoarea noastră mişcare după ce l-am arestat pe Agent şi am aflat ce ştie el.

— Bine, rosti ferm Alic. Ştim toţi ce să facem. Vom solicita biroului orice echipamente de care vei avea nevoie; mai ales costume de teren de câmp de forţă, ţinând seama de cele ştiute despre capacităţile lui Tarlo. Paula, putem discuta puţin între patru ochi, te rog?

Ei doi se îndepărtară de ceilalţi.

— Ştii că nu-mi pot permite să-ncărunţesc până la prinderea Păzitorilor, rosti el. Când îl arestăm pe Agent, va trebui să acţionăm în mod pozitiv pe baza oricăror informaţii pe care le deţine el. Păzitorii rămân clasificaţi drept grupul terorist numărul unu.

— Înţeleg. Trădarea lui Tarlo îl va face pe amiral să cadă pe gânduri. El nu-i absurd. Dacă informaţiile sunt utile, atunci aliaţii mei vor putea schimba politica din Commonwealth.

Alic fluieră apreciativ.

— Da' ai nişte aliaţi tare serioşi! Baftă pentru restul zilei!

— Şi ţie. Sfatul meu ar fi să întăreşti paza lui Beard. El este unica rută cunoscută spre Agent. Dacă Tarlo vrea să evite confruntarea de diseară, aceea ar fi metoda evidentă.

— Perfect, atunci.

Alic aprobă din cap şi porni către detectivii agitaţi.

* * *

Mellanie îşi petrecu dimineaţa întinsă pe singurul pat al odăiţei, cu perdelele trase, accesând ştirile din Tridelta. Toate emisiunile prezentau incidentul din timpul nopţii din hotelul Almada. Nivelul violenţei îi surprinsese pe reporteri, iar poliţia nu

era prea cooperantă prin declaraţiile seci. Nimeni nu menţiona descoperirea unui corp înghesuit în culoarul de acces spre bărcile de salvare de la puntea inferioară a vaporaşului *Cypress Island*.

Femeia nu înţelese motivul, dar treptat se relaxă. După o vreme, anulă ştirile şi-l apelă pe Dudley.

— Bună, scumpa mea, rosti el. Te-ntorci?

— Nu azi.

— Da' când? Mi-e dor de tine. Te vreau. Familiaritatea nevoii lui era liniştitoare. Tâmpitul de bătrân-tânăr Dudley! O constantă universală.

— În curând. Poate mâine.

— Sper din toată inima. Am lucrat mult la călătorie.

— Care călătorie?

— Către asteroid.

— Ah, da... Mellanie uitase. Cum merge?

— Foarte bine. Acum calculez posibile orbite Hohmann de transfer. La sosire trebuie să ne rămână suficient combustibil pentru a explora orbita gigantei gazoase la interiorul şi exteriorul inelelor ei. Deşi mă aştept ca asteroidul-habitat să aibă o emisie infraroşie importantă. Ar trebui să fie destul de uşor de localizat.

— Bravo, Dudley! O să mă uit la toate când mă-ntorc.

— Pe cuvânt că te doresc.

— Dudley! Poţi accesa oricând *Seducţie ucigaşă*.

— Nu. O urăsc! Acolo-i altcineva care face sex cu tine. Nu mai pot simţi din nou asta. Este oribil pentru mine. N-ar fi trebuit să faci niciodată IST-ul ăla.

— Bine, Dudley. Voiam doar să ştiu dacă eşti bine.

— De ce n-aş fi?

— M-am gândit că s-ar putea să fiu urmărită de cineva. Nu te panica, fiindcă nu-s sigură. Ai văzut pe cineva-nvârtindu-se în jurul apartamentului în ultima vreme?

Era sigură că oamenii Alessandrei o reperaseră pe Pământ, urmărind-o fără îndoială de la studiourile Michelangelo. Aşa că aveau să ştie în mod cert unde se găsea Dudley. Probabil că aveau să se concentreze asupra lui, ca mod de a o regăsi pe ea.

— Nu. Vrei să ies şi să verific?

— Nu, Dudley, stai liniştit. Sunt obosită... n-am fost chiar sigură, sigură.

— Bine-atunci. Ce faci azi? Nu i-ai găsit încă pe-avocaţii ăia?

— Nu încă. M-am angajat însă într-o slujbă care ar trebui să m-aducă aproape de ei.

— Ce fel de slujbă?

— Femeie de serviciu la clinică.

Imaginea chipului extrem de prietenos al lui Kaspar Murdo, acţionând ca protector şi mentor în cluburile de sub punţi, îi umplu mintea. Cuvintele prefăcute şi surâsul mieros... Conversaţia profundă pe care o smulsese de la ea, după ce reveniseră pe puntea superioară, când *Cypress Island* pornise spre casă la orele mici ale dimineţii, ascultând plin de simpatie ambiţiile Saskiei, admirând felul în care plecase de acasă pentru a-şi croi singură drum în viaţă. Mellanie văzu că era foarte priceput; mulţi tineri ar fi căzut în mrejele rolului aceluia de guru interesat de soarta lor.

Când *Cypress Island* reintrase pe Logrosan, el spusese că va încerca să-i caute o slujbă şi se oferise să-i închirieze camera lui liberă. Ultimul lui chiriaş “tocmai” plecase şi el nu cerea deloc mult. Mellanie acceptase după un spectacol convingător de incertitudine. Când aveau să-şi dea seama ce se petrecuse cu Dorian, oamenii Alessandrei i-ar fi supravegheat apartamentul de pe Royal Avenue şi reprezentau o complicaţie de care ea nu avea realmente nevoie.

Apartamentul lui Murdo din blocul Barbican Marina era surprinzător de mare, cu pereţi exteriori curbaţi construiţi din cărămizi de sticlă, ceea ce-l făcea foarte luminos şi conferea senzaţia de înălţime. Mobilierul în stil scandinav era vechi, însă de calitate excelentă, şi toate camerele erau imaculat de curate. Existau două dormitoare şi încă o cameră, care era încuiată şi protejată cu un generator comercial de e-sigilii.

Bărbatul fusese gentlemanul perfect, oferindu-i un halat uriaş din prosop, astfel ca să poată folosi baia. Întâmplător avea şi alte haine aproape de măsura ei, un tricou şi nişte blugi, pe care le putea folosi până îşi recupera propria îmbrăcăminte. Îi spusese apoi noapte bună şi intrase în dormitorul său. Intra în tură abia la şase după-amiaza.

Mellanie făcuse duş şi COtatuajele îi detectaseră senzori de jur împrejurul cubiculumului placat cu calcar. Erau activi, îngăduindu-i lui Murdo să cerceteze fiecare milimetru al trupului ei gol din sanctuarul dormitorului său. După duş, când reveni în camera pe care o primise, constată că în plafon era incrustat un

cerc de holocamere de înaltă calitate. Era limpede că lui Murdo îi plăcea să fie cu ochii pe posesiunile sale.

— Cum naiba ai căpătat slujba aia? întrebă Dudley.

Ea surâse în semiîntuneric, întrebându-se ce ar fi înţeles Murdo din asta.

— M-am împrietenit cu un paznic.

* * *

Urmărirea Bernadettei Halgarth era un adevărat coşmar. Jenny McNowak îşi putea aminti cazurile cele mai oribile de instruire prin care o trecuseră Adam şi ceilalţi Păzitori, în care îşi supraveghease ţinta desemnată prin oraşe dense şi peisaje rurale pustii de pe o duzină de planete diferite, cu toţi jucând pe rând rolul urmăritului, astfel ca să poată simţi procedurile şi din capătul celălalt al acţiunii. Prin comparaţie cu situaţia de acum, acelea fuseseră plimbări relaxante prin parc.

Primul lucru în privinţa căruia ea şi Kieran căzuseră de acord fusese că Bernadette ştia că era urmărită. Când ieşise în cele din urmă din Octavious, după ora zece dimineaţa, femeia se lansase direct într-o serie de manevre clasice de debarasare de urmăritori. Unicele clădiri în care intra erau mall-uri aglomerate cu ieşiri multiple, sau zgârie-nori cu vaste niveluri subterane, conectate de structuri vecine ce aveau alcătuiri la fel de complexe. Când mergea pe străzi, nodurile cibersferei şi matricele civile sufereau atacuri kaos ce afectau orice sisteme care le-ar fi accesat la momentul respectiv. Bernadette lua taxiul pentru a merge doar între două intersecţii, după care trecea în alt taxi când matricele de management al traficului local cădeau sub atacuri kaos. Monoraiul era un favorit al ei, deoarece aştepta până în ultima secundă dinainte de închiderea uşilor pentru a sări sau nu înăuntru.

Drept urmare, ei trebuiau să se menţină cât mai aproape, ceea ce nu-şi prea puteau permite, fiindcă ar fi însemnat să fie observaţi de echipa Marinei, care era mai mare şi mai bine echipată. În două rânduri, Jenny fu sigură că întrezărise aeroboţi mici, plutind staţionar la câteva sute de metri deasupra unei străzi animate. Dacă văzuse doi, asta însemna că exista o escadrilă întreagă care fusese desfăşurată pentru a patrula cerul deasupra caroiajului de străzi al oraşului. Aeroboţii îngăduiau

echipei Marinei să stea la distanţă mare, în vreme ce propria ei echipă trebuia să reducă distanţa de fiecare dată când Bernadette ieşea pe străzi. Altă manevră din cauza căreia era foarte posibil să fie descoperiţi de Marină.

— Până acum nu i-am văzut niciodată folosind atâţia oameni, spuse Kieran pe când se deplasau în jurul parcului Haben.

Bernadette mergea pe pajiştile întinse şi deschise, ocolind aleile. În mijlocul parcului exista o staţie pentru monorai, despre care erau convinşi că o va utiliza. Jamas bântuia în preajma intrării, pregătit s-o şteargă pe peron înaintea femeii, dacă ar fi fost cazul.

— Este neobişnuit pentru ei să aibă oameni pe sol, când aeroboţii acoperă zona, urmă Kieran.

— Nu pot trimite aeroboţii într-o clădire după ea.

— Nu, dar după cum se desfăşoară, ai zice că aproape doresc să fie văzuţi.

Jenny etichetase temporar doi membri ai echipei Marinei, care se deplasau de asemenea pe periferia parcului.

— Se transformă într-o farsă, pufni ea. Chiar dacă Bernadette nu ne remarcă, ne vor sesiza ei. N-o putem urmări aşa toată ziua. Chiar dacă nu ne observă, Marina ne va detecta traficul criptat. Noi suntem antrenaţi în evitarea echipelor de observare, nu în a deveni o asemenea echipă.

— Ai dreptate, spuse bărbatul când Jamas trecu pe lângă o femeie pe care o suspectau că făcea parte din Marină. Către toată lumea – desprindeți-vă de obiectiv! Schimbăm tactica.

— Ce faci? întrebă Jenny.

— O să-i urmăresc pe urmăritori. Este opţiunea logică. Jenny se abţinu de la orice critică. Era o decizie riscantă, însă realmente nu mai puteau continua aşa. O privi pe Bernadette schimbându-şi brusc direcţia şi grăbindu-se spre escalatorul ce suia la peronul superior. Era o staţie-nod, din care monoraiul putea pleca în patru direcţii diferite. Femeia despre care bănuiau că era din Marină se afla pe al doilea escalator al staţiei.

— Rosamund, Jamas, îl urmărim pe ăsta! (Kieran le expedie fişierul vizual al unui bărbat care se plimbase cam la o sută de metri în faţa lor.) De cincisprezece minute, a făcut parte din încadrarea Marinei. Acum îl vor roti.

Era considerabil mai uşor să-i urmărească pe agenţii de teren ai Marinei decât pe Bernadette. Kieran avusese dreptate; după

ce Bernadette porni pe peronul monoraiului, bărbatul îşi schimbă direcţia de înaintare şi luă un taxi. Păzitorii îl urmară în trei taxiuri separate, înaintând cu greu prin aglomerarea din timpul zilei din Tridelta.

Marina folosea drept cartier general secţia de poliţie Dongara Harbour. Plimbarea în jurul clădirii poliţiei adăuga un oarecare fior la operaţiunile echipei Păzitorilor, totuşi în zonă existau destule baruri şi restaurante. Statură cu rândul la mesele de afară, scanând secţia cu inserţiile retinale.

Pe la jumătatea după-amiezii, Jenny îl apelă pe Adam.

— Ia ghici cine tocmai a intrat în garajul secţiei?

— Spune-mi.

— Paula Myo.

— Serios? Cu ea şi cu incidentul din hotelul Almada, aproape că-mi pare rău c-am plecat.

— În tot cazul, trebuie să fie ceva important. Marina urmăreşte un agent Starflyer. Trebuie să ştie de existenţa lui.

— Paula face parte din Securitatea Senatului, nu din Marină, însă ai dreptate, eşaloanele superioare ale clasei politice din Commonwealth trebuie acum să fie măcar conştiente asupra posibilităţii. O să-l informez pe Bradley.

— Ce vrei să facem?

— Rămâneţi în apropierea echipei Marinei fără a vă deconspira şi observaţi cât puteţi de mult. În mod clar, deja nu mai există niciun mod prin care să puteţi pătrunde în reţeaua de agenţi a lui Starflyer prin intermediul Bernadettei, totuşi aş dori să ştiu ce face ea pe Illuminatus. Bănuiesc că planeta este locul unde sunt wetcablaţi mulţi dintre agenţii lui Starflyer; ce naiba, noi înşişi o folosim destul de frecvent! Dacă Myo deconspiră una dintre celulele lor, poate fi doar în avantajul nostru.

— Bine, o vom urmări în măsura în care putem. Kieran ne-a închiriat nişte maşini.

— S-aveţi baftă în traficul ăla.

Soarele începuse să coboare îndărătul orizontului, când opt maşini mari ieşiră din garajul secţiei, deplasându-se în convoi rapid. Nu activaseră sirenele sau girofarurile, dar matricele de management al traficului civil îndepărtau în mod evident automobilele şi camioanele din faţa lor.

Jenny scurse ultimele picături de ice tea.

— Haideţi! le spuse celorlalţi.

* * *

Era din nou o seară caldă, deşi soarele care dispărea părea să ia cu el şi umiditatea. Mellanie merse cu Murdo în monorai până la o staţie aflată la o jumătate de intersecţie depărtare de Turnul Greenford. Barurile şi cluburile de pe strada Allwyn abia deschideau pentru activitatea de noapte şi aveau puţini clienţi. Până şi traficul părea mai relaxat ca de obicei.

Murdo o conduse peste piaţeta Greenford, în care fântânile arteziene îşi azvârleau jeturile sus de tot în cerul pornit către întunecare. Mult deasupra lor, aparatul de zbor andocat de vârful Turnului se pregătea să decoleze; luminile de pe puntea de observare sclipeau strălucitor, în vreme ce servoboţii şi chelnerii puneau mesele pe care aveau să fie servite cine de stele Michelin pe când zburau peste junglă.

Uşa privată a clinicii Saffron se deschise pentru Murdo imediat ce puse palma pe senzor. La interior exista o recepţie mică, îngustă, cu un singur lift.

Mellanie activă câteva inserţii, în timp ce suiau spre etajul treizeci şi opt, pentru a trece în revistă mediul electronic prin care se deplasa. Liftul avea mai multe sisteme, niciunul nou sau complex, datând de la ultima modernizare a reţelei Turnului petrecută în urmă cu cincisprezece ani. Deasupra ei putea simţi e-protecţia sofisticată şi puternică a clinicii. Îşi dezactiva toate COtatuajele şi inserţiile, cu excepţia celor mai elementare; IC îi spusese că sistemele sale erau foarte greu de detectat când erau inerte.

Liftul trecu prin e-protecţie. Se opri şi uşile glisară, deschizându-se. Mellanie se trezi brusc în centrul unei scanări profunde. Afară era un hol banal, cu conducte în lungul pereţilor şi benzi polifoto strălucitoare pe plafon. Doi paznici umani plictisiţi, ambii înarmaţi, stăteau la o masă lângă uşile ascensorului.

— Cine-iasta? întrebă scurt unul dintre ei, arătând-o din cap pe Mellanie.

Nu se sinchisi să se scoale. Scanarea profundă nu dezvăluise nimic despre ea.

— O angajată nouă, răspunse Murdo. Am căpătat aprobarea personalului azi după-amiază.

— Tu eşti Saskia? mârâi paznicul.

— Da, răspunse ea cu glas speriat.

— Bine. Împinse peste masă o matrice palmară: Pune-ţi palma pe ea, avem nevoie de biometrice. Încă n-ai aprobare la nivelurile medicale, ai înţeles? Nu ieși de pe etaju' ăsta.

— Da.

— Dacă-ncerci să sui la alt etaj, te-mpușcăm. Nu discuţi cu nimeni de-afară nimic din ce vezi aici. Dac-o faci, te-mpuşcăm. N-aduci în clinică nimic altceva decât hainele de pe tine. O să capeţi o uniformă. Dac-aduci altceva, de pildă un senzor, te-mpuşcăm.

Mellanie încuviinţă cu un aer neliniştit. Paznicii rânjiră între ei.

— Ignoră-le rahaturile-astea jalnice, zise Murdo. Capete-de-miei ăştia n-ar putea nimeri un zgârie-nori nici de la douăzeci de paşi.

Paznicul schiţă un gest viguros dintr-o mână strânsă în pumn.

Murdo îi oferi la rândul său imaginea degetului mijlociu, pe când se îndepărta cu Mellanie pe coridor. O conduse într-un vestiar în care trei infirmiere se îmbrăcau pentru a intra în tură. Se opriră când îl văzură pe Murdo şi una dintre ele făcu o grimasă.

— Majoritatea personalului, rosti bărbatul, îşi schimbă hainele aici. Cu excepţia medicilor şi a managementului, care îşi poartă propriile costume. Merse în lungul unui şir de dulăpioare: Asta-i al tău. Pune degetul mare pe scaner, ca să-l deschizi. Cretinii de la intrare trebuie să fi actualizat reţeaua de acum.

Mellanie apăsă degetul mare pe o plăcuţă de scanare şi dulăpiorul se deschise. Era gol.

— Crezusem că voi căpăta o uniformă.

— O să cer una de la magazie. Aşteaptă un minut.

Se îndepărtă şi dispăru după şirul de dulăpioare.

Mellanie privi pe îndelete în jurul vestiarului, în timp ce Murdo se schimba el însuşi, activându-şi inserţiile una câte una. Nu exista niciun senzor activ, ci doar două videocamere pe tavan. Introduse un program de urmărire în matricea vestiarului şi examina cu precauţie structura reţelei interne a clinicii. Găsi un număr impresionant de sisteme şi programe de securitate, mai ales la etajele superioare. Toate erau protejate de porţi încriptate pentru care nu avea abilitatea de a le ocoli. Totuşi

matricea recepţiei, având conexiunea deschisă către cibersfera Illuminatus, era lesne de accesat. E-majordomul Mellaniei intră pe un transfer financiar troian şi începu să examineze înregistrările de internare cu câte cinci zile înainte şi după data la care Michelangelo spusese că veniseră avocaţii.

Cele trei infirmiere plecară. Mellanie instrui programul de urmărire să le monitorizeze şi să înregistreze tot ce putea din protocoalele de securitate pe măsură ce suiau la etaj.

— Hai, Saskia, vino-ncoace, ţi-am găsit uniforma, rosti Murdo. Ştiam c-aveam una-n plus pe-undeva.

Mellanie fu intrigată de felul în care el aşteptase plecarea infirmierelor. Ridică mâna, cu palma spre exterior, către uşile dulăpioarelor, când trecu în lungul lor. Scanarea ei simplă dezvălui nişte obiecte foarte interesante depozitate înăuntru.

Murdo purta o salopetă roşu-închis cu numele său pe buzunarul de pe piept.

— Îmbrac-o, rosti el.

Intr-o mână ţinea o rochiţă dintr-o ţesătură neagră, lucioasă, iar în cealaltă avea un şorţ alb din dantelă.

Uniforma Cameristei Franţuzoaice, îşi dădu seama Mellanie. Aproape că pufni în râs. Murdo nu era doar stereotip, ci o colecţie de clişee absolute.

— Am localizat trei posibili internaţi compatibili cu parametrii de căutare, o anunţă e-majordomul.

Fişierele îi apărură în vederea virtuală. Nu exista nicio referire la natura tratamentelor pe care le primeau, ci doar costul, care o surprinse. Fiecare fişier includea numărul rezervei în care fusese internat pacientul, în vederea facturării.

— Haide, scumpo, rosti Murdo pe un ton rezonabil, asta poartă toate femeile de serviciu de-aici.

Mellanie activă un al doilea lot de COtatuaje, apoi infiltră un ordin restrictiv în matricea încăperii, împiedicând orice utilizare a funcţiei de comunicare a acesteia.

— Hmmm... Nu cred.

Femeia pocni din degete. Unul dintre dulăpioarele pe lângă care tocmai trecuse se deschise brusc.

* * *

Spectaculoasa staţie de funicular se afla în extremitatea estică a malului Northern Crossquay. Alic, Lucius Lee şi Marhol îl escortară pe Robin Beard prin sala de bilete, apoi pe peronul de îmbarcare. Nu-l îmbrânceau şi nici nu-i adresau vreun cuvânt, dar Beard se găsea mereu în mijlocul micului triunghi format de ei. Dacă Agentul era pe atât de bun pe cât susţinea Beard, ar fi avut observatori în mulţimile ce se îndreptau către restaurantul Treetops.

Peronul era ridicat cu câţiva metri deasupra lui Northern Crossquay: o reţea metalică simplă peste care treceau cablurile, lipită de un arbore imens ale cărui ramuri se curbau deasupra. Privind în urmă, Alic zări Tridelta strălucind la trei kilometri depărtare pe celălalt mal al râului. Aici Dongara se unea cu Monkira de Sus. producând un curent de apă rapid şi turbulent care avea în scurt timp să se contopească cu Logrosanul într-un maelstrom înspumat la marginea estică a oraşului, formând vastul Monkira de Jos. Feriboturile continuau să traverseze fluviul, aducând turmele zilnice de clienţi la ambarcaţiunile de croaziere nocturne amarate la pontoane. Deasupra erau vizibile câteva aparate de zbor ce lunecau prin norii joşi şi zdrenţuiţi.

O telecabină apăru din jungla radiantă şi se opri scurt pe peronul de debarcare de vizavi, unde coborâră doi membri ai personalului de întreţinere. După aceea telecabina dispăru în sala maşinilor care se înălţa deasupra staţiei, înainte de a reapărea peste câteva secunde, oprindu-se în faţa grupului mic de pasageri. Când uşa glisă deschizându-se, încă se legăna într-o lentă mişcare de pendul. Apoi stewarzii îi îndemnară pe toţi să intre.

În jurul pilonului de rezistenţă central, cele zece locuri pentru pasageri erau dispuse în cerc. Alic îl ocupă pe cel mai apropiat de uşă. Beard se aşeză alături.

După ce toate scaunele fură ocupate, stewardul închise uşa şi ridică degetul mare în sus. Rotilele purtătoare angajară cablul cu un mormăit sonor şi cabina se balansa, după care pătrunse în junglă.

Grupările ecologiste locale protestaseră vehement când operatorii de funiculare solicitaseră autorizaţii de funcţionare. Neintervenţia în junglă făcea de altfel parte din Constituţia planetei Illuminatus şi indiferent cât de mult ar fi deformat alte legi, cetăţenii din Tridelta îşi respectau mediul unic. O plantă

nativă de pe Illuminatus era foarte greu de crescut oriunde altundeva, din cauza complexelor bacterii de sol de care arborii aveau nevoie pentru a înflori. Pentru botaniştii entuziaşti se vindeau lăstari în ghivece în vitrine etanşe, dar nimeni n-avea să poată reproduce vreodată jungla pe altă planetă. De aceea ecologiştii nu doreau ca maşinăriile uriaşe de construcţii să reteze arborii pentru a monta pilonii funicularului şi să ciopârţească ramurile pentru a îngădui cabinelor să treacă prin coronamentele gigantice.

După un deceniu de înfruntări legislative, operatorii îşi obţinuseră autorizaţiile, după ce demonstraseră evaluarea de impact minim asupra mediului. După ce funicularul fusese instalat şi începuse să funcţioneze, ecologiştii trebuiseră să recunoască, fără chef, chiar o reducere a impactului asupra mediului. Oamenii care obişnuiau să iasă în mod ilegal de pe Crossquay şi să intre în junglă, rupând crenguţe şi călcând pe lăstari, din dorinţa obţinerii unei experienţe directe, luau acum telecabina. Era ieftin şi le permitea să ajungă mult mai aproape de junglă şi într-un confort incontestabil. După un secol de distrugeri şi abuzuri, jungla ce se învecina atât cu Northern Crossquay, cât şi cu Southern Crossquay, începuse să se îndesească iarăşi.

Ferestrele telecabinei nu aveau geamuri şi Alic vedea frunzele strălucitoare trecând la nici un metru depărtare. Se strădui din răsputeri să nu se holbeze la panoramă, asigurându-se că la fiecare treizeci de secunde trăgea cu ochiul la Beard. Primea de asemenea actualizări de la echipa de poliţişti rămasă pe Northern Crossquay care raporta toate persoanele ce plecau cu telecabinădupă ei. Niciunul nu corespundea cu descrierea făcută de Beard Agentului. Mai devreme în cursul după-amiezii, Alic văzuse ruta funicularului prin junglă, când el şi restul echipei veniseră la Treetops pentru a investiga locul şi a-şi stabili poziţiile. Jim Nwan conducea echipa de arest formată din cinci membri, toţi ofiţeri de Marină în costume complet blindate. Chiar dacă Agentul ar fi venit cu bodyguarzi wetcablaţi, era imposibil să poată face faţă la nivelul acela de putere de foc. Şi nici n-ar fi avut unde să fugă. Traseul spectaculos al funicularului era lung de zece kilometri.

Avură nevoie de douăzeci şi cinci de minute ca să ajungă la Treetops. Telecabina lor trase lângă un peron identic cu cel de pe

care plecaseră din Northern Crossquay, iar pasagerii surâzători coborâră grăbiţi. Restaurantul şi barul erau construite din lemn importat: bârne masive de stejar din pădurile europene, prinse laolaltă astfel încât să formeze o platformă lungă la patru metri deasupra solului. Nu exista acoperiş, ci toţi clienţii stăteau direct sub coronamentul junglei. De o parte se afla barul, iar cealaltă jumătate era ocupată de restaurantul ale cărui mese erau rezervate cu săptămâni în avans.

Aşa cum conveniseră, Beard se duse la o masă liberă din secţiunea barului şi comandă o bere. Alic, Lucius şi Marhol statură pe taburete la tejgheaua mică a barului ce înconjura una dintre tulpinile mai largi. Marhol comandă cea mai scumpă bere de import existentă. Alic îl ignoră pe detectivul necioplit şi sorbi o apă minerală.

O apelă pe Paula şi o anunţă:

— Am ajuns. Beard aşteaptă contactul. Elicopterele poliţiei sunt în standby, pentru a ne evacua imediat ce facem arestarea. Vic este cu ele – nu i-a convenit, însă i-am subliniat clar că alternativa era întoarcerea în Paris.

— Bun. Se pare că sunteţi organizaţi. Bernadette tocmai a intrat în Turnul Greenford. Acolo există o clinică foarte scumpă, Saffron, care oferă printre altele wetcablare şi modificări ADN de bază. Dacă nu cumva se îmbarcă în aparatul de zbor din vârful turnului, credem că aceea poate să-i fie destinaţia; probabil fie pentru a-i modifica identitatea, fie pentru a se întâlni cu cineva care a fost supus tratamentului.

— Ştie c-o mai urmăriţi? întrebă Alic.

— Nu cred. La ora trei după-amiază, am revenit la observarea de la distanţă. Din câte îşi dă ea seama, a scăpat de noi.

— Bine. Te apelez imediat ce-l arestăm pe Agent.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Marhol.

Conversaţiile din jurul barului amuţeau rapid. Oamenii aveau expresii de surprindere pe chipuri.

E-majordomul lui Alic îl anunţă asupra unui eveniment-ştire prioritar. Bărbatul nici măcar nu trebui să-l acceseze. Barmanul comută portalul dinapoia tejghelei pe un flux direct de la emisiunea Alessandrei Baron. Wilson Kime stătea pe un podium şi făcea o declaraţie în faţa corpului de presă din Pentagon II.

— Flota de nave stelare din clasa *Moscova* care a fost trimisă pentru a ataca gaura-de-vierme cunoscută ca Poarta Iadului s-a

întors acum şi este în raza de comunicare a Commonwealth-ului. Vă anunţ cu regret că atacul nu a fost încununat de succes. Proiectilele noastre n-au izbutit să-şi atingă ţintele. Poarta Iadului a rămas intactă şi complet funcţională, la fel ca găurile-de-vierme subsidiare ce o leagă de planetele 23Pierdute.

— Căca-s-ar câinii! mârâi Marhol.

— Dysonii au dezvoltat o metodă de a ne devia proiectilele relativiste Douvoir încă din timpul zborului, spunea Wilson. Trebuie să subliniez că nereuşita aceasta nu este defel esenţială pentru campania noastră, deoarece Marina păstrează capacitatea de a combate orice alte agresiuni ulterioare ale Dysonilor.

— Căcat!

Alic regretă că nu-l putea contrazice pe Marhol.

— Domnule, rosti încet Lucius, ăsta este?

* * *

Agentul traversă barul pe când toţi priveau ştirile. Purta un costum din piele subţire cu o suprafaţă care sclipea ca ţiţeiul neprelucrat sub lumina palǎ a arborilor. Fata de la braţul lui era îmbrăcată într-o rochiţă crem cu tiv cu ciucuraşi; era înaltă şi afişa musculatura unei maratoniste.

— Robin, rosti Agentul pe un ton plăcut, mă bucur să te revăd.

Beard se întoarse de la imaginea proiectată a amiralului. Chipul i se posomori într-o expresie îndepărtată.

— Scuze, fu singura sa replică.

Buzele Agentului se subțiară în dezaprobare aristocratică. Câmpul de forţă i se activă, distorsionând undele întunecate ce-i unduiau peste ţesătura costumului. Fata întinse ambele braţe şi ţevi mici, butucănoase îi ieşiră prin carnea încheieturilor. COtatuaje albastre şi verzi i se aprinseră pe faţă şi gât, apoi extinseră linii subţiri strălucitoare, ce şerpuiră în jos pe sub rochie. Începu să se rotească lent, acoperind toţi clienţii. Cei mai apropiaţi de ea icniră şi se lipiră cât mai mult de spătarele scaunelor lor.

— Acţiune! comandă Alic către echipa de arestare. Propriul său câmp de forţă se activă, înconjurându-l într-un nimb de scintilaţii discrete.

— Venim şi noi, şefu'? întrebă Vic.

— Aşteaptă.

Fata se răsuci *extrem de* rapid şi aţinti ambele braţe asupra lui Alic. Pielea de pe antebraţe începu să-iunduiască în şabloane stranii. Oamenii de la mesele dintre ei doi săriră grăbiţi, deschizând un coridor larg, pustiu.

— La o parte, le murmură Alic ofiţerilor de poliţie.

În două secunde, rămăsese singur la bar. Amiralul Kime continua să vorbească înapoia sa, cu nivelul glasului redus la un bâzâit monoton.

— N-ai pe unde ieşi, rosti Alic spre Agent. Mai bine ca nimeni să nu păţească nimic. Dezactivează-ţi armele. Bodyguarzii tăi pot pleca. Tu vii cu noi.

— Ce-a fost asta, un stimulent? întrebă Agentul şi tonul vocii sale sună realmente intrigat.

— Îi pot tăia fără probleme prin protecţie, anunţă fata. E un costum banal de dotare guvernamentală, slab ca pişatul.

Zâmbi şi-şi dezgoli un şir lung de colţi ab-argintii.

— Mi se pare rezonabil, încuviinţă Agentul.

Jim Nwan ateriză cu un bufnet răsunător pe podeaua din lemn a barului. Era în costum blindat integral şi avea o carabină cu plasmă. Laserul ei de ţintire proiectă un punctuleţ roşu pe fruntea Agentului. Surâsul sofisticat al acestuia dispăru. Alţi doi membri ai echipei de arestare săriră în bar din poziţiile pe care le ocupaseră afară, în junglă. Armele le erau îndreptate către fată.

De la o masă aflată la câţiva metri de Beard care tremura ca varga, trei bărbaţi se ridicară, învăluiţi în câmpuri de forţă, şi aţintiră echipa de arestare cu arme wetcablate. Ultimii doi membri ai echipei de arestare sosiră în bar. Şi încă un băutor singuratic se roti pe taburetul său pentru a-i ţinti pe detectivi, care-şi activaseră câmpurile de forţă. Restul barului amuţi complet, când fu brăzdat în toate direcţiile de firele subţiri şi rubinii ale laserelor. Oamenii erau ghemuiţi în scaunele lor, cu expresii îngrozite pe chipuri; perechile se încleştau unii în braţele altora.

— Cred că asta-i ceea ce se numea “impasul mexican”, rosti Agentul. Nu credeţi c-ar fi mai bine ca toţi să plecăm pur şi simplu şi să ne gândim la ceea ce-a anunţat amiralul? În clipa de faţă există probleme mult mai grave, nu?

— Nu, răspunse Alic.

Îi era imposibil să-şi oprească muşchii să se încordeze. Nu cunoscuse niciodată o asemenea spaimă; în timpul unei lupte, teroarea de a nu fi împuşcat dura maximum câteva secunde. Situaţia de acum se prelungea la nesfârşit şi el nu întrevedea vreun mod prin care s-o încheie în mod clar. Nenorocitul de Agent refuza să înţeleagă logica. În clipa aceasta se putea întreba doar cu cât timp în urmă îşi copiase memoria într-o stocare de siguranţă; dacă toţi deschideau focul, era imposibil ca memocelula să-i supravieţuiască. Chiar şi aşa însă, retragerea nu reprezenta o opţiune.

— Şefu', spuse Vic, avem puterea de foc pentru a te susţine. Putem fi acolo în două minute.

— Nu. Nu puteţi trage cât timp suntem în Treetops, ar fi un masacru.

— Lasă-ne s-ajungem la voi.

— Aşteaptă.

Zâmbetul Agentului era constant.

— Când se va trage cu armament de această putere, te poţi aştepta la minimum optzeci la sută victime în rândul civililor, rosti el. Doreşti să-ţi asumi responsabilitatea asta?

— Nu puteţi pleca, zise Alic. Există doar un funicular şi este controlat de noi.

— Dă-o-n pizda mă-sii, frate! strigă un bărbat. Fii cu capu' pe umeri! Ne-omori pe toţi!

— Sunt cu capul pe umeri, mârâi Alic.

— Pentru mine există multe căi de ieşire, zise Agentul. Voi începe acum să mă retrag din faţa voastră. Dacă încerci să mă opreşti, vei fi răspunzător pentru masacrul care va urma. Gândeşte-te la asta ca angajat responsabil al guvernului.

Pentru o fracţiune de secundă, Alic se gândi s-o apeleze pe Paula şi s-o întrebe ce dracu' ar fi trebuit să facă. *Nu! Nu pe ea*.

— Şefu', vorbi Jim. Ce facem?

— Dacă te clinteşti, eu trag primul, rosti Alic.

— Să ştii că dacă nu ţi-aş fi văzut panica din ochi, aş fi fost gata să...

Agentul se încruntă şi privi în sus.

Alic auzi un vuiet surd şi gros, al cărui volum creştea rapid. Puţinele inserţii senzoriale pe care le avea nu-i puteau detecta originea.

— Jim? Poţi să vezi ce este?

— Trei surse mari de energie, direct deasupra noastră. Alic riscă o privire în sus la plafonul fosforescent de frunze ce fâlfâiau.

— Elicoptere? Vic, tu eşti?

— Nu, şefu'.

— Coboară prea repede, observa Jim. Alea nu-s elicoptere.

— Vic, vino-aici! ordonă Alic.

— Am pornit.

O salvă de plasmă lovi de sus în Treetops, distrugând acoperământul fragil de ramuri şi frunze, pentru a izbi podeaua de lemn între Alic şi Agent. Platforma din stejar detonă instantaneu, producând un nor de aşchii letale cât palma. Câmpul de forţă al lui Alic străluci purpuriu, când şrapnelele din lemn îl asediară, iar impactul lor îl proiectă în bar. Flăcări se învolburară de jur împrejur, stârnind trombe de fum negru. Podeaua se înclină brusc într-atât de mult, încât bărbatul se prinse disperat de tejghea, izbutind să se agate cu degetele.

Atât echipa de arestare, cât şi bodyguardul Agentului traseră simultan în sus, în cerul nopţii, spre intruşi. Clienţii barului urlară, pe jumătate din cauza şocului, pe jumătate din cauza rănilor, când secerile de lemn se împlântară în carnea neprotejată. Alte salve de plasmă izbiră platforma şi o frânseră în secţiuni cu marginile zdrenţuite. Oameni şi mobilier fură aruncaţi în toate părţile de undele de şoc. Frunzele şi crengile de deasupra începură să ardă, revărsând fum în jos.

Alic îl văzu pe Agent răsturnat pe spate, pe măsură ce podeaua continua să se încline cu trosnituri violente, căscând un hău larg între ei. Văpăile le lingeau marginile. Agentul privi în jos printre picioare, calculând o săritură pe solul întunecat de dedesubt.

— Nici să nu-ţi treacă prin cap! strigă Alic şi-şi îndreptă către el pistolul ionic.

Agentul începu să râdă. Două lasere roşii jucară peste ochii lui Alic.

— Omorâţi-l! răcni Agentul.

Salve gemene de plasmă izbiră câmpul de forţă al lui Alic. Un vifor de vapori clocotitori albi şi purpurii îl scrijeli. Minuscule suprasarcini localizate îngăduiră tentaculelor de electroni fierbinţi să-i taie hainele şi pielea. Împunsăturile rapide erau incredibil de dureroase, făcându-l să se zvârcolească neajutorat. Dădu drumul

tejghelei şi se prelinse pe podeaua periculos de înclinată. Vuiete asurzitoare izbucniră de jur împrejurul său, când echipa de arestare deschise focul asupra bodyguarzilor.

Alic îşi dădu seama că era încolăcit în jurul bazei unui taburet de la bar. Inserţiile sale retinale filtrară lumina, diminuând-o, şi i-l arătară pe Agent care se ţinea strâns de propria sa bucată din podea, în timp ce se răsucea pentru a privi în sus şi înapoi...

Trei siluete în costume blindate străpunseră infernul dezlănţuit deasupra restaurantului distrus. Purtau aparate de zbor personale, ale căror jeturi reactoare ţiuiau cu energia armelor sonice. Două aterizară de o parte şi cealaltă a Agentului. Salve de plasmă şi ioni le izbiră simultan, expediind serpentine incandescente ca nişte şfichiuiri de bici, care muşcară mesele şi scaunele distruse. Fum şi mănunchiuri de flăcări răbufniră din punctele de contact. Câteva şfichiuiri arzătoare se prelinseră peste câmpul de forţă al Agentului, transformându-l în purpuriu-închis. Un costum blindat se aplecă şi trânti cu violenţă o plasă-absorbantă pe spatele Agentului. Acesta se strădui să se ridice, dar un bocanc blindat îl călcă pe umeri, trimiţându-l înapoi. O pată întunecată se lăţea prin câmpul său de forţă, pe măsură ce plasa-absorbantă se extindea.

— Jim, îi poţi opri? întrebă Alic.

E-majordomul îi afişa pe vederea virtuală o listă de avarii ale inserţiilor şi Cotatuajelor – totul în mod bazic de text verde.

— Ce să opresc?

Alic trase cu pistolul ionic în costumul blindat de deasupra Agentului. Nici măcar nu reuşi să-i încarce câmpul de forţă.

— Unde eşti?

— Pe sol.

Alic trase din nou, ţintind de data aceasta lemnul pe care stătea silueta în costum. Scândurile se rupseră şi costumul se prăbuşi prin gaură, fluturând agitat din braţe.

— Unu-i la nivel cu tine, rade-l! spuse Alic.

Celălalt costum îndrepta către el un lansator de grenade.

— Mike, Yan, Nyree, are cineva linie de foc spre costumul de lângă Agent?

— Sunt pe ei, răspunse Yan.

O explozie îl rostogoli pe Alic în sus pe podeaua înclinată, până se izbi cu capul de baza tejghelei barului. Câmpul de forţă absorbi doar parţial impactul şi bărbatul aproape că-şi pierdu

cunoştinţa de durere. Ruina în flăcări a lui Treetops se roti în jurul său. De pe secţiunile platformei rămase întregi, oamenii săreau în spaţiul negru de dedesubt; erau în flăcări şi lăsau văpăi în noapte şi scântei portocalii ce sfârâiau în urma lor. Zbieretele străpungeau văzduhul, copleşite în mod repetat de salva altei carabine, ori de detonarea unei grenade cu plasmă. Unul dintre arborii mari în jurul căruia era construit Treetops începu să se încline, o mişcare greoaie care se iuţea.

Câmpul de forţă al Agentului pâlpâi şi muri. Flăcările pârjoliră direct prin haina sa elegantă de piele. Bărbatul urlă când propria epidermă îi fu arsă. Costumul blindat de deasupra lui ridică un braţ şi Alic zări un cuţit cu lamă armonică sclipind în lumina sumbră a incendiilor.

— Yan! răcni Alic. Înc-o dată!

Lama armonică coborî. O rafală de salve de plasmă răpăi pe silueta blindată în clipa în care aceasta îl decapita pe Agent. Alic urlă oripilat când căpăţâna Agentului se rostogoli peste scândurile deformate ale podelei, cu sângele ţâşnind din gâtul retezat şi cu părul scurt pârlit şi fumegând. N-avea să uite niciodată expresia de uluială întipărită pe faţa Agentului, când ţeasta i se dădea de-a dura pe platformă.

Atacatorul blindat fusese împins într-o parte de salvele de carabină, îşi pierduse echilibrul şi căzuse înapoi pe podeaua înclinată. Spiralele răsucitoare de energie care acopereau solul se înălțară prin bârnele de stejar fracturate. Viscolul miniatural de fulgere se metamorfoză brusc pentru a se ridica, când uriaşa greutate a copacului ce colapsa bubui pe pământ. Costumul blindat, platforma şi cadavrul Agentului dispărură sub o masă învolburată de flăcări ce distruse restul barului. Alic simţi scândurile cedând finalmente şi căzu prin aer, fluturând disperat din braţe şi din picioare. Lovi violent pământul, iar câmpul de forţă se umflă în jurul lui ca un airbag şi absorbi o parte din forţa coliziunii; totuşi bărbatul simţi câteva coaste crăpându-i şi începu să vomite, neajutorat. Ţeasta Agentului ricoşa lângă el pe solul umed, cu pielea arsă jupuindu-se de pe osul înnegrit. În ciuda durerilor şi a greţii, Hogan ştiu că trebuia să-l înhaţe. Ţinea cu grijă sub braţ obiectul dezgustător, când un costum blindat apăru deasupra sa.

— Jim?

— Mă tem că nu, şefu', bubui glasul lui Tarlo prin vacarm. O carabină cu plasmă coborî şi capătul ţevii ei se opri la cinci centimetri de faţa lui Alic.

— Futu-te-n gură de trădător, mârâi el.

O grenadă declanşă chiar lângă ei, aruncându-i pe amândoi în aer într-un nor de pământ şi fragmente de copac. Alic se izbi de trunchiul unui arbore, la doi metri deasupra solului, şi căzu ca o piatră. Câmpul de forţă îi pâlpâia în jurul corpului pe punctul prăbuşirii totale, îngăduind aerului supraîncălzit să-i lunece torturant peste răni; textul verde din vederea virtuală se transformă în mâzgălituri orizontale pe fundalul infernului portocaliu. Printr-opâclă de durere, văzu sfera neagră şi rumegătoare care era ţeasta Agentului, rostogolindu-se peste solul din care se înălţau aburi şi îndepărtându-se de el.

Tarlo porni într-acolo. Alic se chinui să se ridice. Nu-şi mai simţea absolut deloc partea stângă.

— Yen! Jim! Ajutor, cineva!

Tarlo luă capul de jos. Jetpackul costumului său scuipă două suliţe de flăcări albastre aproape invizibile şi dispăru în sus, în conflagraţia orbitoare ce mistuia coronamentul junglei. O cascadă de scântei albe şi albastre uriaşe răbufni în siajul său.

— Vic, doboară-l, doboară-l din aer, nu-l lăsa să-l ia, memo-celula este încă-năuntru! Vic, e Tarlo! Vic?

Glasul i se stinse într-un scâncet. Se rostogoli pe spate ca să-şi îndrepte pistolul ionic către penajul coborâtor de scântei al dispariţiei lui Tarlo, pregătit să tragă. Mâna îi era însă goală, cu pielea ruptă şi sângerând, cu două degete îndoite spre înapoi, acolo unde articulaţiile îi fuseseră rupte.

— O să te găsesc, hârâi el către volbura de văpăi când valul fierbinte îl copleşi. O să te găsesc eu, futu-te-n oase de nenorocit!

* * *

Mellanie ajunsese la etajul al treilea al clinicii Saffron, înainte de a observa că ceva era în neregulă. Programele de urmărire pe care le infiltrase cu atâta grijă în matricele celor două niveluri de sub ea nu mai răspundeau. De fapt, întreaga reţea de pe etajele respective era acum o pată neagră.

Se opri şi trecu în revistă volumul redus de date pe care îl putea accesa. Deocamdată se infiltrase numai în trei matrice de la etajul acesta şi programele ei nu-i ofereau absolut nicio informaţie. Clinica nu declanşase totuşi alarme, ceea ce era foarte straniu. Programele de management ar fi trebuit să sesizeze oprirea reţelei. Nu le putea însă interoga.

Până acum nu întâlnise decât doi membri ai personalului din tura de noapte, nişte tehnicieni adânciţi în conversaţie. Nu-i acordaseră nici cea mai mică atenţie. Uniforma de infirmieră pe care o îmbrăcase juca rolul unui costum stealth. Pe coridor nu mai era nimeni altcineva; femeia privi în lungul lui, neştiind ce să facă în continuare. Una dintre rezervele pe care o căuta se găsea chiar în capătul lui, la nici treizeci de metri depărtare.

Secţiuni ale reţelei de pe etajul ei începură să se dezactiveze.

— Fir-ar a dracu'! şuieră Mellanie.

Altcineva se infiltra în electronicele clinicii şi era mult mai priceput decât ea. Închidea totul, procesor cu procesor.

La trei metri în spate exista o scară. Mellanie privi pentru ultima dată cu părere de rău spre Apartamentul Nicholas din capătul opus al coridorului. Era atât de aproape... unul dintre avocaţi era de cealaltă parte a uşii. În acelaşi timp însă era perfect posibil ca prin clinică să se furişeze cel mai recent grup de gorile ale Alessandrei. Şi dacă respectivii ştiau că ea se afla aici, i-ar fi anunţat pe avocaţi.

De ce ar trebui să se furişeze cineva care lucrează pentru Alessandra? Toţi sunt în aceeaşi tabără.

Mellanie se grăbi către uşa care dădea în casa scării. Apăsă ivărul de blocare. Nu se auzi nicio alarmă, fiindcă toate circuitele din jurul ei erau moarte. Uşa se deschise şi dezvălui o sursă vastă de energie electromagnetică în casa scării. Mellanie scoase un icnet şocat, când o siluetă în costum blindat îi lipi o armă de frunte.

— Nu mişca, rosti încet un glas masculin. Nu ţipa şi nici nu-ncerca să alertezi pe cineva de prezenţa noastră aici.

Mellanie produse nişte lacrimi – nu era greu.

— Te rog, nu trage...

Îi tremurau picioarele. O a doua siluetă blindată trecu pe lângă prima, urmată iute de încă cinci.

Dacă sunt ai Alessandrei, atunci realmente nu riscă nimic.

— Întoarce-te, spuse bărbatul în costum blindat. Adu mâinile la spate şi încrucişează-le.

Blindaţii avansau pe coridor. Mellanie nu avusese habar că nişte costume atât de masive se puteau mişca aşa silenţios. Apoi o coardă subţire de plastic i se strânse în jurul încheieturilor.

— Au!

— Taci, altfel folosesc un paralizant nervos.

Mellanie era pe jumătate sigură că inserţiile ei ar fi putut devia aşa ceva. Ar fi trebuit însă să le activeze... şi chiar dacă ar fi nimerit corect secvenţa, ce ar fi făcut după aceea?

— Scuze, murmură ea.

— Treci aici.

O trase în casa scării.

— Numele?

— Ă-ă-ă... Lalage Vere, sunt infirmieră în unitatea specială de dermatologie.

Simţi un obiect care-i apăsă mâna.

— Numele figurează în fişierul angajaţilor, dar ea nu corespunde cu biometricele clinicii.

— Nici n-ar putea, rosti un glas feminin.

Mellanie ştiu cui aparţinea vocea aceea. Chiar în clipa în care expiră prelung şi uşurată, îi fu imposibil să nu facă şi o grimasă. O mănuşă dură o prinse de umăr şi o răsuci. În casa scării se aflau alte zece persoane blindate, dintre care una mult mai scundă.

— Bună seara, Mellanie, spuse costumul blindat scund.

— Bună seara, Investigator Myo. Sunt surprinsă să te văd aici.

Era pură bravadă din partea ei. Încercă să nu se bosumfle pentru iuţeala cu care Paula văzuse dincolo de părul negru şi pistruii ei.

— L-am găsit mai jos pe şeful paznicilor, zise Paula. Era legat de o banchetă din vestiar, deşi n-ar mai fi fost nevoie, fiindcă are atâta narcotic în sânge încât nu mai ştie în ce univers se găseşte.

— Serios? Au lăsat asemenea oameni să lucreze aici? Sunt uluită.

— Mellanie, mă interesează mai degrabă motivul prezenţei tale aici.

— Reportajele au devenit o meserie prea agitată. M-am gândit să-mi schimb profesiunea.

— Mellanie, în seara asta, aici, sunt în joc vieţile unor oameni. Multe vieţi. O să te mai întreb încă o dată: de ce te afli aici?

Mellanie oftă. N-avea cum să scape.

— Am dat de urma avocaţilor. E bine? Nu-i o infracţiune. Ei sunt delincvenţii şi amândouă ştim ce au comis.

— Te referi la Seaton, Daltra şi Pomanskie?

— Da.

— Ei sunt aici?

— Păi... da. Tocmai am spus-o.

— Când au sosit?

— Ah, nu ştiţi? făcu Mellanie cu un aer superior. Păi primesc tratamente aici cam de când au şters-o din New York.

— Ce fel de tratamente? Au primit wetcablare de armament?

— Nu sunt sigură, pentru că tocmai m-aţi întrerupt. Bănuiesc că-i noua chestie ADN. Indiferent ce-o fi, nu-i defel ieftină.

— În ce rezerve sunt?

— Unu-i în Apartamentul Nicholas de la etajul ăsta, iar ceilalţi doi în Apartamentul Fenay de la etajul cinci.

— Bine, Mellanie. Mulţumesc, de acum încolo ne ocupăm noi.

— Poftim?! Nu puteţi pur şi simplu...

— Grogan, du-o jos la Renne.

Mânuşi îi prinseră partea de sus a braţului şi degetele de metal se închiseră dureros în jurul lui.

— Au! Hei, eu i-am găsit, ai putea cel puţin să mă laşi să fac un reportaj cu arestarea lor.

— Nu te sfătuiesc. Mediul acesta nu este sigur.

— Mă descurcam foarte bine până aţi apărut voi.

Se opri. Dacă Myo nu ştiuse că avocaţii erau în clinică, ce...? Grogan o trase către scară. Bărbatul blindat era prea puternic pentru ca Mellanie să i se poată împotrivi.

— Myo, trebuie să-mi dai ceva!

— O să discutăm mai târziu. Avem multe de discutat. Mellaniei nu-i plăcu promisiunea aceea.

* * *

— Actualizare tactică, informă Paula echipele de arestare. Avem alţi trei ostili confirmaţi în clădire, în afară de Bernadette. Posibilele poziţii: unul în Apartamentul Nicholas, doi în Fenay.

Atenţie, s-ar putea să fie mai mulţi, acesta pare a fi locul în care agenţii Starflyer îşi primesc wetcablările.

Harta din vederea ei virtuală afişă poziţiile costumelor blindate. Le adaptă rapid rolurile interdictive, alocând câte trei oameni pentru fiecare avocat.

— Hoshe, poţi examina matricea pe care am sechestrat-o? Aş dori confirmarea spuselor Mellaniei.

— Chiar asta făceam acum. Nu ştiam că tipa-i atât de pricepută.

— Mellanie începe să mă intereseze în cea mai mare măsură, dar mai întâi va trebui să ne ocupăm de clinică.

— Reţeaua etajului trei a fost închisă, anunţă Hoshe. Ne instalăm programele în patru şi cinci şi pregătim inserţia în şase.

— E bine. Paula examina harta. Warren, treci la etajul patru.

— Am înţeles.

— Renne, când Mellanie ajunge la echipa ta, vreau s-o ţii în stare de arest, însă separată de personalul clinicii; n-o lăsa să apeleze pe nimeni. Asta-i foarte important.

— Am înţeles.

— Starea perimetrului?

— Compactă şi se menţine. Se pare că jumătate din poliţia oraşului este aici.

— La dracu', exact de asta îmi era frică. Cineva de-aici o să observe ce facem.

— Se confirma cele trei internări de persoane care corespund avocaţilor, anunţă Hoshe. Mellanie a spus adevărul.

— Am fost remarcaţi, transmise Warren Halgarth. Patru membri de personal şi un pacient au apărut în faţa noastră. Nu-i pot reţine pe toţi.

Paula înjură, deşi ajunseseră mult mai departe decât se aşteptase cu incursiunea lor incognito.

— Toată lumea-n stare de alertă. Se ştie că suntem aici. Găsiţi-mi-o pe Bernadette.

Se trase într-o parte, îngăduind echipei de la etajul al treilea să se desfăşoare din casa scării.

— Căcat! exclamă Warren. Pacientul este wetcablat cu arme. Ne-ameninţă.

— Este unul dintre avocaţi?

Harta Paulei se actualiza. Echipele se desfăşurau pe fiecare etaj. Matthew Oldfield conducea cinci poliţişti spre Apartamentul

Fenay, în timp ce John King se apropia de Nicholas. Nicio treime din personalul clinicii nu fusese dus la echipa lui Renne, unde avea să fie în siguranţă.

Paula auzi o explozie surdă. Particule de praf se desprinseră de pe conductele ce suiau pe betonul casei scării. Urmară alte explozii. Se auziră ţipete. Hoshe utiliza infiltratori agresivi şi prelua complet controlul reţelei clinicii.

Paula îşi scoase carabinele cu plasmă şi ieşi pe coridor. Oameni deschideau uşile, priveau afară, zbierau. Uşi se trânteau şi se încuiau. Blindaţii le loveau doborându-le şi trăgeau afară personalul şi pacienţii îngroziţi. John King şi cei doi colegi ai săi detonară uşa Apartamentului Nicholas. O salvă de plasmă ţâşni afară. Strigătele de pe coridor atinseră un crescendo.

— Dezactivează-ți armele şi ieşi! bubui difuzorul costumului lui John.

În Apartamentul Nicholas răsună o explozie puternică. Sfărâmături şi fum se revărsară pe coridor.

— A făcut o gaură în podea, raportă John. A sărit la nivelul doi.

— Am înţeles, spuse Marina. Ne desfăşurăm.

Echipa lui John năvăli în apartament. Paula le făcu semn celorlalţi membri ai echipei de la etajul al treilea să înainteze pe coridor, purtând practic pe sus pacienţii şi personalul.

— Nu lăsaţi niciunul neînsoţit, avertiză ea. Mai întâi trebuie verificaţi de medicii criminalişti.

— Am contact vizual cu Bernadette, anunţă Warren. Angajăm contactul.

Paula se răsuci şi sprintă către casa scării. Altă explozie stinse toate luminile. Acum vedea clinica prin microradar şi infraroşu. Sistemele de stingere a incendiilor se declanşară şi alarmele de incendii înnebuniră. Plafonul se curbă în jos chiar în faţa ei şi crăpături lungi se multiplicară pe pereţi de ambele părţi.

— Nu vrea să se predea, spuse Warren. I s-a alăturat alt ostil. Amândoi sunt wetcablaţi.

— O poţi scoate din funcţiune? întrebă Paula.

— Nicio şansă.

Paula ajunse la casa scării în clipa în care o rafală de explozii se reverberă prin puţul din beton. Se aprinseră luminile galben-intens de avarii, ce străpungeau smogul sur şi lipicios

care se învolbura în jos prin spaţiul larg. Un convoi lung de siluete în costume blindate îi escorta pe scară pe prizonierii care tremurau. Îşi croi drum pe lângă ei.

— Am angajat contactul cu doi ostili, raportă Matthew. Erau în Apartamentul Fenay.

— Dacă puteţi, capturaţi-i vii, îi ceru Paula.

— Fac tot ce pot.

— Sfărâmăturile au ajuns până aici, interveni Renne. Cioburile de sticlă cad în toată piaţeta.

— Corpuri? întrebă Paula. Dacă au câmpuri de forţă foarte bune, ar putea încerca să sară.

— Deocamdată nimic.

— Fiţi atenţi.

Exploziile şi zgomotele salvelor de plasmă se sfârşiseră până ce Paula ajunse în goană la etajul al patrulea al clinicii. Aici nu mai exista nici coridor şi nici săli elegante de tratamente, deoarece jumătate din pereţi dispăruseră, deschizând întregul nivel. Peste tot erau împrăştiate sfărâmături, dintre care unele încă fumegau, iar restul erau saturate cu apă şi spumă albastră de suprimare. Majoritatea plafonului se prăbuşise de asemenea, expunând principalele grinzi de rezistenţă ale Turnului Greenford. Din fericire, păreau intacte. Apa răbufnea din câteva conducte groase şi forma bălţi mari şi murdare pe podea. Toate ferestrele din sticlă fuseseră sparte.

Câteva corpuri zăceau printre resturi.

— Să fiu a dracu’! exclamă Paula.

— Scuze, replică Warren, dar a trebuit să-i lichidăm.

— Bine. Unde sunt cadavrele? Trebuie să rulăm o confirmare ADN.

— Aici.

Bărbatul sui peste movile de moloz, conducând-o în jurul miezului Turnului. Câteva costume blindate erau ocupate cu extragerea supravieţuitorilor răniţi.

— Credem că astea două sunt.

La interiorul căştii, Paula strâmbă din nas înaintea scenei. Cele două corpuri fuseseră arse rău de tot, apoi strivite de grinzi de oţel şi secţiuni de beton. Apa murdară clipocea în jurul extremităţilor lor carbonizate. Bucăţi de ţesătură înnegrite, resturi de haine le fuseseră înfăşurate în jur. Paula recunoscu un fragment din pantalonii bleumarin pe care Bernadette îi purtase

când o urmăriseră prin Tridelta pe majoritatea zilei. Părţi din trup îi erau neatinse, corespunzând benzilor unui schelet de câmp de forţă inserat. Braţele prezentau rupturile despre care Investigatoarea ştia că erau cauzate de autoaprinderea acumulatoarelor energetice interne din clasa celor utilizate pentru alimentarea armelor. Scoase o micuţă unitate lector de ADN şi-i atinse acele scurte şi groase de un segment nedistrus al epidermei.

— Ea este, rosti când datele îi rulară pe vederea virtuală. Celălalt cadavru era ceva mai mare. Probabil un bărbat.

Paula îl examina. Toate rănile vizibile ale membrelor sale fuseseră cauzate de forţe externe. Cu certitudine, nu avusese un câmp de forţă. Straturile exterioare carbonizate erau inutile pentru lectorul ADN. Femeia strânse din maxilare şi apăsă mai cu forţă acele ascuţite, pentru a putea ajunge la organele interne.

— Nu pare să fi fost wetcablat, comentă ea.

După aceea observă zdrenţele hainelor; ţesătura era roşu-închis, la fel ca toate uniformele clinicii Saffron. ADN-ul nu figura în baza de date a Securităţii Senatului. Îi ceru e-majordomului să acceseze fişierele poliţiei şi civililor din Tridelta.

— Eşti sigur că ăsta-i al doilea? întrebă ea.

— Nu tocmai, răspunse Warren. Ăsta-i locul de unde provenea rezistenţa.

— Dar eşti sigur că în voi trăgeau două persoane?

— Absolut.

— John, tu ţi-ai nimerit ţinta?

— Da. ADN-ul este straniu; am obţinut specimene diferite în locuri diferite ale corpului, totuşi unele îi corespund lui Daltra.

— Mulţumesc. Matthew, tu cum stai?

— Doi ostili doborâţi. O identificare certă: Pomanskie. Încercăm să salvăm al doilea corp. N-a mai rămas mare lucru din el.

Paula coborî ochii la corpul neidentificat.

— Bernadette stabilea contact cu patru ostili. Atunci cine-i acesta?

Dădu să se întoarcă, însă se opri aproape instantaneu. În miezul Turnului, la cinci metri depărtare, era o crăpătură largă.

Doi senzori vizuali se ridicară din suporturile de pe costumul Investigatoarei şi pătrunseră în deschiderea întunecată.

— La dracu’, ăla-i un lift!

Senzorii îi arătau că puţul liftului urca alte şaizeci de niveluri, iar toate uşile de acces spre etaje erau închise. La douăzeci de etaje mai jos, puţul era blocat de cabina unui ascensor. Paula coborî ambii senzori. Chepengul din capacul cabinei fusese smuls. Senzorii trecură pe lângă metalul contorsionat şi pătrunseră înăuntru. Fundul cabinei era găurit şi pe acolo se zărea restul puţului, care ducea în subsolul Turnului Greenford.

— Atenţie toată lumea, avem o străpungere! O persoană, poate mai multe. Cadrul temporal, maximum şapte minute. Asta-i suficient pentru a scăpa. Renne, consolidează perimetrul.

* * *

Renne clocotise când primise misiunea asigurării perimetrului. După câte trecuse în ultima vreme în biroul Paris, ea şi-ar fi dorit să-mbrace un costum blindat şi să tragă nişte şuturi serioase. Totuşi misiunea ei nu se rezuma exclusiv la instalarea baricadelor şi menţinerea legăturii cu poliţia locală. Toţi cei aduşi din clinică trebuiau examinaţi şi identificaţi. Mulţi dintre ei erau delincvenţi de un tip sau altul; la urma urmelor clinica se adresa acestei categorii de persoane, ceea ce însemna că exista o bună probabilitate de a fi wetcablaţi cu arme. Paula insista întruna pentru menţinerea perfectă a perimetrului. Era bine să lucreze iarăşi cu şefa, totuşi Renne regreta că nu făcea parte din forţele de asalt. Nu putea să decidă dacă primise rolul actual din cauza suspiciunilor anterioare ale Paulei. O şocase de altfel faptul că figurase pe lista suspecţilor. Aşa lucra însă şefa, era logică până la ultimul detaliu infim. De asemenea, Renne continua să fie zguduită de descoperirea trădării lui Tarlo. Ei doi se cunoşteau de aproape cincisprezece ani.

Încăperile pentru reţinere pe care le aveau în subsol începeau să se umple cu cei aduşi din clinica Saffron. Luptele se terminaseră. În piaţetă nu mai cădeau ruine, deşi apa se scurgea pe faţada Turnului Greenford din ferestrele căscate.

Renne ocoli baricadele poliţiei şi privi în sus, spre cerul întunecat. Etajele clinicii erau uşor de distins. Fără geamuri, ferestrele sparte străluceau chihlimbariu-închis pe restul formei negre a Turnului. Erau unicele lumini din oraş aflate mai sus de zece metri.

Poliţişti şi patrulboţi păzeau baricadele, ţinând la depărtare cetăţenii curioşi. Femeia fu încântată să vadă cât erau de vigilenţi, în ciuda veştilor despre navele stelare.

— Aici jos nu-i nimeni, şefa! o anunţă pe Paula. Vrei ca echipele de poliţişti să înceapă investigarea etajelor inferioare?

— Nu încă. Hoshe decuplează toate etajele. Va trebui să sigilăm întregul Turn şi să-i scanăm pe toţi, pe măsură ce ies.

— O să fie-o noapte lungă.

— Aşa se pare.

— Ai auzit că s-au întors navele? Atacul a eşuat.

— Asta nu-i bine.

— Prin urmare, Starflyer a fost implicat în chestia aia?

— Nu ştiu. Va trebui să-l întreb pe amiralul Kime.

— Îl cunoşti pe amiral?

— Da.

Renne ştia că n-ar fi trebuit să fie surprinsă. Totuşi dacă şefa îl cunoştea pe Kime, cum se face că fusese concediată de Columbia? Sau n-oconcediase, de fapt? Să fi fost totul o în-scenare, menită să-i relaxeze vigilenţa trădătorului? Cu şefa, orice era posibil. Ea nu renunţa niciodată la un suspect.

Renne se întoarse pentru a reveni în Turnul Greenford, unde Hoshe stabilise postul de comandă al operaţiunilor. O persoană care se îndepărta de mulţimea dinafară baricadelor îi atrase atenţia. Se încruntă. Era o fată cu o coamă de păr blond, care coborâse de pe trotuar şi acum traversa strada Allwyn. Nu părul fusese cel care o determinase pe Renne s-o urmărească cu privirea, ci mersul. Fata mergea aproape ţanţoş, cu capul sus, nesinchisindu-se să privească traficul, care se oprise pentru ea. Genul acela de aroganţă aparţinea unui răsfăţat dintr-o Dinastie, ori unui boem dintr-o Mare Familie. Era genul de aroganţă integrală pe care Isabella Halgarth îl deţinea din plin.

Renne sări peste baricadă şi se împinse printre spectatori, după care ieşi pe trotuarul pustiu din spatele lor. Fata se îndepărta pe trotuarul opus. Avea înălţimea corespunzătoare. Hainele îi erau scumpe, dar sport, un pulover roşu şi o fustă scurtă şi mulată de culoarea ametistului. cu clipsuri subţiri din metal şi cizme negre, înalte.

— S-ar putea să am nevoie de nişte întăriri aici.

— Ce-ai găsit? se interesă Hoshe.

— Nu sunt sigură. Cred că-i posibil s-o fi văzut pe Isabella Halgarth.

— Unde?

— Strada Allwyn, lângă intersecţia cu Lanvia Avenue.

— Stai pe loc, te rog. Accesez senzorii civili.

Renne privi atentă traficul şi ieşi repede pe stradă. Claxoane ţipară furioase la ea, când maşinile frânară. Un biciclist răcni obscenităţi, clătinându-se pe lângă femeie.

— Intră într-un taxi.

Fata dispăru într-un vehicul verde şi albastru, apoi portiera se închise.

— Numărul? întrebă Hoshe.

— Nu-l pot vedea, fir-ar al dracu'! Logoul este o trompetă oranj... e pe toate portierele.

Făcu ea însăşi semn unui taxi.

— A pornit spre vest, adăugă Renne când un Ables-Puma maro şi roşu opri lângă ea. Mergi spre vest, i se adresă matricei de pilotare.

— Bine. Filtrez matricele de control al traficului ca să găsesc o corespondenţă, spuse Hoshe. Logoul ăla cu trompeta aparţine taxiurilor Murray.

— Renne, interveni Paula, ai nevoie de susţinere. Nu te apropia de ea. Este extrem de periculoasă.

— N-o să m-apropii. Îşi activă costumul-schelet de câmp de forţă. Doar supraveghez.

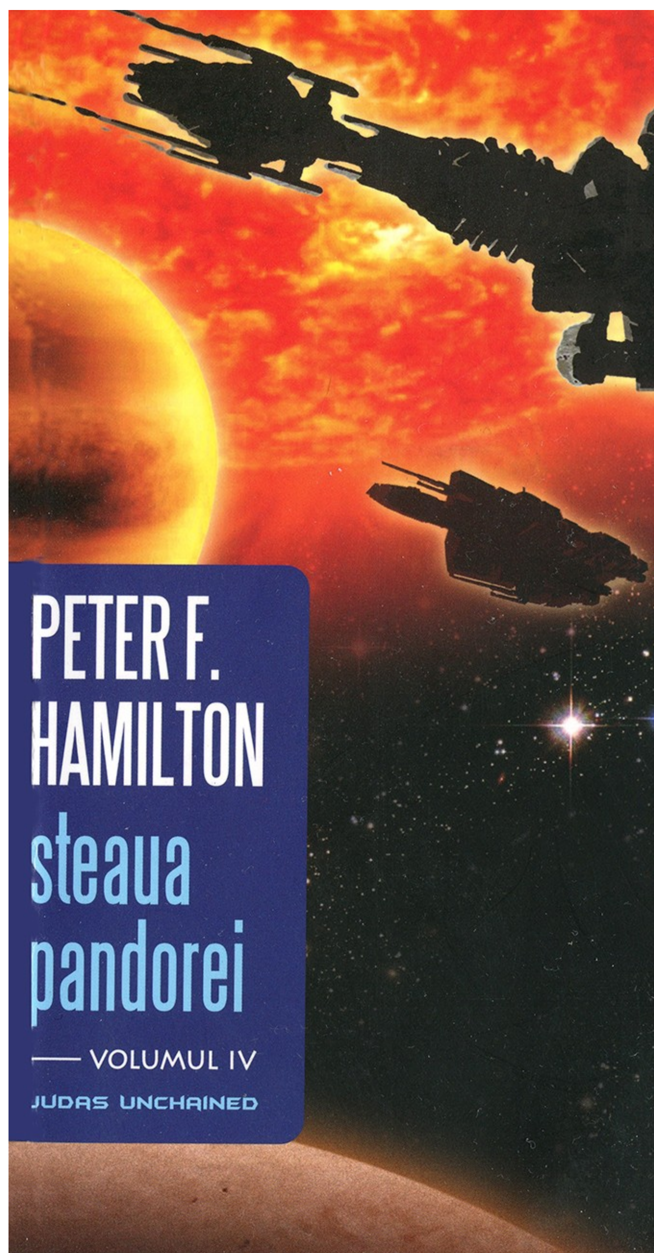
— Un echipaj de poliţie pleacă chiar acum din garajul Greenfield, anunţă Hoshe.

Renne se lipise practic de parbrizul din faţă al taxiului ei, scotocind cu inserţiile retinale prin trafic, în căutarea automobilului Ables verde şi albastru. COtatuajele o anunţară că era baleiată de o scanare foarte sofisticată şi identificară aproape imediat sursa. Se întoarse iute şi o zări pe Isabella Halgarth pe trotuar, privind-o direct. Braţul drept al fetei era ridicat şi aţintit asupra taxiului.

— Futu-i! rosti Renne şi închise ochii.

Maserul lovi acumulatorii energetici ai taxiului, care explodară cu destulă violenţă pentru a ridica la trei metri deasupra solului automobilul ce se dezintegra. Câmpul de forţă al lui Renne fu copleşit în chiar prima secundă. Oferi totuşi destulă protecţie pentru ca, atunci când paramedicii începură să

strângă bucăţile din corpul femeii ce fuseseră proiectate pe o rază uriaşă, să-i găsească intactă memocelula. După procedura de re-viere, Renne avea să-şi poată aminti propria moarte.



PETER F. HAMILTON

STEAUA PANDOREI
volumul 4
Judas Unchained

Traducerea MIHAI-DAN PAVELESCU

Scriitorul britanic Peter F. Hamilton s-a născut la Rutland, la 2 martie 1960. A început să scrie în 1987 şi a debutat în revista *Fear* în 1988. Primul roman, *Mindstar Rising,* i-a apărut în 1992. Nu are studii universitare, partea ştiinţifică a romanelor sale este bazată pe articole pe care le citeşte frecvent în reviste ca *New Scientist.* Locuieşte lângă Rutland Water, împreună cu soţia şi cei doi copii.

Bibliografie: seria Greg Mandel *(Mindstar Rising,* 1992; *A Quantum Murder,* 1994; *The Nano Flower*, 1995 – nominalizare la premiul British Science Fiction 1996), seria Night's Dawn *(The Confederation Handbook*, 2000; *The Reality Dysfunction,* 1996; *The Neutronium Alchemist,* 1997; *The Naked God*, 1999), seria Night's Dawn: Neutronium Alchemist *(Consolidation,* 1997; *Conflict,* 1998), seria Night's Dawn: Reality Dysfunction *(Emergence,* 1997; *Expansion,* 1997), seria Night's Dawn: Naked God (*Flight*, 2000; *Faith*, 2000), seria Commonwealth Saga *(Pandoras Star,* 2004; *Judas Unchained*, 2005), *Watching Trees Grow* (2000), *Fallen Dragon* (2001 – nominalizări la premiile Arthur C. Clarke şi Campbell Memorial în 2002), *Misspent Youth* (2002); Premiul British Science Fiction 2001 pentru povestirea „The Suspect Genome".

10

Platforma de asamblare amintea de construirea celei de *A doua şanse* deasupra lui Anshun. Pentru Nigel perioada aceea părea că fusese cu secole în urmă, o epocă în care viaţa fusese mult mai liniştită şi mai relaxată. Giselle Swinsol şi Otis, fiul lui Nigel, îl conduseră prin labirintul de traverse al platformei, în interiorul unui cilindru uriaş din metmal, unde se construia *Speedwell.*Nava-colonie a Dinastiei era mult mai mare decât *A doua şansă*: un ciorchine lung de sfere dispuse în lungul unei coloane vertebrale centrale. Până în prezent, Nigel autorizase construirea a unsprezece nave din acelea masive şi exista aprobarea iniţială de achiziţie de componente pentru încă patru. Teoretic o singură navă ar fi putut transporta suficiente echipamente şi materiale genetice pentru a porni de la zero o societate tehnologică umană de succes. Nigel dorise însă să înceapă cu mai mult decât simplele elemente iniţiale, iar Dinastia sa era cea mai mare din Commonwealth. O flotă ar fi însemnat certitudinea absolută a succesului oricărei noi civilizaţii umane pe care ar fi întemeiat-o, dar acum el nu mai era la fel de sigur în privinţa construirii celui de-al doilea lot. Ca toţi ceilalţi, se aşteptase ca navele de război ale Marinei să obţină un oarecare succes împotriva Porţii Iadului. Momentul în care reţeaua de detectoare a Marinei anunţase revenirea găurilor-de-vierme Dyson pe 23Pierdute fusese pentru el o surpriză îngrozitoare. Realmente nu fusese pregătit pentru o înfrângere de asemenea dimensiuni.

— Am contractat patru, spunea Otis. În zece zile, *Aeolus* şi *Saumarez* ar trebui să fie gata pentru testările preliminare.

— Să nu mă citaţi, rosti Nigel, dar s-ar putea să nu dispunem de zece zile. Giselle, vreau să revezi protocoalele noastre de urgenţă pentru evacuarea unei părţi cât mai mari din Dinastie cu navele de salvare în timpul unei invazii. Coordonează-te cu Campbell. Va trebui să stabilim conexiuni gaură-de-vierme consolidate cu grupurile noastre. Metoda principală va fi divizia de explorare găuri-de-vierme, însă trebuie să avem pregătite proceduri de rezervă.

— Am înţeles. Faţa elegantă a femeii era uşor inflamată în imponderabilitate, totuşi izbutea să păstreze o expresie de

îngrijorare ce-i încreţea obrajii. Care este probabilitatea unui asemenea eveniment?

Nigel îşi opri înaintarea constantă, prinzându-se de o traversă din carbon de la baza unui manipulator de mase mari. Privea către secţiunea propulsivă a lui *Speedwell*, o emisferă în formă de ciupercă situată în partea frontală a navei, ale cărei muchii canelate se curbau spre îndărăt ca o umbrelă protejatoare peste sferele anterioare. Învelişul exterior era din bor-oţel neted, albastru-verzui, cu o strălucire ce-i conferea aspectul general de carapace de gândac.

Majoritatea sistemelor robotice ale platformei erau pliate în reţeaua cilindrică ce învăluia uriaşa navă stelară. Toate secţiunile prefabricate de pe Cressat fuseseră fixate la locurile lor; puţinele zone în care activitatea continua se ocupau de integrarea sferelor în circuitele ambientale şi energetice ale navei.

— Numai Dysonii ştiu asta, răspunse el. După eşecul nostru de la Poarta Iadului, nu cred că va mai trece mult înainte ca ei să contraatace.

— Dysonii nu ştiu unde-i planeta asta, aminti Otis. Nu ştiu nici măcar despre existenţa ei; nu figurează în nicio bază de date a Commonwealth-ului. Ce naiba, dacă-i vorba pe-aşa, până şi Cressat este greu de găsit! În felul ăsta, câştigăm ceva timp.

— Eu nu vreau să ne evacuăm, anunţă Nigel. În ceea ce mă priveşte, folosirea acestei flote rămâne ultima noastră opţiune. Iar din clipa asta sunt pregătit să utilizez arma noastră pentru a apăra Commonwealth-ul. Pentru asta am venit aici să discutăm.

Otis îi zâmbi încordat.

— Folosim fregatele ca să le lansăm?

— Da, fiule, vei zbura în misiuni de luptă.

— Mulţumescu-ţi ţie, Doamne! Credeam c-o să frec scaunul până se va termina totul.

— Nu fi chiar aşa belicos. Eu încerc să evităm vărsarea de sânge.

— Tată, asta înseamnă genocidul Dysonilor.

Nigel strânse din pleoape. În ultima vreme se pomenea adesea dorind să creadă în Dumnezeu, sau în orice divinitate, într-o entitate omnipotentă care să-i asculte cu înţelegere ruga stranie.

— Ştiu.

— Fregatele nu sunt nici măcar pe departe gata, zise Giselle.

Şi arma noastră n-a fost testată. Abia am încheiat fabricarea componentelor.

— De aceea mă aflu aici, repetă Nigel uşurat să aibă o problemă practică, concretă, asupra căreia să se concentreze. Va trebui să ne accelerăm graficul.

— În regulă, dac-o spui tu, dar nu văd cum...

— Arătaţi-mi ce avem deocamdată.

Docul unu de asamblare a fregatei era o incintă din metmal separată, fixată de partea laterală a platformei principale, aidoma unei mici cochilii marine, din metal negru, prinsă de carena unei corăbii. Nigel pluti în el printr-un tub îngust de interlegătură, ale cărui benzi electromusculare îl traseră cu uşurinţa unui teleschi. Prima sa impresie fu că ieşise în sala maşinilor unui colosal vapor cu aburi din secolul al XIX-lea. Era foarte cald şi gălăgios, iar zăngănituri metalice reverberau constant prin aerul încărcat de iz de plastic ars. Uriaşe braţe de macarale se deplasau deasupra puţinelor spaţii deschise precum străvechi pistoane de motoare. Manipulatoare robotice mai mici rulau pe şinele lor, repezindu-se cu agilitate şerpească pentru a interveni într-un bloc de maşinării compacte. Peste tot pâlpâiau indicatoare holografice stacojii circulare, care-i avertizau pe oameni să se ferească de complexele părţi aflate în mişcare. În centrul agitaţiei mecanice, fregata *Caribda* era o masă întunecată de componente. Finalmente avea să fie un elipsoid turtit, lung de cincizeci de metri, învelit în material compozit cu calităţi stealth active, totuşi deocamdată carcasa nu fusese montată.

— Cât mai avem până la terminare? întrebă Nigel.

— Câteva zile, răspunse Giselle. Însă va mai dura destul până la pregătirea pentru zborul în sine.

— Nu ne putem îngădui niciun fel de întârziere, în niciun caz în situaţia actuală, spuse Nigel. (Îşi dezlipi manşeta de peticul de arici şi pluti mai aproape, ca să examineze în detaliu.) Cum stă situaţia în celelalte trei docuri de asamblare a fregatelor?

— Nu sunt la fel de avansate ca acesta. Acolo nici măcar n-am început construirea. Aşteptăm eliminarea tuturor hibelor de aici. După ce toate patru vor fi funcţionale, vom construi câte o fregată la fiecare trei zile.

Nigel strânse baza unei şine de manipulator de lângă un cerc holografic şi privi prin păienjenişul de perpetuă mişcare a ciber-

maşinilor. La o treime din lungimea fregatei fără carcasă se vedea convexitatea lină a cabinei echipajului. Peste douăzeci de sisteme robotice montau elemente suplimentare sau conectau tuburi şi cabluri de modulul presurizat şi ranforsat.

— Hei! se auzi strigătul unui bărbat. Eşti chior? Ocoleşte dracu' semnele de-avertizare!

Mark Vernon pluti printr-un cerc stacojiu, la cinci metri de Nigel, parcă ieşind printr-un bazin de fluid roşu.

— I-al naibii de periculos aici, n-am instalat niciun prag de securitate.

— Aha, făcu Nigel. Mulţumesc că mi-ai spus.

De lângă el, Giselle îl fulgera din priviri pe Mark.

Inginerul clipi, recunoscându-l brusc pe cel la care zbiera.

— Ah... Da... Ă-ă-ă, bună ziua, domnule. Bună, Giselle.

Nigel văzu că deşi se înroşise la faţă, bărbatul nu-şi ceruse scuze. Respecta atitudinea aceea. În mod clar, el era şeful aici. Apoi e-majordomul său îi afişă dosarul lui Mark, complet cu toate referirile interesante. *La dracu'! Există ceva în universul ăsta care să n-aibă vreo legătură cu Mellanie!*

— Mark Vernon, mârâi prezentările Giselle. Şeful compartimentului de asamblare.

— Mă bucur să te cunosc, Mark, rosti Nigel.

— Da, încuviinţă sec celălalt. Realmente, domnule, trebuie să fiţi atent pe-aici. N-am glumit.

— Am înţeles. Aşadar tu eşti persoana competentă de aici?

Mark încercă să înalţe din umeri, uitând că se afla în imponderabilitate. Îşi spori strânsoarea pe traversa din aluminiu-litiu, pentru a-şi împiedica picioarele să se ridice.

— Integrarea tuturor elementelor i-o provocare tare-a naibii. Îmi place foarte mult.

— Atunci îmi cer scuze, fiindcă sunt pe punctul de a-ţi face viaţa mizerabilă.

— Ă-ă-ă... poftim?

Mark privi scurt către Giselle, care părea la fel de nedumerită.

— În următoarele treizeci de ore am nevoie de o fregată funcţională în sistemul Wessex.

Mark îi surâse larg.

— Imposibil. Îmi pare rău. Pur şi simplu, nu se poate. Flutură moale din braţ spre forma neacoperită a *Caribdei*: Este prima pe care am încercat s-o construim şi ne confruntăm cu câte o

problemă la fiecare zece minute. Nu mă-nţelegeţi greşit, sunt sigur că-s nişte nave superbe. O dată ce eu şi echipa finalizăm secvenţa de asamblare, vom putea monta rapid oricâte doriţi, dar încă n-am ajuns acolo. Nici pe departe.

Nigel îi zâmbi la rândul său, însă fără urmă de compromis.

— Deconectaţi docul de asamblare de platformă. Ataşaţi-l de o navă de salvare terminată şi continuaţi lucrul la *Caribda* în timp ce vă duce la Wessex.

— Poftim?

Falca inferioară a lui Mark îi căzu realmente, în ciuda absenţei gravitaţiei.

— Există vreun motiv tehnic pentru care aşa ceva să nu se poată realiza? Măcar unul?

— Ă-ă-ă… să fiu sincer nu m-am gândit la asta până acum. Bănuiesc că nu. Nu.

— Perfect. Vreau ca docul să fie ataşat şi gata de plecare într-o oră. Ia cu tine pe oricine ai nevoie, dar *Caribda* să fie gata de zbor.

— Vreţi ca *eu* să merg cu ea?

— Tu eşti expertul.

— Hmm… Aşa-i. Da… Sigur… Bun. Ă-ă-ă… pot să-ntreb de ce doriţi o fregată la Wessex?

— Fiindcă sunt sigur că steaua aceea va fi în vârful listei ţintelor Dysonilor când vor contraataca.

— Aha… Pricep.

— Nu fi modest, Mark, ai făcut o treabă extraordinară ajutându-i pe cei din Randtown. Sunt mândru că eşti unul dintre descendenţii mei. Ştiu că nu ne vei dezamăgi.

Nigel le făcu semn Gisellei şi lui Otis, după care se propulsa din şina manipulatorului şi reveni către tubul de interlegătură.

— Vom transfera şi secţiunea de armament în nava de salvare. Acum vreau să mă-ntâlnesc cu savanţii care lucrează la proiect. Care navă de salvare va fi cea mai potrivită?

— *Exploratoarea* a executat deja două zboruri de testare, răspunse Otis. Testele sunt aproape complete. Ar trebui să fie cea mai sigură.

— Atunci, la *Exploratoarea*!

Mark rămase ţinându-se de traversa subţire şi privi în urma lui Nigel Sheldon care se îndepărtă prin tubul de interlegătură. Transpiraţia îi şiroia din toţi porţii corpului şi îi rămânea lipită de

piele, producând o peliculă de umezeală oribil de rece şi lipicioasă.

— În vârful listei ţintelor, şopti el încetişor. Se întoarse şi se uită la fregata incompletă: Fir-ar al dracu', nu din nou!

* * *

Pe Illuminatus era ora patru dimineaţa, când Paula plecă spre gara TSC. Toţi cei din Turnul Greenford fuseseră examinaţi de echipa medicală criminalistă şi poliţia locală ridicase câţiva infractori care fuseseră supuşi procesului de wetcablare. Spitalele din oraş se ocupau de răniţi, atât cei din Greenford, cât şi din Treetops. O echipă de ingineri civili inspecta rămăşiţele clinicii Saffron, pentru a depista eventualele avarii structurale. Criminaliştii demontau matricele care supravieţuiseră, pregătindu-se de extrageri complete de date.

Paula îşi scoase armura în centrul de comandă şi o întinse echipei de susţinere care împacheta totul. Îmbrăcă un costum schelet de câmp de forţă, apoi o fustă gri, lungă şi simplă, şi o bluză albă cu guler întors din bumbac gros. Centura ei din piele maro cu lanţ de aur înglobat avea un aspect decorativ; în mod neaşteptat, provenea din propria ei garderobă, dar fusese retehnologizată de serviciile tehnice ale Securităţii Senatului.

— Eşti bine? o întrebă Hoshe.

— Evenimentele nu au decurs chiar aşa cum mă aşteptasem, recunoscu ea. (E-majordomul rulă verificările de integrare ale centurii şi scheletului de câmp de forţă.) Să sperăm că încă nu s-a terminat. Suntem gata să ne întoarcem?

— Echipele sunt pe poziţii, iar echipamentele sunt setate… bărbatul privi cele patru valize negre care conţineau echipamentele de cuşcă… şi activate.

— Perfect. Să-i dăm drumul!

Intrară în garajul subteran unde fuseseră pregătite zonele de reţinere. Mai rămăsese un singur ţarc din plasă de sârmă, înconjurat de douăzeci de pazboţi, cu armele scoase din locaşuri. De fiecare parte a porţii ţarcului se aflau câte doi poliţişti locali; înăuntru se mai găsea doar o persoană.

Mellanie aştepta în mijlocul ţarcului, tot în uniforma de infirmieră, cu braţele încrucişate nervos peste piept şi cu o expresie furioasă întipărită pe chip.

Paula le ceru poliţiştilor să deschidă poarta. Mellanie rămase încăpăţânată pe loc.

— M-am gândit că putem discuta pe drumul de întoarcere, rosti Paula.

Nu avea niciun fel de scrupule fiindcă o închisese pe fată. Bănuia că Mellanie se implicase într-o mulţime de activităţi ilegale pentru a pătrunde în clinica Saffron.

— Ştii de cât timp aştept aici?

— Da, o ştiu cu precizie de secunde. De ce?

Mellanie o fulgeră din ochi.

— Dacă preferi, poţi să rămâi aici, propuse Hoshe cu generozitate. Poliţia te va procesa când îţi va sosi rândul. După cele petrecute, are destul de multă treabă.

Femeia emise un mârâit periculos.

— Nu pot accesa unisfera.

— Sistemele de blocare sunt active aici, încuviinţă Hoshe. Sunt al naibii de eficiente, este?

Mellanie o privi pe Paula.

— Unde?

— Unde… ce?

— Ai spus că vom discuta pe drumul de întoarcere. Unde ne întoarcem?

— Pe Pământ. Avem bilete la expresul următor. La clasa întâi.

— Perfect. Nici nu contează. Mellanie ieşi prin poarta deschisă, tropăind deliberat: Unde-i maşina?

Hoshe indică politicos spre rampă.

— Afară.

Mellanie făcu o grimasă de dezgust faţă de incompetenţa lor şi porni către rampă cu paşi mari, nerăbdători. Paula şi Hoshe schimbară căutături amuzate în spatele ei şi o urmară. Cele patru valize negre ale bărbatului rulară după el.

Rampa ieşea direct pe strada aflată dincolo de piaţa Turnului Greenford. Mellanie se opri derutată la vederea scenei de afară, flancată de Paula şi Hoshe. Reporterii care nu plecaseră încă se repeziră spre secţiunea cea mai apropiată a baricadelor şi începură să strige întrebări.

Vederea virtuală a Paulei îi arătă mai multe mesaje puternic încriptate ce sosiră în portul de adresă al Mellaniei, imediat ce ieşiră din câmpul de restricţionare a unisferei. Fata expedie două mesaje.

Poliţia din Tridelta continua să menţină blocarea străzii Aliwyn, pe distanţă de şase intersecţii în jurul turnului zgârie-nori. Toate ambulanţele plecaseră, lăsând echipele de pompieri şi boţii să facă curăţenie după explozie. Opt automobile care fuseseră cel mai aproape de taxiul lui Renne erau epave carbonizate, azvârlite peste stradă şi izbite de clădiri; alte douăzeci de vehicule erau avariate şi contorsionate. O macara mare le ridica pe trailere. ’Boţii municipali de curăţenie spălau sângele de pe pavaj. Terasele localurilor din jur erau ticsite de privitori. UGboţi se deplasau în lungul faţadelor, ridicând mormanele de cioburi de sticlă.

— Dumnezeule, murmură Mellanie.

Se holbă la dezastru, apoi se răsuci să privească Turnul Greenford.

— Ţi-am spus că nu-i un mediu sigur, comentă Paula.

O dubă mare de poliţie opri lângă ei. Portiera glisă în lateral şi cei trei suiră. Valizele rulară în compartimentul pentru bagaje.

— Îmi aminteşte de Randtown, vorbi Mellanie cu glas scăzut după ce duba se puse în mişcare. Sperasem că uitasem momentele acelea, dar acum mi-au revenit în minte. A fost teribil.

Paula decise că fata era realmente tulburată.

— Moartea nu-i niciodată uşor de acceptat la un asemenea nivel.

Hoshe privea pe geam cu chip inexpresiv.

— Oamenii voştri au fost răniţi? se interesă Mellanie.

— Unii dintre ei.

— Îmi pare rău.

— Cunoşteau riscul, la fel ca tine. Vor fi toţi re-viaţi.

— Dacă va mai rămâne ceva în care să fie re-viaţi.

— De asta ne vom asigura noi.

* * *

Duba de poliţie îi aduse la gara TSC cu destul timp înainte de plecarea expresului. Opri în faţa sălii principale de acces şi cei trei merseră pe jos până la peronul lor. O briză răcoroasă sufla prin structura cavernoasă, venind direct de la Logrosan, care curgea în lungul laturii celei mai mici staţii de triaj pe care Paula o văzuse în Commonwealth. Illuminatus nu exporta produse

voluminoase, ci fabrica doar obiecte mărunte, de înaltă tehnologie. Staţia de triaj era dotată în principal pentru recepţionarea importurilor de hrană; deoarece planeta era lipsită de terenuri arabile, toate alimentele trebuiau aduse cu trenurile. Investigatoarea se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă Dysonii ar fi lovit aici. Sau, încă mai rău, dacă ar fi atacat Piura, planeta 15Mari cu care era conectată. Dacă Illuminatus ar fi fost izolată de Commonwealth, situaţia s-ar fi înrăutăţit foarte rapid pentru populaţia oraşului rămas fără susţinere.

Când privi în lungul peronului, ceilalţi pasageri care aşteptau sosirea trenului evitară orice contact vizual. Gara nu era foarte animată, totuşi numărul oamenilor era mai mare ca de obicei la această oră a dimineţii. Câteva familii erau strânse laolaltă, cu copiii căscând somnoroşi. În mod evident, după vestea despre navele stelare se gândiseră cu multă atenţie la consecinţele unui atac al Dysonilor.

Mellanie îşi frecă braţele; aerul rece îi înfiora pielea.

— Mă simt ca o idioată în costumaţia asta, murmură ea.

Uniforma de infirmieră avea mâneci scurte.

— Poftim, rosti Hoshe, scoţându-şi puloverul şi întinzându-i-l.

Ea îi aruncă un surâs recunoscător.

— Mulţumesc.

Puloverul îi era foarte larg, dar încetă să mai tremure.

Expresul lunecă silenţios în gară pe şina maglev. După ce coborâră toţi pasagerii, intrară în vagonul de clasa întâi unde aveau un compartiment rezervat.

— La care gară de pe Pământ mergem? întrebă Mellanie.

— Londra, răspunse Hoshe.

— Crezusem că aveaţi sediul în Paris.

Paula îi aruncă un surâs enigmatic.

— Depinde.

Îi ceru apoi e-majordomului să-i deschidă unul dintre compartimentele centurii. O muscă fusiformă Bratation ieşi dinăuntru şi începu să suie pe perete. Firul ei superfin se extrudă în urmă, pe măsură ce Paula înainta pe coridorul îngust al vagonului, menţinând conexiunea protejată. În compartiment se aflau canapele capitonate în piele groasă, de o parte şi alta a mesei furniruite cu lemn de nuc. Mellanie se trânti pe o canapea, oftând adânc, îşi ghemui picioarele sub ea şi-şi trase puloverul peste genunchi. Aproape că-şi lipise faţa de fereastră, ca un copil

care se zgâieşte în vitrina unui magazin. Paula şi Hoshe se aşezară în faţa ei. Valizele negre se dispuseră de o parte şi cealaltă a uşii.

După două minute expresul porni şi începu să accelereze către poartă.

— Ce s-a-ntâmplat cu avocaţii? se interesă Mellanie.

— Pierdere completă a corpului, zise Paula. Echipele noastre medicale vor încerca să le recupereze memocelulele, însă, ţinând seama de nivelul de distrugere, şansele nu sunt grozave.

Verifică recepţia de la musca fusiformă, care-i prezenta o imagine alb-negru în perspectivă curbilinie a coridorului văzut de pe plafon. Pielea îi furnică la trecerea prin ecranul baric. O lumină caldă, trandafirie, străluci prin fereastra compartimentului şi expresul acceleră prin triajul uriaş de pe Piura.

— Ei erau singura pistă pe care o aveam spre Cox, se plânse Mellanie.

— Da, şi pentru mine.

Mellanie o privi surprinsă pe Investigatoare.

— Deci m-ai crezut!

— Acum te cred. Am descoperit în vechiul meu birou din Paris un agent Starflyer, care manipula informaţii de destulă vreme. Cazul Cox a fost una dintre informaţiile respective.

— L-aţi prins?

— Nu, răspunse Paula.

Îi venea greu s-o recunoască, dar discutase cu Alic Hogan înainte ca paramedicii să-l sedeze. Evenimentele petrecute în Treetops fuseseră mai dure decât cele din Turnul Greenford.

— Aşadar tot nu avem vreo dovadă a existenţei lui Starflyer, spuse Mellanie.

— Dosarul împotriva lui creşte.

Vederea virtuală a Paulei afişă un pătrăţel de text. Rutinele de management din matricele vagonului îşi închideau funcţiile de comunicare. Musca fusiformă îi arătă că se deschidea uşa care ducea la următorul vagon de clasa întâi. Investigatoarea schimbă o privire cu Hoshe, care încuviinţă discret din cap.

— Dar nu există nimic concludent, se bosumflă Mellanie. Asta voiai să adaugi.

— Nu. Şi nu prea mai avem timp.

— De unde ştii asta?

— Războiul nu merge bine pentru Commonwealth. Navele

noastre au fost înfrânte la Poarta Iadului.

O fată venea pe coridorul vagonului spre compartimentul lor. Inima Paulei îşi iuţi bătăile. O grilă tactică îi apăru în vederea virtuală; pregăti câteva iconuri pentru activare imediată.

— Mda. Cred că-n scurt timp bogătaşii o vor şterge în navele lor de salvare.

— Mă aştept că da. Mai important însă, potrivit Păzitorilor, Starflyer va pleca imediat ce a pus totul la punct pentru distrugerea omenirii. Dacă nu putem acţiona împotriva lui cât mai repede, va dispărea.

— Atunci opriţi-l să se-ntoarcă pe Far Away, zise Mellanie. Păziţi poarta Boongate de pe Half Way.

— Va trebui să-mi conving aliaţii politici de justeţea unei asemenea mişcări.

Prin intermediul simţurilor artificiale ale muştei, Paula văzu că fata ajunsese lângă compartimentul lor.

Mellanie inspiră profund.

— Eu mai ştiu şi alţi agenţi Starflyer, dacă eşti dispusă să-mi dai crezare de data asta.

— Eşti foarte bine informată.

Un dislocator focalizat lovi uşa compartimentului, care se dezintegră instantaneu. Mellanie ţipă îngrozită şi se aruncă pe jos. Paula şi Hoshe îşi activară scheletele de câmp de forţă. Isabella Halgarth păşi înăuntru printre cioburile ca nişte pumnale ale cadrului uşii. În jurul ei licărea un câmp de forţă.

— Ea este! zbieră Mellanie. E Isabella! E una dintre ei!

Isabella ridică braţul drept. Carnea de pe antebraţul ei curse ca fluidul, deschizându-se în câteva locuri aidoma unor guri lipsite de buze.

Paula declanşă cuşca. Petale curbate de câmp de forţă ţâşniră din valizele aflate în flancurile Isabellei, se închiseră în jurul ei şi strânseră puternic. Pe chipul fetei apăru o grimasă de uşoară surprindere. Apoi încercă să se mişte, zbătându-se în interiorul petalelor restrictive. Mişcările îi erau mecanice – fiecare muşchi amplificat se străduia să-i elibereze corpul. Mai multe aperturi se deschiseră în lungul ambelor braţe, îngăduind ieşirea de ţevi negre, butucănoase. Începu să tragă salve de ioni şi masere.

Jeturi de energie se revărsară asupra cuştii, îngropându-se în podeaua compartimentului. Fumul porni să se ridice. Petalele tremurătoare luciră lent către azuriu ameninţător.

— Gata? strigă Paula peste vuietele descărcărilor sălbatice.

Ridică o plasă-absorbantă şi, când Hoshe încuviinţă din cap, o trânti pe spinarea Isabellei. Petalele cuştii se rearanjară pentru a o lăsa să treacă. Faţa Investigatoarei era la numai câţiva centimetri de a fetei şi în clipa aceea ea ştiu cu absolută certitudine că se confruntau cu un gen de extraterestru. Ochii Isabellei o sfredeleau cu furie malignă. Inteligenţa necunoscută ce privea dinlăuntrul ei o studia şi o evalua.

Câmpul de forţă al Isabellei cedă.

Hoshe întinse un baston paralizator, care lunecă uşor printre petalele cuştii şi se lipi de pieptul fetei. Corpul întemniţat începu să se zguduie violent. Isabella îşi depărtă lent buzele, dezvăluind un rânjet de mânie. Întregul ei armament înglobat trase simultan. Scântei răbufniră din petalele sclipitoare ale cuştii, care începură să ţiuie ameninţător.

— Iisuse! exclamă Hoshe şi răsuci la putere maximă comutatorul paralizatorului nervos.

Isabella păru brusc surprinsă şi ochii i se căscară larg. Armele încetară să mai tragă.

Petalele cuştii o menţinură imobilă, strâns lipite pe piele, încremenindu-i postura şi expresia. Paula se uită la picioarele fetei. Erau suspendate la doi centimetri deasupra mochetei care fumega.

— E scoasă din luptă?

— Nu ştiu, răspunse Hoshe care era leoarcă de transpiraţie, însă nu-mi asum niciun risc.

Continua să apese cu putere bastonul paralizator de trupul Isabellei.

— Bine.

Paula apelă restul echipei. Îmbrăcat în armură integrală, Vic Russell tropăi greoi pe coridor, conducându-i pe Matthew şi John King.

— Voi aţi avut parte de toată distracţia, se plânse Vic.

— Data viitoare o să te lăsăm pe tine, rosti Hoshe cu sinceritate când Vic preluă bastonul paralizator.

Cu Isabella înconjurată de trei armuri, Hoshe dezactivă petalele cuştii. Fata se prăbuşi în braţele lui John.

— Este vie? întrebă Paula.

— Prezintă unele palpitaţii cardiace, dar se calmează, o asigură John. Respiră fără ajutorul nostru.

— Bun, băgaţi-o în cochilia de suspendare.

Investigatoarea îşi dezactivă scheletul de câmp de forţă şi-şi trecu palma peste frunte. Deloc surprinsă, îşi descoperi degetele umede de transpiraţie.

— Ce pizda mă-sii se-ntâmpl-aici? zbieră Mellanie.

Paula se întoarse către fata furioasă şi speriată şi clipi surprinsă. Pielea ei devenise aproape complet argintie.

— A fost o capcană, rosti Paula străduindu-se să rămână calmă.

Nu ştia ce capabilităţi puteau dezvolta inserţiile Mellaniei. Oricum, dacă fata ar fi fost agent Starflyer, atunci s-ar fi raliat Isabellei.

— Noi două i-am cauzat necazuri considerabile lui Starflyer. Laolaltă, am prezentat ceea ce speram să fie o ţintă irezistibilă. Am avut dreptate. Deşi speram să-l fi trimis pe Tarlo.

— Tu...! icni Mellanie şi îndreptă un deget tremurător spre Paula. Tu... Noi... Eu... Duba de poliţie. Toţi au văzut...

— Exact. Toţi ne-au văzut plecând împreună de la Turnul Greenford, iar momentul a fost difuzat în unisferă. Compartimentul fusese rezervat pe numele meu. I-a oferit o oportunitate perfectă pentru atentat.

— Eu n-aveam costum de câmp de forţă, se plânse Mellanie.

Argintul îi dispărea de pe piele, retrăgându-se în modele curbilinii complexe.

— Erai relativ protejată. Cuşca poate absorbi salvele unor arme de nivel greu trase dinăuntrul ei.

Fata se lăsă să cadă pe sofa, privind în gol.

— Eşti o nemernică! Ai fi putut să-mi spui...

— Nu eram complet sigură în privinţa loialităţilor tale. Şi doream să te comporţi natural. Îmi cer scuze că te-ai speriat.

— Speriat!

Mellanie se răsuci către Hoshe, care-i surâse scurt şi cu părere de rău.

— Iar acum, urmă Paula, vrei, te rog, să-mi explici de unde ştiai că Isabella era agent Starflyer?

* * *

Justine sosi în New York imediat după miezul nopţii pe Coasta de Est. Era mai târziu decât se aşteptase. În urma discuţiilor

legate de informarea lui Wilson Kime, şedinţa Cabinetului de Război se prelungise cu o oră. Distrugătorii cuantici Seattle se aflau acum în dotarea a douăzeci şi şapte de nave de clasa *Moscova*. Cele douăzeci de nave din flota Poarta Iadului reveneau la Îngerul Înalt, unde aveau să fie echipate de asemenea cu distrugători cuantici după ce realimentau.

Nimeni nu ştia dacă va fi suficient pentru a respinge orice alte atacuri ale Dysonilor; până şi Dimitri Leopoldovici manifesta precauţie în privinţa estimărilor.

Cabinetul de Război decisese atacarea sistemului natal al Dysonilor. Sheldon, Hutchinson şi Columbia doreau să trimită câteva nave la Dyson Alfa, cât timp Dysonii nu ştiau nimic despre distrugătorii cuantici. Columbia aprecia că puteau reuşi un nivel imens de distrugeri în sistemul acela stelar şi spera că vor slăbi în mod catastrofic civilizaţia Dysonilor. După aceea puteau trimite al doilea val de nave, care să termine treaba.

Se revenea practic la opţiunea genocidului. Justine le luase partea, ceea ce surprinsese în mod clar restul Cabinetului, inclusiv pe Toniea Gall, cel mai recent membru al acestuia. Senatoarea procedase aşa din cauza lui Starflyer. Bradley Johansson îi spusese că Starflyer dorea să-i distrugă pe oameni şi Dysoni deopotrivă şi că asmuţea cu grijă cele două rase una împotriva celeilalte, astfel ca să se poată ridica victorios peste ruinele lor. Genocidul reprezenta unicul fel în care ea putea să vadă supravieţuirea Commonwealth-ului.

Pe de altă parte însă Wilson nu fusese entuziasmat, ci atrăsese atenţia asupra dimensiunii uriaşe a civilizaţiei Dyson Alfa şi a faptului indiscutabil că se extinsese deja în alte sisteme stelare, pe lângă 23Pierdute şi Poarta Iadului. Amiralul afirma că resturile civilizaţiei Dyson puteau lovi la fel de puternic Commonwealth-ul, declanşând astfel un genocid dublu.

— Oricum ei încearcă să ne extermine, fusese replica lui Columbia.

Dacă opţiunea genocidului nu se punea în viitorul imediat, spusese Alan Hutchinson, de ce n-ar fi lansat atunci un al doilea raid împotriva Porţii Iadului, folosind însă distrugătorii cuantici?

— Ar însemna să ne dezvăluim avantajul, replicase Kime. Distrugătorii cuantici sunt unica noastră armă despre care Dysonii nu ştiu.

— Dar dacă distrugătorii cuantici funcţionează, putem să

oprim complet avansarea Dysonilor şi să-i alungăm de pe 23Pierdute, rostise şeful Dinastiei. Fără Poarta Iadului, ei nu pot lansa un al doilea atac împotriva noastră. Dacă o distrugem, putem trece la treabă şi să ne ocupăm de sistemul lor natal.

— Nu cred că în clipa de faţă ne putem permite să luăm nave din sistemul defensiv, zisese Kime. Când vom dispune de mai multe nave, tactica respectivă va fi viabilă.

În mod clar, Hutchinson nu fusese încântat şi Cabinetul de Război era perfect conştient de prăpastia care se căsca între Kime şi Columbia. Preşedinta Doi închisese şedinţa, printr-o trecere în revistă a situaţiei curente. Aveau să se reîntâlnească la orice modificare a situaţiei strategice.

Imediat după aceea, Justine luase expresul direct spre New York, însoţită de trei consilieri şi bodyguarzii ei din Securitatea Senatului. În dimineaţa următoare trebuia să se întâlnească cu un grup de executivi de pe Wall Street, pentru a discuta despre înrăutăţirea condiţiilor financiare cauzate de creşterea taxelor, exodul populaţiei şi cel mai recent eşec al Marinei. Pieţele se aflau în cădere liberă şi aveau nevoie de asigurarea Executivului că deţinea controlul ferm al situaţiei prin politici ce aveau să rezolve în cele din urmă problema. *De parcă i-aş putea convinge*... Totuşi Crispin avea s-o însoţească la întâlnirea aceea şi se putea bizui pe el pentru susţinere generală.

După ce expresul opri în gara Grand Central, consilierii luară un taxi către hotelul lor, în timp ce o limuzină a familiei o transportă pe Justine la apartamentul ei de pe Park Avenue. Când sui în maşina cea mare, e-majordomul îi atrase atenţia asupra unor ştiri de pe Illuminatus. Femeia îngădui câtorva să-i treacă prin filtre şi, imediat, se încordă pe bancheta capitonată în piele groasă a limuzinei. Imagini ale Turnului Greenford îi umplură vederea virtuală, cu reporteri prezentând eforturile departamentului de pompieri din Tridelta de a stinge incendiul taxiului care explodase în apropierea clădirii. Numărul victimelor înregistrate în rândul civililor era înspăimântător.

— Contacteaz-o pe Paula Myo, îi ceru e-majordomului.

— Da, doamnă senator, rosti Paula.

— Eşti bine?

— Deocamdată, da.

— Ce înseamnă asta?

— N-am izbutit să-l capturăm pe niciunul dintre agenţii

Starflyer pe care i-am descoperit în Tridelta. L-am demascat totuşi pe unul dintre agenţii săi care lucra în biroul Paris al Contrainformaţiilor Marinei. În felul acesta vei avea atuuri valoroase pe care să le foloseşti cu amiralul Columbia şi Halgarthi.

— Asta-i o veste excelentă.

— Da. În prezent, pun în aplicare alt scenariu de capcană, care mă va implica pe mine şi pe Mellanie Rescorai în decursul călătoriei spre Pământ; sper ca acesta să aibă mai mult succes.

— Mellanie este cu tine?

— Da. Este foarte adânc implicată în mişcarea anti-Starflyer. Bănuiesc că are şi o conexiune cu Păzitorii.

Justine fu cât pe-aici să-i spună că Mellanie era în contact cu Adam Elvin, dar asta ar fi însemnat să-i explice că ea însăşi intrase în legătură cu Johansson şi nu era pregătită să-i ofere informaţia aceea... nu deocamdată.

— Poate că ar trebui să încercăm să stabilim o întâlnire pentru a ne pune resursele laolaltă.

— Perfect, însă doresc să stabilesc adevăratele loialităţi ale Mellaniei. Este posibil ca ea să fie o capcană foarte complexă pentru noi, pusă la cale de Starflyer.

— Cum vrei. Anunţă-mă când eşti satisfăcută în privinţa ei. Mult noroc şi ai grijă!

— Mulţumesc, doamnă senator.

Limuzina coborî în garajul subteran al blocului de apartamente. Justine şi cei trei bodyguarzi luară liftul până la etajul patruzeci.

În ciuda faptului că securitatea apartamentului fusese actualizată, bodyguarzii insistară să verifice în mod fizic toate camerele şi jurnalele matricelor. Justine rămase în salonul mare şi-i aşteptă cu o expresie de răbdare întipărită pe chip. Era genul de faţadă de societate pe care o învăţase cu secole în urmă, totuşi în seara aceasta îi punea nervii la încercare. Picioarele o dureau din cauza gleznelor umflate, arsurile pe piept deveneau tot mai frecvente, greţurile matinale durau acum cincisprezece ore pe zi şi avea o migrenă. *Terminaţi odată*, gândi ea morocănoasă, pe când bodyguarzii treceau dintr-o cameră în alta fără să se grăbească, acţionând profesionist şi amănunţit.

— Apartamentul este curat, doamnă senator, o anunţă Hector Del, şeful echipei.

— Mulţumesc.

— În noaptea aceasta voi rămâne cu dumneavoastră aici, adăugă el.

— Cum doreşti.

Justine intră în dormitor şi închise uşa, când ceilalţi doi bodyguarzi ieşeau. Imediat după oprirea limuzinei, matricea menajeră a apartamentului începuse să-i umple uriaşa cadă afundată în podea, care era plină cu apă parfumată şi acoperită de spumă bogată. Justine o privi exasperată şi gemu. O îmbăiere lungă şi decentă în cadă era lucrul pe care-l aşteptase în tot timpul drumului spre casă. Uitase însă că nu avea voie să facă băi fierbinţi când era însărcinată.

Şuieră iritată şi-i ceru e-majordomului să activeze duşul. După ce cada se goli, îşi scoase hainele şi le lăsă pe podea ca să fie strânse de o fembotă. *I-adevărat, când eşti gravidă, creierul tău îşi face bagajele şi pleacă-n vacanţă.*

Jeturile de apă călduţă îi jucară peste piele. Era plăcut, totuşi nu la fel ca o baie adevărată, în cadă. E-majordomul apelă din memoria apartamentului jazz organic-sintetizat din secolul al XXII-lea şi-l redă la volum ridicat, pe când săpunul începu să se amestece cu apa.

Comportamentul lui Sheldon în decursul şedinţei Cabinetului de Război o tulburase pe femeie. Nu înţelegea motivul pentru care el era atât de doritor să declanşeze genocidul. Numai dacă nu cumva ştia că ar fi provocat o reacţie similară din partea Dysonilor… Iar exact asta îşi dorea Starflyer. Sau *eu sunt cu adevărat paranoică?* Unica dovadă împotriva lui Nigel era afirmaţia lui Thompson potrivit căreia cabinetul lui Sheldon blocase permanent examinarea mărfurilor trimise către Far Away, ceva ce Justine încă nu putea să confirme.

Îşi trecu un burete exfoliator pe picioare şi abdomen, în timp ce apa înspumată se revărsa peste ea. Iconuri roşii îi pâlpâiră în vederea virtuală. **ALERTA INTRUS.** Sistemul de alarmă nou-instalat îi arăta imaginea întunecată a unei persoane neidentificate care mergea prin bucătărie.

Cum dracu a ajuns acolo fără să declanşeze alarmele perimetrului?

Îşi şterse repede apa de pe faţă şi se întinse către un prosop. **DOAMNĂ SENATOR,** expedie Hector Del. **VĂ ROG NU VĂ EXPUNEŢI. INVESTIGHEZ CHIAR ACUM. RESTUL ECHIPEI SE**

ÎNTOARCE IMEDIAT.

Inima îi bubuia sălbatic, ceea ce nu făcea decât să-i exacerbeze migrena. Îşi înfăşură prosopul în jurul taliei şi intră iute în dormitor, picurând apă pe covoare. De cealaltă parte a uşii, Hector Del strigă:

— Tu! Stai pe loc! Imediat!

Se auzi pârâitul ascuţit al descărcării unei arme, care o făcu pe femeie să tresară. Fu urmat aproape imediat de două salve mai puternice. Un bărbat urlă. O bubuitură, după care ceva greu căzu cu zgomot pe podea, iar pe sub uşă fulgeră o lumină albă.

Hector? expedie Justine. **Ce s-a-ntâmplat?**

Vederea virtuală îi arătă că inserţiile bodyguardului nu mai erau conectate la matricea apartamentului. Puse degetele pe clanţa uşii. Şovăi. De cealaltă parte nu se mai auzea niciun sunet. Când încercă să acceseze reţeaua de securitate a apartamentului, fu informată că un semnal de bruiaj foarte puternic interfera cu senzorii. E-majordomul o anunţă că echipa de bodyguarzi se afla în ascensor şi suia.

Justine întredeschise uşa şi privi pe coridorul central al apartamentului. Era întuneric şi lumina răzbătea doar dinspre holul aflat în capătul îndepărtat. Fuioare subţiri de fum împânzeau aerul şi câteva flăcărui se ridicau din resturile sfărâmate ale unei măsuţe. Hector Del zăcea ghemuit lângă perete, cu hainele mocnind. Pielea îi era roşie şi pătată. După unghiul gâtului său, Justine ştiu că era mort.

Cineva păşi prin arcada holului.

— Bruce! icni femeia.

Asasinul lui Starflyer ridică braţul.

Justine ţipă îngrozită şi palmele i se încleştară instinctiv pe pântece, protejând fătul.

Plafonul coridorului se dezagregă într-un nor de praf şi fragmente din beton sub impactul unui câmp dezintegrator puternic focalizat. Gore Burnelli coborî prin deschidere şi ateriză lin între Justine şi Bruce. Părea extrem de spilcuit într-un smoching perfect croit.

— Salut, amice, se adresă el lui Bruce. Nu vrei să te-nfrunţi şi cu cineva mai pe măsura ta?

Ambele braţe ale lui Bruce erau ridicate. Un torent aproape compact de salve de plasmă îl izbiră pe Gore, învăluindu-l într-un nimb incandescent. Smochingul bărbatului izbucni în flăcări.

Podeaua şi pereţii din jurul lui începură să se înnegrească. Justine îşi feri ochii de lumina teribilă.

Bruce coborî braţele. Gore stătea într-un cerc de beton pârjolit al cărui perimetru era conturat de flăcări; scrumul hainelor sale distruse îi cădea de pe corp. Trupul gol era complet auriu, reflectând flăcările în unde circulare mici, portocalii. El surâse uşor iritat.

— E rândul meu.

Porni către Bruce. O pulsaţie de dezintegrator focalizat ţâşni din el, umplând cu o fosforescenţă verde-spectral aerul plin de fum al coridorului. Câmpul de forţă al lui Bruce fulgeră purpuriu, când acesta se împletici spre îndărăt sub lovitură. Se strădui să rămână în picioare. Gore lansă altă pulsaţie, care-l doborî pe asasin şi-l trimise în derapaj peste parchetul lustruit al holului, fluturând din braţe şi picioare ca o broască ţestoasă întoarsă pe spate. Se rostogoli pe burtă şi se grăbi să dispară.

— Vino-napoi c-avem treabă, futu-te-n cur pe mă-ta! strigă Gore.

Se repezi prin coridor, în salon după Bruce. Salve de plasmă, fascicule maser şi rafale de ioni îl loviră imediat ce trecu prin uşa deschisă. Panglici sălbatice de energie explodară în jurul lui, când câmpul de forţă integral devie asaltul, trimiţându-le să se prelingă în structura clădirii. Puterea atacului începea să-l împingă înapoi, ca şi cum ar fi fost lovit de jetul unui tun cu apă. Extinse câmpul de forţă spre spate, apăsându-l de perete, astfel ca să-l menţină pe loc înaintea puterii armelor asasinului. Picioarele sale îşi opriră lunecatul îndărăt, când peretele se fisură şi se curbă. Altă salvă a dezintegratorului focalizat lansată către picioarele lui Bruce îl răsturnă din nou pe asasin, care se izbi de perete lângă uşile balconului; cioburile de sticlă se risipiră peste el. Ricoşă şi adoptă postura unui luptător de trântă. Gore sări.

Cei doi intrară în coliziune într-un maelstrom de fluxuri rotitoare de energie şi mobilier sfărâmat. Nervii lui Gore erau saturaţi de acceleratori, care-i iuţeau reflexele când atacă asasinul printr-o serie de lovituri de karate ce ar fi sfârtecat orice corp neprotejat. Impacturile nu reuşiră să străpungă câmpul de forţă al lui Bruce, deşi Gore zări pâlpâirea stacojie care indica apropierea unei supraîncărcări de fiecare dată când se conecta cu el. Izbutea să producă unele vătămări trupului pe care-l învăluia, cu toate că nu erau nici pe departe decisive. Chipul lui

Bruce se contorsiona tăcut în rafalele de lumină roşie. Propriul său sistem nervos era accelerat, însă nu la viteza lui Gore. Nu izbutea niciodată să blocheze total loviturile. Pe măsură ce câmpul de forţă slăbea, îi lăsa hainele expuse. Ţesătura fie că se sfâşia, când mâinile lui Gore treceau deasupra ei, fie se scorojea sub reziduurile focului armelor. Apoi Bruce se roti şi izbuti să reteze picioarele lui Gore printr-o lovitură sălbatică de judo.

Gore lăsă momentul de inerţie să-l poarte, după care amplifică mişcarea, făcând o tumbă peste cap, şi ateriză în picioare aidoma unui gimnast care a coborât de la bară. Avansă imediat, iarăşi, dezlănţuind un baraj de focuri din dezintegratorul focalizat.

Bruce se rostogolise în partea opusă şi-şi revenise parţial. Când se îndreptă de spate, cu hainele zdrenţuite fluturând în jurul său, stătea direct în faţa ferestrei sparte de la balcon. Câmpul dezintegrator îl îmbrânci spre înapoi. Îşi extinse mult câmpul de forţă, producând o configuraţie de tip aripi de înger, pentru a încerca să se fixeze de pereţii ce încadrau uşa balconului. Gore trase salve de plasmă în betonul şi ipsosul arse, distrugând materialul solid din ambele părţi ale asasinului. Bruce îi răspunse cu propriul său câmp de distorsiune focalizat. Cei doi se aplecară unul către celălalt, de parcă ar fi încercat să înainteze împotriva unui uragan. Sub impacturile câmpurilor dezintegratoare focalizate, apartamentul începu să se fisureze în jur. Crăpături adânci pocniră în pereţi. Secţiuni întregi din podea se legănară ca nişte plăci tectonice. Tencuială, beton, lemn şi ranforsări din oţel învelit în carbon răpăiră din tavan.

Gore se ghemui şi apoi ţâşni cu toată puterea muşchilor amplificaţi, intensificaţi de extinderea perfect sincronizată a câmpului de forţă. Zbură prin aer aidoma unui proiectil auriu şi pumnii săi izbiră ca un berbec în pieptul lui Bruce. Asasinul fu ridicat de pe podea şi zbătu disperat din braţe, când fu propulsat spre îndărăt. Spinarea lui lovi balustrada din piatră a balconului, care se îndoi. Capetele garguielor se mişcară când întreaga zidărie se cutremură.

Bruce îl privi pe Gore o secundă, după care făcu o tumbă pe spate, peste balustradă. Gore nici măcar nu şovăi, ci se aruncă în urma oponentului său.

În văzduh, la patruzeci de etaje deasupra lui Park Avenue, tăcerea era absolută. Gore nu auzi nimic când căzu. Simţurile

sale pe spectru total se focalizară asupra corpului lui Bruce care cobora rapid dedesubt. Învăluit în mantia sa energetică, sclipea ca o stea în grila de ţintire a vederii lui virtuale. Trase câteva salve de plasma în jos, dar propriul lui picaj era prea instabil pentru a-i oferi precizie. Explozii înfloriră pe stradă, iar flăcări oranj şi violet se ridicară în sus, curbându-se în lateral, pentru a-i întâmpina pe amândoi.

Puţinele maşini şi taxiuri de pe stradă frânară de urgenţă, cu farurile rotindu-se peste asfalt, când derapară, oprindu-se. Pasagerii îşi lipiră fetele de geamuri pentru a vedea ce se întâmpla.

Gore îşi depărtă braţele şi picioarele aidoma unui paraşutist aflat în cădere liberă, apoi extinse câmpul de forţă într-o bulă largă lenticulară. Aerul o lovi în plin, frânându-i brusc viteza. Când atinse diametrul de douăzeci de metri, bărbatul abia dacă mai înainta. Se roti, astfel încât să-şi reia poziţia verticală. Secţiunea inferioară a câmpului de forţă atinse trotuarul şi se plie lin sub el, coborându-l pe sol. Rămase o clipă nemişcat, cu mâinile în şolduri, şi-l privi pe Bruce.

Impactul asasinului lăsase o indentaţie de forma unui trup uman în asfaltul de pe Park Avenue, în apropierea craterelor fumegătoare săpate de salvele de plasmă. În ea şi în jurul ei se zărea sânge. Bruce se împleticea de-a curmezişul străzii, ocolind nesigur maşinile staţionate. Sângele îmbibase zdrenţele carbonizate şi sfâşiate pe care le purta, lăsând în urmă o dâră lată. Fiecare pas producea un trosnet straniu, provenit de la cioturile de oase care-i ieşeau prin tibii şi care se frecau între ele la orice mişcare. Câmpul de forţă integral îi ţinea picioarele laolaltă şi acesta era unicul motiv pentru care el înainta spasmodic, astfel încât fiecare mişcare a sa aducea cu a unui beţiv întârziat în noapte.

Gore rânji satisfăcut şi sări. Se înălţă fără efort peste maşini şi ateriză în faţa lui Bruce. Când atinse solul, se aplecă în faţă şi lovi cu piciorul printr-o mişcare fluidă, izbind cu călcâiul în pieptul lui Bruce. Asasinul fu azvârlit înapoi şi câmpul de forţă îl învălui în lumină stacojie palidă; se rostogoli din nou şi din nou, până se izbi de bara de protecţie din faţă a unui taxi galben, deformând-o. O tibie îi era îndoită sub unghi drept. Câmpul de forţă se ranforsă în jurul ei, încercând s-o îndrepte şi se auzi un plescăit răsunător, când carnea strivită fu chinuită şi mai mult.

Capul lui Bruce tremura când încercă să se întoarcă şi să-l privească pe Gore, cu sânge negru bolborosindu-i din gură. Ridică un braţ şi lansă o salvă de plasmă către omul auriu. Globul intens de atomi excitaţi se reflectă pur şi simplu din pielea metalică a lui Gore, fără a-i pune măcar la încercare câmpul de forţă. Pasagerii îngroziţi ai taxiului urlau din răsputeri; se aruncară pe jos, sub nivelul geamurilor.

— Nu-i o zi bună pentru tine, este? mârâi Gore. Mai întâi Illuminatus, apoi aici. Mă-ntreb câţi din oamenii ăştia convertiţi ţi-au mai rămas?

Bruce se întoarse pe piept şi începu să se târască. Gore înaintă fulgerător şi-i înconjură cu un braţ beregata. Câmpurile lor de forţă se atinseră şi zumzăiră ca scurtcircuitul unui cablu de înaltă tensiune.

Asasinul fu ridicat de pe pavaj şi răsucit astfel încât Gore să-l poată studia din profil.

— Nu mergi nicăieri, îi spuse Gore. Din punct de vedere tactic, ar trebui să te preiau şi să încerc să-ţi distrug condiţionarea. Probabil c-am înţelege foarte multe din ea.

Ochiul lui Bruce Mefoster clipi.

— Dar ai încercat să-mi ucizi fiica şi nepotul. Aşa că mă fut în ea de opţiune.

Maxilarul lui Bruce se deschise şi dinăuntru ţâşni un jet de sânge, când încercă să spună ceva. După aceea chipul său contorsionat se calmă.

— Fă-o. Ucide-l pe extraterestru.

Câmpul de forţă i se dezactivă.

— Este bine pentru tine, fiule, rosti Gore în chip de binecuvântare.

Mâna i se strânse în jurul gâtului bărbatului şi-i frânse şira spinării.

* * *

La ultima vizită a lui Hoshe în Îngerul Înalt, doi membri ai Poliţiei Diplomatice examinau plictisiţi documentele de identitate ale tuturor celor care intrau în staţia de tranzit şi le scanau bagajele. Situaţia diferea însă astăzi. Existau opt staţii de tranzit, toate mult mai mari decât cea originală, păzite de grupe de soldaţi din Marină, în armuri integrale.

Hoshe, care văzuse suficient de multe costume de armură în ultimele douăzeci şi patru de ore, îi privi suspicios când se apropie de intrarea unei staţii de tranzit inscripţionată PERSONAL CIVIL. Trolibotul mare care purta cochilia de suspensie a Isabellei rula silenţios în urma lui, ecranat prin e-câmp de orice scanare. Bărbatul o apelă pe Paula când ajunse la cincizeci de metri de staţie.

— M-au lăsat nervii. Cred c-am deja nevoie de ajutor.

— Bine, răspunse ea. Iau legătura chiar acum cu Îngerul Înalt.

Militarii îl priviră apropiindu-se şi formară imediat un cordon protector în jurul intrării. Doi dintre ei înaintară pentru a-l întâmpina.

Unul dintre ei, cu steluţă de căpitan şi numele Turvill scris pe piept, ridică un braţ şi-l opri pe Hoshe.

— Ce dracu-i înăuntru?

Hoshe îi privi casca şi-şi văzu reflexia curbată în globul de oglindă aurie.

— Bagaje.

— Ce-i înăuntru?

— Nu-i problema ta, căpitane.

Grupa din jurul intrării înălţă carabinele cu plasmă.

— Ba este. Deschide-o.

Hoshe îi surâse amabil.

— Nu.

— Eşti arestat. Sergent, ia o echipă şi scanează cutia.

Hoshe rămase locului, zâmbind cu o expresie pe care o spera cât mai firească şi rugându-se în acelaşi timp să nu transpire în mod prea evident. Echipa dădu să înainteze, cu armele ridicate. Unele fixau trolibotul şi cochilia mare şi paralelipipedică de pe el.

Brusc, căpitanul Turvill încremeni. Echipa se opri. Carabinele fură coborâte. Căpitanul schiţă un salut.

— Îmi cer scuze, domnule. A fost o neînţelegere. Vă rugăm să treceţi. Naveta vă aşteaptă. Vă putem ajuta cu ceva?

— Nu, mulţumesc, răspunse Hoshe. O să… doar…

Flutură din braţ către intrarea în staţia de tranzit pentru civili. Se simţea ca şi cum s-ar fi furişat tiptil pe lângă echipă. Un rânjet de şcolar încerca să i se lăţească pe faţă; îi venea greu să nu izbucnească în râs.

Sărmanul căpitan Turvill n-avea să ştie niciodată ce se întâmplase, dar Paula vorbise cu Îngerul Înalt, care o apelase pe

Toniea Gall şi ceruse, destul de apăsat, ca un transport spre Raieli să nu fie supus opririlor sau examinărilor. Până atunci nava stelară extraterestră nu fusese niciodată atât de tăioasă cu ea. Furioasă şi realmente îngrijorată, Toniea Gall îl apelase imediat pe amiralul Columbia, care-i ceruse căpitanului să se retragă. Instantaneu.

* * *

Hoshe era unicul pasager al navetei. Stewarzii îl ajutară să deplaseze cochilia de suspensie prin tubul conector, apoi o fixaseră bine de câteva fotolii pentru durata zborului. Andocară la baza tulpinii New Glasgow, unde toate ecluzele erau compatibile cu navele oamenilor. După ce intrară, e-majordomul îl conectă pe Hoshe la reţeaua de informaţii interne a Îngerului Înalt. Vederea virtuală i se umplu cu desene stranii, fluide, în culori crepusculare. Se gândi că era probabil un gen de display de ghidare. Peticele de arici de pe manşete îl lipiră de perete şi bărbatul privi în jurul său, pe coridor. Când mişcă din cap, panglicile de lumină subţiate spre vârf din vederea virtuală ondulară în şabloane noi.

— Ce-i asta? întrebă el.

— Bine ai revenit, detectiv Finn, rosti Îngerul Înalt. Îţi voi arăta în ce direcţie să mergi.

Panglicile unduiră iarăşi, indicându-i un coridor mai mic. Hoshe le făcu semn stewarzilor, care remorcară cochilia de suspensie. O uşă se deschise şi-i arătă o capsulă-lift micuţă, iar Hoshe pluti înăuntru împreună cu încărcătura sa. Când ascensorul porni, folosi ariciul de pe tălpi pentru a-şi menţine picioarele de podea.

Liftul sui câteva minute în domul Raielilor.

— Poţi să trimiţi un echivalent de trolibot, te rog? întrebă Hoshe.

Gravitaţia din dom era optzeci la sută din cea terestră standard, aşa că-i era imposibil să ridice cochilia de suspensie, cu atât mai puţin s-o târască pe străzi.

— Nu va fi nevoie, răspunse Îngerul Înalt. Obiectul te va însoţi.

— Bine. Mulţumesc.

Uşile ascensorului se deschiseră şi Hoshe privi afară, în oraşul Raielilor… dacă era un oraş. Lumina avea aceeaşi nuanţă cenuşie

sumbră pe care şi-o reamintea de la vizita anterioară. În faţa lui se întindea o stradă mărginită de pereţi neîntrerupţi din metal negru, mat. În lungul bazei fiecărei clădiri licăreau linii de luminiţe roşii.

Panglicile din vederea virtuală se clătinară aidoma unor alge submarine şi se aliniară în direcţia străzii. Hoshe inspiră adânc şi păşi afară din lift. Cochilia paralelipipedică ce o conţinea pe Isabella Halgarth lunecă după el, menţinându-şi baza la o jumătate de metru deasupra podelei.

— Grozav, murmură bărbatul.

Nu era ceva foarte impresionant, deşi continua să fie mai presus de puterile tehnologiei oamenilor. Pe de altă parte însă toate domurile din Îngerul Înalt aveau gravitaţie artificială; dacă putea fi generată, cu certitudine putea fi şi manipulată.

Călăuzit de displayul din vederea virtuală, Hoshe Finn păşi pe străzile extraterestre cufundate în penumbră. De data aceasta erau mai multe curbe, gândi el, iar intersecţiile nu erau toate sub unghiuri drepte. În rest părea aceeaşi metropolă interminabilă lipsită de caracteristici, iluminată de rânduri nesfârşite de luminiţe colorate dispuse în lungul bazei pereţilor.

Drumul se sfârşi înaintea unei adevărate stânci din metal, identică oricărei alteia. Luminile din lungul bazei erau purpurii, ca înainte. O linie verticală se despică înaintea lui şi se lăţi, îngăduindu-i să intre. La interior se găsea acelaşi spaţiu circular cu o podea ce strălucea ca smaraldul şi un plafon pierdut în penumbra de sus.

Cel care-l aştepta era Qatux, în privinţa aceasta nu exista nicio îndoială. Sănătatea Raielului nu se îmbunătăţise de la ultima lor întâlnire. Câteva tentacule de mărime mijlocie erau strâns încolăcite, în timp ce perechea mare de la baza gâtului stătea pe podea, ca şi când l-ar fi proptit. Ţinând seama de felul în care corpul i se încovoia pe cele opt picioare scurte şi butucănoase, Hoshe bănui că putea să fie o apreciere corectă. Asta nu însemna însă că ar fi avut dificultăţi în a-şi susţine propria greutate. Judecând după cât de întinsă era pielea maronie peste plăcuţele scheletului, suferea de echivalentul Raiel al anorexiei. Unul dintre cei cinci ochi era permanent închis, cu o reumă albăstruie supurând de sub pleoapa strânsă; ceilalţi patru ochi se roteau independent.

Hoshe făcu o plecăciune în faţa creaturii, simţind o enormă

părere de rău pentru starea ei. *Dacă ajungi vreodată să fii dependent de ceva, n-ar trebui să fii dependent de oameni, n-o merităm defel.*

— Salut, Qatux, îţi mulţumesc că m-ai primit, rosti el pe un ton protocolar.

Qatux înălţă capul.

— Hoshe Finn, suspină şi aerul răbufni prin cutele de carne palidă ce formau zona bucală. Mulţumesc că te-ai întors.

Doi ochi se răsuciră succesiv pentru a privi cochilia.

— Ea este?

— Da.

E-majordomul lui Hoshe expedie un cod spre matricea cochiliei şi partea superioară a acesteia se dilată. Isabella plutea în gel transparent, cu ochii închişi şi tuburi subţiri introduse în nări. Sute de fibre optice îi fuseseră inserate în craniul ras, formând o coroană albă ca o pânză de păianjen. Inciziile lungi de pe braţe, picioare şi trunchi erau acoperite cu fâşii de plastoderme, chiar mai albe decât pielea ei nordică. Părea atât de paşnică, încât era aproape angelică. Un contrast teribil faţă de ultimele ei momente de conştiinţă.

— Acumulatorii energetici i-au fost înlăturaţi, zise Hoshe, iar armele îi sunt neutralizate. Acum este perfect inofensivă.

— Înţeleg.

— Matricea cochiliei de suspensie îi poate aduce conştiinţa la orice nivel doreşti. Dacă trebuie s-o trezeşti, blocajele nervoase o pot împiedica să se mişte.

Se simţea cumva ca şi cum ar fi trădat-o pe fată, predând-o extraterestrului în starea aceea de neajutorare.

— Nu va fi necesar. Nu-mi trebuie decât un ciclu neural la nivelul aproximativ al somnului profund.

— Perfect. Trebuie să ştim ce este în creierul ei şi de ce a făcut ceea ce a făcut. Paula bănuieşte că ar fi vorba despre un gen de prezenţă ori condiţionare extraterestră.

— Un lucru valoros de aflat. Până acum n-am mai gustat niciodată amintirile unui creier uman viu. Vă mulţumesc pentru darul acesta.

— Nu este un dar, rosti apăsat Hoshe minunându-se că găsise curajul de a fi atât de direct. Acesta este un serviciu pe care ţi-l cerem şi de pe urma căruia vei beneficia la rândul tău. În cazul acesta însă avem nevoie de toată loialitatea ta.

— O vei avea, Hoshe, şuieră glasul slab.

— Cât crezi că va dura?

— Nu pot răspunde cu exactitate, până nu voi începe examinarea. Din câte mi-a spus Paula, metoda de corupere nu pare a fi una subtilă.

— Există vreun pericol – Hoshe îşi frecă ceafa stânjenit de natura întrebării – să te poată corupe şi pe tine?

— Ca un virus mental? Care să treacă de la o gazdă la alta, multiplicându-se şi răspândindu-se? Nu, Hoshe, nu trebuie să-ţi faci griji. Noi Raielii ne-am mai confruntat cu asemenea entităţi imateriale. Mentalităţile noastre nu sunt susceptibile la astfel de atacuri. Voi avea totuşi grijă.

— Mulţumesc.

Hoshe făcu altă plecăciune, dorindu-şi cu disperare să întrebe când şi unde întâlniseră Raielii entităţi de felul acela. Peretele dindărătul lui se despică şi-l lăsă să iasă pe strada cu aspect funebru. Cu asta terminase. Îşi dorea din tot sufletul să fi avut mai multă încredere în extraterestrul dependent de oameni.

* * *

La Tulip Mansion răsăriseră zorii. Justine se afla în sera octogonală mare, într-o bluză de trening mov şi blugi largi, ghemuită pe canapeaua de piele ponosită de parcă ar fi fost jucărioara liniştitoare a unui copil. Îi era imposibil să-şi oprească palmele din a-şi mângâia pântecele cu gesturi liniştitoare. Nu era sigură dacă acestea se adresau ei ori copilului.

Gore intră în seră, purtând o cămaşă albă simplă şi pantaloni maro-închis. Se aplecă peste canapea şi o sărută uşor pe Justine. Ea îi strânse antebraţul.

— Mulţumesc, tăticule.

Bărbatul ridică din umeri în gestul cel mai apropiat de stânjeneală pe care Justine îl văzuse din partea lui în ultimii două sute de ani.

— N-a fost mare lucru – wetcablarea lui era un căcăţiş ieftin de pe piaţa neagră. L-ai fi putut alunga şi c-un prosop ud.

— Eu eram într-un prosop ud, comentă femeia sardonic.

— Păi, vezi? Nici măcar n-aveai nevoie de mine.

Cineva îşi drese glasul. Justine ridică ochii şi o văzu pe Paula în prag.

— Doamnă senator, mă bucur să văd că n-ai păţit nimic.

— Nu, se răsti Gore, mulţumită găozarilor tăi incompetenţi! Ce fel de organizaţie de căcat conduci? Nu mă miră că Columbia te-a şutuit din Marină, dacă ăsta-i un exemplu al rezultatelor tale.

— Tată… îl mustră Justine.

— Tatăl tău are dreptate, încuviinţă Paula. Breşa de securitate este complet inacceptabilă. Se pare că agentul Starflyer aştepta în frigiderul tău; majoritatea mâncării dinăuntru fusese consumată. Trebuie să fi fost deja înăuntru când echipa Securităţii Senatului a instalat modernizarea. Membrii ei vor fi suspendaţi până la ancheta disciplinară.

— Şi în ce fel va ajuta asta?

— Tată, termină!

— Ha! flutură dezgustat Gore din mână. Mulţumită incompetenţei Investigatoarei, trebuie acum să suport toate emisiunile de ştiri din unisferă care vor prezenta înregistrarea mea plimbându-mă pe Park Avenue, cu sula bălăbănindu-mi-se pe-afară.

— Şi executându-l pe asasin, adăugă Paula.

Justine adresă o comandă matricei casei şi pereţii din sticlă ai încăperii octogonale dispărură îndărătul unei pâcle sure.

— Ticălosul ăla încerca s-o ucidă pe fiică-mea; mi-a omorât deja fiul şi pe nu ştiu câţi alţii. Crezi că am remuşcări că i-am luat gâtul?

— Nu, dar poliţia trebuie să-şi urmeze ancheta.

— Am vorbit cu detectivii care-au venit acolo. Dacă doresc să mai ştie şi altceva au adresa de unisferă a avocatului meu.

— Ajunge! se răsti Justine. Amândoi! Sunt şi aşa destul de şocată, fără să vă mai aud pe voi ţipând în faţa mea. Principala întrebare este dacă acum avem suficiente dovezi pentru a sili Senatul să ia în seamă cazul Starflyer?

— În tot cazul, dovezile se acumulează, zise Paula. L-am demascat pe Tarlo, ceea ce va fi de ajutor în a-i convinge pe Halgarthi că nu-i vorba despre o înfruntare personală de putere. Iar oamenii vor fi curioşi să ştie cine l-a trimis pe asasin împotriva ta, doamnă senator.

— Asta aşa-i, încuviinţă Justine; primise deja câteva apeluri din partea colegilor senatori şi unul de la Patricia Kantil, care exprimase îngrijorarea Preşedintei la auzul incidentului. Se vor aştepta la un raport din partea Securităţii Senatului.

— Şi ce vei spune? se interesă Gore.

— Depinde de Nigel Sheldon, răspunse Paula. (Privea acvariul în formă de semilună prin care peştii lunecau fără grabă.) Dacă anunţăm existenţa lui Starflyer, bazându-ne pe datele de care dispunem, va trebui să fim susţinuţi de minimum încă o Dinastie. Dacă Dinastia Sheldon va fi împotriva noastră, vom pierde toate avantajele pe care le-am adunat până acum. Ştiu că amiralul Kime crede că Starflyer este real, însă el are mâinile legate din cauza dovezilor falsificate.

— Wilson ştie că-i real? întrebă Gore. Ăsta-i un bonus important.

— Eu tot nu înţeleg poziţia lui Sheldon, mărturisi Paula. Tot ce a făcut indică faptul că este preocupat de starea Commonwealth-ului. Pe de altă parte, Thompson era convins că tocmai cabinetul lui a blocat inspecţiile mărfurilor către Far Away pentru care am insistat eu.

— Îmi pare rău, rosti Justine, dar încă n-am putut descifra enigma aceea.

— Confruntă-l, îi ceru Gore. Adu-l într-o poziţie în care trebuie să facă o alegere decisivă. Asta ar trebui să ne spună pentru cine joacă.

— Pare rezonabil, aprobă Paula. Noi tot nu cunoaştem exact felul în care Starflyer îi controlează pe oameni, deşi în privinţa asta mă aştept în curând să am un răspuns.

— Sper că nu te bizui pe Securitatea Senatului ca să ţi-l ofere, pufni Gore.

Justine îl privi sfredelitor.

— Nu. Am capturat-o şi dezarmat-o pe Isabella Halgarth. Un Raiel îi examinează mintea pentru mine.

— Ah! făcu Gore luat uşor prin surprindere. Da, asta-i o acţiune bună.

— Aveţi vreo idee despre felul în care-l putem aborda pe Sheldon? rosti Investigatoarea.

Gore o privi cu subînţeles pe Justine.

— Eu? întrebă femeia.

— Da, tu. În clipa de faţă nimeni din Commonwealth nu-ţi va refuza solicitarea unei întâlniri.

— Nu sunt sigură dacă ar trebui s-o expunem pe senatoare altei posibile confruntări cu agenţi Starflyer, interveni Paula.

— I-auzi… murmură Justine.

— Atunci Campbell, propuse imediat Gore. Foloseşte-l pe el. Are o poziţie suficient de importantă ca să obţină o linie directă cu Nigel.

— Bine, încuviinţă Justine. Probabil că asta pot să aranjez.

— Aveţi vreo idee când va fi următoarea mişcare a lui Starflyer? întrebă Gore.

— Nu în mod explicit, răspunse Paula. Pot să mă bazez doar pe comunicatele anterioare ale Păzitorilor. Dacă ele sunt corecte, Starflyer se va întoarce pe Far Away. Am instalat deja pe Boongate o echipă de observare a Securităţii Senatului, care acţionează sub acoperire şi monitorizează un asemenea eveniment.

— O s-o consolidez cu oamenii noştri, spuse Gore. Dacă nu vom căpăta suficientă susţinere politică pentru a o sili pe Doi să recunoască ameninţarea lui Starflyer, s-ar putea să fim nevoiţi să închidem noi înşine gaura-de-vierme, ca să-l împiedicăm să treacă.

— Este riscant, observă Justine.

— Mai bine să rişti, decât să mori.

— Unde-i Mellanie? întrebă Justine.

— A plecat în Los Angeles însoţită de o escortă a Securităţii Senatului, zise Paula. A spus că trebuie să-l recupereze pe Dudley Bose – era îngrijorată în privinţa lui.

— Curviştina şi-a băgat ghearele în Bose? se minună Gore. Hristoase!

— Cred că ar trebui utilizată şi ea, spuse Justine. Doamnă Investigatoare, dacă eşti finalmente satisfăcută că Mellanie nu lucrează pentru Starflyer, ne-ar putea fi de ajutor. În mod evident, are propriile ei contacte. Avem nevoie de informaţii în aceeaşi măsură în care avem nevoie de aliaţi, indiferent cât de improbabili ar fi ei.

— Îi voi sugera asta, aprobă Paula.

— Iar eu voi lua legătura cu Campbell, încheie Justine.

* * *

Stig coborî din pat imediat înainte de revărsatul zorilor. Camera e-protejată de la ultimul etaj al casei închiriate era aproape goală; pereţi cu tencuială albă, podea din panouri de carbon simple, o servantă improvizată pe care se aflau un

lighean mare din porţelan şi o carafă de apă. Uşile cu obloane se deschideau pe un balcon minuscul, de unde avea vedere peste acoperişurile cu ţigle roşii ale cartierului scoţian din Armstrong City. În nişe aflate la înălţimea umărului în pereţi, globurile de acumulatori solari murdare aveau strălucirea diminuată la nivelul unei sclipiri lunare după opt ore de beznă. Fiindcă bărbatul închidea întotdeauna uşile de la balcon în timpul zilei, lumina nu era niciodată suficientă pentru o reîncărcare completă.

Stig traversă camera şi trase în lături draperia burgund groasă de pe arcada ce ducea în baia micuţă. Două becuri polifoto se aprinseră când el păşi înăuntru, umplând spaţiul cu lumină cu tentă verzuie. Din cauza că oraşul nu avea o infrastructură de bază, toaleta era o unitate autonomă, un algoreactor construit de o companie Ecoverde de pe Pământ, cu mai bine de un secol în urmă. Indiferent de procesele biologice care se desfăşurau în incinta compostoare din spatele peretelui, algele şi bacteriile trebuiau cu siguranţă să fie schimbate. Izul dinăuntru îl făcea pe Stig să lăcrimeze în fiecare dimineaţă. Se examina în oglindă şi nu fu încântat de chipul pe care-l zări. După rularea de la Oaktier la Los Angeles fusese reprofilat şi căpătase urechi mici, lipite de ţeastă, şi un nas turtit; pielea îi era cu două tonuri mai întunecată decât nuanţa originală. Tuleiele bărbii, îndesite acum, erau abanos, pe când părul tuns scurt rămăsese şaten. Propria lui mamă nu l-ar fi recunoscut.

Casa închiriată era alimentată cu apă de la uriaşele frunze semiorganice precipitatoare ce atârnau din streşini şi care erau încălzite de şirul de panouri solare de pe acoperişul plat. Jumătate din rezervorul de apă fierbinte fusese golit de tovarăşii lui în seara trecută, dar Stig se număra cu regularitate printre primii care se trezeau dimineaţa, aşa că apa ce ţâşnea din duza duşului era rezonabil de caldă.

Rămase sub jet şi începu să se spele. Pe Pământ îl fascinase dintotdeauna viteza cu care ţâşnea apa şi forţa de lovire a picăturilor pe piele. Aici, pe Far Away, apa era o substanţă mult mai blândă.

Olwen Meonna se strecură în cubiculumul mic. Era cu numai câţiva centimetri mai scundă decât el, cu trup zvelt, care-i scotea în relief sânii grei. COtatuaje în formă de stele roşii îi străluceau pe obrajii rotunzi, expediind siaje ce i se încolăceau în jos pe gât şi făceau ca faţa ei ascuţită să pară şi mai tăioasă. Se lipi de el şi

Stig simţi asprimea cicatricei de pe pântecul ei, acolo unde plastoderma abia fusese îndepărtată de pe arsura pe care o suferise când scheletul de câmp de forţă îi fusese supraîncărcat de o salvă de plasmă. Existau şi alte cicatrice pe care bărbatul i le cunoştea pe corp, căpătate în ultimele săptămâni. El însuşi avea propriile amintiri legate de escaladarea violenţei în Armstrong City; încă îşi mişca greoi braţul stâng.

— Dimineaţa, rosti Olwen. Unicul moment în care te poţi bizui mereu pe bărbaţi.

Mâna îi lunecă spre erecţia lui, conducând vârful penisului între picioarele ei. Stig o prinse de fese şi-i ridică tălpile de pe podeaua băiţei, rezemând-o cu spatele de faianţa peretelui când o pătrunse. Ea mârâi încântată şi-şi încrucişă braţele înapoia cefei lui, pentru a-şi păstra poziţia, în timp ce el pistona repetat.

După climax, rămaseră o vreme ţinându-se în braţe. Apa curgea peste amândoi, în vreme ce nervii excitaţi reveneau la normal.

— Crezi că-n felul ăsta am rămas în sfârşit gravidă? murmură ea, coborând picioarele. În tot cazul, mi-a plăcut.

— Slavă cerului pentru asta.

— Dacă voi rămâne gravidă, va trebui să mă scoţi de la munca de teren.

— De-asta te fuţi cu mine?

— Ai vreun motiv mai bun? chicoti ea.

Stig nu avea, însă nu putea spune asta. Începuseră să facă dragoste cu săptămâni în urmă. Pericolul constant, revărsările de adrenalină, teama… toate amplificau la maximum pornirile primare. Iar bărbatul ştia al naibii de bine că Olwen nu dorea să părăsească munca de teren.

Ea se întoarse, lăsând apa duşului să lovească spatele bărbatului. Stig termină să se spele şi păşi afară. Olwen i se alătură după un minut, când el aproape că terminase să se şteargă cu prosopul.

O listă lungă de mesaje îi sosise peste noapte în dosarul de stocare temporară şi Stig începu să le parcurgă, alcătuind o sinteză a evenimentelor. Institutul atacase alte două sate ale Clanurilor din munţii Dessault, dar victimele fuseseră din fericire puţine. Clanurile urmăreau acum îndeaproape mişcările trupelor Institutului; fuseseră luate prin surprindere de prea multe ori şi suferiseră pierderi teribile. Ambuscadele neaşteptate se răriseră,

deoarece combaterea atacurilor Institutului implica mulţi membri ai Clanurilor. Membri care ar fi trebuit să ajute la pregătirea răzbunării planetei… Din echipele lui Stig nu făceau parte atât de mulţi oameni pe cât ar fi dorit.

În timpul nopţii în oraş avuseseră loc două incidente, nu pe o scară aşa de mare ca să fie clasificate drept revolte, totuşi ştirile despre navele Marinei sporiseră nivelul general de anxietate. Câteva magazine fuseseră prădate, se consemnaseră incendii, automobile fuseseră furate şi folosite ca baricade. Rezidenţi entuziaşti aruncaseră cu proiectile în poliţie şi trupele Institutului.

Echipele lui Stig care activaseră în timpul nopţii urmăriseră mişcările trupelor Institutului. Pe harta din vederea virtuală a bărbatului era limpede ce făceau acestea: consolidau protecţia unei căi largi de acces între Piaţa Primului Pas şi începutul Autostrăzii 1, în afara oraşului.

O echipă de poliţie asistată de Institut întreprinsese un raid asupra unui antrepozit de pe docuri. Stig îl recunoscu – era cel pe care-l folosise pentru depozitarea de echipamente până cu trei zile în urmă. În mod limpede, Institutul îşi îmbunătăţea operaţiunile de culegere a informaţiilor.

Fuseseră de asemenea operate arestări în cartierul chinezesc. Trei dintre arestaţi lucrau în reşedinţa Barsoomienilor. Deocamdată Institutul nu-i ataca în mod direct pe Barsoomieni, dar era limpede că începuse să le ştirbească autoritatea.

Guvernatorul certificase alte trei contracte cu Institutul pentru acordarea de asistenţă secţiilor de poliţie.

— Băga-mi-aş!

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Olwen.

— Guvernatorul a cedat Piaţa 3P.

— Institutului? Futu-i maica mă-sii!

— Mda…

Bărbatul îşi scoase din geantă un şort şi un tricou curate, apoi îmbrăcă scheletul de câmp de forţă şi-l acoperi cu o cămaşă cadrilată şi blugi largi. Peste toate venea jacheta lungă de motociclist, din piele, pe care o cumpărase în St. Petersburg, pe Pământ. Strecură o lamă armonică subţire în carâmbul bocancilor de drumeţie. Pistoalele ionice şi carabinele automate de mare viteză intrară în tocurile lor şi fură acoperite de jacheta încheiată cu fermoarul. Îşi prinse grenade la centură. Matricele cu senzori sofisticaţi se aflau în buzunarele de la piept. Ochelarii de soare

cu rame din oţel şi display amplificat îi atârnau în jurul gâtului de o panglică purpurie de surfer.

Olwen termină şi ea să se îmbrace, într-o manieră similară, cu pantaloni largi, galben-sulf, şi canadiană verde pe care scria North Sea Power Surfers.

Părăsiră împreună locuinţa. Străzile erau practic pustii, cu vitrinele magazinelor încă acoperite de grilaje din carbon. Civiboţi vechi rulau lent pe pavaj, strângând gunoaiele şi spălând murdăriile zilei anterioare. Câteva dube de livrări matinale goneau pe străzile goale. Autobuze cu muncitorii din schimbul întâi moţăind în scaune uruiau pe lângă ei în nori de fum diesel.

Când Stig privi către est, soarele lui Far Away se înălţa deasupra orizontului, impregnând oraşul cu o strălucire trandafirie. Se opri la o tarabă mobilă, care tocmai se instala pe un colţ, la trei sute de metri depărtare de casa închiriată. Proprietarul le rânji fericit, când Stig comandă sandvişuri cu şuncă şi cafea pentru micul dejun. Băură suc proaspăt stors din portocale, în vreme ce vânzătorul întorcea feliile de şuncă pe grill.

Stig o apelă pe Keely Mesobel, aflată în odaia de sus a Fierăriei Halkin.

— Este cineva pe lângă noi? o întrebă.

— Nu, sunteţi curaţi, cartierul scoţian este destul de liniştit. Dar îşi aduc o mulţime de oameni în Piaţa 3P. Şi nu-i vorba doar de trupe. În clădirea de control a porţii sunt şi tehnicieni.

— La dracu', asta nu-i bine… Poţi trage cu ochiul prin interior?

— Asta-i a doua problemă. Legăturile reţelei oraşului cu centrul TSC sunt eliminate. Cred că le taie pur şi simplu fizic.

— Dumnezeule, n-o să ne mai putem strecura apelurile?

— Probabil. Am reuşit să infiltrez în matricele TSC un program de căutare; după ce au redus lăţimea de bandă nu-mi poate transmite prea multe fără a fi detectat. Din câte pot deduce, Institutul instalează programe-cenzor pe toate canalele din Half Way. Orice apel care va ieşi prin legătură spre unisfera Commonwealth va fi examinat şi acelaşi lucru se va petrece cu apelurile care sosesc.

— Să dea dracii! Stig îşi termină sucul de portocale şi scoase o ţigară cu nicotină pură. Bravo, Keely, ai lucrat bine. O să investigăm direct Piaţa 3P.

— Aveţi grijă.

Îşi luară sandvişurile şi cafelele, iar Stig începu să-i spună lui Olwen despre ultimele acţiuni ale Institutului, pe când mergeau spre Mantana Avenue, ruta cea mai scurtă către Piaţa 3P.

— Este o acţiune foarte provocatoare, comentă Olwen. Mai ales după toate câte suportă oraşul ăsta.

— Mda. Stig îşi aprinse ţigara. Blindaseră deja traseul de la poartă la Autostrada 1, iar acum asta... Nu poate însemna decât un singur lucru.

— Starflyer se pregăteşte să vină, rosti femeia cu o scânteie cunoscătoare în ochi.

Era momentul la care visa orice Păzitor. Înfruntarea cu inamicul. Răzbunarea planetei.

— Da.

* * *

Erau foarte vizibili pe Mantana Avenue, artera largă ce lega Piaţa Primului Pas de principalul cartier guvernamental. Dovedind o ambiţie deloc caracteristică, proiectanţii oraşului prevăzuseră un bulevard cu trei benzi ca principală rută de transport între cea mai mare piaţă comercială şi zona de depozitare din Armstrong City şi funcţionarii civili care căutau s-o reglementeze. După aceea un emigrant rus bogat dăruise capitalei o mie de lăstari din plopi-arţari MG recent secvenţaţi. Toţi arborii fuseseră plantaţi în lungul Mantanei, crescând înalţi de cincizeci de metri, cu frunze ce semănau cu mâţişori lânoşi magenta. Vreme de aproape un secol, bulevardul străjuit de copaci fusese una dintre cele mai măreţe imagini din oraş, cu trunchiurile groase şi înalte separând pavajul de trotuare.

În prezent peste jumătate din ei se veştejiseră şi muriseră din cauza unui virus-ciupercă nativ care se restabilise în emisfera sudică şi ajunsese la Armstrong City cu două decenii în urmă, distrugând superbul perete de frunze curgătoare ce separa traficul de pietoni. Barsoomienii oferiseră vlăstare rezistente pentru înlocuire, totuşi uniformitatea arterei n-avea să mai fie recâştigată niciodată şi multe vlăstare fuseseră supuse vandalismelor. Segmente lungi de pavaj rămăseseră expuse.

Stig privi cu o expresie absorbită şi inocentă clădirile aflate mai departe de bulevard, în timp ce alt convoi de Land Rover Cruisere cu şase roţi vui spre Piaţa 3P, claxonând nervos la orice

alt vehicul atât de impertinent ca să se afle pe aceeaşi rută. Clădirile erau înalte de trei sau patru etaje şi considerate printre cele mai frumoase din capitala cu faţade fals-napoleoniene îngrijit lucrate şi ornate. Bărbatul studia fisurile ce se deschideau în paziile-panouri din carbon matriţat. Graţie câmpurilor petrolifere aflate în apropierea periferiei vestice a oraşului, carbonul matriţat era unul dintre cele mai populare materiale de construcţie pe Far Away. Rafinării automate simple produceau non-stop panouri ieftine de înaltă densitate. În Commonwealth acestea erau utilizate pentru antrepozite, placări, hambare sau garaje; ceva ce putea fi înlocuit după câteva decenii. Timpul şi expunerea la elementele naturii afectau întotdeauna panourile, astfel încât nu erau folosite pentru construcţii permanente. Industria de construcţii de pe Far Away nu înţelesese însă noţiunea respectivă. O porţiune însemnată din Armstrong City părea să aibă genul de muchii sfărâmicioase şi ziduri fisurate ce aparţineau celor mai venerate clădiri clasice din vechile capitale europene.

În lungul faţadelor ce îmbătrâneau rapid de pe Mantana Avenue, parterele erau magazine independente, exclusiviste în măsura în care ceva putea fi exclusivist pe planetă, în vreme ce birourile de la etaj aparţineau în general avocaţilor şi sediilor locale ale marilor corporaţii din Commonwealth, unicele care-şi puteau permite chiriile respective.

— Unde naiba-s toţi oamenii? se plânse Olwen când Cruiserele dispărură în faţa lor.

În ciuda orei matinale, numărul pietonilor era remarcabil de mic; traficul era redus în aceeaşi măsură. În mod normal un puhoi de dube, camioane şi căruţe ar fi trebuit să intre şi să iasă din Piaţa 3P, pregătind activităţile comerciale ale zilei.

— Veştile proaste călătoresc repede, comentă Stig.

La o jumătate de kilometru de intrarea Enfield în Piaţa 3P, cei doi trecură pe o stradă laterală şi-şi croiră drum pe numeroasele străduţe secundare spre Zidul Pieţii.

— Stig, îl apelă Keely, Martin spune c-a văzut doi tipi care se-nvârt pe la capătul străzii Gallstal. Este a treia oară c-au trecut pe lângă el.

— La naiba…

Strada Gallstal se găsea la numai câteva sute de metri de Fierăria Halkin. El şi Olwen ajunseseră la cincizeci de metri de

baza Zidului Pieţei. Negustorii din arcade începuseră să-şi deschidă prăvăliile. Toţi păreau însă mult mai reţinuţi şi mai tăcuţi ca de obicei.

— Spune-i să stea cu ochii pe ei; vreau să ştiu ce fac în continuare – poate că nu-i decât un tur de patrulare. Şi spune-le celorlalţi să scaneze împrejurimile.

— În regulă.

— Şi pregătiţi-vă pentru o evacuare de urgenţă.

— Crezi că se poate?

— Da, daţi-i drumul.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Olwen, când îl văzu făcând o grimasă.

— Un posibil raid asupra magazinului.

Era furios că nu se afla el însuşi acolo, pentru a face o evaluare corespunzătoare. *De acum trebuie să mă-ncred în alţii.*

— Era doar o chestiune de timp, observă femeia.

— Aşa-i.

Sosiră la baza Zidului Pieţei şi porniră pe una dintre scările late din piatră ce duceau către piaţa în aer liber. În vârf, tarabele cu acoperişuri din ţesătură solară şi prelată tocită aveau acelaşi aer subjugat pe care-l zăriseră la vânzătorii de jos. Stig şi Olwen se străduiră să se contopească cât mai bine cu mediul, totuşi intervalul acesta orar era dedicat bucătarilor şi proprietarilor de cafenele şi restaurante care cumpărau alimente proaspete de la angrosişti. Era precum o familie uriaşă, ai cărei membri se cunoşteau între ei. De aceea Păzitorii se deplasară în zig-zag printre tarabele şi tejghelele şubrede, ignorând zâmbetele de bun-sosit şi promisiunile de chilipiruri, străduindu-se să nu bată la ochi. Când ajunseră la parapetul gros din piatră, acesta era mărginit de curioşi care priveau ce se petrecea jos. Stig îşi făcu loc printre ei şi aruncă o privire.

— Să dea dracii!

Părea că o armată de ocupaţie aterizase în mijlocul lui Armstrong City. Range Rover Cruisere staţionau într-o linie curbă în faţa porţii, cu armamentul cinetic desfăşurat şi baleind dintr-o parte în alta pentru a proteja câmpul de forţă pâlpâitor. Alte Cruisere blocau toate intrările, cu excepţia lui Enfield, unde bariere şi cuburi din beton împiedicau traficul civil. Piaţa vastă era pustie, aşa cum Stig n-o mai văzuse până atunci. Din vârful Zidului Pieţei puteau fi auzite cele trei fântâni pompând în

văzduh jerbele albe. Trupe ale Institutului în flexarmuri dădeau ocol bazei Zidului Pieţii şi le ordonau tarabagiilor să închidă şi să plece acasă. Se auziră câteva proteste viguroase, urmate prompt de sunete de bătăi brutale, ţipete şi suspine. Institutul deţinea acum controlul complet în piaţă.

— Keely, care-i situaţia pe legătura cu Half Way? rosti Stig.

— Legătura nu mai există. Au tăiat toate cablurile din centrul de comandă TSC, mai puţin două, şi ambele au programe de monitorizare pe care n-am ştiut cum să le şuntez. Îmi pare rău, Stig, nu mai avem nicio legătură directă cu Commonwealth-ul.

Bărbatul încleştă din maxilare şi privi în jos, la siluetele în armuri întunecate care traversau piaţa prăfuită.

— Ce veşti ai de la Martin?

— Cei doi observatori reperaţi de el au dispărut, dar Felix raportează unul posibil în zona lui.

— Perfect, ieşiţi imediat – este un ordin. Ne regrupăm cartierul general la adresa de rezervă trei. Ai înţeles?

— Da.

Contactul se încheie. Stig aşteptă câteva momente, apoi îi ceru e-majordomului să-l conecteze cu Fierăria Halkin. Adresa nu mai era operativă. Zâmbi cu satisfacţie tristă. Keely şi ceilalţi se comportau profesionist.

— Să-i dăm drumul, i se adresă lui Olwen.

Trecură iarăşi printre tarabe şi porniră să coboare scara lată.

— Ce facem? întrebă femeia.

— Nu ştiu. Şi nu le-o spune celorlalţi.

— Bineînţeles că nu.

— La dracu’, ar fi trebuit să prevăd asta. Am belit-o, complet. Dacă Adam încearcă acum depăşirea blocadei, vor ieşi în cea mai masivă concentrare de foc a lui Starflyer de pe planetă. Şi nici măcar nu-l putem avertiza.

— O să găseşti tu o modalitate.

— Nu mai zice asta. Nu ajunge să-ţi doreşti ca totul să iasă bine. Starflyer tocmai şi-a impus controlul pe unica rută de acces spre planetă.

— Johansson va vedea că am încetat comunicaţiile şi va pricepe că Starflyer se pregăteşte de întoarcere.

— Există o diferenţă între a şti şi a putea face ceva. Se răsuci şi privi edificiul din piatră masivă şi beton al Zidului Pieţei. S-ar putea să fim nevoiţi să-l atacăm noi înşine pe Starflyer când va

veni.

— Dar… răzbunarea planetei… rosti ea pe un ton de-a dreptul respectuos.

— Planeta va fi răzbunată dacă Starflyer moare. Trebuie să pregătesc armele noastre grele. Pentru orice eventualitate.

* * *

Ca majoritatea membrilor seniori ai Dinastiilor, Sheldon avea o reşedinţă privată pe Pământ. Reşedinţa lui se găsea pe insula artificială Nitachie, care fusese construită în Seychelles cu câteva sute de ani în urmă, când arhipelagul natural fusese ameninţat de creşterea nivelului oceanului. Efectul de seră nu atinsese niciodată scenariile pesimiste pe care le susţinuseră ecologiştii cei mai entuziaşti. Unele insule mai mici fuseseră măturate de fluxuri excepţional de înalte, însă nu fusese necesară strămutarea populaţiei în zone de uscat protejate. După ce principalii poluatori industriali se mutaseră de pe planetă pe 15Mari şi după ce Comisarii NFU ai Mediului introduseseră cascada lor de reglementări, climatul începuse să revină la idealul benign al secolului al XIX-lea, care era ţelul căruia i se dedicaseră susţinătorii campaniei Ecoverde. În termeni ecologici, paguba cea mai mare pe care o suferiseră Seychelles fusese decolorarea coralilor, care ucisese mii de recife. Totuşi până şi efectul acela fusese contracarat prin plantarea unui polip nou, care îngăduise o nouă extindere a magnificilor corali.

Din hipersonicul ei privat, Justine putea întrezări scânteia stranie care indica o insulă. Restul oceanului era negru ca smoala. Luna nu răsărise pentru a străluci pe apă, iar lumina stelelor era foarte slabă.

Începură să decelereze puternic, cu botul ridicându-se când avionul cu aripi delta îşi începu curba prelungă spre oceanul aflat la douăzeci de kilometri mai jos. În timpul coborârii, Justine accesă senzorii din botul ascuţit ca un ac. Nitachie era abia vizibilă pe fundalul apei întunecate, un petic mai cald pe oceanul rece. Insula era un pătrat cu latura de cinci kilometri, cu diguri sparge-val lungi ce se extindeau din zidurile abrupte din beton, acolo unde nisipul se aduna pe plaje adânc curbate. Câteva lumini pâlpâiau în jurul casei solitare ce se ridica deasupra laturii nordice. Pe când se apropiau, femeia desluşi o piscină ovală

mare, care strălucea verde-albăstrui.

Stroboscoape verzi şi roşii fulgerau pe platforma de aterizare, o reţea metalică aflată la două sute de metri de ţărm. Micul hipersonic coborî fără cea mai mică zguduitură.

Doi bodyguarzi ai Justinei din Securitatea Senatului coborâră pe scara avionului, iar senatoarea şi Paula îi urmară când le primiră acceptul de securitate. Deşi era miezul nopţii, era cald. Justine inspiră aerul sărat şi curat, simţindu-se înviorată după puritatea climatizării din cabină.

Îmbrăcat într-un halat de prosop alb şi auriu, Campbell Sheldon stătea lângă platformă, flancat de propriul său personal de securitate. Căscă şi se strădui să-şi acopere gura cu palma.

— Mă bucur să te văd, rosti el şi o sărută scurt pe obraz pe Justine. Eşti bine? Am accesat rapoartele din New York înainte să mă culc.

— N-am păţit nimic, răspunse ea amuzată să-i vadă papucii tociţi din picioare.

— Bravo. Campbell o privi curios pe Paula: Bună seara, doamnă Investigatoare. Ca întotdeauna, sunt încântat să te revăd.

— Bună seara, domnule Sheldon.

— Vă deranjează dacă intrăm în cabană? întrebă Campbell. Încă nu m-am adaptat la fusul orar din Seychelles.

— N-ar fi rău, încuviinţă Justine.

Lângă platforma de aterizare staţionau două maşinuţe deschise, care-i transportară spre casă. Din punct de vedere arhitectural, cabana lui Campbell era numai arce curbilinii şi cupole de sticlă. În ciuda faptului că arcadele exterioare mai mari păreau să fie deschise, ele încadrau perdele barice; un circuit subtil de aer condiţionat răcorea interiorul, extrăgând majoritatea umidităţii. Bărbatul le conduse într-un salon mare, plin cu fotolii neprotocolare. Justine se adânci în pernele de piele albă moi şi încuviinţă din cap către bodyguarzi, făcându-le semn să se retragă. Aceştia fură urmaţi de echipa de securitate a lui Campbell. Un e-paravan coborî în jurul încăperii.

— Bun, rosti Campbell frecându-şi părul blond-închis. Ai parte de întreaga şi totala mea atenţie. Ai fost atacată de cel mai letal asasin existent, iar primul lucru pe care-l faci este să-mi soliciţi o întâlnire. De ce?

— Am venit personal pentru a sublinia cât de important este

momentul acesta pentru noi. Trebuie să ştim care-i poziţia Sheldonilor faţă de anumite situaţii şi n-am timp pentru obişnuita rutină de pălăvrăgeli de rahat din Senat. Eu nu sunt decât o senatoare surogat.

— Aş zice însă că eşti una al naibii de bună. Obişnuiesc să accesez buletinul de ştiri politice al Dinastiei noastre.

— Mulţumesc.

— Aşa că... întreabă. Voi răspunde la ceea ce pot, iar dacă nu pot o să-ţi spun. Ne cunoaştem destul de bine pentru asta.

— Perfect, aprobă Justine şi se apleacă uşor înainte. În Comitetul de Supraveghere a Securităţii va avea loc o procedură de votare iniţiată de Valetta, pentru a o demite pe Paula din Securitatea Senatului. Trebuie să ştiu cum vor vota Sheldonii.

Campbell o privi straniu. Era clar că nu se aşteptase la solicitarea aceea. Se uită la Paula, apoi reveni la Justine.

— Pentru asta ai venit aici?

— Ne vom formula strategia în funcţie de răspuns, zise senatoarea, iar acesta trebuie să vină de la Nigel personal. Nu vreau ca un asistent din cabinetul Jessicăi să-mi încropească o replică standard.

Campbell se întoarse cu ochii spre Paula, în mod evident derutat.

— Nu pricep. Senatoarea ştie despre Merioneth?

— Nu, spuse Paula.

Justine se răsuci către Investigatoare. Înţelegea că tocmai pierduse o parte considerabilă din avântul cu care începuse.

— Ce este Merioneth? întrebă ea iritată.

E-majordomul îi afişă în vederea virtuală un dosar care anunţa că Merioneth era o planetă Independentă care ieşise din Commonwealth cu peste un secol în urmă.

— Un caz vechi, zise Paula.

— Pentru care Dinastia noastră a fost, şi rămâne, profund îndatorată Investigatoarei, adăugă Campbell.

— Asta-i problema, explică Paula. Şi de aceea sunt aici pentru a o susţine pe senatoare. Trebuie să vă cunosc politica actuală faţă de mine.

Campbell rămase tăcut o secundă, studiind date afişate în vederea lui virtuală.

— Asta are legătură cu Illuminatus, nu cu tentativa de asasinare. Aşa-i? Un membru al vechii tale echipe juca rol dublu.

— Tarlo, da. Însă există o legătură şi cu tentativa de asasinare şi cu strategia politică a Dinastiei tale. Întrebarea despre viitorul meu este esenţială în această privinţă.

— De-aia am ales partea de dezvoltare a TSC, nu politica, oftă Campbell. Intrigile şi înjunghierile voastre pe la spate...

Se înfioră.

— Ne poţi oferi răspunsul? întrebă Justine.

— Vrei să-l întreb personal pe Nigel dacă Dinastia încearcă s-o demită pe Paula?

— Da, te rog.

— Perfect, încuviinţă el decis. Dacă asta vrei, atunci o să capeţi răspunsul. Aşteaptă puţin.

Închise ochii şi se lăsă pe spate în pernele groase ale propriului său fotoliu.

Justine se întoarse către Paula.

— Merioneth?

— O poveste lungă, petrecută cu mult timp în urmă. Mi-am luat concediu de la Directorat, pentru a termina un caz de pe planetă după ce devenise Independentă.

— *După*? repetă Justine, nereuşind să-şi ascundă surprinderea din glas.

— Da.

— Aha...

Nu pentru prima dată, Justine se gândi cât de complet plictisitoare era propria ei viaţă prin comparaţie cu a Investigatoarei. *Până recent*...

Campbell deschise ochii. Pe chipul lui flutura un surâs ştrengăresc.

— Pentru o săptămână s-a zis cu favorurile pentru mine. L-am întrerupt pe Nigel în timp ce era... ă-ă-ă, ocupat.

— Ce-a spus? se interesă Justine.

Întrebase pe un ton neaşteptat de crispat pentru ea. Încerca să-şi păstreze calmul, deşi vedea că mâinile îi tremurau.

— Dinastia Sheldon are toată încrederea în Investigatoarea Myo şi va fi încântată ca ea să-şi continue nestingherită activitatea în Securitatea Senatului. Senatoarea de Augusta le va sublinia foarte clar aspectul acesta Halgarthilor. Ne vom opune oricărei propuneri de demitere.

Justine expiră prelung, aproape ca un suspin. Ochii îi lăcrimau. Ştia că vina o purtau hormonii şi nu-i păsa că o vedea Campbell.

Uşurarea era cu adevărat incredibilă. Fusese prea înspăimântată pentru ca măcar să se gândească ce ar fi însemnat ca Nigel să fie asociat cu Starflyer.

— Iisuse! exclamă Campbell privind-o. Ce dracu' se-ntâmplă aici?

Se sculă din fotoliu şi prinse mâna femeii. Ea smârcâi din nas şi-şi şterse câteva lacrimi.

— Scuze, rosti după aceea. Sunt niţel cam dată peste cap.

— Asta nu-i formidabila Justine pe care mi-o amintesc, spuse încet bărbatul. Poate c-ar trebui să te odihneşti niţel, să-ţi revii după toate prin câte ai trecut. Nu-mi pot închipui un loc mai relaxant decât Nitachie. Există un pat liber. Există, de asemenea, patul meu.

Senatoarea surâse uşor înaintea glumelor lui.

— Trebuie să ne întâlnim cu Nigel Sheldon, zise Paula. Ai putea, te rog, să stabileşti o întâlnire cu el pentru mine şi doamna senator?

Expresia lui Campbell fu aproape indignată la lipsa de tact a Investigatoarei. Surâsul Justinei se lărgi.

— Mă tem că Investigatoarea are dreptate. Trebuie realmente să ne întâlnim cu Nigel. Este foarte urgent.

— Perfect, aprobă el cu demnitate remarcabilă. O să-l apelez din nou şi…

Se întrerupse şi ochii i se holbară surprinşi înaintea datelor prioritare ce i se derulau pe vederea virtuală.

Justine vedea acelaşi lucru. O alertă ultrasecretă din partea Marinei afişa detalii despre sute de noi găuri-de-vierme extraterestre ce se deschideau în sisteme stelare din Commonwealth.

11

— Mark!

— Ce-i?

Mark deschise brusc ochii. Nu adormise în timpul lucrului. Nu! Pur şi simplu se odihnise în tăcere, în vreme ce ingibotul îşi rula noul ciclu de programe. Clipi iute, pentru a-şi refocaliza ochii şi se concentră asupra joncţiunii dintre generatorul câmpului de forţă şi modulul său de aliniere în fază secundară. Braţele-instrumente ale 'botului se retrăseseră după ce terminaseră o etanşare.

— Da, pare bine. Rulează testul energetic.

— Activez circuitele principale, anunţă Thame.

Era ofiţerul tehnic din *Caribda*, alt Sheldon, un nepot de a noua generaţie a lui Nigel. Lui Mark îi fusese greu dintotdeauna să deducă ierarhia exactă a Sheldonilor angajaţi. În esenţă erai cu atât mai important, cu cât numărul din conexiunea ta era mai mic. Sau credeai că erai. Deşi, Mark trebuia s-o recunoască, toţi cei implicaţi în proiectul navelor de salvare erau evident competenţi. Îl irita însă nuanţa discretă de superioritate pe care o dovedeau de câte ori îşi rosteau numele.

Un şir de leduri roşii încorporate în carcasa modulului se aprinse, pâlpâind succesiv, înainte de a se stabili la o strălucire permanentă. Scheme corespondente lunecară în vederea virtuală a bărbatului, presărate de iconuri verzi.

— În regulă, avem funcţionalitate, rosti el.

Un căscat îl făcu să se oprească pentru o clipă, apoi confirmă către IR a modulului de asamblare validitatea noii secvenţe a ingibotului, a cincea pe care o încercaseră.

În ciuda tuturor îndoielilor, transplantarea docului de asamblare a fregatei în *Exploratoarea* se făcuse cu succes. Închis în labirintul mecanic şi lucrând întruna, bărbatul nici măcar nu fusese conştient de zbor. Acum se opriseră în centura de comete a sistemului lui Wessex, aşteptând ca Mark şi echipa lui s-o termine pe *Caribda.* Niciunul dintre ei nu dormise în ultimele douăzeci şi patru de ore şi majoritatea lucraseră şi înainte în tură completă.

Ingibotul se îndepărtă de generator şi Mark se lăsă să plutească în urma lui, fiind cu ochii în patru după traverse şi

contrafişe. Ştia că începuse să comită greşeli, iar vânătaia de pe faţă era numai un memento. O coliziune simplă cu joncţiunea unui pod rulant, care n-ar fi trebuit să se întâmple niciodată. Şi care nu s-ar fi întâmplat, dacă el n-ar fi fost atât de epuizat.

— Ce urmează?

— Cuplarea termică cu iniţiatorul de pliere cuantică de rezervă de la tribord.

— Am pornit.

Mark n-avea habar ce era iniţiatorul, sau ce rol juca el. Ca să fie sincer, nici nu-i păsa. Se concentra pur şi simplu la conectarea şi adaptarea nenorocitelor de componente în serviciile de alimentare cu energie şi susţinere. În vederea virtuală îi apăru o schemă care-i arătă poziţia iniţiatorului. Începu să se târască peste fuzelaj. Două treimi din învelişul stealth activ care-l acoperea fusese instalat şi chiar în starea sa redusă energetic era straniu de negru, un lac de întuneric mai degrabă decât o suprafaţă doar non-reflectivă. Deschiderile ce aşteptau să fie umplute permiteau acces la sisteme ce nu erau încă operaţionale şi aveau nevoie de supervizarea oamenilor. Deasupra lor erau adunaţi ’boţi şi braţe de manipulare, împreună cu tehnicienii din echipa lui Mark. Echipajul *Caribdei*, Otis, Thame şi Luke, se cazase permanent în cabina fregatei pentru a rula de acolo diagnoze.

În timp ce înainta, bărbatul trecu pe lângă savanţii de armament şi îi fu imposibil să nu le arunce o privire: unsprezece oameni cu aspect perfect banal, în salopete capitonate pentru imponderabilitate şi căşti, care pluteau în jurul proiectilului. Pe platforma de asamblare şi în oraş circulaseră zvonuri discrete despre armamentul cu care aveau să fie dotate fregatele. Superarme capabile să protejeze flota de orice ameninţare. Mark nu le băgase prea mult în seamă, în ciuda faptului că Liz ardea de nerăbdare să audă ultimele bârfe în fiecare seară. După plecarea *Exploratoarei,* echipa sa aproape că nu vorbise despre nimic altceva. De fiecare dată când unul dintre membrii ei plutise pe lângă Mark în drumul către altă sarcină schimbaseră câteva vorbe; spre propria-i surprindere, Mark se alăturase chiar şi speculaţiilor, transmiţând mai departe ceea ce auzise.

Docul de asamblare nu avea un mecanism pentru încărcarea proiectilelor în fregată, întrucât operaţia respectivă ar fi trebuit să se deruleze în altă facilitate. Ca atare savanţii trebuiau să

improvizeze. Proiectilul fusese fixat de un braţ manipulator de masă medie, care îl introducea foarte lent în magazia de muniţii. Părea destul de banal, un cilindru din oţel argintiu, neted şi lucios, lung de cinci metri şi cu o proeminenţă centrală mare. Respectul extrem şi agitat cu care-l tratau savanţii îi zbârleau lui Mark toate firişoarele de păr de pe ceafă. De acum el nu mai credea în zvonurile despre simple distrugătoare de planete şi gloanţe cu particule quarc distorsionate; ceea ce construiseră indivizii aceştia era dement de letal. Era suficient să le vezi chipurile pentru ca s-o ştii.

Focosul acela făcea posibil genocidul. Pe Elan, când fugiseră din faţa extratereştrilor, Mark ar fi apăsat fără şovăială butonul de lansare, însă acum nu mai era la fel de sigur. Era genul de acţiune în care cei asemenea lui nu se implicau niciodată, dar *absolut* niciodată.

Ajunse la secţiunea deschisă a fuzelajului pe care i-o indicase schema; de acolo, un interstiţiu de acces ducea în adâncul măruntaielor fregatei. Iniţiatorul se afla la jumătatea deschiderii înguste, osferă aurie din care se ridicau triunghiuri verzi distinctive. În jurul ei se vedea un ghem de filamente termice conductoare, care purtau încă etichetele producătorilor.

— Bun, îi spuse lui Thame. Ce-au încercat ’boţii deocamdată?

* * *

Când sună alarma, nava stelară *Dublin* a lui Oscar se afla pe orbită la o mie de kilometri deasupra planetei finlandeze Hanko. Deocamdată fusese o misiune mizerabilă, cinci oameni petrecuseră zece zile înghesuiţi într-o singură cabină circulară. Teoretic vorbind, cabina nu era foarte rea: avea diametrul de opt metri, iar pereţii despărţitori plaţi erau dispuşi din trei în trei metri, dar volumul rămas se reducea considerabil după ce îndepărtai secţiunea pentru dormit, delimitată prin partiţii, şi ridicol intitulata „facilitate pentru baie“. În imponderabilitate spaţiul acela era mai puţin ticsit, însă numai relativ. Cele cinci cuşete de zbor se înşiruiau în lungul peretelui din spate: rafturi cu capitonaje masive ce aveau i-paduri asigurate cu plastic pliabil, tuburi încorporate pentru managementul excreţiilor şi distribuitoare de hrană fluidă. După ce te fixai înăuntru, încercând să nu te loveşti cu coatele şi genunchii de vecin,

cuşeta glisa spre înapoi, intrând în segmentul operativ. Oscar afirma că semăna cu limba unui dinozaur care te trăgea în botul lui.

În segmentul operativ exista doar o jumătate de metru de la vârful nasului până la consola de comandă curbată şi negru mat, cu portaluri de înaltă rezoluţie ce umpleau interstiţiul cu proiecţii ale afişajului tactic şi scheme ale statutului navei. Secundul lui Oscar, locotenent-comandorul Hywel, susţinea că sicriele erau mult mai puţin claustrofobice, deşi nu la fel de pitoreşti.

Hywel ocupa cuşeta din stânga lui Oscar, de unde monitoriza fluxurile senzorilor, iar celelalte cuşete aparţineau ofiţerului inginer Teague, tehnicienei de propulsie superluminică Dervla şi lui Reuben, care fusese alocat de Proiectul Seattle şi răspundea de armament.

Dervla se găsea în secţiunea pentru dormit, iar Hywel îşi consuma terciul Stroganoff la microunde în cabina principală, când în vederea virtuală a lui Oscar licăriră iconuri roşii. Staţiile detectoare de pe Hanko şi de pe orbita înaltă detectaseră deschiderea a şaptezeci şi două de găuri-de-vierme, dispuse aproximativ în sferă la 3 UA distanţă de stea.

Un val de adrenalină anulă instantaneu letargia şi semidepresia lui Oscar.

— Ce dracu’ fac alea acolo?

Datele primite prin legătura protejată cu Baza 1 prin intermediul unisferei lui Hanko arătau că şi alte planete Commonwealth se aflau sub un şablon similar de invazie.

— Dervla, Hywel, veniţi imediat!

— Sosesc nave, observă Teague. Dumnezeule, ce rapide sunt! Găurile-de-vierme nu-şi mai modifică poziţiile ca ultima dată.

— Exact.

Oscar privi reprezentările grafice care se depliau în jurul său, apoi se concentră asupra găurii-de-vierme. Navele Dyson soseau practic una după alta. Zece în primul minut. Acelaşi număr se repeta la toate celelalte şaptezeci şi una de deschideri.

— Nave identificate ca luptă spaţială tip trei, raportă Teague. Accelerează la opt *g,* cu şablon de dispersie larg. La naiba, cu proiectilele Douvoir nu le vom putea intercepta niciodată.

— Inteligent, murmură Oscar.

Privi imaginile grafice care-i arătau proiectile Douvoir ţâşnind din cele zece staţii orbitale defensive ale lui Hanko, linii verde-

neon ce se desprindeau de pe planetă, aliniindu-se către găurile-de-vierme Dyson. Aveau nevoie de opt minute ca să-şi atingă ţintele.

— Îşi vor schimba pur şi simplu poziţiile înainte de impact. La dracu'!

Mâinile lui virtuale alergau peste iconuri şi activatori de control ai vitezei, sincronizându-se cu Reuben şi pregătind *Dublin* de luptă.

— Care-i statutul planetei?

— Câmpurile de forţă ale oraşelor se activează, anunţă Teague. Au fost lansaţi aeroboţii de luptă. Deţinem controlul staţiilor orbitale defensive.

— N-o să ne-ajute cine ştie ce, mârâi Oscar.

— Proiectilele Douvoir pot doborî navele, spuse Reuben. Ele nu se pot feri.

— Verifică dispersia, ceru Oscar. Un proiectil Douvoir pentru o navă nu-i suficient. Desfăşurarea asta are rolul de a inunda sistemul cu navele lor, iar noi n-avem nici pe departe capacitatea necesară pentru a le doborî. Proiectilele Douvoir au fost destinate pentru lovirea de ţinte strategice.

— Defensivele planetare pot face faţă oricăror ostili care se apropie, zise Teague.

— Nu şi unei armada. Dysonii pot trimite zece mii pe oră.

— Nu putem evacua, rosti Hywel. Nu din nou. Trebuie să existe o cale prin care să-i ţinem la distanţă.

Oscar nu răspunse. Nu-şi putea imagina nicio modalitate prin care să respingă grosul navelor Dyson. Probabil că *Dublin* ar fi putut dobori vreo sută, dar în sistem existau deja mai multe. Când apelă situaţia generală a Marinei, văzu că fuseseră atacate patruzeci şi opt de planete Commonwealth. Dysonii foloseau în toate aceeaşi strategie de injectare masivă.

Când proiectilele Douvoir lansate de staţiile defensive Hanko se apropiară de găurile-de-vierme Dyson, acestea începură să-şi schimbe poziţiile.

— Trimitem proiectilele Douvoir în urmărirea găurilor-de-vierme? întrebă Reuben. Sau doborâm nişte nave?

Oscar verifică displayul tactic şi văzu că în sistem existau deja două mii de nave Dyson.

— Deocamdată continuaţi hărţuirea găurilor-de-vierme. Comanda flotei ne va anunţa dacă doreşte să modificăm tactica.

— Căpitane, interveni Hywel, alte activităţi de tip găuri-de-vierme.

— Unde?

— Hisradarul nostru detectează o materializare… la patru sute optzeci de mii de kilometri de corona stelei.

— Unde?!

Lui Oscar i se păru că nu auzise bine.

— Direct deasupra soarelui.

Oscar focaliză asupra displayului tactic, care se reconfigura pentru a prezenta datele cele mai recente. Într-adevăr, o gaură-de-vierme se deschisese aproape de steaua de clasă G a lui Hanko. Pe când privea, prin ea începură să iasă nave.

— Lansaţi o pereche de Douvoir spre ea, ordonă deşi ştia că era inutil, întrucât proiectilele aveau nevoie de două minute să ajungă la noul punct de invazie. Ce dracu' fac acolo?

— Nu ştiu, răspunse Hywel.

* * *

În cabinetul lui Wilson tensiunea era de fapt mai mare decât fusese în timpul primei invazii a Dysonilor. După numai cinci minute, Wilson se gândea deja să recurgă la rutina sa de respiraţie.

Imediat după prima invazie, toate 15Mari şi planetele complet dezvoltate produseseră în masă componente pentru proiectile. Costurile fuseseră fenomenale, ajungând la cota întregii flote de clasa *Moscova.* Până şi Dimitri fusese satisfăcut de nivelul de protecţie al planetelor Commonwealth-ului din ultimele săptămâni. Acum însă se părea că-i subestimaseră o dată în plus pe Dysoni.

Proiectilele Douvoir aveau nevoie de prea mult timp ca să ajungă la găurile-de-vierme. Comanda Flotei, care opera dintr-un centru aflat la câteva niveluri sub cabinetul amiralului din Pentagon II, elabora diverse scenarii pe care Dysonii le-ar fi folosit pentru a ataca planetele, în valuri ori într-un blitz total. Deoarece navele continuau să se reverse prin găurile-de-vierme, nimeni nu emitea vreo judecată; în tot cazul, existau limitări privind capacităţile multor defensive planetare, chiar şi ajutate de navele Marinei.

Subiectul evacuării fusese deja amintit de câteva ori. Wilson

detesta să fie nevoit să-l sugereze guvernelor planetare şi TSC-ului, totuşi era îndeajuns de fatalist pentru a înţelege că invazia se contura în direcţia respectivă.

Pe plan fizic, amiralului i se alăturaseră Anna, desigur, şi Rafael. Dimitri fusese de asemenea în standby în Pentagon II şi era tolănit într-un scaun, privind punctuleţele holografice ce se roteau în jurul său. Deocamdată spusese foarte puţine, contactându-şi ocazional echipa din St. Petersburg pentru a discuta despre tiparul atacului. Tunde Sutton şi Nataşa Kersley de la Proiectul Seattle participau prin intermediul unei legături ultraprotejate. De o parte şi alta a lui Wilson se materializaseră imagini holografice ale Preşedintei Doi şi a lui Nigel Sheldon. Deocamdată Preşedinta spusese foarte puţine, în vreme ce expresia îngrijorată a lui Nigel era aproape acuzatoare.

— Sunt confirmate patruzeci şi opt de puncte de atac, rosti Anna. Toate se află în spaţiul de fază II, cu excepţia lui Omoloy, Vyborg, Ilichio şi Lowick.

— În linii mari distribuţia la care ne aşteptam, comentă Dimitri.

Nu mai insistă însă. Echipa lui jucase un rol hotărâtor în a decide distribuirea defensivelor planetare şi alocarea de nave stelare care să le completeze, alegeri care deocamdată se dovediseră remarcabil de exacte. Numai nouă dintre planetele atacate nu erau acoperite de nave stelare.

Wilson rămase o clipă studiind displayul strategic. Proiectoarele din cabinet prezentau spaţiul Commonwealth sub forma unei sfere cu diametrul ceva mai mare de două sute de ani-lumină şi cu limite foarte schimbătoare. Invazia Dysonilor era o pată stacojie emisferică cu centrul în 23Pierdute, care pătrundea nouăzeci de ani-lumină spre interior.

— Încearcă să recâştige Wessex, observă Nigel.

— Poţi folosi găurile-de-vierme TSC ca să-i respingi? întrebă Rafael.

— O să examinez situaţia.

Imaginea lui Nigel încremeni.

Când Wilson îşi întoarse atenţia asupra lui Wessex, displayul se mări, arătându-i-o pe *Tokio* deasupra planetei 15Mari şi proiectilele Douvoir urmărind găurile-de-vierme Dyson, fără a le putea prinde vreodată. În sistem erau deja peste patru mii de nave. Acolo cel puţin aveau să întâmpine o rezistenţă

formidabilă. Facilităţile industriale de pe orbita lui Wessex erau protejate cu câmpuri de forţă, lasere cu atomi şi propriile lor proiectile de interceptare de rază medie. Câmpurile de forţă multistratificate acoperiseră Narrabri. Aeroboţi mari patrulau la altitudine ridicată. Wessex avea mai multe staţii orbitale defensive decât orice altă planetă.

— Când vei utiliza distrugătorii cuantici? întrebă nerăbdător Preşedinta.

— Când o va permite situaţia tactică, răspunse Wilson. Sunt concepuţi pentru a fi folosiţi împotriva ţintelor primare sau a navelor strânse în grupuri. În momentul de faţă nu avem nimic de felul acesta. Navele Dyson se îndepărtează între ele. În cele din urmă însă se vor regrupa, când se vor apropia de planetele noastre.

— Vrei să spui că-s inutili?

— În circumstanţele actuale, eficacitatea lor este limitată, preciză Nataşa.

— Vrea cineva să-mi spună când îi vom putea folosi în mod *eficace?*

— Îi vom putea folosi cu ceva succes când navele Dyson vor reîncepe să se grupeze, spuse Dimitri.

Doy îl privi ucigător.

— Aş sublinia faptul că nu ar trebui să activăm un distrugător cuantic la mai puţin de un milion de kilometri de vreo planetă locuită, cu toate că a fost programat pentru o rază de efect minim, zise Nataşa Kersley. Un milion de kilometri reprezintă distanţa sigură minimă. Chiar dacă va acţiona doar asupra masei unei singure nave Dyson, radiaţiile emise vor afecta serios biosfera. Acestea sunt arme ale Apocalipsei, doamnă Preşedintă. Scopul lor n-a fost de a fi utilizate în dueluri individuale între nave.

— Crezi că n-ar fi trebuit să fi înarmat navele cu ele pentru aşa ceva? întrebă Doi.

— Eu le-am proiectat şi vă pot sfătui cu privire la utilizarea lor, răspunse fiziciana. Situaţiile în care vor fi întrebuinţate constituie în esenţă o decizie politică.

— Mulţumesc, Nataşa, rosti Wilson înainte ca discuţia şi incriminările să scape din mână.

— Activitate suplimentară de găuri-de-vierme, anunţă Anna. Găuri-de-vierme Dyson se deschid lângă stelele planetelor pe

care le invadează. La naiba, ies foarte aproape, la aproximativ o jumătate de milion de kilometri deasupra coronei! Până acum s-au deschis şaptesprezece.

— Lângă stele? se încruntă Tunde. Nu înţeleg... Ce iese prin ele?

Undele de culori vagi care-l înconjurau se rearanjară rapid, afişând întoarcerile hisradar de la navele stelare ce scanau noile apariţii.

— Multe nave, răspunse Anna. Toţi lansează proiectile Douvoir; găurile-de-vierme se vor închide în câteva minute.

— Se vor muta, preciză Dimitri. Vor fi mutate în câteva minute.

Tunde şi Nataşa schimbară câteva cuvinte.

— Nu-mi place poziţionarea, comentă Tunde. Este constantă – priviţi! Toate găurile-de-vierme se deschid deasupra ecuatorului stelelor şi sunt în linie directă cu planeta locuită din sistem. Cu alte cuvinte, partea stelei care este cea mai apropiată de planetă.

— Şi ce înseamnă asta? întrebă Rafael.

— Nu ştiu, dar nu poate fi o coincidenţă. Domnule amiral, trebuie neapărat să ştim ce iese prin găurile-de-vierme.

— Ar putea fi ceva similar unui distrugător cuantic? se interesă Wilson.

Întrebarea generă câteva clipe de tăcere absolută în cabinet. Amiralul se uită la imaginea încremenită a lui Nigel – şeful Dinastiei continua să fie implicat în situaţia de la Wessex – şi se întrebă ce dracu’ făcea acolo care să fie mai important decât ceea ce se petrecea în prezent.

— Nu pot răspunde la asta, zise Tunde. În mod evident, reprezintă o posibilitate.

— Ce ar putea face un distrugător cuantic unei stele?

Fizicienii schimbară căutături între ei, niciunul nedorind să vorbească.

— Ar cauza o perturbaţie majoră în fotosferă, spuse Tunde. Este posibil chiar un impact asupra stratului superior al zonei convective. Totuşi prejudiciile de ansamblu ar fi minime.

— Emisia de radiaţii n-ar fi minimă, îl contrazise Nataşa. Ar fi extrem de periculoasă.

— Nu ar fi deloc o utilizare eficientă a distrugătorului cuantic.

— Ce altceva ar putea fi? întrebă Wilson străduindu-se să-şi

păstreze glasul egal şi calm.

Tunde desfăcu braţele într-un gest stângaci de îndoială.

— Noi avem bombe atomice cu funcţia de deviere a energiei, zise repede Nataşa. La fel au şi Dysonii. S-ar putea ca aceasta să fie o aplicare pe scară mare a procesului respectiv, alimentată chiar de stea.

— Planetele respective sunt la distanţa de o unitate astronomică de stelele lor primare, protestă Rafael. În unele cazuri la distanţe chiar mai mari. Vrei să spui că poate fi o armă cu fascicul?

— Doreaţi alternative… replică acuzator Nataşa.

— Reţeaua noastră de detectori a descoperit până acum treizeci şi opt de găuri-de-vierme în apropierea stelelor ţintă, anunţă Anna.

Degetul virtual al lui Wilson se îndreptă către iconul lui *Tokio.* Se opri. Se detestă, realmente *se detestă*, pentru că făcea asta. Totuşi atacul acesta era esenţial şi toate acţiunile pe care el le întreprindea azi puteau decide soarta Commonwealth-ului. Necesita informaţii în care să aibă încredere totală, ceea ce însemna ca sursa să fie cineva în care ştia că se poate încrede. Atinse iconul lui *Dublin.*

— Oscar?

— Salut, amirale.

— Trebuie să ştim ce iese prin gaura-de-vierme de lângă stea.

— Hisradarul detectează întoarceri conforme cu nave Dyson de clasele 4 şi 7. Am lansat două proiectile Douvoir ca s-o închidem.

— Ştiu, însă avem nevoie de confirmare. Survolează-o. Rămâi în hiperspaţiu, dar obţine-ne o imagine de rezoluţie înaltă a ceea ce fac nenorociţii acolo.

— Vrei să plecăm de pe orbita lui Hanko?

— Da, defensivele planetare se pot îngriji ca în apropiere să nu se mai deschidă alte găuri-de-vierme. Dacă tiparul invaziei se modifică, puteţi reveni imediat.

— Am înţeles, părăsim orbita imediat.

— Boongate raportează o gaură-de-vierme lângă steaua ei, anunţă Anna. Asta a fost ultima – sunt toate patruzeci şi opt. Indiferent despre ce ar fi vorba, Dysonii procedează identic în toate sistemele stelare pe care le-au invadat. Prin ele ies foarte multe nave.

— Navele Dyson trebuie să aibă nişte câmpuri de forţă al naibii de bune ca să opereze atât de aproape de o stea, comentă Rafael. Este groaznic de aproape.

— Clasa *Moscova* se poate apropia atât de mult? se interesă Wilson.

În mod automat, el presupusese că *Dublin* va avea necazuri dacă s-ar fi găsit în spaţiul real la numai o jumătate de milion de kilometri de o stea de clasă G.

— Da, încuviinţă Tunde, însă n-aş recomanda staţionarea prelungită într-un astfel de mediu. Nivelul de stres asupra câmpului de forţă ar duce neîndoios la supraîncărcare.

— Atunci acelaşi lucru trebuie să fie valabil şi pentru navele Dyson, observă Rafael.

— Evident.

— Ce vor să facă? şopti Wilson.

Mâinile lui virtuale rearanjară iconurile, iar displayul tactic al cabinetului se contractă puţin, ca să facă loc întoarcerii hisradar de la *Dublin.* La patru sute optzeci de mii de kilometri deasupra stelei lui Hanko, gaura-de-vierme Dyson îşi menţinea poziţia. Prin ea ieşiseră peste cincizeci de nave. Perechea de proiectile Douvoir lansate de Oscar se apropia rapid. Cu zece secunde înainte de impact, gaura-de-vierme se închise.

— Se deschide iarăşi, rosti Tunde care scana proiecţia. La douăzeci de milioane de kilometri depărtare.

— Proiectilele Douvoir au reconfigurat, zise Anna. Prin gaură nu iese totuşi nimic.

Întoarcerea hisradar a lui *Dublin* arăta şaizeci şi trei de nave Dyson care accelerau puternic din locul în care se materializaseră. Fiecare din ele lansa un pâlc de proiectile de mare acceleraţie şi globul de proiectile avea deja diametrul de cinci mii de kilometri. La periferia lui începură să pâlpâie explozii nucleare. Imaginea hisradarului le descompuse imediat în zigzaguri neregulate.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Wilson.

— Interferenţe, răspunse Oscar. Bombele atomice pompează în exterior impulsuri de energii exotice. Ne dau peste cap hisradarul.

— În tot cazul, făcu Tunde, este o funcţie de deviere a energiei pe care noi n-o deţinem. O inversiune directă la o stare exotică. Nataşa?

— Este desigur o posibilitate, rosti femeia părând mai degrabă intrigată decât alarmată. Nu-mi dau seama cum mai rămâne coerent mecanismul în condiţiile acestea.

— Scapi din vedere esenţialul, spuse Dimitri.

— Care anume? întrebă Nataşa cu politeţe tăioasă.

— Dysonii depun o mulţime de eforturi pentru a ne ascunde ceva ce se petrece deasupra stelelor.

Indică imaginea sosită de la *Dublin*, care arăta curbura vastă a stelei. Uniformitatea reprezentării era întreruptă de un nor pâlpâitor de particule argintii şi galbene care oculta mai bine de jumătate din suprafaţă.

— Aceasta este singura pată oarbă pentru senzori din tot sistemul stelar. Îndărătul interferenţei aceleia se întâmplă ceva ce Dysonii consideră foarte important pentru atacul lor.

— Dysonii generează şabloane de interferenţă identice în celelalte sisteme, anunţă Anna. Tiparul este constant.

— Oscar, rosti Wilson, trebuie să ştim ce ne ascund.

Spera că încordarea nu i se citea în glas. Dar dacă Dysonii aveau o armă egală ori chiar superioară distrugătorilor cuantici, atunci războiul acesta luase deja sfârşit. O mare parte din familia sa avea să plece cu navele de salvare ce se aflau în ultimele etape de asamblare la Los Vada. *Dacă va mai avea timp să ajungă la ele.* Presupunea că el va fi în siguranţă relativă la Îngerul Înalt, deşi numai Dumnezeu ştia încotro avea acesta să pornească.

— Am înţeles, zise Oscar. Senzorii standard sunt inutili atât de aproape de o stea. Ne apropiem.

— Baftă!

* * *

Prima vibraţie îl luă prin surprindere pe Oscar. Inima îi tresări instantaneu.

— Ce dracu-a fost asta?

Toţi ceilalţi ridicau capetele din cuşetele de zbor, privind în jurul cabinei. Oscar nu-şi putea imagina ce anume căutau. O fisură în carcasă prin care pătrundea vântul solar? Rahat! El ştiuse dintotdeauna – şi acceptase – că orice atac îndeajuns de puternic pentru a avea un impact fizic asupra navei stelare ar fi distrus-o pur şi simplu. Altă vibraţie străbătu nava, mai accentuat

de data aceasta… totuşi ei erau vii şi nevătămaţi.
— Îmi răspunde cineva?
— Cred că salvele de energie exotică din funcţia de deviere a energiei dinspre bombele lor atomice tocmai ne-au atins gaura-de-vierme, rosti Dervla. În tot cazul văd multe fluctuaţii neobişnuite în jurul frontului dinamic al undelor noastre de compresie.
— Grozav! făcu Oscar. O nouă ameninţare. Cât de rău ne poate afecta?
— Nu sunt sigură. În antrenamente n-am fost confruntaţi niciodată cu astfel de situaţii. Nu cred că ne poate străpunge limita.
O cutremurare îl făcu pe Oscar să se încordeze din tot corpul, când vibrară curelele cuşetei. Era ca şi cum ar fi mers cu o ambarcaţiune pe curenţii vijelioşi ai unui râu năvalnic de munte. Displayul holografic se clătină şi ochii lui se străduiră să focalizeze. Comută pe vederea virtuală, pentru informaţii primare. La timp. Următoarea vibraţie îi zgâlţâi trupul. În segmentul operativ îngust se auziră înjurături mormăite.
— Zece secunde până la formaţiunea de proiectile, anunţă Hywel.
Oscar îşi consultă grila de navigaţie. Zburau spre o stea cu o viteză de patru ori mai mare ca a luminii. Ar fi vrut să-i spună Dervlei ceva despre verificarea corectitudinii cursului lor, dar sâcâirea oamenilor în momente nepotrivite nu era marca unei conduceri de calitate. De aceea îşi lăsă viaţa în mâinile femeii.
Dervla purta *Dublin* într-o curbă prelungă către sudul solar al incursiunii Dysonilor, trecând pe lângă ei la altitudinea de patru sute de mii de kilometri deasupra stelei. Vibraţiile începură să se diminueze, pe măsură ce lăsară în urmă umbrela de explozii.
Imaginea hisradar căpătă mai multă definiţie, după ce IR activă programele de filtrare. Pulsaţiile de energie exotică erau afişate acum ca fronturi de undă circulare, negre, care păleau în timp ce se extindeau.
— Navele sunt tot acolo, spuse Hywel. Şi lansează proiectile într-un ritm fenomenal, chiar şi potrivit standardelor Dysonilor. Oh… Ia stai…
Imaginea se schimbă complet, când ceru ca IR să comute cu o sută optzeci de grade focalizarea principală.
— Ce-i asta?

În mijlocul proiecţiei, un punct singuratic se năpustea direct spre stea.

Oscar parcurse cifrele asociate.

— Dumnezeule, aia-i o acceleraţie de o sută de g-uri!

— Două minute până ajunge la corona, raportă Hywel. Ce-i asta?

— Nu ştiu, dar nu-mi place deloc. Wilson, ne recepţionezi datele hisradar?

— Da. Îl puteţi lovi cu un proiectil Douvoir?

— În niciun caz atât de aproape de o masă solară, răspunse Reuben. Curbura gravitaţională este prea accentuată.

— Are dreptate, încuviinţă Dervla. La distanţa asta, generatorul găurii noastre de vierme are probleme cu menţinerea integrităţii limitelor. Sunt enorm de multe distorsiuni gravitonice.

— Oscar, spuse Wilson, trebuie să ştim ce face obiectul acela. Nu poţi să ieşi din hiperspaţiu şi să-l observi cu senzori standard?

Oscar auzi cum în segmentul operativ se opriră brusc cel puţin două respiraţii.

— Am înţeles. Pregătiţi-vă pentru o observare senzorială completă.

— Cât de bun este câmpul nostru de forţă? întrebă Hywel în şoaptă.

— Poate să reziste la o asemenea apropiere, zise Teague, însă trebuie să evităm confruntarea cu navele Dyson.

— N-o să uit chestia asta, comentă Oscar sec. Bun, Dervla, scoate-ne din gaura-de-vierme. Hywel, scanare senzorială completă imediat ce am ieşit în spaţiul real.

— Am înţeles.

Lui Oscar îi fu imposibil să nu se încordeze din tot corpul, când propulsia superluminică deschise gaura-de-vierme şi *Dublin* ieşi în spaţiul real. Nu se petrecu nimic. Nicio lumină orbitor de albă, nicio căldură intolerabilă care să se reverse prin cabină. *La dracu. Sunt hipersensibil.* Clipi repede şi începu să examineze imaginile recepţionate de la senzori.

Senzorii vizuali arătau un univers compus din două jumătăţi. Una albă, cealaltă neagră. Pentru o clipă, bărbatului i se păru că revenise deasupra barierei de la Dyson Alfa, în *A doua şansă*, unde spaţiul era divizat în două secţiuni distincte. De data aceasta nu exista nimic pasiv în suprafaţa perfect albă aflată la

patru sute de mii de kilometri depărtare. Corona stelei era în mişcare permanent turbulentă, cu valuri şi talazuri ce radiau spre exterior o vijelie de particule; proeminenţe spectrale dansau peste gazul clocotitor, flexionându-se şi răsucindu-se în câmpul magnetic intens. Spaţiul de deasupra lor era presărat cu simboluri grafice de neon, care etichetau navele şi proiectilele Dyson.

— Ne-au reperat, anunţă Hywel. Proiectilele şi-au schimbat cursul. Accelerează la douăzeci.

— Cât avem la dispoziţie? întrebă Oscar.

— Cinci minute până ajung la distanţa nominală de angajare.

— Bun. Ce-i cu obiectul pe care l-au lansat în stea?

Imaginile se extinseră când Hywel urmări dispozitivul cu şi mai mulţi senzori. Continua să accelereze în corona cu 100 *g.* În urma lui, un siaj lung de plasmă învolburată se întindea pe mii de kilometri. Unde de şoc unduiau dinspre câmpul său de forţă protector, creând cercuri violete care erau destrămate instantaneu de vântul solar furios.

— Este un câmp de forţă foarte puternic, comentă Teague. Nu sunt sigur că am putea rezista în genul acela de mediu. A fost probabil construit special pentru zborul acesta.

— Totuşi ce fel de obiect trimiţi într-o stea? întrebă Hywel cu glas neliniştit.

— Unul rău, zise Reuben. Şi nu-mi pasă cât de bun îi este câmpul de forţă, fiindcă nu va supravieţui mult timp. Densitatea coronală creşte, iar viteza aceea va genera impacturi ce pot perfora orice.

— Dar nu există niciun fel de… începu Hywel. Aha, propulsia cu fuziune a încetat…

Oscar privi punctul negru ce sfredelea prin plasma de super-viteză. Îşi dădu seama că-şi ţinuse răsuflarea.

— Şi dacă-i un distrugător cuantic? întrebă el.

— În cazul acela vom fi probabil morţi, răspunse Reuben. Însă chiar în cazul în care câmpul lui de forţă rezistă până intră în raza cromosferei, efectul exploziei ar fi minim pentru Hanko. Dacă ai distrugători cuantici, îi utilizezi direct împotriva planetei. Nu-ţi reduci şansele, lansându-i în felul ăsta la distanta de o unitate astronomică.

Oscar aşteptă, în vreme ce obiectul fulgera în jos. Se întrebă dacă mai avea timp să-şi actualizeze copia de siguranţă. Probabil

că nu. O făcuse în cursul dimineţii şi decisese că, oricum, nu dorea probabil să-şi reamintească momentele acestea din *Dublin*. Deşi… ar fi trebuit oare să-i lase viitoarei sale încarnări un mesaj din prezent în care să-i spună că nu dorea să şi-l reamintească? O idee *idioată.*

— Îi dăm drumul, rosti Hywel încordat.

Oscar fu surprins să vadă că cea care se modifica era scanarea amprentei cuantice. Părea ca şi cum petale s-ar fi depliat din obiect, ovale gigantice lungi de o mie de kilometri de câmpuri cuantice modificate, care se suprapuneau şi se răsuceau. Începură să se rotească.

— Efectul magnetic creşte, avertiză Hywel.

Masivele linii de flux ale stelei se curbau în jurul aripilor cuantice efemere. Plasma le urmă, târâtă într-un vârtej alungit care spirala împrejurul siajului rigid al obiectului.

— Ce dracu mai e şi *asta*? întrebă Dervla încet şi neliniştită.

— Wilson? rosti Oscar. Cineva de la Proiectul Seattle are vreo opinie?

Efectul cuantic care radia din obiect avea diametrul de cinci mii de kilometri. Începea să accelereze. Nodul pe care-l stârnea în corona era vizibil pentru senzorii optici cu filtre masive ai lui *Dublin.*

— Nu încă, răspunse amiralul.

— Căpitane, interveni Reuben, proiectilele Dyson se apropie. Dacă va trebui să le facem faţă şi în acelaşi timp să ne apărăm de vreo lovitură energetică din partea obiectului, s-ar putea să avem necazuri.

— Lansează o salvă de contra-proiectile, ordonă Oscar. Trebuie să rămânem pe loc şi să raportăm ce se întâmplă.

Ştia că era vital.

— Un minut până la atingerea coronei superioare, anunţa Hywel. Are un impact al dracu’ de mare asupra vântului solar.

— Eşti sigur că nu poate supravieţui impactului?

— Nu ştiu. S-a schimbat foarte mult şi fluctuaţiile cuantice din nucleu sunt masiv alterate. De acum nu mai sunt sigur ce poate fi.

— Ce vrei să spui?

— S-ar putea să nu mai fie materie pură. Distorsiunea aia este foarte stranie. Pare să încorporeze câmpul de forţă, iar amprenta cuantică… n-am mai văzut niciodată aşa ceva.

Când Oscar consultă proiecţia senzorilor, aripile rotitoare ale obiectului aveau anvergura de şapte mii de kilometri. Displayul secţiunii operative le suprapunea ca elipse negre pe fundalul coronei. Plasma se zvârcolea în jurul lor, propulsând vortexuri dense ce ţâşneau în spaţiu, disipându-se pe măsură ce se ridicau. Scara efectului era demoralizatoare.

— Dacă nu-i materie, atunci ce este?

— Cred că un fel de nod energetic. Nu sunt sigur. Are un efect neobişnuit asupra proprietăţilor masei din jur.

Obiectul Dyson spirala în jos în corona. Era ca şi când ai fi privit o cometă ce lovea atmosfera unei planete U-congruente. Stratul exterior al stelei, cu o temperatură de un milion de grade, fu perforat într-un penaj înfoiat ce se ridică mai sus decât oricare proeminenţă. Cataracte de plasmă de dimensiunea unor continente se curbară spre înapoi şi în jos, doar pentru a fi distorsionate de fluxul magnetic răsucit. Un al doilea penaj se înălţă în miezul primului, cromosfera mai rece străduindu-se să scape de deformarea uimitoare produsă de impactul obiectului.

— Să dea dracii… mormăi Oscar.

— La ce le-a ajutat asta? se miră Dervla.

— Efectul cuantic este funcţional şi creşte, raportă Hywel. Obiectul agită corona, probabil şi fotosfera. Este îndeajuns de mare.

— Menţine rana deschisă, murmură Oscar. (Pata de pe suprafaţa stelei se distingea în aproape toate spectrele: cuantic, magnetic, vizual.) Radiaţiile, rosti el apăsat. Hywel, cum este emisia de radiaţii?

— Creşte şi e rapidă. Hristoase! Căpitane, trebuie să plecăm de-aici, suntem chiar deasupra ei.

— Susţin plecarea, spuse Reuben. Un minut până la angajarea de către proiectile.

— Dervla, du-ne la un sfert de milion de kilometri, sus şi-afară.

— Am înţeles.

Dublin intră în hiperspaţiu pentru treizeci de secunde, timp necesar în principal pentru confirmarea de Dervla a poziţiei lor relative înainte de a ieşi din nou din gaura-de-vierme.

Când senzorii navei se aliniară pe zona lovită, turbulenţa din corona era un con strâns care revărsa jeturi din vârful său deschis. Îl puteau vedea cum creşte.

— Obiectul continuă să fie activ acolo, zise Hywel. Fluctuaţiile

cuantice se înregistrează la acelaşi nivel ca înainte. Activitatea magnetică creşte – blestemăţia sugrumă liniile de flux ca un garou.

— Oscar, rosti Wilson, Tunde şi Nataşa cred că vedem o bombă-flamă în acţiune.

— Poftim? făcu bărbatul surprins. Vrei să spui că-i ceva de felul celei utilizate pe Far Away?

— S-ar putea, răsună perfect inexpresiv glasul lui Wilson. Perturbările din corona produc o descărcare gigantică de particule, care creşte. Radiaţiile vor satura pe Hanko şi nu avem nicio idee cât vor dura. Flama de pe Far Away a durat mai bine de o săptămână. Biosfera nu va supravieţui la aşa ceva.

— Futu-i maica mă-sii…

În ciuda catastrofei ce confrunta planeta pe care el ar fi trebuit s-o apere, Oscar încerca să se gândească cum obţinuseră Dysonii o bombă-flamă. Cumva, Starflyer trebuie să le fi oferit informaţiile despre construirea ei. *Oare asta transmisese antena de pe A doua şansă?*

— Vor steriliza toate sistemele stelare pe care le invadează, urmă Wilson. Vom fi nevoiţi să evacuăm patruzeci şi opt de planete.

— Şi asta-i numai pentru azi, mârâi Reuben.

— Ce facem? întrebă Oscar. Tunde şi Nataşa cred că un distrugător cuantic ar avea efect împotriva bombei-flamă?

— Nu ştim. Dar va trebui să aflăm. Vrem s-o apropii pe *Dublin* de stea cât mai mult şi să lansezi un distrugător cuantic în flamă. Reglează-l la raza de efect maxim.

— Am înţeles.

— Domnule amiral, rosti Reuben, dacă foloseşti un distrugător cuantic împotriva unei stele aflată în faza asta, nu faci decât să sporeşti cantitatea de energie pompată de ea spre exterior. Va amplifica practic potopul de radiaţii.

— Pricepem asta, Reuben, răspunse Nataşa, însă chiar la raza de efect maxim, conversia masă-energie a unui distrugător cuantic are o durată foarte scurtă şi dacă stinge bomba-flamă, atunci doar jumătate de planetă va fi expusă radiaţiilor. Nu avem de ales. Va trebui să ne rugăm ca acţiunea aceasta să aibă succes.

— Am înţeles.

— Bine, spuse Oscar. Reuben, armează un distrugător cuantic

şi reglează-l la rază de efect maxim. Îmi încarc codul de autorizare. Hywel?

— Introdus, anunţă secundul.

Vederea virtuală a lui Oscar îi arătă că un distrugător cuantic devenise activ.

— Mulţumesc. Dervla, du-ne cât poţi de aproape. N-avem mult timp.

— Da, domnule.

— Putem supravieţui cinci secunde la distanţa de o sută de mii de kilometri, rosti Teague.

— Atunci acolo mergem. Hai să-i dăm drumul, oameni buni!

* * *

— Mark, trebuie *neapărat* să integrăm regulatorii pentru şuntarea fluxului.

Thame se străduia să-şi păstreze glasul calm şi egal, însă stresul era prea mare; se simţea în croncănitul bărbatului care funcţionase ultimele patruzeci de ore fără să doarmă şi ingurgitând prea multă cafeină. Un bărbat care devenea disperat. Navele de război Dyson se masau nu departe de *Exploratoarea.* O bombă-flamă cobora în steaua lui Wessex. Începutul sfârşitului rasei umane se derula imediat în exteriorul lor.

Fără presiuni.

Mark nu se sinchisi să răspundă. Nu cuteza să se concentreze asupra a altceva decât munca sa. Câmpul vizual îi era pe jumătate acoperit de pete roşii ca sângele. Mâinile îi tremurau. Desigur tremurăturile nu erau evidente; el se afla într-un costum spaţial cu mănuşi groase ce se terminau prin burice micosensibile. Docul de asamblare a fregatei se găsea în vid, gata oricând de lansare, de a trimite nava să se alăture bătăliei. Atât doar că regulatorii tot nu funcţionau corespunzător. Mark lucra acum la alimentarea energetică, pe cadrul de lângă una dintre cele nouă unităţi. Toate cablurile de mare capacitate erau cuplate la alimentarea energetică şi verificate, iar el parcurgea programul de management. Vederea virtuală îi era acoperită de linii de text verde-deschis, care se derulau la nesfârşit şi bărbatul le modifica pe măsură ce treceau mai departe. Lucra exclusiv din instinct, folosind ecourile amintirilor sistemelor de alimentare

energetică pe care le depanase în trecut, soluţii simple şi patch-uri stocate în fişiere vechi din inserţii, pe care le edita în instrucţiuni noi, reformatând şi modelând software-ul în ceva despre care pur şi simplu simţea că va funcţiona.

— Scuză-mă că te deranjez, Mark, dar ne poţi oferi vreo estimare de timp? rosti Nigel Sheldon.

Glasul îi era mult mai stăpânit decât al lui Thame, totuşi se simţea nevoia arzătoare a unui răspuns.

— Încerc, scânci Mark. ÎNCERC!

Vederea i se înceţoşă complet, când lacrimile îi inundară ochii. Clipi repede, alungându-le. Ultimele linii verde-luminos i se derulau în vederea virtuală. Introduse un patch pe care-l scrisese pentru a monitoriza prin feedback directivele de siguranţă anticiclu pentru autoculegătoarele din Valea Ulon. Când îi ceru programului să ruleze, putu simţi izul de umezeală şi parfumul dulce al viţelor-de-vie.

Ceva se schimbă din roşu în verde.

— Merge! răcni Thame. Secvenţa de iniţiere a alimentării a fost activată. Mark, ai făcut-o, să-mi bag picioarele!

În faţa vizorului lui Mark, ledurile roşii de pe carcasa alimentării cu energie se înverzeau. Un tremur de uşurare îi străbătu tot corpul. E-majordomul direcţionă copii ale programului în toate regulatoarele de alimentare energetică din fregată.

— Excepţional, îl bătu Dutton-Smith pe umăr. Haidem!

Mark nu se clinti. Nu putea. Muşchii i se rigidizaseră. Se ghemuia în poziţia de fetus.

— Bine, Mark, rosti cu blândeţe Dutton-Smith.

Îşi trase şeful afară din spaţiul strâmt în care se târâse. Imediat ce ieşiră, un braţ-manipulator masiv glisă secţiunea carcasei la locul ei. IR a docului de asamblare fixă opt secţiuni identice peste celelalte regulatoare de flux ale fregatei.

Dutton-Smith se ţinu strâns de grilă, care se retrase lent de lângă *Caribda*, ţinând forma inertă a lui Mark departe de punţile ombilicale, pe măsură ce se telescopau. Fregata lunecă pe lângă ei lin, fluid, în spaţiul cosmic. Nu existau jeturi de evacuare, nici rachete primitive care să bubuie flăcări din duze evazate, ci *Caribda* se deplasa direct prin manipulare gravo-spaţială. Fuzelajul perfect negru ocultă câteva steluţe palide. Apoi dispăru.

* * *

Răspunsul navelor de clasă Marină a oamenilor faţă de începutul celei de-a doua incursiuni se potrivea cu predicţiile lui LuminăDimineaţăMunte. Proiectilele lor şi armele cu fascicule erau perfect adecvate pentru protecţia planetelor în sistemele stelare, dacă el şi-ar fi deschis iarăşi găurile-de-vierme pe orbite apropiate. În loc de aşa ceva, îşi trimise flotilele la mare distanţă de planetele colonizate de oameni. Aceştia lansară imediat proiectilele superluminice, dar timpul lor de zbor îi îngădui lui LuminăDimineaţăMunte să aducă sute de nave înainte să fi existat măcar un singur pericol de interceptare. Când proiectilele se apropiau într-adevăr, el deplasa poziţiile găurilor-de-vierme şi continua să reverse nave prin ele.

După ce văzu că dispersarea flotei se derula conform planificării, LuminăDimineaţăMunte începu etapa a doua.

Găuri-de-vierme se deschiseră cât mai aproape de stelele sistemelor invadate. Raze puternice de lumină ţâşniră prin ele, scăldând asteroizii şi echipamentele de pe orbita găurii-de-vierme interstelare de la punctul de escală aflat la jumătatea drumului. Nave fură trimise prin ele spre mediul periculos şi formară un perimetru protector. Aşa cum prevăzuse, oamenii nu se gândiseră să amplaseze defensive în jurul stelelor lor.

LuminăDimineaţăMunte începu să-şi lanseze maşinile de perforare a coronei spre cele patruzeci şi opt de stele noi. Navele de acoperire declanşară strategia de interferare.

La o singură stea, Hanko, oamenii trimiseră o navă stelară să investigheze. LuminăDimineaţăMunte nu putu decât să privească şi să aştepte. Maşinile de perforare a coronei erau aparatele cele mai automatizate pe care le construise vreodată. Îi era imposibil să plaseze vreodată un grup de stabili în una dintre navele micuţe, aşa că trebuia să se bizuie exclusiv pe echipamentele electronice, ceea ce-l îngrijora.

În secolele dinainte ca bariera să-i întemniţeze, câţiva stabili rivali dezvoltaseră propriile lor versiuni ale tehnicii de perforare a coronei. Niciunul n-o putuse testa vreodată, deoarece ar fi însemnat exterminarea vieţii Prime de pe planeta natală. Totul rămăsese la nivel teoretic timp de peste o mie de ani, când se sfârşise întemniţarea.

Când eliminase celelalte grupuri de stabili,

LuminăDimineaţăMunte fusese *surprins* că unii aveau deja maşini de perforare a coronei. Investigarea gândurilor lor ce se stingeau arătase că fuseseră îngrijoraţi de dominarea lui şi consideraseră că maşinile ar fi fost ultimul inhibitor. După ce deschisese găuri-de-vierme în alte sisteme stelare, LuminăDimineaţăMunte începuse un proiect de cercetare comprehensiv, lansând diversele modele de maşini de perforare a coronei de care dispunea, observând rezultatele şi utilizându-le pentru a rafina designul. Fusese *încântat* să descopere că propriul său design se număra printre cele mai bune.

Acum privea perforările care evoluau în flame solare ce propulsau nori vaşti de particule radioactive care aveau în scurt timp să învăluie planetele Commonwealth. Toate formele de viaţă non-Prime de pe planetele respective urmau să moară. Era soluţia cea mai simplă şi mai eficientă la problemele cu care se confrunta. LuminăDimineaţăMunte suferise piedici neaşteptate când începuse să-şi crească recoltele pe cele 23 de planete noi. Seminţele germinau, dar apoi vlăstarele tinere sufereau de molime necunoscute şi se vestejeau. Molimele difereau de la planetă la planetă şi adesea de la un continent la altul.

Cauza lor îi fu oferită în mod neaşteptat de datele pe care le extrăsese de la sursele umane. Bacteriile din sol difereau peste tot... şi erau non-Prime. Un aspect de care nu-şi dăduse seama, însă care era evident priv*ind retrospectiv.* În plus existau o mulţime de spori şi viruşi, microorganisme şi insecte care consumau plantele Prime, ori li se împotriveau. Oamenii contracarau problema respectivă prin culturi terestre modificate genetic, care puteau creste pe nou-dobânditele lor planete. Ei îşi modificau plantele de simbioză alimentară în versiuni non-terestre; recoltele arătau la fel, dar funcţiile lor biochimice celulare difereau în mod subtil. Nimic ce era omenesc nu-l mai uimea *de acum* pe LuminăDimineaţăMunte; totuşi nu putea înţelege cum îşi trădau cu atâta uşurinţă moştenirea biologică. Oare integritatea evoluţiei lor nu însemna nimic pentru ei? Se părea că nu.

Nava oamenilor de la Hanko efectuase un salt, îndepărtându-se de flama care creştea, dar reveni, ivindu-se atât de aproape de stea, încât LuminăDimineaţăMunte avea dificultăţi în a o urmări. Un senzor din navele lui acoperire detectă un impuls de energie electromagnetică ce putea să fi provenit de la nava

oamenilor, care lansase un obiect cu propulsie cu fuziune. După aceea nava sări din nou în hiperspaţiu. LuminăDimineaţăMunte aşteptă să vadă ce se va întâmpla. Nu-şi putea închipui o armă capabilă să distrugă o maşină de perforare a coronei.

După ce radiaţiile flamei aveau să pârjolească cele patruzeci şi opt de planete noi, curăţindu-le complet de formele lor de viaţă străină şi antagonistă, LuminăDimineaţăMunte avea să introducă pe toate forme de viaţă Prime. Acela avea să fie adevăratul început al primaformării galaxiei. Întrucât culturile le erau moarte şi în stare de putrefacţie, oamenii aveau să fie siliţi să-şi părăsească planetele, lăsându-şi în urmă echipamentele industriale valoroase. Dacă optau să rămână şi să lupte pentru păstrarea planetelor moarte, flotele erau pregătite să le copleşească defensivele fără niciun risc în sine. Aceasta era o metodă *economică* de incursiune. LuminăDimineaţăMunte cheltuise un volum exagerat de resurse pentru reconstruiri şi recuperări din ruinele conflictelor derulate pe cele 23 de planete noi, ca şi pentru contracararea sabotajelor de gherilă. Echipamentele oamenilor şi tehnologiile erau utile, însă *plătea* un *preţ* prea mare pentru dobândirea lor. Iar a doua incursiune includea planeta Wessex din 15Mari, cu vastele ei facilităţi industriale. De data aceasta LuminăDimineaţăMunte nu avea să fie înfrânt.

Violenţa exploziei fu extraordinară. LuminăDimineaţăMunte crezu că senzorii navelor sale se defectaseră simultan. Suprafaţa soarelui lui Hanko palpită. Un crater titanic apăru în fotosferă şi copleşi flama ce continua să se înalţe. Din centru, o gigantică sferă de plasmă ţâşni în sus, ca şi cum steaua ar fi dat naştere unui prunc. Radiaţiile dure din centrul exploziei perforară fără greutate câmpurile de forţă ale tuturor navelor pe care LuminăDimineaţăMunte le trimisese pentru a asigura acoperire, vaporizându-le instantaneu.

Pentru o clipă LuminăDimineaţăMunte nu ştiu ce se petrecea cu steaua lui Hanko. Când redeschise gaura-de-vierme la cinci milioane de kilometri depărtare şi extinse precaut senzori prin ea, văzu că peretele craterului din fotosferă colapsa, expediind o undă circulară care gonea peste suprafaţa stelei. Sfera de plasmă se separase de corona şi se năpustise în spaţiul cosmic cu viteză aproape relativistă, dilatându-se rapid. LuminăDimineaţăMunte nu mai putu să detecteze flama în

mijlocul conflagraţiei ce se dezlănţuise în corona. De asemenea, nu exista nicio indicaţie asupra efectului cuantic produs de maşina sa.

LuminăDimineaţăMunte fu şocat de scara evenimentului. Nu ştiuse că oamenii dispuneau de o armă atât de puternică. Erau mult mai periculoşi decât suspectase vreodată. Pentru prima dată de la desfiinţarea barierei, începu să pună sub semnul întrebării oportunitatea acţiunilor sale.

* * *

— Funcţionează, rosti Tunde cu un rânjet prudent pe chip. Flama a fost stinsă.

— Sub o descărcare şi mai mare de radiaţii, preciză Rafael.

Toţi cei din cabinet erau cu ochii aţintiţi la imaginile provenite de la senzorii lui *Dublin*, care se afla la zece milioane de kilometri de steaua lui Hanko. Wilson privi undele leneşe ce se răspândeau peste corona după detonarea distrugătorului cuantic, apoi sesiză dimensiunile lor şi-şi dădu seama că nu erau deloc leneşe. Protuberanţele stelei se zbăteau sălbatic o dată cu oscilaţiile câmpului magnetic. La două milioane de kilometri deasupra depresiunii care se disipa, sfera de plasmă atinsese diametrul lui Saturn şi se răcea rapid. Coeziunea ei se destrăma, îngăduindu-i să scuipe râuri efemere de ioni cu strălucirea unei cozi de cometă. Emisia de radiaţii dure din centrul exploziei se reducea de asemenea. Deşi aflat la zece milioane de kilometri, câmpul de forţă al lui *Dublin* fusese supus unui stres uriaş pentru a menţine coeziunea sub impact.

— Dar de scurtă durată, replică prompt Tunde. Iar în cazul de faţă legea pătratelor inverse funcţionează în avantajul nostru. La urma urmelor, Hanko se află la o unitate astronomică depărtare.

— Nu exista alternativă, spuse Nataşa. În felul acesta planetele capătă o şansă la supravieţuirea biologică pe ansamblu.

— Ştiu, încuviinţă Rafael posac. Scuze… dorisem o soluţie cât mai puţin vătămătoare pentru noi.

— Este totuşi o soluţie, zise Wilson. Şi unica pe care o deţinem. Anna, vreau ca navele stelare să lanseze distrugători cuantici către toate flamele. Să le stingă.

— Da, domnule. Nouă sisteme stelare din patruzeci şi opt nu

sunt acoperite de nave stelare.

Păru tulburată că trebuia să-i reamintească asta.

— La dracu'! Trimite nave de oriunde poţi.

— Comanda flotei calculează chiar acum rutele de zbor cele mai rapide.

Displayul tactic al cabinetului arăta nave ce intrau în hiperspaţiu pentru a-şi părăsi orbitele planetare. Wilson îşi îngădui să creadă că toate vor sosi la timp, că distrugerile provocate de radiaţiile flamelor vor fi minime. Ştia însă că chiar dacă lucrurile ar fi stat aşa, chiar dacă majoritatea biosferei de pe toate planetele ar fi supravieţuit, locuitorii lor ar fi dorit să plece. Oamenii ar fi fost terifiaţi şi pe bună dreptate. Un potop de refugiaţi s-ar fi abătut asupra celeilalte părţi a Commonwealth-ului. Guvernele planetare n-ar fi reuşit să facă faţă; cazarea şi susţinerea refugiaţilor de pe 23Pierdute continuau să prezinte probleme uriaşe.

— Nu putem închide reţeaua TSC? întrebă Preşedinta.

Nigel Sheldon tot nu revenise. Imaginea lui staţionară dăinuia în cabinet aidoma unei fantome care asista la desfăşurarea discuţiilor. Wilson începuse să se întrebe dacă nu cumva şeful Dinastiei gonea spre nava lui de salvare.

— Îmi răspunde cineva? insistă Doi.

— Va trebui să blocăm orice gen de evadare în masă panicată de pe planetele supuse atacului. Restul Commonwealth-ului nu va reuşi să facă faţă populaţiei de pe patruzeci şi opt de planete. Mă îndoiesc chiar şi dacă TSC-ul poate să transporte aşa mulţi oameni.

— Dacă oamenii rămân, vor suferi boli de radiaţii. Nu-i puteţi obliga să îndure aşa ceva şi în tot cazul eu nu voi aplica silit o asemenea acţiune.

— Nimeni din interiorul unui câmp de forţă nu va fi vătămat.

— Dar cei din afara câmpurilor de forţă?

— Primim rapoarte că gările TSC s-au închis pe majoritatea planetelor atacate, anunţă Rafael.

— Poftim?!

— Se pare că Wessex şi-a retezat toate legăturile cu spaţiul de fază II.

Atât Wilson, cât şi Doi se întoarseră către imaginea lui Nigel Sheldon. Wilson încercă să expedieze un mesaj la adresa privată de nivel II de unisferă a şefului Dinastiei, însă îi fu respins.

— La dracu'! Ce faci?

— Cred că utilizează găurile-de-vierme TSC pentru a interfera cu ale Dysonilor, spuse Rafael.

— Avem informaţii în privinţa asta? o întrebă Wilson pe Anna.

— Domnule amiral, zise Dimitri, cu tot respectul, dar în clipa de faţă problema aceasta nu este relevantă. Trebuie să vă concentraţi asupra Porţii Iadului şi a felului în care poate fi scoasă din funcţiune. Atâta timp cât Dysonii păstrează capacitatea de a deschide găuri-de-vierme în spaţiul Commonwealth, ei pot arunca serii întregi de bombe-flamă în oricare dintre stelele noastre. Tocmai le-am arătat că deţinem arme apocaliptice şi avem destule dovezi că ei desfăşoară un pogrom împotriva noastră. Replica lor va fi rapidă şi letală. Trebuie să-i opriţi. În ora următoare se va decide dacă va mai exista măcar un Commonwealth prin care să se deplaseze oamenii.

Wilson aprobă încet din cap şi-şi începu exerciţiul respiratoriu de feedback profund. În liniştea nenaturală îşi simţea mâinile tremurând. Refugiaţii fuseseră o diversiune clasică de schimbare a subiectului. Adevărul era că nu dorea să ia el următoarele decizii. *Este prea mult să-i ceri unei singure persoane. Nu sunt pregătit.* Un chicotit mic, autodispreţuitor, îi scăpă printre buze, declanşând privirile întrebătoare ale celor din jur. *De fapt*, *cât de mult timp cere pregătirea respectivă? Eu am dispus de trei sute de ani, ce dracu'.*

— Anna, anunţă-le pe *Cairo* şi *Bagdad* să zboare direct spre Poarta Iadului. Vor folosi distrugătorii cuantici împotriva facilităţilor Dyson de acolo. Vreau distrugerea câmpurilor de forţă şi a generatorilor porţii.

— Am înţeles.

Începu să transmită instrucţiuni către comanda flotei.

Wilson studie displayul tactic. După ce decisese să accepte responsabilitatea, deciziile şi ordinele erau de fapt perfect logice şi uşor de luat. Inima reîncepuse să-i bată normal în piept.

— Cât va dura? întrebă Doi.

— Vor avea nevoie de trei zile ca să ajungă până acolo, ceea ce s-ar putea, sau nu, să fie prea mult. Deşi nu se pot apropia de Poarta Iadului, îi pot detona steaua cu distrugătorii cuantici. Asta ar trebui să-i afecteze serios pe Dysonii staţionaţi acolo.

— Da, încuviinţă Doi cu un ton înfrânt, de parcă totul s-ar fi

sfârşit.

Wilson nu dorea s-o privească. Dacă Dysonii începeau să lanseze bombe-flamă spre celelalte stele, Commonwealth-ul era deja înmormântat. Ei dispuneau de trei zile pentru a implementa acţiunea respectivă. Le-am *oferit trei zile.*

Displayul tactic îi arăta distrugători cuantici care detonau pentru a stinge bombele-flamă deja active. Combinaţia dintre flame şi explozii trimitea torente letale de radiaţii către neajutoratele planete Commonwealth.

— Anunţaţi autorităţile planetare, rosti Wilson obosit. Să-i avertizeze pe oameni să se adăpostească.

— O fac deja, zise Rafael. Îmi pare rău, Wilson, dar este o acţiune pe care trebuie s-o întreprindem.

— Da.

Inspiră adânc şi se uită din nou la displayul tactic, la radiaţiile ce ţâşneau din exploziile distrugătorilor cuantici, care aveau să ducă finalmente la moartea a milioane de oameni. Din ordinul lui…

* * *

— O zi proastă, murmură Nigel Sheldon, care continuă spre şi mai proastă.

Mentalitatea lui extinsă lunecă în matricele care controlau generatoarele de găuri-de-vierme TSC. Traficul gării fusese închis în urma ordinului său anterior, golind găurile-de-vierme. Deconectă opt dintre ele de porţile lor îndepărtate şi le trase ieşirile în sistemul Wessex. Senzorii de deasupra planetei 15Mari îi localizară găurile-de-vierme Dyson. Peste trei mii de nave pătrunseseră deja. Dysonii lansaseră de asemenea o bombă-flamă în steaua locală. *Tokio* expediase un distrugător cuantic pentru a o stinge.

— O să pierdem dracului toate recoltele de pe planetă, mormăi Alan Hutchinson. Câmpurile de forţă vor proteja Narrabri, însă continentele sunt complet expuse.

— Ştiu.

Distrugătorul cuantic detonă.

— Să-mi bag picioarele! scuipă Alan Hutchinson. (Senzorii arătau nivelul de distrugeri abătut asupra stelei de armele Dysonilor şi ale oamenilor.) Asta a cvadruplat emisiile de radiaţii.

Nici nu trebuie să mai facă altceva decât să tragă bombe-flamă în noi. Soluţia-i la fel de letală ca şi problema.

— Stai aşa, Alan, poate că reuşesc să opresc asta.

Nigel urmărea *Caribda* prin intermediul unui canal direcţional de teledetecţie creat de propulsia navei. Fregata se apropia rapid de o gaură-de-vierme Dyson, dar nu apărea pe niciun hisradar din sistem. *Să sperăm că nici Dysonii n-o pot vedea.*

— Eşti gata? îl întrebă pe Otis.

— Da, tată.

— Îi dăm drumul.

Nigel emise un flux de instrucţiuni în generatoarele de găuri-de-vierme pe care le comanda. De data aceasta nu mai avea nevoie de IC. TSC modernizase IR-urile Wessex pentru a manipula în mod agresiv găurile-de-vierme cu capete deschise.

* * *

LuminăDimineaţăMunte privi cum navele oamenilor îşi lansară superbombele în stelele în care introdusese maşinile de perforare a coronei. În toate cazurile, exploziile masive îi eliminară maşinile. Nu se aşteptase la asemenea represalii. Dacă oamenii deţineau asemenea arme, de ce nu le utilizaseră împotriva punctului de escală intermediară sau chiar împotriva planetei sale natale? Oare *etica* lor îi împiedica s-o facă?

Una dintre găurile sale de vierme din sistemul Wessex fu supusă brusc la interferenţe exotice, când fu secţionată de opt găuri-de-vierme ale oamenilor. LuminăDimineaţăMunte se aştepta la asta; devie energie de la extractorii de flux magnetic de rezervă pentru a ajuta stabilizarea găurii-de-vierme. După ce analizase natura ultimului atac al oamenilor, considera că îi putea contracara eficient. Modificase bineînţeles mecanismele generatoare, pentru a fi mai puţin susceptibile la suprasarcinile ce cauzau instabilităţi. Mii de grupuri de stabili îşi focalizară atenţia asupra găurii-de-vierme, pregătiţi să răspundă la orice tipar de interferenţe ce ar fi afectat structura exotică.

Nu apăru niciunul. Era ceva diferit. Găurile-de-vierme ale oamenilor se contopeau cumva cu ale sale, iar inputul lor de energie ajuta la menţinerea fisurii prin continuumul spaţio-temporal. Pentru un moment LuminăDimineaţăMunte nu înţelese nimic. Apoi îşi dădu seama că nu mai putea să închidă gaura-de-

vierme. Oamenii injectau în ea atât de multă energie, încât stabilizau structura şi în acelaşi timp blocau ieşirea din sistemul Wessex. Exista o gaură ce se deschidea direct în punctul de escală intermediară, pe care el n-o controla.

LuminăDimineaţăMunte încercă să introducă instabilităţi, inducând rezonanţe şi modificând frecvenţele energetice. Oamenii îi contracarară cu uşurinţă toate acţiunile. Senzorii localizară un proiectil relativist care gonea către ieşirea găurii-de-vierme. LuminăDimineaţăMunte ranforsă câmpul de forţă care acoperea ieşirea şi începu să retragă navele abia ieşite, adunându-le în formaţiune defensivă. Consolidă şi câmpurile de forţă din interiorul punctului de escală intermediară. Se pregătise pentru o explozie relativistă de felul celei produse ultima oară când oamenii reuşiseră o lovitură. Avariile ar fi trebuit să fie minime.

O navă stelară se materializă *în interiorul* câmpului de forţă care acoperea ieşirea găurii-de-vierme. Era dificil de detectat, întrucât fuzelajul complet negru absorbea toate radiaţiile electromagnetice. LuminăDimineaţăMunte îi află existenţa numai pentru că oculta parţial siajele propulsiilor propriilor sale nave din exterior. Apariţia ei nu fusese avertizată de nimic, nu existase o undă de distorsiune cuantică superluminică detectabilă, care era amprenta navelor şi proiectilelor oamenilor. Ei construiseră ceva nou.

Nava înaintă rapid în ieşirea găurii-de-vierme şi LuminăDimineaţăMunte comută în generator toate sursele energetice disponibile, într-o ultimă şi disperată încercare de a destabiliza gaura-de-vierme. Nu se întâmplă nimic; structura găurii-de-vierme rămase perfect constantă, în timp ce oamenii respingeau valurile energetice. LuminăDimineaţăMunte îşi adună propriile nave în jurul generatorului, pregătite de tragere. Senzorii erau de asemenea aliniaţi în tentativa de a afla ceva despre natura noii propulsii.

Nava oamenilor ieşi din gaura-de-vierme. Navele lui LuminăDimineaţăMunte traseră în intrus cu toate armele cu fascicule de care dispuneau şi acesta dispăru.

* * *

— Soseşte al doilea lot de bombe-flamă, raportă Anna.

— Iisuse! exclamă Wilson. (Displayul îi arăta ieşirea a peste treizeci de bombe noi ce accelerau cu 100 *g* spre stelele-ţinte.) Nataşa?

— Dacă nu le puteţi intercepta cu proiectilele Douvoir, loviţi-le cu distrugători cuantici.

— Nenorociţii dracu'! Wilson încuviinţă către Anna: Autorizează acţiunea – adu acolo toate proiectilele Douvoir pe care le avem în proximitate. Unele trebuie să poată lovi o bombă-flamă.

— Am înţeles.

— Unul dintre noi îşi va termina superarmele înaintea celuilalt, rosti Dimitri. Atunci se va decide cine învinge azi.

— Atunci se va decide cine învinge definitiv, interveni Rafael.

— Da, amirale.

Imaginea lui Nigel reînvie.

— Am făcut ce am putut, spuse el. În următorul sfert de oră ar trebui să vedem un rezultat.

Wilson controlă rapid secţiunea Wessex a displayului tactic. O gaură-de-vierme Dyson dispăruse. *Una!*

— Ce ai făcut?

— Am trimis o navă spre Poarta Iadului.

Wilson o privi pe Anna şi apoi pe Rafael; ambii arătau la fel de derutaţi.

— Ce fel de navă? se interesă Dimitri pe un ton fascinat.

— Una de război. Puternic înarmată.

— Cu ce? întrebă Nataşa.

— Un distrugător cuantic avansat.

— „Avansat"?

— O să vedeţi.

Făcu o pauză, după care adăugă:

— Dacă va funcţiona...

* * *

LuminăDimineaţăMunte nu putea să detecteze nava oamenilor nicăieri în interiorul sistemului escalei intermediare. Majoritatea senzorilor săi nu înregistraseră nimic la ieşirea ei din gaura-de-vierme. Imaginile vizuale, care erau cele mai puternice şi mai informative, arătau un ovoid negru care absorbea lumina. Nu exista nicio amprentă cuantică, nimic pe detectorul masic.

Încă mai derutant şi alarmant, nu se detecta nicio gaură-de-vierme. Indiferent ce anume inventase clasa de savanţi a oamenilor, diferea radical de tot ce folosiseră anterior.

LuminăDimineaţăMunte se întrebă ce va face nava. În mod inevitabil era un soi de atac. Nu putea să priceapă motivul pentru care oamenii nu declanşaseră o superbombă imediat după ce nava lor ieşise prin gaura-de-vierme. Ce ar fi putut fi mai distrugător decât aşa ceva? Cu siguranţă, o proporţie însemnată de echipamente şi nave din punctul de escală intermediară ar fi fost distruse, ba până şi gaura-de-vierme interstelară ar fi fost ameninţată.

De ce oare nu-i înţelegea niciodată cu adevărat pe oameni?

Senzori de pe câteva platforme de armament de pe orbita stelei detectară o sursă magnetică puternică ce emitea de nicăieri, la o sută de mii de kilometri deasupra coronei. LuminăDimineaţăMunte amplasase patru mii de astfel de platforme în jurul stelei, pentru a-i proteja extractorii de flux magnetic. Fără ei, n-ar fi putut alimenta generatoarele de găuri-de-vierme din Commonwealth. Însă proiectilul acesta nu fusese lansat spre niciun extractor de flux magnetic, ci se îndrepta direct către stea, iar interceptarea sa nu mai era deja fezabilă. Ţinând seama de locul şi de cursul său, existau numai două posibilităţi: fie că oamenii construiseră maşini pentru perforarea coronei, fie că era o superbombă de-a lor. Până la impact era imposibil să cunoască adevărul.

LuminăDimineaţăMunte calculă avariile pe care o flamă le-ar fi adus extractorilor de flux magnetic când treceau peste ea. Avertizat din timp, ar fi trebuit să le poată utiliza jeturile de poziţionare pentru a le modifica înclinarea orbitală, deviindu-i din calea fluxului de radiaţii. Cu siguranţă oamenii ar fi ştiut asta. O superbombă ar fi produs mult mai multe distrugeri, deşi chiar şi o explozie de magnitudinea respectivă putea afecta doar un procentaj redus din extractorii săi de flux magnetic. Poate că nava urma să lanseze mai multe superbombe. Aşa ceva i-ar fi afectat în mod serios abilitatea imediată de a continua extinderea în spaţiul Commonwealth. Judecând tactic, LuminăDimineaţăMunte lansă alt lot din propriile sale maşini de perforare a coronei în cele patruzeci şi opt de sisteme pe care le invada. De asemenea, începu să treacă în revistă coordonatele celorlalte stele din Commonwealth. Era preferabilă o absorbţie

gradată a planetelor oamenilor, slăbindu-le şi utilizându-le infrastructura industrială abandonată, dar acum ei îl sileau să reacţioneze.

Zecile de mii de grupuri care gestionau generatoarele găurii-de-vierme de la escala intermediară începură să calculeze noi coordonate de ieşire. Fură pregătite turnuri încărcate cu maşini de perforare a coronei; deoarece grupurile de stabili analizau şi pregăteau componente electronice de ghidare pe maşinile rămase, LuminăDimineaţăMunte nu mai dispunea de atât de multe pe cât ar fi dorit. Erau foarte dificil de construit, chiar cu resursele şi abilitatea sa tehnologică.

Senzorii de pe platformele orbitale de armament aflate cel mai aproape de proiectilul oamenilor detectară o rafală bruscă de activitate de câmp cuantic în clipa când ajunse la cromosferă. Apoi legăturile lor de comunicaţii se întrerupseră. Afluxul de energie de la toţi extractorii de flux magnetic în jurul zonei de impact încetă simultan, silindu-l pe LuminăDimineaţăMunte să comute pe rezervele energetice de avarie pentru a menţine peste o sută cincizeci de găuri-de-vierme în Commonwealth. Platforme şi mai îndepărtate arătară cum în corona se forma craterul distinctiv de explozie al unei superbombe. După aceea se petrecu altceva. Detectorii de amprente cuantice înregistrară o activitate care le depăşea scala aparatelor de măsură. Intensitatea câmpului magnetic al stelei se multiplică cu ordine de magnitudine, producând un efect de impuls îndeajuns de puternic pentru a devia de pe orbitele lor o cincime din extractorii de flux magnetic şi platformele de armament ale lui LuminăDimineaţăMunte. Pe când se rostogoleau haotic cu toate sistemele electronice scoase din uz, LuminăDimineaţăMunte comută pe platforme mai îndepărtate de punctul de impact al proiectilului, pentru a-şi da seama ce se întâmplase. În jurul zonei craterului, creştea un plan solid de luminozitate care ieşea din cromosferă. Din el se revărsau radiaţii ultradure, un front de undă îndeajuns de puternic pentru a perfora şi cel mai puternic câmp de forţă.

Şi mai multe platforme de armament şi extractori de flux magnetic scăpară de sub control. LuminăDimineaţăMunte nu mai dispunea de nimic cu care să poată scana direct zona de impact, fiindcă unicele platforme care-i rămăseseră se aflau de partea opusă a stelei. Senzorii punctului de escală intermediară

continuau să arate steaua aşa cum fusese cu şase minute în urmă – pasiv normală. Rezervele energetice erau insuficiente ca să ofere o sursă alternativă pentru toţi extractorii de flux magnetic pe care-i pierduse. Se concentră asupra menţinerii a două găuri-de-vierme pe fiecare dintre planetele Commonwealth capturate.

Prima flotilă de platforme de armament care ieşi de sub umbrela exploziei iniţiale arătă semiluna unei gigante alb-albastre care se ivea dinapoia stelei punctului de escală intermediară. Şi LuminăDimineaţăMunte înţelese în cele din urmă ce făcuseră oamenii.

Steaua devenea nouă.

* * *

Ozzie se trezi când razele subţiri de lumină solară puternică îi trecură peste chip. Rămase nemişcat o vreme, cu ochii închişi, şi surâse. *Ia să vedem*... Străvechiul ceas de la încheietură îl anunţă că dormise nouă ore.

— Chiar aşa?

Glasul lui era o provocare mulţumită adresată universului.

Deschise fermoarul sacului de dormit şi se întinse. Aerul rece năvăli peste el şi îşi căută pantalonii de velur. După ce-şi strânse cureaua în jurul taliei, luă cămaşa cadrilată şi rânji cunoscător. Foarte grijuliu, îşi introduse braţele în mâneci. Dinspre cusături nu se auzi niciun pârâit.

— Nenică, am făcut progrese!

Ambele degete mari de la picioare îi ieşeau prin găuri din şosete, când îşi încălţă bocancii.

— Mda… sau poate că nu…

Era clar că trebuiau cârpite. Pipăi buzunarul vechiului cojoc din blană de oaie, în care ţinea acul micuţ şi papiota.

— Poate mâine.

Îşi înăbuşi un chicotit când împinse perdeaua în lături şi ieşi din adăpostul improvizat.

— ’Neaţa, strigă el voios spre Orion, care stătea lângă focul pe care-l reaprinsese.

Cănile lor metalice se găseau pe un ciob de polip deasupra flăcărilor; fuioare de aburi se ridicau din apa dinăuntrul lor.

— Au mai rămas cinci cuburi de ceai, rosti Orion. Şi două

ciocolate. Ce vrei?

— Varietatea este sarea şi piperul vieţii, aşa că azi o s-alegem ceaiul, ce zici?

— Bine.

Orion privi cu regret cubuleţele aurii de ciocolată.

— Perfect, mulţumesc, zise Ozzie.

Se aşeză pe o proeminenţă de polip negru şi maro, şi schiţă o grimasă când întinse piciorul.

— Pardon? făcu Orion.

— Genunchiul, mulţumesc, este mult mai bine, dar va trebui să continui exerciţiile ca să-şi dea drumul. E destul de-nţepenit după ziua de ieri. Aruncă o privire veselă băiatului care-l privea perplex: Mai ţii minte ziua de ieri, nu? Plimbarea până-n vârful recifului…

— Da.

Orion devenea încruntat, neînţelegând ce era cu veselia aceea.

Tochee apăru din junglă, cu manipulatoarele înfăşurate în jurul containerelor pe care le umpluse cu apă.

— Bună dimineaţa, prietene Ozzie, rosti el prin intermediul matricei palmare.

— 'Neaţa. Ozzie luă cana pe care i-o întinse Orion, ignorând strâmbătura băiatului. Ai găsit ceva interesant? îl întrebă pe extraterestrul masiv.

— Echipamentele mele nu au detectat niciun fel de activitate specifică unor circuite electrice. Tochee ridică doi senzori: Probabil că maşinăriile se află foarte adânc în recif.

— Mda, dacă există vreo maşinărie…

— Crezusem că ai spus că există, protestă Orion.

— Ceva generează gravitaţie. Bănuiala mea este că-i ceva prea sofisticat ca să fie o maşină. Reţele de quarci… câmpuri cuantice pliate… intersecţii gravitonic-moleculare asamblate la niveluri subatomice… ceva de genul ăsta. Cine ştie? Cui îi pasă? Nu de-aia ne aflăm aici.

— Atunci pentru ce ne-aflăm aici? întrebă Orion exasperat.

— Pentru Comunitatea Silfenilor.

— Păi, ei nu sunt aici, nu?

Băiatul roti braţul într-un semicerc larg, pentru a ilustra absenţa extratereştrilor umanoizi. Ceaiul i se revărsă din cană.

— Nu încă.

Ozzie luă unul dintre fructele sur-albăstrui pe care le adunaseră şi începu să-l cojească.

— Ce vrea să-nsemne asta?

— Ia gândiţi-vă la următoarea chestie: Niciunul dintre noi nu crede că ne-am fi prăbuşit accidental pe Insula 2, aşa-i? Vreau să zic, care-ar fi probabilitatea, nenică? Haloul de gaze este *mare* pentru orice rasă. Iar amărâta de *Găsitoarea-potecii...* haideţi s-o recunoaştem, nu era un Titanic.

— O coliziune naturală era improbabilă, spuse Tochee.

— Aşadar, prezenţa noastră aici nu este accidentală. Şi ce am găsit ieri? Ce se găseşte la extremitatea recifului?

— Excrescenţe, rosti Orion pe un nesigur.

— Despre care am decis împreună că ar fi nişte platforme de asolizare excelente pentru Silfenii zburători.

Ozzie muşcă cu poftă din fruct şi rânji către tovarăşii săi.

— Vor veni la noi! surâse băiatul fericit.

— Aceasta este o deducţie excelentă, prietene Ozzie.

— Multe mulţumiri. Ozzie îşi şterse sucul prelins în barbă: Oricum, merită încercat. Azi nu mă pot gândi la niciun alt motiv.

O încruntătură aproape insesizabilă licări peste chipul lui Orion, totuşi nu comentă nimic. Ozzie nu-şi putea da seama dacă băiatul şi Tochee erau sau nu reali. Nu credea în posibilitatea resetării temporale. Existau multe moduri de manipulare a continuumului spaţio-temporal în interiorul unei găuri-de-vierme, astfel încât timpul să pară că ar curge mai repede în jurul observatorului, însă întoarcerea în timp era o imposibilitate fundamentală. Prin urmare, dacă ziua aceasta de pe recif era o realitate generată artificial, atunci era una perfectă, ceea ce însemna în mod logic că personalităţile tovarăşilor săi ar fi fost copiate până la ultima nuanţă. Pe de altă parte era posibil ca ei să partajeze visul... dar atunci de ce nu-şi aminteau ziua/zilele de ieri? Bineînţeles, poate că exista un fel de subset de buclă temporală închisă care opera în haloul de gaze, un microcontinuum paralel cu universul, dar care avea alte legi ale scurgerii timpului. Ozzie nu era sigur dacă aşa ceva ar fi fost posibil. Părea o idee interesant de încercat şi analizat, deşi trecuse foarte *mult* timp de când încercase o matematică atât de complicată. Iar azi, decise, nu era ziua în care să reînceapă.

* * *

După micul dejun, se asigură că Orion şi Tochee îşi luară obiectele personale asupra lor în călătoria prin pădurea recifului. Fără să înţeleagă dacă ceea ce se întâmpla era sau nu real, nu putea să rişte ca ei să piardă puţinele bunuri esenţiale pe care încă le mai aveau, dacă izbuteau să găsească o potecă şi să iasă de aici. De aceea luară cu ei cortul, pompa cu filtru de apă şi puţinele unelte care le mai rămăseseră.

— N-ar trebui să culegem fructe? întrebă Orion când treceau printr-o zonă în care aproape toţi copacii erau încărcaţi cu ciorchini de boabe asemănătoare strugurilor. De obicei culegem fructe…

— Dacă vrei, poţi să culegi, încuviinţă Ozzie.

Era atent să-şi ferească creştetul capului de plafonul format de ramurile cele mai de jos, pe când păşea-sălta înainte. Arborii groşi şi bătrâni produceau o reţea vastă de crengi şi ramuri întrepătrunse. Razele soarelui ce se iţeau printre trunchiuri aduceau cu un amurg blând şi pâlpâitor, completat de aerul uscat cu iz vag de mirodenii.

Orion scoase un ţipăt victorios şi se cocoţă imediat pe copacul cel mai apropiat. Ozzie îl văzu păşind pe ramurile de deasupra; crenguţe trosneau şi, ocazional, câte o frunză plutea lin în jos.

— Nu-ţi utilizezi senzorii, prietene Ozzie? întrebă Tochee.

— Câţiva rulează, se apără iute bărbatul.

Nu avea curaj să încerce să-i explice lui Tochee că era posibil ca în clipa respectivă ei să nu fie decât simple ficţiuni în visul Comunităţii Silfene. Dacă adevărul ar fi fost altul, risca o criză serioasă de pierdere a credibilităţii.

— Îi păstrăm pe cei complecşi pentru ceva interesant, completă el.

— Înţeleg. Eu voi continua să înregistrez fundalul general. S-ar putea să ne ajute să determinăm…

— Hei! răcni Orion.

Ozzie nu putu determina dacă băiatul păţise ceva sau era pur şi simplu uimit. Un freamăt de agitaţie urmă în plafonul interior al pădurii, la cinci metri depărtare de el. Crenguţe rupte şi un vârtej micuţ de frunze se învolburară în jos. Prin gaura respectivă apărură picioarele lui Orion. Se legănară de două ori într-o parte şi cealaltă, după care băiatul îşi dădu drumul să cadă, aterizând uşor pe stratul subţire de sol nisipos care acoperea polipul. O dată cu el căzură câţiva ciorchini de boabe roşii. Orion privi drept

în sus, cu o expresie tulburată pe chip.

— Ce s-a-ntâmplat?

Ozzie porni spre băiat prin salturi pline de dexteritate. Tochee îşi iuţi mişcările pentru a avea aceeaşi viteză cu el şi-şi extinse excrescenţele locomotorii pentru o tracţiune mai bună.

Orion se retrăgea grăbit, cu ochii fixaţi asupra rupturii pe care o provocase. Pe acolo coborau drept în jos raze solare mai puternice.

— E ceva sus! icni băiatul. Ceva mare… pe cuvântu' meu!

Partea frontală a corpului lui Tochee se ridică de pe sol, când extraterestrul îşi alinie ochii piramidali asupra găurii din coronament.

— Nu văd nimic, prietene Orion.

— Nu-i chiar acolo sus, ci mai degrabă-ncolo, indică Orion.

— Cât e de mare? întrebă Ozzie agitat.

Comportamentul băiatului îl neliniştea. Era oare intenţionat?

Sau ieşiseră din iluzie? În cazul acesta… Mâna îi lunecă în jos către cuţitul din teacă.

— Nu ştiu. Orion se sculă: Era numai o formă care se mişca. Atât. O formă-ntunecată. Cam de mărimea mea, poate niţel mai mare.

Tochee începuse să lunece în direcţia indicată de Orion, şerpuind uşor într-o parte şi alta prin mişcări scurte şi economice. Ferigile penate colorate se legănau uşor în concordanţă cu clătinările trupului. Ceva din siguranţa pe sine şi concentrarea extraterestrului îi reamintea lui Ozzie de vânătorii amerindieni. Când se uită din nou la plafonul neregulat de crengi şi frunze, nu mai zări nimic, doar ocazionalul freamăt al frunzişului, împestriţarea de clarobscur în perpetuă mişcare aleatorie.

— Ce… începu Orion.

Ozzie prinse cu mâna braţul indicator al băiatului plin de curiozitate şi-l coborî.

— Eu zic să ne urmăm drumul spre extremitate, rosti el străduindu-se să fie nepăsător când îşi duse un deget la buze.

Orion holbă ochii.

Tochee se cabră într-un salt impresionant chiar şi în gravitaţia redusă a recifului. Marginile frontale ale proeminenţelor locomotorii se curbară în cârlige, care prinseră o ramură şi o ţinură verticală. Carnea manipulatoare de pe flancurile sale se

extinse, turtindu-se în două tentacule ce ţâşniră în vegetaţia pădurii. Pentru o secundă nu se petrecu nimic. Apoi Tochee dădu drumul ramurilor şi trase cu tentaculele. Corpul său greu căzu lin. O formă umanoidă apăru, trosnind prin coronamentul jos al pădurii.

Ozzie sărise deja înainte. Ateriză direct peste silueta care se zbătea pe pământ lângă Tochee. Cei doi se rostogoliră de câteva ori, cu bărbatul străduindu-se să-şi prindă oponentul într-o priză specifică luptelor libere. Cel pe care-l apucase se zvârcolea ca o caracatiţă electrocutată. De fiecare dată când îi prindea un membru, acesta îi era smuls din strânsoare cu o putere mai presus de cea omenească. Ceva aidoma unei mantii groase din piele continua să-i izbească faţa. Sfârşiră prin a se ciocni amândoi de baza unui copac, cu Ozzie aflat deasupra. Materialul negru şi dur îl lovi iarăşi peste ochi. De aceea se repezi într-acolo cu ambele picioare. Nu era însă un bătăuş de stradă, şi nici nu fusese vreodată, aşa că vârfurile bocancilor săi nu loviră decât polipul; ricoşeul care urmă fu resimţit dur în genunchi.

— Ah… băga-mi-aş ce m-a durut!

— Atunci nu mai da din picioare-n pizda mă-tii, idiotule, rosti un glas aspru în engleză cu accent puternic.

Ozzie îngheţă. Aripa din piele îi căzu de pe faţă şi văzu un Silfen mascul ai cărui ochi înguşti de felină îl priveau nemulţumiţi.

— Hă? reuşi el să emită.

— Am zis s-o termini cu stilul ăsta de şmecher. Oricum te baţi de tot căcatu'.

Ozzie îi dădu drumul Silfenului, ca şi cum l-ar fi fript.

— Voi puteţi să vorbiţi.

— Voi puteţi să gândiţi.

Surprinderea se război cu resentimentele.

— Scuze, rosti Ozzie stânjenit. Ştii, ne-ai speriat, furişându-te aşa.

Orion se apropiase şi se holba uluit. Încet, îşi scoase pandantivul din cămaşă şi clipi spre lumina verde, intensă. Se uită la ea, după aceea la Silfen, care se scula graţios în picioare. Se auzi un foşnet, când fâlfâi din aripi, expediind norişori de pulbere fină de nisip, apoi le plie, ascunzându-le perfect sub braţe. Coada execută o şfichiuire fulgerătoare de bici, înainte de a rămâne curbată în forma literei „U", puţin deasupra solului.

Ozzie îşi scutură propriile haine, uşor stingherit.

Tochee glisă lângă cei doi oameni şi se uită la Silfen.

— Cred că ai spus că aceste creaturi nu vă vorbesc graiul, rosti glasul matricei.

Silfenul se întoarse şi-l privi. Inserţiile lui Ozzie observară, dar numai pentru o clipită, cum ochii umanoidului fulgerară cu lumină ultravioletă. Muchiile cărnoase ale manipulatoarelor lui Tochee unduiră, când începu să-şi proiecteze imaginile limbajului în replici. Acestea se iuţiră şi cei doi conversară foarte rapid. *Dacă asta-i o simulare sau un vis*, *de ce mai trebuie să vorbească cu Tochee?*

— Nu ştiam că pot vorbi în engleză, şopti Orion cu glas sugrumat către Ozzie.

— Nici eu.

Silfenul termină să comunice cu Tochee şi se înclină uşor, clipind. Ultravioletul i se topi din ochi.

— Cine eşti? întrebă Ozzie.

Gura circulară a Silfenului se deschise larg, îngăduind limbii lungi şi subţiri să vibreze între şirurile de dinţi.

— Eu sunt cel care dansează în nesfârşiţii curenţi de vânt ce curg în lungul norilor albi rostogolitori care dau ocol în veşnice orbite în interiorul stelei vieţii. Fluieră ascuţit: Dar îmi puteţi spune Dansatorul-în-nori. Ştiu că voi, oamenii, trebuie să fiţi foarte concişi şi superficiali.

— Mulţumesc. Ozzie înclină capul pe un umăr. De ce ai accent german?

Limba Dansatorului-în-nori vibră.

— Din motive de autoritate. Semăn cu unul dintre diavolii voştri legendari. Dac-aş începe să vorbesc ca un hippy drogat, atunci aş avea o problemă serioasă de credibilitate, nu?

— Absolut. Aşadar eşti aici ca să-mi spui ceea ce vreau să ştiu?

— Asta n-o ştiu, Ozzie. Ce vrei să ştii?

— Cine şi de ce a ridicat barierele în jurul Perechii Dyson?

— E o poveste lungă.

Ozzie gesticulă cu ambele braţe către pădurea crepusculară.

— Ţi se pare că m-aş grăbi undeva?

Reveniră prin pădure, până la un luminiş aflat la o jumătate de kilometru depărtare, prin care trecuseră la venire. Ozzie dorea un mediu mai puţin oprimant, pentru a se putea concentra

asupra detaliilor. Orion era complet fascinat de un Silfen cu aripi care putea vorbi engleza.

— Unde ai învăţat engleza? întrebă el.

— Toţi o ştiu acolo de unde vin eu, puştiule.

— Şi de unde vii?

— De-aici. Altfel unde dracu’ crezi c-ar putea să zboare cineva cu greutatea mea? Hristoase, da’ ce-i cu neuronii speciei voastre? I-o lipsă naturală sau îi pierdeţi pe măsură ce-naintaţi în vârstă?

— De-aici? Din haloul de gaze?

— Aşa l-aţi botezat?

— Da. Noi am fost pe una din insulele de pe apă. Orion se strâmbă, amintindu-şi: Am căzut de pe ea.

Limba Dansatorului-în-nori vibră, când fluieră.

Ozzie îi mai auzise pe Silfeni râzând, aşa că aprecie că acum fusese un soi de pufnet ironic.

— Trebuie să puneţi nişte indicatoare de avertizare, rosti el apăsat.

— Aţi căzut fiindcă v-aţi grăbit, tăntălăilor, zise Dansatorul-în-nori. Ar fi trebuit s-o luaţi-ncet, să observaţi mediul înconjurător, să căutaţi soluţii în avans. Aşa se procedează inteligent.

— Căcat! Voi ne-aţi adus aici. Aveţi o responsabilitate.

Dansatorul-în-nori se opri. Aripile îi foşniră şi coada se legănă într-o parte şi alta.

— Nu, n-am făcut-o noi. Nu suntem responsabili pentru nimeni, decât numai pentru noi înşine. Voi aţi ales să mergeţi pe potecile noastre, Ozzie, voi aţi decis unde se vor sfârşi ele. Asumaţi-vă responsabilitatea *propriilor* acţiuni. Nu-i acuza pe toţi ceilalţi, pentru că te vei preschimba într-un avocat. Asta doreşti?

Ozzie îl fulgeră din ochi.

— Cum puteam noi să fi decis unde ne vor duce potecile? întrebă Orion. Cum funcţionează ele?

— Potecile sunt vechi, foarte vechi, şi ele s-au desprins de mult de noi. Doar ele ştiu cum funcţionează. Încearcă să ajute pe cât pot de mult şi-i ascultă pe cei care merg pe ele. Cel puţin în mare parte a timpului...

— Vrei să spui că te duc în locul unde doreşti s-ajungi?

— Ah, nu! Ele se schimbă rareori, nu le place schimbarea. Majoritatea rămân pur şi simplu închise. Este cumva trist când fac aşa, dar mereu se deschid altele noi. Trebuie-ntotdeauna să

mergi înainte, nu? Asta-i ceva comun pentru noi toţi.

— Vrei să zici... Orion trase cu ochiul spre Ozzie, căutându-i aprobarea. Dacă aş dori să-i găsesc pe mama şi pe tata, ele m-ar duce acolo în cele din urmă?

— S-ar putea. Ţinta asta-i destul de abstractă, puştiule.

— Tu ştii unde-s mama şi tatăl meu?

— Foarte departe de aici, asta-i sigur.

— Trăiesc! strigă băiatul, nevenindu-i să creadă.

— Da, da, continuă s-o frece pe-aici şi pe colo.

Orion începu să plângă şi lacrimile îi întinseră murdăria de pe obraji.

— Prietene Orion, rosti Tochee, sunt fericit pentru tine.

Întinse un tentacul şi atinse umărul băiatului. Acesta îi strânse scurt şi recunoscător carnea manipulatorului.

— I-o veste extraordinară, nenică! Cea mai a-ntâia! Ozzie îl cuprinse cu un braţ pe băiat şi-l strânse puternic la piept. Sper c-ai dreptate, vorbi el pe un ton de avertisment către Dansatorul-în-nori.

Silfenul înălţă din umeri, zbârlindu-şi aripile.

— Când se va termina totul, voi porni din nou să-i caut, anunţă Orion. Acum ştiu ce fac. Pot supravieţui pe poteci. O să-mi fac rost mai întâi de nişte echipament ca lumea, adăugă el privindu-şi picioarele. Şi de bocanci.

— O să ţi-i cumpăr pe cei mai buni, spuse Ozzie. Îţi promit.

Poieniţa era acoperită de iarbă deasă ca muşchiul. Razele solare puternice coborau de la soarele de sus, împestriţându-i marginile. Ozzie îşi azvârli raniţa pe sol şi se rezemă cu spatele de ea. Orion era prea surescitat ca să se aşeze; se plimba de colo-colo, rânjind de fiecare dată când ridica ochii spre cerul vast.

Ozzie întinse sticla de apă Dansatorului-în-nori.

— Bei?

— Apă? Ce căcat, nici vorbă! N-aveţi nişte băutură mai de Doamne-ajută?

Silfenul înaripat se ghemui pe solul spongios vizavi de Ozzie. Limba îi şfichiuia cu viteză reptiliană.

— N-am adus aşa ceva. M-am gândit că pentru asta trebuie să stau cu mintea perfect trează.

— Perfect, ideea n-a fost rea. Haide, vrei acum să-ncepi cu-ntrebările?

— Bineînţeles. Am câştigat dreptul ăsta.

Dansatorul-în-nori izbuti să emită un sunet perfect omenesc fără să-şi folosească limba.

— Voi aţi ridicat barierele din jurul Perechii Dyson? întrebă Ozzie.

Acesta nu era nici pe departe felul în care îşi imaginase el că-şi va sfârşi călătoria. În unul dintre visurile lui cu ochii deschişi, rătăcea printr-o bibliotecă extraterestră străveche asemănătoare unei catedrale, poate una abandonată, reactivând calculatoare cu gigantice panouri de lumini pâlpâitoare. Aşa ceva ar fi fost realmente cool, în loc să-şi ude turul pantalonilor pe iarba umedă şi să flecărească cu un diavol, de parcă ar fi fost doi vechi amici de cârciumă. *Mda, e clar că n-am văzut-o venind sub forma asta.*

— Nu, n-am fost noi, zise Dansatorul-în-nori. Noi nu obişnuim să judecăm alte specii în felul ăsta. Nu avem ego-ul pe care-l au unii din universul ăsta.

Ozzie ignoră aluzia.

— Ce vrei să spui prin „a judeca“?

— Creatorii barierei au fost o rasă mai tânără decât noi, cu o abilitate tehnologică apropiată de apogeul nostru. Cretinii au crezut că asta le conferea responsabilitate. Din punctul ăsta de vedere aduceau foarte mult cu oamenii.

— Cine sunt ei?

— Noi le-am numit steaua Anomine – o versiune prescurtată a adevăratului lor nume, însă corectă.

— Vorbeşti despre ei la timpul trecut.

— Aşa-i, mă bucur că cineva-i atent. Ei nu mai există aşa cum erau pe-atunci. Au fost mereu rapizi, mereu lacomi de progres. Adică la fel ca voi. Ei au evoluat de la faza respectivă şi au intrat pe un drum complet diferit de cel material; au fuzionat cu maşinile lor, care la rândul lor au transcens. Nu toţi, Doamne fereşte, unii dintre ei n-au fost de acord cu direcţia spre care porniseră creierele tehnologice şi continuă să existe în vechea lor formă fizică. S-au mai calmat niţel şi şi-au respins cultura tehnologică şi rezultatele ei, au devenit fermieri ai planetei lor natale ca nişte tipi obişnuiţi, se bucură de odraslele lor şi ignoră stelele, deşi salută vizitatorii din toate colţurile galaxiei. Te cunosc eu, Ozzie, îţi zăresc lăcomia din ochi; ţi-ar plăcea de ei. Nouă ne-a plăcut.

Pentru un moment Ozzie văzu rasa aceea, sau cel puţin le

văzu planeta, modul prin care să ajungă acolo pe poteci. Mintea îi ajunsese în starea de reverie caldă şi plăcută dintre vise şi trezie. În faţa lui un drum lung îl purta pe multe poteci scânteietoare, aidoma unor punţi aurii întinse între stele.

Vis în interiorul unui vis.

— Marfă! rosti el mulţumit. Bun, dar de ce au ridicat barierele?

— Specia înzestrată cu raţiune care a evoluat pe Dyson Alfa tânjeşte după imperii şi dominaţie individuală. Poţi considera fără să greşeşti că membrii ei sunt complet obsedaţi de putere. Probabil că din perspectiva voastră culturală sunt realmente nişte nemernici. În starea lor fundamentală, nu le-ar păsa dacă ar nimici toate celelalte forme de viaţă din galaxie, şi nu numai, pentru a-şi garanta imortalitatea. Când Anominii i-au găsit, se apropiau rapid de nivelul tehnologic prin care ar fi putut impune cu forţa armelor în toată galaxia calea aceea evoluţionistă aparte şi distonantă. De aceea Anominii, fiind nişte liberali sensibili, au decis să-i izoleze. Ei se temeau că dacă Dysonii ar fi ajuns la alt sistem stelar se va ajunge la genocid. Nu era tocmai greu de ajuns la predicţia aceea. S-a dovedit c-au avut dreptate. Navele subluminice Dyson au ajuns într-adevăr la o stea vecină, în timp ce Anominii erau ocupaţi cu construirea generatoarelor pentru barieră. Dysonii au distrus aproape complet speciile băştinaşe înzestrate cu raţiune, i-au înrobit pe supravieţuitori şi le-au absorbit cunoştinţele, exploatându-le pentru a-şi spori puterea militară. De aceea, în jurul ambelor sisteme au fost ridicate bariere.

— Ah-ha! făcu Ozzie încântat. Toţi se-ntrebau despre motivele stabilirii barierelor. La dracu', nenică, ai dreptate! Mi-ar fi plăcut să-i fi întâlnit pe Anomini când erau la apogeu. Erau cam ca vechea mişcare Greenpeace de pe Pământ, atât doar că aveau şi dinţi cu care să muşte. Probabil c-au ajutat la salvarea multor specii. Ce dracu', probabil că altfel ar fi fost vai de mama noastră pân-acum.

— Deci Dysonii au fost, cumva, închişi în temniţă? întrebă Orion.

— Exact, aprobă Dansatorul-în-nori. *Au stat* în temniţă. Anominii speraseră că dacă nu s-ar mai fi putut extinde, Dysonii ar fi fost siliţi să evolueze în altă direcţie decât cea a mentalităţii imperialiste. Pentru informaţia voastră, lucrurile n-au stat deloc aşa.

— Ce vrei să spui? se încruntă Ozzie.

Sentimentele de nelinişte ce-i însoţiseră coşmarurile recente îi năvăliră brusc în prim-planul gândirii conştiente. Strânse puternic din pleoape.

— Păi, ia ghici, ce s-a-ntâmplat când nava cuiva a-nceput să iscodească? Era o navă ticsită de savanţi disperaţi să vadă ce era înăuntru. Eu nu-nţeleg de ce nişte idioţi ca voi consideră curiozitatea drept una dintre virtuţile cele mai de seamă? N-aţi auzit niciodată de prudenţă?

— Oh, futu-i… Ce-am făcut?

— Nava voastră a interferat cu generatorul barierei din jurul planetei natale a Dysonilor. Bariera a fost desfiinţată.

— Nu cred. Te-nşeli.

— Mă faci mincinos? Ce-aş avea de câştigat?

— Este imposibil ca oamenii să fi încercat să dezactiveze o barieră. Ştiu cum funcţionează guvernele noastre. Ar fi trebuit completate opt milioane de formulare în câte trei exemplare, iar solicitarea respectivă ar fi fost examinată de o sută de subcomisii înainte de a se acorda permisiunea de a citi măcar manualul de instrucţiuni al barierei.

— Ei au anulat unele funcţii ale generatorului. Nu ştiu cum au făcut-o, nu eram prea atenţi şi nici nu gonim prin galaxie în rachete ultramoderne ca să aflăm ce s-a-ntâmplat. Însă n-a fost un accident, nici vorbă de aşa ceva! Generatoarele alea ar fi trebuit să aibă o durată de viaţă egală cu cea a stelelor pe care le încinseseră, dacă nu chiar mai mare.

— Şi ce s-a-ntâmplat după desfiinţarea barierelor?

— Dysonii au folosit cunoştinţele obţinute de la voi pentru a construi ei înşişi găuri-de-vierme. În prima etapa a expansiunii lor au invadat douăzeci şi trei de planete din Commonwealth.

— Futu-ţi neamu-n cur! răcni Ozzie. Nigel, cretinu’ dracului, cât de idiot poţi să fii?! Ţi-am spus că căcatu-ăsta de joacă de-a cadeţii spaţiali o să se sfârşească printr-o belire totală. Ţi-am spus, dobitocule!

— Au invadat Silvergalde? întrebă Orion temător.

— Nu, planeta noastră rămâne neatinsă.

— Şi restul? spuse Ozzie.

Ştia că fusese rău, dar trebuia neapărat să audă confirmarea.

— Commonwealth-ul le-a abandonat. Au suferit prejudicii ecologice masive şi continuă să fie teatrul unor conflicte violente

între oameni şi Dysoni.

— La dracu'! Deci Anominii au avut dreptate?

— Da.

— Vor da o mână de ajutor?

— Cui?

— Oamenilor. Ai spus că generatorul a fost scos din uz. Nu poate fi repornit? Nu-i putem împinge pe Dysoni înapoi înăuntru?

— Ce pizda mă-sii, tu n-asculţi nimic din ce-ţi spun? Noi nu intervenim. N-am făcut-o niciodată şi n-o vom face niciodată. Iar Anominii avansaţi tehnologic au depăşit timpurile când interveneau în evenimentele din existenţa altor specii. Ca şi noi, ei lasă evoluţia să curgă în direcţia în care poate. Dacă vrei să reporneşti generatorul şi să-i închizi pe Dysoni înapoia barierei, fă-o singur.

— Vrei să zici că-i veţi lăsa pe Dysoni să-i atace pe oameni?

— Ai şi văzut răspunsul în privinţa asta. Dansatorul-în-nori ridică scurt din braţe, îngăduind membranei groase a aripilor sale să fluture în briza blândă: Moartea oricărei specii este regretabilă, dar noi am cunoscut multe asemenea cazuri. Eu însumi am pornit în pelerinaje în amintirea lor şi simt o mare tristeţe când le cunosc în mod direct. Dacă veţi eşua, ne vom reaminti de voi.

— Mulţumesc, acum mă simt al dracu' de bine. Pentru o clipă crezusem că prietenia noastră nu-nsemna absolut nimic.

Dansatorul-în-nori îşi răsfrânse buzele pentru a-şi expune toate cele trei şiruri de dinţi.

— Asta-i o argumentaţie căreia noi i-am pus capăt cu milenii în urmă. Voi i-aţi lăsat pe Dysoni să iasă. Este responsabilitatea voastră. Asta-i macroevoluţia în starea ei cea mai dură. Ne îndurerează de câte ori o vedem.

— Dar cum stau lucrurile cu Anominii avansaţi? Nu pot apela direct la ei? Nu există poteci care să ducă la ei?

— Nu, nu există nicio potecă. Le putem vorbi doar atunci când vor ei şi asta nu s-a mai întâmplat de trei secole. Am crezut că desfiinţarea barierei ridicate de ei cu mult timp în urmă s-ar putea să-i intereseze, însă nu s-a petrecut aşa. Nu suntem nici măcar siguri că ei mai există în stare transcendentă primară. Am cunoscut specii ca a lor, care au evoluat întruna în entităţi care pur şi simplu nu se pot conecta cu noi, cei rămaşi înrădăcinaţi în lumea materială.

— Bun, atunci în locul câtorva batalioane de comandouri Silfene, ce-ar fi să ne oferiţi nişte informaţii? Există ceva, vreo armă, pe care s-o fi construit cândva şi care i-ar putea înfrânge pe Dysoni? Până şi nişte simple planuri ne-ar putea ajuta.

— Ozzie, mă surprinde oarecum faptul că tocmai tu dintre toţi oamenii întrebi aşa ceva. Ba chiar, sunt jignit de implicaţia că noi ne-am irosi vreodată timpul cu căcaturi de felul armelor.

— Serios? Aş fi interesat să aud ce ai spune dacă specia ta ar fi vreodată ameninţată cu extincţia. În mod cert, n-aţi rămâne singuri. Noi v-am ajuta, dacă ne-aţi cere-o, am fi alături de voi.

— Ştiu. Vă admirăm pentru asta, pentru ceea ce sunteţi. Nu ne aşteptăm să vă schimbaţi vreodată. Voi aşteptaţi o schimbare din partea noastră?

— Nu. Crezusem doar că aţi fi diferiţi, asta-i tot.

— Diferiţi, în ce fel? Mai omenoşi? Aţi construit în jurul nostru legende care nu sunt pe de-a întregul corecte. Este prea târziu să veniţi acum şi să ne învinuiţi pentru greşelile voastre.

— Hai sictir!

— Dar eu sunt prietenul vostru, insistă Orion şi-şi ridică pandantivul. Uite! Şi alţi oameni vă sunt prieteni. Asta nu-nseamnă nimic pentru voi?

— Ba sigur că-nseamnă, puştiule. Dacă rămâi aici, cu noi, te vom feri de orice.

— Eu doresc ca toţi oamenii să fie feriţi.

— Asta-i o dorinţă de care poţi să fii mândru, însă rămâne o simplă dorinţă. Când vei creşte, vei fi un om de seamă. Cel mai bun din specia ta.

Orion îşi legănă pandantivul în faţa ochilor, privindu-l amărât.

— Atunci care-i scopul?

— Viaţa în sine este scopul. Să te alături altora şi să-i cunoşti. Noi te cunoaştem pe tine, Orion, prietenul Silfenilor, şi asta ne face fericiţi.

— Cândva şi eu eram fericit că vă cunoşteam.

— Mda, îmi pare rău, puştiule. Ne-am distrat a-ntâia, jucându-ne în păduri pe vremuri, este? Sper că-ntr-o bună zi vei fi fericit să ne cunoşti din nou.

— Am dreptate-n privinţa voastră? întrebă Ozzie. Există un echivalent de IC în care vă descărcaţi toţi? Cu IC-ul ăla vorbesc de fapt?

Dansatorul-în-nori izbucni în râs.

— Pe-aproape, Ozzie, pe-aproape.

— De unde ştiu că tu deţii autoritatea de a vorbi în numele Silfenilor?

— N-ai de unde să ştii asta. Însă eu te numesc pe tine, Ozzie Fernandez Isaacs, prieten al Silfenilor. Ridică un pandantiv identic cu al lui Orion: Ai libertatea potecilor. Mergi unde vrei, însoţit de binecuvântarea noastră. Dacă crezi că nu-s decât un mincinos nemernic, caută-i pe cei despre care ştii că vor rosti adevărul.

Ozzie privi pandantivul, gata să-l azvârle în chipul Dansatorului-în-nori. Aşa ar fi procedat Orion în magnifica lui furie adolescentină. Pe de altă parte episodul acesta fusese pus în scenă în beneficiul său, nu al băiatului; îi spunea lui Ozzie ceea ce dorea să ştie, chiar dacă nu era ceea ce dorea să audă. În mod evident, pandantivul constituia culminaţia respectivă, era important într-un fel… în ciuda faptului că el nu înţelegea în care fel anume.

— Mulţumesc, Dansatorule-în-nori, rosti el solemn şi acceptă pandantivul cu o plecăciune scurtă.

Când îşi puse lănţişorul în jurul gâtului, vederea îi fu ocultată pentru o secundă de o scânteiere ceţoasă de smarald. Parcă toate simţurile i-ar fi fost dezgolite şi expuse inputului de senzaţii. Briza ce sufla peste pielea lui îndeajuns de aspru pentru a o învineţi, căldura soarelui ameninţând să-i pârlească părul ciufulit, foşnetul slab al frunzelor precum cacofonia unei orchestre. Simţea parfumul tuturor fructelor şi florilor de pe recif, combinându-se laolaltă ca pucioasa vulcanică. Iar mintea lui percepea gândurile Insulei-mame Silfene de jur împrejurul său; un tărâm uriaş de viaţă a cărui imensitate în sine aducea tihnă absolută pentru orice entitate care-l atingea. O imensitate care, cu certitudine, îl făcea invincibil. Îmbiba întregul halo de gaze, răsucindu-se prin elementele fizice şi biologice ca o forţă nucleară spirituală. Conexiuni intangibile se strecurau prin cele mai mici interstiţii ale continuumului spaţio-temporal, unindu-i pe Silfeni oriunde ar fi hoinărit prin univers. O familie care depăşea orice posibil vis omenesc despre conectivitate şi iubire.

Ozzie îi invidie pe Silfeni pentru asta. Dar în ciuda sentimentului de apartenenţă pe care-l degaja, Insula-mamă rămânea străină. Într-adevăr, Silfenii nu aveau să-i ajute pe oameni în lupta împotriva Dysonilor. Ei nu vedeau asta ca o

lacună a caracterului lor. Era ceva corect, esenţial, fiindcă aşa funcţiona universul.

— Uau…

Ozzie fu mulţumit că şedea pe sol. Impactul emoţional nu fusese chiar atât de copleşitor ca atunci când privise în amintirile planetei ce murise, totuşi fusese întrezărirea unui paradis dureros de frumos, cu toate imperfecţiunile sale.

Momentul trecu, deşi el n-avea să-l uite niciodată.

Dansatorul-în-nori îl privea atent, cu chipul îngust neclintit, muşchii obrajilor uşor încreţiţi, gura pe jumătate deschisă şi limba nemişcată. O expresie despre care Ozzie *ştia* că era de compasiune şi tristeţe.

— Într-o bună zi, îi promise el, vom clădi o punte peste hăul dintre inimile noastre.

— În ziua aceea te voi îmbrăţişa, prietene Ozzie. Dansatorul-în-nori se întoarse către Orion, care-şi reluase bosumflarea obişnuită: La revedere, puştiule. Sper să-i găseşti pe mama şi pe tatăl tău.

Ozzie văzu perfect insolenţa care se pregătea să fie exprimată prin gura băiatului.

— Fii bărbat, i se adresă el repede. Nimeni nu-i perfect.

— Mda, mormăi Orion strângând din umeri în gestul clasic al adolescenţilor rebeli. Oricum, mersi că m-ai anunţat despre părinţii mei.

— Ia-o-ncet.

Dansatorul-în-nori se răsuci spre Tochee şi ochii îi scânteiară în lumină ultravioletă. Extraterestrul masiv îi răspunse în acelaşi mod.

— Trebuie să plec, rosti Dansatorul-în-nori. Vine un vânt lung. Trebuie să-mi întind aripile.

— Distracţie plăcută, zise Ozzie.

Silfenul porni către pădure.

Ozzie îl privi pe Tochee, care-şi aliniase ochiul asupra pădurii în care dispăruse Dansatorul-în-nori.

— Te simţi bine?

— Avea aceeaşi formă ca tine. Dar era foarte diferit.

— Da, încep şi eu să-nţeleg asta.

— Şi-acum ce facem? întrebă Orion.

— Ne-ntoarcem la adăpost, strângem ceva de mâncare şi-mi cârpesc şosetele.

— De ce?
— Fiindcă mâine plecăm de-aici.

* * *

Morton era în expediţie de cercetare pe colinele scunde ce formau limita răsăriteană a Regenţilor, sus deasupra lui Trine. Bura din nou şi picăturile reci ca gheaţa făceau ca iarba-bolt descompusă să fie perfidă sub picioare, chiar şi pentru costumul lui blindat ale cărui tălpi se adaptau în funcţie de teren. Roiul de spioboţi i se desfăşurase în jur pe un perimetru mare, căutând orice urme de Dysoni. Zona aceasta cunoscuse recent o sporire a activităţii extratereştrilor, mai multe survolări şi câteva patrule. Nici chiar mobilul Bose nu era sigur în privinţa motivelor. Aici nu exista nimic şi nimic nu putea fi construit pe crestele ascuţite şi pe panta lungă de grohotiş. Nicio cultură n-ar fi crescut pe solul sărăcit şi îmbibat de apă.

— Nu găsesc nimic, spuse el. Dac-au plantat vreun senzor pe-aici, este prea avansat ca să-l putem repera.

— Nu cred asta nicio clipă, răspunse Rob. Electronica lor este încă-n Epoca de Piatră. Aproape c-am terminat şi eu. Ne-ntâlnim la punctul de rendez-vous.

— Bine.

Harta din vederea virtuală a lui Morton îi arăta iconul lui Rob pe terenul înalt de deasupra craterului de sticlă topită unde fusese Randtown. Nu departe, de fapt, de casa din draniţe în care găsiseră mobilul Bose.

Luminiţa verde ce indica poziţia Pisicii venea din spatele văii în lungul lui Blackwater Crag. LuminăDimineaţăMunte continua să folosească ruta aceea pentru transport spre văile mai largi. Mobilii pregăteau suprafeţe mari de teren în vederea cultivării, arând ogoarele îmbibate de apă ale oamenilor şi hectarele de iarbă-bolt virgină de pe poalele dealurilor. În climatul acesta nu creşteau prea multe plante Dyson, cel puţin aşa susţinea mobilul Bose. Câmpurile ce fuseseră însămânţate la începutul invaziei produseseră cele mai multe vlăstare cu aspect fragil, dar un procentaj însemnat se înecase în făgaşele pline cu apă. O molimă de fungi-tal de pe Elan se răspândise peste vlăstarele rămase şi inflorescenţe blănoase alb-lăptos irupeau în lungul frunzelor ce atârnau moi.

Pisica ar fi trebuit să catalogheze vehiculele de tip tractor pe care LuminăDimineaţăMunte le utiliza pentru a stropi cu fungicide terenurile nou-pregătite. În ultimele săptămâni o cantitate vastă de substanţe chimice otrăvitoare fusese revărsată pe sol de o armată de maşini agricole Dyson. Simon Rand analizase eşantioanele pe care le colectaseră ei şi anunţase că efectul fungicidelor asupra fungilor-tal avea să fie limitat. Nici pesticidele nu aveau prea mare succes împotriva insectelor de pe Elan.

— Văd fundaţii ce se-ntind până la capătul Mlaştinii Înalte, anunţă Pisica. După cum arată maşinăriile pe care le-au pregătit şi depozitat aici, aş zice că va fi un fel de uzină chimică. Pare logic, ei aduc al dracu' de multe chimicale. E mai ieftin să le producă pe plan local.

Ghearele Pisicii priviseră prin intermediul senzorilor şi spioboţilor cum cisternele mari, pline cu chimicale toxice pentru culturile agricole, sosiseră prin poarta stabilită de LuminăDimineaţăMunte în noua sa colonie, la numai doi kilometri pe mal de craterul radioactiv în care detonase bomba lor nucleară. Construcţia începuse în vreme ce ei încă îşi sărbătoreau succesul. Nave cu propulsie cu fuziune coborâseră iarăşi de pe orbită, aducând un număr uriaş de soldaţi mobili şi avionetele lor. LuminăDimineaţăMunte repetase pur şi simplu debarcarea iniţială, stabilind o tabără înarmată şi ridicând un câmp de forţă. În interiorul acestuia se construia o poartă gaură-de-vierme, se asamblau maşinării industriale, erau aduse generatoare energetice mari. Între noul nod şi ruta de jurul lui Blackwater Crag, buldozerele săpau drumuri. Într-o săptămână, totul funcţiona la aceeaşi scară ca anterior, cu o singură diferenţă: garnizoana de soldaţi mobili era de patru ori mai mare. În apele lacului Trine'ba erau construite bazine de coagulare, iar o altă rafinărie reîncepuse să pompeze fluidul gros şi întunecat saturat cu celule de bază. După aceea Dysonii îşi reluaseră operaţiunile agricole.

Asta făcea LuminăDimineaţăMunte, explicase mobilul Bose. Asta era tot ceea ce făcea: se extindea.

— Cât de departe? întrebase Morton.

— La infinit, răspunsese mobilul Bose. Gândeşte-te la el ca fiind un virus înzestrat cu raţiune. Continuitatea îi provine tocmai de la originile evolutive, probabil chiar mai devreme. Dysonii n-

au făcut niciodată altceva decât să crească şi să se concureze reciproc. Acesta a ajuns acum la dominare totală, eradicându-i pe ceilalţi similari cu el, deşi practic între ei n-au existat niciodată diferenţe mari. Ai întrebat de ce procedează aşa… LuminăDimineaţăMunte nici măcar n-ar înţelege întrebarea. Este vorba despre *creştere.*

După superbul succes al distrugerii lui Randtown, adevărul îi readusese brutal cu picioarele pe pământ. De atunci întreprinseseră acţiuni de sabotaj de nivel redus, îi menţinuseră pe supravieţuitori în viaţă şi nu scoseseră niciun cuvânt despre mobilul Bose în rapoartele către Marină. Mesajele Mellaniei continuau să promită că încerca să-i evacueze, însă deocamdată nu izbutise să le ofere vreun termen precis. Rob devenea tot mai iritat în privinţa asta.

— În jurul fundaţiilor există vreun câmp de forţă? o întrebă Morton pe Pisică.

— Nu, dar acolo staţionează mulţi soldaţi mobili. Am numărat şaisprezece avionete patrulând pe deasupra. Ia stai… ciudat…

— Ce se-ntâmplă? întrebă Morton.

— Avionetele staţionează. Plutesc pe loc.

— Şi eu văd la fel, întări Rob. Nenorocitele s-au oprit complet. De ce-ar proceda aşa?

Morton privi în lungul ţărmului lui Trine'ba, spre noua colonie Dyson. Baza norilor plutea jos peste apă, aşa cum o făcuse mereu în zilele acestea. Perdele de fulgere pâlpâiau prin pântecul lor bulbucat către invizibilul mal sudic, iar uruitul straniu al tunetelor însoţitoare răsuna din munţii înconjurători. Lacul în sine murea. Văpăile de fuziune ale navelor şi poluarea cu celule de bază ucisese în cele din urmă delicata ecologie unică. Peştii morţi pluteau pe suprafaţă, iar corpurile lor intrate în putrefacţie se strângeau laolaltă, formând covoare întinse de carne cenuşie putridă. Dedesubtul lor coralul mort se dezintegra lent, producând o spumă umedă şi rece care era adusă pe ţărm unde forma dune efervescente de bule groase de culoare ocru.

Avionetele zburau permanent deasupra lacului dezolant, ocolind malurile în căutarea oricărei activităţi ostile şi menţinând sub observaţie constantă terenul de sub câmpul de forţă. De obicei LuminăDimineaţăMunte menţinea minimum şaisprezece patrule în aer, dar în dimineaţa aceasta erau douăzeci. Iar în clipa de faţă niciuna dintre ele nu se clintea. Câmpurile de forţă

le erau active şi jeturile de evacuare ale motoarelor se rotiseră în poziţie verticală.

— Şi mobilii sunt staţionari, vorbi Rob, iar glasul îi purta o undă de îngrijorare. Futu-i… e tare ciudat. Stau pur şi simplu locului. Până şi soldaţii.

Mâna virtuală a lui Morton atinse un icon de comunicaţii.

— Simon, ce face mobilul Bose?

— Dudley e bine. Nimic în neregulă.

Morton îşi manipulă iconurile de comunicaţii şi deschise o legătură directă cu mobilul Bose.

— Se-ntâmplă ceva pe-acolo, toţi mobilii au încremenit.

— Nu ştiu motivul. Unicul motiv pentru care ei fac ceva, indiferent ce anume, este că li s-a ordonat.

Morton utiliză senzorii electromagnetici ai costumului pentru a baleia benzile utilizate de LuminăDimineaţăMunte. Traficul de semnale al extraterestrului se redusese la zece la sută din cel normal.

— Stai pe fir, o să-ţi trimit ce spune. Zi-mi tot ce poţi.

Mâinile lui virtuale direcţionară recepţiile senzorilor în legătura cu mobilul Bose. Nu era încântat să-l expună pe acesta la comunicaţiile Dysonilor. Niciunul dintre ei nu ştia sigur dacă LuminăDimineaţăMunte n-ar fi fost în stare să-şi deplaseze mobilul ca pe oricare alta dintre marionetele sale. Nu exista de asemenea absolut niciun mod prin care ei ar fi putut confirma vreodată povestea mobilului Bose, cu toate că Morton bănuia că era adevărată. Ca precauţie, căzuseră de acord că trebuia izolat de toate comunicaţiile Dysonilor. Bărbatul simţea însă acum că era o excepţie justificabilă.

— Hristoase, rosti mobilul Bose.

— Ce-i? întrebă Pisica.

— LuminăDimineaţăMunte a lansat altă invazie în Commonwealth. Foloseşte împotriva stelelor noastre bombe pentru perforarea coronelor. Avem şi noi superbombe care le pot distruge, dar ele nu fac decât să înrăutăţească degajarea de radiaţii.

— De aceea s-au oprit toţi? LuminăDimineaţăMunte se concentrează asupra invaziei?

— Nu. Una dintre navele noastre a izbutit să ajungă la steaua punctului de escală intermediară. A lansat în stea ceva care… Oh! Distrugerile sunt enorme. LuminăDimineaţăMunte îşi pierde

toţi extractorii de flux magnetic. Găurile-de-vierme se închid. Cea din colonia Trine'ba a dispărut. Grupul local va trebui să menţină contactul printr-o gaură-de-vierme de pe orbită. Nu înţeleg ce i-am făcut stelei de la punctul de escală intermediară. Cu siguranţă… Dumnezeule, devine nova. Am declanşat o nova! Nimic nu va supravieţui. I-au mai rămas doar câteva minute.

— Ho-ho! L-am distrus? întrebă Pisica.

— Am distrus punctul de escală intermediară, replică mobilul Bose. Toţi generatorii de găuri-de-vierme ce duc în Commonwealth vor dispărea.

— Deci am câştigat?

— Invazia a fost oprită. LuminăDimineaţăMunte n-a dispărut. Nici generatorul pentru gaura-de-vierme interstelară. Asta nu-i bine. El îi vede acum pe oameni ca fiind un pericol foarte real şi imediat al continuităţii existenţei sale.

— Trebuie totuşi să-nţeleagă că dacă ne va ataca din nou, îl putem rade complet, spuse Rob. Nu-i prost.

— Nu, nu este, aprobă mobilul Bose, dar nu este nici rezonabil şi deschis spre negocieri, aşa cum ar fi fost un om în momentul acesta. Nu sunt sigur că noi am făcut ceea ce trebuia, deşi recunosc că nu văd alternativă.

— Putem transforma stelele în nove… (în vocea Pisicii se simţea un tril admirativ.) Ce grozav!

— Marina va trebui să facă la fel şi la Dyson Alfa, zise Morton. Asta-i unica soluţie care ne-a rămas.

— Hai Marina! răcni Rob.

— Acum se-ntâmplă, spuse mobilul Bose. Văd lumina sporind. Radiaţiile ajung chiar la punctul de escală intermediară. LuminăDimineaţăMunte îşi retrage gaura-de-vierme interstelară. Toate celelalte găuri-de-vierme au dispărut.

Morton reveni cu atenţia la avionetele ce pluteau staţionar deasupra lacului Trine'ba. Nu se clinteau. Traficul de semnale Dyson era aproape inexistent.

— Ce vor face stabilii pe care i-a abandonat?

— Nu sunt sigur, răspunse mobilul Bose. Toţi stabilii sunt actualmente independenţi. Ei sunt copii unificate ale lui LuminăDimineaţăMunte, dar asta nu va dura. Vor redeveni autonomi şi vor încerca să-şi delimiteze teritorii. Cei de la sol vor încheia alianţe cu grupurile care controlează navele mari de asolizare.

— Se vor război între ei? întrebă Simon plin de speranţe.

— Nu în următoarele câteva secole, zise mobilul Bose. Ocupă destul teritoriu, aşa că multă vreme nu vor fi nevoiţi să concureze între ei. Însă asta înseamnă să facem o presupunere: Commonwealth-ul le va îngădui să se dezvolte în sistemele 23Pierdute.

— Asta n-o să se-ntâmple, spuse Morton. Probabil că pe noi ne vor retrage, iar steaua va fi transformată în nova.

— Nu este recomandabil, rosti mobilul Bose. Radiaţiile emise de nove pot steriliza orice forme de viaţă din sistemele stelare vecine. Aţi distruge complet această secţiune din Commonwealth.

— Pe cine-l doare-n cur de detalii? se strâmbă Rob. Putem învinge. Stabilii rămaşi aici pot fi nimiciţi unul câte unul, în timp ce noi îl atacăm pe LuminăDimineaţăMunte la steaua lui natală.

— Stabilii rămaşi rămân o forţă formidabilă, atenţionă mobilul Bose. Au în sistemele 23Pierdute mii de nave şi câteva generatoare de găuri-de-vierme. Probabil că vor încerca să se deplaseze dincolo de raza de acţiune a oamenilor.

— Nimic din toate astea nu ne afectează, spuse Morton. În clipa de faţă nu trebuie să ne preocupe decât felul în care reacţionează băieţii locali. Aveţi vreo idee în privinţa asta?

Pe când vorbea, văzu că avionetele reîncepuseră să se mişte. Toate se îndreptau către câmpul de forţă.

— Stabilii locali au căzut de acord să coopereze şi să rămână legaţi într-un grup. În absenţa legăturii de aprovizionare cu Dyson Alfa, toate extinderile operaţiunilor actuale vor înceta. Îşi vor concentra resursele în vederea consolidării perimetrului propriu împotriva asalturilor voastre şi împotriva bombardamentelor Marinei. Comunicaţiile se vor relua cu celelalte grupuri de pe Elan, pentru a decide asupra unui curs de acţiune. În principal acesta va depinde de ceea ce va întreprinde Commonwealth-ul împotriva lor.

— Ar trebui să aflăm asta destul de repede. Următoarea comunicare prin gaura-de-vierme este programată pentru ora şapte.

— Ne vor lua acasă, declară Rob. Ce rost mai au rahaturile astea de sabotaje, când poţi distruge stele întregi? Ce-aţi zice? Liberi, acasă! Şi n-a trecut nici jumătate din timpul cu care ne-au ameninţat.

— Liberi acasă? întrebă dulce Pisica. Şi cum te gândeşti să explici de ce n-am suflat nicio vorbuliţă despre versiunea lui Dudley pe care-am găsit-o?

— Căcat!

Morton văzu cum iconul albastru al lui Rob se transformă în chihlimbar, când comută pe un canal încriptat.

— Morton, trebuie să te gândeşti la o cale de-a rezolva asta cu Marina. Poate c-ar trebui să-l lăsăm pur şi simplu aici şi să pretindem că nu s-a-ntâmplat nimic. Supravieţuitorii ne sunt îndatoraţi până peste cap şi n-o să ne toarne.

— S-ar putea… Vreau să văd ce zice Mellanie în următorul mesaj.

— La dracu'! izbucni Rob. Eşti condus de-o pizdă. Bine, zi-i clar vrăjitoarei ăleia mici că eu n-o s-o las pe ea şi teoriile ei despre conspiraţii să stea între mine şi dosarul meu curat. Asta ţi se aplică şi ţie, şi psihopatei. Când Marina ne ia de aici, vreau să fiu eliberat. Ce pula mea – o merit!

12

Niall Swalt mergea pe bicicletă către biroul „Aventuri pe Marea Triadă“, când începu atacul Dysonilor. El continua să vină zilnic la serviciu, deşi operatorul de tururi nu mai avusese nici măcar un singur client după ce Mellanie revenise din scurta ei vacanţă. Dintr-un motiv necunoscut, oficiul central de pe Wessex nu-i anulase contractul de angajare şi programul contabil îi plătea salariul în fiecare vineri seara, aşa că, în fiecare luni dimineaţă, bărbatul revenea la birou pentru altă săptămână în care să facă absolut orice ar fi dorit pe banii şi pe timpul companiei. În principal asta însemna accesarea de IST-uri. Cel puţin o dată pe săptămână trecea prin *Seducţie ucigaşă.*

Tăcerea fu cea care-i atrase atenţia pe când mergea pe bicicletă pe ultima porţiune de şosea spre poarta angajaţilor. Deoarece biroul se afla la capătul principalului terminal al gării TSC, Niall era obişnuit cu murmurul constant al mulţimii ce asedia intrarea principală. Potrivit emisiunilor locale de ştiri, o treime din populaţia de pe Boongate plecase deja, iar toţi cei rămaşi erau nerăbdători să le calce pe urme. Niall nu era chiar aşa de sigur în privinţa cifrelor oficiale, bănuind că era vorba despre mult mai mulţi. În fiecare zi el pleca la slujbă din apartamentul lui cu două camere, mergând cu bicicleta pe drumul cel mai lung, în jurul triajului masiv al gării. În felul acela nu era prins în ambuteiajul gigantic ce sosea pe autostradă. Pe bretelele de acces ale şoselelor erau atât de multe maşini, încât guvernul angajase şaptesprezece echipaje care să remorcheze vehiculele abandonate, dar tot nu puteau face faţă. Bineînţeles nu numai marginile autostrăzii erau blocate. Mulţi oameni veneau prin acelaşi labirint de străzi pe care îl folosea şi Niall, prin cartierul comercial din jurul gării şi parcau în orice locşor liber pe care-l puteau găsi, pentru ca după aceea să meargă pe jos. În unele dimineţi bărbatul descoperea că sute de maşini apăruseră peste noapte, transformând drumurile într-un adevărat parcurs cu obstacole prin care trebuia să se strecoare.

Oricine sosea şi-şi abandona maşina trebuia să aştepte aproape două zile, timp în care coada uriaşă de oameni avansa foarte lent către intrarea principală a terminalului. Niall nu ştia câte persoane existau între autostradă şi intrare – i se părea că

acolo se înghesuia toată populaţia de pe Boongate. Purtau îmbrăcăminte organică scumpă sau aveau pe umeri folii de plastic care să-i apere de ploaia mizerabilă din primele luni de iarnă de pe Boongate. În destule zile fusese şi lapoviţă, iar o dată ninsese non-stop timp de treizeci şi şase de ore. Ninsoarea aceea îngenunchease mulţimea şi îi sporise iritarea, totuşi nimic de până atunci n-o amuţise.

Niall ajunsese la trei sute de metri de poarta pentru angajaţi când sesizase absenţa zgomotelor, pe care în majoritatea zilelor le auzea de la peste un kilometru depărtare. Ocoli o Toyota Lison mare cu zece locuri, care bloca rampa de descărcare a unui antrepozit, şi frână. Când îşi ridică ochelarii de protecţie, constată că ploaia încetase. Asta era o veste bună, desigur, dar nu îndeajuns pentru a stopa complet vuietul până atunci constant de furie abia stăpânită. Înălţă ochii. Câmpul de forţă se activase deasupra oraşului şi norii negri lunecau în jurul suprafeţei sale pâlpâitoare. Un al doilea câmp de forţă acoperea gara, deviind ceţurile ce rămăseseră prinse sub domul oraşului.

— La dracu'… murmură el îngrozit.

Nu-şi îngăduise niciodată să creadă că Dysonii se vor întoarce.

Filtrul de ştiri al e-majordomului îngădui trecerea unei alerte care-l anunţă că într-o mulţime de sisteme stelare din tot Commonwealth-ul fuseseră detectate găuri-de-vierme. Reacţia sa imediată fu să se uite către clădirea gigantică a terminalului, cu acoperişurile prelungi şi curbe din sticlă. Instinctul de autoconservare interveni şi Niall începu să elaboreze rute în minte. În calitate de angajat, avea acces în câteva zone restricţionate din interiorul complexului gării; existau mai multe moduri prin care putea ajunge la peroane fără să fie nevoit să se alăture gloatei de afară.

Ridică degetele de pe frâne şi reîncepu să pedaleze. În faţa porţii pentru angajaţi se găseau opt paznici, toţi îmbrăcaţi în flexarmuri şi înarmaţi. În mod obişnuit aici nu existau decât doi membri din personalul de securitate, care rămâneau în cabina lor şi-i făceau semn cu mâna când le arăta permisul companiei sale. De data aceasta îi cerură lui Niall să-şi pună palma pe un pad senzorial, pentru a-i verifica şablonul biometric.

— Cred că-i o glumă, mormăi paznicul. Reprezentantul unei companii turistice?

— Suntem încă activi, protestă Niall. Este autentic. Poţi să

verifici orice arhive – vin zilnic de multe săptămâni. Am grupuri care au rămas pe Far Away şi trebuie să revină. Cineva trebuie să fie aici pentru ele.

— Am veşti pentru tine, fiule, n-o să mai reuşească să se-ntoarcă. Uită-te-n jur.

— Şi dacă se-ntorc?

Urmă o pauză prelungă, timp în care paznicul îşi consultă superiorul.

— Bine, rosti el în cele din urmă. Poţi să treci.

— Mulţumesc.

Bariera ranforsată care bloca drumul se ridică. Niall îşi purtă bicicleta pe sub ea, simţind cum îl furnică pielea la traversarea câmpului de forţă. Când sui pe şa, de partea cealaltă, paznicul zise:

— Fiule, dacă ţi-a mai rămas vreun dram de minte, du-te direct la peron şi ia un tren spre Gralmond sau una din vecinele ei.

— Dacă-mi revine grupul, aşa voi face.

Nici chiar armura groasă nu putu să mascheze clătinătura din cap a bărbatului.

Niall pedală cât putu de repede către birou. E-majordomul îi oferea permanent actualizări de situaţie. Nave extraterestre se revărsau în sistemul Boongate, pe orbita celei de-a treia gigante gazoase. Alte mii de nave ieşeau în alte sisteme. Ştirile locale îl anunţară că TSC închisese temporar gaura-de-vierme spre Wessex.

— Mama dracilor…

Va urma o revoltă. Ştia că aşa se va întâmpla.

Când ajunse la birou, îşi trecu bicicleta prin recepţie şi o rezemă de tejghea. În camera din spate avea o geantă cu schimburi de haine. O scoase şi privi în jurul odăiţei. În„Aventuri pe Marea Triadă“ exista un seif pentru mărunţiş şi vouchere de călătorie. Când plecase în „vacanţă” imediat după primul atac al Dysonilor, managerul Spanton îi acordase şablonului biometric al lui Niall autorizare temporară de acces. Niall puse palma pe padul încuietorii şi benzile interne de metmal deschiseră uşa seifului, ridicând-o. Teancurile de bani erau clasificate potrivit valutelor. El nu-şi bătu capul cu cei de pe Boongate sau stelele vecine, gândindu-se că trezoreriile respective nu-şi mai puteau susţine prea mult timp moneda naţională. Erau aproximativ

15.000 de dolari pământeni din valute de pe planete mai îndepărtate de acest nou atac. Îi îndesă în buzunarele jachetei şi se întoarse către matricea biroului, care avea legătură directă cu sistemul de bilete şi informaţii despre călătorii TSC. În mod surprinzător autorizarea sa îi oferi încă acces, totuşi informaţiile disponibile nu erau numeroase. Wessex părea să-şi fi închis jumătate din găurile-de-vierme destinate traficului, iar asupra restului planau o mulţime de restricţii. Nu existau date despre redeschiderea lor.

Se vor deschide numai dacă Marina respinge invazia asta, gândi Niall. Iar dacă printr-un miracol reuşea s-o facă, el trebuia să fie pregătit. Folosi contul „Aventuri pe Marea Triadă“ pentru a-şi cumpăra un bilet la clasa I spre Gralmond, aşa cum sugerase paznicul, care se afla la patru sute cincizeci de ani-lumină distanţă, exact de cealaltă parte a Commonwealth-ului, cam pe cât de departe era posibil să ajungă de pe Boongate. Îşi ţinu răsuflarea în timp ce sistemul TSC procesă cererea, dar după câteva secunde acesta îi alocă tatuajului său de identitate biletul la clasa I.

Cineva ciocăni la uşa biroului şi Niall tresări violent, cuprins în primul rând de un sentiment de vinovăţie. În faţa uşii stătea un bărbat înalt şi destul de arătos, cu păr blond, moale. Genul de individ care practică multe sporturi, a cărui statură cu umeri pătraţi domina de departe trupul mai degrabă flasc al lui Niall. Vorbea, împungând cu degetul către ceva din birou.

— Scuze, rosti Niall.

Ciocăni uşor cu degetul înspre ureche, apoi puse palma pe padul încuietorii uşii.

— Nu te-am putut auzi, zise el după ce uşa se deschise.

— Mulţumesc că m-ai lăsat să intru, spuse bărbatul cu un accent american-terestru evident.

— Nu suntem ocupaţi.

Asta chiar c-a fost o tâmpenie, gândi Niall. Ar fi vrut să întoarcă privirea la uşa care ducea în odaia din spate; era sigur că bărbatul nu putea zări seiful deschis.

— Am nevoie de nişte ajutor. Ă-ă-ă… nu-ţi cunosc numele.

Surâsul său dintre cele care îţi câştigau instantaneu încrederea în el.

— Mă numesc Niall. Despre ce fel de ajutor este vorba?

— Uite cum stă treaba, Niall. Nişte prieteni ai mei sunt blocaţi

de o vreme pe Far Away, iar acum mi-au expediat un mesaj, anunţându-mă c-au izbutit să plece. Se întorc. Zi şi tu ce noroc idiot poate să aibă! Se întorc în toiul unei invazii extraterestre. Oricum, chestia-i că trebuie s-ajung pe peron şi să-i întâmpin. După ce vom fi iarăşi toţi împreună, vom încerca să plecăm de pe Boongate.

— În clipa asta niciun tren nu pleacă de pe Boongate. Tocmai verificam...

— Ştiu, dar vor începe să circule imediat ce se termină invazia. În privinţa asta nu-mi fac griji. Problema o reprezintă amicii mei. Nu-i pot abandona. Mă poţi duce până la poarta găurii-de-vierme spre Half Way? M-aş duce şi singur, însă în jurul ei există o sumedenie de sisteme de securitate şi mă tem că nu-mi vor permite să trec şi să-i primesc, fiindcă toţi sunt atât de surescitaţi acum. Vor reveni şi vor rămâne blocaţi aici. Asta ar fi o chestie foarte, foarte neplăcută pentru noi toţi. Dacă poate fi de ajutor, îţi pot recompensa amabilitatea. Ţi-o pot recompensa serios de tot.

Niall îl plăcu şi mai mult pe individ; în mod evident, era un tip de treabă şi în plus bogat. Toţi cei care se duceau pe Far Away erau bogaţi. Şi avea dreptate în privinţa securităţii – uite ce se întâmplase chiar azi-dimineaţă la poarta pentru personal. Dacă-şi juca bine atuurile, Niall ar fi putut ieşi excelent din situaţia asta, poate chiar să adauge vreo două miare nou-găsitei sale bogăţii.

— Păi... mda, Mercedesul companiei este autorizat să meargă până la zona de tranzit către Far Away. Te pot duce până acolo, nicio problemă.

Surâsul sigur pe sine al bărbatului se lăţi.

— Asta voiam s-aud.

* * *

Hoshe tocmai ajunsese la biroul din Londra când începu atacul Dysonilor. Vaste câmpuri de forţă se activară deasupra vechiului oraş, transformând cerul în sur mohorât. Privind peste Tamisa, el zări formele întunecate ale aeroboţilor ridicându-se din silozurile lor. Erau mai mari decât orice alte aparate de zbor pe care le văzuse vreodată.

E-majordomul îl anunţă că era apelat de Inyma.

— Eşti bine? întrebă femeia.

— Da, sunt la birou. Tu?

— Noi suntem în siguranţă aici, Hoshe, nu?

— Este locul cel mai sigur din Commonwealth, îţi promit. Vrei să vin acasă?

— Nu, rămâi acolo. Nu vreau să-ţi faci griji pentru mine.

— Nu-mi fac griji. Te iubesc. Plec imediat.

— Nu, Hoshe. Am sinteza ştirilor pe vederea virtuală. Atacurile nu sunt în vecinătatea Pământului. Rămâi la birou.

— Vreau să fiu cu tine, dacă va fi cazul.

Nu ştia despre ce caz ar fi fost vorba. Dacă Pământul se prăbuşea în faţa invaziei, atunci totul se termina. Şi nici chiar Paula nu le putea obţine locuri într-o navă de salvare a unei Dinastii.

— Este prudent să călătoreşti acum? întrebă ea.

— Bineînţeles. Dacă există ceva care poate să treacă prin câmpul de forţă, atunci nici nu mai contează unde anume te afli. O să iau un taxi.

— Nu vreau să fiu o povară…

— Nu eşti.

Hoshe îşi luă haina din cuierul de pe spatele uşii. Un icon roşu de prioritate i se aprinse în vederea virtuală; era căpitanul Kumancho, care conducea grupa Securităţii Senatului ce-l urmărea pe Victor Halgarth.

— La dracu'!

Hoshe atinse iconul cu degetul său virtual turcoaz.

— Tocmai am sosit pe Boongate, spuse Kumancho. Victor a mers la un antrepozit din triajul gării. Aparţine companiei Sunforge – servicii de transport şi curierat local. Chiar acum îi scotocim datele.

— Bine. Sunteţi pe poziţii?

— Pe cât putem de bine. Hoshe, aici e haos. Jumătate din populaţia planetei este campată în exteriorul gării. TSC tocmai a închis gaura-de-vierme; probabil că noi am fost în ultimul tren care a intrat. Oamenii mei sunt îngrijoraţi că nu vom putea să ne mai întoarcem.

— Căcat! Bine, o să m-ocup eu. Echipa Halgarth e cu voi?

— Da.

— Asta-i bine. O să iau legătura cu Warren Halgarth, o să ne coordonăm acţiunile şi vă vom scoate imediat ce TSC redeschide gaura-de-vierme. O să încerc să obţin informaţii şi în privinţa

asta.

— Mulţumesc, Hoshe.

— Ştiţi ce se află în antrepozitul Sunforge?

— Nu încă. Întâi să ne stabilim şi apoi începem o operaţiune de infiltrare.

— Aveţi nevoie de ajutor local? Pentru mai multă autoritate, pot trimite solicitările din biroul ăsta.

— Am impresia că am rămas pe cont propriu. Guvernul de-aici tocmai a colapsat. Echipele de securitate ale gării TSC şi poliţia oraşului încă fac faţă, deşi cu greu, dar îi va durea exact în cot de nişte agenţi secreţi care cer cooperare. Nu-ţi face griji, ne putem ocupa de Victor şi antrepozit.

— Bine, ţine-mă la curent din oră în oră. Voi fi în birou.

Hoshe rămase perfect nemişcat pentru o clipă, blestemând toate zeităţile de care auzise vreodată, după care îşi atârnă haina înapoi în cuier. Degetul lui turcoaz atinse iconul Inymei.

— Scumpo, iartă-mă. A intervenit ceva…

* * *

— Nu-ţi face griji, rosti Anna. Gura ei mică se strânse într-un zâmbet, când aranjă umerii uniformei de paradă a lui Wilson şi-i netezi cutele. Tu ştii, şi eu ştiu, că ai făcut tot ce ai putut. Nu existau alternative, nu existau răspunsuri isteţe. Le-ai spus exact care era situaţia, iar ei ţi-au dat bugetul pe care l-au dorit.

Câţiva oameni se uitau înspre ei, aici, în exteriorul sălii subterane a Senatului; erau asistenţi ai celorlalţi membri ai Cabinetului de Război care îşi începuseră şedinţa de treizeci de minute. Era ca şi cum Wilson şi Anna ar fi fost radioactivi: nimeni nu-i saluta, nimeni nu încerca să lege nici cea mai banală conversaţie, nici chiar Daniel Alster şi Patricia Kantil. Pentru Wilson, absenţa de la o şedinţă a Cabinetului de Război era o indicaţie clară a celor ce se discutau înăuntru. Acolo nu se ducea o dezbatere calmă şi bine informată, ci avea loc o luptă deschisă pentru putere.

— Să-l ia naiba pe Nigel fiindcă nu ne-a spus ce avea, murmură bărbatul, totuşi glasul i se auzi îndeajuns de departe pentru a atrage priviri de la asistenţii cei mai apropiaţi. Să-l ia naiba că n-a împărtăşit totul!

— Nava i-a devenit operaţională abia în ultimul moment, rosti

Anna bătându-l uşor pe braţ.

— Aşa susţine el! şuieră Wilson. Ce dracu’, ascultă-mă pe mine: de-acum nimeni nu se mai încrede în nimeni.

— Şi cum am putea să ne-ncredem? Anna privi în jur şi-l îndepărtă şi mai mult de consilierii supuşi, politicoşi, imaculat îmbrăcaţi. Nu ştim cine lucrează pentru Starflyer.

— Asta nu-i doar din cauza lui Starflyer. Uită-te la ei, indică din cap spre asistenţi. Dinastiile şi Marile Familii nu văd aici decât o oportunitate de a fi cu un pas înaintea celorlalţi. Se concentrează asupra politicii interne, în vreme ce specia umană se confruntă cu extincţia.

— Asta nu-i tocmai corect…

— Bine, bine.

Încordarea şi teama îl făceau să tremure. *Nu-i corect să mă ţină s-aştept în faţa uşii*, *ca un şcolar adus la cancelarie. Am făcut o treabă bună.*

— La naiba, am ajuns să mă compătimesc!

Vederea virtuală îi arăta un display tactic de la Pentagon II, unde Marina monitoriza semnele de activitate a Dysonilor. Trecuseră numai şapte ore de când găurile-de-vierme din spaţiul Commonwealth se închiseseră. Wilson n-avea timp de toate rahaturile astea. Trebuiau să organizeze imediat replica Marinei. Asta dacă avea să se mai ocupe de vreo organizare…

— Termină! făcu femeia şi-l sărută uşor. Probabil că tocmai decid ce medalie să-ţi acorde.

El o privi obosit.

— Mulţumesc.

— Ştii că voi rămâne alături de tine, nu?

Wilson o sărută.

— Fără tine, n-aş fi putut ajunge atât de departe.

— Ar fi grozav să avem o viaţă adevărată împreună. Până acum n-am mai avut un soţ bogat. Tot nu ţi-am văzut reşedinţa de pe York5.

— O să-ţi placă. Este un domeniu de mărimea statului Oregon, pe care eu l-am modelat şi plantat. Iar castelul trebuie renovat.

— Pare interesant. Eu, un tatuaj de credit nelimitat şi toţi designerii de interioare din zona respectivă a Commonwealth-ului.

Bărbatul o strânse cu putere în braţe.

— Va fi bine. Îţi spun eu.

Uşile sălii de întruniri se deschiseră. Rafael Columbia ieşi dinăuntru. Şi el purta uniforma de paradă; impecabil croită, îi conferea o figură de autoritate perfectă. Până şi consilierii se îndreptară brusc la apariţia sa.

Wilson nu ştiuse că Rafael fusese în Cabinetul de Război. Asta putea să însemne un singur lucru.

— Futu-i…

Cel puţin nu mai trebuia să aştepte; acum ştia în mod sigur. *Nici măcar nu mai trebuie să suport umilirea asta*, *ce naiba!*

— Wilson!

Rafael afişă pe chip o expresie adecvat de sobră şi întinse mâna.

I-aş putea spune să şi-o bage-n cur.

Anna scoase un scâncet slab în fundul gâtului.

Wilson strânse mâna întinsă. *Aşa cum ar proceda un ofiţer adevărat*, *cu demnitate. Cei de la Academie ar fi mândri de mine… dacă Academia ar mai exista.*

— Îmi pare rău, spuse Rafael. M-au chemat înăuntru după ce te-au apelat.

— Nu-i nimic. *(Aşa cum i-a spus şi Cezar lui Brutus.)* Nu cred că vreunul dintre noi ar fi într-o poziţie de invidiat.

Rafael încuviinţă înţelegător.

— Te aşteaptă.

— Da.

Anna îi strânse puternic braţul. Wilson intră cu Rafael în sala de întruniri, pentru a da piept cu Cabinetul de Război. În mod surprinzător, doar Preşedinta Doi îl privi în ochi, când se opri în capul mesei. Heather Antonia Halgarth părea pur şi simplu plictisită, în timp ce Nigel Sheldon avea o expresie furtunoasă pe faţă. Imaginea aceea spunea enorm de multe: bărbatul ale cărui navă de război şi proiect privat de armament tocmai salvaseră întregul Commonwealth suferise o înfrângere politică imediat după aceea.

Rafael se opri imediat în spatele lui Wilson.

— Amirale, rosti Preşedinta Doi, am analizat rezultatele Marinei şi ale tale înainte şi în timpul ultimei invazii *dezastruoase.* A le declara slabe ar însemna muşamalizarea secolului. Ţinând seama de pierderile catastrofice de vieţi, îţi cerem demisia imediată.

Argumentează! Bag-o-n pizda mă-sii! Nimeni nus-ar fi putut

descurca mai bine.

— Cum doriţi, replică el inexpresiv.

Rafael veni în faţa lui.

— Amirale, ţi-au fost revocate codurile de autorizare în Marină şi vei fi trecut imediat pe lista cadrelor noastre de rezervă.

Wilson strânse din dinţi.

— Bine.

— Mulţumesc pentru tot ce ai făcut, Wilson. Personalul Marinei îţi apreciază eforturile, zise Rafael apăsat.

Wilson se răsuci către viitorul amiral al Marinei.

— Doresc ca tu şi toţi cei de aici să ştiţi ceva.

— Dacă ai ceva de spus, te rog să-l introduci în raportul de informare finală, rosti Doi pe un ton oficial.

El îi zâmbi, încântat de felul în care femeia îl dorea afară din sală cu minimum de scandal. Nu avea totuşi încrederea necesară pentru a încerca să-i răstească un ordin.

— Starflyer este real.

Avu grijă să privească direct spre Rafael şi văzu uşorul tremur de surprindere de pe trăsăturile altfel stăpâne pe sine ale bărbatului.

— Ne manipulează de multă vreme, adăugă el.

— Ajunge, *domnule* Kime! făcu Doi.

— Agenţii săi au fost la bordul celei de *A doua şanse.* Ei au dezactivat generatorul barierei.

Rafael părea de-a dreptul stânjenit. Wilson privi în jurul mesei. Unica persoană atentă era Justine Burnelli, care părea mai degrabă vinovată decât surprinsă. *Interesant…*

Ridică din umeri spre Cabinetul de Război, ca şi cum nu i-ar mai fi păsat defel.

— Verifică, i se adresă lui Rafael, apoi se întoarse şi ieşi.

* * *

Nigel privi spatele lui Wilson când acesta părăsi sala de întruniri. Răbufnirea lui fusese fascinantă. Îl amuzase reacţia celorlalţi de la masă. În mod previzibil, Doi fusese jignită de afirmaţia lui Wilson, Heather păruse uluită şi Rafael îngrijorat. Iar Justine făcea exact ceea ce făcea şi el – îi cerceta pe cei din jur. Îi interceptă privirea şi surâse. Ea îi întoarse o expresie în mod deliberat seacă.

Nigel nu putea să uite apelul urgent al lui Campbell, pe care-l primise cu nici douăzeci şi patru de ore în urmă, prin care se interesase în numele Justinei despre politica Dinastiei faţă de Myo. După atacul Dysonilor, Campbell îi mai spusese că senatoarea şi Investigatoarea solicitau o întâlnire personală cât mai curând. Nu era sigur despre ce putea fi vorba, dar ţinând seama de raportul echipei de observare a lui Nelson referitor la activităţile Mellaniei pe Illuminatus, nu era o cerere pe care s-o refuze. Atât doar că acum începea să se întrebe ce fel de conexiuni avea Justine cu Wilson. Un lucru era cert: întâlnirea aceea urma să fie mult mai interesantă decât cea actuală.

— Cred că putem trece mai departe, spuse Doi după ce uşile fură închise şi ecranul protector se reactivă în jurul sălii de întruniri. Aş dori să propun ca amiralul Columbia să preia imediat comanda totală a Marinei.

— Susţin propunerea, rosti Toniea Gall.

Cred şi eu, gândi Nigel. Zări surâsul aprobator al lui Heather.

— Toţi sunt pentru? întrebă Doi.

Nigel ridică leneş braţul împreună cu toţi din sală. Alan Hutchinson îi azvârli un rânjet sălbatic de simpatie, pe care-l ignoră. Dacă Heather era surprinsă, nu se trădă. Discuţia contradictorie în care Dinastiile se angajaseră în urmă cu trei ore prin intermediul legăturilor ultraprotejate fusese feroce, însă numai o mică parte din atmosfera neplăcută se revărsase în prima parte a şedinţei Cabinetului de Război. Intensitatea ei în sine îi scandalizase uşor pe unii – cum ar fi Crispin Goldreich şi Toniea Gall – dar înapoia uşilor ferm sigilate, Heather înjura întotdeauna birjăreşte.

— Doresc să vă mulţumesc pentru încredere, zise Rafael pe un ton foarte sincer. Vreau să vă asigur că sunt decis să sfârşesc o dată pentru totdeauna ameninţarea Dysonilor. Domnule Sheldon, ai spus că ne vei pune la dispoziţie arma ta.

Toţi se răsuciră spre Nigel. *Până şi acum*, gândi el obosit. Pentru o clipă simţi nevoia să iasă imediat. Să-l ajungă din urmă pe Wilson, să-l ia pe după umeri şi să meargă împreună într-un bar.

Commonwealth-ul pe care îl crease şi-l condusese de atâta vreme dorea să-i ia armele. *Nu aşa trebuia să se-ntâmple.* Ziua în care păşise pe Marte pentru a râde de Wilson şi de ceilalţi astronauţi fusese ziua în care distrusese vechiul sistem, în care

el şi Ozzie îi eliberaseră pe toţi. *Şi am ajutat la construirea celei mai revoltătoare arme pe care a visat-o cineva vreodată*. *Eu vreau ca noi să trăim printre stele*, *nu să le stingem*.

— Mda, mormăi el dispreţuitor.

Ce mult semăna Rafael cu vechii militari, trufaşi în uniformele lor imaculate, cu glasuri pozitive când îşi ofereau rapoartele despre atacuri de precizie şi minimum de victime colaterale!

— Dacă Dysonii nu acceptă să negocieze încetarea ostilităţilor, continuă Nigel, voi utiliza arma noastră împotriva planetei lor natale.

— Asta va garanta eradicarea lor? întrebă Hans Brant.

— Când este lansată într-o stea, arma eliberează o rafală de energie de nivelul unei nova şi distruge steaua în decursul procesului. Un astfel de eveniment va cuprinde întreaga civilizaţie Dyson Alfa. Întrucât Dysonii s-au răspândit de acum, fără îndoială, dincolo de steaua lor natală, tacticienii Dinastiei mele au propus o strategie de tip firewall. Vom derula misiuni de cercetare pornind de la Dyson Alfa şi vom transforma în nove toate stelele unde detectăm prezenţa lor. Desigur asta va steriliza toate formele de viaţă din sistemele stelare vecine.

În jurul mesei se lăsă o tăcere adâncă.

— Doreaţi să învingem, le spuse Nigel cu duritate.

— În trecut, spuse Rafael, am manifestat reticenţă cu privire la genocid şi pe bună dreptate. Pentru că reticenţa aceasta ne conferă caracterul de oameni. Însă nu ne-o mai putem permite în cazul de faţă. Dacă Dysonilor li se îngăduie să supravieţuiască, ei vor fi veşnic o ameninţare la adresa existenţei noastre. Ei au bombe-flame şi nu dovedesc nici cea mai mică ezitare în a le utiliza. Au găuri-de-vierme şi pe baza lor vor putea să-şi construiască nave superluminice. Dacă se va întâmpla aşa, se vor răspândi prin galaxia asta ca un virus şi vor periclita chiar mai multe specii decât noi. Nu putem îngădui asta. Totul se rezumă la o ecuaţie foarte simplă: ei sau noi.

— Perfect, zise Doi. Recomandarea Cabinetului de Război este de a se folosi toate mijloacele posibile pentru a scăpa de ameninţarea Dyson, incluzând aici şi completa lor exterminare. Propun această recomandare.

— Susţin propunerea, rosti Rafael.

— Doamnelor şi domnilor, vă rog să votaţi, ceru Doi.

Votul fu unanim.

— Mulţumesc, spuse Rafael.

— Cum vei rezolva problema Dysonilor rămaşi în spaţiul Commonwealth? întrebă Crispin.

— 23Pierdute vor fi cele mai simple, răspunse Rafael. Ele mai au foarte puţine nave în sistemele respective. Ne vom retrage pur şi simplu trupele insurgente şi vom folosi distrugători cuantici împotriva planetelor. Dysonii nu vor supravieţui la aşa ceva. 48Noi ridică mai multe probleme.

— Aşa apreciezi? se răsti Alan Hutchinson. În primul rând, nu integra Wessex în restul invaziei. Dacă lansezi un distrugător cuantic asupra planetei mele, să-mi bag pula dacă n-o să-ţi trimit Dinastia drept în Epoca de Piatra cu bombele mele nucleare!

— Nimeni nu va distruge Wessex, interveni Heather. Calmează-te, Alan. Este o 15Mare şi-şi poate reveni de pe urma radiaţiilor flamei. Narrabri este protejată sub câmpuri de forţă şi terenurile agricole pot fi replantate destul de uşor. În rest... solul pe care l-ai lăsat necultivat nu se pune la socoteală, deoarece nu are valoare economică şi nimeni nu locuieşte acolo.

— Tot veţi avea nevoie de o biosferă funcţionabilă, observă Justine.

— Jumătate din masa uscatului va fi complet neafectată, zise Hans Brant. Activitatea totală a flamei n-a durat nicio oră, iar impactul pe care radiaţiile îl vor avea asupra oceanului este minim. În esenţă biosfera rămâne intactă pe Wessex, ca şi pe celelalte 48Noi.

— Nu-i chiar aşa simplu, clătină din cap Justine. Roiul de particule se va răspândi în jurul planetei şi precipitaţiile radioactive vor fi peste tot.

— Impactul cel mai distrugător va fi, de departe, pe emisfera orientată spre stea în timpul flamei. Restul este acceptabil. Uită-te la Far Away – acolo flama a durat săptămâni de zile şi am izbutit să regenerăm continentele. Întreaga planetă este vie acum. Oamenii nu vor rămâne fără oxigen. Timpul necesar pentru restaurarea ciclului carbonului este insignifiant la scară planetară.

— Eu chiar am fost pe Far Away, spuse Justine. Este locuibilă la nivel minim şi asta după un secol şi jumătate de eforturi extreme. Ar fi o greşeală de proporţii uriaşe s-o clasificăm printre planetele U-congruente normale. Aceste 48Noi nu vor fi locuibile; va trebui să evacuăm populaţiile. Nu ştiu despre Wessex, acolo

este o excepţie, dar restul trebuie evacuate.

— Nu propun să abandonăm Wessex, rosti Rafael, dar în sistemul acela se află acum patru mii cinci sute de nave Dyson complet înarmate. Noi nu deţinem patru mii cinci sute de proiectile Douvoir, cu atât mai puţin cele o sută şaptezeci de mii de care vom avea nevoie pentru a elimina navele Dyson din toate 48Noi.

— Chiar atât de multe au trimis? întrebă Toniea Gall.

— Da, încuviinţă Rafael. Ceea ce înseamnă că va trebui să evacuăm majoritatea acestor sisteme. Marina nu poate face faţă la patruzeci şi opt de flotile.

— La câte poate face faţă? întrebă Doi.

— Presupunând că producţia navelor de clasă *Moscova* continuă în acelaşi ritm, estimăm că putem curăţa cinci sisteme stelare înainte de a ne confrunta cu pierderea restricţionării lor. Încă nu ştim ce fel de ameninţare reprezintă navele acelea. Ele dispun de două opţiuni şi ambele ne pun în faţa unor dificultăţi unice. În primul rând pot să se îndrepte către planetele U-congruente şi să ne străpungă defensivele de-a dreptul prin copleşire numerică, după care să asolizeze şi să stabilească colonii înarmate. Evident dacă Dysonii sunt pe sol şi sunt concentraţi, asta înseamnă că putem folosi distrugătorii cuantici împotriva lor.

— Şi a doua opţiune? întrebă Crispin.

— Pot să fugă. În fiecare sistem există în medie trei mii cinci sute de nave şi ca atare vor dispune laolaltă de suficiente echipamente şi posibilităţi de producţie pentru a realiza finalmente o propulsie superluminică. În cazul acesta vor fi nevoiţi să aibă un punct de rendez-vous, pentru a începe procesul de producţie, ceea ce îi va face vulnerabili faţă de proiectilele Douvoir.

— Cât timp va dura producerea a o sută şaptezeci de mii de proiectile Douvoir? rosti Toniea Gall.

— Probabil că le-am putea termina în nouă luni, cu condiţia autorizării unui proiect super-prioritar. Nu sunt sigur dacă dispunem de atâta timp. Dacă Dysonii n-au renunţat la colonizarea celor 48Noi, într-o săptămână ar putea fi pe orbita oricăreia dintre ele.

— Vorbeşti aşadar despre evacuare, indiferent de Dysoni, observă Justine.

— Da. Aceasta este opţiunea noastră preferată. Să-i lăsăm pe toţi să asolizeze şi apoi să-i radem cu distrugătorii cuantici.

— Ne confruntăm deja cu o problemă monstruoasă cauzată de refugiaţii de pe 23Pierdute, iar acelea au fost în majoritate planete cu populaţii restrânse. Câţi oameni trăiesc pe 48Noi?

— Fără a pune la socoteală Wessexul, răspunse Nigel, sunt vreo treizeci şi două de miliarde.

De data aceasta liniştea fu încă şi mai profundă.

— Nu se poate face, rosti în cele din urmă Hans Brant. Nu-i aşa?

— Evacuarea lor fizică prin intermediul găurilor-de-vierme este posibilă, zise Nigel, însă găzduirea unei diaspora de asemenea mărime în Commonwealth nu-i fezabilă. Nicăieri nu există spaţiu ca să locuiască atâţia oameni, iar simpla lor hrănire doar cu raţii de bază ne-ar falimenta practic pe toţi.

— Dacă este posibilă evacuarea, atunci trebuie s-o acceptăm, spuse Justine. Eu una nici măcar nu voi asculta vreo propunere care include abandonarea acestor oameni. Războaiele determină în mod inevitabil schimbări în societate; se pare că acesta va cauza schimbări în societatea noastră.

— Un sentiment nobil, scumpa mea, vorbi Hans Brant, dar chiar dacă Senatul ar beneficia de puteri draconice şi ar sili restul Commonwealth-ului să-i primească pe refugiaţi, unele planete tot se vor împotrivi.

— Nu putem întoarce spatele la treizeci şi două de miliarde de vieţi! explodă Justine.

— Există o alternativă, rosti încet Nigel. Desigur, este riscantă.

De data aceasta nu simţea aproape nimic, decât dispreţ faţă de felul în care toţi se răsuciră către el, cu speranţă şi disperare în ochi.

— Deschidem patruzeci şi şapte de planete noi şi pur şi simplu transferăm populaţiile direct acolo, să-şi reconstruiască societăţile.

— Pentru numele lui Dumnezeu, omule, făcu Alan, nu poţi trânti miliarde de oameni pe nişte planete nedezvoltate. Au nevoie de oraşe, de infrastructură, de guverne… de mâncare!

— Ştiu, aprobă Nigel, şi toate astea trebuie pregătite din timp.

— Dar… se bâlbâi Toniea Gall, nu dispunem nici măcar de o săptămână.

— Aşa cum a spus cândva Einstein, timpul depinde de poziţia

relativă a observatorului.

* * *

Când Preşedinta Doi încheie în mod oficial şedinţa Cabinetului de Război, Justine rămase în scaunul ei pe când ceilalţi conducători de Dinastii se apropiară de Nigel pentru a-i mulţumi şi a-l felicita. Până şi Heather fu îndeajuns de conciliantă ca să-l felicite. Cât despre Doi, Justine n-o văzuse niciodată atât de patetic de fericită; aproape că o rupse la fugă spre anticameră ca să-i spună Patriciei Kantil rezultatul. În scurt timp, chipul Patriciei radia un zâmbet uriaş şi incredul.

Ce stupid, gândi Justine. Era ca şi cum anunţul că ceva era posibil ar fi şi materializat lucrul respectiv. Iar toate chestiunile în privinţa cărora căzuseră de acord în Cabinet depindeau de neapariţia altor probleme. *Cum va reacţiona Starflyer?*

— Dacă nu mă-nşel, doreai să discutăm, rosti Nigel.

Se oprise lângă scaunul ei. Justine înălţă ochii. *Şi cum mi-aş putea da seama că nu vorbesc cu principalul agent al lui Starflyer din Commonwealth?* Mâna i se ridică spre umflătura uşoară a pântecului. *Pentru orice eventualitate trebuie să-mi asigur un loc într-o navă de salvare.*

— Da.

— Excelent. Cu o condiţie.

— Care anume? întrebă femeia îngrijorată.

— Ca tu şi Investigatoarea Myo s-o aduceţi şi pe Mellanie.

Justine simţi cum falca i se cască involuntar.

— Poftim?!

— Pe Mellanie Rescorai. Doresc s-o cunosc de mai mult timp. Lucrează cu Investigatoarea, nu? De pe Illuminatus au revenit împreună pe Pământ.

— Da, aprobă Justine străduindu-se să-şi recâştige stăpânirea de sine.

De unde ştie asta? Şi, mai important încă, *de ce ştie asta*?

— Excelent. Ne vom întâlni după ce vom face idiotul ăla de anunţ public. Birourile TSC din Newark ar trebui să ne ofere niţică intimitate. Surâse: Mă bucur că n-ai păţit nimic în urma tentativei de asasinat. Transmite-i lui Gore că sunt impresionat, ca de obicei.

— O să-i transmit, promise Justine.

* * *

Edmund Li ştia că era un idiot că rămăsese. Ar fi trebuit să fi plecat de pe Boongate cu săptămâni în urmă, când tot grupul mare de rude şi prieteni ce formau familia lui plecase cu un tren spre Tanyata. Îl chemaseră şi pe el de fiecare dată când fusese disponibilă o conexiune cu unisfera, ceva chiar mai aleatoriu decât legătura cu Far Away, arătându-i imagini ale cortului în care locuiau şi scene din viaţa de zi cu zi de pe Tanyata. Aşa că bărbatul cunoştea bine soarta lor şi a celorlalţi cincizeci de mii de refugiaţi din aşezarea improvizată aflată nu departe de ocean; una dintre cele opt asemenea tabere dispuse în jurul gării TSC. Toţi ajutau la dezvoltarea caroiajului noului lor oraş, ridicând infrastructura şi efectuând genul de sarcini lăsate de obicei în grija 'boţilor. Toţi dădeau o mână de ajutor, toţi îşi cunoşteau vecinii. Acolo exista un spirit de pionierat pe care planetele oamenilor nu-l mai avuseseră de la primele planete ce fuseseră deschise cu trei sute de ani în urmă. În ciuda greutăţilor, părea un loc bun unde să trăieşti.

Cu toate acestea Edmund nu plecase. Iar adevărata idioţenie era faptul că, practic vorbind, el nici măcar nu mai avea o slujbă.

— Divizia de inspecţie a mărfurilor către Far Away nu mai avea absolut nimic de făcut. Nimeni de pe Far Away nu mai importa nimic. Echipa lui nu mai avea ce să scaneze şi să analizeze. În plus toţi ceilalţi plecaseră la două zile după venirea celor de la Contrainformaţiile Marinei. Edmund văzuse cum celelalte birouri din micul bloc al administraţiei se închiseseră treptat, rărindu-se tot mai mult, până ce el devenise funcţionarul guvernamental *de facto* de pe Boongate care se ocupa de toate călătoriile Far Away.

La început continuase s-o facă din cauza biroului Paris al Marinei, care-l rugase să monitorizeze traficul spre şi dinspre Far Away. Era important, spuseseră Renne şi Tarlo. După o vreme Edmund devenise curios în legătură cu Far Away şi cele ce se petreceau acolo. Ştia bine că nu era un motiv suficient de bun pentru rămânerea lui, totuşi… Cei care plecau de pe Far Away însemnau cazuri aproape identice, toate zborurile Carbon Goose erau ticsite de emigranţi care vânduseră practic tot ce aveau pentru a-şi cumpăra un bilet. Soseau gârboviţi de greutatea unei planete cu gravitaţie standard şi apăsaţi şi mai mult de

aşteptările disperate vizavi de Commonwealth. Edmund se descurca bine dacă reuşea să le înregistreze toate numele, înainte ca ei să dispară în terminalul gării în care credeau că vor găsi un sanctuar. Vorbind cu ei, bărbatul izbuti să-şi formeze o imagine despre tulburările stranii ce afectau Far Away, sabotajele criminale, rolul tot mai important jucat de Institut în aplicarea legii şi ordinii în Armstrong City.

Însă adevăratul interes îi era stârnit de cei care mai călătoreau spre Far Away. Nu putea pricepe motivul pentru care cineva ar fi optat să meargă acolo în astfel de clipe. Şi totuşi asemenea oameni apăreau întruna cu biletele dus-întors: personal tehnic pentru Institut, personal de securitate pentru Institut, manageri pentru Institut… În cursele ce reveneau de pe Far Away nu figura nici măcar un membru al personalului Institutului, dar aceştia erau singurii de pe planetă care aveau bilete valabile pentru întors.

În zelul său de a înţelege mai multe despre planeta aceea ignorată, Edmund rulă nenumărate căutări de informaţii prin unisferă. Pentru prima dată în viaţa lui, începu să fie atent la afirmaţiile Păzitorilor. De acord, erau nişte terorişti psihopaţi, dar puse în contextul lucrurilor la care era el martor, afirmaţiile lor aveau o logică neplăcută.

Cu o săptămână în urmă, cursele Carbon Goose încetaseră, deoarece piloţii şi echipajele dezertaseră, îndreptându-se către părţi mai sigure din Commonwealth. După aceea personalul de susţinere tehnică TSC începu să dispară din gară. Edmund fu uşor surprins că gaura-de-vierme cu Wessex rămăsese funcţională, ţinând seama de numărul redus al personalului de întreţinere care opera capătul Boongate. Numeroase operaţiuni zilnice erau executate prin teleprezenţă de pe planeta 15Mari.

Acesta ar fi fost momentul optim să plece, Edmund o ştia. IR care controla poarta spre Half Way ar fi închis-o neîndoios, dacă se defectau suficiente componente şi se atingeau limitele de siguranţă prestabilite, iar asta putea fi după o zi sau după şase luni. Desigur nici nu conta, întrucât fără echipajele Carbon Goose nu se mai putea ajunge la Far Away. Edmund aproape că se simţea vinovat de asemenea gânduri; de acum se considera unica persoană căreia îi păsa de soarta acelei planete îndepărtate, singura santinelă de la hotar care privea în depărtare peste neant.

Însă cu trei zile în urmă se întâmplase ceva. Legătura de comunicaţii dintre Half Way şi Far Away se deschisese la secunda corectă, dar traficul de mesaje spre unisfera Commonwealth-ului nu era nici măcar unu la sută din cel normal şi era în totalitate încriptat. Toate mesajele sau apelurile către Far Away erau redirecţionate îndărăt, inclusiv propria sa solicitare oficială de informaţii adresată Casei Guvernatorului. Far Away rămăsese complet izolată.

Timp de trei zile, Edmund Li menţinu o veghe solitară în biroul său pustiu, aşteptând să vadă ce se va întâmpla. Iar apoi Dysonii atacară.

Bărbatul urmări invazia prin intermediul emisiunilor de ştiri şi a fluxurilor informaţionale. Roiul de nave care ieşi la trei unităţi astronomice de stea... Bomba-flamă trasă în stea... O superarmă secretă a Marinei, ceva terifiant de puternic, distruse bomba-flamă, dar cu un preţ însemnat. După care altă bombă-flamă fu lansată în steaua lui Boongate. Marina fu nevoită s-o detoneze şi pe aceea. Senzorii sateliţilor ce orbitau Boongate capturară imaginile talazurilor oceanice care se dezlănţuiseră prin corona stelei şi înregistrară creşterea bruscă şi letală a radiaţiilor solare revărsate peste planetă.

Fără avertisment sau explicaţie, toate găurile-de-vierme Dyson din Commonwealth se închiseră. Oamenii învinseseră... dacă se ignorau miile de nave de război care se strângeau precum corbii furtunii în jurul celor patruzeci şi opt de planete din Commonwealth.

Probabil că vremea a fost cea care l-a salvat pe Edmund. Petrecuse două ore la birou, accesând rapoarte şi relatări în direct ale invaziei, ridicându-se doar ocazional pentru câte o ceaşcă de ceai de la automat. După ce găurile-de-vierme dispăruseră, el începuse să urmărească datele senzorilor de pe sateliţii lui Boongate, observând impactul direct pe care furtuna de radiaţii îl avea asupra planetei. Energia electromagnetică era absorbită şi slăbită într-o oarecare măsură de atmosferă înainte ca să atingă solul, totuşi dozele erau mult prea mari pentru a fi suportate confortabil de majoritatea animalelor şi plantelor. Cel dintâi val de particule radioactive sosi nu mult mai târziu, practic distrugând ionosfera în primele minute. Era mult mai rău decât prevăzuseră experţii din studiourile de ştiri. Centralele energetice din exteriorul aşezărilor protejate de câmpuri de forţă începură

să funcţioneze aleatoriu sau cedară complet. Toţi sateliţii civili încetară să mai transmită, lăsând senzorii de pe platformele planetare defensive ca unică sursă de informaţii. Furtuni boreale năvăliră dinspre poli, iar dansul culorilor lor pale aduse o frumuseţe stranie distrugerii ce cobora silenţios peste planetă.

Edmund ieşi ca să se uite la primul spectacol de lumini ale aurorelor ce se învolburau în jurul câmpului de forţă al oraşului. În parcare mai existau încă băltoace rămase de la ploaia din timpul nopţii, înainte ca norii să fie deviaţi de câmpurile de forţă ale gării şi oraşului. Singură maşină de acolo era a lui, o Honda Trisma veche de cincisprezece ani. Se opri lângă ea, când fosforescenţa mov şi portocalie răbufni, unduind dinspre orizont cu viteză supersonică. Până şi norii se retrăseseră dinaintea talazului, producând un cer senin de iarnă. Când miji ochii spre soare, bărbatul se autoconvinse că putea distinge punctuleţe strălucitoare pe discul orbitor.

O perdea de fulgere licări peste oraş şi pentru o clipă intensitatea ei acoperi atât soarele, cât şi aurorele boreale. Pârâiaşe de ioni purpurii lunecară în jos pe curbura domului câmpului de forţă, apoi aurora reveni în plină forţă, reflectându-şi luminescenţa fierbinte pe betonul ud.

Unisfera îi anunţa pe toţi cei încă aflaţi în exteriorul unui câmp de forţă să-şi caute imediat adăpost. Fulgerele sclipiră iarăşi, de data aceasta într-o rafală mai prelungă. Edmund începu să numere în aşteptarea tunetului, până ce înţelese că era inutil. Scânteieri prelungi se amestecau acum printre fâşiile aurorei boreale, sporindu-i intensitatea şi ajutând la acoperirea cerului obişnuit. Între nenumăratele benzi unduitoare de culori, trosneau fulgere. Era un linţoliu straniu de frumos în care să învălui o planetă, gândi el.

E-majordomul îl anunţă că urma un mesaj către Commonwealth din partea Cabinetului de Război. Cibersfera planetei nu avea să transmită nimic altceva. Edmund nici măcar nu ştia că managera IR putea face aşa ceva. *Era şi timpul*, îşi spuse, *să aflăm şi noi ce se-ntâmplă şi ce s-a-ntâmplat în bătălie*. TSC-ul tot nu redeschisese gaura-de-vierme spre Wessex, deşi gaura-de-vierme paralelă de grosime zero conecta în mod evident Boongate de unisferă.

Imaginea care apăru în vederea sa virtuală o arăta pe Preşedinta Doi aşezată în capul unei mese impozante, flancată

de Nigel Sheldon şi Heather Halgarth. Edmund ţuguie buzele: *Într-adevăr*, *impresionant.* Ceilalţi membri ai cabinetului îi fură etichetaţi prin legende individuale; volumul de putere politică strâns laolaltă constituia o indicaţie asupra importanţei deciziei. Bărbatul se rezemă de Hondă şi se pregăti să-şi asculte soarta.

— Concetăţeni, rosti Doi, voi începe prin a vă anunţa că incursiunile Dysonilor în spaţiul Commonwealth au încetat cel puţin pentru viitorul imediat. O fregată a reuşit să ajungă la Poarta Iadului şi să distrugă generatoarele găurii-de-vierme de acolo. Din motive evidente de securitate nu vă pot oferi detalii despre nava sau armamentul utilizate, dar ajunge să spun că dispunem în prezent de o armă cu o putere realmente formidabilă. Din păcate, aşa cum ştiu că sunteţi cu toţii conştienţi, aceasta nu elimină complet ameninţarea Dysonilor. În spaţiul Commonwealth există deja multe mii de nave Dyson, de care va trebui să ne ocupăm. În plus, Dysonii au utilizat bombe-flamă ale căror efecte continuă să fie resimţite pe planetele 48Secunde. Nu putem face absolut nimic pentru a devia radiaţiile ce saturează planetele acelea. Pe scurt, biosferele lor vor fi probabil de nelocuit. Chiar dacă ar fi posibil un program de regenerare, aşa cum poate fi cazul pe Wessex, toate planetele respective vor suferi din nou de pe urma bătăliilor, deoarece în următoarele săptămâni navele Marinei se vor lupta cu navele Dyson rămase. De aceea, cu regrete uriaşe, i-am informat pe liderii planetari că nu avem alternativă decât să le evacuăm planetele.

— Băga-mi-aş… murmură Edmund.

În adâncul inimii ştiuse că acela avea să fie mesajul, totuşi abia putea percepe enormitatea cuvintelor Preşedintei. *Dar unde vom merge noi toţi?*

— Întrucât găzduirea a aproximativ treizeci de miliarde de persoane rămase fără adăpost este practic imposibilă chiar şi pentru societatea noastră, urmă Doi, va trebui să adoptăm o soluţie destul de inovatoare.

Lui Edmund nu-i plăcu deloc cum suna asta. Apoi e-majordomul îl anunţă că un vehicul tocmai trecuse prin cordonul de securitate de nivelul al doilea din jurul secţiunii porţii Far Away. Se încruntă. Cine dracu’ vizita partea asta din gară, mai ales acum?

* * *

Nigel Sheldon se aplecă în faţă şi continuă expunerea Preşedintei cu o expresie deschisă şi foarte încrezătoare.

— Când am construit prima noastră gaură-de-vierme, Ozzie a creat o serie de ecuaţii pentru manipularea fluxului temporal intern al materiei exotice. Acum două secole, am rulat un test mic, utilizând o gaură-de-vierme a diviziei de explorare TSC, iar conceptul a funcţionat. De atunci n-a mai fost utilizat, fiindcă nu aveam vreo aplicaţie practică sau comercială pentru el. Până azi… Vom modifica găurile-de-vierme ce duc la planetele ale căror biosfere sunt pe moarte. Într-o săptămână, ele vor fi deschise pentru întreaga populaţie într-un exod care va fi organizat de guvernele voastre naţionale. Nu veţi utiliza trenuri pentru a trece prin ele, ci veţi merge pe jos, cu automobilele sau autobuzele, sau chiar cu bicicletele, dacă aşa doriţi. Capetele celelalte ale găurilor-de-vierme vor ieşi pe planete U-congruente noi din spaţiul de fază III. Nu vor ieşi însă vreme de zece sau cincisprezece ani, sau chiar mai mult dacă va fi necesar. Pentru voi vor trece numai câteva secunde, dar în exterior, restul Commonwealthului va fi beneficiat de suficient timp pentru a construi aşezări bazice noi cu infrastructură funcţională, în care să vă mutaţi. Ştiu că noţiunea vi se pare şocantă, totuşi planetele pe care vă aflaţi acum sunt pe moarte şi trebuie să acţionăm rapid pentru a împiedica alte pierderi de vieţi.

Maşina era un Mercedes înregistrat la „Aventuri pe Marea Triadă”. Edmund se îndreptă şi privi peste vastul triaj al gării, spre drumul ce ducea la terminal. Putea chiar să vadă automobilul, o limuzină aerodinamică roşu-burgund care se apropia repede. Era şofată manual şi trecu pe lângă ramificaţia unde ar fi trebuit să vireze spre unicul peron de pasageri. Oricum nimeni nu mai utiliza gaura-de-vierme Half Way. Mercedesul se îndrepta către blocul de birouri şi parcarea în care se afla bărbatul. Ceva nu era defel în regulă. Edmund păstrase încă destul din instinctul de poliţist ca să verifice micul pistol ionic pe care-l purta asupra lui, după care se grăbi către clădire.

— Noi toţi ne luăm angajamentul să ducem această operaţiune de salvare până la un sfârşit de succes, spuse Preşedinta Doi. Senatori, lideri planetari, Dinastii suntem uniţi în hotărârea noastră. Indiferent care ar fi costurile sau eforturile, *nu*

vă vom înşela aşteptările.

Suspină plină de compasiune:

— Dumnezeu să vă aibă în pază!

Mercedesul intră în parcare tocmai când Edmund dădea colţul clădirii. Văzu cum limuzina mare opri lângă Honda lui. O portieră se deschise şi dinăuntru coborî un bărbat înalt, blond. Edmund icni imediat ce-i zări chipul, recunoscându-l instantaneu. *Tarlo.* Alerta poliţiei prin tot Commonwealth-ul sosise cu douăzeci şi patru de ore în urmă. La început, Edmund crezuse că era o eroare, ori o glumă, dar când verificase certificatul mandatului văzuse că era autentic.

Tarlo se uită o clipă la Honda, apoi roti lent capul, scanând parcarea pustie. Edmund se retrase fulgerător înapoia colţului clădirii. Mandatul anunţa că Tarlo era masiv wetcablat şi extrem de periculos. Bărbatul numără până la cinci, după aceea riscă altă privire. Tarlo intra în blocul de birouri. Portiera Mercedesului rămăsese deschisă şi Edmund îşi folosi inserţiile retinale pentru a transfoca. Un corp zăcea pe podeaua mochetată a limuzinei, un tânăr durduliu, al cărui gât fusese rupt. Ochii lui morţi priveau în sus, la superbele scânteieri moarate ce învăluiau cerul lui Boongate.

* * *

Cafeneaua Five Stop se afla la un capăt al mall-ului deschis Rocher, înghesuită între o franciză Bab’s Kebabs şi Mother Blossom, magazinul economic de îmbrăcăminte pentru gravide. Autostrada B77 trecea pe lângă mall, mergând direct către gara planetară a lui Narrabri, aflată la patru kilometri spre vest. Traficul era la fel de dens ca de obicei. Chiar şi acum, când furtuna boreală clocotea pe cer în exteriorul câmpului de forţă al megaoraşului, mii de nave extraterestre bântuiau prin sistem şi jumătate din porţile gării erau încă închise.

Bradley Johansson şi Adam Elvin acordară prea puţină atenţie vehiculelor ce goneau. Portalul de deasupra tejghelei de servire tocmai începuse să repete anunţul Cabinetului de Război.

— Ceruri visătoare, murmură Bradley. Nu m-aş fi aşteptat niciodată la aşa ceva. Ce soluţie ingenioasă! Nu-i de mirare că Sheldon arată atât de încântat de sine.

Adam privi sceptic portalul.

— Mi se pare mai degrabă îngâmfat.

— Haide, haide, ar trebui să-nveţi să fii mai caritabil, mai ales în momente de criză. În plus, construirea infrastructurii pentru patruzeci şi şapte de planete este un proiect de stat foarte centralizat. Exact genul pe care-l aprobi tu.

— Nu mă încadra într-un stereotip. Nu sunt un fan al guvernării centralizate, deoarece acolo tendinţa este spre corupţie şi izolare. O societate atotcuprinzătoare şi nediscriminatorie ar trebui să transfere puterea în jos, până la nivelul comitetelor locale.

— Mda, ia aminteşte-mi – câţi îngeri am numărat până acum dansând pe vârful ăsta de ac?

— Tu ai început… Şi sunt patruzeci şi opt de planete. La dracu', cum or să transporte toate fabricile pe o planetă nouă?

Privi afară pe fereastră. Dincolo de autostradă, megaoraşul se întindea până la orizontul acoperit de smog; vastele domenii rezidenţiale alternau cu cartierele industriale, însăilate laolaltă prin liniile curbe ale căilor ferate şi autostrăzilor. La fiecare câţiva kilometri, structurile realmente uriaşe ale rafinăriilor sau topitoriilor se ridicau aidoma catedralelor şi castelelor unui peisaj medieval. Amurgul se târa peste domul protector al câmpului de forţă, sporind irizaţiile ce asediau cerul în exterior.

— Patruzeci şi şapte, rosti ferm Bradley. Hutchinson n-o să-şi mute oamenii; el a terraformat deja planeta asta. Chiar dacă flamele ucid formele de viaţă din exteriorul oraşului, tractoboţii vor replanta totul. Oricum călătoria temporală va trebui să utilizeze generatorii de găuri-de-vierme din gara planetară a lui Narrabri. Nu, planeta asta va rămâne pe loc, indiferent cât ar fi de afectată. Treizeci şi două de miliarde de oameni depind de ea.

— Mda. Bombele alea pe care le-avem… Ştiam că Marina dezvoltă arme şi mai puternice decât proiectilele Douvoir, dar – să dea dracii! – ceva care să poată afecta o stea? Crezi că Starflyer se aştepta la asta?

— Nu, nu cred. Bradley surâse către ceaşca din plastic cu cafea: O dată în plus, ne-a subestimat. Războiul acesta avea intenţia să distrugă ambele specii. Acum victoria decisivă s-a apropiat foarte mult de noi. Doi şi Sheldon vor utiliza armele acestea, indiferent ce ar fi ele, împotriva lui Dyson Alfa.

— Starflyer n-a fost foarte inteligent nici pe Illuminatus. Jenny a raportat că Bernadette a fost încolţită până la urmă de Paula

Myo.

— Serios? Sprâncenele lui Bradley se ridicară. Ce fascinant! De acum Myo ar trebui să fie convinsă că Starflyer este o ameninţare autentică. Iar tentativa de asasinare eşuată asupra senatoarei Burnelli va adăuga greutate poveştii noastre. Mă întreb dacă n-ar trebui să încercăm un ultim mesaj shotgun spre Commonwealth.

— Nimeni nu-l va asculta… nici azi şi nici multă vreme de-acum încolo.

Adam indică portalul care prezenta din nou interiorul studioului lui Michelangelo. Până şi chipul lui era zguduit de mesajul Cabinetului de Război; comentatorii pe care-i avea alături păreau aproape că nu-şi mai găsesc cuvintele.

— Sunt mai preocupat de faptul că agenţii lui Starflyer au capturat capul Agentului. Ne putem aştepta la o breşă majoră de securitate după ce-i va fi analizată memocelula.

— Sunt de acord că-i neliniştitor, totuşi simt că timpul de care mai dispunem se măsoară în zile, dacă nu în ore. Chiar dacă Starflyer a înţeles unde suntem şi ce facem, lansarea unei ofensive împotriva noastră ar dura destul. Dacă ar fi inteligent, l-ar lăsa pe Agent în seama Marinei. Ei ar sosi trăgând cu tot armamentul la prima oportunitate.

— Poate că aşa este, însă trebuie să fim atenţi la posibilitatea respectivă. Iar după demiterea lui Kime, am pierdut un activ potenţial major. Oscar nu va avea nici pe departe aceeaşi influenţă pe lângă Columbia.

— A izbutit să descopere ceva în jurnalele din *A doua şansa?*

— Nu ştiu. A petrecut atât de mult timp la bordul navei lui, încât n-am izbutit să-l contactez.

E-majordomul lui Adam îl anunţă că-l apela Marisa Mefoster.

— Da? rosti el.

— Suntem pe Boongate, spuse femeia. Victor Halgarth a intrat într-un antrepozit din gară ce aparţine companiei Sunforge. În afară de noi, Victor este urmărit de mulţi indivizi ce par poliţişti.

— Nu mă surprinde, autorităţile o supravegheau pe Bernadette pe Illuminatus. O să constataţi că unii dintre ei fac parte din Securitatea Halgarthilor. Vă puteţi stabili într-un loc protejat?

— Nu sunt sigură. Aici e curată nebunie. Gara aproape că a căzut în anarhie. După anunţul lui Doi, toţi de pe planetă au

pornit spre clădirea terminalului; restul gării este pustiu. Nu vom fi în stare să facem mare lucru fără a fi văzuţi.

— Înţeleg. Avem câteva echipe pe Boongate. O să le autorizez să vă contacteze şi să ofere susţinerea de care sunt în stare. Ţine-mă permanent la curent.

— Da, domnule.

— Victor Halgarth pe Boongate şi întreaga planetă pe punctul de a fi evacuată… reflectă Bradley. Asta-i o ocazie excepţională pentru noi, Adam. L-am putea intercepta pe Starflyer aici, în Commonwealth. Încă n-a revenit acasă şi dispune de foarte puţin timp ca să ajungă pe Boongate. TSC nu va risca să redeschidă gaura-de-vierme pentru transporturi obişnuite, de teamă să nu urmeze o debandadă.

— Mellanie a plecat de pe Illuminatus cu Paula Myo, spuse Adam. Să-ncerc s-o apelez încă o dată şi să văd dacă o poate convinge pe Investigatoare?

— Nu, o vom folosi pe senatoarea Burnelli. Este mai bine plasată ca Myo şi deţine puterea politică necesară pentru a aplica o blocadă completă asupra găurii-de-vierme Boongate.

— De cât timp crezi că va avea nevoie TSC să modifice generatorul găurilor-de-vierme pentru a face şmecheria asta cu călătoria în timp?

— Sheldon pomenea de o săptămână. Bănuiesc că-i vorba despre o chestiune de programare, nu de modificări fizice. În ziua de azi tot ce-i cu adevărat important este o problemă de software.

— Bine. În timp ce tu faci asta, eu o să pregătesc trenul nostru. S-ar putea totuşi să fie nevoie de el.

— Bineînţeles. Bradley roti uşor în cană restul de cafea. Este foarte probabil ca Starflyer să se afle tot în gara Narrabri, pregătindu-se să asalteze gaura-de-vierme Boongate, la fel ca noi. Ce ironie a sorţii! Mă-ntreb dacă nu cumva a închiriat antrepozitul de lângă al nostru?

— Nu l-a închiriat.

— Dacă spui tu… Trebuie să ne reorganizăm echipele însă, pentru a supraveghea noi înşine poarta Boongate.

— O să trimit nişte oameni.

— Mai avem? Am înţeles că după Illuminatus am rămas în pană.

— Pentru o operaţiune simplă ca asta pot detaşa destui. Vom

observa lipsa de combatanţi numai dacă va trebui să ne croim drum cu forţa.

— Bun, din clipa asta, mai dispui de un „combatant”. De acum mă voi alătura permanent echipei tale. În Commonwealth nu mai pot face prea mare lucru. Şi este momentul să vin acasă ca să-mi înfrunt duşmanul.

— Asta-i bine. Prezenţa ta la bord va fi un stimul moral important pentru Păzitori. Au nevoie de o redresare după ce am pierdut contactul cu Far Away.

* * *

Găurile-de-vierme ale gării TSC Newark o conectau cu douăzeci de planete din spaţiul de fază I, inclusiv cu Augusta către care existau trei găuri-de-vierme. Terminalele şi triajul gării se întindeau pe locul fostului aeroport şi formau un labirint arterial de conexiuni feroviare şi rutiere prin lăbărţarea de urbanizare din jur. Nigel privi afară din biroul managerului aflat la ultimul etaj din blocul zgârie-nori al administraţiei gării şi văzu autostrada cu taxă New Jersey curbându-se după perimetrul gării. Deşi era suplinit de tuneluri noi pe care TSC le sfredelise pentru a duce trenurile direct la Manhattan şi în lungul coastei răsăritene, drumul vechi continua să transporte volume gigantice de mărfuri şi pasageri spre şi dinspre gară. Dincolo de şosea, apele reci şi cenuşii ale Golfului Newark loveau ţărmul lui Staten Island. Astăzi domul scânteietor al câmpului de forţă se arcuia peste clădirile şi parcurile insulei, conferind aerului o nuanţă neclară, ca şi cum o ceaţă oceanică vagă s-ar fi instaurat deasupra uscatului.

E-majordomul lui Nigel îi arătă imagini de la senzorii de securitate ce-l prezentau pe Campbell întâmpinându-şi vizitatorii în recepţie. Justine Burnelli descheie o haină albă ca zăpada căptuşită cu blană şi-i acordă lui Campbell sărutul afectuos al unui prieten de încredere. Nigel îşi dăduse seama că Justine era însărcinată abia după ce o văzuse sosind la şedinţa de urgenţă a Cabinetului de Război, dar mica proeminenţă era destul de vizibilă acum sub rochia ei elegantă din caşmir gri. Fusese surprins: cineva de vârsta şi statutul ei folosea cu regularitate o cuvă-uter. Când o întrebase pe Perdita, ea nici nu ştiuse de sarcina senatoarei, cu atât mai puţin cine era tatăl… de

asemenea, neobişnuit. Marile Familii încheiau întotdeauna acorduri financiare foarte clare în privinţa copiilor lor, totuşi nimic nu apăruse consemnat în registrul legal din New York. Senzorii de securitate îi arătară că inserţiile femeii menţineau cu unisfera o legătură puternic încriptată, despre care bănuia că ducea direct la Gore.

Investigatoarea Myo era exact aşa cum şi-o amintea, cu chip frumos afectat permanent de expresia uşor melancolică. Purta un costum bine croit, albastru şi cărbune, cu o bluză roz-somon, iar părul îi strălucea. Nimic nu indica faptul că, cu nici treizeci de ore în urmă, fusese strânsă într-un costum blindat, în toiul unui schimb de focuri pe Illuminatus.

Adevărata atenţie a bărbatului era însă rezervată Mellaniei. Părul ei auriu şi ondulat fusese periat superficial, lăsându-l uşor zbârlit, ceea ce îi conferea un aspect agresiv întărit de felul în care femeia strângea întruna din maxilare, parcă nemulţumită. Fusta albă spectaculos de scurtă, cizmele înalte din piele şi bluza simplă din doc subţire albastru izbuteau să fie simultan la modă şi vulgare. Dudley Bose se lipea de ea, de parcă i-ar fi ţinut laolaltă un fel de membrană. Bosumflarea furioasă de pe faţa lui tânără era exact aceeaşi pe care Nigel şi-o reamintea de la faimoasa ceremonie de „revenire acasă“.

La sosirea liftului, Nigel se întoarse către uşa cabinetului. Observă că în timp cât urcaseră, Campbell reuşise să stea cât mai departe de Mellanie. *Aşadar*, *Perdita a avut dreptate.*

— Gata? întrebă Nelson.

Şeful securităţii Dinastiei sesizase şi el implicaţiile întâlnirii, totuşi urmărise evenimentele de pe Illuminatus mult mai îndeaproape decât Nigel.

— Ar fi frumos să obţinem în sfârşit unele răspunsuri, zise Nigel.

Îşi netezi haina costumului. *Vanităţi prosteşti.* Le salută oficial pe Justine şi Paula, apoi se răsuci spre Mellanie.

— În sfârşit!

Ea îl privi derutată.

— Poftim?

— Ţi-am urmărit cu mult interes activităţile recente şi sunt foarte încântat să te întâlnesc finalmente în carne şi oase.

Era un adevăr spus doar pe jumătate. În carne şi oase, femeia era fabulos de atrăgătoare, cu chip superb şi aspect uşor

sălbatic, ca şi cum tocmai terminase o partidă de sex… şi mai voia. Nigel îi reţinu mâna câteva clipe. Ea nu încercă să şi-o retragă, ci zvâcni scurt din buze, zburdalnic, examinându-l.

— Şi eu, rosti Mellanie.

Glasul ei coborâse probabil două octave.

— Salut, din nou, spuse Dudley.

Se strecură cumva în faţa Mellaniei, pentru a întinde mâna.

— Mă bucur să văd că-ţi revii, Dudley.

Nigel evită orice inflexiune a vocii, pentru ca nu cumva astronomul nevropat să simtă ironia.

— Asta se datorează numai Mellaniei mele.

Braţul lui cuprinse umerii femeii. Ea nu încercă să-şi mascheze căutătura dezaprobatoare.

Nigel îi pofti să ia loc, în timp ce e-sigiliul asigură protecţia întregului cabinet.

— Ei bine, Justine, cred că-i vorba despre ceva foarte serios. Nu poate fi doar bătălia ta cu Valetta din comisie.

— Într-un fel se referă şi la ea, răspunse senatoarea. Momentan Halgarthii deţin controlul Marinei.

— Da, însă eu deţin bomba-nova. Iar noi toţi ceilalţi contribuim cu sume serioase la bugetul Marinei. Atuul lui Heather este contrabalansat. Aşa funcţionează Commonwealth-ul.

— Am o întrebare, vorbi Paula.

— Sunt convins, încuviinţă Nigel destins. Am petrecut majoritatea ultimelor ore încercând să deduc care va fi aceasta.

— În ultimul secol am insistat pe lângă Executivul Commonwealth-ului să impună inspectarea tuturor mărfurilor care sunt expediate spre Far Away, dar n-am avut nici cel mai mic succes. Inspectarea aceea mi-ar fi îngăduit să restricţionez transporturile de arme ale Păzitorilor şi poate chiar să le blochez definitiv activităţile. Imediat înainte de a fi asasinat, Thompson Burnelli a descoperit că tu ai fost cel care mi s-a opus de fiecare dată. Aş dori să ştiu motivul.

Lui Nigel îi fu imposibil să nu arunce o privire de genul *dă-mi o mână de ajutor* către Daniel Alster, care ocupa poziţia lui obişnuită, la doi metri în lateralul său.

— Aşa am făcut? Habar n-am avut şi nici nu-mi amintesc…

— Nu există niciun fişier de impunere a unei politici specifice în această privinţă, rosti iute Daniel.

— Este un aspect critic, insistă Paula. Thompson credea că

acesta este adevărul.

— Află, i se adresă Nigel lui Daniel. Apeleaz-o imediat pe Jessica.

— Da, domnule.

Nigel se uită scurt spre Mellanie, care-i făcu jucăuş cu ochiul şi-şi încrucişă picioarele. Se întrebă care ar fi fost cea mai bună cale de a aborda o asemenea femeie. Să i se adreseze direct şi să-i propună să se culce cu ea. Probabil... Deşi nu înţelegea defel prezenţa lui Dudley. Ce naiba putea să vadă la el?

— Ă-ă-ă... cabinetul nostru a urmat politica respectivă, anunţă Daniel pe un ton stânjenit.

— De ce? se încruntă Nigel.

— Dispoziţia lui Ozzie.

— *Ozzie*?

O parte din încordare dispăru din ţinuta Paulei.

— Nu ştiusem că domnul Isaacs are un cuvânt de spus în cabinetul Dinastiei tale.

— În mod normal, nu are, replică Nigel. De fapt, din câte ştiu eu, n-a avut niciodată. Pe de altă parte, Ozzie deţine în TSC o parte egală cu a mea aşa că, din punctul meu de vedere, ar avea tot dreptul la aşa ceva. Eşti sigur? îl întrebă pe Daniel.

— Da. Daniel o privi intrigat pe Paula. A instruit cabinetul să adopte politica respectivă în 2243.

— Ah, făcu Paula, în anul Marelui Jaf al Găurii-de-vierme. Anul în care Bradley Johansson a înfiinţat Păzitorii şi a furat destui bani ca să le înceapă operaţiunile. Prin urmare, Starflyer n-a avut niciodată vreo legătură cu asta, ci Păzitorii au stopat examinările. Ştiam că au acces la un nivel înalt al Executivului, dar nu mă gândisem niciodată că domnul Isaacs era în spatele lor.

— Bun, făcu Nigel şi clătină un deget spre ei. Explicaţii, vă rog. Imediat!

— Nu-i greu deloc, rosti Justine. Wilson Kime avea dreptate, Starflyer este o entitate reală. El a finanţat observarea lui Dyson Alfa făcută de Dudley, prin intermediul unei fundaţii educaţionale. A avut şi agenţi la bordul navei *A doua şansă.*

— De asemenea, urmă Paula, s-a infiltrat în Marină. Wilson a găsit dovezi că agenţii lui se aflau în *A doua şansă*, însă dovezile respective au fost alterate ulterior de cineva din Pentagon II şi el nu le-a mai putut face publice. Credem că un satelit de senzori modificat a interferat cu generatorul barierei şi i-a eliberat pe

Dysonii dinăuntru. Întreaga misiune n-a fost decât o cacealma gigantică, destinată să declanşeze un război între noi şi Dysoni, pentru a slăbi ambele specii.

Nigel pricepu în cele din urmă ce simţise Wilson când amartizase. El transformase o stea în nova pentru a neutraliza cea mai mare ameninţare cu care se confruntase vreodată rasa umană, apoi găsise o cale de salvare a treizeci şi două de miliarde de vieţi omeneşti, pentru ca acum să afle că războiul care le distrusese stelele i se datora în principal lui.

— Să-mi bag picioarele…

Întoarse o uitătură disperată spre Nelson, dar şeful securităţii se lupta cu propriul său şoc.

— Dacă aveţi dreptate în privinţa asta… începu Nelson.

— Avem, rosti apăsat Mellanie.

Nelson îi aruncă un surâs scurt, iritat.

— Atunci probabil că Păzitorii au dreptate şi Starflyer s-a infiltrat în Dinastia Halgarth.

— În esenţă, da, zise Paula. Ne-a confirmat-o înfruntarea noastră cu agenţii lui de pe Illuminatus. Majoritatea Halgarthilor sunt desigur neafectaţi, dar au fost preluaţi cei aflaţi în poziţii strategice. Încet-încet Christabel recunoaşte că ceva nu-i în regulă; în mod discret, ea ne ajută să-i urmărim pe suspecţi. Nu va trece mult până îşi va îndrepta suspiciunile către Heather.

— Şi Columbia? întrebă Nelson. Este unul dintre ei?

— Nu ştim.

— Fir-ar al dracu'! mârâi Nigel. Bun, asta clarifică situaţia – nu ne lăsăm bombele-nova pe mâinile Marinei. Iisuse! Şi Doi? Ce-i cu ea? Păzitorii ziceau că-i de-a lui Starflyer.

— Credem că acela a fost pur şi simplu un caz de dezinformare, răspunse Paula. Isabella Halgarth, un agent Starflyer confirmat, a ajutat la difuzarea shotgunului respectiv. Pe de altă parte însă ea a avut o relaţie cu Patricia Kantil.

— A ajutat la luarea deciziei politice de formare a unei flotile, explică Justine. Toţi am fost manipulaţi într-o măsură sau alta.

— Alessandra Baron este una dintre agenţii lui, zise Mellanie. Căţeaua!

Nigel se simţea amorţit, în vreme ce mentalitatea lui extinsă porni să examineze problema. În mintea lui se acumula un nor de furie, genul de antagonism animalic provenit din înţelegerea că fusese tras pe sfoară. Pe de altă parte, era temperat de

surprindere şi de îngrijorarea reală cauzată de situaţie. *La dracu, am purtat ochelari de cal!*

— Indiferent cum vom proceda, decise el, nu putem face publice informaţiile astea. Nu deocamdată. În viitorul imediat avem nevoie de încrederea totală a publicului faţă de guvern. Populaţiile pe care încercăm să le salvăm depind de unificarea Commonwealth-ului înapoia strategiei călătoriei temporale. Aceasta trebuie să ne fie prioritatea principală. Depistarea trădătorilor se poate efectua discret, în paralel. Voi aveţi probabil nişte idei despre cum să procedaţi; de asta aţi venit aici, aşa-i?

— În esenţă, da, încuviinţă Paula. În primul rând, simplul fapt că suntem conştienţi de manipulare practic o anulează.

— Totuşi ce anume speră Starflyer să obţină? întrebă Nelson. A izbutit să declanşeze războiul pe care-l dorea, ce ar putea obţine mai mult?

— Nu sunt sigură, zise Investigatoarea. Păzitorii afirmă că Starflyer doreşte să distrugă, sau cel puţin să slăbească, ambele specii pentru ca astfel să rămână puterea dominantă în această secţiune a galaxiei. Aş specula că bomba ta nova i-a dat peste cap planurile respective; în prezent, oamenii sunt capabili să-i distrugă pe Dysoni. Commonwealth-ul va dăinui şi vom fi considerabil mai puternici. Din punct de vedere militar, Starflyer a eşuat deja.

— Numai dacă Marina şi noi înşine vom continua să atacăm, spuse Nelson. Acolo va fi locul unde Starflyer îşi va concentra influenţa. Eu aşa aş proceda. La urma urmelor, Dysonii nu sunt deocamdată chiar neajutoraţi. Ei deţin generatorul pentru Poarta Iadului şi bombe-flamă. Daca însă ezităm din cauza lui Starflyer, ei ar putea lansa o lovitură devastatoare împotriva noastră.

— Atunci ar trebui să atacăm imediat Dyson Alfa, rosti Nigel. Acolo este generatorul pentru Poarta Iadului. Să nu-i spunem Marinei, să nu ne mai consultăm cu nimeni. S-o facem – şi gata!

— În următoarele douăzeci şi patru de ore, *Caribda* trebuie să revină în raza de comunicare, zise Nelson, iar *Exploratoarea* este deja acasă. Construirea fregatei a început şi o putem lansa în următoarele patruzeci şi opt până la şaptezeci şi două de ore.

— Ocupaţi-vă de chestia asta, zise Nigel. Tu personal, Nelson. Dumnezeu ştie dacă nu cumva Starflyer s-a infiltrat şi în Dinastia noastră. Există vreun test în privinţa asta? o întrebă pe Paula.

— Va trebui să aşteptăm până primim rezultatele de la

Isabella. După ce ne dăm seama ce i s-a făcut, am putea fi în stare să identificăm aceleaşi trăsături în alţii. Nu te aştepta însă la ceva rapid sau simplu. Ar putea dura şi decenii până să-i descoperim pe toţi agenţii Starflyer.

— Îi citiţi memoria Isabellei? întrebă Nelson.

— Da, o face un Raiel.

Nigel nu se putu abţine să nu zâmbească admirativ. Investigatoarea se găsea întotdeauna cu un pas neaşteptat înaintea celorlalţi.

— Crezi că Ozzie este un agent Starflyer?

— Este dificil de spus. Din ceea ce tocmai am aflat, aş spune că-i ajuta pe Păzitori. Pentru a fi siguri, ar trebui să-i citim memoria. Ştii unde este?

— L-am pierdut urma pe Silvergalde, răspunse Nigel. Ultimul lui mesaj spunea că pleacă să-i întrebe pe Silfeni ce ştiu despre barierele Perechii Dyson. De atunci n-a mai fost văzut.

— Înţeleg, încuviinţă Paula.

— Ai vreo idee ce este acest Starflyer? întrebă Nigel.

Mentalitatea lui extinsă începu să acceseze fişiere ale Dinastiei despre Păzitori. Nu erau de prea mare folos: simple rezumate ale investigaţiilor lansate de Directoratul Delicte Grave.

— Este supravieţuitorul arcei *Marie Celeste* de pe Far Away, răspunse Investigatoarea. Asta-i cam tot ce ştim. Bradley Johansson afirmă că i-ar fi subjugat pe cercetătorii care investigau nava-arcă, aşa că orice date provenite de la Institut sunt în mod evident suspecte. Nu ştim de unde a venit, cum arată, ce mărime are, nici măcar dacă respiră oxigen. Chiar şi în prezent existenţa îi poate fi dedusă doar pe baza comportamentului agenţilor săi. Este mitul perfect al lui bau-bau.

— Nemernicul, murmură Nigel furios.

Era indignat – de fapt era *jignit* – că un extraterestru îi putea manipula pe oameni ca pe nişte pioni de şah. O influenţă malignă nevăzută care se furişase prin Commonwealth-ul *lui*, corupând şi subminând orice ar fi atins, aidoma unui demon medieval. Nu era de mirare că nimeni nu dorea să creadă în Starflyer.

— Cum a putut scăpa neobservat atâta timp?

— Pentru că este prudent şi acţionează pe o scară de timp de mari dimensiuni, răspunse Paula. În felul acesta căpătăm şi primul indiciu despre natura lui. În mod clar are o durată mare de viaţă. Ţinând seama de strategia de a ne elimina pe noi şi pe

Dysoni, astfel ca rasa lui să se poată extinde nestingherită în această secţiune a galaxiei, Starflyer gândeşte în termene de secole, dacă nu chiar de milenii.

— Totuşi trebuie să aibă o bază undeva… o prezenţă fizică. Trebuie să i-o putem descoperi.

— Atât Bradley Johansson, cât şi Adam Elvin sunt fizici şi reali, rosti Paula cu un zâmbet plin de regret. N-am reuşit niciodată să-i arestez, iar asta îmi oferă o teorie despre locul unde se află Starflyer.

— Unde? întrebă imediat Justine.

Paula se ridică şi se apropie de fereastra cabinetului, conturându-se pe fundalul cerului sur înceţoşat de afară. Îi făcu semn lui Nigel să se apropie. Împreună priviră în jos către triajul gării, unde trenuri lungi şerpuiau pe şinele albe şi argintii.

— Johansson şi Elvin ştiu şi înţeleg foarte bine modul de efectuare a activităţilor secrete, rosti ea. Ei sunt mereu în mişcare, nu au o locuinţă permanentă, evită relaţiile, ataşările, prieteniile, orice care i-ar putea fixa locului. De aceea i-am urmărit, fiindcă nu stăteau niciodată în acelaşi loc timp destul ca să-i ajung; din cauza acestei tactici a lor şi a acoperirii politice asigurate de domnul Isaacs.

Când pricepu, Nigel simţi ca şi cum aerul oceanic rece prins sub câmpul de forţă pătrunsese în cabinet. Pielea i se zbârli pe antebraţe. Dedesubt, trenurile lunecau în şi din tunelurile care duceau la oraşele din statele de pe coasta răsăriteană, din New York până în sud, la Miami. Faţa de stâncă a porţilor proiecta pe sol lumina stelelor îndepărtate în elipse prelungi, alburii.

— Doamne Dumnezeule, nu…

— Este concluzia logică, spuse femeia. Starflyer este extraterestru. Ca minimă necesitate el va trebui să se hrănească cu proteine de pe planeta lui natală, fie crescute aici, fie sintetizate. Corpul său ar atrage atenţie, dacă ar fi zărit vreodată. Ce ar putea fi mai simplu decât să aibă propriul lui vagon de marfă? Ar călători permanent, ar fi mereu liber să meargă oriunde ar dori, ar avea întruna ambientul lui natural.

— IR de control poate examina înregistrările şi poate căuta trenurile care nu se opresc niciodată, rosti Nigel simţindu-şi gâtul uscat.

Era lipsit de speranţe şi o ştia.

— Vagonul va trece de la o locomotivă la alta, ba chiar de la o

companie la alta, va petrece luni sau ani pe o linie secundară ori într-un antrepozit, va hălădui pe planete oriunde există şine; de-a lungul deceniilor, Starflyer chiar va modifica şi moderniza vagonul.

— Ar putea fi oriunde, rosti Nigel cu glas spectral.

— Potrivit Păzitorilor, se va întoarce pe Boongate şi de acolo pe Far Away.

— Poarta Boongate este închisă şi de acum aşa va rămâne.

— Aşa sper.

— Ce vrei să spui? Nu voi permite deschiderea ei.

Paula îi aruncă o privire lui Nelson, apoi reveni spre Nigel.

— Tu şi Nelson vă daţi seama, nu-i aşa, că cineva foarte bine plasat din Dinastia voastră este un agent Starflyer?

Bărbatul înclină scurt din cap, detestând în mod vădit să spună ceva.

— Dacă Starflyer călătoreşte aşa cum susţii tu, este ceva dureros de evident. De-a lungul anilor a căpătat foarte mult ajutor. Sper doar că nu mi-a corupt Dinastia aşa cum a făcut cu a lui Heather.

— În privinţa asta nu există niciun fel de dovezi, iar Johansson n-a afirmat-o niciodată.

— Autoritatea supremă, murmură el sarcastic.

— Aş dori să sugerez să apelam la Păzitori, zise Justine. Ei ştiu mai multe decât oricine despre Starflyer. În cazul în care încercăm să-l capturăm, ajutorul lor ne poate fi de mare folos.

— Cum? întrebă Paula întorcându-se la locul ei. Nu ştim cum să-i contactăm. Pe Illuminatus, Marina şi-a pierdut ultima pistă serioasă: Agentul.

Justine strânse uşor din umeri, cu un gest de scuză, către Investigatoare.

— Eu sunt de o vreme în legătură cu Bradley Johansson.

Nigel izbuti chiar să emită un chicot; umorul era macabru. Se opri iute când zări încruntătura Investigatoarei.

— Îmi place, rosti el lăsându-se să cadă în scaun. O conspiraţie în interiorul unei conspiraţii. Amuzant: dintotdeauna crezusem că mă voi lupta cu o mişcare secretă de rezistenţă, nu că voi participa activ la aşa ceva. Justine, contactează-l pe Johansson în numele nostru şi întreabă-l dacă doreşte să ne întâlnim şi să ne unim resursele. Ar trebui să-l chemăm şi pe Wilson, el poate fi cu ochii pe Marină; are destui simpatizanţi în

Pentagon II, pentru a fi cu un pas înaintea lui Columbia.

— Aş vrea şi eu să aduc pe cineva, spuse Mellanie.

— Îmi pare rău, replică Nigel, dar nu mă-ncred complet în IC, mai ales fiindcă astăzi nu ne-a oferit nici cel mai mic ajutor.

Mellanie îl privi înţelegător.

— Nici eu nu mai încredere. Şi nu mai fi atât de superior.

— După ce i s-a întâmplat lui Dorian pe *Cypress Island*, nici n-aş îndrăzni.

— De unde…

Nigel rânji triumfător spre fata uimită.

— Ţi-am spus că ţi-am urmărit activităţile.

Mellanie se lăsă pe spate în scaun, dar îşi reveni într-o clipă şi-i fulgeră un surâs răutăcios.

— De fapt doresc ca una dintre găurile tale de vierme să-l recupereze pentru mine pe mobilul Bose.

— Ce este mobilul Bose?

Nigel îi azvârli o privire suspicioasă lui Dudley Bose.

— Extratereştrii pe care voi îi numiţi Dysoni sunt de fapt o conştiinţă unică distribuită în miliarde de corpuri individuale, spuse Mellanie. Mobilul Bose este cel care conţine amintirile lui Dudley; au fost descărcate în el după ce a fost capturat. El a prevenit nava *Conway,* iar după aceea a reuşit să evadeze şi să ajungă pe Elan. Prietenii mei îl păzesc pentru mine.

Privi pe rând chipurile amuţite şi stupefiate din cabinet, apoi îi întoarse rânjetul lui Nigel.

— Cred că sunt c-un pas înainte.

* * *

E-majordomul îl deşteptă pe Morton. Senzorii pe care Ghearele Pisicii îi amplasaseră în tot districtul Randtown detectau un semnal de la un punct aflat la două sute de kilometri direct deasupra lacului Trine'ba. Mesajul se repeta pe toate canalele utilizate de Marină, totuşi încriptarea era cea pe care o primise de la Mellanie. Când folosi cheia codului, pe vederea virtuală îi apăru o linie de text. **Morty, am o gaură-de-vierme deschisă pentru voi. Te rog, răspunde. Mellanie.**

— Iisuse!

Se ridică brusc în capul oaselor. În grotă era întuneric. Două lumini străluceau galben-palid, îndeajuns ca să arate chiciura

topită ce picura pe piatră. Îmbrăcat în costum blindat complet, Robert stătea de planton lângă intrarea neregulată, ca un idol caribean de coşmar. Pisica – în mod normal ar fi trebuit să doarmă – stătea în postura Palma Lunii deasupra sacului de dormit. Îl privi fără un cuvânt, ceea ce-l înfioră pe bărbat în ciuda ţesăturii semiorganice a propriului său sac de dormit care-i menţinea constantă temperatura corpului. Supravieţuitorii din Randtown erau înfofoliţi în saci de dormit şi pături, astfel că semănau cu nişte pupe gigantice înşiruite lângă peretele peşterii. Niciunul nu se clintea, cu excepţia lui David Dunbavand, al cărui scâncet răsuna în toată grota de fiecare dată când tremura sub învelitorile lui groase. Trusele medicale ajutaseră la stabilizarea lui, dar în ultima vreme nu mai înregistrase aproape niciun fel de progres.

Mobilul Bose stătea în picioare lângă maldărul de echipamente din mijlocul peşterii. Din ziua când suiseră la adăpost, abia dacă se clintise din poziţia aceea. Pentru a-l menţine cât mai cald şi uscat, îl înfăşuraseră în folii de ţesătură semiorganică, iar la fiecare două zile, unul dintre ei cobora cu o bulă până la Trine'ba şi revenea cu apă poluată pe care i-o dădeau s-o bea. În ciuda protestelor mobilului Bose că se simţea perfect, Morton aprecia că arăta destul de rău.

— Ce-i în mesaj? întrebă Pisica.

Casca lui Rob se întorsese către Morton.

— E Mellanie. A deschis o gaură-de-vierme pentru noi. Ştiam eu! Ştiam c-o s-o facă.

Pisica expiră calm.

— Sper să ai dreptate. Marina a fost foarte clară vizavi de programarea noastră.

Începu să-şi îmbrace costumul blindat.

— Da, da, mai du-te-n mă-ta…

Mesajul Marinei sosise în după-amiaza aceea, anunţându-i că urmau să fie recuperaţi în trei zile. Până atunci trebuiau să înceteze orice misiuni de luptă şi să se mulţumească la a-i observa pe Dysoni. Fusese un impuls important pentru moralul lor şi declanşase instantaneu o discuţie cu privire la soarta mobilului Bose. Rob fusese de părere să-l lichideze imediat şi să nu pomenească nimănui niciodată despre el. Până şi supravieţuitorii se împotriviseră.

Mâinile virtuale ale lui Morton se deplasară rapid peste

iconurile de comunicaţii, direcţionându-şi răspunsul prin reţeaua lor de discuri senzoriale, astfel ca transmisia să nu provină din preajma şeii muntoase în care se afla grota. Pentru orice eventualitate…

— Mellanie?

— Morty! Bună… of, Doamne, scumpule, eşti bine?

— Sigur. Perfect. Tu?

— Sunt bine. N-avem prea mult timp. Gaura asta de vierme vă poate scoate de acolo, pe toţi. Unde sunteţi?

— Mellanie, cum îl chema pe stilistul tău în perioada cât am locuit împreună?

— Poftim? Ah, am înţeles, paranoia… Saşa mă coafa pentru tine. E bine?

— Da. Şi ce-o să se-ntâmple? Suntem pe bune cu Marina? Colegii mei nu sunt tocmai încântaţi să fie consideraţi dezertori când ne-ntoarcem.

— Nu vă faceţi absolut nicio grijă. Am nişte aliaţi acum… sunt cei mai tari. O să vedeţi. Vă rog doar să vă grăbiţi.

— Bine, asta-i poziţia noastră.

Îi expedie un fişier cu coordonatele lor.

— Peste treizeci de secunde.

Semnalul se întrerupse.

Morton se sculă în picioare şi bătu din palme zgomotos.

— Gata, oameni buni, plecăm de-aici! Haideţi! N-avem mult timp la dispoziţie.

Cei patru supravieţuitori se foiră când luminile fură comutate la intensitate maximă şi clipiră somnoroşi.

— Rob, zise Morton, ieşi şi vezi dacă poţi localiza gaura-de-vierme. Ar trebui s-apară dintr-o clipă-n alta.

— Bine.

— Dudley, va trebui să mergi până la ea.

— O pot face, mulţumesc, răspunse mobilul Bose prin intermediul matricei sale.

— Când trecem, eu voi fi lângă tine, toarse lin Pisica.

Se găsea deja lângă umărul lui Morton; într-o mână ţinea casca, iar pe umăr avea o raniţă.

— Va fi momentul de vârf al zilei mele, replică bărbatul.

Îi ajută pe Simon şi Georgia să ridice targa lui David şi-şi puse casca lângă picioarele rănitului. Pisica se mulţumi să meargă alături, fără să se ofere să-i ajute, pe când înaintau peste pietrele

lunecoase.

— Să fiu al dracu'! exclamă Rob. I-aici!

— Ce-i de partea cealaltă? întrebă tăios Pisica.

— Un fel de sală mare. Hei, o văd pe Mellanie! E-nsoţită de un fel de soldaţi.

Morton surâse în barbă şi rezistă tentaţiei de a spune: *V-am zis eu.*

Afară lapoviţa era deasă. Morton făcu o grimasă înaintea gerului care-i muşcă pielea când ieşi din deschiderea îngustă a peşterii şi regretă că nu-şi pusese casca. Gaura-de-vierme se deschisese la câţiva metri sub intrarea grotei: un cerc de funigei argintii care semăna cu o lună plină deasupra zloatei murdare. Înăuntru se puteau distinge forme întunecate. Rob stătea drept în faţa ei, o siluetă înaltă şi neagră care înainta decis. Apoi strălucirea argintie se sparse în jurul lui şi el trecu în partea cealaltă.

— Aşadar Mellanie a reuşit din nou, comentă Simon. Morton, ai acolo o doamnă tare dată naibii.

— Mda, încuviinţă bărbatul devenit brusc *foarte* doritor s-o revadă.

Înaintă peste suprafaţa neregulată, acordând mai mult atenţie picioarelor sale decât cercului de lumină argintie din faţă. Gerul era năprasnic şi-i amorţea urechile şi obrajii. După aceea aerul îl furnică de jur împrejur şi trecu prin câmpul de forţă, clipind des înaintea luminii puternice. Aerul cald începu imediat să topească pojghiţa de gheaţă care i se formase pe păr şi costum.

Se aflau într-o incintă ambientală restrictivă a diviziei de explorări TSC. Morton accesase de suficiente ori ştirile cu rapoarte despre misiunile TSC, pentru a o recunoaşte imediat: o încăpere sferică având diametrul de cincizeci de metri, cu pereţi absorbanţi negri. Linii dungate cu galben şi roşu marcau nişele ecluzelor şi instrumentelor, iar ferestrele late dispuse la jumătatea înălţimii pereţilor permiteau personalului din Centrul de comandă să vadă direct ce se întâmpla. Un inel de lumini strălucea peste el şi grupul care-i aştepta. Morton nici măcar nu-i observă pe restul. Mellanie stătea în faţa lor, purtând o fustă albă plăcut de scurtă şi o bluză din doc albastru, descheiată practic până la buric. Ţinea mâinile în şolduri şi privea drept la el, cu ochi lucitori şi buzele desfăcute într-un surâs larg.

— Morty!

Se repezi înainte.

Când braţele ei îl cuprinseră, Morton fu cât pe-aici să-i dea drumul lui David Dunbavand. Cineva preluă mânerele tărgii şi bărbatul o îmbrăţişă la rândul său pe Mellanie. Se sărutară pasional şi el fu gata să-i smulgă bluza şi să facă dragoste cu ea pe podeaua incintei, chiar în clipa aceea.

Femeia îl împinse uşor înapoi şi scutură din cap. Părul auriu îi undui de jur împrejur. Ţinea vârful limbii scos jucăuş printre buze.

— Mi-ai dus dorul, este?

— Hristoase, da!

Mellanie râse. Era un râset aproape amuzat, cu certitudine triumfător.

Oameni treceau pe lângă el. Medicii se îngrămădiră în jurul lui David Dunbavand. Personalul de securitate cu câmpuri de forţă activate şi carabine scurte şi butucănoase luă casca şi raniţa Pisicii şi îi îndepărtă pe ceilalţi supravieţuitori de gaura-de-vierme. Trei se postară în jurul mobilului Bose, iar altul scoase straturile de ţesături ce-i înveleau corpul. Mandy plângea în braţele unui medic care se străduia s-o calmeze.

Gaura-de-vierme se închise silenţios în urma lor.

— Vă rog să vă scoateţi costumul, domnule, rosti un membru al echipei de securitate.

Morton se conformă. Pisica îşi scoase la rândul ei costumul, mişcându-se în mod deliberat cu gesturi foarte lente.

— Totu-i curat, anunţă în cele din urmă şeful echipei de securitate.

Uşa unei ecluze se deschise şi Dudley Bose păşi în incintă. Morton îl zărea pentru prima dată pe astronomul re-viat. Nu fu impresionat. Un tânăr agitat, cu un exces de energie nervoasă care făcea ca gesturile să-i fie sacadate; anxietatea şi neîncrederea îi deformau chipul precum câmpul gravitaţional al unei planete masive.

Morton se pregăti pentru o mică scenă de gelozie; la urma urmelor, el continua să fie lipit de Mellanie. Însă Dudley îi ignoră pe toţi din incintă şi se apropie iute de mobilul Bose. Din cauza grabei, fu cât pe aici să se împiedice şi în mod clar încă nu-şi recăpătase coordonarea perfectă. Se opri nesigur la o jumătate de metru în faţa extraterestrului înalt. Două tije senzoriale ale acestuia se aplecară pentru a-l menţine în câmpul vizual.

— DĂ-MI AMINTIRILE-NAPOI! urlă Dudley spre mobil. Să fiu EU

din nou!

Pumnii i se ridicară şovăielnic.

— Bineînţeles, rosti mobilul Bose prin intermediul matricei. Ce credeai c-o să fac cu ele? Noi suntem unul, Dudley, mai mult decât nişte fraţi.

— Eu… eu… Stropi de salivă zburau de pe buzele lui Dudley. Trebuie să ştiu! Ce s-a-ntâmplat? Ce mi-au făcut?

— Ne-au omorât, Dudley. Ne-au împuşcat cu sânge rece. Corpul nostru uman original a murit la Dyson Alfa.

Dudley se clătină, în pragul apoplexiei.

— Nu i-ai spus? o întrebă Morton pe Mellanie.

Femeia scutură din cap.

— Ar fi mai bine să-l potolesc, murmură ea.

Părea exasperată, ca un părinte care aleargă după un copil foarte neastâmpărat.

Morton privi de la ea la Dudley. *Pentru Dumnezeu, ce naiba vede la el?*

— Haide, Dudley, rosti Mellanie prinzându-l de mână. Putem lămuri toate astea mai târziu.

— Nu!

Bărbatul îşi smulse mâna, eliberând-o, surprinzând-o pe Mellanie, care făcu o grimasă din cauza forţei ce fusese folosită. Morton schiţă un pas către ei. Rob şi Pisica apărură brusc de o parte şi cealaltă a lui. Mâna Pisicii îl prinse de umăr.

— Nu, toarse ea.

— Du-te-n pizda mă-tii! răcni Dudley. Du-te-n pizda mă-tii şi lasă-mă cu mine însumi, curvă proastă! Eu sunt aici, nu-nţelegi? Eu sunt aici, în totalitatea mea. Pot să fiu iarăşi eu însumi. Nu-ncerca să m-opreşti, nu te băga! Să nu se bage nimeni!

Chipul Mellaniei se înăspri.

— Cum doreşti, domnule Bose.

— Ei… ei au un loc pe care-l putem folosi, rosti Dudley privind cu chip rugător la tijele senzoriale ale extraterestrului. O facilitate medicală. Putem începe imediat.

— Foarte bine, zise mobilul Bose.

Capul lui Dudley se roti cu mişcări sacadate, de parcă ar fi fost un robot. Se focaliză asupra unei membre a echipei medicale din rândul audienţei care urmărea totul cu gura căscată.

— Tu! ziceai că există o sală de tratamente.

— Da.

Femeia se apropie şi dădu capul pe spate, uitându-se cu respect la tijele senzoriale ale extraterestrului. Examină modulul electronic contopit cu carnea sa şi cablul optic care-l lega de matrice.

— Nu ştiu dacă va funcţiona…

— Ai încredere în mine, spuse mobilul Bose. Acest corp este construit în jurul conceptului de transfer de memorie. Va fi o simplă chestiune de modificare a interfeţei.

— Bine, atunci. Pe aici…

Îi conduse pe om şi pe mobilul Bose la una dintre uşile ecluzelor. Cinci membri din personalul de securitate îi înconjurară imediat, cu carabinele aproape ridicate spre mobilul care înainta şovăielnic. Cu o secundă înainte să ajungă la uşă, mobilul Bose îndoi o tijă senzorială spre înapoi, către Mellanie.

— Apropo, încântat de cunoştinţă. Văd că sunt un bărbat norocos, chiar dacă în clipa de faţă sunt oarecum nerecunoscător. Mi-ar face plăcere să stăm de vorbă mai târziu.

Mellanie îi surâse amabil.

— Abia aştept, Dudley.

— Ce vrei să spui prin „nerecunoscător”? întrebă glasul ascuţit al lui Dudley când trecură prin uşă. Şi care-i treaba ta?

— Cu Mellanie nu te plictiseşti niciodată, rosti vesel un glas în urechea lui Morton.

Bărbatul se întoarse şi tresări surprins. Nigel Sheldon stătea lângă el.

— A zis ea că are aliaţi puternici, replică Morton sarcastic.

— Nu glumea. Nigel privi nostalgic către gaura-de-vierme închisă: S-ar putea să doreşti să te-ntorci acolo, când ea va termina de explicat ce se-ntâmplă.

— Mă-ndoiesc. Unde suntem acum?

— Pe Augusta. Nigel îl salută scurt pe Simon: Domnule Rand, am auzit lucruri bune despre tine. Regret pierderile suferite. Randtown a fost un concept încântător.

— Bună ziua, domnule Sheldon, replică grav Simon. Îţi mulţumesc pentru ajutor.

— Mulţumeşte-i Mellaniei. Vă aşteaptă o baie caldă, mâncare şi răspunsuri. Profitaţi de ele în orice ordine aţi dori.

— Toate simultan, rosti Morton.

Se apropie de locul unde Mellanie privea ecluza deschisă şi o cuprinse cu braţul. Ea îi zâmbi distant, apoi se uită la Nigel cu o

expresie în acelaşi timp derutată şi îngrijorată.

— Dă-mi un răspuns când eşti pregătită, zise Nigel cu o uşoară inflexiune în voce.

Rob se întoarse spre Pisică, când toţi începură să părăsească incinta mare.

— Nu-nţeleg, se plânse el. Îl are pe Morton la degetu' mic. Se pare acum că şi Sheldon e-n limbă după ea. Se zice că Michelangelo se fute cu toţi reporterii lui, indiferent dacă-s bărbaţi sau femei. Atunci zi-mi şi mie ce dracu vede ea la Bose?

* * *

Alic Hogan încetase să se mai strâmbe şi să ofteze de fiecare dată când se foia în scaun. Fiecare părticică a corpului îl durea într-un fel sau altul, iar mişcările creau nenumărate dureri suplimentare. Nu putea să ia prea multe tranchilizante, fiindcă dorea să-şi păstreze acuitatea mentală. Plastodermele nu aveau nici pe departe moliciunea de perniţă pe care o pretindeau producătorii lor.

Simpla existenţă era teribilă.

Nimeni din biroul Paris nu acorda vreo atenţie suferinţelor sale. Jumătate dintre oamenii aceia suferiseră răni mai grave decât el pe Illuminatus. Cu excepţia lui Vic, desigur. Suferinţele lui Vic erau de o natură cu totul diferită. Bărbatul masiv stătea ore la rând la biroul său şi sfâşia datele aidoma unui metavirus. Ei toţi reexaminau fişierele lui Tarlo, căutând orice indiciu care i-ar fi putut duce la el. O echipă criminalistă se afla în apartamentul lui, analizând totul, de la gelul dentar, până la ADN-ul din păr; căutând ceva – orice – care să le spună cum fusese subjugat de Starflyer.

Jim Nwan împărţi ceşti de cafea celor care lucrau la grupul de mese pe care le lipiseră laolaltă în centrul încăperii. Alic luă ceaşca fără să ridice ochii de la rezultatele obligaţiunilor RDNG; Tarlo le urmărise cu mult meticulozitate şi crease fişiere despre cumpărători. Niciunul dintre fişierele acelea nu-i fusese arătat lui Alic. *Dar fac pariu că Starflyer le are pe toate.*

Cafeaua lui era perfectă, fără zahăr şi doar cu puţină frişcă. Unicul rezultat favorabil după Illuminatus fusese acceptarea – el făcea parte cu adevărat din echipa Paris. Era ciudat cât de mult însemna asta pentru bărbat. Era ciudat felul în care se schimbau

loialităţile. Acum Alic admitea existenţa lui Starflyer. O dată ce se ţinuse seama de influenţa extraterestrului, multe dintre cele petrecute căpătaseră sens. Totuşi el nu-i spusese nimic amiralului. Destituirea lui Wilson Kime de Cabinetul de Război trimisese o undă de şoc prin Marină; până şi biroul Paris, care fusese permanent sub comanda lui Columbia, considera că modul în care Kime fusese transformat în ţap ispăşitor fusese detestabil de meschin. Deşi unicul subiect real despre care discutau era proiectul călătoriei temporale.

— Nu găsesc dracului absolut nimic despre supravegherea lui Baron, se plânse John King. Probabil c-a şters totul.

Alic se uită la portalul mural mare care prezenta emisiunea lui Michelangelo. Senatorul Goldreich era invitatul şi explica felul în care noile planete vor fi pregătite pentru refugiaţi. E-majordomul lui comută pe Alessandra Baron. Invitatul ei era Dimitri Leopoldovici, un bărbat palid care discuta despre tactica pe care Marina ar fi trebuit s-o utilizeze în atacarea miilor de nave de război Dyson ce rămăseseră în Commonwealth.

— Apelează direct echipa de supraveghere, îi spuse Alic lui John. Să-ţi trimită copii ale rapoartelor.

Privi cu răutate spre portal. Dumnezeu ştia ce nenorociri putea să cauzeze Baron pe termen lung. O asculta, o asculta *cu atenţie*, şi era sigur că nu auzea în glasul ei decât dispreţ şi batjocură pentru tot ce făcuse Marina. Ea lovea în încrederea oamenilor, subminând autoritatea, iar totul era camuflat sub masca interviurilor incomode.

E-majordomul îl anunţă că în birou sosea un apel protejat pentru Renne. Un fişier i se derula pe vederea virtuală, prezentându-i datele lui Edmund Li. Faptul că era de pe Boongate era suficient ca să-l intereseze pe Alic.

— Fă-mi legătura, îi ceru e-majordomului.

— Încercam s-o găsesc pe Renne, spuse Edmund Li.

— Nu este disponibilă, răspunse Alic.

Moralul din birou nu se îmbunătăţise când aflaseră că în Commonwealth nu exista nicăieri vreo clinică pentru a o re-via; estimarea cea mai optimistă a duratei de aşteptare pentru un loc liber era de şapte ani. Toate erau ticsite de victime cu pierderi de corpuri de pe 23Pierdute; iar asta se întâmpla înaintea noii invazii.

— Sunt şeful ei. Care-i problema?

— Tarlo este aici.

Alic pocni din degete, solicitând atenţia tuturor, şi deschise convorbirea pe un canal general al echipei.

— De unde ştii?

— Pentru că este în biroul meu chiar acum.

— Unde te afli? Unde este biroul tău?

— Sunt în gara planetară Boongate, în secţiunea Far Away. În clipa de faţă, m-am adăpostit în birourile de zbor Carbon Goose, în blocul administraţiei, la parter. Tarlo se găseşte în birourile securităţii, la etajul al doilea. Am izbutit să încarc un program-umbră de urmărire, ca să pot vedea ce face.

— Câţi oameni ai cu tine? întrebă Alic.

— Sunt singur.

— Poftim?!

— Nu mai este nimeni aici. Numai eu şi el. Din câte ştiu, suntem singurii oameni din toată secţiunea Far Away.

— Hristoase! Alic zări propria sa stupoare oglindită pe chipurile echipei din jur: El ce face?

— Preia controlul sistemelor de securitate ce protejează perimetrul. Aici sunt o sumedenie de arme, care au fost instalate pentru eventualitatea în care ceva ostil ar pătrunde din Far Away. Chestii vechi, dar cu putere serioasă. A preluat complet controlul câmpului de forţă; nu se poate nici intra, nici ieşi. Am scos din funcţiune nişte senzori din camera pe care o folosesc, astfel că el nu mă vede, dar dacă ies de aici, senzorii interni ai clădirii mă vor detecta instantaneu.

— Parcă spuneai c-ai încărcat un program-umbră în matricele clădirii…

— Da.

— Atunci ai şi copii ale codurilor lui. Poţi să preiei controlul reţelei din secţiunea unde te afli şi să-nchizi totul.

— N-am nicio şansă. Este în reţea şi-şi instalează propriile rutine de management. Treptat, programul-umbră este izolat.

— Futu-i! Alic izbi cu pumnul în masă şi făcu o grimasă înaintea durerii ce se revărsă din arsuri. Bine. Edmund, eşti înarmat?

— Da, am un pistol ionic, Colt8000, cu optzeci la sută încărcătură. Nu cred că va însemna cine ştie ce împotriva lui… am accesat mandatul pe care l-aţi emis. Wetcablajele pe care le are sunt de nivel supergreu.

— Fii atent, venim să te scoatem de-acolo.

— Ha! Gaura-de-vierme spre Boongate este închisă. TSC n-o va mai deschide; oamenii s-ar întoarce în Commonwealth, pe când Sheldon şi Doi vor să-i silească pe toţi către viitor. La mine veţi ajunge doar peste douăzeci de ani.

— Inacceptabil, rosti Vic şi fermitatea din vocea bărbatului masiv era intimidatoare.

— Îţi promit că te scoatem de-acolo, zise Alic, chiar dacă va trebui să venim c-o navă stelară la Boongate. Ascultă-mă atent, vreau să laşi linia asta permanent deschisă. Transferă prin ea toate datele pe care le-a capturat programul-umbră. După aceea îţi voi face legătura cu cineva din departamentul nostru tehnic. Ei vor vedea dacă există vreun mod prin care poţi utiliza pistolul ionic ca să scoţi din funcţiune generatorul câmpului de forţă.

— Cred că glumeşti… Se află într-o clădire la vreo trei sute de metri de asta.

— Bun, dar poţi îmbrăca un costum blindat sau cu câmp de forţă. Departamentul de securitate trebuie să aibă aşa ceva.

— Are, sigur că da. La etaj, unde-i şi el.

— Vom aduce atunci un expert tactic, care să-ţi analizeze situaţia. Stai calm, *te vom scoate* din asta.

— Dacă zici tu… Aş vrea totuşi să-mi descarc memoriile într-o depozitare de siguranţă, în cazul în care n-ai nimic împotrivă.

— Sigur că da, pregătim una imediat.

Pocni din degete spre Matthew Oldfield, care încuviinţă grăbit.

— Ştiţi de ce este Tarlo aici? întrebă Edmund.

— Nu, nu ştim.

— Să ştii că-mi poţi spune adevărul. În momentul de faţă n-am cui să divulg informaţii secrete.

— Realmente nu ştim, dar trebuie să fie ceva legat de Far Away.

— Mda, şi eu m-am gândit că-i aici ca să-l ajute pe Starflyer s-ajungă acasă.

— Ce ştii despre Starflyer? întrebă Alic surprins.

Oare să fiu chiar singurul care nu ştia că-i real?

— De fapt nu mare lucru. În ultima vreme pe Far Away se-ntâmplă chestii ciudate. Ar fi logic, asta-i tot.

— Probabil că ai dreptate. Fii atent, acum te voi lăsa cu echipa mea, bine? Eu încep să caut o cale de-a ajunge pe Boongate.

— Cum? întrebă Vic.

Alic se sculă în picioare.

— Amiralul. El are puterea şi influenţa de a ne ajuta.

— Ha! N-o s-accepte aşa ceva.

— Dacă nu acceptă, o să-l ameninţ cu demisia. Privi în jur la feţele lor surprinse şi surâsurile vagi de aprobare: Ştiu că nu-i mare ameninţare, dar n-am alta.

— Atunci spune-i că vom demisiona şi noi alături de tine, rosti John King.

Restul aprobară:

— Să dea dracii, aşa-i!

— Şi eu!

Vic puse mâna pe umărul lui Alic.

— Baftă! Şi... mulţumim, şefu'.

* * *

După ce uşa cabinetului său se închise, Alic trebui să se aşeze repede şi să expire prelung. Impetuozitatea avea şi ea o limită. Echipa îl privea prin peretele de sticlă. Se simţea într-adevăr minunat.

Ce dracu', *nenorocitul ăla de Tarlo a-ncercat să m-omoare! De-acum e o chestiune personală*.

Degetul său virtual atinse iconul amiralului. Fu încântat să vadă că nu şovăise deloc. E-majordomul amiralului îl anunţă că nivelul său de acces fusese redus la gradul şapte.

— Aştept, îi spuse programului.

Trecură două ore şi jumătate înainte ca Rafael Columbia să răspundă.

— Îţi pot acorda cinci minute, îi zise lui Alic.

— L-am localizat pe Tarlo.

— Atunci, arestaţi-l.

— Este pe Boongate.

— La dracu'! Va trebui s-aştepte, Hogan. O să-l arestăm când va ieşi pe planeta pe care-i va trimite Sheldon.

— Avem nevoie de el acum, domnule. Este un agent Starflyer.

Alic închise ochii, aşteptându-se pe jumătate la un trăsnet care să izbească din înălţimi şi să-l carbonizeze îndărătul biroului.

— Hristoase, şi tu? Crezusem că pe tine mă pot bizui.

— Vă puteţi bizui, domnule, de aceea v-am şi informat. Gândiţi-vă: Tarlo este un trădător, un agent dublu – asta-i mai

presus de orice îndoială, eu am fost unul dintre cei în care el a tras pe Illuminatus. Pentru cine lucrează Tarlo, domnule? Pentru cine, dacă nu pentru Starflyer, care-ncearcă să distrugă Commonwealth-ul? Spuneţi-mi! Daţi-mi alt nume şi-o să-l urmăresc atât cât va fi necesar.

Urmă o pauză prelungă.

— Nu poţi ajunge pe Boongate, rosti amiralul. Informaţia pe care ţi-o dau este strict secretă, dar găurile-de-vierme către 47Secunde nu vor fi redeschise. Cabinetul de Război a decis că nu putem risca o goană panicată înapoi spre Commonwealth care să ducă la călcarea în picioare. Populaţiile acelor planete trebuie să meargă în viitor.

— Dumneavoastră deţineţi autoritatea respectivă, domnule. Puteţi determina TSC-ul să ne deschidă gaura-de-vierme Boongate. Echipa mea şi cu mine vom rămâne după aceea pe planetă şi vom pleca spre viitor cu restul populaţiei. Însă trebuie s-ajungem acolo înaintea evacuării. Trebuie să stabilim intenţiile lui Starflyer. Marina trebuie să le cunoască. Nu vedeţi situaţia în acelaşi fel?

— Deci crezi cu adevărat în el, aşa-i?

— Noi toţi credem, domnule.

— Perfect, Hogan. Dacă acţiunea va fi aprobată, nimic nu va fi consemnat în fişiere decât dacă rezultatul este favorabil. Fără negocieri!

— Am înţeles, domnule.

— Bine. Pregăteşte echipa pentru arestare şi mergeţi pe Wessex. O să văd ce pot face.

— Mulţumesc, domnule.

— Hogan, dacă te-ai înşelat, ar fi mai bine să rămâi pe Boongate. Pentru tine nu va mai exista viitor, nicăieri şi nicicând. Ai înţeles?

— Da, domnule!

* * *

Mellanie mergea pe coridorul larg al conacului, cu halatul din mătase neagră fluturându-i în urmă. Lumina aplicelor în formă de lebede fusese diminuată la o strălucire roşiatică, accentuând umbrele dintre arcade. La ora două noaptea, locul era complet pustiu.

Sentimentul de vinovăţie al acţiunii ei nu făcea decât să-i sporească incitarea. Morton nici nu se clintise când ea părăsise camera. Randtown îl obosise mai mult decât era de acord să admită.

Uşa se deschise înainte ca să fi ciocănit. Nigel stătea în prag, purtând un halat de baie de culoarea smaraldului, legat neglijent. Zâmbetul lacom de pe faţa lui era cel pe care Mellanie îl văzuse de nenumărate ori până atunci la bărbaţi – crezuse că în cazul lui ar fi putut fi altceva. El o prinse de mână şi o trase iute în dormitor.

— Ce… începu femeia.

— Nu vreau ca nevestele mele să fie geloase, murmură Nigel şi privi teatral într-o parte şi alta a coridorului înainte să închidă uşa.

— Ele nu sunt geloase, aşa că nu pretexta asta.

— Bine.

Se lipise de ea şi mâinile îi scoteau halatul. Îşi apropie gura de a Mellaniei.

Femeia îi puse o mână în piept şi-l împinse ferm.

— Nu zici nici măcar „bine ai venit“?

— Nu face pe mireasa victoriană. Tu ai venit la mine. Rânji larg şi se apropie de patul uriaş: Haide-aici!

Lovi cu palma în salteaua îmblănită, care undui leneş.

— Ce-i ăsta, întrebă Mellanie viclean, iatacul principal de orgii?

— Va fi al tău.

Ea privi apreciativ decorul clasic, alb şi purpuriu, apoi se aşeză lângă bărbat.

— Pare frumos.

— Bineînţeles că vom face orgii în el. Serioase.

Mellanie nu se putu abţine să nu izbucnească în râs; Nigel era de-a dreptul scandalos, dar în acelaşi timp onest.

— Da, ştiu. Am discutat cu Aurelie mai devreme. Orice femeie s-ar simţi inferioară pe lângă ea. Şi nici măcar n-a avut nevoie de reprofilare ca s-arate aşa.

— Vezi, îţi plac şi celelalte neveste ale mele. De ce altă încurajare ai mai avea nevoie?

Mâna lui îi coborî una dintre bentiţele neglijeului şi lunecă mai jos, către sânul dezgolit.

— Este foarte măgulitor.

— Vreau să fie plăcut, nu măgulitor.

Mellanie gemu pofticioasă. El îi coborâse şi cealaltă bentiţă; neglijeul se boţi în jurul mijlocului ei. Mâinile lui ştiau exact cum să se mişte peste pielea femeii, în felul cu care Mellanie trebuia să piardă o veşnicie pentru a-i învăţa pe alţi bărbaţi.

— Este deja, îi mărturisi.

— Atunci spune „da“.

— Nu. *Ah-ha.*

Îşi simţea realmente trupul vibrând sub apăsarea blândă a degetelor lui, într-o reacţie pe care n-o putea controla.

Nigel o întinse pe saltea, apoi îşi desfăcu halatul de baie.

Mellanie chicoti.

— Nigel!

— La ce te aşteptai? întrebă el cu modestie. La urma urmelor, sunt conducătorul galaxiei.

— Dumnezeule, un bărbat care şi-a modificat sula ca să-i fie pe măsura ego-ului!

El rânji larg.

— Ce te face să crezi c-am modificat-o?

Chicotele Mellaniei se înteţiră.

— Mă corectez, ego-ul tău este mai mare.

— Întoarce-te.

— De ce?

— Masaj. Pentru început.

— Aha.

Se rostogoli pe abdomen. Simţi picurându-i pe spinare ulei la temperatura corpului ei. Bărbatul începu s-o maseze.

— De unde ştiai despre *Cypress Island*? întrebă ea.

— Dacă ţi-aş spune, te-ai înfuria. Ţin prea mult să fac sex cu tine ca să risc asta.

— N-o să mă-nfurii.

— Ba da. De ce nu vrei să te măriţi cu mine?

— Cinstit?

— Da.

— N-aş vrea să te-mpart cu nimeni. Îmi place asta, e amuzant… Şi chiar mi-ar face plăcere să fiu alături de nevestele tale. Dar ca situaţie permanentă… Nu-i genul meu. Scuze!

— Hei, să ştii că asta-mi place. Gelozia.

— Nu sunt geloasă.

Mellanie dădu să se întoarcă pentru a protesta, însă mâinile

lui îi ajunseseră la fese. Fu nevoită să strângă din dinţi ca să nu ţipe de plăcere.

— Cu ce se-alege IC din înţelegerea voastră? întrebă Nigel.

— Dumnezeule, există ceva ce să nu ştii?

— Nu ştiu asta, de pildă.

— IC spune că vrea pur şi simplu să ştie ce se-ntâmplă, doar atât. Eu pot s-ajung în locuri unde nu există acoperire prin unisferă.

— Pare logic. Deci ştie natura Dysonilor?

— A aflat-o în Randtown. Prin intermediul inserţiilor mele, a intrat în comunicaţiile lor.

— A dracu, nouă nu ne-a spus nimic! Nemernica!

Nigel coborî pe coapsele ei.

— Crezi că şi ea este ostilă?

— Cred că-i snoabă. Cred că ne priveşte de sus, ca pe nişte vecini din clasa inferioară care strică aspectul galaxiei. Nu-i beligerantă în mod activ, totuşi, ca toţi snobii, o fascinează tot ce nu este la fel ca ea. De aceea te-a ales pe tine şi pe alţii ca tine. În plus are sentimente şi ăsta-i motivul pentru care ne ajută în rare ocazii. Însă întotdeauna va trece orice acţiune prin filtrul raţiunii şi o va considera cu totul altceva, un act de caritate sau de consideraţie născută din superioritate. Necazul este că nu ştiu dacă ne-ar ajuta în faţa genocidului. Probabil că nici IC nu ştie. Bănuiesc că-şi va juca jocul de-a aşteptare până la sfârşit. Iar atunci va fi prea târziu pentru noi.

— De asta ai decis să-l transformi în nova pe LuminăDimineaţăMunte?

— Ar fi unul dintre motive. Nimeni altcineva nu ne va ajuta. Te deranjează decizia aceea?

— L-am simţit pe LuminăDimineaţăMunte, rosti încet Mellanie. I-am putut auzi gândurile. Inserţiile mele îi blocau soldaţii mobili, aşa că nu eram ameninţată fizic, totuşi mi-a fost frică. Nu cred că putem împărţi cu el acelaşi univers. Nu avea absolut niciun fel de emoţii. Vreau să zic că în mintea lui nu exista niciun analog cu ceea ce avem noi; nu poţi discuta în mod raţional cu el, dar de fapt asta-i problema – e ultraraţional. Nu există niciun mod de stabilire a unei legături. Nici chiar IC nu l-a putut determina să vadă lucrurile logic şi raţional. Trebuie să piară, Nigel, e unicul mod în care vom fi în siguranţă.

— Întoarce-te.

Ea făcu aşa cum îi ceruse. Aţâţarea îi pierise; amintirea lui Randtown şi a mentalităţii monstruoase a lui LuminăDimineaţăMunte erau ucigaşi garantaţi ai pasiunii. Apoi Nigel începu să-i maseze abdomenul, sânii şi coapsele şi ea uită de toate acelea uimitor de repede.

* * *

— Deci cum ai ştiut? întrebă Mellanie.

— Ce?

— Despre *Cypress Island.*

— Ah… Nigel se răsuci pe burtă ca s-o privească: Michelangelo este fiul meu, al cincisprezecelea.

— Poftim?! Cred că faci mişto de mine. Nu mi-a spus-o niciodată.

— Nu-i ceva de care să fie mândru. Ba chiar dimpotrivă. A plecat de-aici, tunând şi fulgerând, pe când avea şaptesprezece ani.

— Uau! Pariez c-asta nu se-ntâmplă prea des.

— Nu, răspunse bărbatul sec. A fost o rebeliune adolescentină clasică, ba chiar mi-a spus o *să-ţi arăt eu*, când a plecat. Apoi şi-a croit o carieră. Pentru asta sunt chiar mândru de el. În mod obişnuit, oile negre revin după vreun secol, cu cozile între picioare, şi capătă o poziţie frumuşică şi sigură de management mijlociu în Dinastie.

— Deci el ţi-a zis că merg pe Illuminatus.

— Nu. Noi n-am priceput ce se-ntâmplă. Ceea ce-i foarte neplăcut pentru oameni ca mine şi Nelson, mai ales într-un astfel de moment. Am negociat o înţelegere cu Michelangelo. El mi-a spus că eşti pe urmele unor avocaţi din New York, aşa că Nelson a dat de urma lor în clinica Saffron şi i-a oferit informaţia. Doream să ştim de ce erau importanţi pentru tine. La urma urmelor, totul părea să fie o banală şmecherie financiară de pe Wall Street.

— Îl omor!

Nigel îşi trecu mâna prin părul ei răvăşit.

— Am zis c-o să te înfurii.

— Cum mai pot avea încredere în el după aşa ceva?

— Ai avut încredere într-un reporter?

— Touche.

— Aşadar, am rămas favoritul, da?

— Eşti în prima sută de favoriţi, replică ea nepăsător.

— De-aia te doresc. Nu semeni cu niciuna dintre celelalte fete pe care le am.

Ea îi urmări forma buzelor cu degetul.

— Ar trebui să mai ieşi şi tu în lume.

— Spune „da“. Încearcă măcar pentru doi ani. Îţi poţi vedea-n continuare de carieră, dacă asta te nelinişteşte.

— N-ar fi însă cu adevărat cariera mea, este? În niciun caz, dacă aş fi soţia ta. Aş avea acces peste tot şi aş primi o mulţime de informaţii, dar nu pentru că ar fi meritul meu.

— Şi care-i diferenţa dintre asta şi a o avea pe IC ca agent al tău?

— Poate că nu-i nicio diferenţă, răspunse încet femeia. Poate că m-am plictisit pur şi simplu să fiu o curvă.

— Nimeni n-a zis că eşti o curvă.

— Eu am zis.

Mellanie oftă şi se târî pe salteaua unduitoare pentru a ajunge la neglijeu. Făcu o grimasă, văzând dâra de ulei pe care o lăsa în urmă pe blană.

— Ca să ajungi până aici din locul unde te găseai după procesul lui Morton este necesară o determinare extraordinară, spuse Nigel.

— De fapt mi s-a părut destul de simplu s-ajung în patul tău.

— Nu m-am referit la patul meu, ci la *aici*, la această micuţă cabală sau rebeliune sau oricum doreşti să numeşti echipa noastră pestriţă. Nu-nţelegi? Ceea ce vom decide în câteva ore va determina viitorul speciei umane. Nu Doi… Nu Marina… Nu Senatul… Nu Dinastiile… Noi! Ai ajuns la datul cărţilor pe faţă. Vei intra în istorie, Mellanie, pentru generaţia ta vei fi echivalentul reginei Elisabeta, al lui Marilyn Monroe sau al lui Sue Baker. Nu da-napoi tocmai acum.

Mellanie privi stânjenită neglijeul pe care-l ţinea în mâini. Nu se simţea deloc un personaj istoric.

— N-o ştiu pe niciuna din ele.

— Serios? Aha… Mă rog, ideea este că ai mers pe picioarele tale şi ţi-ai câştigat un loc la masă. De-asta eşti atât de irezistibilă; eşti superbă şi dură, visul oricărui bărbat. Şi al meu în particular.

— Eşti foarte drăguţ.

— Nu mi s-a mai spus aşa de multă vreme.

Ea căscă.

— Mai bine mă-ntorc în camera mea. Nu vreau ca Morty să se trezească fără mine.

— Bine, încuviinţă jalnic Nigel. Dar ţine minte – oferta rămâne deschisă.

— Mulţumesc. Este realmente atrăgătoare. Îmi oferi şi un loc în nava ta de salvare, dacă noi toţi vom lua decizia greşită?

— Da, râse el. Ai rezervată o cabină la clasa întâi.

— Ia să ghicesc… Cabina ta este alături.

Bărbatul deschise larg braţele.

— Unde altundeva?

— Există vreun duş pe-aici? Trebuie să mă curăţ de uleiu' ăsta.

Nigel rânji larg şi coborî din pat.

— Haide să-ţi arăt.

— Nu asta… Bine, arată-mi.

El o conduse către o uşă mată din sticlă care strălucea turcoaz.

— Spune-mi ceva… Ce vezi la Bose?

— Nu ştiu, strânse Mellanie din umeri, stânjenită de întrebare, ceea ce era o idioţenie ţinând seama de tot ce făcuseră ei în ultima oră. A fost util.

— Şi acum?

— Nu sunt sigură. Crezi că transferul de memorie va funcţiona?

— E-majordomul meu spune că pare să se deruleze fără probleme. Vom şti cu certitudine după micul dejun.

Baia era doar cu puţin mai mică decât dormitorul. Mellanie privi în jur, încântată de tema egipteană, apoi chicoti înaintea frescelor scandaloase. Nigel se apropie de bazinul afundat de mărimea unei piscine din centru; era plin cu apă parfumată, care spumega.

— Duşurile sunt plictisitoare, spuse el. Lasă-mă să te frec eu cu buretele.

* * *

Mellanie şi Morton se alăturară familiei lui Nigel pentru micul dejun pe terasă. Justine şi Campbell erau deja acolo şi flecăreau,

perfect încadraţi în mediul înconjurător.

Mellanie îşi ocupă locul, nu departe de Nigel, care o salută curtenitor. Ea ceru chelnerului omletă şi suc de portocale, apoi o ajută pe Nuala cu biberonul lui Digby. Copilaşul avea deja unele dintre trăsăturile lui Nigel.

Când sosiră, Wilson şi Anna fură întâmpinaţi cu căldură de Nigel. Mellaniei i se păru că fostul amiral părea obosit şi tras la faţă. Primirea realmente călduroasă din partea celor de la masă ajută să-l mai învioreze.

Platoul Mellaniei sosi, cu omleta gătită la perfecţiune şi ea începu să mănânce, străduindu-se să asculte simultan toate conversaţiile. O fascina puterea politică şi financiară strânsă în jurul mesei şi găsi extrem de atrăgător felul în care toţi vorbeau perfect firesc despre influenţa pe care o exercitau.

Domeniul conacului era superb, deşi dimensiunile erau intimidatoare pentru o viaţă de familie. Haremul nu părea totuşi să se sinchisească de asta. E-majordomul ei accesă fişiere despre soţiile lui Nigel din ultima suta de ani şi le sintetiză; toate păreau să provină din familii bogate, nu ca ea. Poate că de aceea se purtau atât de relaxat în mediul lor. Mellanie simţea interesul acut al lui Morton faţă de persoanele din jur, cu toate că bărbatul se străduia din greu să le camufleze. Acesta era genul de statut de supraputere pe care el se gândise să şi-l clădească până ce Tara Jennifer Shaheef devenise o problemă potenţială.

Una peste alta, decise Mellanie, avea să fie mult mai dificil să spună „nu“ decât bănuise iniţial. *Poate că doar doi ani de căsătorie…*

Paula Myo sosi, îmbrăcată ca întotdeauna într-un costum de afaceri elegant; era de departe persoana cea mai protocolară de pe terasă. Refuză micul dejun, dar acceptă o ceaşcă de ceai de la un chelner.

— Qatux este gata, îl anunţă ea pe Nigel.

Morton se oprise din mâncat la apariţia Investigatoarei şi rămăsese perfect nemişcat. După aceea lăsă cuţitul şi furculiţa din mână şi se ridică.

— Bună ziua, doamnă Investigatoare, rosti el cu politeţe forţată.

Terasa amuţi şi toţi îi priviră.

— Să nu faci vreo scenă, şuieră printre dinţi Mellanie îngrozită.

Nu crezu că o auzise.

— Bună ziua, domnule Morton, spuse Paula.

— Eşti încântată să mă vezi?

— Sunt interesată să te văd.

— Haideţi, copii! interveni Nigel. Jucaţi-vă frumos, vă rog – amândoi sunteţi oaspeţi.

Mellanie îl prinsese pe Morton de încheietură şi-l trăgea, străduindu-se să-l determine să se aşeze.

— „Interesată”, da? Curios cum se-nvârte roata… Mi-ai distrus viaţa, iar acum sunt esenţial pentru viitorul tău.

— Ai putea să fii implicat în felul în care tratăm cu Starflyer, însă nu eşti nici pe departe esenţial.

— Ce vrei să spui prin „implicat“? făcu Morton. Ai măcar idee ce riscuri ne-am asumat, pentru a vi-l aduce pe mobilul Bose? Ai?

— Sunt perfect conştientă de predispoziţia ta de a-ţi asuma riscuri inadecvate, ca şi de autojustificările amăgitoare la care te dedai ulterior.

— Ia ascultă…

Mellanie aproape că fu ridicată de pe scaun în încercarea ei de a-l stopa pe Morton să se apropie de Paula.

— Termină! lătră ea. Ai omorât-o – la ce te-aştepţi?

Morton o privi şocat.

— Aşa crezi? o întrebă el.

Femeia regretă că super-inserţiile ei nu aveau o funcţie cu care să se poată întoarce în timp. *Măcar câteva secunde*.

— Tu ce crezi? replică ea slab.

Morton se aşeză, lipsit de orice urmă de beligeranţă.

— Nu ştiu, răspunse răguşit. Nu-mi amintesc.

Mellanie îl cuprinse cu braţul pe după umeri.

— Nu contează, Morty. Acum s-a terminat. E de domeniul trecutului.

Nigel oftă sonor şi-şi mototoli şervetul.

— Deoarece micul dejun pare să se fi terminat, cred c-ar fi bine să-i dăm drumul.

* * *

Dudley Bose şi mobilul Bose îi aşteptau în cabinetul lui Nigel. Mellanie văzu că Dudley nu dormise în mod evident în noaptea trecută. Pielea de sub ochi îi era întunecată, aşa cum fusese

imediat după ce-l cunoscuse ea. Bărbia şi obrajii îi erau acoperite de tuleie nerase şi purta aceleaşi haine pe care le avusese şi cu o zi în urmă: o cămaşă ruginiu-portocalie şi blugi mototoliţi. În acelaşi timp însă nu mai avea oboseala hăituită care obişnuia să-i fie tovarăş permanent în zilele de început; Dudley părea chiar mulţumit. Privea în jurul cabinetului cu ochi sticloşi, parcă abia ieşit dintr-un somn îndelungat.

Mellanie nu-l iertase pe deplin pentru felul în care se comportase ieri în prezenţa tuturor, deşi pe atunci el fusese prins de înflăcărarea momentului, aşa că se mulţumi să-l sărute cast pe obraz.

— Ce faci?

— Bine, răspunse el şi apoi zâmbi ca şi cum ar fi fost o revelaţie. Da, bine. Curios, nu? Amintirea felului în care am murit a fost practic eliberatoare. În mod normal aşa ceva cauzează probleme uriaşe pentru re-viaţi. Ţin minte că tu mi-ai povestit despre fosta soţie a lui Morton…

— Cred că era niţel sonată dinainte, zise Mellanie.

Morton fusese iritat pentru că fusese exclus de la întâlnire.

— Puţoi arogant, murmurase el în urma lui Nelson când şeful securităţii Dinastiei îl anunţase că nu figura pe listă.

— O să-ţi spun totul, îţi promit, spusese Mellanie.

De fapt se simţise uşurată că bărbatul n-avea să fie acolo. Prezenţa lui şi a lui Dudley în aceeaşi cameră ar fi fost stânjenitoare. Încă nu avea habar ce ar fi trebuit să facă în privinţa lor – bănuia că ar fi trebuit să se despartă cu blândeţe de Dudley. Desigur nici Morton nu mai avea chiar atracţia de altă dată. Era excitant, dar aşa era şi Nigel.

— A fost… Mellanie nu ştia cum să întrebe. Moartea ta… ai…

— A fost rapidă. Nici măcar n-am ştiut că se va petrece. LuminăDimineaţăMunte m-a împuşcat pur şi simplu. Singura parte neplăcută este că mi-au întors real stomacul pe dos nişte amintiri ale disecţiei pe care mi-au făcut-o pentru a-mi extrage memocelula.

Privi în jur şi ridică o sprânceană când Wilson şi Anna apărură în cabinet.

— Mă bucur să te revăd, amirale.

Wilson îl privi stupefiat, după care fu atras de mobil.

— Dudley, mă bucur c-ai reuşit să te-ntorci în cele din urmă.

— A fost o călătorie interesantă, comentă mobilul Bose.

— Mulţumesc pentru avertisment. Îţi rămân dator pentru el. Altfel *Conway* n-ar mai fi apucat să se-ntoarcă niciodată.

— Commonwealth-ul trebuia anunţat, făcu Dudley cu modestie. Cum altfel aş fi putut proceda?

Privirea lui Wilson reveni la omul Bose, care părea uşor iritat de dialogul celor doi.

— Aşa este.

Nici Mellanie nu ştia ce să mai creadă despre Dudley, iar asta o tulbura. De obicei astronomul abia dacă-şi putea încheia nasturii fără ca ea să fie prezentă şi să-l asigure că proceda cum trebuia. Acum îl vedea aici, calm şi sigur pe sine, vorbind cu omul pe care-l detesta cel mai mult dintre toţi. Acesta nu era Dudley *al ei*, nici vorbă; nici măcar nu-i mai arunca priviri pofticioase cu coada ochiului.

* * *

Nigel îl ocoli pe mobilul Bose, privindu-l atent înainte de a se aşeza la birou. Era într-adevăr interesant să aibă în cabinet o creatură ale cărei celelalte segmente priveau toate speciile din galaxie drept aberaţii ce trebuiau exterminate. E-majordomul îl asigură că sistemele de securitate ale cabinetului îl scanau constant.

Asta nu părea să-l satisfacă pe Nelson, care ocupă o poziţie neobişnuit de apropiată înapoia biroului lui Nigel. Campbell o conduse pe Justine la o sofa lungă din piele castanie şi o ajută curtenitor să se aşeze. Devenise foarte protector, gândi Nigel, ba chiar în seara trecută ocupase camera învecinată cu a senatoarei.

Uşa cabinetului se închise în urma Paulei. E-sigiliul său se activă, înceţoşând uşor ferestrele.

— Paula, rosti Nigel, vrei te rog să-ncepi?

— Desigur. Paula rămase în picioare în faţa unui portal mare, care învie, prezentându-l pe Qatux. Îţi mulţumesc pentru că ni te alături, spuse ea.

— Plăcerea este a mea. Recunosc mulţi dintre oamenii care sunt cu tine. Foarte multe personaje puternice. Cât de încărcate trebuie să fie emoţiile din camera aceea!

— Toţi suntem stimulaţi de ceea ce se întâmplă, zise Paula. Ar trebui să-i anunţ pe cei prezenţi că Qatux ni se alătură azi,

deoarece, după Illuminatus…

— De fapt, interveni Dudley, cred că eu ar trebui să vorbesc primul. Eu am informaţiile cele mai relevante.

Nigel nu comentă nimic; de fapt era destul de intrigat de acest nou Dudley stăpân pe sine, care avea toată încrederea îndrăzneaţă a vechiului astronom, care făcuse lobby atât de eficient pentru un loc la bordul celei de *A doua şanse*, dar era în acelaşi timp lipsit de factorul de imensă iritare. Văzu cum Mellanie se afundă în perne, frecându-şi fruntea cu palma şi evitând orice contact vizual cu Dudley.

— Bine, rosti Nigel cu falsă politeţe. Te rugăm, dă-i drumul.

— Ştiu ce este Starflyer, zise astronomul.

— Ce este?

— În schimbul participării mele de azi, aş dori ceva.

— Poftim?!

— Am trecut prin multe şi contribui cu mai multe ca oricare altul. Cred că ar trebui să primesc oarece recunoaştere, nu?

— Dudley! exclamă Mellanie. Nu-nţelegi ce-i asta?

— Ba da, înţeleg perfect, mulţumesc, Mellanie. Tu eşti sigură că-nţelegi?

— Ce doreşti? întrebă Nigel.

— Să continui în calitate de consultant-şef al tău în privinţa lui LuminăDimineaţăMunte, dacă el va avea succes în distrugerea Commonwealth-ului.

— Aha, făcu Nigel, pricep. O cabină în una din navele mele de salvare.

O zări pe Mellanie începând să se înroşească la faţă şi ridicând umerii în semn de furie.

— N-ar fi nici pe departe o dificultate pentru tine, preciză Dudley.

— Nu. Solicitarea asta se extinde şi asupra noului tău geamăn?

Dudley strânse din umeri.

— Dacă vrei.

Nigel fu ispitit să aştepte îndeajuns de mult pentru a auzi ce avea să-i strige Mellanie fostului ei amant, întrucât era clar că aşa va face… însă nu aveau nevoie de scandaluri în momentele acestea.

— Bine, sunt de acord.

— Mulţumesc, zise Dudley. Perfect – în timp ce eram în

structura pe care o numiserăm Foişorul, *A doua şansă* a expediat un semnal către planeta natală Dyson Alfa.

— Ştim asta, îl anunţă Wilson. Oscar a găsit o înregistrare a modificării orientării antenei în fişierele jurnalelor noastre. Însă Starflyer a ajuns la ele înainte de a putea anunţa pe cineva.

— Dar ştiţi şi ce a transmis? întrebă Dudley, nerăbdător să-şi păstreze avantajul.

— Nu.

— A fost un avertisment că *A doua şansă* era o navă străină şi că trebuia distrusă. Mesajul a fost transmis în tiparul de comunicare Dyson.

— Nu-nţeleg… făcu Wilson.

— Dysonii plecaseră de la Dyson Alfa înainte ca bariera să fi fost ridicată, explică Dudley. Graţie propulsiilor cu fuziune, ei colonizaseră toate planetele şi asteroizii mari din sistemul lor solar şi înţeleseseră că într-o bună zi resursele acestuia se vor termina. Câteva grupuri de stabili au lansat nave spre steaua vecină, Dyson Beta, ca să înfiinţeze şi acolo colonii. Dysonii sunt o specie insulară şi arogantă şi au presupus că Dyson Beta va avea resurse materiale şi nimic altceva. Au greşit însă – stabilul de la bordul primei nave stelare ajunse acolo a găsit altă specie extraterestră. Urmându-şi natura, s-a luptat cu ea şi a învins-o, după care i-a preluat baza industrială şi ştiinţifică. Acolo a început adevărata problemă. Dysonii de pe Dyson Alfa, cei originali, au continuitatea încorporată în sufletele lor ca parte integrală a identităţii lor; ei îşi pot aminti cum au început să gândească strămoşii lor şi cum au ajuns ei înşişi la conştiinţa de sine. Gândurile acelea foarte vechi le conferă caracterul rigid. Stabilul rămas singur la trei ani-lumină şi jumătate de grupul său original de stabili a avut o natură mai flexibilă. Specia nativă de pe Dyson Beta dezvolta pe atunci genetica, al cărui concept în sine este *verboten* pentru Dysoni. Totuşi stabilul care a ajunsese acolo cu nava stelară a început să utilizeze ştiinţa geneticii pentru a se modifica fizic şi Dumnezeu ştie prea bine că toate creaturile au destule limitări şi deficienţe minore! Mobilii de la Dyson Beta au fost îmbunătăţiţi drastic, ceea ce a dus la îmbunătăţirea ulterioară a stabililor. În primul rând, ei şi-au recâştigat abilitatea de a se mişca.

Dudley rânji trist spre audienţa sa.

— Dysonii de pe Dyson Alfa au fost oripilaţi. Pe hibrizii de la

Dyson Beta i-au numit „străini-Dyson“ şi i-au considerat abominaţii eretice. A început un război, care s-a terminat foarte brusc, când în jurul ambelor stele au apărut bariere. LuminăDimineaţăMunte a revăzut universul după înlăturarea barierei, iar atunci a primit un semnal de la un stabil al cărui tipar de comunicare îl identifica drept LuminăDimineaţăMunte17735, un grup subsidiar pe care LuminăDimineaţăMunte îl îmbarcase în una dintre primele sale nave stelare. Acela este Starflyer.

— Starflyer este *LuminăDimineaţăMunte*? întrebă Mellanie.

— Da, o versiune străin-Dyson a lui LuminăDimineaţăMunte. Când au fost impuse barierele el se găsea într-o navă aflată pesemne în tranzit între Dyson Alfa şi Beta. Când n-a mai putut nici să-şi atace ţinta, nici să revină acasă, a plecat probabil în spaţiul interstelar şi în cele din urmă a naufragiat pe Far Away.

— Mă tem că n-a fost aşa, interveni Wilson. Am discutat personal cu James Timothy Halgarth, directorul Institutului. *Marie Celeste* nu are o vechime atât de mare pentru a fi venit de la Dyson Beta.

— Dacă îţi bazezi presupunerea respectivă pe informaţii provenite de la Institut, rosti Paula, atunci este invalidă. Directorul te-ar fi minţit, ca să camufleze adevărata natură a lui Starflyer.

— Am fost azvârliţi în conflictul cel mai rău cu putinţă, şopti Nelson.

— În ce fel? întrebă Campbell.

— Acesta este un război civil, iar războaiele civile sunt întotdeauna cele mai violente şi mai brutal purtate. Iar noi am fost prinşi în mijlocul lui.

— Nu, zise Nigel, noi luptăm acum pentru Starflyer. Indiferent dacă ne convine sau nu, suntem trupele lui de asalt. Dacă este adevărat ce ne-a spus Dudley despre Dysonii originali, atunci Starflyer ştie că ei nu vor îngădui niciodată supravieţuirea străinilor-Dyson. Ne utilizează pe noi ca să luptăm cu ei şi simultan ne împinge, în mod convenabil, spre distrugere. Noi suntem noua clasă de mobili, care va fi manipulată şi trimisă la moarte, în vreme ce el rămâne protejat înapoia liniilor frontului.

— De aceea avea bombe-flamă LuminăDimineaţăMunte, rosti Wilson pe un ton uşurat. Tehnologia n-a ajuns de la noi la Dyson Alfa, ci Dysonii au avut-o din capul locului. Starflyer ne-a

strecurat pe gât ipoteza respectivă. Ah, ia staţi! Când bariera a dispărut, am detectat în Cetatea Neagră o semnătură cuantică neobişnuită. Ceva ce anterior nu existase… Se răsuci către Nigel: Ai acces protejat la înregistrările navei?

— Da.

— Cere-le fizicienilor tăi să compare semnătura respectivă cu bombele-flamă.

— Bună idee.

Mentalitatea extinsă a lui Nigel extrase înregistrările şi începu să ruleze comparaţii. Încă îl amuza modul în care oamenii uitau de fiecare dată care-i fusese ocupaţia anterioară; în prezent nu vedeau în el decât pe liderul Dinastiei.

— Tot este ilogic, interveni Anna. În mod evident, Starflyer deţine capacitatea de a dezactiva bariera. De ce n-a făcut-o pur şi simplu când a ajuns la Dyson Alfa la bordul *Mariei Celeste* şi de ce n-a lansat bomba-flamă? Sau de ce nu s-a întors la Dyson Beta, ca să-i elibereze pe cei asemenea lui.

— Poate că încă nu plecaseră constructorii barierei, rosti Wilson. Trebuia să treacă un interval suficient de mare înainte să poată risca orice fel de tentative de eliberare. Probabil că de aceea a şi fugit atât de departe din capul locului.

— Chiar şi aşa, el a pus la cale misiunea *A doua şansă*. De ce nu ne-a trimis la Dyson Beta, ca să-i eliberăm pe străinii-Dyson? Dysonii originali ar fi rămas tot înapoia barierei.

— Nu ştia ce se va întâmpla, spuse Paula, tot aşa cum nu ştiam nici noi. În felul acesta însă el învinge oricare ar fi rezultatul. Dacă constructorii barierei mai erau prin preajmă şi Starflyer încerca să dezactiveze bariera din jurul lui Dyson Beta, ei ar fi detectat tentativa şi ne-ar fi oprit. Dar încercând s-o facă la Dyson Alfa, el a putut vedea dacă barierele mai erau păzite. Dacă nu erau păzite, avea să elibereze în conflict direct cu noi o specie ultra-ostilă, o rasă cu un trecut activ în purtarea războaielor şi cu o bază tehnologică îndeajuns de avansată pentru a construi genul de arme necesare purtării unui război interstelar. Ne războim între noi şi ne slăbim reciproc, lăsându-l pe Starflyer liber să dezactiveze bariera Dyson Beta, astfel ca ai lui să poată ieşi într-o galaxie în care principalele sale ameninţări s-au adus reciproc în pragul extincţiei. Îşi ţuguie buzele cu tristeţe: Aproape exact ceea ce a susţinut tot timpul Bradley Johansson.

Rezultatul apărură în vederea virtuală a lui Nigel.

— Semnăturile cuantice sunt similare, anunţă el. Fără să fie identice, se bazează cu certitudine pe acelaşi principiu. Din câte putem determina, bomba-flamă Dyson funcţionează prin modificarea proprietăţilor masei din jur; ceea ce în sine este în relaţie nu foarte îndepărtată cu propriii noştri distrugători cuantici. Putem bănui că dacă schimbi proprietăţile unui număr suficient de mare de componente din Cetatea Neagră, ele nu vor mai fi în stare să-şi efectueze funcţia intenţionată şi bariera va dispărea.

— Ştim în sfârşit cu ce ne confruntăm, spuse Justine. Cred că nu se supără nimeni dacă-l anunţ pe Bradley Johansson.

— Nu, atâta vreme cât păstrează discreţia până la soluţionarea problemei Starflyer, preciză Nigel. Aşa ceva nu este încă pentru ştiinţa marelui public.

— De fapt cât din problemă ne-a mai rămas? întrebă Justine. Avem o armă pe care probabil Starflyer nu se aştepta s-o producem. Bomba ta nova ne va oferi victoria totală asupra lui LuminăDimineaţăMunte. Acum când ştim că Starflyer există, îl putem neutraliza eficient.

— Paula, rosti Nigel, îl putem neutraliza?

— Nu sunt sigură. Qatux, ştii cât de mult se extinde influenţa lui?

— Indiscutabil este un moment incitant pentru voi toţi, rosti Raielul cu glasul lui blând ce amintea de clopoţeii de vânt. Regret că nu pot împărtăşi această experienţă.

— Qatux, zise aspru Paula, te rog, răspunde la întrebare!

— Isabella Halgarth a intrat în contact cu mulţi oameni care sufereau de aceeaşi tip de constrângere. Ei sunt dispuşi în structuri de câte trei persoane, bazate pe vechiul sistem al celulelor de spioni. Controlerul îi poate pune în contact reciproc pentru operaţiuni specifice; în rest membrii celulei operează izolat.

— Aşadar înţelegi metoda utilizată de Starflyer pentru a o controla pe ea şi pe ceilalţi?

— Este o tehnică sofisticată, ceea ce indică un fapt: controlerul deţine foarte multă experienţă în manipularea rutinelor de gândire ale altor creaturi. O entitate de tip Dyson ar avea un avantaj clar faţă de mentalităţile de tip individual; înţelegerea pe care o are asupra constituţiei mentale operează la

nivel instinctiv.

— Ce i-a făcut Isabellei? întrebă Mellanie cu glas încărcat de emoţie; era limpede că se temea de ce avea să audă, totuşi trebuia să afle neapărat.

— Rutinele ei de gândire, ceea ce voi aţi numi „personalitate”, au fost infiltrate de modificatori comportamentali extratereştri. Isabella se comporta ca un om normal în circumstanţele de zi cu zi, dar în acel cadru de lucru specific acţiona exclusiv în interesele lui Starflyer. Gândiţi-vă la ea ca având mintea scobită precum miezul unui măr, pentru ca golul rezultat să fie umplut cu dorinţele lui Starflyer.

— Câţi ani avea când s-a petrecut asta? întrebă Paula.

— Cinci sau şase. Memoria este înceţoşată. Se afla pe Far Away cu părinţii. Au dus-o într-o odaie care semăna cu o cameră de spital şi s-a speriat. După aceea mintea nu i-a mai aparţinut.

— Brr, strâmbă Mellanie din nas. A făcut chestia asta unei copile de şase ani? Ce mizerabil!

— Ah, suspină Qatux. Emoţiile… Le-am cunoscut frecvent în memoriile oamenilor. Reprezintă unul dintre sentimentele voastre cele mai fine. Ai fi de acord să-l împărtăşeşti cu mine, Mellanie?

— Hă? Nici vorbă!

— Prin urmare, nu ştii de fapt ce gândeşte Starflyer? spuse Paula.

— Nu. În mintea Isabellei există totuşi urme reziduale ale prezenţei lui care-i trădează anumite aspecte de caracter.

— De pildă?

— Modificări ale instrucţiunilor originale. Când Commonwealth-ul a anunţat prima dată că va construi o navă stelară, Isabella şi alţi agenţi au primit foarte brusc instrucţiuni noi. Iniţial au plecat de la ipoteza că în Dyson Alfa vor fi deschise mai multe găuri-de-vierme. Întreaga strategie a lui Starflyer a trebuit modificată pentru a încorpora dezvoltarea călătoriei cu viteze supraluminice. Isabella nu ştia de asemenea de armele voastre de tip distrugători cuantici şi se aştepta ca Marina să folosească bombe-flamă împotriva celei de-a doua invazii a lui LuminăDimineaţăMunte. Aceea era informaţia cu care cei asemenea ei alimentau echipa Seattle.

— Şi noi ne-am îmbunătăţit pe baza ei, rosti încordat Wilson.

— Isabella are vreo amintire a Alessandrei Baron ca fiind

agent Starflyer? întrebă Mellanie nerăbdătoare.

— Da. Isabella a fost introdusă în operaţiune pentru a-i ascunde pe avocaţii din New York după ce Alessandra Baron a aflat că-i investigai.

— Te-am prins, căţea! Iovi Mellanie cu pumnul în aer. Este!

— Irelevant în această clipă, observă Paula cu indiferenţă. Qatux, Isabella ştie unde este sau unde va fi Starflyer?

— Nu. Ştie doar ce ar trebui să facă ea. A fost pe Illuminatus pentru a-i prelua pe avocaţi după ce căpătau identităţi noi. Acolo urma să li se comunice misiunea.

— Johansson spune că se va întoarce pe Far Away, interveni Justine.

— Nu poate, îi spuse Nigel. Gaura-de-vierme de la Wessex la Boongate nu va mai fi redeschisă pentru transport.

— Atunci este prins în Commonwealth, zise Paula. Qatux, dacă-i putem aresta pe agenţii Starflyer, le poţi citi memoriile pentru noi? La un moment dat ar trebui să găsim unul care să ştie unde se află Starflyer. Este important să-l găsim cât mai repede cu putinţă. Eşti de acord să vii în Commonwealth pentru a mă ajuta?

— Aş considera extrem de atrăgătoare o asemenea aventură. Aş dori să fiu angajat prin propriile tale percepţii şi facilităţi de interpretare.

Paula privi complet inexpresivă imaginea Raielului.

— Am mai discutat chestiunea aceasta. Nu ai voie să accesezi starea mea emoţională.

— Sarcina ta nu este una foarte urgentă? Nu aşa se comportă oamenii? Preţul nu este negociat în avans?

— Ba da, încuviinţă Investigatoarea consternată de solicitare. Însă tu vei accesa gândurile agenţilor Starflyer, le vei percepe emoţiile. Aceasta este plata noastră standard.

— Nivelurile lor emoţionale sunt mult reduse, fiind suprimate de modificatorii comportamentali ai lui Starflyer. Ei simulează sentimentele reale, nu le simt pentru ei înşişi – acolo nu există nimic pentru mine. Tu însă vei simţi multe pe măsură ce cazul ca fi rezolvat – culminarea a o sută treizeci de ani de muncă. Aş dori să ştiu cum este.

— Eu…

Paula privi în jurul cabinetului, căutând ajutor.

— Ar trebui să te las să te perpeleşti, rosti Mellanie, dar voi fi

fată bună. Preţul meu este un interviu după ce se va termina totul.

— Îl vei lăsa să simtă prin intermediul tău? întrebă Paula.

— Nu, însă cunosc o fată care o va face şi ea este deja wetcablată pentru asta. Mellanie se întoarse către portal cu o expresie victorioasă pe fată: Qatux, ce ai zice dacă ţi-aş face rost de cineva mult mai emoţional decât Investigatoarea? Haide să recunoaştem, ea este mai degrabă placidă.

— Ar fi acceptabil.

— Perfect! Nelson, am nevoie de câţiva bodyguarzi care să mă ajute s-o iau.

— Bodyguarzi? Sper că nu intenţionezi să răpeşti pe cineva?

— Bodyguarzii nu sunt pentru ea, ci pentru mine. Nu sunt foarte iubită de prietenii ei.

— Poţi să iei bodyguarzi, rosti Nigel şi zâmbi admirativ. Altceva?

— Un bilet expres până la Darklake City.

— Bineînţeles.

— Pe cine vei aresta? o întrebă Mellanie pe Paula.

— Pe toţi agenţii Starflyer cu care Isabella a intrat în contact.

— Grozav, asta o va include atunci şi pe Baron. O să fac reportajul arestării ăleia pentru Michelangelo.

— Să ştii că nu ea te-a folosit şi a abuzat de tine, preciză Paula. Ea nu mai este om.

— Nici n-a fost vreodată, mormăi încruntată Mellanie.

— Presupunând că toate acestea ne vor duce la Starflyer, interveni Justine, ce vom face cu el când îl vom găsi?

— Îl vom executa, zise Wilson.

— Discret, adăugă Nigel repede.

— Dacă Johansson are dreptate şi Starflyer încearcă să revină pe Far Away, iar până acum a avut dreptate în toate privinţele, atunci va trebui să ajungă pe Boongate via Wessex, zise Justine. Păzitorii monitorizează ruta asta. Poate fi un moment potrivit să-i ajutăm. Îi avem pe Morton şi grupa lui; ei ar putea să anihileze pe oricine ar păzi trenul lui Starflyer.

Nigel aruncă o privire întrebătoare spre Nelson.

— Ar putea juca rolul de vârf de lance, rosti Nelson, totuşi va trebui să fie operaţiunea noastră; nu vreau să existe grupuri necontrolate care să se-nvârtească pe lângă generatoarele de găuri-de-vierme, indiferent de cauză. Jumătate din personalul

nostru tehnic de la Narrabri dă o mână de ajutor la modificarea generatoarelor de găuri-de-vierme pentru proiectul de colonizare din viitor. Nu putem risca schimburi de focuri pe-acolo.

— Bine, încuviinţă Nigel. Ne vom stabili cartierul general la Narrabri. În gara noastră planetară există destul spaţiu ca să ne ascundem şi-l putem aduce pe Qatux acolo fără să atragem atenţia. Să-i dăm drumul!

13

Haina stealth îl învăluia pe Stig într-o pâclă negru-cenuşie, astfel încât părea că ar fi fost devorat de propriul său orizont de evenimente privat. Cerul nopţii era dominat de stelele pâlpâitoare ale Tridentului lui Neptun, constelaţia ce-i marca naşterea. Drept în faţă, gardul de sârmă ghimpată se întindea pe mulţi kilometri, o linie dreaptă care trecea prin iarba scundă semănând mai degrabă cu o graniţă între naţiuni, decât cu un simplu perimetru de aerodrom. În ciuda luminii provenite de la stele, în câmpul din jur unde aşteptase el era întuneric. Inserţiile retinale îi erau comutate pe amplificare şi confereau terenului umed o nuanţă albastru-cenuşie. Oile dormeau strânse laolaltă, pentru a-şi asigura reciproc căldură, în turme aflate de ambele părţi ale gardului. Aerodromul se întindea pe o suprafaţă atât de mare, încât era mai ieftin să le acorzi fermierilor locali drept de păşunat, decât să cumperi şi să întreţii o flotă de 'boţi tăietori de iarbă.

Stig ajunse la gard în mijlocul unei secţiuni de o sută de metri lipsită de lumini. Stâlpii şi dotările existau... numai că nu funcţionau. Tăietorul lui de buloane reteză firele subţiri de sârmă ruginită de parcă ar fi fost din hârtie. De acum se simţea ridicol cu pregătirea aceea a misiunii de agent supersecret sub acoperire. De fapt aerodromul nu avea sistem de securitate, ci doar doi paznici obezi care-şi petreceau nopţile lângă clădirea administraţiei, dând raiduri prin bucătăria cantinei şi urmărind dramolete locale pe portalurile lor. Stig ar fi putut intra pe poarta principală, fără ca ei să-şi fi dat seama.

De obicei...

Iar acela era unicul lucru pe care Adam obişnuia să i-l repete permanent. Nu există *de obicei.* Aşa încât, pentru a respecta procedura, Stig alergă un kilometru pe terenul deschis dintre poartă şi partea din spate a hangarelor vaste.

— Cum merge? se interesă Olwen.

— Bine. Ajung în vreo cinci minute.

Transpiraţia îi curgea deja pe piele, întrucât haina stealth pe care o îmbrăcase peste jacheta lui obişnuită, scheletul de câmp de forţă şi armele atârnau destul de mult.

Ajunse la primul şir de hangare şi porni pe fâşia de sol

bătătorit dintre ele, unde buruienile şi iarba ascundeau betonul sur şi sfărâmicios. De o parte şi cealaltă, extremităţile clădirilor vaste prezentau semicercuri negru perfect pe fundalul cerului plin de stele. La apex aveau înălţimea de şaizeci de metri; uşile lor glisante fuseseră închise cu decenii în urmă în faţa elementelor naturii, iar de atunci nu se mai redeschiseseră. Acum zăngăneau constant, când briza lină dinspre Marea Nordului sufla peste aerodrom. Construite prin grija proiectului de revitalizare, erau făcute din omniprezentele panouri din carbon fixate de o grilă geodezică de traverse din carbon. Vechimea şi indiferenţa duseseră la şubrezirea știfturilor şi descuamarea răşinii epoxidice, îngăduind furtunilor să uzeze muchiile şi îmbinările. Din cauza vântului fiecare hangar pierduse sute de panouri, pe când altele atârnau în câte un ştift amărât, legănându-se într-o parte şi alta la cea mai mică rafală. Zornăiau lovindu-se de structură, pe când Stig avansă în acest oraş-fantomă pustiu. Bărbatul coti de pe artera principală şi se îndreptă spre şirul următor. De ambele părţi, găurile neregulate din pereţii curbi ai hangarelor ofereau posibilitatea unor priviri fugare în interior. Toate hangarele erau goale, despuiate de maşini şi echipamente. Cabluri şi conducte moarte spânzurau de traverse nevăzute din înălţimi. Apa se infiltra prin golurile panourilor şi se aduna pe podeaua din beton în băltoace prelungi şi reci.

Ultimul şir de hangare, din care operau dirijaboţii rămaşi, se găsea într-o stare ceva mai bună; pe structură fuseseră fixate aşa multe panouri noi, că produceau un tipar în pătrăţele atât de pronunţat, încât semăna cu designul original. 'Boţii de întreţinere stăteau în lungul bazei zidurilor, iar cărucioarele lor mari şi flexibile păreau alarmant de fragile pentru greutăţile pe care trebuiau să le transporte.

Becurile puternice cu halogen de pe pereţi produceau pete alungite de lumină pe aleea dintre hangare, pe care Stig le evita cu destulă uşurinţă. Oricum senzorii lui nu puteau detecta niciun soi de activitate electronică. Clădirea administraţiei se afla la capătul şirului – altă construcţie din panouri de carbon modelate care fusese modificată şi extinsă de-a lungul anilor, devenind un amalgam straniu de cuburi, cilindri şi domuri.

Stig evită intrarea principală şi ocoli către una dintre uşile laterale mai mici. Nu era nici măcar încuiată. Trecu prin

coridoare, sui şi coborî scări, inspectă camere. Întregul loc era complet pustiu; nici chiar paznicii nu veniseră să-şi facă rondul.

Stig se opri în biroul securităţii şi deschise o legătură cu Olwen.

— Aici totu-i curat. Am încărcat software-ul nostru în matrice şi acum vă deschid poarta.

Un şir de ecrane arătau imagini de la videocamerele de pe aerodrom, cu concentraţia cea mai masivă în jurul intrării principale, a clădirii administraţiei şi în interiorul hangarelor operaţionale. Bărbatul privi cum se ridica bariera de la intrarea principală. După două minute, Păzitorii intrară cu trei camioane.

Stig îi aşteptă în faţa uşii de serviciu a primului hangar. Aceasta ocupa un segment mic din colţul uşilor propriu-zise, totuşi era suficient de mare pentru ca două camioane să ruleze simultan. După ce intrară, Olwen coborî din cabină.

— N-am mai fost niciodată aşa de aproape de unul, rosti ea admirativ.

Doi dirijaboţi erau ancoraţi unul de celălalt în hangar. Formele elipsoidale întunecate erau lungi de o sută cincizeci de metri şi înalte de cincizeci de metri. Cu tubulatura turbosuflantelor pliată spre înapoi pe fuzelaj, aduceau mai mult ca oricând cu nişte balene aeriene.

— Nici eu, recunoscu bărbatul.

Din apropiere dirijaboţii nu mai erau chiar atât de impresionanţi. Deşi erau mult mai îngrijite, învelişurile fuzelajelor lor aveau tot atâtea petice cât şi hangarul în care erau adăpostiţi. Uşile calelor de încărcare ce se înşiruiau pe partea lor ventrală erau deschise, arătând în cavităţi clichete mecanice şi gheare.

— Nu m-aşteptasem să fie atât de primitivi, comentă femeia. Câţi sunt?

— În hangare sunt douăzeci şi doi. La trei le-a fost retras certificatul de capacitate pentru zbor şi aşteaptă echipele de întreţinere, dar vor fi buni pentru ce ne trebuie nouă.

Ceilalţi Păzitori coborau din camioane.

— La treabă! le spuse Olwen. Până dimineaţă ne putem instala majoritatea sistemelor.

— Următorul ciclu al găurii-de-vierme începe la mijlocul după-amiezii, rosti Stig. În felul ăsta vom avea timp suficient să-i ridicăm pe toţi în aer şi să-i poziţionăm. Până îi apelăm, pot da

ocol oraşului.

— Ce se-ntâmplă cu echipa şi inginerii de revitalizare?

— Nu cred c-or să se mai întoarcă. Locul ăsta-i abandonat. Iar dacă vin totuşi, o să-i reţinem pur şi simplu, ca să nu dea alarma.

— Bine.

Un camion dăduse cu spatele, apropiindu-se de partea ventrală a primului dirijabot. Păzitorii coborâseră oblonul din spate şi scoteau rampe pe roţi. Stig şi Olwen merseră să-i ajute. Un lot de transport sui încetişor pe rampă, purtând un cilindru gros, lung de patru metri. Rampa metalică scârţâi sub el, anunţând greutatea cilindrului.

— Vor funcţiona? întrebă Olwen.

— Sper. Stig privi în camion: Nu avem decât şase. Aş fi încântat dacă măcar unul va ajunge la Piaţa 3P.

Zărea în camion alt cilindru pe suportul său. De jur împrejur erau fixate lăzi cu sonde false şi distribuitoare de panglici antiradar.

— Trebuie să fixăm distribuitoare pe toţi dirijaboţii, inclusiv pe cei înarmaţi. În felul ăsta Institutul nu va sesiza diferenţa decât când va fi prea târziu.

— Serios? făcu Olwen.

— Scuze… în preajma unor bombe ca astea sunt întotdeauna nervos.

O luară pe urmele lotului de transport care cobora către cala centrală. Păzitorii începură să fixeze de cilindru cablurile de ridicare internă ale dirijabotului.

— Interceptăm tot mai multe zvonuri de la trupele Institutului, spuse Olwen. Toţi vorbesc despre un fel de atac asupra Commonwealth-ului.

— Sunt din nou Dysonii, răspunse Stig.

— Da, totuşi a fost un atac masiv; în privinţa asta sunt consecvenţi. Soldaţii sunt foarte agitaţi. Unii spun chiar că ar încerca să ajungă pe Half Way.

— Nişte idioţi. De unde ştiu ei dacă la Port Evergreen a mai rămas vreun avion Carbon Goose.

— Sunt doar zvonuri, îţi repet.

Probabil însă că au un sâmbure serios de adevăr, gândi Stig. Păzitorii şi susţinătorii lor se angajaseră în puburile şi cluburile pe care trupele Institutului le monopolizaseră în Armstrong City, astfel că asigurau un firicel lent, dar continuu, de informaţii

despre soldaţii aceia şi misiunile lor. Moralul, deja redus, era în coborâre rapidă. Toţi semnaseră contracte pe termen mediu ca să ajute Institutul să combată raidurile bandelor de gherilă de pe Marile Stepe Iril; niciunul nu se aşteptase să primească şi însărcinări paramilitare urbane. Faptul că era grupul cel mai detestat de pe planetă, supus la ultraje şi hărţuieli permanente, începea să-şi spună cuvântul. Ofiţerii trebuiau să le dea liber serile; în siguranţa camaraderiei, ei se îmbătau şi preacurveau ca orice soldat de la Troia încoace.

— Ştia vreunul dacă se aşteaptă vreo sosire?

— Ţi-am spus: ei nu ştiu nimic, sunt prea jos pe scara ierarhică.

— De acum nu mai poate fi mult.

Femeia privi cilindrul greu care se ridica prin cală, crispându-se de fiecare dată când lanţurile vechi ale vinciurilor scârţâiau, protestând înaintea greutăţii.

— Ai făcut tot ce puteai. Starflyer poate sosi numai la momentele prestabilite, pe care le cunoaştem până la nivel de secundă. Am acoperit Piaţa 3P cu toate genurile de senzori inventate vreodată de rasa omenească. Dacă trupele aruncă măcar o privire spre poartă, noi vom şti instantaneu. Aşa că nu-ţi mai face griji, totul este sub control.

Stig se uită la dirijaboţi şi izbucni în râs, gândindu-se la cutezanţa planului pe care-l concepuseră.

— Aşa-i. Cine o să observe un nenorocit de aparat de zbor pregătit să bombardeze? Nici vorbă!

— Nu-l va observa nimeni, surâse ea cu acelaşi entuziasm nebun. Asta-i frumuseţea. Dacă dirijaboţii se află destul de jos, vor trece peste zidurile Pieţii 3P înainte ca Institutul să poată întoarce măcar o armă către ei.

— Sper să ai dreptate.

Stig tresări când mecanismul vinciului se opri cu un scrâşnet metalic neplăcut. Bomba era complet încărcată.

— Haide să vedem cum asigurăm brutele astea. Vreau neapărat ca până dimineaţă să fie toate în văzduh.

* * *

Oscar nu se aştepta la o escală mai lungă de şase ore. Atât cât să realimenteze trapele d-zero ale lui *Dublin* şi să reîncarce

proiectile Douvoir şi distrugători cuantici în secţiunea frontală. Comanda Flotei indicase că aveau să fie trimişi înapoi la Hanko. După dispariţia găurilor-de-vierme, ei distruseseră optzeci de nave Dyson înainte de a rămâne fără armament.

Imediat ce nava stelară îşi opri fuzelajul masiv într-o dană de andocare din Baza Unu, mesajul criptat şi protejat apăru în dosarul de stocare al lui Oscar. Amiralul Columbia dorea să-l vadă imediat. Alături de restul echipajului, Oscar continua să fie şocat de felul în care Cabinetul de Război turnase atâta rahat peste Wilson. Resentimentul era un geamăn puternic al şocului aceluia; era ispitit să-i spună noului său comandant suprem unde să-şi vâre convocarea. Impulsul respectiv era înrăutăţit de temerea că Rafael Columbia implementa o purjare politică a noului său cabinet, iar Oscar se numărase printre primii oameni recrutaţi de Wilson, ceea ce-l definea ca un proeminent membru loial al vechiului regim.

Nu poţi totuşi să-i judeci pe oameni pe baza propriilor tale preconcepţii emoţionale. De aceea Oscar acţionă în mod matur şi răspunse la mesaj, anunţând că se îndrepta spre convocare.

— Dacă răhăţelul te demite, am şters-o şi noi, spuse Teague.

— Să nu faceţi asta, zise Oscar pornind către naveta micuţă. Marina are nevoie de voi.

Unde am mai auzit fraza asta?

În Pentagon II nu se vedeau niciun fel de schimbări fizice. Ofiţerii cu experienţă păreau destul de iritabili, când Oscar trecu prin birouri şi coridoare, dar, la urma urmelor, se aflau în toiul organizării unei bătălii care să apere planetele oamenilor de patruzeci şi opt de armade extraterestre. Li se îngăduia să fie iritabili.

Columbia ocupase cabinetul alb-steril al lui Wilson. Era singur, când Oscar fu poftit să intre.

Fără martori, gândi imediat Oscar. *Pentru numele lui Dumnezeu*, *încetează cu tâmpeniile astea!*

Columbia nu se ridică, ci se mulţumi să-i indice un scaun, cu o familiaritate relaxată.

— Am o problemă, începu el.

— Pot să demisionez, dacă îţi va fi mai uşor. Nu ne mai putem permite alte subminări interne.

Columbia se încruntă, realmente surprins, apoi surâse scurt.

— Nu, nu-i vorba despre aşa ceva. Eşti un căpitan de navă

excelent – ajunge să mă uit la rezultatele lui *Dublin.*

— Mulţumesc.

— Problema pe care o am este ceva mai aproape de casă. Este posibil să fi făcut o greşeală.

— Ni se întâmplă tuturor, domnule. Ar trebui să vezi lista mea.

De fapt, *n-ar trebui.*

— Primesc o sumedenie de informaţii ce arată că Starflyer reprezintă o ameninţare reală şi curentă. Dovezile se cumulează. În trecut le-am ignorat cu regularitate, dar de acum n-o mai pot face, indiferent cât de inconfortabil din punct de vedere personal se poate dovedi asta.

— Eu am făcut pe mine de spaimă, când am aflat-o.

Columbia îl privi fix, pentru ca în cele din urmă să rânjească o acceptare lipsită de chef.

— Trebuia s-o fi ştiut... Bun, asta uşurează situaţia. Pentru amândoi.

— Ce-ţi trebuie?

— Pe Boongate a apărut un trădător confirmat, un ofiţer al Marinei pe nume Tarlo. Biroul Paris pregăteşte o echipă de arestare, însă, desigur, toate găurile-de-vierme spre 47Secunde sunt închise în urma edictului Cabinetului de Război. Am nevoie de trădătorul ăla, Oscar. El poate confirma sau infirma o dată pentru totdeauna întreaga legendă Starflyer.

— Vrei să zbor acolo?

— Nu. Pentru moment, ţinem totul secret; Dumnezeu ştie ce rahat se poate răscoli dacă se descoperă ceva! Vreau ca tu să fii emisarul meu personal la Nigel Sheldon; trebuie să subliniezi cât de importantă este situaţia. Roagă-l să deschidă discret gaura-de-vierme şi să lase prin ea echipa Paris. Pe nimeni altcineva, doar pe ei.

— Vrei ca *eu* să-i cer asta?

Lui Oscar nu-i venea să creadă ce auzea, deşi era extrem de măgulitor.

— Din clipa în care Bose a fost martorul învăluirii Dyson Alfa, dosarul tău este impecabil. Înainte de război, ai făcut de asemenea parte din elita TSC. Nigel Sheldon te va primi şi-ţi va asculta spusele. Actualmente eu nu deţin nivelul respectiv de capital politic şi nu vreau să sar o treaptă, cerându-i lui Heather să intervină în numele meu. Dacă Nigel Sheldon va fi de acord să deschidă gaura-de-vierme, vreau să fii acolo, la Narrabri, ca să

supervizezi misiunea. Am nevoie de fidelitatea ta, Oscar.

Oscar se ridică în picioare. Fu cât pe-aici să-l salute pe Columbia.

— O să fac tot ce pot mai bine, domnule.

* * *

În munţii Dessault, era alt revărsat de zori superb de senin, cu constelaţiile scânteietoare pălind treptat şi dispărând în cerul de safir strălucitor. Samantha nu avea timp de admiraţie, în vreme ce razele blânde ale dimineţii se strecurau prin uşa deschisă a vechiului adăpost. Îşi simţea pielea fierbinte şi lipicioasă sub combinezonul dintr-o singură bucată, gros şi protector, pe care ea şi restul echipei le purtau când lucrau în apropierea trapei d-zero. Trapele d-zero moderne aveau ecrane EM integral reactive, dar cele de aici erau vechi de decenii, iar ecranele lor pasive cedaseră de mult. Trapa aceasta exista de şaizeci de ani, primind şi stocând energie de la cablul pentru transfer de căldură în mediu solid, care fusese introdus într-un puţ adânc de doi kilometri în baza muntelui. Femeia petrecuse toată noaptea modificând modulul emisiei de energie. Matricea sa originală de control trebuise înlocuită, ceea ce nu era niciodată uşor de făcut într-un sistem activ. În plus trebuiau efectuate numeroase operaţiuni de întreţinere ale circuitelor de bază; trapele d-zero erau sisteme de calitate excelentă, totuşi nu fuseseră concepute pentru o utilizare neîntreruptă vreme de şaizeci de ani.

Avusese nevoie de aproape şapte ore, timp în care privise prin vizorul zgâriat şi aburit la lumina a patru lămpi cu parafină. O durea spatele, îşi simţea degetele amorţite, iar capul îi era plin cu linii de cod din programe desuete. Se ridică încet în picioare, detestându-şi trosniturile articulaţiilor.

— Rulează verificatorul de conectare, îi ceru lui Valentine, şeful tehnic al convoiului.

— ’Nţeles! răcni el de afară.

Samantha ridică matricele palmare de pe podeaua din beton sudat enzimatic care începuse să se sfărâme şi stinse pe rând fitilurile lămpilor cu parafină. Era perfect încrezătoare de conexiunile energetice că aveau să funcţioneze. Aceasta era a noua staţie manipulatoare pe care o puseseră pe picioare în cinci săptămâni, astfel că devenise expertă în trapele d-zero vechi.

— Merge, anunţă Valentine.

Femeia se duse la uşa deschisă şi se întinse pe îndelete pentru a-şi alunga înţepeneala din muşchii încordaţi atâta vreme. Soarele abia se ridica peste poalele dealurilor, dezvăluind Golful Trevathan şi valea uriaşă care se întindea sub ea. Se aflau în colţul nord-vestic al lanţului Dessault, la numai patru sute de kilometri de Muntele Hercule. În fiecare zi i se părea că poate zări vârful vulcanului gigantic care se ridica prin văzduhul tremurător când privea spre sud, un ţanc ce plutea ispititor la orizont. Alţii din convoi spuneau că ea şi-l imagina pur şi simplu. Scaunul Afroditei ar fi trebuit să fie vizibil de la altitudinea lor, poate chiar şi inelul gheţarului, însă azi ochii îi erau prea obosiţi pentru a desluşi ceva prin aerul rarefiat.

Raze puternice de soare se revărsau peste Golf, sclipind din nenumăratele pâraie afluente ce şerpuiau prin pădurile de foioase ce invadaseră valea. Golful era o falie geologică desprinsă din Marea Triadă şi despica lanţul Dessault ca o autostradă construită de îngeri căzuţi. Cursul său uşor sinuos mergea şapte sute de kilometri de la baza Muntelui Zeus din vest, până la hotarul Deşertului Înalt acoperit de tufe din est. Optsprezece râuri mari şi sute de afluenţi mai mici coborau prin văile din extremitatea nordică a lanţului şi traversau Câmpiile Aldrin. Râuri cu meandre purtau apa prin ţinuturile ierboase până la Marea Nordului. Era un sistem de irigare ce susţinea un sfert din fermele planetei.

Nori translucizi ca nişte ghemotoace de vată treceau jos peste vârfurile arborilor, precursori ai reziduurilor furtunii violente ce aveau să sosească mai târziu în cursul dimineţii, după ce se dezlănţuise în jurul Marii Triade. Când cumuluşii întunecaţi aveau să ajungă deasupra capetelor, urma să plouă vreme de cel puţin trei ore. Ţinând seama de altitudinea golfului Trevathan, apa era întotdeauna rece, uneori chiar amestecată cu măzăriche. Caravana îndura de săptămâni climatul rece şi ploios, în timp ce ajuta la pregătirea răzbunării planetei.

— Bună treabă, spuse Harvey cu glasul său răguşit.

Stătea imediat în afara adăpostului, îmbrăcat în acelaşi combinezon protector galben-muştar pe care-l purtau toţi din convoi.

— Aceeaşi treabă veche, replică ea.

— Da, însă făcută bine. Iar asta-i vital.

— Începem testul?

— Da.

Se îndepărtară de adăpostul acoperit cu funii groase de iederă. Când fusese sfredelit orificiul pentru cablul pentru transfer de căldură în mediu solid şi fusese ridicat adăpostul în jurul trapei d-zero, aici fusese o fâşie vastă de teren deschis pe latura nordică a Golfului, cu doar câteva vlăstare luptându-se pentru viaţă pe poalele pietroase ale dealurilor. Acum, când ploaia se îngrijea de iarba, lichenii şi muşchiul răspândite de echipa de revitalizare, arborii prosperau; nu mai exista teren gol, ci pădurea se ridicase de pe fundul Golfului Trevathan spre vârfuri într-o linie neregulată întreruptă de văiugi şi creste. Pinii modificaţi genetic dominau aici sus, pe versanţi, deşi sicomorii viguroşi le disputau permanent supremaţia teritorială, iar specii la fel de prolifice, ca plopii albi şi arţarii, erau proporţionale cu altitudinea deasupra fundului văii. Actualmente adăpostul era înconjurat de pini plângători şi stufoşi, înalţi de douăzeci de metri, care se înghesuiau agresiv în jurul carpenilor subţiratici şi a mestecenilor. O varietate de iederă cu frunze atât de întunecate încât erau aproape negre se întindea peste tot, acoperind solul nisipos şi suind pe trunchiurile tuturor copacilor. Adăpostul fusese realmente copleşit de plantele agăţătoare groase. Oamenii avuseseră nevoie de o oră ca să găsească uşa şi s-o degajeze.

Chiar şi fără plantele agăţătoare, pădurea oferea o ascunzătoare excelentă pentru adăpostul acesta şi pentru toate celelalte similare de pe Golful Trevathan, dar ajungerea aici era dificilă. Caravana putea călători peste poalele dealurilor deasupra liniei pădurilor, traversând pâraiele şi ocolind râpele adânci, totuşi deschiderea de drumuri prin păduri era o chestiune pentru specialişti. Păzitorii cu care lucra Samantha furaseră un utilaj JEB pentru construit şosele de la una dintre companiile turistice care ofereau zboruri cu hiperplanoare peste Marea Triadă. Uriaşa lui coasă rotitoare frontală din lame armonice era unicul mod de defrişare parţială pentru a răzbi până la adăpost, După ce ajunseseră la destinaţie, maşinăria mare descrisese o spirală crescătoare în jurul adăpostului, curăţind terenul pentru a instala echipamentele staţiei. Samantha ştia că nu exista altă soluţie, însă îi era imposibil să nu se gândească la faptul că, din văzduh, potecile JEB-ului arătau ca săgeţi uriaşe tăiate prin

pădure, ce le indicau staţiile. Din fericire pe Far Away nu existau multe aparate de zbor.

Echipamentele pe care le instalaseră se aflau pe salteaua elastică de surcele scuipată în urma sa de utilajul pentru construit şosele. Trei camioane fuseseră necesare pentru a transporta lăzile pe care le desfăcuseră ei. În două zile, componentele fuseseră asamblate într-o piramidă cu cinci laturi, din metal negru, înaltă de şapte metri. Roua se colectase deja în adâncituri şi crăpături, când soarele se înălţă suficient pentru a sclipi peste maşinăria masivă.

Samantha şi Harvey îi ocoliră baza, mergând către drumul tăiat de JEB. Doi tehnicieni Mesobel moşmondeau deasupra unui panou deschis în care se întrezărea o reţea de lumini roşii şi chihlimbarii. Valentine stătea în spatele lor.

— Acuşica, spuse el.

Vehiculele convoiului staţionau înşiruite ceva mai departe pe drumeag, în afara razei de acţiune a pulsaţiilor electromagnetice riscante emise de trapa d-zero. La trei sute de metri de adăpost, Samantha îşi scoase casca şi inspiră profund aerul rece, umed şi nefiltrat. Izul pinilor se simţea puternic, în timp ce femeia călca pe aşchii de scoarţă împrăştiate şi cetină strivită.

— Aş vrea ca tu să te ocupi de ultimele două staţii, şuieră Harvey.

— De ce? Tu unde pleci?

Bărbatul îşi scoase casca. Razele de soare sclipiră pe benzile late şi translucide de piele ce-i brăzdau obrajii şi gâtul, conferind o textură lăptoasă chipului său distrus.

— Azi-noapte, pe când lucrai, a sosit un mesaj. Clanurile pregătesc echipe de raid, pentru eventualitatea în care Starflyer trece prin poarta de la Piaţa 3P. Se vor întinde în lungul Autostrăzii 1.

— Nu poţi, rosti ea în mod reflex, apoi îşi muşcă buza inferioară. Scuze…

— Sunt leziuni superficiale, zise el vesel. Încă mai pot călări şi în tot cazul încă mai pot trage cu arma – mai bine decât oricare dintre puştii ăştia care-şi spun războinici în ziua de azi. În plus se zvoneşte că ni s-ar alătura şi Barsoomienii. Cine ar putea rezista la aşa ceva?

— Cred că nimeni… suspină femeia.

Ştia că ar fi fost inutil să încerce să-l convingă să n-o facă.

— Nu trebuie să te-ngrijorezi în privinţa mea. Cu adevărat important este ceea ce faci tu.

— Bineînţeles. Ce-i cu Valentine?

— Este un tehnician bun, dar avem nevoie de cineva care să poată impulsiona lucrările. Tu vei fi persoana aceea.

— Mulţumesc, însă ştii bine că nu putem termina toate staţiile. Nu avem echipamente.

— Ai încredere în Bradley Johansson. Ne va aduce la timp ultimele componente. Până atunci puteţi asambla sistemele pe care le avem, pregătindu-le pentru instalarea finală.

— Am auzit că mai putem construi doar alte patru staţii funcţionale.

— Ai auzit bine. Bradley va livra echipamentele pentru ultimele opt. Nu-ţi face griji.

— Le aduce cam prea în ultimul minut.

— Sunt convins că şi ei au probleme în Commonwealth.

— Mda, rosti ea, neplăcându-i că suna atât de sâcâitor.

— Dar… ce?

— N-am spus nimic.

— Trebuia să fi spus?

— Bine, încuviinţă Samantha, voiam să fi făcut parte din echipa care va sui la Scaunul Afroditei.

— Ceruri visătoare, păi ţi-ai câştigat dreptul ăla! Dacă termini la timp ultimele două staţii şi Bradley livrează componentele rămase pentru a aduce reţeaua la statut operaţional, ar trebui s-ajungi la timp pentru rendez-vous în valea Nalosyle.

— Asta-i un fel de mituire…

Harvey chicoti cu un sunet lichid neplăcut.

Ajunseră la primul camion. În jurul lui aştepta mai bine de o duzină de Păzitori. Ferelith îl ţinea locului pe Lennox, care era surescitat. Când îi dădu drumul, băieţelul se clătină nesigur spre mama lui, cu un zâmbet încântat pe faţă. Samantha îl ridică în braţe şi se întoarse către noua staţie pe care o construiseră. Valentine şi ultimii doi tehnicieni alergau pe drum. La şase sute de metri depărtare, în noul luminiş al adăpostului, se întrezărea muchia piramidei negre.

Nou-sosiţii îşi scoaseră căştile.

— Sunt toţi aici? întrebă Valentine.

Nu mai aşteptă, ci ridică o matrice palmară şi introduse secvenţa de activare. Samantha îşi luă propria matrice, ţinându-l

pe Lennox pe un braţ în vreme ce se străduia să urmărească simbolurile rezervei energetice.

Aerul din jurul luminişului scânteie când piramida îşi generă câmpul de forţă lat de opt sute de metri la bază şi stabiliză întreaga structură. Femeia simţi solul vibrând uşor, când câmpul de forţă pătrunse în roca de sub ei, ancorându-se solid. Funcţia respectivă îngreuna construirea generatoarelor, deoarece aproape jumătate din componente trebuiau produse explicit pentru ele în Commonwealth. Câmpurile de forţă standard nu puteau pătrunde mai mult de câţiva metri în materia solidă. Nimic nu se clintea în bula de energie; frunzele din toţi copacii erau nemişcate când aerul acum sclipitor se solidifică.

— Faza doi! strigă Valentine.

Samantha dădu capul pe spate şi-i arătă cu degetul lui Lennox încotro să privească. Băieţelul se uită la cer cu ochi curioşi.

Cinci lame lungi sclipiră în văzduh deasupra câmpului de forţă existent. Forma lor fu rarefiată la început, dar după absorbirea valului iniţial de energie, aerul se calmă când moleculele îi fură rearanjate şi fixate în forme noi. Numai straturile de difracţie foarte vagi le dezvăluiau contururile de fisuri subţiri de presiune ce străbăteau cerul de safir limpede, totuşi suficient pentru a fi distinse cu ochiul liber. Din locul în care se afla Samantha lamele acelea păreau realizate din sticlă de înaltă calitate. Se curbau lin, îndepărtându-se reciproc şi extinzându-se până ajungeau la lăţimea de o jumătate de kilometru şi erau despărţite prin trei kilometri; apoi începeau curba lungă de coborâre spre un singur punct aflat la opt kilometri deasupra noii poieniţe din pădure.

— Cel mai mare bătător de ouă din univers, hârâi Harvey.

Samantha surâse auzind descrierea aceea şi privi cum fuioare subţiri de nori atinseră două lame rigide şi fură respinse imediat. Pale line de vânt se revărsau dinspre briza care sufla constant peste Golful Trevathan şi era acum deviată de lame.

— Faza trei, anunţă Valentine.

Lamele începură să se mişte, rotindu-se foarte lent în sensul acelor de ceasornic. După cinci minute parcurseseră un cerc complet şi se opriră. Samantha simţi cum curentul stârnit de ele se revărsă peste drum într-o gigantică şi leneşă undă de presiune, care legănă copacii. Combinezonul de protecţie îi fâlfâi, iar părul transpirat îi flutură în jurul capului. Lennox râse încântat.

— Am făcut-o, rosti Harvey. Din nou! Care-a fost consumul energetic?

Samantha îşi consultă matricea palmară.

— Patru la sută.

— Al naibii de mult...

Deasupra lor lamele dispărură. După aceea câmpul de forţă îşi încetă strânsoarea asupra stâncilor şi văzduhului înconjurătoare. Un zefir suflă în lungul drumului, când curenţii de aer îşi reluară şabloanele originale.

— Iniţializarea utilizează o cantitate disproporţionat de mare de energie, explică femeia. Nu te teme, va fi suficientă pentru răzbunarea planetei.

* * *

Patru limuzine Cadillac negre identice opriră lângă antrepozitul mare şi convertit din districtul Thumby din Darklake City. Mellanie coborî din prima maşină şi pantofii ei scumpi Fomar, cu toc înalt, evitară în ultima clipă masa saturată de umezeală compusă din frunze şi hârtii care înfunda rigola. Din propria ei linie vestimentară alesese hainele cele mai sobre: o jachetă neagră, elegantă, cu linii albe subţiri ce trasau un tipar în carouri, pantaloni asortaţi şi o bluză crem. În felul acesta degaja un aer autoritar de gen Paula Myo. Se simţea straniu să revină aici ca o profesionistă nedispusă la compromisuri, având spatele asigurat de şase agenţi de securitate TSC wetcablaţi foarte duri.

Pe stradă nu era nimeni, aşa că se îndreptară toţi spre uşă. Nimic nu se schimbase; plăcuţa purpurie Wayside Productions era tot pe zidul de afară, sofalele din zona micuţă de recepţie continuau să lase cojiţe de crom pe podea, izul de ozon şi dezinfectant dăinuia în aer. Mellanie traversă decis recepţia şi pătrunse în coridoarele înguste ce separau platourile de filmare. Mult deasupra ei, străvechile panouri solare ale acoperişului trosneau întruna. De pe un platou, voci reverberau prin spaţiul cavernos de sus. Un mânuitor de decoruri apăru de după un colţ, împingând un cărucior pe care se balansa precar un pat rotund. Se holbă uluit la femeie şi escorta ei.

— Unde-i Tiger Pansy? întrebă Mellanie.

— Hă?

— Tiger Pansy – unde-i?

Mâna lui flutură moale către coridorul din spatele său.

— Cred că la costume.

— Mulţumesc.

Mellanie trecu pe lângă el. Data trecută nu ajunsese până la costume. Nu era însă greu de găsit: un spaţiu mare, deschis, cu dulăpioare pe un perete şi mese de machiaj pe peretele opus. Al treilea perete era un labirint de rackuri cu haine. Câteva fete îmbrăcate în saronguri cu pene şi cu lameuri aurii îşi aşteptau rândul la machieuză, o femeie voinică, în vârstă, care purta doliu. Un tehnician senzorial regla COtatuajele unei fete; era foarte tânără şi cu cel puţin patruzeci de centimetri mai înaltă decât Mellanie, slabă, aproape în pragul anorexiei, cu piele neagră şi lucitoare. Avea o expresie neliniştită, totuşi resemnată, în timp ce-l privea pe tehnicianul care lipea patchuri modificatoare peste COtatuajele ce-i acopereau coapsele şi organele sexuale ca o plasă de păianjen. Ceva trebuie să se fi modificat acolo când fata o zări pe Mellanie, fiindcă tehnicianul ridică ochii de la sofisticata lui matrice palmară. De cealaltă parte a cabinei, flecărelile încetară brusc.

— Tiger Pansy? rosti Mellanie.

Cineva se ridică din mijlocul fetelor care aşteptau la machiaj. Mellanie abia dacă o recunoscu; părul alb-blond era acum oranj şi păru un snop de paie, când se sculă brusc, ca electrocutată. Reprofilarea îi îndepărtase rotunjimile din obraji, dar crusta groasă de piele pe care o lăsase producea cute adânci, când fălcile i se mişcau mestecând chewing-gum. Chiar şi înainte de şedinţa de machiaj, avea prea mult fard în jurul ochilor. Penele turcoaz şi topaz ce-i înconjurau pieptul aveau probleme evidente în a-i susţine sânii uriaşi.

— Bună, Mellanie! piţigăi ea. De ce te-ai întors?

— Am venit să te văd.

— Da? Tiger Pansy chicoti cu un sunet ascuţit care sfredeli timpanele Mellaniei. Vrei să-mi iei un interviu? Lui Jaycee n-o să-i placă asta.

— Am venit să-ţi ofer o slujbă. Şi nu-i pasă nimănui ce-i place lui Jaycee, iar mie-n ultimul rând.

— Chiar aşa? întrebă un glas de bărbat.

Mellanie se răsuci către el. Precum studioul său, Jaycee nu se schimbase: era tot ras în cap şi purta haine negre, cu cutele specifice ţesăturilor ieftine.

— Dispari, rosti scurt Mellanie.

Pielea palidă a lui Jaycee începu să se înroşească. Îi evaluă iute din privire pe bodyguarzii ei.

— Ia zi asta-n morţii mă-sii şi făr-amicii tăi.

Ea surâse cu răutatea unui animal de pradă.

— Ei n-au venit să mă apere pe mine, ci ca să mă-mpiedice să-ţi fac rău.

— Te-n pula mea de curvă! Ce morţii mă-sii, vii aici de parc-ai fi şefa universului şi-ncerci să-mi furi fetele? Tiger Pansy i-a mea! Ai băgat asta la cap, în morţii mă-sii?

Mellanie înclină capul pe un umăr şi-şi umezi buzele, parcă reflectând la spusele lui.

— Nu.

— Nu-mi pasă cine pula mea te crezi, frige-o de-aici imediat! zbieră Jaycee. Şi tu – împunse cu un deget spre Tiger Pansy –, tu nu mergi nicăieri în morţii mă-sii! Ai priceput?

— Da, Jaycee, încuviinţă supus Tiger Pansy.

Bărbia îi tremură când îşi stăvili lacrimile.

— Nu-i vorbi aşa, rosti Mellanie şi făcu un pas spre bărbat.

— Sau ce-o să faci? O să-mi sugi pula? Alessandra v-a dat-o la postit, băieţi? vorbi el către bodyguarzi. Am auzit c-asta face, că-i ştoarfa emisiunii lui Baron. Rânji triumfător: Nu-i aşa? o întrebă pe Mellanie. Nu eşti decât o ştoarfă ieftină de mass-media. Ce? Crezi că nu ştiu în morţii mă-sii? Toţi lăbarii care se-ocupă de-astea o ştiu.

Mellanie ştia că ar fi trebuit s-o ia pur şi simplu pe Tiger Pansy şi să plece şi probabil că aşa ar fi procedat dacă ar fi fost oricine altcineva cu excepţia lui Jaycee.

— Eu nu-s de vânzare, mârâi ea şi se mai apropie cu un pas, aproape atingându-l pe bărbat. Ţi-am mai zis asta.

Ridică brusc genunchiul.

Jaycee se răsuci cu iuţeală competentă, ridicând propriul său picior pentru a se apăra. Genunchiul ei lunecă pe spatele coapsei lui. Rânjetul său fu batjocoritor.

— Şi-am mai dansat dansu'…

Mellanie îl pocni cu capul. Fruntea ei îi sparse nasul. Jaycee urlă, când cartilajul trosni oribil. Ridică mâna în mod reflex pentru a stăvili sângele care curgea din nas şi în momentul acela Mellanie înălţă din nou genunchiul, dar de data aceasta aşa cum trebuia.

— Da, ai dreptate, este o scenă deja-vu, zise ea amabil când lacrimile inundară ochii bărbatului.

Jaycee deschise gura într-un urlet mut şi căzu în genunchi, ţinându-se cu o mână de nas şi cu cealaltă de testicule. Sângele strălucea dezgustător pe piepţii cămăşii negre.

Fetele se traseră în lături *foarte* repede, când Mellanie se apropie de Tiger Pansy.

— Slujba pe care ţi-o ofer este aşa de bine plătită, că nu va mai trebui niciodată să te-ntorci aici. E prevăzut şi un serviciu de reîntinerire. O poţi lua de la început.

— Da? făcu Tiger Pansy. Mesteca de zor chewing-gumul pe când îl privea pe Jaycee. Ce crezi, el o să păţească ceva?

— Din păcate, nu. Nu vreau să te zoresc, însă am nevoie de un răspuns.

— Să ştii că ultima dată când i-ai tras-o, nu i-a fost bine. Nu i s-a mai sculat o săptămână.

— Chestie pentru care genomul omenirii a fost foarte recunoscător. Tiger, rosti Mellanie şi puse mâna pe braţul starletei porno, am nevoie de ajutorul tău. Realmente, am nevoie. Mulţi depind de tine.

Tiger Pansy îi privi resemnată pe bodyguarzi.

— Cu cine trebuie să mă fut?

— Cu nimeni. Nu despre asta-i vorba. O să te conectăm unu-la-unu cu un client foarte special, care în felul acela va şti tot ce simţi tu. Am venit la tine pentru că eşti cea mai bună artistă senzorială pe care-o cunosc.

— Serios? Tiger Pansy zâmbi sfios. Eşti fată de treabă, Mellanie. Am ştiut-o de când ai venit aici în prima zi. Imediat mi-am zis, gagica are clasă, Tiger, ar trebui să-ncerci să fii şi tu ca ea. Da' n-am reuşit.

— Vrei s-o faci?

— Mellanie… Tiger Pansy plecă fruntea şi-i şopti: Ştii… eu am nevoie zilnic de un medicament. Un medicament special. Jaycee îmi făcea rost de el. Fără medicamentul ăla nu pot merge nicăieri.

Mellanie simţi cum i se puse un nod în gât. Nu-şi putea aminti să mai fi simţit vreodată atâta simpatie pentru cineva.

— Îţi promit că-ţi putem face rost de el. De-o calitate mai bună decât ţi-a adus Jaycee. Poţi merge oriunde. Tiger. Iar când vei fi reîntinerită, nu vei mai avea nevoie de medicament.

— Promiţi?
— Promit.
Tiger Pansy afişă un zâmbet de câştigătoare la loterie.
— Bine-atunci.

* * *

Privirea de pe chipul lui Nigel Sheldon nu fusese concepută pentru a-l face pe Oscar să se simtă binevenit. Daniel Alster, care-l aşteptase la tren, fusese politicos şi optimist, iar Oscar crezuse că aceeaşi atitudine se va reflecta şi din partea şefului său. Acum, în apartamentul conducerii manageriale din gara Narrabri, îşi dădu seama că apreciase greşit.
— Aşadar ce vrea Columbia? întrebă Nigel. Trebuie să fie vorba despre ceva important şi delicat dacă te-a trimis pe tine.
— Biroul Paris al Contrainformaţiilor Marinei a descoperit un ofiţer periculos pe nume Tarlo şi trebuie să-l aresteze. Este însă o problemă: Tarlo se află pe Boongate.
Oscar se pregăti pentru explozie.
În mod uimitor, Nigel se lăsă pe spate în scaun şi în colţul gurii îi apăru un zâmbet neaşteptat.
— Tarlo a fost unul dintre cei de pe Illuminatus, nu-i aşa?
Oscar fu nevoit să se gândească rapid la informarea pe care o absorbise în decursul călătoriei cu trenul de la Îngerul Înalt.
— Da, domnule.
Era incredibil cât de bine informat era Nigel Sheldon. *La urma urmelor*, *este şeful celei mai mari Dinastii.*
— În ce fel este el periculos? întrebă Nigel pe un ton maliţios.
— Trebuie să-l arestăm şi să-i citim memoriile pentru a confirma pentru cine lucrează.
— Columbia a-nceput în cele din urmă să creadă în Starflyer, aşa-i?
— Ăăă... izbuti Oscar să bâiguie.
— Nu-ţi face griji. Ştiu că Starflyer este real.
— Ştii?
— Eu şi alţi câţiva, aşa că acum te poţi relaxa.
Cumva, relaxarea nu era pur şi simplu posibilă.
— Mulţumesc, domnule. Biroul Paris a format o echipă de arestare şi am dori s-o trimitem pe Boongate.
— Cabinetul de Război a decis să menţină închise găurile-de-

vierme de pe toate 47Secunde.

— Ştiu, dar aceasta este o echipă formată din numai cinci oameni. Timpul cât va rămâne deschisă gaura-de-vierme nu este suficient pentru a permite un exod de masă dinspre Boongate, mai ales dacă cei de acolo nu ştiu că gaura-de-vierme se va deschide.

Nigel răpăi cu degetele pe birou.

— Care-i planul, dacă reuşesc să-l captureze pe Tarlo intact?

— Citire directă de memorie.

— Asta facem aici cu agenţii Starflyer; dacă Columbia are aceleaşi puncte de vedere cu noi, îi putem împărtăşi informaţiile noastre. Nigel se strâmbă, indecis: Dacă îl prinde pe Tarlo, echipa de arestare va dori să se întoarcă, ceea ce înseamnă încă o deschidere a găurii-de-vierme. Cei de pe Boongate vor şti; ce dracu', propriii mei oameni vor şti şi eu i-am obligat deja să rămână acolo. Nu cred, Oscar, îmi pare rău.

— Echipa de arestare s-a oferit voluntar să meargă în viitor împreună cu restul locuitorilor planetei. Ei nu cer o călătorie întors, domnule, ci doar posibilitatea de a pune mâna pe omul lor.

— Aha…

— Tarlo este un agent Starflyer important, pentru că poziţia lui din biroul Paris i-a îngăduit să acopere multe din operaţiunile extraterestrului. Memoria lui ar fi de nepreţuit în demascarea reţelei Starflyer. Nu pot sublinia îndeajuns cât de important este el.

— La dracu'! Nigel expiră prelung. Bine, dar vom păstra totul strict secret. Dacă şi când Tarlo va fi conectat la o reţea neurală, datele extrase din creierul lui vor fi direcţionate spre operaţiunea pe care o planificăm aici. Columbia poate avea acces total, însă noi controlăm procedura.

— Mulţumesc, domnule.

Nigel încuviinţă scurt din cap.

— Ia legătura cu Wilson – el te poate informa despre operaţiunea noastră.

— Wilson este aici?

— Da, rosti sec Nigel. Alături de alţii pe care i-ai putea recunoaşte. Detaliile acestea nu trebuie însă ştiute de Columbia până ce nu suntem convinşi că el a acceptat existenţa lui Starflyer. S-a înţeles?

— Da, domnule.
— Perfect. Daniel, organizează transportul echipei de arestare.
— Mă apuc imediat. Cum vrei să se deschidă poarta?
— Echipa Paris trece prin ea şi asta-i tot. Dacă rămâne deschisă mai mult de un minut, vreau să ştiu motivul. Cine-i de serviciu în partea lor?
— Ward Smith. Plec la centrul de comandă al porţii şi iau personal legătura cu el.

* * *

În locomotiva mare se aflau opt Păzitori. Vechea Ables ND47 se găsea pe singura cale ferată care trecea prin uriaşa remiză Foster Transport, iar vopseaua ei ultramarin nouă sclipea sub luminile puternice de deasupra. Un pâlc de schele mobile o înconjurau, oferindu-le ingiboţilor acces la întreaga suprastructură. Sub supravegherea echipei de Păzitori, ’boţii instalau generatoarele de câmp de forţă şi armamentul de calibru mediu în carcase ce păreau segmente integrale ale caroseriei. La patruzeci de metri în spatele locomotivei, două vagoane lungi, închise, staţionau pe şinele strălucitoare.
Bradley Johansson stătea lângă cuplajul mare al primului vagon şi privea în sus la blindajul ei galben şi maro prăfuit. Un singur cablu conector se legăna de sub cuplaj, aproape atingând solul cu capătul; era la fel de gros ca torsul său.
— Practic suntem gata de plecare, rosti Adam. Toate echipamentele şi vehiculele au fost încărcate. Bruta asta bătrână i-atât de blindată, încât abia îşi va urni propria greutate.
— Şi dacă-i lovită?
Adam rânji şi bătu cu palma în şasiul de metal rece al primului vagon.
— Vagoanele blindate vor trece spre Half Way. Am acoperit totul, Bradley, nu-ţi mai face griji. O să reuşim.
— Toţi? întrebă încet Bradley.
Privi la Păzitorii care roiau ca nişte acrobaţi peste schelele din jurul motorului nuclear. Niciunul nu depăşea treizeci şi cinci de ani.
— Majoritatea.
— Mă tem că cerurile visătoare vor primi mulţi prieteni în

săptămâna ce urmează.

— Niciodată n-am priceput partea asta din filozofia voastră. De ce le dai Păzitorilor propria lor religie? În felul ăsta îi faci şi mai mult să semene cu o sectă.

— N-am făcut-o eu. Adam, eu am fost în cerurile visătoare. Se află la capătul potecilor Silfene: un loc unde diavoli nobili zboară printr-un cer fără margini. Acolo am fost vindecat.

Adam îl privi fără un cuvânt. E-majordomul lui Bradley îl anunţă că-l apela senatoarea Burnelli.

— Am fost într-o şedinţă, zise femeia.

— Scuză-mi lipsa de surprindere, doamnă senator, dar cu asta se ocupă politicienii.

— Nu şi cu şedinţe ca aceasta. Vei fi încântat să afli că aproape aţi intrat în legalitate. Dorim să stabilim contact cu voi, Bradley – cu tine şi Păzitorii.

Bradley deschise apelul către Adam, în vreme ce Justine povestea ce se decisese la conacul lui Nigel Sheldon.

— Starflyer face parte din aceeaşi familie cu Dysonii, rosti Bradley. Pe toate cerurile visătoare, n-am ştiut asta niciodată. Este totuşi logic. Îmi amintesc că a fost interesat din capul locului de Perechea Dyson.

— Ştii unde este Starflyer? întrebă femeia.

— Nu, dar ca şi voi, credem că va încerca să ajungă pe Boongate.

— Nu poate s-o facă, totuşi intenţionăm să-l lăsăm să creadă că este posibil. Dacă trenul lui se apropie de poartă, oamenii noştri îl vor intercepta.

— O capcană unsă cu miere. Bună idee.

— Eşti deja în gara Narrabri, nu-i aşa?

— Doamnă senator, ştii că aceasta nu este o întrebare la care să-ţi răspund.

— Dorim să ne unim forţele. Voi trebuie să fi stabilit proceduri pentru un moment ca acesta.

— Cu certitudine suntem pregătiţi pentru majoritatea eventualităţilor.

— Atunci vom avea şanse mult mai mari dacă ne combinăm operaţiunile.

— Iartă-mă, dar după ce am fost hăituit ca un animal vreme de o sută treizeci de ani, este de înţeles că-mi vine greu să-i primesc pe copoi în casa mea.

— Îmi dau cuvântul că aceasta este o ofertă onestă; Nigel Sheldon se pune de asemenea chezaş. Vă pot media contactul. Poţi discuta personal cu el.

— Apreciez oferta aceasta. Există însă un singur mod prin care poţi stabili problema încrederii.

— Da?

— Când a fost ucis în LA Galactic, Kazimir Mefoster transporta nişte date care ne aparţineau. Noi credem că s-ar putea să fie la tine.

— Aşa este.

— Excelent! Dacă Paula Myo mi le aduce personal, atunci voi şti cu adevărat că Păzitorii au statut de legalitate.

— Nu pot să ţi le aduc eu? Sunt sigură că şi asta ar dovedi bunele noastre intenţii.

— Te rog, înţelege-mă, dacă va veni Investigatoarea, atunci pot fi absolut sigur. Cred în onestitatea ei. Este singura constantă adevărată într-un univers foarte nesigur.

— În mine nu ai încredere?

— Doamnă senator, te rog să nu te simţi ofensată. Atât doar că obişnuinţele, bune şi rele deopotrivă, s-au înrădăcinat în peste o sută treizeci de ani. Iar eu sunt robul obişnuinţelor.

— Perfect, voi vedea ce pot să fac. Dar ascultă-mă, TSC-ul cercetează gara Narrabri pentru eventualitatea în care Starflyer este deja acolo. Dacă echipele de securitate se apropie de voi, pentru Dumnezeu, apelează-mă! Ultimul lucru de care mai avem nevoie este să tragem unii în alţii.

— Mulţumesc, doamnă senator. Nu sunt atât de mândru de mine, încât să risc tot ce am obţinut din cauza unor principii încăpăţânate. Dacă avem necazuri, voi ţipa după ajutor foarte, foarte tare.

— O să revin.

Bradley zâmbi, cu ochii focalizaţi asupra capătului îndepărtat al remizei. Adam gemu exasperat şi-şi rezemă fruntea de roata uriaşă din oţel.

— Nu pot să cred ce-ai făcut. Paula Myo? Cred că glumeşti, să fiu al dracu'! Imediat cum te va vedea pe tine sau pe mine, ne va zbura creierii din cap. N-are de ales, ADN-ul ei nu-i va îngădui să procedeze altfel.

— Prostii, Adam, trebuie să ai mai multă încredere în natura umană.

— Şi-a trădat propriii părinţi, pentru Dumnezeu!

— Nu erau însă de fapt părinţii ei, nu? Erau răpitorii ei.

— Haide, pentru… i-am pus cruce. Şi aproape câştigasem. Burnelli ne oferea legalitate, dar tu ai ratat totul. Să mai zic de mândrie? La dracu'!

Lovi frustrat cu palma în roată.

— Adam, Adam, nu ai niciun talent de negociator? Investigatoarea Myo este gambitul deschis. Ar fi superb dacă ea ar fi într-adevăr de acord, totuşi mă aştept ca peste două minute să fiu apelat de Nigel Sheldon sau de alt jucător de vârf.

Adam gemu din nou, sunând ca un animal rănit.

— N-am nevoie de stresul ăsta suplimentar. Pe cuvântul meu, ţi-o zic!

— Nu va fi mai mult de atât, cred că amândoi putem fi siguri în privinţa asta.

* * *

Gaura-de-vierme a diviziei de explorare TSC din gara Narrabri avea configuraţia obişnuită. O clădire izolată de sectorul comercial, în care uriaşa incintă ambientală restrictivă fusese intercalată în drumul spre poartă. Centrul de Comandă şi birourile echipelor de susţinere asociate formau în jurul ei un fagure protector exterior.

Paula stătea pe podeaua incintei ambientale şi aştepta alinierea găurii-de-vierme. Nigel se afla alături, cu colţurile gurii ridicate într-un surâs blând şi privea bula înceţoşată de aer care era câmpul de forţă ce încununa gaura-de-vierme.

— Întotdeauna mă incită, îi mărturisi el Investigatoarei. În prezent, oamenii o consideră o banalitate şi nimeni nu apreciază tehnologia şi nivelul de energie dinapoia unei porţi.

— Abilitatea adevăratului geniu este să facă extraordinarul să pară banal.

— Mulţumesc. Spune-mi, n-ai vrea să te măriţi cu mine?

— Mă întrebi asta de fiecare dată când ne întâlnim.

— Şi ce răspunzi de fiecare dată?

— Nu, mulţumesc.

— Ah, bun, îmi pare rău. De data asta nu voi mai şterge răspunsul tău din memorie. Probabil că deja mă consideri teribil de bădăran fiindcă am făcut-o.

Paula îl privi viclean.

— *Dacă* ai făcut-o vreodată.

Uşoara îmbujorare de deasupra gulerului său fu o confirmare suficientă pentru ea.

— Ce a spus Heather despre infiltrarea Starflyer? întrebă femeia.

— Să zicem doar că nu-i deloc fericită. Prin precauţiile pe care le iniţiase deja, Christabel a ajutat-o să salveze într-o oarecare măsură aparenţele. Alertarea ei a fost o mişcare bună din partea ta.

— Renne Kempasa a fost cea care i-a bătut la uşă.

— Cea care a murit pe Illuminatus?

— Da, a suferit pierderea corpului.

Nelson şi Mellanie intrară în incintă. Paula se pregătea să-i salute, când încă o femeie pătrunse prin ecluza deschisă. Păşea precaut, balansându-se pe pantofii cu toc care-i sporeau înălţimea cu zece centimetri. Paula încremeni surprinsă.

— Ea este Tiger Pansy, rosti Mellanie.

Părea mândră, de parcă ar fi prezentat o soră care reuşise în viaţă.

— Sunt sigură că-s foarte încântaţi, zise Tiger Pansy mestecând în acelaşi timp chewing-gumul. Zâmbi către Paula: Pe tine te ştiu, eşti celebra Investigatoare, este? Am vrut să joc personajul tău în *Seducţie ucigaşă*, dar Jaycee i l-a dat lui Slippy Gwen-Hott. Păcat…

Paula pur şi simplu nu ştia cum să răspundă. Îl privi pe Nigel, aşteptând o îndrumare din partea lui. Bărbatul părea indecent de încântat de disconfortul ei.

— Suntem încântaţi să te-avem aici, Tiger Pansy, rosti el perfect politicos.

— Uau, da ăsta eşti cu-adevărat tu!

— Asta, bolborosi Paula spre Mellanie, asta-i persoana pe care-i găsit-o pentru Qatux?

— Exact, încuviinţă Mellanie. Tiger Pansy este perfectă.

Paula inspiră adânc şi o privi cu mai multă atenţie pe starleta porno. Tiger Pansy îşi pieptăna părul roşu-sălbatic cu unghiile auriu-purpurii lungi de trei centimetri. Pielea fetei îi era tăbăcită, cu o strălucire care denota tratamente de reprofilare neexperte, pe care nici chiar excesul ei de machiaj nu reuşea să le disimuleze. Avea o fustă extrem de mulată, roşu-maronie, care

se oprea la jumătatea coapselor; bluza neagră avea descheiaţi cei trei nasturi de sus. Paula era convinsă că Tiger Pansy purta un sutien care să-i ridice sânii. *De fapt*, n-ar fi avut nevoie de aşa ceva.

— Ştii ce trebuie să faci? o întrebă.

— Da, Mellanie mi-a explicat totul. E destul de fistichiu, dar ce dracu'! Nu mă fut cu scopul de a-mi câştig pâinea. Este?

Chicoti sonor, emiţând un sunet care amintea de ţipătul de împerechere al unui leu de mare.

Şi Paula înţelese că, realmente, Mellanie avea sută la sută dreptate. Tiger Pansy era perfectă pentru aşa ceva.

— Este, aprobă Investigatoarea.

— Sosesc, anunţă Nelson.

Câmpul de forţă întunecat deveni fluorescent, când Centrul de Comandă fixă ieşirea găurii-de-vierme în interiorul Îngerului Înalt, prima dată când nava stelară înzestrată cu raţiune îngăduise aşa ceva. Hoshe şi Qatux trecură prin ea.

Tiger Pansy se opri din mestecat şi privi în sus la extraterestrul înalt.

— Oh, uau!

Chicotitul ei deveni nervos. Până şi veselia Mellaniei se destrămă.

Nigel făcu un pas înainte şi schiţă o plecăciune.

— Bun-sosit în Commonwealth, Qatux. Suntem onoraţi că eşti aici şi regret doar că circumstanţele nu sunt diferite.

— Bună ziua, Nigel Sheldon, şuieră extraterestrul. Câţiva dintre ochii săi se rotiră pentru a-l privi pe liderul Dinastiei: Sunt recunoscător pentru această oportunitate. Rasa mea a rămas prea mult timp închisă în Îngerul Înalt. Şi aceasta este minunata doamnă care a acceptat să-mi fie tovarăşă pe durata acestei vizite?

— Ohhh...

Gura lui Tiger Pansy se deschise într-un cerc larg de incredulitate. Înaintă şi fu cât pe-aici să cadă, când se clătină pe tocurile înalte şi subţiri. Nigel, Nelson şi Paula făcură simultan un pas înainte, ridicând braţele la unison, gata s-o prindă.

— Eşti un adevărat domn, s-o ştii.

Şovăind, Tiger Pansy întinse o mână.

Qatux derulă un tentacul tremurător. Vârful său se înfăşură blând în jurul încheieturii lui Tiger Pansy şi ea se înfioră, ca şi

cum ar fi fost lovită de o rafală de aer îngheţat. COtatuaje subţiri sclipiră verde fosforescent sub pielea ei şi pentru o secundă întregul corp îi fu luminos, cu punctuleţe ca de smarald scânteind prin părul scămoşat. Qatux suspină aidoma unui om care tocmai dăduse peste un cap un păhărel de whisky.

Tiger Pansy îşi coborî ochii spre mâini, când lumina păli.

— Nu ştiusem că ei pot face asta. Ai nişte software tare-al naibii acolo, domnule Qatux.

— Da, murmură Qatux. Îţi mulţumesc pentru că ai îngăduit rutinelor mele acces la circuitele tale. Ele pot oferi legăturile directe de care am nevoie. Îţi pot simţi perfect conţinutul emoţional. Eşti o doamnă picantă, Tiger Pansy.

Chicotitul nervos al lui Tiger Pansy răsuna în tăcerea din incintă.

— Asta-i chiar drăguţ din partea ta.

Qatux îi eliberă mâna şi capul i se roti către Nigel şi Nelson.

— Voi fi încântat să vă ajut să-i descoperiţi pe agenţii Starflyer din mijlocul vostru.

— Definitivăm un centru dedicat analizelor, vorbi Nelson. Suspecţii îţi vor fi aduşi imediat ce le-am neutralizat armele wetcablate.

Ecluza cea mai mare din incintă se dilată şi Qatux trecu prin ea, legănându-se greoi. Tiger Pansy se clătina pe tocuri lângă el.

— Şi… există vreo… doamnă Qatux? întrebă ea.

Paula nu putu să nu zâmbească blând privind cum se îndepărta perechea aceea atât de stranie.

— Asta chiar că nu-i ceva ce poţi să vezi în fiecare zi, rosti încet Hoshe.

— Eu aş zice că numai o dată în cursul unei vieţi foarte lungi, replică Paula.

E-majordomul o anunţă că Justine o apela pe ea şi pe Nigel.

— Am luat legătura cu Johansson, spuse Justine. Este de acord să ne ajute să-l urmărim pe Starflyer, totuşi există o problemă.

— Care anume? întrebă Nigel.

— Vrea o dovadă că oferta noastră nu-i o capcană. La urma urmelor, în ultimii o sută treizeci de ani a fost urmărit de Directoratul Delicte Grave, iar acum este pe punctul să dea ochii cu ţinta sa.

— O garanţie personală din partea mea l-ar putea convinge? rosti Nigel.

— Vrea ca Paula să-i aducă datele pe care le transporta Kazimir Mefoster.

— Nu!

Cuvântul ieşi printre buzele Paulei chiar înainte să fi ştiut că-l rostise. Nu existase nicio analiză, niciun raţionament. Pur şi simplu, *ştiuse* răspunsul.

— De ce? întrebă Paula. Ştiu că ţi-e greu, dar Păzitorii au avut dreptate.

— Asta accept, bătu Paula în retragere. Johansson avea tot dreptul să i se opună lui Starflyer, chiar dacă ar fi trebuit să folosească alte metode. Însă Elvin este un ucigaş în masă, un terorist politic de cea mai joasă speţă. Indiferent ce ar fi, peste asta nu pot trece cu vederea.

— Trebuie s-o faci, zise Nigel.

— Amândoi ştiţi ce sunt. Ca atare, ştiţi că nu pot.

Pentru o fracţiune de secundă, faţada afabilă a lui Nigel dispăru.

— Nu-nţeleg asta – dintre toţi oamenii, tu ştii cel mai bine care-i miza în cazul de faţă. Du-le datele şi gata; uită pentru un minut de blestematele tale de scrupule. Când se va termina totul, putem pune mâna pe căcăţelul ăla de Elvin, deoarece, te asigur, eu n-am uitat în niciun caz de Abadan.

— Nu, repetă Paula.

— Futu-i! o fulgeră Nigel cu privirea.

Oricine altcineva din Commonwealth ar fi bătut imediat în retragere, dar Paula păru indiferentă la furia lui.

— Bine, se răsti el. Justine, vorbeşte din nou cu ei. Negociază. Găseşte pe altcineva pe care-l consideră acceptabil.

* * *

Mellanie veni după Qatux şi Tiger Pansy, când Nelson îi conduse către centrul de securitate. Nu era departe de divizia de explorare: un dom simplu cu o intrare bine păzită. Ghearele Pisicii primiseră misiunea de escortă şi arătau impresionant în costumele blindate, mătăhăloase. Inserţiile ei îi scanară pasiv, arătându-i care era Morton, altfel n-ar fi putut-o spune niciodată. El nu-i adresă niciun cuvânt; toată echipa îşi lua sarcina foarte în serios.

— În felul ăsta văd şi eu ce se-ntâmplă, rostise Morton

mulţumit când el şi ceilalţi se echipaseră.

Nelson le oferise opţiunea de a pleca, dar ei deciseseră să rămână. Mellanie ştia de ce o făcea Morton – în felul acela rămânea în preajma personajelor principale şi, spera femeia, în preajma ei. Pisica şi Rob păreau pur şi simplu încântaţi de ideea luptelor.

Nelson cotise spre un amfiteatru de prelegeri, pe care urma să-l folosească Qatux. Majoritatea scaunelor dinăuntru fuseseră demontate şi luminile diminuate. Tehnicienii reglau fişetele cu echipamente. Toţi se opriră la intrarea extraterestrului. Câţiva aplaudară. Tiger Pansy chicoti şi începu să facă prezentările, aidoma unui interpret diplomatic de modă veche.

Mellanie îi văzu pe Dudley şi mobilul Bose lângă portalul mural mare pe care conferenţiarii obişnuiau să-şi afişeze datele în timpul prezentărilor. În apropierea mobilului Bose se găseau trei membri ai personalului de securitate. Toţi purtau costume de afaceri elegante şi păreau perfect prietenoşi, dar scanarea femeii localiză inserţii cu densitate energetică foarte mare care le erau wetcablate în corpuri. COtatuajele vizibile erau linii paralele verzi şi roşii în lungul obrajilor.

Două tije senzoriale ale mobilului Bose se îndoiră pentru a o urmări când se apropie de ei.

— Salut, Mellanie, rosti el.

Femeia văzu că avea o matrice palmară modernă şi subţire, atârnată cu o cureluşă din piele de un membru braţ.

— Salut, rosti ea politicos. Ia spune, tu eşti Dudley unu sau doi? Ce aţi decis?

— Încă n-am discutat asta.

Mellanie fu amuzată să audă că matricea sintetiza perfect vocea lui Dudley. În mod evident, asta irita versiunea omenească, judecând după expresia sa de neplăcere. Ea surâse larg şi se aplecă să-l sărute. Morton se afla dincolo de uşa principală, cu Pisica, aşa că bănuia că va fi destul de uşor. În mod surprinzător, Dudley se retrase înainte ca buzele femeii să-l fi atins.

— Dudley? se încruntă ea.

— Ah, da, chiar dorisem să stăm de vorbă.

— Să stai de vorbă cu mine?

— Da. Aş dori să-ţi spun că sunt mulţumit să mă retrag, acum că Morton s-a întors.

— Să te retragi?
— Exact. Ştiu cât de mult ţii la el. Consider că aşa este cel mai bine. Circumstanţele s-au schimbat pentru noi amândoi, nu?
— Circumstanţe?
Mellanie dorea cu disperare să înceteze de a mai repeta cuvintele, însă era atât de surprinsă de Dudley, încât creierul ei refuza să vină cu ceva original. Când îl studie, observă că bărbatul se şi bărbierise. Oboseala şi permanenta îngrijorare i se diminuau din ochi. Ba chiar purta o bluză mov la modă şi pantaloni negri semiorganici. Pentru prima dată, îi putea vedea realmente vârsta adevărată în faţa calmă, care o privea netulburat.
— Cred că până şi tu va trebui să admiţi că situaţiile noastre relative s-au alterat substanţial de când ne-am întâlnit, zise Dudley. Asta necesită o reevaluare serioasă a relaţiei dintre noi.
Femeia rămase holbându-se la el. Cel care vorbea nu semăna nici pe departe cu Dudley, nu exista nici urmă de reticenţă sau de prudenţă. Glasul îi era calm şi măsurat, la limita condescendenţei.
— Bineînţeles, sunt enorm de recunoscător pentru tot ce am împărtăşit şi simţit împreună, vorbi el repede. Fără tine, n-aş mai fi fost niciodată întreg. Şi nu voi putea fi niciodată în stare să-ţi mulţumesc îndeajuns pentru asta. Sper că putem continua să fim prieteni, dar şi colegi în această acţiune.
— Îmi dai papucii.
— Mellanie, fiinţele umane sunt practic nemuritoare. Ştiu că aceasta este prima ta viaţă şi totul este mai intens pentru tine, dar crede-mă când îţi spun că nimic nu durează pe vecie. Este mai bine aşa. Sincer, este un pas înainte pentru noi amândoi.
— *Tu* îmi dai *mie* papucii?
Până şi din gura ei, cuvintele sunau teribil de anapoda.
— Da, spuse mobilul Bose. Asta-i din cauza că sunt un găozar absolut.
Dudley îşi sfredeli cu privirea geamănul extraterestru.
— Văd că încă n-ai stăpânit tactul.
— Recunoaşte şi tu, de unde să-l fi moştenit?
— După tot ce-am făcut pentru tine? întrebă Mellanie; era mai degrabă de parcă s-ar fi întrebat pe sine.
— Structura noastră ierarhică n-a fost complet unilaterală, rosti Dudley pe tonul prin care şi-ar fi corectat un student. Cred

că şi tu ai câştigat la fel de mult ca mine, dacă nu chiar mai mult, din această relaţie. Priveşte unde am ajuns – decidem viitorul omenirii.

— Hai sictir!

Mellanie se întoarse şi se îndepărtă, repede. Cel puţin nu exista pericolul apariţiei lacrimilor în ochii ei – pentru o clipă, imaginea lui Jaycee prăbuşindu-se şi ţinându-se de boaşe îi umpluse mintea. *Nu merită aşa ceva.*

— Îmi pare rău, se auzi vocea lui Dudley Bose din cealaltă parte a amfiteatrului.

Mellanie nu se întoarse ca să vadă care dintre ei vorbise. Deja o ştia.

— Ai păţit ceva? întrebă Tiger Pansy.

— Nu, n-am nimic.

Sunt femeia de piatră, nu mă-nmoi uşor.

— Mellanie, trebuie să-ţi mulţumesc, fată, rosti Tiger Pansy.

Flutură entuziast din braţ către Qatux, care discuta despre tehnologia interfeţei senzoriale cu un tehnician TSC. Raielul ridică un tentacul în semn de răspuns.

— Asta-i cea mai tare chestie din toate timpurile.

— Mă gândisem c-o să-ţi placă. Tiger, nu uita însă, după aceea nu vei putea spune absolut nimănui despre ce-a fost aici. Cu ăştia nu te poţi juca.

— Ştiu asta. Nu-s chiar aşa proastă.

— Ştiu că nu eşti. Ai grijă.

— Pleci?

— Da. În momentul ăsta vreau un singur lucru, şi nu-i aici.

— Sper să-l găseşti.

— Şi eu.

Nimeni din jurul Raielului n-o observă când ieşi. Ultimul lucru pe care l-ar fi dorit după cele întâmplate ar fi fost să se-ntâlnească cu Morton, aşa că merse spre o uşă aflată pe peretele opus al amfiteatrului. Hoshe stătea pe un scaun, suspicios de aproape de uşă.

Mellanie îi zâmbi cu drag şi se aşeză lângă el. Fără niciun avertisment, se repezi şi-l sărută.

— Pentru ce-a fost asta? întrebă bărbatul.

— Hoshe Finn, tu eşti îngerul meu păzitor!

— După episodul cu Isabella am crezut că nu mai vrei să vorbeşti cu mine.

— Hm, într-adevăr aura ta a pălit acolo pentru un minut. Dar, o dată-n plus, te-ai asigurat că eu nu voi păţi nimic rău.

Hoshe se uită la cei doi extratereştri care discutau acum între ei. Dudley Bose stătea lângă mobilul Bose şi încerca să dirijeze conversaţia aşa cum dorea el.

— Una dintre mişcările tale cele mai isteţe, zise bărbatul. Te poţi descurca mult mai bine decât el.

Ea privi trioul de costume blindate.

— Mi s-a părut c-ai zis că eşti însurat.

Hoshe rânji larg.

— Cred c-am meritat asta. N-ar trebui să-mi bag nasul în viaţa ta privată.

— Nu ştiu ce-a mai rămas privat din ea. Asta-i problema mea cea mai mare. Dar tu? Ce faci aici?

— Trebuie să vorbesc cu Nelson. Vreau să-i cer o favoare.

— Ce anume?

— Trebuie să scot nişte oameni de pe Boongate. O echipă din Securitatea Senatului urmărea un agent Starflyer suspect şi a rămas împotmolită acolo. Greşeala mea.

— Mă-ndoiesc. Vrei să vorbesc eu cu Nigel despre asta? El are oricum ultimul cuvânt.

Hoshe o privi surprins.

— Poţi face asta?

— Pentru tine, bineînţeles.

— S-ar putea să merite.

Nu suna foarte convins.

— Ajunge doar s-o zici. Îţi sunt datoare.

— Ba nu-mi eşti.

— O lună de acces la unisferă şi o săptămână la o pensiune, dacă-mi amintesc corect. În contul ăla s-au adunat multe dobânzi, Hoshe Finn.

— Altă dată, în alt univers.

— Eu tot aş dori să mă recompensez.

— Nu sunt sigur dacă merită. Uită-te şi tu, chestia-i aproape terminată de acum. Sheldon va distruge planeta natală a Dysonilor, Paula şi Păzitorii îl vor urmări şi elimina pe Starflyer. Toţi trebuie să-nceapă să se gândească ce vor face după război, fiindcă viaţa va fi mult mai dulce atunci. După toate prin care am trecut, nu poate să fie altfel.

— Dumnezeule, nici măcar nu m-am gândit la ce va fi după

aceea. Am fost atât de speriată după Randtown… Când încerci să fii mereu cu un pas înainte, îţi ocupi practic tot timpul.

— Eşti o reporteră a naibii de bună. Pun pariu c-o să sfârşeşti cu propria ta emisiune.

— Asta ar fi drăguţ, spuse ea şi era un gând confortabil, din genul celor pe care le avea înainte ca navele să coboare din cerul senin de deasupra lui Randtown şi lumea ei să se întoarcă pe dos. Mi-ar prinde bine ceva care să dureze.

— Atunci asta ţi-e calea.

— Mai întâi însă mai am un lucru de făcut.

Hoshe suspină exagerat.

— Ce anume?

— Vreau să transmit în direct arestarea Alessandrei Baron. Vreau s-o văd purtată în cătuşe. Vreau să-i arăt întregului Commonwealth imaginile alea superbe.

— De acum oamenii nu mai sunt purtaţi în cătuşe. În plus, dacă-i o agentă a lui Starflyer, probabil că va fi violentă.

— Asta şi sper, murmură Mellanie cu un surâs răutăcios. Cine va fi şeful echipei de arestare?

— Deocamdată nu s-a stabilit componenţa, răspunse Hoshe privindu-i pe Nelson şi Raiel.

— Dar ai putea fi numit chiar tu. Aşa este? Ai putea face asta în timp ce eu vorbesc cu Nigel. Ce zici? Un schimb reciproc…

— S-a făcut.

* * *

Expresul maglev era aproape gol. La urma urmelor, niciun om cu capul pe umeri n-ar fi călătorit acum *spre* Wessex.

Alic coborî din vagonul de clasa întâi pe peronul pustiu din terminalul Oxsorrol al gării Narrabri. Cele trei valize care-i transportau costumul blindat şi armamentul îl urmau credincios la câţiva metri. Vic Russell era imediat după el, dornic să intre în acţiune. Matthew Oldfield, John King şi Jim Nwan formau ariergarda, străduindu-se să menţină tonul degajat al conversaţiei dintre ei. Nu reuşeau însă perfect, fiindcă orice mişcare redeschidea o rană căpătată pe Illuminatus. Alic ştia că ei n-ar fi trebuit să intre în lupte aşa curând, totuşi misiunea aceasta era prioritară asupra oricăror protocoale încetăţenite. În plus, îşi repeta el întruna, ei erau cinci şi goliseră arsenalul

biroului Paris de hardware serios, de calibru greu. Indiferent cu ce ar fi fost Tarlo echipat de data aceasta, situaţia de la Treetops nu avea să se mai repete.

Pe peron îi aşteptau doi bărbaţi. Unul dintre ei purta uniformă de căpitan de Marină. Alic îl recunoscu imediat.

— Căpitanul Monroe?

— Încântat de cunoştinţă. El este Daniel Alster, legătura noastră cu TSC-ul pentru această operaţiune. Avem o veste foarte bună pentru voi.

— Putem merge? întrebă Vic.

— Da, încuviinţă Oscar.

— Perfect!

Vic bătu palma cu John King.

— Avem un vehicul, arătă Daniel un Holan Ford mare cu zece locuri care staţiona lângă peron, care ne va duce la facilitatea pentru întreţinerea şinelor.

— Şi ce-i acolo? întrebă Vic.

— Un tren care vă va purta prin gaura-de-vierme.

— În cât timp putem trece?

— O dată ce aţi îmbrăcat costumele, vă putem duce direct la poartă, rosti Daniel nederanjat de atitudinea bărbatului masiv.

— Mulţumim, rosti Alic înainte ca Vic să poată face o scenă.

Deja regreta că acceptase participarea lui la misiune. Chiar dacă ar fi reuşit să-l surprindă pe Tarlo, nu era convins că vor reuşi să-l bage în cuşca pe care o aduseseră.

— Trebuie să ştiţi că poarta se va deschide doar o singură dată, le aminti Oscar. După ce aţi intrat, veţi fi evacuaţi în viitor împreună cu restul populaţiei de pe planetă.

— Acceptăm, încuviinţă Alic.

Se întrebă dacă n-ar fi trebuit să-i ofere lui Vic încă o şansă de a se retrage. După terminarea misiunii, bărbatul mătăhălos avea să fie separat multă vreme de Gwyneth.

Fordul îi duse la unul dintre cele opt depouri lungi care găzduiau divizia de întreţinere şi reparaţii a materialului rulant TSC din Wessex. Îi aştepta o drezină de culoare albastru-genţiană, care părea că operează de cel puţin un secol. În faţă avea o cabină micuţă, cu cinci rânduri de banchete de pe care echipa putea privi afară prin ferestrele murdare. Trei sferturi din interiorul spartan din panouri metalice era pur şi simplu spaţiu de depozitare pentru boţi şi echipamente. Uşile lungi din spate

aveau propriile lor platforme-elevatoare, care erau deocamdată pliate în părţi.

— Nu-i rapidă, comentă Alster pe când urcau scara către cabină, dar este fiabilă şi vă poate duce destul de uşor acolo. Matricea de pilotare are software modern; controlul traficului vă va pilota prin triaj până la poartă. Eu personal voi fi în centrul de comandă pentru a superviza deschiderea.

— Mulţumim, zise Alic.

— Valizele pot sui pe uşile elevatoare, le spuse Alster. Dacă vreţi să vă-mbrăcaţi costumele, putem începe.

— Din clipa asta ţineţi-mi o linie de comunicaţii deschisă permanent, zise Oscar.

— O s-o facem, încuviinţă Alic. Şi mulţumiţi-i lui Nigel Sheldon din partea noastră pentru oportunitate. Înseamnă foarte mult pentru noi.

— Ştiu.

Oscar se retrase din uşă şi coborî scara scurtă.

— Bun, rosti Alic. Jim, deschide uşile şi adu-ne valizele. Trebuie să fim pregătiţi. Matthew, stabileşte legătura cu Edmund Li, ca să vedem ce-a mai făcut ticălosul. După aceea ne putem finaliza planul.

* * *

Ables ND47 era complet automatizată, bineînţeles. Matrice noi fuseseră instalate cu ocazia modernizării ei şi software-ul de pilotare era capabil s-o controleze prin labirintul de linii care alcătuiau toate gările planetare TSC, pentru ca apoi s-o scoată pe căile ferate principale ale planetei pe care se afla.

Fusese dotată şi cu sisteme manuale, dar acelea existau mai mult pentru a satisface reglementările de securitate decât pentru necesitate reală. Adam examină consola mare ce ocupa întreaga porţiune frontală a cabinei micuţe care era cocoţată pe locomotiva uriaşă. Cele două ferestre înguste din faţă îi îngăduiau să vadă partea superioară a maşinăriei, unde segmentele din metal purpuriu-închis erau presărate de grile negre şi prelungi şi de conducte de ventilaţie din crom mat. Când se întorcea, unica fereastră din spate îi arăta cele două vagoane lungi aproape lipite de locomotivă. Ecranele de afişare ce mărgineau consola erau acoperite cu grafice care ilustrau

diagnosticările integrării cuplajelor ce se derulau în clipa aceea, verificând integritatea conexiunilor. Partea din stânga a consolei avea culoarea burgund şi conţinea elementele de comandă şi afişare ale micropilei nucleare. O secţiune complet nouă a consolei, fixată de suporţi recent sudaţi pe perete, prezenta sistemele de comandă ale câmpului de forţă şi armamentului pe care Păzitorii le montaseră în ultimele zile. Acela fusese motivul pentru care ei acceptaseră ca un om să fie în cabină, deşi mulţumită matricelor moderne de control nu mai era ceva absolut necesar. Pur şi simplu se simţeau toţi mai liniştiţi, dacă aici sus era cineva.

Adam văzu cum ultima schelă mobilă îşi coboară platforma şi rulează, îndepărtându-se de locomotivă. Când scoase capul pe uşa cabinei, îl văzu pe Kieran mergând printre ingiboţii care se ocupau de roţi.

E-majordomul îl anunţă că era apelat de Marisa Mefoster.

— Cum merge? se interesă bărbatul.

— Victor pleacă, îl anunţă ea. O mulţime de vehicule ies din antrepozitul Sunforge. Dube şi camionete, toate protejate. Nu putem vedea ce-i înăuntru.

— Încotro se-ndreaptă?

— Aparent către poartă. Nu folosesc drumurile de deservire din triaj, ci trec direct peste şine.

— Nu vă expuneţi, o avertiză el. Mulţumiţi-vă să continuaţi supravegherea.

— Ăsta-i momentul? Soseşte Starflyer?

— Nu ştiu. Noi suntem însă pregătiţi.

Adam sună o singură dată din sirena locomotivei, care reverberă prin depoul mare. Nu putu să se abţină, se aplecă afară pe uşa cabinei şi răcni:

— Călătorii sunt poftiţi în vagoane!

* * *

Wilson ştia că n-ar fi trebuit să-şi reverse iritarea spre Dudley Bose, fiindcă realmente nu-l ajuta cu nimic, totuşi ceva din astronom îl enerva teribil. Fusese furios când bătrânul trăsese sforile ca să se îmbarce în *A doua şansă*; fusese exasperat de tânărul re-viat care nu se adaptase la noile sale circumstanţe, iar acum, deşi îşi recăpătase toate amintirile şi părea mult mai

raţional, Bose continua să fie iritant, să insiste pentru a fi luat în seamă şi să se bage în calea tuturor.

Păruse o idee bună până ce echipele de arestare aveau să-i aducă pe agenţii Starflyer cunoscuţi, iar Paula şi Nigel aveau să înceapă căutarea extraterestrului în sine. După ce mobilul Bose terminase de discutat cu Qatux, Wilson şi Anna se apropiaseră de el şi-l întrebaseră dacă accesase semnalul emis de flama Far Away.

— Nu, n-am făcut-o.

— Commonwealth-ul n-a fost în stare să-l traducă, zise Wilson, însă dacă ai dreptate şi Starflyer este un străin-Dyson…

— Am înţeles, spuse mobilul Bose. Ar trebui să vi-l pot traduce.

— Aş dori să-ncerci, încuviinţa Wilson. Mă sâcâie din clipa în care am descoperit cine este Starflyer. Dacă vorbea cumva cu altă navă?

— Este improbabil, răspunse Dudley Bose.

Se apropiase de ei imediat ce Wilson începuse să vorbească cu mobilul Bose.

Wilson strânse din dinţi, apoi surâse strâmb.

— De ce?

— Emisia flamei era unidirecţională.

— Bănuiesc că navele străin-Dyson au menţinut tăcerea în timpul zborului pentru a nu atrage atenţia constructorilor barierelor, rosti Anna. După ce a asolizat, Starflyer nu mai ştia unde sunt ceilalţi. Ar fi fost normal să fi emis în toate direcţiile.

— Ceea ce de fapt n-a făcut, spuse mobilul Bose. Steaua lui Far Away are o durată de rotaţie de douăzeci şi cinci de zile. Întrucât flama a durat numai şapte zile, semnalul a fost emis spre un sector relativ îngust al galaxiei, care nu includea Perechea Dyson; mai precis, tocmai steaua în sine ar fi oprit ajungerea semnalului acolo.

— Nu putem să ne limităm la examinarea semnalului? spuse Wilson.

Începea să regrete că-l menţionase. E-majordomul său accesă biblioteca naţională de pe Damaran şi extrase o înregistrare a semnalului.

Aşteptară toţi ca mobilul Bose să-l examineze. Agitaţia din amfiteatru care însoţise sosirea lui Qatux se potolise de acum. Majoritatea sistemelor tehnice fuseseră reglate, Qatux şi Tiger

Pansy discutau între ei, Ghearele Pisicii rămăseseră de pază la intrarea principală, iar Nelson păstra în jurul său şi al Paulei mai mulţi membri ai personalului de securitate. Singura persoană pe care Wilson n-o putea zări era Mellanie.

— Destul de simplu, anunţă mobilul Bose. Este în esenţă o identitate, respectiv LuminăDimineaţăMunte17735, urmată de un mesaj scurt: *Sunt aici*. *Dacă unul dintre eu/noi trăieşte*, *contactează-mă sau vino aici.* Tiparul este o formă foarte veche, dar conţinutul este destul de uşor de descifrat; nu există aproape deloc ambiguităţi.

— Noi am mai detectat vreo altă flamă? întrebă Anna. Un răspuns pentru Starflyer?

— Nu, răspunse Dudley.

— Asta nu înseamnă că n-ar fi existat, atrase atenţia mobilul Bose. Dacă un alt supravieţuitor străin-Dyson a recepţionat semnalul, ar fi putut folosi pentru a răspunde un maser de comunicaţii interstelare; toate navele lor erau echipate cu ele. Commonwealth-ul n-ar fi putut zări aşa ceva.

Wilson gândea în aceeaşi direcţie.

— Prin urmare, noi nu ştim de fapt dacă mai există şi alţi străini-Dyson din aceştia în libertate.

— Dacă unul a supravieţuit, zise mobilul Bose, este logic de presupus că ar putea fi şi alţii. Deşi eu mă-ndoiesc că pot fi mulţi; când au fost ridicate barierele, cei de la Dyson Beta abia începuseră construirea de nave stelare şi nu aveau capacitatea de producţie de la Dyson Alfa. Navele ar fi fost puţine.

— Însă dacă oricare dintre ele a asolizat pe o planetă mai utilă decât Far Away, nu se poate şti cât de mare ar fi civilizaţia lor acum. Dysonii aproape că corespund străvechiului coşmar al expansiunii exponenţiale.

— Pentru asta ar trebui să presupunem că Dysonii de la Dyson Alfa aveau de asemenea nave stelare în spaţiu, observă Anna.

— Va trebui să efectuăm o cercetare extinsă a stelelor din sectorul acela galactic, rosti mobilul Bose. Problema poate fi mai întinsă decât s-a crezut iniţial.

— Dacă Nigel Sheldon poate iniţializa nove, problema va fi considerabil redusă, spuse Dudley.

Uşa principală a amfiteatrului se deschise şi apăru Oscar. Îl zări pe Wilson şi flutură fericit din braţ.

— Ce dracu' faci aici? zâmbi Wilson.

— Te-aş putea întreba acelaşi lucru, răspunse Oscar după ce primi o sărutare de la Anna. Ar fi trebuit să-l fi dus pe York5 şi să fi avut parte de o lună de miere decentă, o mustră el.

— Să nu crezi că n-am vrut, comentă ea melancolic. Când te-ai întors?

— Acum cinci ore.

— Mă bucur că n-ai păţit nimic, zise Wilson. Reîncărcaţi?

— *Dublin* reîncarcă. Eu am primit altă misiune.

— Ce anume? Sper că Columbia nu-ţi face necazuri fiindcă ai fost adus de mine...

— Nu, chiar dimpotrivă. Columbia începe să fie convins de autenticitatea lui Starflyer. Am fost numit în glorioasa funcţie de mesager.

Explică misiunea echipei Paris şi încheie:

— Sheldon a spus că-mi vei da detalii despre operaţiunea clandestină pe care-o derulezi tu aici. Este chiar un Raiel? se holbă el la Qatux.

— Da, încuviinţă Wilson. Se numeşte Qatux şi a fost de acord să ne ajute să-i depistăm pe agenţii Starflyer.

— Ah-ha! Oscar se întoarse către mobilul Bose: Şi extraterestrul ăla?

— Este un Dyson, chicoti Anna. Inamicul nostru principal.

— Vestea bună este că-i inofensiv şi de partea noastră, completă Wilson.

— Şi vestea rea?

— Este altă versiune a lui Dudley Bose.

* * *

Alic rulă pentru ultima oară programul de integrare. Armele suplimentare montate pe costumul lui blindat răspunseră perfect. Cele două lansatoare de fascicule de particule în metmal care erau conectate cu baza şirei spinării i se ridicară deasupra umerilor şi baleiară de la stânga la dreapta, în vreme ce senzorii rulau un program de ochire. Se fixară pe Vic, al cărui costum blindat aproape că se dublase ca mărime din cauza distribuitorului de proiectile din spate.

— Ia vezi încotro-ndrepţi chestiile-alea, mormăi bărbatul.

Lansatoarele de particule se retraseră, pliindu-se paralel cu coloana vertebrală a lui Alic, care se simţea la fel de nerăbdător

ca un recrut în prima sa zi de armată. Nu ştiuse că se construiseră lansatoare de particule atât de mici şi, în ciuda celulelor energetice moderne, nu avea multe încărcături. Bineînţeles, fără costumul blindat şi metmal, abia ar fi putut ridica unul dintre ele, într-atât erau de grele. Nu-şi putea imagina din ce erau făcute; după cum le simţea la pipăit, părea să fie uraniu solid.

John King şi Jim Nwan aveau amândoi lansatoare rotative pe antebraţe, cu tuburi de alimentare flexibile ce le şerpuiau pe spate, iar Matthew Oldfield transporta toate sistemele de luptă electronice. De costumul său erau agăţaţi atât de mulţi spioboţi, încât părea un rege al insectelor. Tot Matthew se ocupa şi de cuşcă; trei cuburi mobile mari, negru-mat, care ar fi trebuit să fie suficient de puternice pentru a-l imobiliza pe Tarlo.

Alic fu uşor impresionat de faptul că podeaua drezinei putea susţine greutatea lor combinată. Apelă în vederea virtuală matricele sistemelor de management. Mâini negre ca noaptea dansară peste iconurile comenzilor. Controlul traficului din gara Narrabri răspunse cu o autorizaţie de tranzit şi, după o zguduitură slabă, porniră să se mişte.

— I-am dat drumul! îl anunţă pe Oscar.

— Perfect, îl informez pe Alster. El este în centrul de comandă al porţii. Ce face Tarlo?

— Li raportează că-i tot sus, în camera de securitate.

— Sunteţi siguri că vreţi să faceţi asta?

— Nu-i tocmai ceea ce gândisem când m-am sculat azi dimineaţă, însă – da.

— Baftă!

— Ne vedem în cincisprezece ani.

Viteza le spori imediat ce ieşiră din depoul diviziei de întreţinere. Câmpul de forţă al gării se curba deasupra ca o peliculă sură ce mânjea cerul. Peste el, câmpul de forţă al oraşului Narrabri se extindea de la un orizont la celălalt, cu apexul ieşind din troposferă. Furtunile boreale dispăruseră, deşi atmosfera foarte încărcată de electricitate continua să fie bântuită de furtuni intense de fulgere. Scânteieri alb-albastre brutale unduiau în jurul câmpului de forţă al oraşului. Alic se simţi ridicol de ferit sub toate protecţiile acelea tehnologice. Dysonii acţionaseră împotriva lui Wessex cu cele mai puternice arme ale lor, dar planeta 15Mare rămânea protejată. Asta-i

dădea încredere pentru viitor.

Drezina trecea peste macazuri la fiecare câteva clipe, clicăind şi zăngănind când intra pe altă linie, apoi comutând iarăşi. Trenuri lungi lunecau de ambele părţi ca nişte pâcle de ferestre luminate. În faţă şi sus, o fâşie prelungă de lumină trandafirie palidă se revărsa prin poartă şi scălda nenumăratele căi ferate. În ea se întrezăreau interstiţii, secţiuni întunecate, adumbrite. *Porţi spre 47Secunde,* îşi spuse Alic. Ele nu aveau să-şi mai proiecteze niciodată aici lumina stelară unică şi gândul acela îl întrista.

— Noutăţi despre Tarlo? îl întrebă pe Matthew.

— Nu, şefu'.

— Bine.

Ştia că nu existau noutăţi, dar trebuia pur şi simplu să facă ceva pentru a-şi distrage nervii, care erau mult prea încordaţi.

Drezina se alinie către faţa de stâncă a porţilor şi-şi reduse considerabil viteza. În partea aceasta din triaj circulau mai puţine trenuri. Trecură pe lângă o locomotivă de clasa GH7, care aştepta pe o linie secundară; vehiculul masiv avea ataşate doar cinci vagoane, cu vopseaua verde-mazăre a metalului încrustată cu un strat de nisip topaz îndeajuns de gros pentru a acoperi logoul companiei.

E-majordomul îl anunţă că-l apela Daniel Alster.

— În două minute ar trebui să fiţi pe linia directă spre Boongate, spuse Alster. Când veţi ajunge acolo, vom deschide poarta şi vă vom autoriza tranzitul. Poarta se va închide la treizeci de secunde după ce aţi trecut.

— Bine, mulţumesc.

— Baftă!

— Merge bine, îşi anunţă Alic echipa.

Inima începuse să-i bubuie mai tare, iar drezina hurui şi-i purtă mai departe.

* * *

Oscar nu-şi putea pur şi simplu desprinde ochii de la Tiger Pansy. Femeia îl surprinse holbându-se de câteva ori şi el izbutise să-i abată privirea întrebătoare cu un semisurâs politicos. Ştia că de acum se apropia de grosolănie, dar era atât de nelalocul ei aici, încât atracţia pe care o exercita aducea cu puţul

gravitaţional al unei stele. Pe de altă parte însă, oare cineva ca ea s-ar fi sinchisit de standardele de grosolănie ale clasei de mijloc? *Şi ce afirmă despre mine judecata respectivă? La dracu, oare avea dreptate Adam că am devenit altă persoană?*

— Trebuie să-ncetezi cu asta, rosti Anna şi trecu în faţa lui.

— Ştiu, bolborosi el stângaci.

Zâmbetul ei deveni răutăcios.

— Dacă eşti un fan adevărat, ar trebui să-ţi învingi timiditatea şi să te duci să-i ceri un autograf.

— Ce naiba, aşa-s eu, mai sfios.

Wilson chicoti.

— Nu te mai lăsa intimidat de ea, bărbate.

— Ce să zic, marele sfat de la soţul-cocoş pe care-l ciuguleşte găina! Grozav, exact ce-mi trebuia.

Seninătatea lui Wilson se destrămă iute.

— Fir-ar al dracu', şuieră el. Vine Dudley Bose. Ambele versiuni. Omul pare şucărit.

Oscar se împotrivi impulsului de a se întoarce.

— E momentul s-o şterg?

— Prea târziu, mormăi Anna printre dinţi şi afişă un zâmbet larg şi fals.

— Salut, căpitane Monroe.

Vocea imperioasă a lui Dudley zdrenţui restul de veselie a lui Oscar. Se răsuci şi izbuti să schiţeze un surâs.

— Salut, Dudley. Am înţeles că ţi-ai redobândit amintirile.

Privirea i se îndreptă către extraterestrul înalt cu tentacule stranii ca nişte tulpini. Fu iritat să vadă ceva similar unui ochi în capătul unui tentacul, care se îndoi pentru a-l privi la rândul său. Era chiar mai rău decât căutăturile schimbate cu Tiger Pansy.

— Da, ticălosule! scuipă omul Dudley. Mi-am recăpătat amintirile. Aşa că ştiu ce mi-ai făcut.

Oamenii din imediata lor apropiere amuţiră şi traseră cu ochii pe furiş.

— Este vreo problemă? întrebă politicos Wilson.

— De parcă ţi-ar păsa! pufni Dudley. Tu, care m-ai abandonat acolo ca să mor!

— După cum vorbeşti, pari să crezi că ar fi fost ceva deliberat, interveni Anna.

— Păi şi n-a fost aşa? Ne-ai spus întruna să mergem mai departe. Tot timpul: numai *niţel mai departe*, *Dudley. Haide*, *să*

vezi ce-i după următoarea spirală. Asta-i chiar interesant. Iar noi ne-am încrezut în tine.

— N-am spus niciodată asta, insistă Oscar străduindu-se să-şi amintească acele ultime minute frenetice din Foişor. Releul vostru de comunicaţii s-a defectat imediat după ce aţi intrat în tunel.

— Mincinosule! Ştiai că navele lui LuminăDimineaţăMunte porniseră spre noi. Am văzut înregistrările *oficiale*; toată nava intrase în panică. Ne-ai lăsat totuşi să mergem mai departe. Ne-ai abandonat ca pe nişte gunoaie.

— Dacă ai fi accesat cu adevărat înregistrările originale, ai fi ştiut că ne-am dat peste cap încercând să restabilim contactul, rosti Oscar cu furie abia stăpânită. Mac şi Frances şi-au pus fundul la bătaie, încercând să vă recupereze. Atât doar că voi aţi ignorat protocoalele; ar fi trebuit să vă-ntoarceţi imediat cum pierduserăţi contactul. Dacă ai fi fost cât de cât atent în timpul instruirii, ai fi ştiut asta. Dar nu, tu erai prea ocupat cu fandoselile pentru mass-media unisferei ca să te mai deranjezi cu instruirile ca noi toţi. Marele Descoperitor care împinge mai departe frontierele cunoaşterii umane! Eşti tot atât de ignorant pe cât eşti de arogant şi combinaţia asta hidoasă ne-a aruncat în război.

Wilson se strecură grăbit între ei. Oscar era furios şi ar fi dorit să-i tragă lui Dudley un pumn în nas, indiferent de repercusiunile ce ar fi urmat.

— Ajunge, amândoi! se răsti Wilson.

Tonul de comandă era perfect. Oscar se simţi strâmbându-se spre ceea ce mai vedea din Dudley, totuşi bătu în retragere. *Să fiu al naibii... cum a făcut asta?*

— În mod clar, continuă Wilson, va trebui să examinăm cele întâmplate, pentru a stabili cu exactitate unde s-a petrecut întreruperea de comunicaţii. Însă acesta nu este nici momentul, nici locul potrivit.

— Pfui! flutură Dudley dezgustat din mână. Investigaţia oficială a unei Marine deja discreditate. Îţi pregătiseşi răspunsurile mincinoase înainte să te fi concediat Preşedinta?

Scos din sărite, Oscar îl ocoli pe Wilson.

— O parte din instruirea de la care ai absentat pentru ca să participi la talk-show-uri se referea la identificarea situaţiilor inacceptabile. Ar fi trebuit să-ţi fi şters celula de memorie şi să te

fi sinucis imediat după ce ai fost capturat. De unde a obţinut LuminăDimineaţăMunte coordonatele stelare ale planetelor noastre, ia spune? Din mintea ta! Nu eşti doar un trădător, ci şi un laş!

Dudley se îndreptă către el cu pumnii ridicaţi. Mobilul Bose îl agăţă cu un braţ gros, care se curbă în jurul trunchiului său, împiedicându-l să ajungă la Oscar.

Wilson îl împinse cu putere pe Oscar în piept, îndepărtându-l. Urmă o repriză scurtă de îmbrânceli, înainte ca iritarea lui Oscar să se domolească şi să fie înlocuită de stinghereală.

— Scuze, bolborosi el umilit să constate că Anna se străduia de asemenea să-l potolească. Pur şi simplu, *măscoate din minţi.*

— Ştiu, încuviinţă Wilson; braţul îi rămăsese nepăsător pe umărul lui Oscar, cu muşchii încordaţi pentru eventualitatea în care ar fi trebuit să intervină iarăşi.

Era o imagine oglindită de Dudley şi mobilul Bose, care mergeau în direcţia opusă. Dudley reuşi să se răsucească pentru a privi îndărăt şi chipul îi era schimonosit de ură.

Oscar îşi muşcă buza inferioară, străduindu-se cu disperare să se opună tentaţiei de a reîncepe scandalul. Anna şi Wilson îl flancau strâns.

— Haide, murmură femeia. Lasă-l... gata, băiete. Calm...

— Bine. Deşi profund stânjenit, Oscar ridică braţele în semn de predare: Bat în retragere. Fac yoga sau alte frecţii de-astea.

Anna surâse larg.

— N-am ştiut niciodată ce ai în tine. Buzele i se ţuguiară, simulând fascinaţia: Atât de maaaacho!

Oscar făcu o grimasă.

— Gata. Te rog.

Wilson îi zâmbi amuzat, apoi redeveni sobru.

— Oricât de mult l-aş displăcea pe Bose, discrepanţa existentă este mare şi îngrijorătoare.

— Agentul Starflyer? ghici Oscar.

— Asta aş zice. La dracu’, chiar va trebui să stăm la aceeaşi masă cu căcăţelul ăsta şi să-i ascultăm părerile?

— Ar fi mai bine dacă am face-o cu mobilul. El nu pare a fi un focar de scandal umblător.

Oscar o observă în clipa aceea pe Tiger Pansy care stătea la doi metri depărtare. Avea pe faţă un zâmbet avid, în timp ce mesteca de zor chewing-gum.

— Ce tari sunteţi voi, tipilor, rosti ea ascuţit şi plină de admiraţie. Atât de intenşi… Pe cuvânt!

* * *

— Ce dracu-i asta? întrebă Adam.

Senzorii amplasaţi de Păzitori în jurul apropierii de poarta Boongate arătau o drezină veche şi uzată, care înainta încet pe linia principală Boongate.

— Este tipul de drezină folosită de echipele de întreţinere din triaj, răspunse Kieran.

Imaginea de la senzori tremură, apoi se extinse. Kieran focaliza obiectivul camerei spre ferestrele drezinei. Nu se putea vedea mare lucru. O lumină galbenă la interior, difuză prin sticla murdară. Înăuntru se mişcau umbre umanoide întunecate. Erau mai mari decât oamenii obişnuiţi. Mult mai mari.

— Bradley? întrebă Adam. Tu ce crezi?

— Pare improbabil ca Starflyer să utilizeze un asemenea vehicul. Pe de altă parte, tocmai pentru că este ceva la care nu ne aşteptam…

— Are totuşi o posibilitate redusă de manipulare a mărfurilor, observă Kieran. Cât de mare ar trebui să fie?

— Nu ştiu, recunoscu Bradley.

Adam clătină din cap. Nu-i plăcea deloc drezina aceea. Prezenţa ei nu era normală şi o ştia foarte bine, dar nu putea deduce ce anume ar fi putut face.

Puţinele date senzoriale existente îi acoperiră vederea virtuală. Drezina nu avea niciun câmp de forţă. În acelaşi timp însă în interior existau cinci surse energetice mari. Iar comunicaţiile ei cu controlul traficului erau standard.

Atinse iconurile micii echipe de luptă pe care o ascunseseră în apropiere de poartă.

— Fiţi pregătiţi, îi anunţă.

— Dacă este Starflyer, va fi puternic protejat, avertiză Bradley.

— Ştiu. Caut-o pe Burnelli – să afle despre ce-i vorba.

Luă de pe consola cabinei casca de la costumul blindat şi o fixă pe cap. La o sută de metri în faţa lui, uşile depoului începură să gliseze, deschizându-se.

* * *

— Echipa Marinei este pe poziţie, domnule, anunţă Daniel Alster.

— Bine, încuviinţă Nigel.

Mâinile sale virtuale scoaseră codul de activare al găurii-de-vierme dintr-o stocare criptată şi-l expediară centrului de control al porţii Boongate.

— Confirmarea codului de activare, raportă Alster. O deschidem acum.

— Trece-i dincolo cât mai repede, te rog.

— Da, domnule.

Nigel deplasă datele de la centrul de control al porţii într-o parte a grilei vederii sale virtuale, acolo unde le putea monitoriza. În faţa lui, uşile amfiteatrului se deschiseră automat, lăsându-i să intre pe el şi Nelson.

— Tocmai trec, îl anunţă pe şeful securităţii sale.

— Sper să merite.

— Prin arestarea unor agenţi Starflyer confirmaţi, Columbia va accepta realitatea fără să crâcnească. Asta face să merite.

Nigel cercetă cu privirea amfiteatrul şi grupurile de acolo. Parcursese jumătate din distanţa spre Qatux, când Mellanie îl abordă urmată de Hoshe care afişa o expresie jenată.

— Trebuie să recuperăm nişte oameni de pe Boongate, rosti femeia.

— Pardon?

Se uită la Oscar, care se afla între Wilson şi Anna. Oscar îi întoarse privirea.

— Acolo a rămas naufragiată o echipă a Securităţii Senatului.

— Îmi pare rău pentru ei, dar nu-i problema noastră.

— Ei urmăresc un agent Starflyer. Crezusem că dorim agenţi Starflyer. Braţul ei se roti, indicând amfiteatrul: Asta era ideea, nu? Să-i reţinem şi să-i aducem aici pentru Qatux.

— Stai puţin, ce agent Starflyer urmăresc ei?

— Victor Halgarth, tatăl Isabellei, spuse Hoshe.

— Şi el este acolo?

Datele de la poarta Boongate de pe grila vederii virtuale lui Nigel îi arătau deschiderea găurii-de-vierme.

— Dar cine mai este? se încruntă Mellanie. Uite care-i treaba, Nigel, echipa Securităţii Senatului tocmai a anunţat că Victor se

deplasează cu un grup de oameni înarmaţi. Trebuie să-i scoatem, ori să trimitem întăriri. Indiferent care ar fi decizia, poarta trebuie deschisă.

Wilson şi Oscar schimbară uitături surprinse.

— Echipa Paris nu poate fi deturnată pentru a ajuta echipa Securităţii Senatului, rosti Oscar. Arestarea lui Tarlo reprezintă o prioritate absolută.

— Tarlo este pe Boongate? rosti uimită Paula şi se răsuci către Hoshe. Noi de ce nu ştim asta?

— Niciuna dintre informaţiile acestea n-a fost fişată, răspunse bărbatul.

— Doi agenţi Starflyer pe Boongate? interveni Nelson pe un ton alarmat.

— Ce operaţiune rulaţi? i se adresă Investigatoarea lui Oscar.

— Apariţia lui Tarlo a fost anunţată de Edmund Li, începu Oscar, care lucrează la divizia de inspecţie a mărfurilor de pe Boongate. Tarlo a preluat controlul întregii secţiuni Far Away din gara Boongate. Echipa biroului Paris intră pentru a-l aresta.

— Intră? repetă Paula perplexă şi se uită la Nigel. Deschizi poarta?

— Este deja deschisă, răspunse Nigel străduindu-se să nu aibă un ton de scuză în glas.

— Trebuie s-o închizi, rosti Paula. Asta nu poate fi o coincidenţă.

Nigel examină datele de pe grilă.

— Se va închide dintr-o clipă în alta.

— Nigel! strigă Justine.

— Ce mai este?

— M-a apelat Bradley Johansson. Trebuie neapărat să vorbim cu el. Acum!

Comută legătura cu Johansson pe o linie generală.

— Domnule Johansson, rosti Nigel, din câte se pare, Commonwealth-ul îţi este dator cu scuze.

— Mulţumesc, domnule Sheldon, totuşi în momentul de faţă aş prefera să schimb scuzele acelea pe o informaţie.

— Care anume?

— Un vehicul se apropie de poarta Boongate. Este autorizat de tine?

— Da. Nu-ţi face griji. Transportă o echipă care va aresta un agent Starflyer.

— Serios? Şi al doilea tren?

Nigel îl privi pe Nelson.

— Care al doilea tren?

Legătura se extinse într-o imagine vizuală granulată. O drezină veche înainta încet către şirul gigantic de porţi. La trei sute de metri în urma ei, alt tren intra pe linia care ducea la Boongate.

— Cine pizda mă-sii-i ăla? icni Nigel.

Mentalitatea lui extinsă accesă controlul traficului gării Narrabri. Trenul nici măcar nu figura înregistrat în sistem.

— Închide poarta, rosti Paula. Imediat!

Lui Nigel nu mai trebuia să i se spună. Mâna lui virtuală atinse iconul lui Daniel Alster. Nu primi niciun răspuns, nici măcar nu i se confirmă cererea de conectare. Unicul rezultat fu dispariţia de pe grilă a datelor porţii Boongate.

— Futu-i!

Apelă grăbit codul de adresă unisferă a lui Ward Smith. Nici acesta nu răspunse. Nigel îşi îndreptă mentalitatea complet extinsă spre sistemul de control al porţii Boongate, gata să preia controlul personal şi să închidă gaura-de-vierme. Prezenţa lui electronică nu putu obţine acces.

— Nu pot să intru, spuse el.

Asta îl şoca mai mult ca orice altceva.

— Nu pot să intru în căcatu' de sistem.

— Ce-i cu Alster? întrebă Oscar. El n-o poate-nchide?

— Nu răspunde.

— Daniel Alster, principalul tău asistent executiv, rosti Paula şi aprobă din cap cu satisfacţie. Perfect plasat!

— Este extrem de însufleţitor, comentă Qatux. Sunt foarte fericit că am venit.

* * *

Poarta Boongate se afla la patru sute de metri drept în faţă, iar drezina încetinise la viteza mersului unui om. Alic vedea linia care intra în semicercul crepuscular din faţa lor, scânteind argintiu în lumina slabă. *Atât de aproape!* Resimţea tensiunea aşteptării ca pe o apă îngheţată în măruntaie. Nimeni dintre ceilalţi nu rostea un cuvânt, ci toţi priveau nemişcaţi poarta care se deschise pentru ei.

Alic ştia că, de fapt, poarta aceea nu se închidea niciodată. Era o exprimare incorectă, pentru că gaura-de-vierme continua să facă legătura cu Boongate; atât doar că TSC îi redusese lăţimea interioară la zero. Re-dilatarea ei era o simplă aplicare a energiei cuvenite. În mintea lui o vedea ca pe un heblu uriaş şi unic pe care trebuia să-l cobori.

Semicercul închis la culoare începu să strălucească, devenind auriu-întunecat.

— Intrăm, rosti Matthew.

— Să dea dracii, zise Jim, nu crezusem niciodată c-o vom face cu adevărat. Cum credeţi că va fi viitorul?

— Să ne concentrăm asupra misiunii, le ceru Alic.

— Haide, şefu', nu se poate să nu te intereseze.

— Poate că da, însă misiunea-i pe primul loc.

Îi oferea totuşi timp de gândire, când drezina porni să-şi mărească viteza.

— Ne plăteşte salariul pe douăzeci de ani? întrebă Jim.

— Marina? făcu John. Cred că glumeşti.

— Dar vom lipsi douăzeci de ani…

— Alic, rosti Oscar. E-n spatele vostru.

— Poftim?

Un instinct primar îi expedie un fior prin toate membrele.

— Starflyer este în spatele vostru. Pe şina voastră accelerează un tren. Am pierdut controlul porţii. Mişcă!

Alic se răsuci şi privi partea din spate a drezinei. Intensitatea plafonierelor de acolo erau reduse, astfel încât secţiunea de manipulare a mărfurilor părea o grotă de metal sumbră. Ridică un braţ şi o carabină cu plasmă culisă din locaşul ei din antebraţ. O trecu pe extindere rapidă şi trase. Salva făcu o gaură de doi metri în perele din spate. Întreaga structură se cutremură, când drezina se legănă pe suspensiile vechi şi rigide.

— Iisuse, şefu'! exclamă Jim. Ce pula mea faci?

Alic nu răspunse; privea concentrat prin deschidere. Pe acolo pătrundeau raze orbitoare de lumină. Inserţiile retinale îi activară programele de filtrare. O locomotivă de clasa GH7 se afla la trei sute de metri în spatele lor pe aceleaşi şine, cu faruri tot mai intense pe măsură ce-şi sporea viteza. Zări cum ultimul dintre vagoanele pe care le trăgea tocmai dădea curba, acoperit de nisip galben. Era trenul garat pe o linie secundară pe care lângă trecuseră.

Partea frontală a lui GH7 era de trei ori mai înaltă decât drezina în care se găseau ei şi de cel puţin două ori mai lată. Până şi grila cromată a prizei de aer era mai mare decât drezina. Iar viteza reducea iute distanţa. Avea numai câteva vagoane, aşa că putea accelera rapid.

— Futu-i! exclamă Vic.

— Este Starflyer, le spuse Alic.

Un lansator de particule se deplie şi se ridică pe umărul lui, ţintind drept în centrul lui GH7. Trase. Incandescenţa inundă drezina ca o forţă solidă. Ferestrele zburară spre exterior sub unda sonică a descărcării. Alic se clătină către înapoi, gata să cadă, şi simţi cum benzile electromusculare ale costumului se luptară cu reculul. Fasciculul lovi frontal în GH7 şi se despică în toate părţile.

— Câmp de forţă, spuse Matthew. Au protecţie de nivel serios.

— Vic, John, distrugeţi linia! ordonă Alic.

GH7 se apropiase la nici două sute de metri. Era terifiant de masivă.

— Măriţi viteza, le ceru Oscar. Preluaţi controlul drezinei şi acceleraţi.

Mâinile virtuale ale lui Alic dansară peste iconurile de management ale drezinei. Vic şi John se grăbiră spre partea din spate şi îngenunchează în faţa găurii făcută de lansator. Începură să tragă în linia ferată dintre ei şi GH7. Fulgere verzi şi purpurii loviră solul din exterior.

— Şi-au extins câmpul de forţă! răcni Vic. Nu putem lovi şinele.

Mâna virtuală neagră a lui Alic atinse simbolul acceleraţiei drezinei şi-l menţinu apăsat. Motoarele de pe osie ţiuiră ascuţit şi vehiculul se repezi înainte.

— Se-apropie! strigă Matthew. O să ne lovească din spate.

Alic se întoarse. Poarta ajunsese la două sute de metri.

O explozie purpurie pârjolitoare irupse din flancul lui GH7. Flăcări se revărsară peste câmpul de forţă al locomotivei gigantice şi se rotiră către cer, alimentând un ghem învolburat de fum negru.

— Grozav! gemu Jim. Acum trage cineva din triaj.

* * *

Mentalitatea extinsă a lui Nigel examină conexiunile fizice din centrul de control al porţii Boongate. La fiecare nod de interfaţă din reţeaua TSC Narrabri fuseseră amplasate fireshielduri care izolau întregul sistem.

Trebuie să existe o cale de intrare!

Ar fi putut sparge fireshieldurile, dar ar fi durat. Se bazau pe încriptare în geometrie cu o sută nouăzeci de dimensiuni.

— Trimite o echipă de securitate în centrul de control al porţii, îi ordonă el lui Nelson.

Prezenţa lui digitala descria ocoluri prin reţea, interogând toate nodurile de direcţionare, vânând o slăbiciune. Opt dintre IR-urile gării Narrabri fură abătute de la funcţia lor primară de management al generatoarelor găurii-de-vierme şi începură să decripteze fireshieldurile. Bărbatul ştia că n-o vor face la timp.

Putea totuşi să intre în reţeaua de control a traficului, cu complexul ei sistem de senzori întins prin toată gara. Accesă videocamerele de pe poarta Boongate şi căpătă o imagine clară de sus a micii drezine care se hurduca pe ultimii o sută cincizeci de metri ai şinelor. GH7 o urma aproape imediat, cu farurile iluminând vopseaua decolorată şi roţile murdare. Distanţa se reducea rapid, deşi drezina accelera pe cât puteau vechile motoare din osii. Proiectile loveau în GH7. Complet ineficient.

De unde provin?

— Centrul de control al porţii este închis şi baricadat, raportă Nelson. Nu putem intra.

— Detonaţi-l, ordonă Nigel.

Un aspect al mentalităţii sale extinse examina platformele orbitale pentru a vedea dacă armele lor cu fascicul aveau unghi de tragere spre GH7. Nu avea însă acces la câmpul de forţă Narrabri şi până ajungea la Alan ar fi fost prea târziu.

Altă salvă subţire de particule ţâşni din drezină şi izbi fără succes câmpul de forţă din jurul lui GH7. Apoi drezina trecu prin poarta deschisă.

* * *

Alic se încordă în mod reflex în aşteptarea impactului. GH7 se apropia rapid, năpustindu-se către ei cu o inerţie mai mare decât a unui satelit natural care se prăbuşea de pe orbită.

— Pregătiţi-vă să săriţi! anunţă Alic.

Flexionă picioarele, gata să utilizeze forţa electromuscularelor costumului. Ar fi trebuit să fie îndeajuns pentru a-l îndepărta de drezină, iar apoi, dacă sprinta…

— Noi rămânem, mârâi Vic. O să trecem dintr-o clipă-n alta. N-o să-l las tocmai acum să scape de noi.

— Dar…

Lumina roz-aurie slabă care emana dinspre poartă era aproape acoperită de strălucirea orbitoare a farurilor din urma lor. Alic era parcă hipnotizat de GH7, care se apropia întruna. Timpul pentru decizie era măsurabil în secunde. Mai puţin…

— Stai şi tu, îl rugă Vic.

Asta însemna o opţiune personală, Alic o ştia, iar el ar fi trebuit să facă evaluări operaţionale obiective. *Prea târziu.*

Alt baraj de proiectile răpăi în locomotiva GH7. După aceea trecură prin câmpul de forţă şi gara planetară Boongate apăru în faţa lor sub razele unui soare ce amurgea. Alic se holbă consternat la ceea ce-i aştepta.

— Săriţi! urlă el disperat.

* * *

GH7 dispăru prin poarta Boongate.

— A trecut, exclamă Nigel nevenindu-i să creadă ceea ce tocmai văzuse. De sub nasurile noastre, băga-mi-aş! *Blestematu'* dracu!

— Legătura cu comandorul Hogan a încetat, spuse Oscar. Probabil că sunt atacaţi în partea cealaltă.

— Conexiunea unisferă cu Boongate a căzut, raportă Nelson. Se pare că legătura fizică a fost distrusă de cealaltă parte a găurii-de-vierme de lăţime zero.

— Domnule Sheldon, rosti Bradley Johansson, trebuie să mergem după el.

Nigel aruncă o privire Justinei, dorind un sfat din partea cuiva care înţelegea cu certitudine toţi factorii. Femeia strânse din umeri, apăsându-şi palma stângă pe pântece. Lui Nigel i se păru că era pe punctul să vomite – umflase uşor obrajii.

— Vom alcătui o echipă comună, zise el.

Se auzise ca o recunoaştere a înfrângerii.

— Scuze, spuse Bradley, dar noi avem deja o echipă. Iar eu am petrecut o sută treizeci de ani pregătind această

eventualitate. Lasă-ne să trecem.

— În clipa de faţă nici măcar nu deţin controlul porţii.

— Echipa mea intră în centrul de control al porţii, anunţă Nelson. Întâmpină rezistenţă. Oh… sunt toţi morţi… tot personalul… i-a ucis pe toţi.

Nigel închise ochii, simţind o angoasă apropiată de durerea fizică. Unul dintre pătratele grilei i se lărgi în vederea virtuală. Nu-şi putea reaminti să-l fi apelat. Legături de la echipa de securitate care-i prezentau carnajul.

— Hristoase! (Parcă revedea Anshunul.) Câţi Iuda din aştia mai există?

Patru membri ai echipei de securitate urmăreau pe cineva îmbrăcat în costum de câmp de forţă, sfredelind găuri înconjurate de flăcări în structura clădirii administraţiei porţii. O alarmă de securitate de gradul unu izola lent clădirea, compartimentând-o cu câmpuri de forţă. *Prea puţin şi prea târziu*, Nigel o ştia prea bine.

— Trebuie să ne-ntoarcem pe Far Away, zise Bradley Johansson. Păzitorii îl pot opri pe Starflyer. Acesta este momentul nostru. Domnule Sheldon, lasă-ne să facem operaţiunea pentru care ne-am dedicat vieţile.

Salve de carabine ionice şi grenade cu energie amplificată ferfeniţeau etajul al patrulea al clădirii administraţiei, pe măsură ce echipa de securitate strângea laţul în jurul lui Daniel Alster. Nigel inspiră adânc, pentru a se calma.

— Ce-ţi trebuie?

— Avem un tren aici, în gara Narrabri, încărcat cu echipamentul nostru. Pentru a ne putea aplica planul, ne trebuie doar datele pe care le transporta Kazimir. Senatoarea Burnelli le deţine.

— Aşa este, confirmă Justine.

Ridică un cristal de memorie, apoi făcu o grimasă sub alt val de greaţă.

— După aceea, continuă Johansson, trebuie să putem trece prin gaura-de-vierme pe Boongate. Investigatoarea Myo poate garanta asta.

— Nu, rosti Paula, n-o voi face. Nu voi legitima activităţile criminale ale lui Elvin.

— Avem nevoie de o garanţie, dacă ne vom expune, spuse Johansson. Cred că puteţi înţelege asta.

— Nu am niciun motiv să mint, răspunse Nigel. Puteţi trece prin gaura-de-vierme. Nu va fi nicio şmecherie.

IR-urile spărgeau fireshieldurile, redeschizându-i o cale în sistemul găurii-de-vierme Boongate. Nu se părea că Alster avariase fizic maşinăria gigantică.

— Nu îţi cer să legitimezi nimic, Investigatoareo, spuse Bradley. Îţi cer să ne-ajuţi să depăşim neîncrederea care a planat asupra lui Starflyer vreme de o sută treizeci de ani. În plus vei putea să asişti la distrugerea sa finală.

Nigel n-o mai văzuse niciodată pe Paula părând atât de nesigură. Ba chiar, fruntea îi lucea de transpiraţie. Suspendă legătura cu Johansson.

— Trebuie să mergi, i se adresă cu blândeţe. Ia Ghearele Pisicii cu tine, ei îţi vor asigura securitatea.

— Eu l-am arestat pe Morton, rosti femeia indignată.

— Bine, atunci ia agenţi de securitate din TSC. Trebuie însă neapărat să acţionăm.

Wilson şi Anna şuşotiseră până atunci.

— Mergem şi noi, anunţă Wilson. Cineva din grupul nostru trebuie să confirme ce se-ntâmplă pe Far Away, dacă vom ajunge vreodată acolo.

— Voi doi, interveni Oscar, nu aveţi niciun fel de experienţă în abordarea situaţiilor necunoscute, pe când eu sunt ofiţer activ în Marină.

— Ajunge! ridică mâna Nigel. Voi trei şi Paula puteţi merge cu Ghearele Pisicii. Gata! Nelson, echipează-i cu cele mai bune costume blindate pe care le avem. Reactivă legătura cu Johansson: Bradley, îţi trimitem o echipă din care face parte Investigatoarea Myo. Ei te vor însoţi pe Far Away.

— Mulţumesc, domnule Sheldon.

— Îl voi însoţi şi eu pe domnul Johansson, anunţă Qatux.

Chicotitul lui Tiger Pansy răsună sonor în amfiteatru.

— Cred c-asta-nseamnă că trebuie să merg şi eu, este?

— Dacă vei fi atât de amabilă, spuse Qatux. Cred că nimic din ce ai putea simţi în Commonwealth nu va fi atât de bogat în conţinut emoţional ca această urmărire.

— Sigur că da. În regulă, zise Tiger Pansy. O să fie-amuzant.

— Qatux, tu nu poţi să mergi, interveni Nigel.

— De ce?

— Este periculos.

— Aspectul acesta rămâne la latitudinea mea. Sunt un individ care ia decizii în privinţa persoanei sale.

— Dar avem nevoie de tine aici, observă Hoshe.

— Mă voi întoarce pentru a vă ajuta în investigarea agenţilor Starflyer. Mă aştept ca în viitorul imediat să fiu mai util pe Far Away; acolo este mai probabil să existe mai mulţi agenţi Starflyer.

— De ce nu, ce dracu', mârâi Nigel nepoliticos. Mai vrea cineva?

O privi direct pe Mellanie, care răspunse ridicând ochii şi studiind plafonul.

— Vă pot ruga să vă grăbiţi? întrebă Bradley Johansson. Nu mai dispunem de mult timp.

* * *

Când LuminăDimineaţăMunte îşi trimisese navele şi bombele-flamă în sistemul stelar Boongate, pe planetă nu mai rămăseseră multe oficialităţi guvernamentale. Şi populaţia era mult redusă; oamenii plecaseră încă de la invazia 23Pierdute. Pentru bogaţi fusese simplu, ei îşi puteau permite să treacă de la o reşedinţă la alta fără greutate; clasele mijlocii, bine informate sau cu familii tinere, considerau pierderea ca fiind preţul securităţii; pentru celibatari era chiar mai simplu să împacheteze şi să plece. Asistat de Senatul Commonwealth-ului, guvernul local se străduise pe cât putuse să împiedice exodul. Marina întărise defensivele planetei, inclusiv câmpurile de forţă ce protejau oraşele. O navă stelară fusese alocată în sistem cu misiuni de patrulare, suplimentând platformele orbitale. Exodul continua însă mai mult sau mai puţin ca înainte.

Atât de mulţi poliţişti plecaseră, încât prim-ministrul de pe Boongate fusese silit să apeleze la TSC pentru forţe de securitate suplimentare, care să ajute la controlul mulţimii din jurul gării planetare. Bineînţeles, Nigel îi trimise personal de pe Wessex, dar în contractul lor scria că respectivii reveneau acasă între ture. Fără clauza aceea, ei n-ar fi acceptat.

Pe măsură ce tot mai mulţi oameni părăsiseră mediul rural, îndreptându-se către partea opusă a Commonwealth-ului, poliţia rurală fusese retrasă în oraşe. Până la urmă toţi poliţiştii ajunseseră acolo şi se ocupară de misiuni de patrulare.

Intermitent.

Potrivit celor mai bune estimări, treizeci şi şapte de milioane de oameni abandonaseră până în prezent planeta, ceea ce însemna totuşi că peste nouăzeci de milioane trăiau acolo, la diverse niveluri de spaimă. Când bombele-flamă şi distrugătorii cuantici detonaseră în stea, nu mai rămăsese niciun mecanism real care să numere câţi oameni reuşiseră să ajungă sub protecţiile câmpurilor de forţă. Furtunile violente de particule ce dăduseră ocol planetei subminaseră sursele energetice şi comunicaţiile. Toţi cei care auziseră avertismentul se străduiseră să ajungă în locuri protejate, pitindu-se în beciuri sau îndărătul unor pereţi groşi, coborând în subteran şi în tuneluri; câţiva norocoşi, puţin la număr, avuseseră peşteri în apropiere. După ce vijeliile boreale se diminuaseră, atmosfera agitată îi lovise pe supravieţuitori cu uragane şi furtuni. Oamenii se chinuiseră să ajungă în cele mai apropiate centre populate care erau apărate de câmpuri de forţă.

Cabinetul de Război avertizase guvernele planetare de pe 47Secunde cu o jumătate de oră înaintea anunţului public. Prim-ministrul de pe Boongate şi ceilalţi membri ai cabinetului său primiseră sarcina aproape imposibilă de a-i aduce pe supravieţuitori în capitală în săptămâna ce le fusese acordată până la momentul evacuării. Oricine avea automobil pornise imediat. Autobuzele fuseseră rechiziţionate. Se întocmiseră grafice feroviare, utilizând atât vagoanele pentru pasageri, cât şi cele pentru marfă.

Câmpul de forţă al gării TSC planetare, care se activase la începerea invaziei, rămăsese în funcţiune. Întrucât toţi cei de pe planetă se adunau lent sub câmpul de forţă al capitalei, guvernul trebuia să menţină ordinea în gară, pentru a preveni o călcare în picioare. În câteva ore noul potop de refugiaţi încercuise toată gara. Numărul lor sporea constant şi nu exista niciun fel de ordine. În scurt timp fu imposibil ca alimentele, poliţia sau personalul medical să ajungă la imigranţii cei mai din interior, care erau lipiţi de câmpul de forţă. Nu puteau face absolut nimic, decât să-l aştepte pe Nigel Sheldon să se ţină de promisiune. Cabinetul ministerial ştia că imediat ce se va deschide spre viitor gaura-de-vierme şi câmpul de forţă al gării va fi dezactivat, va urma o goană panicată către poartă, cu răniri ce vor atinge procentaje oribile. Fură întocmite planuri medicale de urgenţă,

dar cu şanse foarte reduse de implementare.

Între timp cei aflaţi în interiorul graniţelor gării în clipa activării câmpului ei de forţă se bucurară de norocul lor incredibil şi se pregătiră pentru aşteptarea relaxată, care era imposibilă în exterior. Aceasta durǎ exact până când poarta spre Wessex se deschise fără niciun avertisment.

Vechea şi uzata drezină a diviziei de întreţinere izbucni practic prin deschidere, cu întreaga structură vibrând violent, cu motoarele silite la niveluri de torsiune pentru care nu fuseseră concepute.

De ambele părţi ale şinelor aşteptau o mulţime de vehicule: 4x4 mari şi camionete acoperite, toate dotate cu armament greu, etalat făţiş. Momentul imediat următor apariţiei drezinei fu întrerupt doar de scrâşnetul metalic al roţilor de oţel şi lagărelor ce erau împinse mult dincolo de marjele lor de siguranţă. Siluete îmbrăcate în costume blindate săriră prin ferestrele sparte ale drezinei, când vehiculele deschiseră focul asupra ei cu lasere, arme cinetice şi salve de ioni. Panourile metalice subţiri se boţiră şi se vaporizară, totuşi şasiul contorsionat se menţinu: un simplu glob de foc pe roţi, care gonea înainte.

Uriaşa locomotivă GH7 năvăli prin poartă, cu cele cinci vagoane mari de marfă intacte. Toate vehiculele opriră focul. Peste alte două secunde, GH7 lovi epava arzătoare. Ceea ce mai rămăsese din drezină se dezintegră pur şi simplu, iar resturile formară un halo efemer de flăcări în jurul botului locomotivei.

Fragmente de metal deformat şi încins răpăiră peste Alic şi senzorii lui pasivi îi arătară formele lor întunecate ricoşând de pe solul pietros. Când comută focalizarea, văzu locomotiva GH7 încetinind la o viteză mai rezonabilă după ce încheiase cu succes goana nebună către poartă. Se afla deja la o jumătate de kilometru depărtare. Vehiculele înarmate porniră în urma ei, asigurând o escortă strânsă pe ambele flancuri. Se zgâlţâiau violent când treceau peste şine şi canale de drenare, dar îşi păstrau mereu poziţia.

Cele două vehicule din ariergarda micului convoi deschiseră foc cu tunuri magnetice Gatling, bombardând zona unde aterizaseră siluetele în costume blindate. Instinctul îl împinse pe Alic să-şi acopere capul cu braţele, când solul erupse în nori de aşchii de piatră de jur împrejur. Două proiectile îi izbiră costumul şi-l aruncară într-o parte, însă câmpul de forţă rezistă. Impactul

lor fu asemenea unei lovituri de picior primită în coaste.

— Futu-i gura mă-sii… icni Jim. M-a lovit în cască.

— Ai păţit ceva? întrebă Matthew.

— Am o durere de cap ca o mahmureală după un week-end de opt zile.

— Sefu', vrei să tragem în vehicule? întrebă Vic. Pot ţinti cu rachetele în minimum opt.

— Nu. Ele nu sunt importante. Acum nu contează decât Starflyer. Zări un pătrat roşu care îi pâlpâia în grila de comunicaţii: La dracu'! Am pierdut unisfera, nu mă mai pot conecta decât la cibersfera planetară. Nu-i pot spune lui Oscar ce s-a-ntâmplat.

— Vor sosi în curând, rosti Jim.

Alic se sculă în picioare. Abia atunci observă că telemetria lui John King era neagră.

— Futu-i… Îl vede cineva pe John? E bine?

— Îl văd eu, anunţă Vic. O parte din el. L-au nimerit cineticele; probabil c-a-ncasat-o-n plin. La naiba, au făcut dezastru! E varză.

— Băga-mi-aş!

Alic ar fi dorit să lovească cu pumnul în ceva. Puternic.

— Îi vezi casca? Craniul i-a fost afectat?

— Nu, cred c-a scăpat. De la umeri în sus e-ntreg. Mai mult sau mai puţin.

— Bun, memocelula lui e intactă. Poate fi re-viat.

— De cine? strigă Jim. Până la sfârşitul săptămânii, planeta asta nici măcar nu va mai fi populată.

— Înainte să plecăm, ne putem întoarce să recuperăm memocelula, spuse Alic. Asta-i valabil pentru noi toţi. Ultimul supravieţuitor are sarcina asta. De-acord?

— Da, şefu'.

Ceilalţi doi mormăiră aprobator.

— Bun.

Alic privi în lungul şinelor pe care plecase GH7. Câmpul de forţă al secţiunii Far Away era o bulă gri care acoperea un pâlc de clădiri şi antrepozite micuţe, la şase kilometri depărtare.

— Ştim unde merge. Să pornim după el. Matthew, stabileşte legătura cu Edmund. E timpul să-şi câştige banii şi să dezactiveze câmpu-ăla de forţă.

— Doar noi patru? întrebă Jim.

Alic se răsuci şi privi poarta. Rămăsese deschisă. *Aş putea*

fugi prin ea. Toţi am putea. Ar fi foarte uşor. Practic misiunea s-a-ncheiat. Am dovedit că Starflyer există.

— Nu cred că vom mai rămâne mult timp singuri.

Senzorii lui vizuali detectară o mişcare la un kilometru depărtare de cealaltă parte a triajului – un punct care se îndrepta către ei. Baleierea cu radar laser îi arătă o motocicletă, care gonea peste linii, îndreptându-se spre gaura-de-vierme. În urma ei distinse şi alte două obiecte mişcătoare, posibil nişte maşini mici.

— Să-i dăm drumul! rosti el. Dacă mai rămânem mult aici, vom fi călcaţi în picioare.

* * *

Adam scoase locomotiva Ables ND47 din depou şi frână. Controlul traficului Narrabri îi conectă la sistem şi le alocă un cod de tranzit. Nu putu să nu zâmbească, văzând denumirea fişierului: Păzitor 0001A.

Acum suntem barosanii.

— Uite-i că vin, zise Bradley.

Adam deschise uşa cabinei şi privi afară. Un camion de dimensiuni mijlocii şi un autobuz cu cincisprezece locuri goneau pe drumul de acces spre depou.

— Toţi sunt gata? întrebă el echipa înghesuită în vehiculele blindate.

Cei trei conducători de echipe, Kieran, Rosamund şi Jamas, răspunseră afirmativ. I se păru că erau prea încordaţi. Chiar şi pentru un Păzitor, născut şi crescut cu dedicaţia respectivă, era un eveniment extraordinar să afle în sfârşit că Starflyer trecuse la numai câţiva kilometri depărtare. Cât despre el…

Nu trebuie să mă mai bizui exclusiv pe credinţă. Era o eliberare uluitoare, aproape spirituală. Starflyer era real, Păzitorii fuseseră recunoscuţi oficial şi exista o cauză nobilă pentru care să lupte. În toiul unui război pentru supravieţuirea speciei, cu milioane de oameni deja morţi, Adam se simţea chiar bine.

Autobuzul şi camionul opriră lângă cele două vagoane închise din spatele locomotivei Ables ND47. Bradley deschisese deja uşile laterale mari şi extindea rampele. Spusese că Sheldon trimitea ceva mare. Adam bănuise că va fi vorba despre aeroboţi de luptă.

Siluete în costume blindate ieşeau în grabă din autobuz. Oblonul din spate al camionului se ridică şi lunecă o rampă solidă.

— Să-mi bag pula… murmură Adam.

Un Raiel se clătină jos din camion, cu corpul masiv unduind în mişcări sinusoidale prelungi. Era urmat de o femeie cu păr roşu-sălbatic, în bluză neagră şi fustă scurtă ce avea aproape nuanţa părului. Peste haine îmbrăcase un schelet de câmp de forţă, însă nici chiar acela nu-i putea justifica mişcările poticnite. Apoi Adam îşi dădu seama că mergea pe tocuri.

Cinci Păzitori coborâră din vehiculele blindate pentru a-i primi pe nou-sosiţi. Majoritatea se strânseră în jurul Raielului.

Din autobuz ieşi un bărbat în costum de afaceri elegant şi scump. Adam îl recunoscu imediat pe Nelson Sheldon. Prezenţa lui îi trimise un fior pe şira spinării; Bradley îşi scoase casca de la costum şi se apropie de şeful securităţii pentru a-i strânge mâna. *Un moment istoric…* De lângă Nelson, o siluetă în costum blindat îi înmână lui Bradley o casetă mică de plastic, din genul celor utilizate pentru transportarea cristalelor de memorie.

Ea este! În interiorul costumului său blindat, Adam se înfioră din nou.

De parcă i-ar fi perceput cumva gândul, Paula Myo se întoarse şi-l privi direct prin vizorul opac al căştii. În ciuda tuturor straturilor de protecţie pasive şi active ale costumului său, Adam se simţi teribil de vulnerabil.

— Bun, anunţă Bradley. Haideţi să-i dăm drumul!

Raielul sui pe o rampă în vagonul de marfă din spate. În mod vădit, Bradley decisese că putea să meargă în unul dintre camioanele Volvo blindate.

Paula Myo rămase afară, continuând să privească în sus la cabina lui Ables ND47. E-majordomul lui Adam îl anunţă că-l apela pe un canal local protejat. Bărbatul deschise legătura de comunicaţii.

— Bună ziua, domnule Elvin, rosti Paula Myo.

— Bună ziua, doamnă Investigatoare. Mulţumesc că ai fost de acord să ne ajuţi.

Rahat cu mac, bineînţeles; nu era deloc încântat. Nu-şi dorea ca ea să fie la mai puţin de o sută de ani-lumină de trenul acesta… şi nici el.

— Vreau să ştim de la început cum stau lucrurile, urmă Paula.

După ce ameninţarea Starflyer va lua sfârşit, te voi aresta pentru atrocitatea Abadan. Johansson a comis multe acte criminale, dar ele au fost motivate politic şi mă aştept ca pentru asta să fie graţiat. În această privinţă se derulează deja discuţii la nivel înalt. Pe de altă parte, tu nu vei primi nicio graţiere. Asta s-a decis deja. Ajutorul pe care îl oferi pentru exterminarea lui Starflyer s-ar putea să ajute la micşorarea sentinţei tale în ochii judecătorului, însă nimic mai mult.

Adam dezactivă legătura şi-i arătă degetul mijlociu. Nu era un gest prea clar într-un costum blindat. Paula sui rampa în primul vagon acoperit.

Bărbatul trânti uşa cabinei, închizând-o. Tremura în interiorul costumului. Până şi mâinile virtuale păreau să-i tremure când începu să manipuleze sistemele locomotivei, pregătind hardware-ul defensiv pentru ceea ce-i aştepta de cealaltă parte a găurii-de-vierme.

Nervii dinaintea intrării în luptă, asta-i tot. Nu din cauza ei. Ea nu mă sperie. Nu mă mai sperie. Nici vorbă.

* * *

— Ei bine, rosti Nelson, n-au început să tragă unul în celălalt. Tot este ceva.

— Nu încă, făcu Nigel.

Se relaxa pe un scaun din spatele amfiteatrului, un loc la fel de bun ca oricare altul pentru a vedea cum se va sfârşi misiunea aceasta. Mentalitatea lui extinsă deţinea acum controlul complet al porţii Boongate. Tehnicienii de comunicaţii TSC se străduiau să restabilească conexiunea lui Boongate cu unisfera. Cineva atacase nodul primar de conexiune, copia de siguranţă şi interconexiunea de rezervă. Releele laser de avarie care funcţionau prin poarta principală intraseră în acţiune, permiţând examinarea avariilor de la distanţă. Reconectarea permanentă ar fi însemnat menţinerea deschisă a porţii principale, în timp ce tehnicienii treceau dincolo pentru a lucra. Deoarece până la începerea evacuării nu mai rămăsese nicio săptămână, Nigel nu era încântat de opţiunea respectivă. În plus, poarta principală avea în curând să fie redusă la lăţime zero pentru a permite realinierea finală pe generator în sine, în vederea formatării pentru tranzitul temporal.

Printre datele ce soseau clar şi puternic se numărau imaginile goanei spre poarta de pe Boongate. Aceasta fusese deschisă de numai douăzeci de minute şi deja prin ea trecuseră mai bine de o sută de vehicule, de la motociclete la maşini, autobuze cu cauciucuri care explodaseră în timpul călătoriei dure peste şine, ba chiar şi o drezină; cinci persoane trecuseră cu bicicletele. Senzorii din partea cealaltă arătau o mulţime de oameni care alergau către gaura-de-vierme deschisă şi care scoteau timpi buni, ţinând seama de faptul că terminalul se afla la cinci kilometri.

O secţiune a grilei sale se extinse în vederea virtuală, arătându-i trenul Păzitorilor care pornea prin triajul Narrabri.

— Vor trece în două minute, îi spuse Justinei, care stătea lângă el şi mesteca un calmant cu gust de mentă.

— După aceea o să-nchizi poarta?

— Complet. Recodific rutinele de management, astfel încât să fiu singurul om care o poate activa. Când se va termina, o să concediez jumătate din operativii mei de securitate. Asta a fost o catastrofă totală-n pizda mă-sii!

— Nu mai mult decât restul războiului ăstuia, rosti ea înţelegător. Cine ştie când a fost încărcat software-ul de subversiune? Poate să fi stat de decenii în matrice, aşteptând momentul ăsta. Starflyer gândeşte şi plănuieşte pe termen realmente foarte lung. Sper numai ca şi contralovitura lui Bradley Johansson să fie pe măsură.

— Măcar el are un plan, aprobă obosit Nigel. Bănuiesc c-ar fi mai bine dacă aş trimite o navă la Far Away, ca să-i asigure susţinere. Of, la dracu'…

— Şi-acum?

— Potrivit lui Johansson, Starflyer va decola şi va reveni la Dyson Beta sau în alt loc de unde îi poate contacta pe cei asemenea lui.

— Da.

— Când a început însă conspiraţia asta, nu ştia că noi putem construi nave superluminice. O putem ajunge pe *Marie Celeste* oricând în următorii şase sute de ani, dacă revine la Dyson Beta cu viteză subluminică.

— Aha, te gândeşti că a modificat *Marie Celeste* pentru viteză superluminică…

— În caz minim. Sper doar că Alster nu i-a dat detaliile noii

noastre hiperpropulsii. Atunci chiar c-am belit-o. Nu, clătină el din cap. Noi am construit propulsia prototip acum două săptămâni şi de atunci n-a mai existat niciun transport spre Far Away. Dacă *Marie Celeste* este capabilă de viteze superluminice, va folosi generatorul nostru original de găuri-de-vierme.

Mellanie şi Hoshe intrară în amfiteatru. Conduseseră echipa lui Wilson şi stătuseră cu membrii ei, în timp ce se costumaseră şi se îmbarcaseră în vehiculele care aveau să-i transporte la trenul Păzitorilor.

— Mai eşti supărat pe mine? îl întrebă Mellanie pe Nigel.

— Pentru ce?

— Am fost cam impertinentă când te-am rugat să deschizi gaura-de-vierme.

— Îmi pare rău că nu mi-ai cerut-o mai devreme, poate că atunci l-am fi prins pe Starflyer cu pantalonii-n vine.

— Mulţumesc.

Îl sărută sfios. Amândoi priviră în mod reflex locul unde stăteau Dudley şi mobilul Bose. În mod ostentativ, Dudley nu se uita către ei.

— O s-o deschizi ca să-i aduci înapoi? întrebă Mellanie.

— N-o să deschid gaura-de-vierme principală care, nu uita, va fi dedicată călătoriei în timp. Dacă Wilson şi Ghearele Pisicii revin de pe Far Away, vom putea folosi probabil gaura-de-vierme a diviziei de explorare pentru a-i recupera. Să fiu sincer, n-am gândit chiar totul până la capăt. Mai există apoi problema conexiunii dintre Commonwealth şi Far Away. Care va fi greu şi foarte costisitor de reînnoit, mai ales dacă Commonwealth-ul plăteşte în acelaşi timp pentru patruzeci şi şapte de planete noi. Am putea fie să reducem conexiunea la nivelul zborurilor navelor stelare, fie să-i lăsăm pur şi simplu ca planetă Izolată.

— Lor n-o să le pese, zise Mellanie. Morton şi-ar putea clădi imperiul acolo. Cam aşa-i planeta aia.

— Mă surprinde că n-ai plecat cu ei.

— Serios? Răspunsul e foarte simplu – nu vreau să mor.

Nigel rânji larg.

— Ce face Paula? îl întrebă pe Hoshe.

— Nu-i fericită. Realmente, nu cred c-a fost o idee bună s-o sileşti să se ducă.

— O să supravieţuiască.

Vederea virtuală îi arătă că locomotiva Ables ND47 a

Păzitorilor intra pe linia spre Boongate. Maşini şi dube apăreau prin poartă, iar securitatea TSC se grăbea să le direcţioneze. Senzorii îi arătară un câmp de forţă care se consolida în jurul trenului. Deschise o legătură cu Wilson.

— Baftă! O să trimit o navă către Far Away ca să vă susţină. Ar trebui s-ajungă acolo în vreo săptămână.

— Mulţumesc, spuse Wilson. Ne vedem când ne-ntoarcem.

* * *

— Neînfricaţi porniră călări… murmură Adam când locomotiva se alinie spre poarta Boongate.

O camionetă Toyota 4x4 ieşi în goană din pâcla strălucitoare ce învăluia intrarea. Un elicopter al diviziei de securitate TSC zumzăia deasupra ei.

— Spre ghearele morţii…

Mâna lui virtuală răsuci alimentarea energetică şi începură să accelereze. Câmpul de forţă se extinse peste şinele din faţă.

— În gura iadului…

Acum, când nu mai trebuiau să se ascundă, scoase armele din carcasele lor camuflate. Lumina aurie dinspre poartă strălucea prin ferestrele cabinei. Adam surâse în semn de salut către lumina placidă; la înălţimea aceasta deasupra solului, izolat, cu totul mergând perfect, era ca şi cum ar fi navigat pe o mare lină spre amurg.

— Cei şase sute de viteji…

Ables ND47 trecu prin poartă cu viteza de o sută de kilometri pe oră. Pâcla aurie se destrămă în faţa botului locomotivei, dezvăluind peisajul crepuscular al triajului. Un Audi Luxnat mare cu zece locuri încerca să suie pe şine. Trenul îl izbi, transformându-i caroseria în aşchii de carbon. Adam făcu o grimasă de vinovăţie. *Sper că Investigatoarea n-a văzut asta.*

Zeci de vehicule se hurducau peste nenumăratele căi ferate ce convergeau spre poartă. Videocamerele îi arătau alergători epuizaţi care se aruncau pe jos, când trenul vuia pe lângă ei. Percepu toate scenele periferice printr-o baleiere rapidă a grilei de afişare a vederii sale virtuale, dar se concentră asupra şinelor din faţă. Radarul le arăta intacte. Câmpul de forţă de peste secţiunea Far Away era o bulă impenetrabilă.

— Închidem gaura-de-vierme, anunţă Nigel Sheldon.

— Mulţumesc, replică Adam voios şi legătura cu Wessex dispăru.

Senzorii îi arătau schimburi de focuri în faţă. Mâna lui virtuală reduse acceleraţia şi începu să aplice frânele. Matricea cabinei se conectă la controlul traficului local. Adam utiliză codurile de autoritate pe care le primise şi deschise o rută directă către secţiunea Far Away. Era o comandă superfluă, deoarece punctele continuau să fie deschise. Ables ND47 rulă mai departe, utilizând aceeaşi rută pe care Starflyer gonise cu nici treizeci de minute mai devreme.

Bărbatul se concentră asupra luptelor din faţă. Mai bine de douăzeci de vehicule erau strânse în exteriorul câmpului de forţă şi păzeau punctul prin care şinele intrau în secţiunea Far Away. Senzorii îi arătară focuri de arme dinspre poziţii ce se deplasau rapid. Cei care trăgeau aveau probabil protecţii stealth, fiindcă senzorii nu se puteau fixa asupra lor.

— Probabil că-i echipa Marinei, rosti el.

— Aşa zicem şi noi, răspunse Wilson. O clipă – o să-ncerc să-i contactez.

* * *

— Am mai fript unul, susţinu Vic, iar solul din apropiere sfârâi sub o rafală de energie maser.

Alic se înghesuise într-un canal de drenaj puţin adânc, lângă Vic. Jim şi Matthew erau la cincizeci de metri mai departe, pitiţi îndărătul unui rambleu înalt.

Vehiculele care escortaseră trenul lui Starflyer erau răspândite în faţa lor, asigurându-se că nimeni nu se apropia de domul mare de energie care proteja secţiunea Far Away. Se confruntaseră cu rezistenţă energică de la un kilometru depărtare şi avuseseră nevoie de mult timp ca să înainteze doar puţin. Proiectilele lui Vic distruseseră opt vehicule, dar Alic nu voia să mai irosească altele. Dacă izbuteau să-l ajungă pe Starflyer, aveau nevoie de putere de foc serioasă.

Un fascicul de particule şuieră peste umărul lui şi Alic se ridică, astfel ca senzorii să-i poată ţinti cel mai apropiat 4x4. Trase şi vehiculul explodă într-un fulger globular spectaculos de violent. Unda de şoc a exploziei bubui deasupra, expediind o ploaie de pietricele care răpăiră peste Alic şi Vic.

— Bună lovitură, şefu', comentă Vic.

Masere şi rafala unui tun magnetic Gattling se abătură asupra canalului de drenaj. Alic şi Vic începură să se târască prin firicelul de apă murdară de pe fund.

— Edmund, vreun progres? se interesă Alic.

— Nu, îmi pare rău. Văd numai zece maşini, care au înconjurat poarta spre Half Way. De la intrarea trenului n-a intervenit nicio schimbare. Pur şi simplu, ei aşteaptă pe oricine va-ncerca să-i atace.

Alic i-ar fi tras un şut drept în fund. Înainte de plecarea către Wessex, echipa tactică din Paris stabilise şase rute sigure prin care Edmund Li ar fi putut ajunge la generatorul câmpului de forţă. În plus, căpătase software-uri puternice pentru a submina rutinele lui Tarlo. Cei din compartimentul tehnic îi arătaseră în care componente ale generatorului să tragă cu pistolul ionic. Nimic nu-l oprea să o facă. *Nimic.*

— Edmund, trebuie să distrugi generatorul ăla.

Alte rafale din partea unui roi defensiv amplificat energetic. Flăcări albastre se revărsau peste canal. Apa clocoti în jurul armurii sale.

— Nu te putem scoate.

— Îmi pare rău, însă n-o pot face. Aici sunt în siguranţă.

Un răpăit repetat răsună prin vuietul flăcărilor ce se retrăgeau. Jim trăgea cu lansatorul rotativ. Văzduhul fu sfârtecat de un şuierat ascuţit, când proiectile cinetice de hiperviteză goniră deasupra lor. O acalmie de un moment şi alt vehicul inamic fu redus la un morman de metal în flăcări.

— Nu poţi să rămâi acolo, zise Alic. Aproape că-l implora: Tarlo va păstra permanent câmpul de forţă. El vrea ca nimeni să nu-l urmeze pe Starflyer. Asta înseamnă că tu nu te vei putea alătura exodului. Planeta aceasta va fi abandonată. Vei muri acolo, Edmund, nimeni nu-ţi va găsi niciodată memocelula pentru re-viere.

— Hristoase, nu vreau să fac chestia asta!

Alic reîncepu să avanseze târâş.

— Niciunul dintre noi nu şi-a dorit războiul ăsta. Rolul tău nu va dura mai mult de cinci minute. Mergi la generator şi lasă-ne să intrăm. Ne vom ocupa noi de Tarlo şi de vehiculele de escortă.

— Să văd dacă pot ajunge acolo…

— Aşa te vreau, Edmund. Haide, dă-i drumul!

Alic accesă doi dintre spioboţii lui Matthew, care înaintau peste teritoriul ostil, încercând să trianguleze pe alt vehicul.

— Care dracu’ lansează roiurile-alea defensive? întrebă Vic.

— Nu sunt sigur, răspunse Matthew. Ultima dată au ras cinci spioboţi.

E-majordomul lui Alic îl anunţă că recepţiona un apel local şi protejat de la Paula Myo.

— Local? repetă el.

— Da.

— Slavă cerului, stabileşte legătura!

— Comandorule, voi vă luptaţi cu vehiculele din exteriorul câmpului de forţă?

— Da!

— Bine, o să ne ocupăm noi de ele. Îndepărtaţi-vă la o sută de metri.

— Suntem la distanţa respectivă. Ce arme aveţi?

— Păzitorii mi-au spus că au zonucigaşi.

— Păzitorii? Eşti cu Păzitorii?

Nu ştia de ce era surprins; universul nu se comporta logic azi.

— Exact. Îl urmărim pe Starflyer. Rămâneţi la pământ.

— Crede-mă, nu ne-am dezlipit de mult timp de el.

Împreună cu Vic stăteau pe fundul canalului. Îşi amplifică la maximum câmpul de forţă.

— Mai aveţi contactul acela în secţiunea Far Away? întrebă Paula.

— Da. Ezită să decupleze generatorul câmpului de forţă.

— De ce? Câmpul trebuie dezactivat.

— Ştie şi el. Cred că până la urmă va-ncerca să facă ceva.

— Bun. Capetele jos, îi dăm drumul.

Spioboţii îi arătară lui Alic un soi de lepidopteră de mărimea unui om, acţionată de jeturi, care cobora spre vehicule. Urmă un fulger verzui orbitor şi toate semnalele spioboţilor dispărură. O lumină verde, pătrunzătoare se revărsă aidoma unui lichid pe fundul canalului. Apoi solul îl aruncă pe Alic în sus, de parcă ar fi fost scuturat de un seism. Un tunet urlător prelungit reverberă peste triaj. Alic îl percepu prin izolaţia costumului.

— Locul a fost degajat, anunţă Paula.

Alic ieşi încet din canal. Vehiculele din escortă abia se mai distingeau în vălmăşagul des de flăcări. Văzu o locomotivă Ables ND47 mare, care se apropia pe aceeaşi linie folosită de trenul lui

Starflyer. Frână puternic, aruncând jerbe de scântei în urma roţilor uriaşe.

— Asta zic şi eu intrare-n scenă, comentă Vic.

Ables ND47 se opri. În latura primului vagon se deschise o uşiţă.

— Intraţi, vă rog, rosti Investigatoarea.

Alic şi echipa de arestare sprintară pe terenul carbonizat, observând că zonucigaşii lăsaseră şinele intacte. Sus pe partea frontală a locomotivei, doi cilindri întunecaţi, de două ori mai mari decât costumul blindat al bărbatului, se extindeau lent din carcasă pe tije din metmal. Nu recunoscu genul de armă, dar ştia că n-ar fi vrut să fie în apropierea ei când avea să declanşeze.

Deasupra grilei cromate a prizei de aer a locomotivei se zăriră câteva fulgere strălucitoare însoţite de un trosnet. Ceva ca o nebuloasă neagră se învolbură peste spaţiul dintre tren şi câmpul de forţă. Pe suprafaţa câmpului de forţă, un arc larg începu să strălucească arămiu-deschis şi văpăi statice se zvârcoliră în apropierea solului, ridicând vârtejuri scunde de praf.

Alic sări în vagonul negru. Afară se auzi un bubuit terifiant, când armele traseră.

* * *

Edmund ieşi în goană prin uşa spre exterior. În urma lui, reţeaua blocului administrativ se prăbuşea sub software-ul de subminare pe care-l încărcase. Senzorii nu-l puteau vedea, dar Tarlo avea să ştie cu siguranţă că cineva se afla în interiorul câmpului de forţă. Cineva care încerca să saboteze întoarcerea lui Starflyer. Nu trebuia să fii un geniu al tacticii ca să deduci etapa următoare.

Clădirea care adăpostea generatorul câmpului de forţă era o structură geodezică alungită, din materiale compozite gri-perlat; Edmund o zărea ridicându-se deasupra unui antrepozit, de cealaltă parte a parcării. O dată ce ajungea acolo, coşmarul acesta avea ia sfârşit.

Honda lui învie imediat ce-i încărcă ordinul de pilotare. Acceleră puternic, cu roţile sfârâind pe betonul umed şi se îndreptă către drumul principal. Ca factor de distragere ar fi trebuit să-i câştige câteva secunde – aşa susţineau experţii tactici din Paris. Edmund sprintă în direcţia opusă; dacă izbutea

să ajungă la adăpostul antrepozitului, se putea considera scăpat.

Cerul cenuşiu-posac de deasupra parcării sclipi orbitor de alb. Un zbieret înspăimântător de puternic reverberă în interiorul câmpului de forţă. Edmund se împiedică şi căzu pe beton, lovindu-se dureros. Rămase cu gura holbată, privind locul pe care pe câmpul de forţă dansau fulgere stacojii. Şerpii de foc unduiră în văzduh şi izbiră baza câmpului de forţă al staţiei.

Lumină albă licări iarăşi şi zgomotul oribil trosni peste secţiunea Far Away. De data aceasta bărbatul înţelese. Cineva trăgea cu arme incredibil de puternice în câmpul de forţă, încercând să-l străpungă. Se sili să se scoale. Sângele îi îmbiba mâneca în locul unde se lovise la cot. Făcând o grimasă de durere şi aplecându-se în mod reflex, când altă salvă de energie lovi câmpul de forţă, alergă spre antrepozit.

Până ajunse la colţul clădirii, gâfâia din greu. Structura geodezică se afla la numai o sută optzeci de metri. Porni într-acolo pe cât de repede putea fugi, ignorând incredibilele revărsări de lumină de pe cer, care alternau între alb orbitor şi stacojiu lugubru. Zgomotele nemiloase de sub câmpul de forţă erau la fel de constante. Urechile îi ţiuiau.

Abia mai răsufla şi se clătina realmente pe picioare, când ajunse finalmente la uşa clădirii geodezice. Era deschisă… ceva la care nu se aşteptase. Privi iute înăuntru. Nicio mişcare. Gâfâind, Edmund intră.

Generatorul era o aglomerare mare de forme din metal şi plastic dispuse pe podea, de dimensiunile unei case. Lumini albe şi roşii se aprindeau succesiv, conferind fluorescenţă plafonului arcuit din materiale compozite. La interior, mugetele de stentor nu se mai auzeau. Edmund identifică punctele de injectare energetică şi duse mâna la tocul armei.

— Futu-i!

Şocul îl străbătu realmente fizic când degetele i se strânseră peste tocul gol. Pistolul nu mai exista, probabil că-l pierduse atunci când căzuse.

— Futu-i maica mă-sii să-i fut!

Rămase privind neajutorat generatorul masiv. Habar nu avea unde era consola de comandă – sau dacă măcar exista vreo consolă de comandă. Roti capul într-o parte şi alta, căutând ceva, orice, cu care să spargă o secţiune a carcasei. În cele din urmă decise că ar fi avut tot atâta succes dacă i-ar fi strigat

generatorului să se oprească de la sine. Nu putea face absolut nimic, trebuia să se întoarcă şi să caute pistolul ionic.

Interiorul sălii fulgeră de lumină alb-albăstruie. Un fascicul de ioni sfâşie aerul şi lovi în carcasa generatorului. O descărcare purpuriu-orbitor clocoti în jos pe compozitul metalic întunecat, parţial ascunsă de o cascadă de picături de plastic fumegătoare.

A doua salvă de ioni lovi un injector energetic, exact acolo unde experţii din Paris îi spuseseră lui Edmund să ţintească. Brusc nu se mai auzi niciun zgomot. Alternanţele de lumini albe şi roşii încetaseră.

Foarte încet, Edmund Li se răsuci către cel care trăsese, ştiind ce va vedea. Tarlo stătea lângă un canat al uşii deschise, cu braţul întins, ţinând un pistol ionic.

— De ce? întrebă Edmund.

Tarlo se mulţumi să surâdă când roti braţul cu pistolul spre capul lui Edmund Li. Trase.

* * *

Adam asuda în costumul blindat. El însuşi calculase puterea de foc a laserelor atomice şi ar fi trebuit să fie suficientă pentru a străpunge câmpul de forţă, mai ales cu plasa-absorbantă care-l supunea tensiunilor. Acum însă vedea cum rafalele gigantice de energie ricoşau periculos.

Câmpul de forţă dispăru.

— Ceruri visătoare! mârâi Adam. Asta-i mâna omului vostru dinăuntru.

— Ca să vezi, comentă Alic, Edmund a avut curaj până la urmă.

Adam înaintă prudent cu Ables ND47. Radarul scană în faţă şi-i arătă că şinele erau distruse la mai puţin de un kilometru înaintea lor.

— Prea mult n-o să mai mergem în asta, îşi anunţă echipa din vagoane.

Senzorii îi arătau falanga de vehicule din jurul porţii ce ducea pe Half Way. Lansă alt zonucigaş. Forma triunghiulară ţâşni din lansatorul său aflat deasupra locomotivei şi descrise un arc balistic scurt. Detonă într-o cascadă de scintilaţii verzi, care coborî spre sol într-o etalare de splendoare perversă. Fulgere globulare portocalii strălucitor mânjiră frumuseţea scenei, când

vehiculele şi muniţiile lor explodară.

Trenul frână iarăşi, scrâşnind pe ultimii metri de şine, înainte să se oprească în faţa craterului de detonaţie puţin adânc care distrusese calea ferată.

— Capăt de linie! anunţă Adam şi decuplă vagoanele.

* * *

— Eu rămân aici, anunţă Vic când Kieran coborî vehiculul blindat pe rampă.

Erau opt înghesuiţi înăuntru – Vic, Alic, Wilson, Anna, Bradley Johansson, Jamas, Ayub şi Kieran sus în scaunul pilotului. Toţi purtau costume blindate de diverse modele, deşi la exterior diferenţele erau mici: siluete de piatră neagră ce conturau forme aproximativ umane. Unităţile suplimentare de armament le deformau caracterul omenesc de bază.

— Înţeleg, rosti Bradley.

— Nu, nu-nţelegi. El este tot aici.

— Nu ştii asta.

— O pot simţi. Intrarea a fost prea uşoară. Tarlo i-un nemernic inteligent care nu joacă cu cărţile pe faţă.

— Atunci ar trebui să rămâi în maşina asta blindată, spuse Bradley. Este foarte bine protejată.

— Nu. O să-l caut pe-acolo. Ce naiba, o să v-acopăr spatele! În mod sigur, el v-a pregătit ceva.

— Echipa mea a făcut planuri pentru majoritatea eventualităţilor.

Vic se sculă în picioare.

— Dar nu pentru toate.

— Cum vrei, zise Bradley.

Uşa laterală glisă, deschizându-se. Afară era semiîntuneric, cu aerul îmbâcsit de fum de la vehiculele distruse.

— Vii şefu'? întrebă Vic.

— Noi ştim că Starflyer este real, răspunse Alic. El se află de cealaltă parte a porţii. Aceea este prioritatea mea. Jim, Matthew, dacă vreţi să mergeţi cu Vic, eu n-am nimic împotrivă.

— Rămân cu tine, şefu', anunţă Jim.

— Scuze, Vic, spuse Matthew, dar asta-i mai important.

— Nicio problemă. Bărbatul masiv se aplecă pentru a putea ieşi pe uşă: Eu vreau asta pentru mine. Şi pentru Gwyneth.

— Baftă! îi ură Alic.

* * *

Adam coborî scara de pe partea laterală a locomotivei, recunoscător electromuscularelor costumului. Până la sol era destul de mult şi se simţea obosit după zilele de pregătiri sub presiune. Trei vehicule blindate aşteptau lângă şina avariată: ovale boante verde-măsliniu cu învelişuri netede de panouri deflectoare pasive care se deplasau pe zece roţi independente. Erau dispuse în formaţiune triunghiulară în jurul a trei camioane Volvo care aveau şasiul GH cu douăzeci de roţi conceput pentru terenuri accidentate de pe planetele în curs de dezvoltare. Fuseseră dotate cu o versiune de panouri deflectoare mai rudimentară decât a vehiculelor blindate, apoi înzestrate cu contramăsuri electronice extinse, care le transformaseră în nişte brute mătăhăloase albastru-cenuşiu mat. Cu rezervoarele diesel pline, ar fi trebuit să aibă autonomie de la Armstrong City până la munţii Dessault, acolo unde componentele pe care le transportau erau atât de necesare pentru răzbunarea planetei.

Când se îndreptă către vehiculul blindat din fruntea formaţiunii, Adam îl zări pe Vic îndepărtându-se şi clătină cu regret din cap. Ar fi avut mare nevoie de toţi profesioniştii autentici. Sentimentele personale erau întotdeauna păcătoase în situaţiile de luptă.

Uşa laterală a maşinii blindate glisă şi el sui înăuntru. Un singur loc mai era liber, vizavi de Paula Myo. *Futu-i maica mă-sii!*

— Vreţi să pilotaţi, domnule? întrebă Rosamund.

— Nu, e-n regulă. Nu uita însă ce te-am învăţat.

— Dacă va face asta, probabil că va sfârşi în suspendare, la fel ca tine, comentă Paula.

— Încă n-am ajuns în sala de tribunal, Investigatoareo. Mai întâi, amândoi va trebui să supravieţuim următoarelor două zile, iar eu personal nu atribui probabilităţi prea mari posibilităţii respective.

— Vreţi s-o omor, domnule? întrebă Rosamund, care părea foarte ostilă.

— Ceruri visătoare, nu! Să rămânem civilizaţi, de acord? Vă rog pe toţi să mă lăsaţi pe mine şi pe Investigatoare să ne rezolvăm singuri micile noastre probleme.

— Bine. Ajunge însă să spui un cuvânt.

Rosamund ambală motoarele şi vehiculul blindat porni.

— Ar trebui să fii atentă când deschizi gura, se adresă Adam spre Paula. Nu uita că eşti pe terenul meu.

— Din câte ştiu, n-ai fost niciodată pe Far Away.

— Nu, dar aceştia sunt oamenii mei.

— Nu cred. Eşti un dealer de arme pe piaţa neagră, care le-a oferit o oarecare instruire. Ei ştiu câţi oameni nevinovaţi ai măcelărit înainte ca Johansson să-ţi ofere refugiu?

— Terminaţi, interveni Bradley. Azi avem de dus cu totul alt război.

Adam se abţinu de la următorul comentariu. Era convins că Investigatoarea zâmbea în interiorul căştii. Mâinile lui virtuale scoaseră din grila de afişare a misiunii imagini de la senzorii tuturor vehiculelor blindate. Traversau ultimele sute de metri de teren din faţa porţii mici, care sclipea roz-coral palid înainte.

— E deschisă, spuse Rosamund.

— Atenţie la arme, îi zise Adam.

Peste douăzeci de tunuri maser acopereau poarta, prima linie defensivă pentru orice invazie extraterestră. Ca o ironie a sorţii, gândi Adam, în cele din urmă aveau să sfârşească prin a fi orientate în direcţia opusă. Laserele cu raze X de pe vehiculele blindate începură să tragă, ţintind bateria.

Bărbatul îşi îndreptă atenţia asupra persoanei de lângă Myo. Aceasta purta costumul blindat cel mai ultratehnologizat şi ultramodern, pe care Adam îl invidia. În ciuda tuturor eforturilor sale şi contactelor de pe piaţa neagră, el nu reuşise să pună mâna pe costumul cu care Marina îi echipase pe toţi insurgenţii ce activaseră pe 23Pierdute.

— Salut, Rob! rosti Adam. Mă bucur să lucrez din nou cu tine.

— Bucuria-i numai de partea ta, replică bărbatul. Data trecută nici măcar n-am ştiut că erai tu şi m-am ales cu o suspendare de viaţă de două sute de ani.

— Dar aproape că reuşisem, este? Aproape că stopasem *A doua şansă.* Dacă am fi făcut-o, azi n-am mai fi aici.

— Asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine?

— Voiam doar să atrag atenţia asupra felului în care evenimentele descriu un cerc complet.

— Elvin, tu nu ai participat la asaltul asupra navei *A doua şansă*, rosti Paula.

— Eu l-am plănuit, eu l-am organizat. Ar fi trebuit să aibă succes, dacă IC n-ar fi trecut de partea voastră.

— Uite care-i treaba, zise Rob, eu n-am ştiu că lucram pentru tine. Şi am acceptat slujba aia numai pentru că datoram mulţi bani unor oameni foarte răi. E clar? Nu suntem camarazi, nu suntem amici – asta-i şi punct!

— Ai fost recrutat prin intermediul unui agent? întrebă Paula.

— Scrie-n dosarul meu, răspunse Rob. Am cooperat complet cu poliţia. Ce să zic, de mare folos mi-a fost!

— Termină o dată! se răsti Adam la femeie. Acum ne vom confrunta cu Starflyer însuşi.

— Întreb, fiindcă este posibil ca Vic să fi avut dreptate. Este prea uşor. De ce a lăsat Starflyer deschisă poarta către Half Way?

— Crezi că ne va întinde o ambuscadă? Suntem pregătiţi pentru aşa ceva. Cu asta mă ocup eu, plănuiesc scenarii de luptă. Ştiu că nu-ţi place ideea, totuşi trebuie să ai încredere în mine, Investigatoareo. Nu m-ai fi urmărit, dacă n-aş fi fost bun.

În timp ce vorbea, îşi examină grila vederii virtuale. Tunurile maser erau scoase din luptă unul câte unul, năruindu-se pe sol, pe măsură ce afeturile nu le mai funcţionau. Se aflau la o sută de metri de poartă, hurducându-se în lungul unicei linii care ducea pe Half Way. Era neliniştitor de uşor, trebuia s-o recunoască.

— Îl mai ţii minte pe Valtare Rigin? întrebă Paula.

Mai bine decât ai crede. Adam simţea şi acum un fior rece când îşi amintea cât de aproape fuseseră în ziua aceea pe Coasta Veneţia, însă Investigatoarea nu-l zărise.

— Proprietarul galeriei Nystol de pe Coasta Veneţia, cel pe care l-a ucis Bruce.

— Da. La momentul respectiv nu am difuzat informaţia, evident, dar echipa noastră de criminalişti a descoperit că memocelula lui Rigin fusese extrasă postmortem.

— Şi ce dacă?

— Pe Illuminatus, Tarlo i-a luat capul Agentului, complet cu memocelula. Înţelegi? Starflyer clădeşte o bază de date foarte precisă cu activităţile tale. Nu ştiu pe câte dintre contactele tale le-a capturat şi supus descărcării. El însă ştie pe cine foloseşti, ce doreşti, ce echipamente cumperi. Spune-mi: dacă ar avea toate astea, ar exista vreun mod prin care să deducă ce faci tu azi, acum?

Adam *detestă* întrebarea aceea. Ştia ce ar fi vrut să răspundă, *nu*, *imposibil* totuşi miza actuală era prea mare pentru genul acela de mândrie.

— Nu ştiu. Niciodată nu i-am spus Agentului în ce constau operaţiunile, mai ales ultima dată, ci doar că aveam nevoie de oameni cu experienţă de luptă.

— Să sperăm că asta nu-i suficient.

— Stai puţin! interveni Rob. Vrei să spui că *creatura* îmi ştie numele?

— Da, zise Paula.

— Băga-mi-aş pula!

— Suntem gata, anunţă Rosamund.

Ultimul tun maser fusese eliminat. Se găseau exact în faţa porţii spre Half Way. O lumină rubinie blândă strălucea prin ecranul baric lăptos-opac al câmpului de forţă. Prin ea nu se putea zări absolut nimic.

— Trimiteţi sonda, rosti Adam.

Micul bot aerian traversă câmpul de forţă. Videocamera lui arăta un peisaj de roci sterpe sub cerul fucsia întunecat. O singură cale ferată pleca de la poartă în capătul unei văi adânci care cobora către oceanul calm.

— Nimic, raportă Rosamund. Nici activitate electromagnetică, nici puncte termice. Acolo nu-i nimeni.

— Du-ne prin poartă, comandă Adam. Şi trimite sonda peste Shackleton, să vedem dac-a mai rămas vreun avion.

* * *

Victor privi cum ultimul camion Volvo dispăru prin ecranul baric roşu. Pornise în fugă, îndepărtându-se de Păzitori, când aceştia scoseseră din funcţiune bateria de masere. Armele mari în formă de „T“ se răsturnaseră şi zăceau fumegând pe terenul pârjolit, printre ruinele încă arzătoare distruse de zonucigaş. Parcă revenise pe Illuminatus şi mergea prin sfărâmăturile lui Treetops.

Ştia că uşurinţa trecerii lor era foarte dubioasă. Reţeaua locală se prăbuşise mulţumită lui Edmund, însă legăturile fizice de securitate ar fi trebuit să reziste la software-ul de subminare. Tarlo ar fi păstrat controlul asupra deschiderii focului şi dacă ar fi dorit, i-ar fi putut ataca pe Păzitori. Tunurile maser erau vechi,

dar tot ar fi putut distruge vreo două Volvo. Nu părea foarte logic, decât dacă nu cumva Tarlo dorea ca Păzitorii să sosească pe Half Way. *De ce?*

Vic ajunse la clădirea geodezică în care se afla generatorul câmpului de forţă. Senzorii lui nu puteau detecta niciun câmp de forţă personal sau unităţi energetice de arme. Imediat după uşă se găsea o sursă de infraroşii de dimensiuni omeneşti, care zăcea pe jos. Intră în sală.

Cadavrul răşchirat pe betonul sudat enzimatic mai avea doar jumătate din cap. Un fascicul ionic îi distrusese faţa şi incinerase mare parte din rest. Vic era aproape sigur că acesta fusese Edmund Li. În niciun caz nu era Tarlo. Desigur nu exista niciun mod prin care să ştie câţi agenţi Starflyer rămăseseră de partea aceasta a porţii. Îşi comută senzorii costumului pe scanare activă şi baleie sala întunecată. Cele două salve care scoseseră din funcţiune generatorul erau uşor de detectat, întrucât carcasa continua să fie fierbinte în locurile unde loviseră. Înăuntru nu se zărea nici ţipenie.

O explozie uriaşă în exterior îl făcu pe Vic să se gârbovească instinctiv când câmpul său de forţă se rigidiză. Imediat ce ieşi pe uşă, văzu un nor gigantic de flăcări şi fum negru unsuros înălţându-se din clădirea lungă a generatorului găurii-de-vierme Half Way. Poarta din faţa sa se transformase într-un semicerc concav ticsit cu maşinării complexe. Nu se zărea nicio luminescenţă roşie, nicio lumină stelară extraterestră difuză prin ecranul baric. Altă explozie răbufni din clădirea generatorului, aruncând sfărâmăturile pe sute de metri împrejur. Flăcările năvăliră înăuntru, lingând în jurul găurilor imense din plafon şi pereţi.

Vic începu să alerge spre poarta scoasă din funcţiune, ignorând expunerea. Senzorii îi scanau constant de jur împrejur, căutând orice mişcare, orice indiciu de activitate omenească.

Cineva mergea către el, păşind fără grabă pe solul carbonizat din faţa porţii, fără a se strădui să se ascundă. Vic nu avea nevoie de o confirmare, ştia cine era, totuşi senzorii vizuali transfocară oricum asupra siluetei.

Se opri la zece metri de Tarlo. Agentul Starflyer nu-şi folosea wetcablările, inserţiile îi erau inerte iar celulele energetice comutate pe mod inactiv. Stătea pur şi simplu pe loc într-un costum strălucitor din ţesătură semiorganică ce refracta o

unduire moarată; părul blond îi era pieptănat peste cap şi fixat cu o cureluşă de piele neagră.

— Vic, aşa-i? întrebă el costumul blindat mătăhălos. Vic trebuie să fii.

Vic îşi activă circuitul audio extern al costumului.

— Da, eu sunt.

— Marfă! Cum merge Gwyneth?

— Îţi pasă?

— Unei părţi din mine, da.

— O să scape. De ce-ai făcut-o?

Faţa chipeşă a lui Tarlo surâse înţelegător.

— Asta trebuia să fac. Frate, da' Paula Myo aia ce dată dracu' e! Am ştiu dintotdeauna că ea o să mă termine.

— Cu cine vorbesc?

— Cu amândoi, cred. Rolul meu s-a terminat, aşa că lui nu-i mai pasă. Te aşteaptă să m-omori.

— Ai dat însă greş. Păzitorii au trecut.

— Păzitorii au trecut. N-am dat greş.

— A fost o capcană.

— Tu ce crezi?

— Cred c-o să te iau înapoi pentru o citire de memorie.

— Frate, e prea târziu pentru asta; Qatux a trecut împreună cu ceilalţi.

— De unde ştii…

Senzorii costumului îi arătară că una dintre inserţiile lui Tarlo se activa. Vic trase cu carabina ionică şi-i despică în două corpul.

14

Copacii erau toţi identici: cu forme rotunde elegante şi bogaţi în frunze roşu-aurii care aveau aceeaşi sclipire ca şi pădurile din Noua Anglie toamna. Acum însă era în toiul verii, soarele strălucea puternic deasupra şi vântul cald şi uscat răbufnea printre ramuri. Ozzie se dezbrăcase în tricou şi şortul foarte uzat, dar asta nu-l împiedica să transpire abundent din cauza efortului de a-şi transporta raniţa. Orion purta pantaloni retezaţi la genunchi şi nu avea cămaşă; cu o expresie de martir pe chip, înainta greoi în arşiţa istovitoare a după-amiezii. Tochee nu părea afectat, iar ferigile penate colorate îi fluturau lin în vreme ce luneca peste sol.

Ozzie era aproape sigur că ştia unde se aflau, deşi nou-descoperitul său simţ al depistării potecilor nu era chiar la fel de precis ca o funcţie de navigaţie cu ajutorul sateliţilor. În ultima jumătate de oră începuse să sesizeze unele semne. Poteca devenise destul de evidentă, genul de drumeag existent atunci când cineva se îngrijeşte de el, nu doar o cărare folosită întâmplător de oameni şi animale. În cale nu existau ramuri uscate şi erau remarcabil de puţine crenguţe. Câteva bălţi noroioase fuseseră umplute cu pietriş, astfel încât călătorii să nu fie nevoiţi să le ocolească pe departe. Apoi văzu până şi locurile în care ramurile fuseseră retezate din copaci în apropierea potecii; cicatricele respective se vindecaseră deja de mult şi se zăreau numai ca nişte negi noduroşi pe scoarţa sepia. Pe scurt, păreau genul de acţiuni pe care o agenţie guvernamentală de management al teritoriului le-ar fi întreprins în ajutorul călătorilor pe traseul respectiv.

Funcţiile lui inserţii reveneau lent on-line, ceea ce-i conferea un sentiment foarte pozitiv în timp ce înainta. Încă de la plecarea din haloul de gaz, matricele şi inserţiile bioneurale îi reveniseră la obişnuita capacitate operaţională de bază inconstantă ce caracteriza potecile Silfene. A doua zi după ce vorbiseră cu Dansatorul-în-nori, Ozzie alesese o potecă aflată chiar în mijlocul pădurii care învăluia reciful. Asta se întâmplase cu patru planete în urmă. Nu se putea spune că bărbatul ştia unde să meargă, ci mai degrabă că putea percepe unde-l vor duce potecile. În câteva rânduri pornise pe una, doar pentru ca să se întoarcă şi să

renunţe la ea, căutând alta, care să-l ducă mai aproape de Commonwealth. Nu exista nicio hartă mentală, ci pur şi simplu o conştientizare a direcţiei.

Cu fiecare pas înainte, elementele grafice din vederea virtuală se defineau mai precis. Puterea de procesare creştea simultan. Puterea semnalului între inserţiile lui şi matricea palmară spori spectaculos. După aceea matricea detectă alt semnal.

— Asta-i! răcni Ozzie şi începu să alerge.

— Ce-i? întrebă Orion. Am părăsit de mult capătul potecii.

Pădurea începu să se rărească, dezvăluind un peisaj unduit de păşuni verde-cenuşii. Animale extraterestre bovine cu şase picioare groase şi piele chihlimbarie păşteau indolent. Oile amestecate printre ele nu erau defel deranjate de ciudaţii lor tovarăşi de rumegat. Ozzie văzu jgheaburi hexagonale din metal umplute cu fân. Linii lungi de garduri din sârmă împărţeau terenul în loturi uriaşe pentru păscut. Dincolo de ele se vedeau ogoare pe care vlăstarele verzi de grâu începeau să se aurească. Mai în depărtare se ridicau dealuri împestriţate de peticele auriu-castanii ale pădurilor.

Inserţiile lui Ozzie interfaţară cu cibersfera planetară. Iconuri de unisferă dureros de familiare i se iviră în vederea virtuală. Şocul revederii lor după atâta vreme fu ca o baie îngheţată. *Sunt acasă!* Se răsuci către tovarăşii săi de drum, care ieşeau fără grabă din pădurice.

— Am reuşit! zbieră el.

Picioarele îl lăsară şi căzu în genunchi. Îi reveni în minte o imagine răutăcioasă a vechilor vizite papale pe primele planete pe care le deschisese el şi Nigel. Se aplecă şi sărută pământul.

— Am reuşit, în pula mea! urlă el către soarele arzător.

— Ce-am reuşit? întrebă Orion curios.

— Am reuşit, nenică. Ozzie se sculă în picioare şi-l îmbrăţişă pe băiatul uimit: Uită-te-n jur! Nu vezi? Oi… garduri… culturi… cred c-acolo-s nişte grajduri… Suntem acasă în Commonwealth-ul Intersolar.

Orion se uită în jur curios şi un surâs nesigur îi apăru pe chipul pistruiat.

— Unde?

— Ăăă… asta-i o-ntrebare bună. Stai aşa!

Mâinile virtuale îi alergară peste iconuri, extrăgând informaţii din sistemele locale.

— Bilma. Asta-i în spaţiul de fază II. N-am mai vizitat-o până-acum şi e-n afara razei găurii mele de vierme. Nu contează… Suntem pe continentul Dolon, de cealaltă parte a planetei faţă de capitală. Oraşul cel mai apropiat este Eansor, populaţie douăzeci şi două de mii de locuitori. Şaptezeci şi doi de kilometri… Se roti pe călcâie, cu un zâmbet uriaş pe faţă şi ridică un braţ, indicând dealurile: Într-acolo! Iar la trei virgulă patru kilometri există o şosea… Se răsuci iarăşi: Într-acolo!

— Prietene Ozzie, prietene Orion, sunt fericit că v-aţi încheiat călătoria.

— Nenică, rosti Ozzie punând o mână pe spatele lui Tochee, casa mea îţi aparţine. Şi-mi cer scuze anticipat pentru oamenii care se vor minuna de tine şi-n general se vor comporta necorespunzător. O să fii o celebritate. Ambasadorul speciei tale.

— Cred că rutina de traducere a făcut o eroare aici, dar îţi mulţumesc pentru prudenţă. Ce-ţi propui să faci după ce ai ajuns acasă?

— Bună-ntrebare. În primul rând: o baie! În al doilea rând: o mâncare decentă. Poate chiar în ordine inversă.

Privi încă o dată, pe îndelete, peisajul agricol banal în care ieşiseră. Un lucru îl deranja realmente la iconurile unisferei: data curentă. Conform displayului, el lipsise din Commonwealth mai bine de trei ani, pe când în scara sa personală de timp umblase optsprezece luni pe potecile Silfene.

— Bun. Am nevoie de niţel timp să văd ce se-ntâmplă. Potrivit spuselor Dansatorului-în-nori, ne aflăm în toiul unui război. Trebuie de asemenea să organizăm o formă de transport, mai ales pentru Tochee. Ia să vedem…

Începu să extragă informaţii din unisferă, cu încetineala oricărui începător care abia deprinde funcţionarea inserţiilor şi vederii virtuale. Materializă o listă de companii locale pentru închirieri de vehicule. Le examina inventarele şi optă pentru un Land Rover Aventine, care avea spaţiu destul pentru Tochee, dacă plia zece din cele paisprezece scaune. Îl achită şi încărcă instrucţiuni în matricea de pilotare a masivului 4x4.

— Haide să-i dăm drumul spre şosea, băieţi! Maşina noastră va fi aici în cincisprezece minute.

— Ozzie… rosti încetişor Orion.

— Da?

— Oraşul ăsta, Eansor, are în el baruri şi-alte chestii de-astea?

— Normal.

Tocmai apelase din unisferă registrul comercial al oraşului, pentru a găsi hotelul cel mai bun.

— Aşadar diseară – Orion miji ochii către soare, care se afla în ultimul pătrar – o să vizităm nişte locuri... ştii tu, locuri din cele cu fete?

— Ah, da, nu-i o idee rea! Îţi promit că-n următoarele zile o să dăm neapărat o raită prin oraş.

— Asta-i bine, mi-am amintit toate replicile pentru fete pe care mi le-ai spus.

— Serios?

— Da, deşi cred în continuare că pot renunţa la cea cu Made în Paradis.

— Care?

— Aia în care te uiţi la gulerul ei şi-i citeşti eticheta şi-i zici...

— Că-i Made în Paradis. Aha! Da, acum îmi amintesc. Sigur. Nenică, uite care-i treaba: genul ăla de replici se folosesc numai în ultimă instanţă, ai priceput? Marele tău atu va fi să le povesteşti fetelor chestiile pe care le-am făcut şi ce-ai văzut tu; nu există alt băiat care să te poată egala, te-ai prins? O să fii şmecherul cel mai tare din cartier. Gagicile o s-aibă nevoie de loţiune solară doar ca să se-apropie de tine.

— Bine.

— Mai întâi însă îţi trebuie o baie ca lumea şi nişte ţoale marfă. Asta putem aranja din hotel.

— Nu înţeleg de ce aveţi nevoie de trucuri verbale pentru a ademeni o pereche temporară, rosti Tochee. Nu sunteţi atras unul de celălalt prin ceea ce sunteţi?

Ozzie şi Orion schimbară o privire.

— Speciile noastre tind să amplifice niţel lucrurile, spuse Ozzie. Nu-i niciun rău în asta.

— Spuneţi neadevăruri perechilor potenţiale?

— Nu, nu! Nu-i chiar aşa simplu, ci aduce mai degrabă cu un ritual.

— Cred că rutina de traducere este din nou insuficientă.

— Tochee va veni cu noi în baruri? întrebă Orion.

Ozzie îl fulgeră cu privirea.

— Probabil c-ar fi mai bine să nu vină.

— Aş dori să văd toate aspectele civilizaţiei umane. Din ce mi-aţi spus, este bogat texturată şi impregnată de cultura artistică.

— Frăţioare... murmură Ozzie.

* * *

Aşteptară zece minute pe marginea şoselei înainte ca Land Roverul Aventine să oprească în faţa lor. Era un 4 x 4 roşu-închis metalizat, cu geamuri-oglindă curbate pe ambele laturi. Uşa mare din metmal din spate glisă şi Tochee se strecură pe acolo.

Ozzie se aşeză în faţă şi încărcă instrucţiuni noi în matricea de pilotare. Se simţea straniu să fie iarăşi într-un artefact tehnologic. Până şi mirosul îl surprinse: aroma de brad a fluidului dezinfectant şi izul de piele lustruită al unei curăţenii viguroase.

— E tare rapid, comentă Orion după ce porniră.

— Mda.

Nu mergeau nici cu o sută de kilometri pe oră. Şoseaua era o bandă simplă de beton sudat enzimatic, un drum minor care lega comunităţi rurale izolate. Identic cu atâtea altele din Commonwealth.

— Câţi ani aveai când părinţii tăi s-au mutat pe Silvergalde?

— Nu ştiu. Cred că doi sau trei.

— În cazul ăsta nu-ţi mai reaminteşti prea multe despre Commonwealth.

— Nu. Ştiu doar chestiile pe care oamenii le aduceau în Lyddington. Cu toate că puţine din ele funcţionau acolo.

După ce părăsiseră Citadela de Gheaţă, Ozzie dăduse uitării în mod convenabil responsabilitatea pe care o avea faţă de Orion. Trebuia să aibă grijă de băiat în aceeaşi măsură în care avea de Tochee. Amândoi erau surescitaţi de călătoria cu automobilul şi puneau întrebări despre fermele şi celelalte vehicule pe lângă care treceau. Era ca şi cum ar fi avut alături de el doi pici de cinci ani.

Când drumul se transformă în cele din urmă într-o şosea reală cu două benzi care ducea spre oraş şi Land Roverul Aventine îşi spori realmente viteza, Orion chiui ca un pasager într-un *montagne russe.* Tochee întrebă dacă toate vehiculele oamenilor erau atât de rapide. Ozzie cunoştea de acum destule despre prietenul lor extraterestru pentru ca limbajul corpului său să-i transmită că era tulburat. Limită viteza la o sută optzeci de kilometri pe oră.

* * *

Eansor era un oraş destul de plăcut, deşi nici pe departe spectaculos. Decât pentru Orion şi Tochee, care erau vrăjiţi de clădiri, străzi şi oameni. Şoseaua cu două benzi şerpui prin platformele industriale de la periferie, peste poduri, în suburbiile în care locuinţele cele mai bune străjuiau râul şi coborî în cele din urmă în valea lină unde centrul oraşului acoperise versanţii cu clădiri masive din piatră şi sticlă.

Ozzie dirijă Land Roverul în spatele hotelului Ledbetter şi-l opri înaintea unei uşi de serviciu.

— Aşteptaţi aici, le spuse celorlalţi. Vorbesc foarte serios, băieţi. Am nevoie de o zi liniştită, ca să mă pun la punct cu tot ce s-a întâmplat. Nu vreau scene pe-aici, în regulă?

— Bine, aprobă Orion amabil.

Pentru orice eventualitate, Ozzie încuie portierele Land Roverului după ce coborî.

Recepţia cu plafon înalt din Ledbetter avea un aranjament central mare de vegetaţie extraterestră exotică, cu plantele atent gradate, astfel că, atunci când mergeai printre ele, culorile frunzelor le urmau pe cele ale curcubeului. Ozzie, care avusese parte de suficientă vegetaţie extraterestră minunată de-a lungul potecilor încât să-i ajungă în următoarele cinci vieţi, merse direct de la uşile rotative spre biroul recepţiei, ignorând complet ambientul luxuriant. Receptă o mulţime de priviri din partea celorlalţi clienţi care veneau din faţă, urmate de obicei de strâmbături dezaprobatoare din nas. Acela era şi motivul pentru care privea drept înainte, întrucât ştia cu exactitate cum arăta, când tălpile cizmelor lui lăsau bucăţi de pământ pe mocheta pluşată azur-regal.

Ajunse la recepţia cu tăblie din ardezie şi pocni energic în clopoţelul de alamă lustruit. Doi membri solizi din personalul de securitate al hotelului apărură imediat înapoia sa. Recepţionerul de serviciu, un bărbat care se apropia de patruzeci de ani şi purta puloverul-uniformă gri al hotelului, îi aruncă o privire de reproş.

— Da?

Pauză.

— … domnule.

Ozzie rânji dinapoia bărbii sale extravagante.

— Păi, nenică, dă-mi apartamentul cel mai bun pe care-l ai.

— Este rezervat. De fapt toate camerele noastre sunt rezervate. Poate că ar trebui să încercaţi în alt stabiliment.

Îi privi pe cei doi bodyguarzi şi dădu să ridice mâna.

— Nu, mersi, nenică. Asta-i singurul de cinci stele din oraş.

Înainte ca recepţionerul să-l fi putut opri, Ozzie se întinse peste tejghea şi-şi apăsă degetul mare de i-padul de pe matricea de credit a hotelului.

— Ascultă, prie… începu recepţionerul, apoi clipi iute când sistemul hotelului înregistră tatuajul bancar al lui Ozzie şi certificatul de identitate. Ah… Se clătină niţel şi privi cu mai multă atenţie: Ozzie? Adică vreau să spun, domnule Isaac. Bun-venit în Ledbetter!

Bodyguarzii încremeniră. Unul dintre ei izbuti să zâmbească.

— Ce-i cu apartamentul ăla? întrebă Ozzie.

— Greşeala îmi aparţine, domnule, apartamentul nostru de lux este disponibil. Vom fi onoraţi de şederea dumneavoastră la noi, domnule.

— Mă bucur s-o aud. În privinţa apartamentului… mă aştept ca voi să cazaţi aici o mulţime de persoane importante, persoane care nu vor ca tot ce fac ele s-apară în emisiunile de bârfe.

— Cred că ne veţi aprecia discreţia, domnule.

— Pân-aici e bine. Există vreun ascensor de serviciu până la apartament?

— Da, domnule.

— Şi mai bine. Ascultă cu atenţie. Într-un automobil parcat în faţa unei uşi din spate a hotelului vostru se află un extraterestru foarte mare. Vreau să intre în lift şi să suie în apartament fără gălăgie şi fără să fie văzut de nimeni. Nu vreau ca mâine dimineaţă să mă uit pe fereastră şi s-o văd pe Alessandra Baron sau alt barosan din media făcând de strajă lângă hotel.

Transferă un bacşiş foarte mare în contul general al personalului Ledbetter.

— Suntem chit în privinţa asta?

Sprâncenele recepţionerului se ridicară o fracţiune.

— Voi face cât se poate de clară solicitarea dumneavoastră întregului personal.

— Bine gândit. Mai departe, aveţi un meniu decent de room-service?

— Absolut, domnule. Restaurantul nostru are cel mai bun

meniu din oraş. Doriţi să-l consultaţi acum?

— Nu, trimiteţi mâncarea în apartament.

— Da, domnule. Ăăă… ce feluri doriţi?

— Pe toate.

— Pe toate?

— Da şi ca să fiu absolut sigur, notează: şi douăzeci şi cinci de salate.

— Imediat, domnule.

* * *

Baia de lângă dormitorul principal al apartamentului avea un bazin circular afundat din marmură, în care puteau încăpea mai multe persoane. Nu totuşi îndeajuns de mare pentru Tochee. Extraterestrul zăcea alături pe un pat din prosoape şi-şi turna pe el apa caldă şi înspumată. Manipulatoarele lui cărnoase ţineau doi dintre cei mai mari piepteni care puteau fi găsiţi în Eansor pe care-i trecea prin ferigile colorate, smulgând din ele fragmente de frunze uscate, pietricele, noroi uscat, fire de iarbă şi toate celelalte gunoaie pe care le adunase în apendicele lui penate în timpul deplasării între planete.

Orion, care purta doar un prosop galben-canar uriaş în jurul mijlocului, îi dădea ocol cu un furtun, spălând spuma pe care Ozzie i-o frecase pe piele după ce-l pieptănase.

— Pe planeta mea nu avem „şampon“, le spuse Tochee.

Câteva dintre ferigile curăţate se legănau la cea mai mică mişcare. Pe măsură ce apa se usca, deveneau spectaculos de moi şi vibratorii.

— Aş deveni foarte important dacă aş introduce aşa ceva.

— În viaţă, lucrurile mici sunt cele mai importante, filozofă Ozzie.

Ca şi Orion, purta un prosop mare şi nimic altceva. Probabil că avea să mai facă un duş după ce terminau cu şedinţa de înfrumuseţare a lui Tochee. *Trei într-o singură zi!* Apa care se scursese la canal în urma primului duş fusese *înfiorătoare.*

Mâncaseră după prima baie zdravănă cu săpun adevărat. Toţi trei se plimbaseră în lungul măsuţelor rulante ticsite cu mâncărurile cele mai bune din restaurant. Ozzie înfulecase pe nerăsuflate friptura perfect gătită în sânge, în stil franţuzesc. Gustase din peşte, vânat, rizoto, pui cu sos dulce şi pui cu sos

acrişor, feluri thailandeze condimentate, paste. Cartofi prăjiţi! Un munte întreg. Bere; băuse de parcă o primise direct de pe Olimp.

Tochee se limitase la felurile vegetariene. Ozzie nu putea înţelege cum cineva, extraterestru sau nu, putea mânca două boluri pline cu batoane de morcovi cruzi care erau meniţi pentru sosuri. Salatele fuseseră de asemenea o idee bună; Tochee mâncase jumătate din ele.

Orion şi Tochee încercaseră îngheţata pentru prima dată în viaţa lor. Terminaseră tot ce exista pe măsuţele rulante şi mai comandaseră. Ozzie se ocupase de absolut toate budincile, luând câte o lingură din fiecare.

După ospăţul pantagruelic, intrase personalul unui magazin de haine din oraş, cu valize imense conţinând ultimele haine la modă. Ozzie şi Orion avuseseră nevoie de o oră ca să-şi aleagă garderoba. Salonul de coafură al hotelului aranjă barba lui Ozzie şi-i făcu o manichiură adecvată. Nu-i lăsă să-i tundă prea mult din părul afro, deoarece îi plăcea să-l poarte în stilul acela exploziv. Orion căpătă un tratament similar, care luă sfârşit când Ozzie o salvă politicos pe biata fată care se ocupa de coafura băiatului.

— Îţi curgeau balele, îi spuse lui Orion când fata plecase.

— Era frumoasă, protestă el. Şi realmente prietenoasă.

— Era cu şaizeci de ani mai bătrână ca tine. Crede-mă ce-ţi spun, reîntinerirea este uşor de văzut, dacă ştii ce cauţi; purta atât de mult machiaj fiindcă de fapt nu-i foarte frumoasă şi era politicoasă profesional, nu prietenoasă.

— Cred că de fapt eşti gelos.

Ozzie contramandă prompt masajul pe care-l comandase pentru amândoi.

Ferchezuirea lui Tochee dură nouăzeci de minute întregi, dar, Ozzie trebui să recunoască, fusese timp utilizat cu folos. După ce terminară să-i usuce ferigile penate cu foehnuri, prietenul lor arăta magnific. Mai scămos decât îl văzuseră vreodată, însă minunat de colorat.

— O întreagă trupă de balerine din Las Vegas cu costume din pene, declară Ozzie.

— Acum ieşim în oraş? întrebă Orion.

Îmbrăcase o cămaşă neagră semiorganică, peste care avea o jachetă alb şi stacojiu; pantalonii erau îndeajuns de verzi pentru a răni ochii oricui. Potrivit spuselor vânzătorului, era o combinaţie

la modă pentru cei sub douăzeci de ani. Ozzie se simţea bătrân numai uitându-se la băiat; era imposibil să intre în vreun bar cu cineva îmbrăcat în felul acela.

— Îmi pare rău, dar nu-n seara asta. Ţi-am spus că am de recuperat chestii serioase pe partea de informaţie.

Hotelul, ba chiar Bilma însăşi nu era decât un interludiu înainte de a reveni la asteroidul lui şi a analiza ce să facă în continuare.

— Mâine atunci... făcu Orion pe un ton plângăreţ. Da ai promis pentru mâine! Nu-i corect că ne-ntoarcem şi eu trebuie să stau în casă tot timpul. Vreau să cunosc nişte fete.

— Bine, mâine, aprobă Ozzie dispus la orice pentru a scăpa de el.

— Şi-atunci ce fac în seara asta? întrebă băiatul.

Afară se întunecase deja, iar luminile ce înconjurau hotelul străluceau verzi şi roşii prin ferestre.

— Accesează ceva. O să-ţi arăt cum să faci. Şi poate că lui Tochee îi va plăcea să vadă câte ceva din Commonwealth.

Îi împinse în salonul principal al apartamentului şi-i accesă matricea de management. Portalul holografic mare se aprinse cu un meniu uriaş de categorii din unisferă. Ozzie încărcă grăbit restricţiile care aveau să-l oprească pe băiat să vizioneze porno toată noaptea – gândindu-se la binele lui Tochee, evident – şi comută matricea pe funcţia de activare vocală. Introduse o rutină de traducere directă pentru Tochee şi-i lăsă acolo.

* * *

Vehiculele Păzitorilor aproape că ajunseseră pe fundul golfului adânc în care era situat Shackleton, când legătura pe bandă îngustă a lui Adam cu trenul se întrerupse. Îi ceru lui Rosamund să trimită sonda înapoi, pentru a inspecta poarta. Chiar pe când micuţul bot viră brusc prin cerul roşu şi senin al lui Half Way, bărbatul era sigur ce va găsi. Vic avusese dreptate. Judecând după liniştea din maşina blindată şi după felul în care toţi păstrau tăcerea pe banda generală, el nu era singurul care gândea aşa.

Imaginea din vederea virtuală îi arăta inelul simplu de echipamente care ancora capătul Half Way al găurii-de-vierme. Pentru un moment fu iluminat de una din străfulgerările alb-albastre intense de pe cer şi licărul acela dezvălui maşinăriile

interconectate din interiorul arcadei. Gaura-de-vierme nu se mai zărea.

— Bun, comentă Morton, aş zice că întoarcerea va fi niţel cam dificilă acum.

— În Shackleton există avioane, rosti Adam menţinând un aer pozitiv.

Nu dorea ca toţi să intre în panică. Nu încă, oricum. Dacă începeau să se gândească la cât de izolaţi erau, aveau să se piardă extrem de rapid. El unul nu se putea gândi decât la unica gaură-de-vierme care rămăsese pe planeta aceasta uitată de Dumnezeu şi la faptul că Starflyer va ajunge primul la ea. Trebuia să admită că, din punctul de vedere al capcanelor, aceasta era superbă. Starflyer nu trebuia decât să ajungă la gaura-de-vierme şi să-i detoneze generatorul după ce trecea, lăsându-i naufragiaţi pe o planetă lipsită de orice legături cu exteriorul, într-un mediu care avea să-i ucidă lent. Şi cine ar fi venit să-i mai caute? Poate Sheldon. Posibil.

E-majordomul lui Adam îl anunţă că Bradley îl apela pe un canal privat.

— Nu-i bine. Ai examinat vreodată scenariul ăsta?

— Stig şi cu mine am analizat ce s-ar întâmpla dacă Starflyer va detona generatorul găurii-de-vierme din Port Evergreen după ce va ajunge pe planetă. Asta a fost acum un an. Am considerat că pe Far Away ar exista destule resurse pentru ca răzbunarea planetei să fie încheiată de clanuri înseşi. Asta însă presupunea ca ele să aibă deja datele de pe Marte şi ca noi să fi adus acolo mai multe echipamente. Divizia de inspecţie a mărfurilor de pe Far Away ne-a dejucat planurile respective şi de altfel acesta este unul dintre motivele pentru care am optat pentru scenariul spargerii blocadei.

— Dar ne aşteptam s-o facem înainte de revenirea lui Starflyer, zise Bradley.

— Exact. După care atacul Dysonilor ne-a băgat alt băţ în roate. Şi în tot cazul eu unul n-am anticipat aşa ceva.

— Prin urmare, care ne sunt opţiunile?

— Există una singură: să ajungem la Port Evergreen înaintea lui Starflyer.

— Putem face asta?

— Chiar dacă nu ne-ar fi sabotat planurile, tot are un avantaj de treizeci de minute înaintea noastră. Nu avem aeroboţi. Nici

măcar rachete aer-aer.

— Am înţeles, zise Bradley. Există vreo modalitate prin care i-am putea apela pe cei din faţă, ca să inversăm capcana asta şi să cadă chiar Starflyer în ea? Să-i trecem pe războinicii clanurilor prin gaura-de-vierme din capătul celălalt şi să asigurăm controlul asupra lui Port Evergreen înainte ca Starflyer să sosească? În felul acela va fi prins între noi.

— Avioanele nu dispun decât de radiouri pe unde scurte, în cazul unor urgenţe. Aici nu există sateliţi, ci doar un cablu submarin de fibră optică între Shackleton şi Port Evergreen, care leagă Far Away de unisferă.

— Atunci să rămână cineva în urmă şi când începe următorul ciclu să-i expedieze un mesaj lui Stig.

— De mai multe zile Institutul blochează toate comunicaţiile.

— În cazul acesta nu avem de ales decât să zburăm şi să sperăm că Stig ne poate ajuta cumva.

— Fără să ştie ce se-ntâmplă?

— Nu-i prost. Va şti că Starflyer se întoarce şi că noi am pornit de asemenea la drum.

— Sper să ai dreptate.

Vehiculele ajunseră pe pragul de stâncă pe care barăcile presurizate şi hangarele vaste se ridicau la o sută de metri deasupra oceanului. Uşile a două hangare erau deschise şi fulgerările regulate dinspre steaua dublă a planetei le dezvăluiau interioarele cavernoase goale. Când sonda efectuase zborul anterior, senzorii ei activi arătaseră că în toate celelalte şapte hangare existau Carbon Goose.

— Vehiculele noastre ar încăpea în unul, anunţă Adam.

— Nu vreau să intervin, spuse Bradley, dar nu-i cam riscant să punem totul într-un singur aparat de zbor?

— Sunt pregătit să rulez o verificare a avioanelor, replică Adam. Ne-am gândit la posibilitatea unui sabotaj din partea agenţilor Starflyer şi de aceea am adus senzorboţi de clasă criminalistă. Sunt destui ca să verifice trei avioane. Însă va trebui să decolăm cât mai repede. Dacă punem toţi senzorboţii să lucreze la un singur avion, vom iuţi procesul. De acum nu ne putem permite luxul a trei avioane.

— Scuză-mă. Este operaţiunea ta; pe restul drumului, voi încerca să-mi ţin gura-nchisă.

— Să nu faci asta. Pot şi eu comite greşeli. Dacă vezi vreuna

apropiindu-se, strigă tare şi apăsat.

Adam reveni pe canalul general:

— Kieran şi Ayub, misiune de decontaminare. Vreau un control amănunţit; nu ne trebuie surprize deasupra mijlocului oceanului.

Îi obligă pe toţi ceilalţi să aştepte în securitatea relativă a vehiculelor, în timp ce Kieran şi Ayub merseră la Carbon Goose din hangarul al cincilea, care fusese lăsat în mod de hibernare cu minimum de consum energetic. Un roi de senzorboţi de clasă criminalistă standard se târau peste roci împreună cu ei, semănând cu nişte omizi lungi cât braţul. Maşinăriile erau acoperite cu filamente din molecule inteligente şi semănau cu firele unei blăni moi. Ele ocoliră avionul uriaş, cercetând pietrele pentru orice urme ale unei vizite recente în hangar.

— Nimeni n-a fost pe-aici de mai bine de o săptămână, raportă Ayub. Perturbări termice zero. Nu există diseminări chimice reziduale.

Adam le dădu aprobarea să înceapă testarea avionului. Kieran sui în cockpit şi încărcă un lot de software-uri de diagnoză. Ayub superviză senzorboţii, care se târâră peste fuzelaj şi se strecurară prin ecluze. Pătrunseră în structură prin porturile de inspecţie şi grile, palpând cu filamentele lor toate carcasele componentelor, adulmecând aerul pentru orice urme infinitezimale de substanţe chimice şi efectuând scanări de rezonanţă ale structurii. Bărbatul introduse câte trei în fiecare turbină nucleară, astfel ca să se poată strecura pe lângă pale şi trece prin compresoare.

— Când începe ciclul găurii-de-vierme? întrebă Anna.

— Peste şase ore, răspunse Adam. Presupunând că Starflyer are un zbor standard poarta va rămâne deschisă aproximativ o oră şi jumătate după sosirea lui la Port Evergreen.

— Am avea timp, comentă Wilson. Dar va fi foarte, foarte strâns.

După douăzeci de minute, Ayub anunţă că în cala inferioară nu existau dispozitive detonatoare.

— Cât va dura verificarea asta? se încruntă Oscar.

— Atât cât va fi necesar, replică ferm Adam.

— Le oferim un avans prea mare, spuse Wilson. În ritmul ăsta, până ajungem noi acolo, nici vorbă ca Starflyer să mai lase poarta funcţionabilă în capătul celălalt. Dacă dorim să ne

păstrăm vreo şansă, trebuie să ne menţinem foarte aproape de el. Trebuie să rişti cu o scanare minimă.

Adam ştia că avea dreptate. Dacă Starflyer nu ar fi dorit realmente ca ei să-l urmărească, ar fi putut foarte uşor să fi distrus toate avioanele rămase la sol, înainte de a pleca mai departe. Prin urmare, fie că acestea fuseseră sabotate, fie că extraterestrul intenţiona pur şi simplu să distrugă generatorul de la Port Evergreen, prinzându-i pe oameni în capcană pe Half Way. *Mai simplu înseamnă întotdeauna mai eficient. Iar Starflyer trebuie să improvizeze şi el într-o oarecare măsură.*

— Bine, le spuse piloţilor. Suiţi-le.

Kieran şi Ayub deschiseră rampele calei principale din spatele lui Carbon Goose. Volvourile urcară primele. Când maşina blindată trecu pe sub aripa avionului, Adam văzu cum senzorboţii începură să cadă din efuzoarele turbinelor, flexionându-se inutili pe platforma de rocă, cu sofisticatele lor componente electronice afectate de radiaţiile micropilei. Rămase cu ochii mult timp asupra lor, văzându-i cum încetinesc şi finalmente devin inerţi. Pe o planetă duşmănoasă oamenilor era un semn rău când până şi maşinile special proiectate pentru a funcţiona aici se dovedeau letale pentru tehnologia Commonwealth standard.

* * *

Când intră în cockpit, Wilson continua să poarte costumul blindat. În conformitate cu restul avionului, acesta era un compartiment mare, cu scaune ce aduceau mai degrabă cu fotolii din piele pentru pasageri, decât cu locurile strâmte ale avioanelor de vânătoare USAF cu care fusese el nevoit să se mulţumească în prima sa viaţă. Parbrizul era un geam transparent curbat, înalt de doi metri, care oferea vedere panoramică peste botul bont. Kieran stătea în scaunul pilotului, de asemenea în costumul blindat; pe consola de comenzi erau întinse trei matrice de înaltă performanţă, cuplate la echipamentele electronice ale lui Carbon Goose prin cabluri groase de fibră optică.

— Ai găsit ceva? îl întrebă Wilson.

— Nu. Software-ul este neatins. Am încărcat nişte programe suplimentare de monitorizare pentru cazul în care ar exista ceva ascuns, totuşi n-au avut timpul necesar pentru a implanta nimic

sofisticat. Nu există urme termice ale altor persoane care să fi fost aici înaintea noastră. În opinia mea, dacă înseamnă ceva, avionul este curat.

Se ridică din scaun şi-şi scoase casca.

Wilson studie chipul tânăr care apăru de dedesubt. Păr scurt care încadra trăsăturile zvelte, ochi alerţi; zelos, dedicat, eficient. *Eu însumi*, *acum trei sute patruzeci de ani. Dumnezeule!*

— Când am fost în aviaţia militară, am învăţat să am întotdeauna încredere în echipa mea de mecanici. Bănuiesc că între timp nu s-a schimbat nimic.

Kieran îi surâse larg, realmente recunoscător.

— Mulţumesc.

— Bun, haide să vedem dacă-mi mai amintesc cum se zboară.

Începu să-şi scoată costumul blindat.

— Domnule amiral, mă bucur că eşti aici.

Apelativul îl surprinse pe Wilson. Cu treizeci de ore în urmă, Marina condusă de el îi vânase pe Păzitori de parcă ar fi fost un virus pandemic. Crezul tânărului era cu atât mai mişcător.

— Voi face tot ce pot, îi promise.

Oscar şi Anna ajunseră în cockpit, când Wilson îşi scotea cizmele costumului blindat. Purta doar un tricou alb şi şort, iar aerul din cockpit era aproape geros.

— Ia de-aici! zise Oscar şi-i aruncă o gentuţă. Valiza de călătorie standard a executivilor TSC. Vitală pentru supravieţuire în hotelurile şi la conferinţele din tot Commonwealth-ul.

— Nu-ţi bate joc, mormăi Wilson trăgând fermoarul genţii.

Găsi o jachetă îmblănită cu logoul TSC pe piept şi o îmbrăcă repede, înainte de a se aşeza în scaunul confortabil al pilotului.

— Oho, da’ pielea asta-i rece rău!

Puse mâinile pe i-padurile consolei şi examină meniurile ce i se derulară pe vederea virtuală după stabilirea interfeţei. Primul lucru pe care-l făcu fu să localizeze circuitele ambientale ale avionului şi să comute încălzirea la maximum.

Rutinele de activare erau simple şi fură rezolvate cu uşurinţă de matricele avionului. Comandă deschiderea uşilor hangarului, în timp ce turbinele îşi rulau verificările de dinaintea decolării. Prin parbrizul mare străluci lumină roşie. Un fulger puternic dinspre steaua binară îl făcu pe Wilson să clipească instinctiv şi să caute limitatorul optic care restricţiona lumina ce putea să pătrundă prin sticla rezistentă. Aceasta permitea trecerea

radiaţiilor obişnuite ale stelei de clasa M, dar fulgerele sosite de la materia aflată în cădere finală în perechea neutronică nu aveau să-l mai afecteze la fel de rău.

— Toţi sunt la bord şi în siguranţă, raportă Adam. Poţi, te rog, să activezi sistemul de încălzire?

— I-am dat deja drumul, zise Wilson. Va mai dura vreun minut.

Anna îşi scosese costumul blindat şi dârdâia de frig, în vreme ce scotea haine din geanta TSC.

— Vrei pe scaunul copilotului? o întrebă Wilson.

— Sigur că da, îi aruncă ea un surâs fugar şi intim.

— Ar trebui totuşi să decolăm înainte să sărbătoriţi intrarea în clubul amatorilor de sex la înălţime, comentă sec Oscar.

Wilson îi rânji larg.

— Asta-i comanda pe care mi-am dorit mereu s-o dau, le mărturisi când echipamentele electronice ale avionului confirmară că micropilele erau gata. Turbinele atomice – putere maximă!

Anna şi Oscar schimbară o privire şi bărbatul strânse din umeri.

Turbinele ambalară şi Wilson eliberă frânele roţilor. Carbon Goose rulă afară din hangar şi începu să coboare spre oceanul îngheţat.

* * *

— Frăţioare… mormăi Ozzie.

Accesa fişiere din asteroidul său şi vedea cum refugiaţii din Randtown se iveau împleticindu-se din gaura-de-vierme.

— S-a dus dracu’ şi cartieru-ăsta…

Trecuseră două ore de când privea tot ce se întâmplase în absenţa lui şi începea să regrete că nu părăsise Insula 2 în direcţia opusă.

Ultimul fişier de acasă i-l arătă pe Nigel hoinărind prin bungalow. Se derulă apoi proiecţia înregistrată a lui Ozzie şi Nigel înjură la sfârşit. Aflat în intimitatea călduroasă a apartamentului cu două niveluri din Ledbetter, răşchirat pe patul rotund uriaş cu saltea umplută cu gel, Ozzie rânji văzând expresia stupefiată a prietenului său. Bietul Nigel îi dezaprobase mereu stilul de viaţă, deciziile şi opţiunile. Ei doi formau o echipă atât de bună, tocmai

fiindcă aveau păreri contrarii.

Îşi goli paharul cu bourbon şi-i ceru fembotei să-l reumple, după care trecu la examinarea înregistrărilor de la cea mai recentă invazie.

— Frăţioare…

Dezastrul abătut de bombele-flamă şi distrugătorii cuantici asupra stelelor era terifiant. După aceea o armă distrusese Poarta Iadului, ceva ce Dinastia Sheldon crease independent de Marină, mai puternică decât un distrugător cuantic. În clipa de faţă, jumătate din unisferă specula şi bârfea despre posibilitatea ca Nigel să utilizeze aceeaşi ultra-armă împotriva lui Dyson Alfa – lovitura care ar fi trebuit să ducă la câştigarea războiului.

Cealaltă jumătate a unisferei era ocupată să discute despre evacuarea în viitor a populaţiei de pe planetele 47Secunde. Ozzie mai trase o duşcă atunci când Cabinetul de Război îşi făcu anunţul public.

— Băi nenorocitule, să nu mă bagi pe mine-n chestia asta! răcni el spre imaginea lui Nigel.

Faţa aşa-zisului său prieten se ridica uriaşă deasupra patului, proiectată de portalul de pe peretele opus. Acum era prost focalizată. Ozzie încercă să facă nişte calcule matematice, pentru a vedea dacă Nigel ştia despre ce pizda mă-sii vorbea, dar nu izbuti să formeze ecuaţiile. Îşi privi paharul, care era iarăşi gol.

— Adu sticla, îi ceru fembotei.

Mâini virtuale bâjbâiră prin vederea virtuală şi el ciocăni politicos pe iconul IC.

Cabinetul de Război dispăru, înlocuit de linii portocaliu şi turcoaz ce şerpuiau suprapunându-se şi întreţesându-se.

— Salut, Ozzie. Bine ai revenit.

— Mă bucur c-am revenit. Vorbesc cât se poate de serios. Nu-ţi dai seama ce minunată e hârtia igienică, până nu ţi-o smulge un univers insensibil. Cred că asta-i o caracteristică definitorie a civilizaţiei umane – capacitatea de a produce ceva decent cu care să te ştergi la cur. Crede-mă pe cuvânt, frunzele pădurii nu-s făcute pentru aşa ceva – te zgârie teribil şi asta-i problema. Dacă vrei poţi să-mi scrii asta şi pe piatra de mormânt.

— Am notat cu atenţie.

— Hei, hei, nu mă lua pe mine la ’şto! Ai de dat nişte explicaţii serioase.

Fembota rulă lângă pat şi îi întinse sticla de bourbon. Ozzie o

luă şi-i făcu cu ochiul.

— Te referi la evacuarea de urgenţă a lui Randtown, rosti IC.

— Ai pus degetu' pe rană, băiatu'.

— Ne-am îngăduit libertatea de a salva mii de vieţi omeneşti. Am presupus că, dat fiind circumstanţele, nu vei obiecta.

— Păi cum… cheltuiesc trilioane de dolari să-mi construiesc o casă care să-mi ofere intimitate absolută şi văd c-au fost bani irosiţi. Aruncaţi pe apa sâmbetei.

Camera se roti în jurul lui şi se pomeni cu membrele răschirate pe pat şi privind tavanul. Trase încă o duşcă de bourbon ca să compenseze.

— Acum va trebui să mă gândesc la altceva. Poate mă-ntorc la Citadela de Gheaţă… Nu! Ce pizda mă-sii tot vorbesc? Acolo era frig. Io nu-s o persoană căreia să-i placă frigu'. I-o chestie pe care-am învăţat-o despre mine.

— Prin urmare aventura ta a avut succes?

— Oho-ho, şi-ncă cum! Am aflat totu': cine-a ridicat barierele, de ce-a făcut-o şi de ce nu vrea să ne-ajute. Şi să-ţi mai zic o cioacă: am avut dreptate şi-n privinţa Silfenilor.

— Evoluează într-o stare adultă?

— Ah-ha! Ozzie agită un deget spre lenta furtună de sinusoide strălucitoare. Mă gândisem io că ţi-ar place să ştii asta. Dac-ai fi văzut unde trăiesc! Halo' de gaze e marfă rău de tot. Poate c-ar trebui să-ncerc să construiesc şi io unu'. Mi-ar plăcea tare mult să-i văd mecla lu' Nigel când l-aş anunţa.

— Cine a ridicat barierele?

— Dansatorul-în-nori zicea c-a fost o rasă numită Anomine. Da' asta a fost într-un vis. Aşa cred. Oricum, rasa aia nu mai există. Ba nu, stai, anulează; mai există da' nu mai e la fel. Cred că i-a depăşit în evoluţie pe Silfeni, cel puţin pe unii dintre ei. Toţi ceilalţi s-au întors acasă şi s-au înscris în Greenpeace.

Ozzie rânji leneş. Patul era minunat de moale şi el se simţea foarte obosit. Închise ochii.

— Să ştii că n-o să ne-ajute. Tu ai fi pe felie cu-asta. Nici tu n-ai dat cine ştie ce ajutor pe-aici, este? Decât s-o recrutezi pe puicuţa aia, Mellanie… Să dea dracii, e bună rău. Ştii dac-are vreun prieten?

Căscă. Aşteptă un răspuns.

— Haide, doar nu eşti şucărit pe mine, nu? Ţi-am zis şi io câteva adevăruri, ca-ntre prieteni. Trebuie să-nveţi să mai îngroşi

obrazu'.

Nu căpătă niciun răspuns. Lumina din încăpere se modifică.

— Domnule Isaacs?

— Hă?

Nu mai era IC. Ozzie deschise ochii. Liniile portocalii şi turcoaz dispăruseră. Se răsuci către sunetul noului glas, sau încercă s-o facă, deoarece patul i se opunea întruna. În raza vizuală apăru capul unui bărbat. Era răsturnat şi încruntat.

— Hei! exclamă Ozzie încântat. Nelson! A trecut ceva vreme, nenică. Cum merge?

— Mă bucur să văd că eşti sănătos.

— În viaţa mea n-am fost mai în formă.

— Aşa este. Nigel ar dori să schimbaţi două vorbe.

— Adu-l încoa'.

— Este mai uşor dacă te-am duce la el.

— Sigur că da. Stai să-mi găsesc pantofii.

Ozzie reuşi în cele din urmă să se mişte şi lunecă din pat, aterizând grămadă pe podea. Ceva durea. Probabil că-i aparţinea lui.

— Îi vezi pe-undeva? îl întrebă el derutat pe Nelson.

Nelson surâse inexpresiv şi făcu un semn. Ozzie fu ridicat în picioare de doi tineri puternici în costume gri de afaceri. Pe obraji aveau COtatuaje verzi şi roşii identice, seturi de linii lungi de un centimetru care semănau cu nişte perciuni din neon.

— Salut, băieţii! Încântat de cunoştinţă.

Ei îl purtară afară din dormitor. Orion se afla în salonul exterior, îmbrăcat în aceeaşi jachetă alb-stacojiu ultramodernă şi părând extrem de speriat. În salon se găseau mulţi oameni asemănători celor care-l purtau pe Ozzie; femei şi bărbaţi solizi, politicoşi şi complet lipsiţi de simţul umorului.

— Ozzie? rosti Orion.

Îşi muşcă uşor buza, privind cu teamă la Nelson.

— Stai cuminte, tăticu', totu-i sub control. Unde-i Tochee?

— Sunt aici, prietene Ozzie.

— Fă aşa cum zic ei.

Poziţia verticală nu era un lucru bun. Stomacului lui Ozzie nu-i plăcea. Vomită.

Îl transportară în liftul de serviciu. În afara hotelului aştepta un convoi de limuzine negre. Fu înghesuit în prima dintre ele. Drumul scurt se sfârşi cu purtarea lui spre un aparat de zbor

hipersonic, suficient de mare pentru ca Tochee să încapă în spate, de unde fusese demontată o duzină de scaune.

Nelson se aşeză în faţa lui Ozzie şi-i întinse o tabletă mare, roşie.

— Înghite-o.

— Ce-i asta?

— Ceva care să te-ajute.

— Nu-s bolnav.

Nişte degete îi strânseră nasul şi Ozzie deschise gura în mod reflex. Tableta fu îndesată înăuntru, urmată de apă. Ozzie pe jumătate înghiţi, pe jumătate se înecă.

— Băi, tată...

Nelson se lăsă pe spate.

— Fixaţi-i centurile. O s-aibă nevoie.

Zborul fu realmente oribil. Ozzie se cutremură violent în scaunul său, simţind cum îi arde pielea. Dorea cu disperare să vomite din nou, dar parcă stomacului său îi crescuse o membrană suplimentară pentru a împiedica asta. Arsura de aciditate din gât i se răspândise prin tot stomacul. Durerea de cap părea că-i străpunge craniul şi iese sub formă de sudoare.

Peste o oră dinţii încetară să-i mai clănţănească. Durerile şi disconfortul se diminuau, lăsându-i hainele îmbibate în transpiraţie rece.

— Urăsc în pizda mă-sii pastilele anti-beţie, mormăi el spre Nelson. Nu-s ceva natural. Uită-te şi tu la hainele astea.

Îşi ciupi dezgustat tricoul.

— Ţi-am adus bagajele, răspunse Nelson. Te poţi spăla şi schimba în tren. Asolizăm în cinci minute.

— Unde?

— La gara planetară.

— Marfă! Trebuie să fac pipi.

Nelson arătă cu un gest scurt coridorul dintre scaune.

Ozzie îşi descheie lent centurile şi se sculă nesigur. Orion stătea în scaunul din spatele lui.

— Tu eşti bine, gagiule?

Băiatul încuviinţă din cap.

— Cred că Tochee a fost neliniştit, dar i-am spus că nu vom păţi nimic. El nu-nţelege cât de important eşti.

— O să-ncerc să-i explic mai târziu.

— Ozzie, rosti încet băiatul, ea-i chiar drăguţă. Am vorbit

multe. O cheamă Lauren. A fost realmente interesată de potecile Silfene şi de locurile pe unde-am ajuns noi.

Ozzie se uită la membra echipei de securitate pe care Orion i-o arăta pe furiş.

— Ăăă, da... şi ea-i politicoasă în felul ucigaşilor în serie, fiindcă aia-i meseria ei. Nu-i cere să se mărite cu tine sau altceva.

— Bine, se strâmbă băiatul.

* * *

Hipersonicul coborî pe o pistă din spatele grupului de clădiri administrative ale gării. Nu exista nimeni prin jur care să-i vadă debarcând şi grăbindu-se către un expres maglev aerodinamic cu două vagoane.

— Numai noi? întrebă Ozzie, uitându-se prin vagonul din faţă care era pustiu.

Pe lungimea vagonului existau scaune sferice mari, iar în capătul îndepărtat vedea un bar.

— Doar voi, confirmă Nelson.

Ozzie îşi luă în toaletă una dintre valizele noi, pentru a se schimba. Încercarea lui de interfaţare cu unisfera fu sortită eşecului complet; inserţiile îi raportară că trenul era perfect ecranat.

Revenit în vagon, dădu o raită pe la bar şi-şi lună câteva sandvişuri, după aceea se aşeză lângă Orion şi Tochee. În vreme ce expresul gonea, jucă rolul ghidului turistic şi le arătă planetele pe care treceau. Prima fu Shayoni din 15Mari, care duse la Beijing, apoi urmă o cursă rapidă pe bucla transterrană spre New York, apoi către Augusta.

— Transportul vostru, comentă Tochee, este mult mai eficient decât metoda Silfenilor. Iar planetele voastre sunt foarte ordonate. Dezaprobaţi dezordinea?

— Nu ne judeca după ce-ai văzut până acum, îi spuse Ozzie.

La gara New Costa, trenul lor ieşi din zona principală şi trecu printr-o poartă izolată.

— Iar asta trebuie să fie Cressat, spuse Ozzie. N-am mai fost de mult pe-aici.

— De şaptezeci şi trei de ani, preciză Nelson când maglevul intră în gara Illanum.

Îi aşteptau alte limuzine negre.

— Încotro? întrebă Ozzie.

— La una dintre reşedinţele lui Nigel din apropierea oraşului.

— Mergem toţi?

— Da, toţi. Am pregătit camere corespunzătoare.

— Bine.

Ozzie privi cu suspiciune triajul mărfurilor din gară. Capacitatea acestuia crescuse cu un ordin de magnitudine de la ultima lui vizită.

„Reşedinţa” era o clădire imensă din piatră deschisă la culoare, în stilul conacelor măreţe din Europa secolului al XVIII-lea. Se afla la câţiva kilometri în afara oraşului şi era înconjurată de arbori impresionanţi şi oprimant de întunecaţi în amurgul ce se îndesea.

— O să fie bine, le spuse Ozzie tovarăşilor săi când intrară în holul mare de la intrare.

Expresia lui Orion se transforma într-o îmbufnare pe care bărbatul o recunoştea prea bine.

— Culcă-te şi discutăm dimineaţă.

Nelson îl conduse prin conac până la un cabinet ale cărui ferestre dădeau spre peluza din faţă. Afară se zărea o întindere verde şi virgină, abia vizibilă după apusul soarelui. Ozzie nu era sigur dacă şi-o reamintea, totuşi părea vag familiară. Detesta să nu aibă acces la unisferă la aşa scurt timp după ce se reconectase.

Nigel aştepta într-un fotoliu mare din piele.

— Mulţumesc, Nelson.

Nelson surâse scurt şi ieşi, închizând uşa. Inserţiile lui Ozzie îl anunţară că un e-sigiliu foarte puternic înconjurase odaia.

— Doar noi, da?

— Doar noi.

Nigel îi indică un fotoliu identic cu al său.

— N-ar trebui să duduie focu-n şemineu? rosti Ozzie, aşezându-se. Eventual c-un câine d-ăla mare şi lăţos tolănit în faţa lui.

— Ciobănesc irlandez.

— Şi cu noi doi făcându-ne de cap cu nişte coniacuri.

— Ai băut destul pe ziua de azi.

— Bine, Nige', ia zi acu’ ce-i cu operaţiunea asta de mare secret? Adresa mea din unisferă este deschisă. M-ai fi putut

apela.

— Prefer aşa. Puştiul cu care ai venit spune o poveste interesantă. Şi extraterestrul... nimeni n-a mai văzut până acum rasa asta. Comunicare prin semnale vizuale fotoluminescente în spectru ultraviolet. Xenobiologii vor fi în culmea încântării.

— Să ştii că Tochee-i un gagiu de-ncredere.

— Ai umblat aşadar pe potecile Silfenilor?

— Da, nenică. Este cea mai incredibilă reţea de găuri-de-vierme pe care ţi-o poţi închipui. Cred că-s inteligente în felul lor propriu. De asta nu le putem cartografia niciodată. Se deplasează permanent, deschizându-se şi închizându-se, ba chiar comută şi prin timp.

— Normal. Unul dintre proiectele noastre de cercetare vizează încorporarea rutinelor de control ale unei găuri-de-vierme într-o matrice de energii exotice autonomă.

— Grosolan, foarte grosolan prin comparaţie cu astea.

— Şi ce-ai găsit? Au echivalentul unei IC?

— Mda, cam aşa ceva. Are un căcălău de date, ca un fel de bibliotecă galactică. Ştiu cine-a pus barierele în jurul Perechii Dyson.

Nigel ascultă în tăcere, în vreme ce Ozzie îi povesti despre descoperirea Citadelei de Gheaţă şi a lui Tochee, despre istoria planetei-fantomă şi despre ajungerea finală în haloul de gaze.

— Deci Anominii ăştia nu ne vor ajuta? întrebă el.

— Nu, clătină din cap Ozzie. Îmi pare rău.

— În cazul ăsta au fost trei ani petrecuţi cu folos. Eşti fericit?

— Auzi, hai sictir!

— De ce ai ordonat cabinetului Dinastiei să oprească pe oricine ar examina mărfurile expediate spre Far Away?

— Hă?

Ozzie rânji strâmb. Nu era exact subiectul despre care se aşteptase să discute.

— Păi... ştii... vreau să zic că... era ceva oprimant. Eu nu-nghit deloc chestiile astea.

— Ozzie, vrei, te rog, să termini cu rolul ăsta de mâncător de rahat? Miza este prea mare. Dacă încă n-ai priceput, eu încerc să decid de partea cui eşti tu.

— „Parte“?

— Ozzie, eşti un agent Starflyer? întrebă încet Nigel şi în ochi îi străluciră lacrimi. La dracu’, ai idee cât de mult mă doare

simplul fapt că sunt nevoit să-ntreb asta?

— Ştiţi că Starflyer este real? izbucni Ozzie pe un ton la fel de uluit.

— Da, ştim că-i real, tocmai am aflat. Revin la întrebare – de ce ai aplicat restricţiile alea?

— Eu nu ştiam dacă era real.

— Dar ce te-a făcut măcar să suspectezi existenţa lui?

— Am întâlnit pe un gagiu, Bradley Johansson. Nenică, ce mai poveşti scotea din el! El susţinea că fusese de asemenea în haloul de gaze şi că Silfenii îi îndepărtaseră condiţionările făcute de Starflyer. Nu mai auzisem niciodată aşa ceva. Aproape că era logic. Şi-atunci m-am întrebat – da' dacă are dreptate? Înţelegi? Vreau să zic că universu-i mare, Nige', orice e posibil.

— Şi atunci ai riscat şi-ai mers pe mâna lui. A fost amuzant, este, Ozzie? Te-a distrat să fii în cealaltă tabără şi să râzi de Barosan.

— Nu-s chiar aşa meschin.

— Ba eşti. Nigel miji ochii: Când l-ai întâlnit?

— Dumnezeule, nu mai ştiu, acum vreun secol.

— Înainte sau după ce întemeiase Păzitorii?

— Cam pe-atunci, tocmai îşi pregătea acţiunile.

Nigel alipi vârfurile degetelor de la cele două mâini şi-l privi fix pe Ozzie. Brusc ochii i se holbară şocaţi.

— Doamne Dumnezeule, idiotule! Cretin *idiot!* Nu pot să cred!

— Ce? făcu Ozzie, îngrijorat de comportamentul prietenului său.

— Marele Jaf al Găurii-de-vierme…

— Ah… Ozzie nu se putu abţine să nu rânjească: Ăla…

— Tu l-ai ajutat! M-am întrebat mereu cum dracu' reuşiseră să intre în rutinele de supercalculator pe care le scriseserăm noi. Codurile de acces fuseseră încriptate de noi. Tu i le-ai dat, aşa-i?

— Mai mult chiar, rosti Ozzie răutăcios.

— Cât de mult?

— Am fost unul dintre ei.

— Unul dintre… *să-mi bag…* Ozzie, ai participat la Marele Jaf al Găurii-de-vierme?

— Da, nenică, a fost supermarfă!

— „Supermarfă"? Iisuse, Ozzie, ăla era cazul Paulei Myo. Dacă-l prindea pe Johansson? Citirea memoriei lui ar fi arătat participarea ta.

— A meritat. Habar n-ai cât m-a aţâţat să mă furişez prin muzeul ăla şi să le-arăt paznicilor degetul când câmpul de forţă s-a activat în jurul nostru. Dup-aia a fost parfum să intrăm în seiful Vegas. Să mor io, Nigel, nici noi n-avem atâta bănet. Erau stive-n până-n tavane, să-mi bag picioarele, ca-n comorile dragonilor.

— Cap de miel, banii ăia îi câştigă TSC-ul în mai puţin de o oră, iar *noi* deţineam oricum jumătate din Vegas! De ce nu i-ai dat lui Johansson pur şi simplu un credit deschis de transfer?

— Ştiam că n-o să-l aprobi. Nigel, noi am construit maşina aia cu propriile noastre mâini; ăla rămâne-n continuare momentul nostru de vârf, nu TSC-ul. Pe-atunci eram noi doi împotriva restului lumii. Generatorul ăla a fost construit cu dragoste, e parte din noi, e copilul sufletelor noastre. N-a fost corect să-l lăsăm să se holbeze la el grupurile de elevi, ca la un bâlci de monştri. I-am asigurat un cântec de lebădă care nu va fi uitat niciodată.

— Nu era în pericol de a fi privit excesiv de mult, doar asta-i temelia societăţii noastre.

Nigel oftă sonor şi invocă în gând destinul.

— De ce n-ai venit la mine să-mi spui despre Starflyer?

— M-ai fi ascultat şi m-ai fi luat în serios? Haide, haide. Nige', tu eşti Barosanu'. Mi-ai fi zis mie şi lui Johansson s-o ştergem de-acolo şi dup-aia mi-ai fi ţinut altă prelegere despre abuzul de iarbă.

Îi surâse cu bunătate prietenului său.

— De cât timp aţi ştiut că Starflyer este real, vreau să zic de când aţi acceptat că-i un spin autentic în coasta omenirii? Să-mi răspunzi cinstit!

— De mai multă vreme suspectasem că-n culise se întâmpla ceva straniu. Nu eram sigur dacă nu era vorba despre IC. Unul dintre agenţii ei era implicat.

— De cât timp? repetă Ozzie.

Nu intenţiona să-l lase pe Nigel să scape aşa uşor.

— De două zile.

— Binişor. De mai mult timp decât aş fi crezut că eşti în stare.

— Ce să zic – tu erai sigur! se răsti Nigel. Tu, care ai fost atât de convins, încât l-ai utilizat pe Johansson ca pe un pretext ca să te joci de-a superbandiţii pentru propria-ţi incitare. Ştii ceva? Fac pariu că-n secret ţi-a părut rău că Johansson n-a fost prins. De o

sută treizeci de ani aştepţi ca şi cascadoria asta să fie adăugată în catalogul legendelor despre Ozzie, este?

Ozzie afişă o expresie bosumflată, modelată după Orion în zilele lui cele mai proaste.

— A fost cu bătaie lungă, asta-i tot. Ţi-am spus: Johansson era convingător. Cineva trebuia să fi examinat totul mai îndeaproape. Şi nu-mi spune că n-ar fi trebuit să fac nimic. Ajunge să te uiţi afară şi să vezi în ce supercăcat suntem în clipa de faţă.

— Nu „suntem“, ci „am fost“.

— Poftim?!

— *Am fost* în căcat. Am izbutit să-i scot pe toţi de-acolo. De-acum nu va mai exista nici LuminăDimineaţăMunte, nici Starflyer.

Pe Ozzie îl iritase dintotdeauna stilul lui Nigel de a ţine o părticică ascunsă.

— Ce-ai făcut, Nige’?

— Trimit o navă spre Dyson Alfa şi o bombă nova se va ocupa o dată pentru totdeauna de LuminăDimineaţăMunte. Într-o săptămână totul se va rezolva.

— Bombă nova? Asta-i arma ta secretă? Nimeni din unisferă nu ştie. Ce pizda mă-sii este bomba nova?

— Are acelaşi principiu ca o bomba nucleară cu energie orientată, dar amplificată la un nivel pe care nu l-ai crede posibil. Echipa de dezvoltare a armamentului Dinastiei noastre a luat principiul energiei orientate şi l-a aplicat pe un distrugător cuantic. Foarte simplu – efectul de câmp al distrugătorului cuantic converteşte direct în energie orice materie din raza lui de acţiune, numai că energia aia este orientată acum pentru extinderea şi mai mare a efectului de câmp. Iar asta înseamnă *foarte multă* energie. Efectul de câmp creşte îndeajuns pentru a converti un procentaj măsurabil dintr-o stea, ceea ce înseamnă o explozie pe aceeaşi scară cu o nova. Pulverizează steaua şi orice planetă de pe orbita ei, aflată la mai puţin de o sută de unităţi astronomice. Radiaţiile vor fi letale pentru orice planetă locuibilă pe o rază de minimum treizeci de ani-lumină.

Ozzie se încruntă, penibil de curios în ciuda eticii lui liberale.

— Feedbackul e imposibil.

— Nu chiar. Trebuie să se menţină doar pentru o fracţiune de secundă. Conversia este aproape instantanee. Asta-i exact breşa

care ne trebuia.

— Nu!

Ozzie duse mâinile la tâmple, clătinând îndeajuns de tare din cap pentru ca părul să i se legene într-o parte şi alta. Înţelegerea celor ce urmau să se întâmple îi afecta corpul mai rău decât orice pastilă anti-beţie care-i fusese vârâtă cu de-a sila pe gât. Crezu realmente că va vomita.

— Nu, nu, Nigel, mă doare-n cur de felul cum se vor desfăşura practic lucrurile! Nenică, nu poţi să faci aşa ceva. Nu-l poţi ucide pe LuminăDimineaţăMunte! El este *chiar* Dysonii acum, este întreaga lor specie.

— Am discutat deja toate aspectele astea în Cabinetul de Război, între şefii Dinastiilor, în echipa St. Petersburg. Am examinat toate scenariile tactice şi toate opţiunile. Nu există nimic altceva ce să putem face. LuminăDimineaţăMunte încearcă să ne extermine, exact aşa cum a plănuit Starflyer. Poate că ar fi trebuit să încerci niţel mai tare să-mi atragi atenţia asupra lui Johansson, în loc să joci rolul anarhistului romantic. Fiindcă tu, Ozzie, n-ai fost niciodată aşa ceva, atât doar că ţi se potriveşte s-o pretinzi, ca să poţi regula mai des. Ar fi cazul să te trezeşti şi să revii la realitate; nu mai suntem studenţi de colegiu, am părăsit California acum trei secole şi jumătate. Ozzie, trebuie să creşti, eu am fost silit s-o fac – şi din cauza asta regulez mai des ca tine. De ce crezi c-am folosit numele tău în comunicatul Cabinetului de Război? Oamenii au încredere în tine, te plac. Dacă ai fi făcut gălăgie atunci când l-ai cunoscut pe Johansson, ei te-ar fi ascultat şi Heather ar fi făcut ţăndări corupţia lui Starflyer. Nu mă-nvinui pe mine şi nu mă numi aţâţător la război. Tu *ai ştiut* – să fiu al dracu'! – despre o ameninţare la adresa întregii rase omeneşti şi n-ai suflat niciun cuvânt, nimănui, în pizda mă-sii! Cine-ar trebui învinuit? Cine ne-a adus cu spatele la zid? Cine ne-a lipsit de opţiuni?

Ozzie se afundă în fotoliu, pe măsură ce glasul celuilalt sporea în intensitate. Nigel, adevăratul om de gheaţă calculat, îşi pierdea rareori cumpătul, dar în cazurile respective era mai bine să nu-l întrerupi – unii oameni fuseseră ruinaţi, sau chiar şi mai rău, deoarece comiseseră greşeala respectivă. În plus un gust neplăcut de vinovăţie se întindea prin creierul lui Ozzie ca o otravă cu acţiune rapidă.

— Este genocid, Nige', rosti el simplu şi încetişor. (Nu exista

niciun argument logic cu care ar fi putut veni, care ar fi putut stopa tirada.) Nu-i defel ceea ce suntem noi.

— Crezi că eu nu ştiu asta-n pizda mă-sii? zbieră Nigel. Am purtat aceleaşi tricouri ca tine şi am participat la aceleaşi marşuri! Am urât imperialismul industrial militar care conducea lumea pe-atunci. Şi-acum uită-te unde m-ai adus *tu!*

— Bine, ridică braţele Ozzie. Haide, linişteşte-te.

— Sunt liniştit, în pula mea. Dacă ar fi fost oricare altul, Ozzie – repet, *oricare altul* –, până acum ai fi fost şters din istorie. Nimeni n-ar fi întrebat ce s-a-ntâmplat cu tine, pentru că tu n-ai fi existat niciodată.

— Să ştii că eu am văzut-o petrecându-se, nenică, şopti Ozzie. Eu am mers pe una dintre planetele-fantomă. Le-am retrăit istoria, i-am simţit murind absolut pe toţi. Nu poţi lăsa să se întâmple aşa ceva. Pur şi simplu, nu poţi, te implor, Nige'! Uite, stau dracu-n genunchi în faţa ta. N-o face!

— Nu există altă cale.

— Întotdeauna există altă cale. Uite, Dansatorul-în-nori a spus că generatorul a fost doar dezactivat, nu distrus.

Nigel îi aruncă o privire surprinsă.

— Era o variantă a bombei-flamă. Noi credem c-a alterat structura cuantică a generatorului.

— Vezi? Generatoru-i tot acolo. Trebuie numai să-l reparăm şi să-l repunem în funcţiune.

— Ozzie! Nigel îşi privi cu disperare obosită prietenul. Te agăţi de speranţe deşarte. Nu-i felul tău.

— Trebuie să-ncercăm.

— Ozzie, gândeşte atent. Generatorul barierei este de mărimea unei planete şi noi dispunem de zile, poate doar de ore, înainte ca LuminăDimineaţăMunte să atace iarăşi Commonwealth-ul. Dacă va fi aşa, ne va ucide, va comite genocid asupra speciei umane. Asta poţi să-nţelegi?

— Lasă-mă să-ncerc, îl imploră Ozzie. Trimiţi o navă, aşa-i, cea cu bomba-nova?

— Da. Avem ceva nou, Ozzie, şi propulsia asta este cu totul diferită. Nu utilizează nimic din vechea noastră tehnologie gaură-de-vierme, ci sare de-a dreptul în hiperspaţiu. LuminăDimineaţăMunte n-o poate detecta.

— Perfect! Lasă-mă să merg în ea. Mă pot uita la generator. Ştii bine că dacă există cineva care să-i poată da de cap, eu sunt

ăla.

— Ozzie…

— LuminăDimineaţăMunte nu va şti că sunt acolo. Dacă începe un atac împotriva Commonwealth-ului, voi lansa cu mâna mea o bombă-nova în steaua lui. Dar trebuie să-ncercăm asta! Lasă-mă să merg, Nigel. Este o *şansă.* Te cunosc, o să te mustre de-a pururi conştiinţa, dacă nu-ncerci măcar să te gândeşti la posibilitatea asta.

— Ozzie, toţi fizicienii din Commonwealth au studiat datele despre generator pe care le-a adus *A doua şansă.* Nu ştim nici măcar ce sunt unele dintre învelişuri, cu atât mai puţin ce rol au. Şi-n tot cazul nu ştim cum să le construim. În niciun caz într-o săptămână. Haide, revino cu picioarele pe pământ.

— O pot face. Ştiu c-o pot face. Trebuie să existe o funcţie autoreparatoare, ceva care să poată corecta avariile. Da, da! Dansatorul-în-nori spunea că bariera ar trebui să dăinuie mai mult decât steaua însăşi. Dacă Starflyer ar fi putut distruge generatorul, ar fi făcut-o. Asta ne oferă o şansă.

— Nu mergi, Ozzie.

— Oferă-mi un singur motiv valid.

— N-am încredere-n tine.

Pentru o clipă Ozzie crezu că Nigel îl lovise; în tot cazul, pielea îi amorţise aşa cum se petrecea după o lovitură puternică. De asemenea, nu mai putea să audă nimic, aerul din salonul cel mare se transformase în melasă.

— Poftim?!

Glasul îi era un croncănit jalnic.

— Nu ştiu dacă eşti sau nu un agent Starflyer. Dacă Starflyer intenţionează să păstreze o lovitură decisivă împotriva noastră, atunci aşa ceva ar fi absolut perfect. De aceea îţi repet: nu vei merge cu două dintre armele noastre cele mai secrete în sistemul stelar al lui LuminăDimineaţăMunte. Ele sunt singurele garanţii pe care le avem pentru supravieţuirea speciei.

— Nu sunt un agent Starflyer, spuse jalnic Ozzie. Doar nu poţi să crezi cu adevărat aşa ceva.

— Eşti fie un prieten al lui Johansson, aşa cum ai spus, fie un agent Starflyer. Astea sunt singurele motive pentru a stopa inspectarea mărfurilor către Far Away. În momentul de faţă Johansson se află în drum spre Far Away şi nu poate fi contactat, aşa că nu-ţi pot confirma versiunea, cu excepţia unei citiri de

memorie. Nu vreau să fac asta, chiar dacă am avea timp – pe care nu-l avem. Aşa că deocamdată voi proceda aşa cum ar proceda orice prieten bun: te voi ţine-n carantină. Când se va întoarce Johansson, va putea să voteze pentru tine. Îmi pare rău, Ozzie, dar am aflat pe pielea noastră cât de adânc a penetrat Starflyer în societatea Commonwealth-ului. Parţial, chiar eu sunt de blamat pentru asta. L-am lăsat pe blestematul ăla de Alster să mă păcălească, iar asta va necesita din partea mea nişte turnare foarte serioasă de ţărână în cap. Şi amândoi ştim cât de greu va fi.

— Tu chiar vorbeşti serios, nu-i aşa, Nigel? N-o să mă laşi să plec.

— Nu pot. Dacă situaţia ar fi fost invers, tu ai fi procedat la fel.

— Nige', ascultă-mă! Asta-i singura ocazie pe care o avem de-a ne mântui sufletele. Nu putem comite genocid.

— Trebuie s-o facem.

— Vrei atunci măcar să-i spui căpitanului navei să survoleze generatorul?

— Sigur că da, Ozzie. O s-o facem.

Ozzie cunoştea tonul acela, Nigel îl lua peste picior.

— Ticălosule!

— Tu şi prietenii tăi, rosti Nigel ridicându-se, veţi locui aici până se rezolvă situaţia. Nu-ţi pot oferi acces la unisferă, însă poţi cere orice altceva.

Ozzie *aproape* că-i spuse în ce loc îşi putea băga ospitalitatea aceea.

— Toate datele despre generator. O să mă uit la ele, deşi nu plec.

— Mi se pare corect.

— Şi dacă descopăr vreun mod de a-l repara…

— O să m-aplec şi-mi poţi trage un şut în cur de să mă trimiţi pe orbită.

— Să ştii c-aşa o să fac. Ah, încă ceva, Nigel, vrei, te rog, să-i faci rost băiatului de o fată? Una drăguţă, nu la a cincea viaţă.

Nigel îi aruncă o privire iritată.

— Ce naiba, semăn eu a peşte?

Ozzie zâmbi.

— Toată chestia asta va dura numai o săptămână, continuă Nigel. Poate s-aştepte.

— Haide, nenică, pân-atunci am putea s-o mierlim cu toţii.

Puştiul nu s-a culcat niciodată c-o fată. Acum tu-l arunci în închisoare. De-acord, e de cinci stele, da’ tot închisoare rămâne. Dă-i şi lui o şansă.

— Ozzie…

— Dacă nu poţi închiria o prostituată, trimite una dintre nevestele tale. Şi-aşa toate sunt cam de vârsta lui.

— Nu mă poţi enerva şi-n felul ăsta să mă împingi s-o fac.

— Atunci fă-o naibii, pur şi simplu, dă şi tu dovadă de omenie! Plătesc eu tariful, dacă asta te-ngrijorează aşa mult.

— Termină!

Nigel ieşi pe uşă, schiţând un salut aproape imperceptibil din mână.

— Să te fut şi eu pe tine! răcni Ozzie în urma lui.

* * *

După opt ore de zbor spre Port Evergreen, pasagerii din Carbon Goose începuseră să se relaxeze finalmente. În rândul lor se generalizase acum opinia că era posibil să ajungă totuşi la generatorul găurii-de-vierme. Vântul din spate se înteţise când traversau oceanul şi Wilson anunţase că mai aveau de zburat cel mult o oră şi un sfert.

Paula nu era nici pe departe la fel de optimistă precum ceilalţi. Lui Starflyer îi era suficient un avans de cinci minute prin gaura-de-vierme. Cu excepţia a două ore de somn reconfortant, ea petrecuse timpul cu examinarea planurilor de supravieţuire în cazuri extreme. În sistemele electronice ale avionului fuseseră încărcate multe scenarii, majoritatea asociate unor amerizări forţate în ocean. Întrucât fiecare Carbon Goose avea raţii alimentare pentru cazuri excepţionale şi deoarece în Shackleton şi Port Evergreen existau numeroase depozite, Investigatoarea estimase că dispuneau de suficientă mâncare pentru şaptesprezece până la douăzeci de luni. Ar fi trebuit să se întoarcă la Shackleton unde se aflau celelalte avioane, dar nu s-ar fi confruntat cu pieirea instantanee. Energia şi căldura erau desigur uşor de obţinut; micropilele le puteau furniza electricitate timp de decenii.

Traversă puntea superioară a pasagerilor, în care se instalaseră toţi. Păzitorii o priveau cu suspiciune şi ostilitate, însă asta n-o deranja câtuşi de puţin; animozitatea deschisă era un

tovarăş aproape constant în meseria ei. Ghearele Pisicii o ignorară pur şi simplu, iar cei trei membri rămaşi din echipa Paris îi zâmbiră cald. Treptele din spatele cabinei o coborâră pe puntea următoare, care avea luminile mult diminuate. Prin ferestruicile circulare femeia putea distinge orizontul sub forma unei linii trandafirii şi înceţoşate ce separa oceanul negru de cerul înstelat. Fulgerele dinspre steaua neutronică trimiteau peste apă licăriri vaste, albastru-livid, ce-i lăsau pe retine imagini remanente purpurii. Se menţineau cu puţin înaintea zorilor, care aveau să-i ajungă din urmă la douăzeci de minute după sosirea în Port Evergreen.

Alte patru scări şi două sasuri presurizate o aduseră în cala inferioară de mărfuri, unde se găseau toate vehiculele lor. Aici zgomotul turbinelor era cel mai puternic, caşi cum un motor cu combustie ar fi operat undeva în preajmă. În ciuda faptului că Wilson deschisese căldura la maximum, în compartimentul mare era foarte frig. Paula ridică fermoarul jachetei în culori lavandă şi negru, căptuşită cu blană de oaie, care fusese în geanta de voiaj a executivilor TSC şi se îndreptă către centrul calei, unde se instalase Qatux. Oamenii izbutiseră să găsească şase radiatoare, care înconjurau extraterestrul uriaş, suflând aer cald peste pielea lui cenuşiu-închis.

Nimeni nu ştia nimic despre fiziologia Raielilor, aşa că Paula nu putea spune dacă ocazionalele lui tremurături erau similare reacţiei pe care oamenii o aveau faţă de frig sau o manifestare a problemei lui de dependenţă. Două tentacule mici vibrară la apropierea ei.

— Paula, te întâmpin cu cea mai mare plăcere, suspină el răguşit.

— Mulţumesc.

Tiger Pansy stătea pe o ladă lângă Qatux, purtând peste fustă şi bluză întregul conţinut a două genţi de voiaj. Îşi abandonase până la urmă pantofii cu toc în schimbul unor cizme, deasupra cărora trăsese papuci de călătorie îmblăniţi. Părea că suferă totuşi teribil din cauza frigului şi ţinea o cană cu supă de tomate între mâinile înmănuşate.

Adam şi Bradley şedeau în apropiere pe nişte lăzi. Expresia lor rămase neutră când femeia se aşeză pe colţul lăzii pe care stătea Tiger Pansy. Dintr-un motiv necunoscut, Bradley nu apelase niciodată la reprofilare sau modificare genetică; el continua să-şi

menţină o vârstă între treizeci şi patruzeci de ani, deşi Investigatoarea nu reuşise niciodată să descopere ce clinica de reîntinerire folosise. Era un bărbat înalt, mai ales în comparaţie cu ea, cu păr blond aproape argintiu contrastând cu ochii incredibil de negri. Trăsăturile lui chipeşe se ridicară într-un surâs de salut, deloc triumfător, ci doar politicos. Era realmente încântat s-o aibă alături de ei, cu toate că Paula nu avea să uite şi nici să ierte circumstanţele ce o aduseseră aici.

Adam diferea substanţial de fondatorul Păzitorilor; era mult mai bondoc decât statura atletică şi zveltă a lui Bradley şi avea musculatură suplimentară faţă de ultima lui imagine pe care o avuseseră confirmată de pe Velaines. Cei mai mulţi membri ai biroului Paris ar fi trecut pe lângă el fără să-l fi recunoscut, însă Paula îi putea identifica faţa oriunde, indiferent ce reprofilare ar fi căpătat. După atâtea schimbări, reprofilărilor sale le fuseseră impuse restricţii severe, iar acest nou chip rotund, care făcea aluzie la tinereţea dinaintea vârstei mijlocii, era un avertisment sever la adresa abuzului de reprofilare celulară economică ieftină şi auto-aplicată. Obrajii şi bărbia îi păreau tăbăcite şi afectate de o formă uşoară de eczemă. Gulerul hainei semiorganice îi era presărat cu smocuri de păr închis la culoare, ca la victimele bolilor de radiaţie.

— Probabil că bărbieritul este dureros, comentă femeia.

Cu un gest reflex, Adam ridică mâna către faţă.

— Există creme speciale, mulţumesc pentru grijă. Tu însăţi nu arăţi prea grozav. Suferi de rău de călătorie, Investigatoareo?

— De oboseală pur şi simplu.

— Vă rog, imploră Bradley.

— Evaluam rezervele de hrană în eventualitatea în care am rămâne împotmoliţi aici, spuse Paula. O vreme n-ar trebui să avem probleme, dar am venit să întreb ce mănâncă Qatux.

Cele cinci tije oculare ale Raielului se rotiră la unison şi se focalizară asupra ei.

— Grija ta este mişcătoare, Paula. Nu trebuie să te alarmezi, voi putea digera mâncare omenească. Estimez că voi consuma zilnic cât cinci oameni adulţi. Nu însă şi curry. Nu concordă cu procesul meu digestiv.

— Nici cu-al meu, interveni piţigăiat Tiger Pansy.

— Te simţi bine? o întrebă Paula. Dacă vrei să dormi, te pot înlocui.

— E drăguţ din partea ta, da’ mă simt bine. Am moţăit vreo două ore aici.

— Intenţionezi să argumentezi cu domnul Elvin? se interesă Qatux. Sunteţi adversari de mulţi ani. Apreciez că asemenea înfruntări emoţionale ar fi extrem de stimulatoare.

— Nu caut ceartă cu lumânarea, anunţă Paula sec. Aceasta este o situaţie nouă, pentru amândoi.

Adam se uită spre Raiel.

— Duşmanul duşmanului meu este prietenul meu. Un vechi proverb al oamenilor.

— Puteţi realmente ignora cu atâta uşurinţă vechile dispute?

— Pune-le în context cu ameninţarea exterminării omenirii şi vei pricepe, zise Paula.

— Cumva e drăguţ, interveni Tiger Pansy. Adică, ştii, că toţi ne putem înţelege între noi.

— Mulţumesc, draga mea, spuse Qatux. A fost un sentiment de simpatie şi, cred eu, camaraderie, foarte impresionant.

— De-aia m-aleg io cu lovele grase, chicoti femeia.

Paula se întoarse către Bradley.

— Vestea bună este că dacă Starflyer închide într-adevăr gaura-de-vierme în urma lui, vom putea supravieţui.

— Poate că tu vei putea supravieţui, draga mea, dar pentru mine un astfel de eşec ar fi mai teribil decât moartea.

— Înţeleg. Aş dori acum să ştiu care îţi sunt planurile exacte? Poate că sunt în stare să ofer o mână de ajutor.

— Planurile… murmură Bradley trist. Am avut planuri măreţe, Investigatoareo. Cândva… În prezent situaţia a devenit oarecum fluidă. *Tot ce* putem face este să sperăm că prietenii noştri de pe Far Away găsesc vreun mod de a-l împiedica pe Starflyer să treacă prin gaura-de-vierme până ajungem la Port Evergreen. Aşa am mai putea reuşi să-l încolţim şi să-l ucidem. Ceruri visătoare, nu pot crede că s-a ajuns la asta!

Paula privi Volvourile ce se întrezăreau în umbrele din jur, cu părţile superioare aproape atingând plafonul calei.

— Ele ce transportă? În toţi anii aceştia ce ai adus pe Far Away?

— Nu te uita la mine, mârâi Adam. Eu sunt doar mercenarul care aranjează transporturile.

— Bradley? întrebă Paula.

— Am conceput un plan prin care să-i ofer planetei

posibilitatea de a se răzbuna. Implementarea lui necesită un volum mare de tehnologie sofisticată de câmpuri de forţă.

— În ce fel tehnologia câmpurilor de forţă îl poate ucide pe Starflyer? Îl prinzi în interiorul unuia?

— Ah, nu, răzbunarea planetei este concepută pentru a o distruge pe *Marie Celeste.* Intenţionam s-o declanşez când ştiam că Starflyer se afla pe punctul de a se întoarce pe Far Away. Lipsit de nava lui, extraterestrul va fi realmente naufragiat acolo. Nu poate reveni acasă şi nu poate reveni în Commonwealth, astfel că-l putem vâna şi omori.

— Dacă el va trece înaintea noastră prin gaura-de-vierme spre Far Away, Păzitorii vor mai putea declanşa planul acesta de răzbunare?

— Posibil, deşi fără echipamentele pe care le aduceam noi, planul va fi mai şubred decât aş fi preferat. Echipamentelor respective li se adaugă datele foarte importante pe care tu şi senatoarea Burnelli le-aţi recuperat de la Kazimir.

— Din câte am putut determina, erau simple informaţii meteo de pe Marte.

— Ai determinat corect, draga mea. Intenţionăm să canalizăm fenomenele meteo de pe Far Away către *Marie Celeste.* Pe lângă faptul că vor fi extrem de eficace împotriva navei, mi se pare potrivit să-i acordăm lui Far Away posibilitatea de a se răzbuna. Bomba-flamă lansată de *Marie Celeste* a fost cea care a dus la anihilarea cvasitotală a biosferei planetare.

— Fenomenele meteo? se încruntă Paula; nici chiar ea nu putea rezolva toate variabilele din puzzle-ul acela. Vei folosi climatul împotriva unei nave stelare?

— Da. Ştiai că Dinastia Halgarth deţine partea leului din vânzările de câmpuri de forţă în Commonwealth mulţumită sistemelor ce i-au fost oferite de Starflyer şi deghizate în cercetări ale Institutului?

— Da, ştiu că Halgarthii sunt liderii pieţei.

— A fost de fapt inevitabil. *Marie Celeste* a călătorit prin spaţiu cu viteză aproape relativistă vreme de sute de ani şi pentru a rezista într-un mediu atât de agresiv trebuia să aibă câmpuri de forţă superbe. Din cauza aceasta ne este foarte dificil s-o atacăm. Cu certitudine, ar fi impenetrabilă pentru bombele de fuziune, chiar dacă am accepta să le utilizăm pe Far Away. Este practic imposibil de obţinut genul de arme moderne şi

sofisticate îndeajuns de puternice pentru a străpunge câmpul de forţă al *Mariei Celeste.* Aşa ceva pur şi simplu nu există pe piaţa neagră. Producerea unor astfel de arme ar fi chiar şi mai dificilă. Commonwealth-ul are o reţea eficientă de monitorizare a sistemelor de producere duale, pe care până şi Adam ar avea greutăţi în a o ocoli.

— Cum vei utiliza atunci fenomenele meteo, dacă armele noastre cele mai bune sunt ineficiente?

— Generăm o superfurtună, pe care o direcţionăm după aceea cu mecanisme derivate din câmpurile de forţă. Far Away este binecuvântată cu un meteosistem aproape unic, pe de o parte din cauza mărimii sale, pe de altă parte din cauza reliefului. În fiecare noapte o furtună majoră se iniţiază deasupra Oceanului Hondu şi suflă peste Marea Triadă. Ea va deveni centrala noastră energetică; am creat un mecanism care s-o amplifice şi s-o direcţioneze asupra *Mariei Celeste.* Teoretic, ar trebui să precizez. Deocamdată nimeni n-a mai pus în practică o asemenea idee.

— Pe Marte există furtuni, rosti brusc Paula. Furtuni de amploare.

— Bravo, Investigatoareo! Marte este supusă unor furtuni planetare ce durează luni, uneori ani, şi în plus are gravitaţia redusă, ca Far Away, astfel că sunt planetele cele mai asemănătoare din Commonwealth. Datele pe care le-am colectat acolo vor fi de nepreţuit pentru rutinele noastre de control.

— Crezi cu adevărat că vei putea controla climatul?

— O definiţie mai bună ar fi amplificarea şi direcţionarea fenomenelor meteo. Şi, da, noi credem că este posibil; cel puţin pentru scurtă vreme, şi nu ne dorim mai mult.

— Va fi necesar un volum fenomenal de energie. Până şi eu îmi pot da seama de asta.

— Corect. Problema aceasta a fost soluţionată.

Paula ar fi dorit să atragă atenţia asupra punctelor slabe; i se părea o idee foarte bizară, în tot cazul nu una de care să depinzi pentru a atinge climaxul unei cruciade ce durase o sută treizeci de ani... însă nu ştia destule despre procedurile pe care le concepuse Johansson. Trebuia să-l creadă pe cuvânt.

— Presupunând că ai putea direcţiona o superfurtună, iar eu continui să fiu sceptică în această privinţă, cum poate ea afecta o navă stelară ale cărei câmpuri de forţă o pot proteja de arme

nucleare?

— Pierirea ei este chiar mărimea, rosti apăsat Bradley. Intenţionăm să iniţiem răzbunarea planetei în timp ce *Marie Celeste* este la sol, acolo unde-i cel mai vulnerabilă. Superfurtuna va fi îndeajuns de puternică pentru a o ridica şi azvârli spre distrugere. Iar frumuseţea constă în faptul că dacă îi sunt activate câmpurile de forţă, suprafaţa pe care o vor prezenta ele furtunii va fi chiar mai mare, în vreme ce masa totală nu se schimbă – şi atunci vânturilor le va fi cu atât mai uşor s-o ridice şi s-o zdrobească.

— Înţeleg logica, zise Paula, dar nu sunt convinsă de aplicabilitatea ei.

Johansson se gârbovi.

— Probabil că n-o vom şti niciodată.

— M-am gândit la sosirea noastră la Port Evergreen, spuse Investigatoarea. Mai aveţi sonde de recunoaştere?

— Câte două în fiecare vehicul blindat, răspunse Adam.

— Trebuie să-ncercăm să le lansăm când Port Evergreen intră în raza lor de acţiune.

Adam privi în lungul calei.

— Ar trebui să fie distractiv.

* * *

La o sută de kilometri de Port Evergreen, Wilson coborî Carbon Goose la un kilometru deasupra apei.

— Eşti gata? îl întrebă pe Adam care se afla în maşina blindată cea mai apropiată de rampa de încărcare din spatele avionului.

— Sistemele sunt activate. Sondele sunt gata de zbor.

— Fii gata: depresurizez!

Mâinile virtuale galben-verzui ale lui Wilson se plimbară peste simbolurile comenzilor.

— Niciun efect asupra stabilităţii, raportă Oscar de pe fotoliul copilotului.

— Ceva pe radar?

Îşi dezactivaseră propriul radar la apropierea de destinaţie. Dacă cele două avioane Carbon Goose luate de Starflyer îşi mai foloseau radarele, semnalele lor ar fi trebuit să fie detectabile.

— Nimic, spuse Oscar. Cred că avioanele lui Starflyer au

asolizat.

— La dracu', aproape c-aş dori să facem o baleiere, doar ca să aflu!

— Ăsta-i unicul nostru avantaj, zise Oscar. El nu ştie că venim.

— Nu-i cine ştie ce avantaj.

— Altul nu există, sublinie Anna.

— Bun, atunci să urmăm planul iniţial, încuviinţă Wilson.

Displayurile îi arăta că presiunea din cala inferioară o egalase pe cea din exterior.

— Deschide uşile calei, îi ceru lui Adam.

Toţi se încordară, aşteptând ca avionul gigantic să se cutremure. Nu se întâmplă nimic. Unicul mod prin care Wilson ştia că uşile se deschideau îl constituia displayul din vederea sa virtuală.

— Lansare! anunţa Adam. Una a pornit. Oho, ce mai picaj! Merge bine, matricea a redresat-o. Se stabilizează. Perfect, o lansez pe a doua.

Wilson închise uşile, apoi coborî Carbon Goose la trei sute de metri deasupra apei. Mai jos de atât nu cuteza să coboare în absenta unui radar cu care să verifice altitudinea reală fată de ocean. În felul acesta ar fi trebuit să se poată apropia mult de Port Evergreen înainte de a fi detectaţi.

Toţi cei de la bord accesară semnalul protejat al sondelor ce goneau în faţa lor. Infraroşiile arătau conturul vag al insulei de stâncă pe care se afla Port Evergreen. Pete mai strălucitoare, roz-somon, străluceau peste linia apei, cuibărite în scobitura adâncă din rocă.

— Sunt asolizate, anunţă Adam.

— Multă activitate acolo, comentă Morton. Văd mişcare.

— Cred că sunt vehicule, zise Paula. Căldura provine de la motoarele lor.

Rezoluţia imaginii crescu rapid, o dată cu apropierea sondelor. Ambele avioane Carbon Goose erau uşor de distins, imediat deasupra oceanului, cu turbinele sclipind ca nişte sori miniaturali. Ceva mai departe de apă, cele şase barăci şi clădirea lungă pentru cazare temporară înregistrau câteva grade peste temperatura ambientală, în vreme ce hangarul izolat se zărea numai pe scanarea granulată cu amplificare de lumină. Clădirea curbă a generatorului avea o nuanţă generală galben-maronie, cu o pâlpâire de lumină argintie înfiltrându-se prin ecranul baric.

Opt camioane mari se găseau pe sol chiar în faţa ei, cu motoarele cu ardere internă pornite. Sondele puteau distinge până şi vălătucii de monoxid de carbon ce ieşeau prin ţevile de eşapament. Trei camioane aveau trailere încălzite: cutii paralelipipedice lungi, protejate prin câmpuri de forţă.

— N-au trecut, rosti Adam uimit. Ce dracu-aşteaptă? Mai au doar patruzeci de minute până la încheierea ciclului găurii-de-vierme.

— Trebuie să fie mâna lui Stig, spuse Bradley. El i-a întârziat cumva.

Sondele ajunseseră suficient de aproape ca să-i vadă pe oamenii de pe sol. Cinci indivizi în costume presurizate erau chiar în faţa câmpului de forţă. Între ei şi camioane se desfăşura un trafic de semnale susţinut.

— Avem o şansă, zise Adam. Wilson, ţine avionul pe un curs circular de aşteptare. Echipa de intervenţie – fiţi pregătiţi!

Wilson fu convins că auzise ovaţii dinspre puntea superioară, când modifică cu două grade traiectoria lui Carbon Goose. Ar fi ovaţionat şi el. Alături, Oscar rânjea larg. Anna îi cuprinse umerii cu braţul şi-l sărută fericită.

O videocameră din cala inferioară îi arătă zece siluete în costume blindate care se îndreptau încet către uşile din spate ce se deschiseră din nou. Ghearele Pisicii şi echipa Paris purtau costume de acelaşi model, pe când cei patru Păzitori care li se alăturaseră aveau cele mai bune costume agresor disponibile pe piaţa neagră.

— Mai bine ei, decât eu, comentă Oscar. Ai accesat coborârea lui Gore Burnelli pe Park Avenue? Asasinul ăla era într-o stare jalnică, când a ajuns jos.

— Costumele Marinei vor face faţă, spuse Wilson. Îmi amintesc specificaţiile pe care le-am întocmit. Iar Adam nu şi-ar lăsa oamenii să participe, decât dacă ar fi perfect sigur.

— Ăsta-i glasul speranţei.

Wilson ridică avionul cu încă o sută cincizeci de metri. Faleza care înconjura insula vastă depăşea pe alocuri o sută de metri înălţime. El mai zburase în orb până atunci – *da, cum să nu, acum trei sute cincizeci de ani* – şi regula de aur era ca întotdeauna să-ţi acorzi suficient spaţiu de manevră în teritoriul inamic. Carbon Goose avea un sistem de navigaţie inerţială excelent, dar în niciun caz nu fusese proiectat pentru asemenea

cascadorii.

Stinse toate luminile din interior, inclusiv pe cele din cockpit.

— Un minut până la ţărm! anunţă el prin intercom.

Oscar înlătură limitatorul optic al parbrizului şi Wilson îşi comută inserţiile retinale la amplificare luminoasă maximă.

— Cred că văd stânca.

Iconuri roşii de avertizare apărură în secţiunea de funcţii navigaţionale a avionului.

— Nu-i place unde suntem, mormăi Oscar. Asta-nseamnă că nu sunt singurul.

Mâinile virtuale ale lui Wilson se deplasară pentru a dezactiva alertele. Eliminase trei dintre ele când radarul lui Carbon Goose intră în funcţiune.

— Rahat!

Imaginea de revenire a radarului baleie peste jumătate din vederea lui virtuală, împroşcând un tablou verde-purpuriu al oceanului şi falezei ce se apropia.

— Anna-nchide radaru’ ăla-n pizda mă-sii! Dacă-i nevoie, trage-n el!

Femeia avu nevoie de câteva secunde pentru a dezactiva radarul, apoi încărcă o serie de restricţii în programele de anticoliziune cu solul ce monitorizau zborul.

— Fir-ar al dracu’! izbucni Wilson când trecură peste rocile sfărâmate. Adam, ei ştiu că suntem aici, nenorocitu-ăla de autopilot a activat radarul! Îmi pare rău. Vrei s-abandonezi?

— Opţiunea nu-i validă, rosti Morton. Ţine avionu-n loc, Wilson, sărim!

Wilson apăsă mâinile cu putere pe consolă, de parcă presiunea exercitată de el pe i-puncte ar fi fost suficientă pentru a menţine avionul masiv pe curs.

— Au plecat, rosti Adam. Scoate-ne naibii de-aici!

Wilson viră Carbon Goose violent la tribord, readucându-l către ocean. Îndărătul lor, zece costume blindate picau cu maximum de viteză prin aerul îngheţat al nopţii.

* * *

Spiobotul micuţ care înainta lent şi nedetectat pe parapetul Zidului Pieţei fusese conceput pentru a semăna cu un gândac. Lucra cu alţi cinci spioboţi similari care-şi cumulau diversele

tipuri de senzori în reţea şi retransmiteau rezultatele şefului de grup cu aspect de şobolan; la rândul său, acesta expedia datele operatorului aflat la o distanţă sigură. Fuseseră construiţi de clanul Mesobel, care montase un corp din plastic pliabil în jurul unei matrice neurale asigurate de Barsoomieni. Mai bine de optzeci de spioboţi scanau Piaţa Primului Pas, asigurând o imagine rezonabil de detaliată a acţiunilor Institutului.

După-amiaza caldă trecea încetişor şi Păzitorii priveau şirul curb de Range Rover Cruisere oprite în faţa porţii. În Piaţa 3P nu existau alte vehicule. Câteva grupe de trupe din Institut stăteau la umbra tendelor întinse în lungul bazei zidului şi se autoserveau din tarabele abandonate. Imediat după ora paisprezece, poarta se deschise şi câmpul de forţă perlat deveni funebru când arătă noaptea de pe Half Way. Două persoane în costume presurizate trecură prin ea.

— Pe-acolo nu se mai mişcă nimeni, comentă Stig examinând imaginile.

El şi Olwen instalaseră un post de comandă temporar în teatrul Ballard, la trei kilometri est de Piaţa 3P. Îl aleseseră deoarece avea la ultimul nivel un restaurant cu pereţi din sticlă, care le oferea panorama excelentă a oraşului, deşi îl făcea pe Stig să se simtă expus. Bărbatul comuta între spioboţi şi observaţiile sale vizuale, uitându-se la dirijaboţii ce dădeau ocol oraşului aidoma unor rechini graşi şi nerăbdători.

În orice altă zi normală, cineva ar fi sesizat cele douăzeci şi două de forme întunecate care păstrau distanţa în vreme ce se roteau întruna într-un alai lent la o altitudine neobişnuit de joasă. Deocamdată nimeni nu apelase aerodromul ca să întrebe ce se întâmpla. Oamenii erau prea ocupaţi, fie să stea acasă, intimidaţi de patrulele de poliţie escortate de Range Rover Cruiserele Institutului, fie să provoace probleme pentru exact aceleaşi patrule. Pe străzile mai mari se strânseseră destui care aruncau sticle şi pietre de fiecare dată când zăreau o maşină de poliţie.

Institutului nu părea să-i pese prea mult, atâta timp cât nu apăreau protestatari pe ruta pe care o degajaseră din oraş spre Autostrada 1, iar atunci trupele lor interveneau brutal, fără nicio pretenţie de implicare a poliţiştilor. Era greu ca lunetiştii Păzitorilor să se infiltreze pe poziţii. Stig continua să încerce să strecoare trei echipe care să monteze încărcături explozive pe traseu. Ruta utilizată de Institut folosea podul Tangeat de pe râul

Belvoir şi acela era prioritatea lui principală pentru detonare. În acelaşi timp reprezenta în mod evident o problemă majoră şi pentru comandanţii trupelor Institutului; pe pod staţionau nouă Range Rover Cruisere, ale căror senzori scanau apa de dedesubt.

— Trebuie să fie-n ciclul ăsta, spuse Olwen. Altfel n-ar cheltui atâta efort.

— Da, încuviinţă Stig.

Privi iarăşi peste acoperişuri. Departe către sud alt dirijabot luneca lent deasupra Autostrăzii 1. Imaginea grafică roz-palid din vederea virtuală îi arăta că era unul dintre cei şase purtători de bombe.

— Trebuie să modific şablonul ăla. Institutul le va observa, dacă mai zboară aşa peste autostradă.

— Bine, zise Olwen.

Ştia că era de inutil să argumenteze când încordarea bărbatului îi producea determinarea aceea din glas.

Stig se aşeză la o masă şi-şi aprinse o ţigară. Trase câteva fumuri, după care începu să deschidă canale protejate spre dirijaboţi. În loc să mai descrie un cerc uriaş peste Armstrong City, el le împărţi în două grupuri, care se roteau unul în est şi celălalt în vest. Către nord era, desigur, marea. Dacă toţi s-ar fi îngrămădit acolo, ar fi fost cu certitudine sesizaţi şi interogaţi.

Avu nevoie de aproape două ore şi unsprezece ţigări ca să fie satisfăcut că toţi respectau noile şabloane de zbor. Vântul începuse să sufle dinspre Marea Nordului, ceea ce necesita un consum suplimentar al dirijaboţilor pentru a-şi menţine cursul. Lui Stig nu-i plăcea cum arătau norii care se strângeau la orizont; se întunecau constant. El cunoştea destul de bine climatul din Armstrong City pentru a şti că va începe să plouă.

După o oră, primele picături de apă răpăiau pe sticla verzuie a restaurantului. Cei doi Păzitori nu aprinseră luminile, deşi cerul se întunecă afară.

— Asta ar putea complica lucrurile, reflectă Stig. Apa îi îngreunează mult pe dirijaboţi; n-ar trebui să zboare la altitudine joasă pe timp de ploaie.

— Keely spune că pe Mantana Avenue a crescut mult traficul, anunţă Olwen.

Mâna virtuală a bărbatului extrase din grilă imagini de la spioboţi. Acestea îi ofereau vederea de la nivelul solului a unor roţi mari ce ridicau jerbe fine de apă de pe betonul sudat

enzimatic. Stig accesă o imagine retransmisă de un spiobot care suise într-un plop-arţar bătrân. Două camioane vuiră pe dedesubt, flancate de Range Rover Cruisere; erau urmate de alt camion mare MANN, al cărui trailer purta o capsulă lungă de aluminiu lucios care avea într-un capăt unităţi de climatizare cu aspect sofisticat. Convoiul era încheiat de alte Cruisere, cu turelele mitralierelor rotindu-se dintr-o parte în alta.

— De unde a apărut ăsta? întrebă Stig.

— Nu ştim, răspunse Keely. Probabil că staţiona prin apropiere, pe vreo proprietate comercială.

— Ce poate să fie? zise Olwen. O cabină de susţinere biotică pentru Starflyer?

— S-ar putea, încuviinţă Stig.

Urmărea trailerul MANN prin senzorii spioboţilor. Pereţii metalici curbaţi ai capsulei erau ranforsaţi de un câmp cu moleculele legate, astfel că era practic impenetrabil pentru orice armă portabilă a Păzitorilor. Nu avea ferestre. Fuioare subţiri de aburi se înălţau dinspre aripioarele unităţilor de climatizare sub ploaia ce răpăia peste ele.

— Mişcări în 3P! avertiză Keely.

Stig trase iute alte imagini din grilă. Opt indivizi în costume ambientale mătăhăloase, cu căşti, ieşeau din clădirea administrativă TSC de lângă poartă. Trecură direct prin ecranul baric.

— Asta trebuie să fie, anunţă el, fiindcă din acest ciclu n-a mai rămas decât o oră şi jumătate.

În mod surprinzător nu simţea aproape nimic, nici surescitare, nici teamă. Cel mai viclean duşman al omenirii era pe punctul de a sosi pe planeta lui, iar el privea momentul cu anticipare detaşată. Mâna sa virtuală atinse iconul de comunicaţii generale.

— Statut unu pentru toată lumea! Credem că soseşte. Ocupaţi-vă poziţiile adăpostite şi fiţi gata să vă deplasaţi la punctul de angajare după ce lovim Piaţa 3P.

Îşi strivi ţigara şi se lăsă pe spate în scaun, închizând ochii, astfel că fu complet înconjurat de vederea virtuală. Mâini virtuale albastre şi crom dansară peste iconurile de comandă ale dirijaboţilor, organizându-i în formaţiuni de atac. Avusese dreptate în privinţa ploii: le afecta performanţele, făcându-i şi mai lenţi decât erau în mod normal. Ploaia în rafale era periculoasă. Dacă o rafală îl abătea pe vreunul de pe curs,avea

nevoie de un timp mai lung decât cel uzual pentru a reacţiona şi a se autocorecta.

— Oamenii pleacă spre case, spuse Olwen. Ploaia asta nu-i tocmai potrivită pentru manifestaţii de protest.

Stig se lipi de sticlă şi privi Piaţa Primului Pas, care se ridica mai sus decât clădirile din jur.

— Asta s-ar putea să ne fie de ajutor. În interior ei vor fi mai în siguranţă.

— Oare?

— Poate… Nu ştiu… Este util să crezi. Lovi cu palma în placa groasă de sticlă rece: Ar fi bine să plecăm de-aici.

Chiar înainte de a ajunge la scară, un fulger licări în apropiere de ţărm şi Stig zări dirijaboţii trecând peste limitele oraşului. Văzuţi drept din faţă, erau cercuri mari şi negre, aparent imobile, suspendate deasupra clădirilor. Înaintau prin întuneric, cu stroboscoapele navigaţionale dezactivate, şi în felul acesta păreau transformate; nu mai erau vechiturile greoaie şi depăşite ce stârneau zâmbete, ci căpătaseră un aspect sinistru, parcă de pe altă lume, apropiindu-se de oraşul înnorat pentru a-şi livra încărcătura letală.

— Şi dacă trece şi Adam? întrebă Olwen.

— Trebuie să acţionez pe baza informaţiilor de care dispunem, indiferent cât ar fi ele de limitate. Iar camionul ăla nu transporta arme. Este Starflyer.

— Dacă este Starflyer, va detona generatorul găurii-de-vierme imediat după ce va trece. Vom rămâne izolaţi.

— Ştiu, spuse el dorind să fi putut răspunde altceva.

— Adam va veni după el?

— Nu ştiu. Ceruri visătoare! El ar fi trebuit să fi fost deja aici şi operaţiunea aceasta de blocadă pe care a plănuit-o ar fi trebuit să funcţioneze.

— Ce vei face atunci?

— Voi continua atacul, altceva nu putem face. Dacă Adam este pe Half Way, va bănui ce vom face.

— Adam nu ştie ce avem aici, nu ştie factorii neprevăzuţi cu care ne confruntăm.

— Johansson ştie. El urma să se alăture operaţiunii de blocadă.

— Stig, trebuie să menţinem poarta deschisă. Amândoi vor rămâne împotmoliţi pe Half Way, alături de echipamentele de

care avem nevoie.

— S-ar putea să avem suficiente echipamente pentru răzbunarea planetei. Evident, dacă-l putem ucide pe Starflyer azi, nu vom mai avea nevoie de ele.

— Asta-i o probabilitate mică, comentă ea amar. Foarte, foarte mică…

Ieşiră pe stradă. Stig îşi activă costumul schelet de câmp de forţă la nivelul unu, stabilind un câmp minim, şi ridică fermoarul jachetei de piele St. Petersburg împotriva ploii. Nori negri de furtună acopereau soarele, aducând un amurg prematur peste Armstrong City.

Se grăbiră pe strada pustie, apoi merseră pe străduţe neiluminate, până ieşiră pe Mantana Avenue, imediat lângă districtul guvernamental. Aici cel puţin iluminatul stradal funcţiona, proiectând reflexii prelungi şi gălbui pe pavajul ud. În clădirile vechi şi dărăpănate dindărătul plopilor-arţari iluminatul era intermitent: ferestrele birourilor străluceau alb-perlat de la benzile polifoto ce rămăseseră aprinse în birourile şi sălile de conferinţe goale. Toate magazinele de la parter erau închise, cu obloanele din plasă de carbon coborâte şi zăvorâte, întunecate şi lipsite de viaţă la interior. Pe drum nu exista niciun fel de trafic. Civiboţii zumzăiau în lungul rigolelor, cu stroboscoapele chihlimbarii pâlpâind în vreme ce periile lor rotative îndepărtau gunoaiele şi frunzele, pentru ca apa să se poată scurge nestingherită.

Iuţiră pasul când ploaia se înteţi şi aproape că o luară la fugă. Ramurile plopilor-arţari coborau mult deasupra capetelor lor, cu frunzele lânoase îmbibate de apă. Picături mari treceau printre ele, spărgându-se de pavaj. Fulgere licăriră în apropierea docurilor.

— Gata, rosti Stig când ajunseră la Arischal Lane.

Strada aceea ducea la Piaţa Bazely, care în zilele obişnuite era o intersecţie animată în centrul căreia exista un sens giratoriu mare, plantat cu iarbă. Pe dedesubt treceau pasaje pedestre largi, care fuseseră desemnate punctul lor de adăpost în timpul bombardamentului.

Porniră într-acolo, după care se opriră. Fulgerele clipiră încă o dată. Un dirijabot luneca peste districtul guvernamental, în capătul îndepărtat al Mantanei Avenue, cu forma sa neagră şi mătăhăloasă materializându-se silenţios din ploaia cenuşie pe

când venea spre ei. Olwen urmări privirea bărbatului.

— Ceruri visătoare! icni femeia. E foarte jos…

Chila se afla la nici zece metri deasupra acoperişurilor clădirilor de birouri guvernamentale. Ţinând seama de mărimea dirijabotului, distanţa aceea era insignifiantă. Apa se revărsa de pe flancurile sale, potopind olanele roşii şi panourile solare.

Stig îl privi cum viră puţin şi porni după aceea în lungul arterei late. Pe ultima sa porţiune de drum, turbosuflantele principale de la prova şi pupa se roteau cu viteză maximă. Se deplasa repede, mult mai rapid decât anticipase. Vârfurile plopilor-arţari înalţi şi bătrâni râcâiau fuzelajul dirijabotului. Uşile calelor se deschiseră complet pe partea sa ventrală.

— Mişcă! răcni Stig.

Grafica suprapusă pe vederea lui virtuală îl anunţă că dirijabotul acesta nu transporta o bombă, dar avea să atragă atenţia Institutului. Fusese un idiot că se oprise şi se holbase ca un turist. Adam l-ar fi admonestat.

Sprintară pe Arischal Lane, cu dirijabotul lunecând graţios după ei. Se auzea limpede acum, turbosuflantele se roteau iute şi ţiuitul lor creştea, pe măsură ce-şi reorientau constant ajutajele pentru a menţine cursul aparatului împotriva vântului şi ploii care-l şfichiuia. Sunetul motorului se împleti cu un zgomot de sfâşiere brutală provenit de la arborii uzi din lungul bulevardului care se frecau apăsat de fuzelaj.

Eclipsa intrarea în Arischal Lane – o prezenţă întunecată şi tulburătoare ce domina cerul. În vederea virtuală a lui Stig, acesta era unul dintre cei nouă dirijaboţi ce alcătuiau primul val de atac. Se apropiau de Piaţa 3P într-un cerc aproximativ, programaţi să sosească acolo într-o fereastră de patru minute. Trei dintre ei clipeau deja simboluri roşu-închis strălucitoare de alerte de avarii. Toţi loviseră câte ceva în zborul deasupra oraşului: hornuri, turle, copaci şi piloni, care spintecaseră ţesătura fuzelajelor, îndoind şi rupând structura de rezistenţă geodezică. Găurile le influenţau prea puţin factorul aerodinamic sau viteza, deoarece continuau să înainteze neobosit.

Matricea de comunicaţii de la aerodrom raportă o avalanşă de apeluri din districtul guvernamental şi de la Casa Guvernatorului, la care răspunsese cu o formulare standard: *Înaintăm mesajul dumneavoastră pentru a se acţiona pe baza lui.* Software-uri mai avansate începură să testeze reţeaua aerodromului, căutând

fişierele curente de zbor. Rutinele instalate de Păzitori le deviară şi încercară să-şi strecoare propriii viruşi subminatori în sistemele Institutului sub formă de troieni.

Stig ajunse la capătul lui Arischal Lane, pe al cărei colţ se găsea o intrare în pasajul subteran. Coborî treptele din piatră câte trei o dată, înainte de a sări direct până jos. Olwen îl urmă cu o săritură mai graţioasă. Amândoi alergară cât putură de repede prin pasajul iluminat, spre intersecţia centrală aflată sub centrul pieţii. Avea forma unui mic crater din beton, cu benzi polifoto pe pereţi. Ploaia se revărsa din cerul plumburiu şi gâlgâia încetişor prin canalele de scurgere ale căror grile erau parţial blocate de gunoaie.

Imagini de la spioboţi îi arătară lui Stig că trupele Institutului din Piaţa 3P fuseseră finalmente alertate asupra masivilor invadatori aeropurtaţi ce se îndreptau către ele. Patru Land Rover Cruisere se dispuseră în formaţiune protectoare în jurul trailerului MANN şi a încărcăturii sale preţioase, cu armamentul de calibru mediu gata de acţiune, cu micile tije senzoriale rotindu-se într-o parte şi alta. Restul Cruiserelor se răspândise în evantai prin Piaţa 3P, cu ţevile pivotând în sus către norii denşi de ploaie, căutând ţintele. Trupe în costume de flexarmură suiau pe treptele din interiorul Zidului Pieţei, iar salturile lor prelungi păreau elegante în gravitaţia redusă. Spioboţii raportară o abundenţă de trafic încriptat. Lasere stacojii de ţintire împunseră văzduhul, scurtate din cauza ploii.

— Se ranforsează câmpul de forţă de deasupra porţii, anunţă Keely.

— Perfect. O vreau intactă. Este posibil ca Adam să treacă totuşi dincoace.

Stig se rezemă cu spatele de un perete, cu pantalonii în apa care şiroia pe podea. Olwen îngenunche lângă el şi-l strânse de mână. Bărbatul fu fericit de contactul acela. Întreaga situaţie părea desprinsă de realitate; displayul vederii lui virtuale o reducea la nivelul unui exerciţiu de antrenament.

— Va-ncepe dintr-o clipă în alta, îi anunţă el pe toţi pe banda generală.

* * *

Dirijabotul care plutea peste Mantana Avenue ajunse primul la

Piaţa 3P. Fu în acelaşi timp cel mai lesne de văzut, când începu să se înalţe imediat înainte să fi ajuns la Zidul Pieţei. Trupele Institutului care-l aveau în senzorii de ţintire deschiseră focul imediat. Pulsaţiile de ioni şi gloanţele cinetice trecură fără probleme prin ţesătura fuzelajului, perforară grupul frontal de celule cu heliu şi ieşiră prin fuzelajul superior. Câte un proiectil lovea ocazional o traversă de carbon-titan din structura de rezistenţă şi pricinuia o avarie minimă. Însă geodezicul fusese conceput pentru a-şi păstra integritatea generală în condiţii de impacturi majore, redistribuind pur şi simplu traseele de încărcare. Una peste alta, era ca şi cum soldaţii ar fi tras într-un volum de aer foarte dens.

Curba boantă uriaşă a botului lunecă peste intrarea Enfield. Distribuitoarele din cală începură să lanseze rafale succesive de panglici antiradar, torţe şi minuscule sonde de bruiaj electronic. Vreme de un minut, crepusculul fu complet anihilat, când stele albe şi roşii orbitoare roiră deasupra Pieţei 3P, lăsând în urmă linii subţiri de fum. Detonaţiile secundare licăriră şi panglicile antiradar argintii scânteiară pe cer, înainte de a coborî ca măzărichea. Sonde mai silenţioase, gri-albastre, vâjâiră aidoma unor păsări colibri, imposibil de zărit, şi expediară impulsuri EM distructive puternice.

Trupele de pe zid trăgeau non-stop în dirijabot, pe măsură ce tot mai mult din fuzelajul său luneca peste Piaţa 3P. Apoi Cruiserele de la sol deschiseră focul. În mod evident, cineva din Institut preluase conducerea. Armele cu masere şi cele cinetice de calibru mai mare fură direcţionate mai întâi către turbosuflante şi tubulatura lor, care ieşeau ca nişte proeminenţe din fuzelaj, după care coborâră în jos pe chilă, unde erau calele. În fuzelaj începură să apară pliuri cauzate de cedarea finală a structurii geodezice înaintea violenţei. Rupturile se multiplicară, dezvelind grupurile de celule cu heliu înşiruite în interior: sfere albe, translucide, aidoma unor bile din ceară.

Al doilea dirijabot sosi la Piaţa 3P tocmai când flamele primului începuseră să se stingă. Câţiva soldaţi îşi schimbară obiectivul, începând să priceapă priorităţile de ţintire. Land Rover Cruiserele trăgeau în cale, chiar înainte ca distribuitoarele să fi început să-şi lanseze materialele.

Dirijaboţii trei şi patru sosiră simultan. Deja numărul unu cobora rapid, cu treimea posterioară a fuzelajului răsucindu-se

sălbatic pe când cădea peste intrarea Enfield. Numai inerţia îi menţinea înaintarea, în timp ce ţesătura ferfeniţită a fuzelajului flutura în zdrenţe ce imitau flăcări negre. Botul pică, îndreptându-se către una dintre fântânile ornamentale mari din piaţă. Trupele de pe Zidul Pieţei care se aflau încă sub coada sa săriră şi sprintară, ferindu-se, când coborârea i se acceleră puternic. Se prăbuşi pe intrare într-o mişcare în ralanti elegantă, în mijlocul unei cacofonii de trosnete şi pocnete provenite de la traversele geodezice care cedau. Cruiserele şi camioanele se repeziră să traverseze piaţa de parcă ar fi fost lansate de pe o grilă de start, în vreme ce fuzelajul colapsa, pliindu-se în sine ca şi cum o forţă invizibilă şi teribilă era decisă să turtească în mod complet aparatul avariat. Văpăi albe şi roşii se contopiră cu ploaia deasupra lui, învăluind ţesătura lunecoasă a fuzelajului în şabloane pâlpâitoare.

Dirijaboţii doi şi patru fuseseră de asemenea loviţi decisiv şi îşi începură coborârea lipsită de control spre piaţă. Numărul doi se rotea în vrie, cu coada dezintegrată; celulele cu heliu pocneau ca baloanele la petreceri, ceea ce duse la o bruscă pierdere a flotabilităţii care trase în jos jumătatea inferioară cu o viteză alarmantă. Botul său lovi în mijlocul dirijabotului trei, îndoindu-i întreaga structură de rezistenţă.

În ciuda dimensiunilor şi surprizei atacului, trupele şi echipamentele Institutului nu suferiseră pierderi. Vehiculele lor continuau să se deplaseze prin piaţă, ferindu-se de sfărâmăturile ce se revărsau din văzduh şi îndepărtându-se în grabă de locurile de impact. Soldaţii individuali erau mai vulnerabili, deoarece trebuiau să alerge şi să sară fără alte indicaţii decât cele oferite de propriii lor ochi – iar asta în timp ce trăgeau agresiv. Deocamdată niciun dirijabot nu se apropiase de poartă. Un inel protector de Cruisere se strânsese în jurul ei, iar şi mai multe soseau şi se opreau în derapaje. Camioanele se adăposteau în antrepozitele mai mari şi arcadele de la baza Zidului Pieţei.

Puterea de foc de la sol era intensă, pe măsura potopului de flame sclipitoare. Pentru oricine care ar fi stat în mijlocul pieţii, norii de ploaie erau aproape eclipsaţi de volburile de lumină şi ghemele de întuneric. În cimitirul acela de vehicule gigantice, dirijabotul numărul cinci sosi cu viteza cea mai mare, năpustindu-se peste Zidul Pieţei. Numerele şapte, opt şi nouă atrăseseră deja foc asupra lor de pe vârful Zidului Pieţei.

— Bombele sunt în cinci şi opt, rosti Stig.

Îşi aduse câmpul de forţă la intensitate maximă şi-şi acoperi capul cu braţele.

— Keely, spuse el, întrerupe reţeaua oraşului.

Dirijabotul numărul cinci trecuse cu două treimi din lungime peste piaţă, când cilindrul cel mare căzu din cala sa frontală, aproape neobservat în mediul ostil pe care-l creaseră distribuitoarele de ţinte false. Se rostogoli din cer pentru două secunde, până ajunse sub buza Zidului Pieţei, apoi o încărcătură explozivă detonă în interiorul său. Cilindrul dispăru într-o rafală densă de vapori de oxid de etilenă care semăna cu un nor uriaş de fum. O a doua explozie, mai mare, fu declanşată de matricea de comandă a bombei şi aprinse norul acela.

Fulgerul globular combustibil-aer produse o suprapresiune de detonaţie doar cu puţin mai mică decât a unei arme nucleare.

Stig o văzu. Avea ochii închişi şi vederea virtuală pe strălucire medie, totuşi fulgerul îi pătrunse prin pleoape. În aceeaşi clipă dispărură toate imaginile de la spioboţi. În câteva momente, unda sonoră se sparse deasupra. Braţele bărbatului i se încleştară peste cap când zidul de beton vibră.

Când ridică ochii, cerul era din nou negru, deşi ploaia încetase. Hăt deasupra putea distinge pete ciudate. Forme mici şi înceţoşate străbăteau noaptea aidoma unui stol de lilieci care fugeau de pe scenă, dar pe Far Away nu existau lilieci. Se sculă în picioare şi văzu o coloană clocotitoare de aer luminos dilatându-se pe verticală din direcţia Pieţei Primului Pas. Îşi dădu seama că pierduse contactul cu jumătate din dirijaboţii din valul al doilea. Doi dintre cei care mai răspundeau înregistrau altitudine zero, iar celulele de heliu se goleau cu repeziciune.

— Haide! o strigă pe Olwen şi alergară spre o ieşire. Keely, am nevoie de imaginile spioboţilor din 3P!

— Fac tot ce pot… Ceruri visătoare, chestia a mers chiar mai bine decât ne-am fi aşteptat!

Stig ajunse în capul treptelor, la nivelul străzii. Ieşi pe colţul lui Nottingham Road, tocmai când ploaia reîncepu. Vederea lui periferică înregistră ceva căzând de deasupra caselor celor mai apropiate, ceva imposibil de mare, aşa că se răsuci:

— Atenţie!

O cuprinse cu braţul pe Olwen şi se trânti la pământ peste ea.

Treimea posterioară deformată a unui dirijabot pică silenţios

din noapte şi trosni pe case, pulverizând trei din ele. *Dar unde-i restul?* Fragmente de panouri solare, cherestea ruptă, olane şi cioburi lungi de sticlă se revărsară dinspre mormanul ce colapsa, răspândindu-se pe stradă.

— Ai păţit ceva? întrebă el.

— Nu, nu mi-am dezactivat câmpul de forţă.

Bărbatul se uită la bucăţile de piatră cât pumnul şi la traversele frânte şi ascuţite din structura geodezică a dirijabotului care erau risipite în jurul lor. Avuseseră noroc că nimic mai mare nu aterizase lângă ei. Auzea în depărtare ţipete şi strigăte pentru ajutor.

— Nu ne putem opri pentru ei.

Olwen încuviinţă tremurător.

— Ştiu.

Porniră pe Nottingham Road. Imaginile îi reveneau în grila vederii virtuale, când Keely activă a doua tranşă de spioboţi pe care-i amplasase în jurul Pieţei 3P. Indiferent pe care dintre ei l-ar fi apelat din grilă, nu vedea decât sfărâmăturile peste care se târau.

Şase dirijaboţi supravieţuiseră şi rapoartele lor de stare i se organizară în vederea virtuală. Unul era realmente mort în văzduh, incapabil să se mişte altfel decât sub acţiunea vântului. Ceilalţi cinci suferiseră o mulţime de avarii, totuşi erau mobili, iar unul dintre ei purta o bombă.

— Bingo! murmură Stig. Poate că izbutim s-o repetăm.

Ajunseră la o intersecţie şi priviră în lungul lui Levana Walk, care le oferea o vedere clară a Pieţei Primului Pas, aflată la cinci sute de metri depărtare. Aşa cum intenţionase Stig, Zidul Pieţei deviase în sus unda principală de explozie, îndepărtând-o de clădirile din apropiere. Nu fusese suficient pentru a salva casele mai mici de pe străzile din jur, care colapsaseră. Până şi blocurile mari şi robuste aflate imediat în exteriorul pieţei fuseseră serios avariate. Incendiile începuseră să crească, arzând sălbatic printre ruine. Zidul Pieţei în sine era acum un cerc lat de sfărâmături din piatră, redus la două treimi din impozanta lui înălţime iniţială.

Stig inspiră adânc când îl văzu.

— A rezistat, murmură el. Slavă cerurilor visătoare, a rezistat!

Nu voia să se gândească la dezastrul pe care l-ar fi cauzat o bombă cu combustibil detonată în aer, dacă undei ei de explozie i s-ar fi îngăduit să se extindă în plan orizontal.

— Nu mai poţi detona încă una, zise Olwen.

Stătea în intersecţie şi examina străzile ce porneau de acolo.

— Poftim?

— Uită-te atent.

Stig îi urmări privirea. Peste tot erau oameni. Ameţiţi, plângând, însângeraţi, rătăcind neajutoraţi prin mormane de ruine, îngenunchind lângă prieteni sau rude grav rănite care fuseseră scoase din clădirile prăbuşite. Maşini şi dube erau împrăştiate pe străzi şi niciuna nu mai avea geamurile intacte; toate dispozitivele lor de alarmă zbierau furios, iar luminile licăreau solicitând atenţia, până şi ale celor care fuseseră răsturnate cu roţile în sus. Ploaia şi bucăţile topite de ţesătură de pe fuzelajele dirijaboţilor se combinaseră într-o măzăriche bizară, care, lent şi metodic, acoperea scena catastrofei cu o mantie neagră impenetrabilă.

Sub răpăiala cenuşii ude pe jachetă, bărbatul începu să înregistreze expresiile din jurul său. Lacrimile, furia tăcută şi suferinţa teribilă a oamenilor care evaluau numărul vieţilor curmate în mod definitiv. Numai pe secţiunile de străzi pe care le putea vedea el erau câteva sute.

Avu nevoie de toată autodisciplina sa pentru a se împotrivi sentimentului de vinovăţie.

— Trebuie, îi replică printre dinţii încleştaţi. Dacă nu-l oprim, Starflyer va intra prin poartă. Nu ne-a mai rămas nimic altceva cu care să-l ţinem la depărtare.

— Atunci găseşte ceva! Foloseşte-ne pe noi, avem arme!

El îi privi pistolul ionic pe care-l ţinea acum la iveală şi se împotrivi impulsului de a râde dispreţuitor.

— Haide mai întâi să evaluăm 3P, bine?

Spioboţii escaladau coama dealului circular care fusese Zidul Pieţei şi Stig avu nevoie de un moment ca să înţeleagă ceva din primele imagini pe care le recepţionă de la ei. Nu recunoştea absolut nimic, nicio trăsătură, niciun contur. Piaţa Primului Pas devenise realmente un crater complet negru la interior, unde fusese pârjolit de bomba combustibil-aer. Câmpul de forţă de deasupra porţii rezistase exploziei, dar era aproape îngropat sub fragmente de piatră carbonizată, lăsând expusă doar o semilună micuţă, ce semăna cu o sticlă lăptoasă sub ploaia care spăla praful de cărbune de pe ea. Nu supravieţuise niciun soldat al Institutului. Nu zărea nici măcar corpuri. Vehiculele lor

dispăruseră de asemenea, inclusiv trailerul MANN. Bărbatul se aşteptase să vadă capsula metalică zăcând pe undeva, zgâriată şi îndoită, însă spioboţii nu puteau detecta nicio activitate electrică sau magnetică, exceptând câmpul de forţă al porţii înseşi. Piaţa Primului Pas era o zonă moartă confirmată.

— Nu va sosi aici, rosti Olwen. Avem o şansă.

— Probabil că ai dreptate. Stig privi ceasul din vederea virtuală: Au mai rămas cincizeci şi cinci de minute din ciclul ăsta, anunţă el pe banda generală. Misiunea noastră este să îngreunăm cât mai mult posibil sosirea lui Starflyer. Nu va risca fără escortă din partea asta, aşa că vreau ca echipele lui Murdo şi Hanna să se instaleze aici, pe Zidul Pieţei. Dacă ceva iese prin poartă, trageţi în el cu carabinele cu plasmă. Noi ceilalţi ne divizăm în unităţi mobile. Trebuie să oprim Institutul să se apropie de Piaţa 3P. Keely ne va ţine la curent cu poziţia tuturor vehiculelor. Dacă pare că s-ar organiza într-un convoi, îi atacăm cu toată puterea.

* * *

Nu era un semn bun. Wilson Kime anunţase pe banda generală că radarul îi trădase, pentru ca peste două secunde să fie nevoiţi să sară în beznă absolută de pe rampa de încărcare din Carbon Goose. Morton ştia că nu aveau alternativă. Opţiunile în călătoria aceasta dispăruseră atunci când gaura-de-vierme spre Boongate se închisese în urma lor. De aceea el răcnise cele cuvenite şi se aruncase în gol. Nici măcar nu se sinchisise să verifice dacă restul erau de acord. Se presupunea că exemplul personal constituia semnul unui conducător bun, atât doar că nimeni nu spusese vreodată că el ar fi fost şeful.

Avionul uriaş vui deasupra lui şi bărbatul îşi extinse câmpul de forţă al costumului până la cincizeci de metri. Viteza îi fu frânată brusc ca urmare a rezistenţei aerului şi el extinse încă şi mai mult perimetrul şi-i conferi profilul unei picături de apă. Senzorii îi arătau că stânca rece se afla la mai puţin de două sute de metri dedesubt şi se apropia rapid. Îi relevară în acelaşi timp alte nouă costume blindate ce coborau o dată cu el.

Slavă cerului!

Morton se gândise – într-un fel – că se putea baza pe Rob şi Pisica să-l urmeze, însă ceilalţi reprezentau tot atâtea

necunoscute. Era cumva liniştitor că şi ei erau la fel de decişi sau la fel de nesăbuiţi ca el.

Baza câmpului de forţă atinse piatra, se comprimă ca un burete pentru a absorbi impactul, apoi se plie perfect înapoi în jurul costumului.

— Mai bagi şi-un bis? întrebă Pisica.

— Indiferent ce vrea să facă o face pe cont propriu, spuse Rob.

— Vă mulţumesc.

— Toţi sunt bine? se interesă Alic.

Îi răspunse un cor de încuviinţări. Ajunseseră intacţi pe sol. Costumele blindate ale Păzitorilor erau aproape la fel de bune ca şi ale Marinei.

— Patru kilometri într-acolo, indică Morton după ce se strânseră laolaltă. Şi mai avem treizeci şi două de minute până la închiderea porţii. Cum vreţi să procedăm?

Planul original, înjghebat în grabă în Carbon Goose pe când îşi îmbrăcau costumele, era să se apropie pe furiş de Port Evergreen şi să lichideze orice agent Starflyer expus, iar după aceea să scoată din funcţiune vehiculele pe care le folosea extraterestrul înainte de a trece prin gaura-de-vierme.

— Să mergem în mod stealth, spuse Alic. Să scoatem din funcţiune vehiculele alea înainte de-a pricepe ce se-ntâmplă. Trebuie să fie în unul dintre ele.

— N-avem timp, scumpule, rosti Pisica. Fereastra de timp nu ne-o permite. Ei ştiu că noi suntem aici, noi ştim că ei ştiu, aşa că intrăm în forţă şi-i radem direct pe ticăloşi.

— Aşa facem, aprobă Morton.

Porni tot primul, utilizând electromuscularele costumului pentru a sprinta energic pe teren.

— Într-o bună zi, Morty, i se adresă Pisica pe un canal privat, va trebui să definitivăm problema ta de ego.

Ajunsese în dreptul lui, apoi îl depăşi încetişor. Morton decise să rămână la cinci metri în urma ei şi-şi menţinu viteza.

Cei zece apărură în vârful pantei care cobora spre Port Evergreen ca o linie de puncte electromagnetice şi termice clare, ce lunecau peste orizontul stâncos fără să încerce să se ascundă. Se opriră numai pentru a evalua ce se găsea sub ei, după care îşi activară armamentul şi începură coborârea finală.

— Ce pizda mă-sii-i asta? pufni Pisica. Seara debutanţilor? Fiţi

atenţi ce poziţionare au!

Şaptesprezece agenţi Starflyer erau răsfiraţi pe un cerc de un kilometru în jurul clădirii generatorului. Imediat ce detectară sosirea intruşilor, porniră să se mişte aidoma unor furnici care se grăbesc să-şi apere muşuroiul. Încă o duzină de indivizi ieşi iute din vehiculele ce aşteptau în faţa găurii-de-vierme pentru a consolida linia. Când cele două tabere se aflară la cinci sute de metri depărtare, deschiseră focul.

Salve de plasmă şi impulsuri ionice izbiră în câmpul de forţă al lui Morton, ricoşând fără măcar să-l încarce; pâlpâirile lor erau mai strălucitoare decât orice fulgere produse de steaua neutronică a planetei. Focurile de armă proiectară în jurul lui umbre lungi şi precis conturate, legănându-se ameţitor peste piatră, în timp ce se suprapuneau şi contopeau.

— Încep din dreapta, anunţă Rob. Voi daţi-i drumul mai departe.

Se lăsă în genunchi. Agenţii Starflyer se strângeau într-un grup drept în faţă, iar şi mai mulţi se iveau din Port Evergreen pentru a-şi concentra puterea de foc. Hipercarabina lui Rob îi glisă lin din teaca antebraţului. Prima salvă trecu fără probleme prin câmpul de forţă, costumul blindat şi corpul unui agent Starflyer. Rămăşiţele de măruntaie se revărsară pe rocă într-o configuraţie alungită.

Uşurinţa şi violenţa morţii îi şocară pe ceilalţi agenţi Starflyer. Barajul lor de foc se diminuă pentru o clipă, apoi îşi deplasă focalizarea, ţintindu-l pe Rob.

— Am nevoie de-o mână de-ajutor, ceru bărbatul.

Energia care-i lovea câmpul de forţă îl împingea practic, vibrând peste piatră.

— Nu mă pot fixa pe ţintă.

— Asta-i când trimiţi băieţaşii… oftă Pisica.

Hipercarabina ei se extinse şi doborî doi agenţi Starflyer.

Restul grupului se despărţi imediat, cu precizia manevrei unui corp de balet. Se adăpostiră în spatele formaţiunilor stâncoase, ori se strecurară în crăpături strâmte. Doi se refugiară într-o baracă presurizată şi reluară focul cu o carabină cu plasmă de calibru greu. Un Păzitor fu răsturnat pe spate şi câmpul lui de forţă învie cu luciri rubinii.

Lansatorul de particule al lui Alic se roti şi ochi baraca. Trase. Clădirea detonă într-o explozie de aşchii argintii şi flame albe şi

lacome. O ciupercă de fum negru clocoti spre cerul întunecat.

— Măi, măi, da’ asta-i o ditai arma! comentă Pisica.

Hipercarabina ei distruse o movilă de bolovani, expunându-l pe agentul Starflyer care se adăpostise acolo. Ea trase încă o dată şi întrebă:

— Nu poţi lovi camioanele cu ea?

— Din unghiul ăsta sunt prea aproape de generator, răspunse Alic. Menţineţi poziţia şi o să încerc să fac un ocol.

— Ayub şi Matthew, rosti Morton, treceţi de cealaltă parte a generatorului. Lichidaţi orice ostili de-acolo – nu ne putem permite să-i lăsăm să-l controleze.

— Am pornit deja, confirmă Ayub.

Două salve puternice de plasmă îl izbiră pe Jim Nwan din altă direcţie, doborându-l din picioare.

— Unu’ dintre căcaţi e-ntr-un Carbon Goose, anunţă el şi se rostogoli în poziţia ghemuit.

Lansatorul rotativ de pe braţul lui şuieră ascuţit când tubul de alimentare vibră. Proiectile explozive amplificate străpunseră fuzelajul lui Carbon Goose, după care detonară. Avionul gigantic se dezintegră într-un glob uriaş de lumină albastră orbitoare.

— Vehicule-n mişcare! avertiză Matthew.

Cele opt camioane înaintau încet, alăturându-se pentru a-şi combina câmpurile de forţă. Senzorii lui urmăriră două siluete umane care alergau în faţa lor şi trecură prin ecranul baric al găurii-de-vierme.

Lansatorul de particule al lui Alic lovi camionul din ariergardă. Câmpul de forţă al acestuia rezistă.

— Alic, rade restul, ceru Morton.

Alt fascicul de particule lovi camionul, dar tot în zadar.

— Starflyer e-ntr-unul din camioanele alea, zise Alic. Acolo trebuie să fie. Noi n-avem câmpuri de forţă atât de puternice.

— Vor trece dincolo, spuse Morton, iar după aceea, toţi cei rămaşi aici vor încerca să oprească generatorul. Distruge barăcile şi orice altceva înapoia căruia s-ar putea adăposti. Jim, la fel. Să n-aibă unde se refugia.

— Bine.

Primul camion era la numai doi metri de gaura-de-vierme, cu motorul ambalat la maximum. Alic începu să tragă în barăcile rămase, transformându-le în bucăţi. Ayub şi Matthew ajunseră la clădirea generatorului. Urmă un schimb rapid de focuri. Matthew

eliberă un roi de spioboţi. Proiectile de mortiere ţiuiau prin văzduh peste Port Evergreen. Al doilea Carbon Goose explodă.

Un cilindru mare se telescopă dintr-un camion aflat în spatele convoiului.

— Nu-mi place cum arată, avertiză Pisica.

Trase cinci focuri din hipercarabina ei, însă toate fură deviate de câmpul de forţă al camionului, în vreme ce cilindrul se rotea imperturbabil în interiorul domului protector.

— Rob, strigă ea, sincronizare!

Cilindrul pendula către Pisică. Ea sări şi electromuscularele costumului o ridicară la zece metri în cerul nopţii. O linie alb-incandescent sfârtecă aerul sub picioarele ei şi izbi roca aflată la cincizeci de metri mai departe. Explozia masivă trimise o cascadă de lavă pe o zonă întinsă.

— Futu-i! icni Jim. Atât ne-a fost. Au artilerie adevărată acolo.

Morton avea probleme în a urmări toate evenimentele care se derulau extrem de rapid. Arma de pe camion se rotea, căutând o ţintă nouă. Trei agenţi Starflyer stăteau în uşa clădirii generatorului şi trăgeau în Matthew. Cineva ieşi din gaura-de-vierme, purtând doar un costum ambiental şi Rob îl împuşcă cu hipercarabina, expediind bucăţi însângerate din corp înapoi prin ecranul baric. Sângele îngheţa rapid în atmosfera lui Half Way şi cădea pe sol într-o jerbă de cristale burgund. Primul camion din convoi ambală puternic şi se clătină, înaintând. Rob şi Pisica îşi interfaţară hipercarabinele şi traseră simultan în el. Câmpul de forţă pâlpâi stacojiu ameninţător sub razele gemene de energie, după care dispăru prin gaura-de-vierme.

— Bestia! ţipă Pisica. Morty, sincronizare! Toţi trei!

Arma grea a camionului din spate trase din nou când mâinile virtuale ale lui Morton alergară peste iconuri. Lava erupse din locul unde stătuse Jim. Costumul blindat al acestuia descrise o curbă graţioasă prin văzduh. Impulsuri de plasmă îl loviră când ajunse la apogeul arcului şi-l expediară, fluturând disperat din braţe, spre înapoi, prin jetul leneş de rocă topită şi strălucitoare.

Matricea costumului lui Morton interfaţă cu Rob şi Pisica, punându-şi hipercarabina sub controlul femeii. Alte două camioane trecuseră prin gaura-de-vierme, iar celelalte aproape că se atingeau între ele, înaintând.

— Pe care? întrebă Pisica.

— Alege repede, replică Rob. Nu pe cel cu arma.

Morton privi cum grafica de ochire se fixa pe camionul al cincilea. El l-ar fi ţintit pe primul. Cele trei hipercarabine traseră la unison. O corona stacojie înflori peste câmpul de forţă al camionului. O rază de particule izbi în ea şi pentru o secundă camionul fu conturat în claritate perfectă. Se vaporiză într-un nor impresionant de gaze supraîncălzite şi sfărâmături ce se ridicară deasupra golfuleţului stâncos. Camioanele rămase se legănară sălbatic sub impulsurile care le loviră câmpurile de forţă. Altul se repezi prin gaura-de-vierme.

Camionul cu armament frână brusc. Cilindrul său letal se roti în direcţia clădirii generatorului.

— Rade-l, Pisico! urlă Morton.

Trei salve simultane de hipercarabină străpunseră câmpul de forţă şi aprinseră celulele energetice ale camionului. Explozia rostogoli costume blindate peste stânci, cu o ferocitate care copleşi toate celelalte schimburi de focuri.

Morton se sculă în picioare. Port Evergreen nu mai exista. Unica structură rămasă era generatorul găurii-de-vierme. În locul barăcilor, flăcări mici se stingeau în fundaţiile fracturate. Movilele de ruine care fuseseră avioanele Carbon Goose străluceau în petice vermilion, pe măsură ce-şi cedau rapid căldura în aerul îngheţat. Râuleţe de lavă curgeau spre ocean din locurile în care arma lui Starflyer lovise roca.

Un impuls de pistol ionic izbi clădirea generatorului. Patru costume blindate traseră imediat în agentul Starflyer. Morton se grăbi către intrarea clădirii. Ultimul lucru pe care şi-l reamintea de acolo erau cei doi agenţi Starflyer care se luptau cu Matthew în uşă. La interior fulgeră o lumină alb-albastră, o secţiune din perete se prăbuşi şi un costum blindat avariat fu propulsat afară.

— Cred că-i ultimul, rosti Ayub.

Morton îşi ţinu răsuflarea şi-şi focaliză senzorii asupra găurii-de-vierme. Rămăsese deschisă. Nu mai suporta tensiunea. Dacă de partea aceasta mai exista vreun agent Starflyer, avea să distrugă generatorul. Dacă vreo încărcătură explozivă fusese lăsată în urmă, acesta era momentul în care ar fi detonat.

Pisica i se alătură.

— Până la sfârşitul ciclului au mai rămas unsprezece minute. Trecem?

— Nu ştiu. Alic?

— Nu ştim ce-i acolo. Matthew, trimite ceva dincolo, adu-ne

nişte date.

— Am făcut-o deja, şefu'.

— Bun, atunci toată lumea scanare pe rază mică. Trebuie să protejăm zona.

Fără prea mult chef, Morton fu de acord cu comandorul de Marină şi începu să scaneze solul în zona în care matricea costumului său localizase ultimul agent Starflyer.

Cinci spioboţi traversară iute terenul carbonizat din faţa clădirii generatorului. Nu încetiniră când ajunseră la ecranul baric. Morton le accesă fluxurile senzoriale, în vreme ce continua să examineze diverse sfărâmături. După o clipă de întuneric înceţoşat, spioboţii ieşiră într-un univers straniu de negru. Pământul era acoperit de cenuşă udă. Infraroşiile arătau ceva mare exact deasupra lor. Un fulger de lumină…

— Ne aşteptau, rosti Jim.

— Iisuse, pentru asta avem nevoie de maşinile blindate! Morton atinse iconul Carbon Goose: Wilson, coboară repede!

— Tocmai veneam. Ce se-ntâmplă?

— Deţinem controlul găurii-de-vierme, dar ticălosul a reuşit să treacă dincolo. Ei stau de partea cealaltă şi trag în tot ce-şi scoate capul. Vehiculele blindate ar trebui să ne asigure un atu.

— Fereastra de timp este foarte proastă, anunţă Wilson.

— Morton, interveni Adam, chiar dacă trecem cu maşinile blindate dincolo, ceea ce putem reuşi la limită, vom nimeri în toiul unei lupte pentru curăţirea zonei. Nu ştim cât va dura, iar pentru noi este foarte important conţinutul Volvourilor. Ele trebuie păzite şi pur şi simplu nu vor putea trece în cele zece minute care ne-au mai rămas.

— Dacă nu treceţi, îi acordaţi un avans de cincisprezece ore. În cât timp va ajunge la nava lui?

— În două-trei zile, în funcţie de măsura în care războinicii clanurilor reuşesc să deterioreze Autostrada 1.

— Atunci nu vă puteţi permite cincisprezece ore.

— Ştiu.

Senzorii costumului lui Morton îi arătară o pată imobilă, caldă, într-o depresiune mică. Când inspectă locul, găsi jumătate dintr-un costum blindat şi o baltă mare din cristale de sânge ce se răcea rapid.

— Trimit dincolo alt spiobot, anunţă Matthew.

Carbon Goose era un punct roz deasupra orizontului invizibil,

aflat încă la două minute depărtare. Morton blestemă viteza jalnică a avionului uriaş. Ştia că nu va putea asoliza la timp. Cronometrul din vederea virtuală număra secundele. Mai rămăseseră doar opt minute şi jumătate. Scoase din grilă imaginea ultimului spiobot. Nu rezistase nicio clipă.

— Ce dracu-i chestia aia neagră? întrebă Rob. Se vede peste tot dincolo de ecranul baric.

— Pare a fi cenuşă, răspunse Matthew. Acolo s-a-ntâmplat ceva nasol, ceva nasol de tot.

Morton îşi încheie baleierea. Privi Carbon Goose care coborâse mult deasupra apei. Botul avionului se ridică şi coada îi atinse suprafaţa oceanului. Evantaie gigantice de spumă se înălţară de ambele părţi, iar aparatul redeveni orizontal, cufundându-şi tot mai mult pântecul în apă. Fu surprins cât de scurtă era pista de asolizare.

— Morton, rosti Adam, nu vom trimite vehiculele blindate dincolo.

— La dracu'!

Bărbatul privi iarăşi gaura-de-vierme. Impulsul de a sprinta direct spre ea era foarte puternic. *Mă-ntreb dacă aşa am simţit când am ucis-o pe Tara? Acţiunea este întotdeauna soluţia, ea leagă evenimentele şi te poartă înainte.*

— Poate să existe şi altă cale, spuse Adam.

Morton îşi deconectă linia de comunicare.

— Ar fi bine să şi meargă, murmură el în tăcerea înăbuşită a căştii.

Pe când Carbon Goose plutea lent către pragul de piatră ce forma ţărmul lui Port Evergreen, Morton merse până la semicercul gri-mat şi se opri în faţa lui. Cronometrul continua să schimbe secundele. Era de parcă şi-ar fi privit propria viaţă, scurgându-se. Percepu alte trei costume blindate care veniră alături de el. Aşteptară în tăcere.

Ar fi trebuit să fi distrus noi înşine generatorul, să ne fi sacrificat. Atunci Starflyer ar fi rămas naufragiat aici. După aceea l-am fi putut ucide. Dacă era într-un camion…

Existau prea multe necunoscute şi variabile. Morton detesta asta.

Cronometrul îl anunţă că mai rămăseseră şaptesprezece secunde. Gaura-de-vierme se închise înainte să se fi aşteptat, cu sclipirea slabă dindărătul ecranului baric dispărând neaşteptat de

devreme.

— Bun, îi spuse lui Adam. S-auzim despre ce-i vorba.

* * *

Institutul avu nevoie de treizeci şi două de minute pentru a doborî cinci dintre dirijaboţii rămaşi după explozia bombei combustibil-aer. Land Rover Cruisere vuiră pe străzile lui Armstrong City în grupuri de două şi trei, fără să fie niciodată o ţintă potenţială în sine. Echipele aveau să se reunească într-un punct prestabilit unde îşi puteau cumula puterea de foc pentru a lovi decisiv aparatele masive şi vechi care pluteau deasupra acoperişurilor.

Lui Keely îi fu destul de uşor să le urmărească. Întrerupsese cu succes reţeaua oraşului, silind astfel Institutul să folosească transmisiuni radio încriptate. Punctele de transmisie erau uşor de depistat, mai dificilă fiind urmărirea lor fizică. Străzile erau ticsite de oameni şi vehicule; unii încercau să-i ducă pe răniţi la spitale, alţii formau echipe de salvare care să caute prin clădirile colapsate. Lipsa comunicaţiilor constituia un inhibitor uriaş. Serviciile de urgenţă aveau radiouri pentru situaţii de urgenţă, dar nu ştiau care erau zonele cele mai afectate. Nu era vorba numai despre districtul din jurul lui 3P, deoarece dirijaboţii doborâţi din văzduh cauzaseră stricăciuni teribile în locurile unde se prăbuşiseră. Trei dintre ele declanşaseră incendii locale.

Trupele Institutului erau indiferente la problemele oamenilor. Cruiserele lor treceau prin mulţimi şi sileau ambulanţele să tragă pe dreapta; deschideau focul asupra oricui le stătea în cale. Când izbuteau să atace un dirijabot, acesta cădea pe sol, cauzând şi mai multe morţi şi distrugeri.

Stig şi războinicii de clan disponibili goneau după Cruisere pe motociclete, însă era dificil fiindcă nu puteau trece ca tăvălugurile prin mulţimi. Izbutiră să distrugă şase Cruisere şi pierdură nouă Păzitori. Lui Stig nu-i plăceau cifrele acelea.

— Un convoi se formează pe Mantana Avenue, avertiză Keely.

Stig îşi controlă cronometrul. Până la închiderea găurii-de-vierme mai rămăseseră optsprezece minute, iar stele străluceau deasupra lui prin norii de ploaie ce se rarefiaseră.

— Bun, către toate unităţile mobile, ne regrupăm la capătul 3P al lui Levana Walk. Murdo, Hanna, încetiniţi-i cât puteţi. Vă

vom susţine imediat.

Frână motocicleta pe care o conducea, un Triumph Urbanretro 45, şi se întoarse cu o sută optzeci de grade pe Crown Lane. Olwen, care se afla pe locul din spate, îşi vârî în tocuri pistoalele ionice.

— Au doborât purtătorul de bombă?

— Da.

Bărbatul era concentrat asupra străzii acoperite de sfărâmături. Toate celelalte vehicule aflate în mişcare în seara asta se deplasau rapid şi coteau întruna, pentru a evita ramurile rupte şi fragmentele mai mari din clădiri. Asta contribuia cu un procentaj considerabil la numărul accidentelor.

Imaginile de la spioboţi erau sporadice. Keely lăsase rute protejate prin reţeaua oraşului, pe care Păzitorii le puteau accesa, dar se consemnaseră enorm de multe distrugeri fizice, mai ales în jurul lui 3P. Stig căpăta intermitent imagini ale vehiculelor care înaintau pe Mantana Avenue. În faţă erau nişte buldozere, urmate de două camioane masive.

— Aia nu-i altă capsulă de susţinere biotică? întrebă Olwen.

Stig riscă să-şi desprindă ochii de la stradă şi să-şi cerceteze grila vederii virtuale şi văzu un trailer MANN identic cu primul.

— Ce dracu' fac, îi donează pe nenorociţii ăia?

Un microbuz plin cu răniţi care mergea în sens opus îl claxonă violent şi bărbatul frână, cotind brusc. Şoferul flutură din pumn când trecu pe lângă el.

— Futu-i maica mă-sii, n-o s-ajungem la timp!

Văzu cum Cruiserele ajunseră la baza pantei pieptişe de sfărâmături care fusese Zidul Pieţei. Suspensiile lor telescopaseră, ridicându-le şasiele principale la doi metri deasupra solului. Nici măcar nu încetiniră, ci doar se înclinară şi porniră să suie.

Echipa Hannei deschise focul imediat ce ele ajunseră în vârf. Îi răspunseră tunuri Gatling şi masere. Farurile şi laserele de ţintire se alergau pe suprafaţa interioară neregulată a craterului din3P.

Buldozerele avansau în formaţie, netezind un drum şi împingând în lături tone de ruine cu o viteză care lui Stig i se părea incredibilă. Farurile lor strălucitoare străpungeau amurgul, iluminând norii deşi de praf care erau învolburaţi. Şi mai multe Range Rover Cruisere goneau peste bolovanii neregulaţi şi pătrundeau în inima întunecată a zonei unde detonase

dirijabotul. Începură să tragă aleatoriu în volburile de praf, baleind pantele înnegrite.

— Dezangajarea, ordonă Stig când al zecelea Cruiser trecu vârful movilei. Retragerea. Cerurilor visătoare, nu puteţi opri atâţia!

Pierdeau spioboţi pur şi simplu din cauza focului aleatoriu al Institutului, care mătura Piaţa distrusă.

Buldozerele săpaseră o cale de acces aproximativ netedă până în vârful pantei şi acum coborau în partea opusă. Nori groşi de praf ticseau aerul în jurul lor, înceţoşând farurile. Alte cinci Cruisere goniră după ele sărind peste vârf şi aterizară, ricoşând, pe rampa nou-formată. În Piaţă erau douăzeci de vehicule ale Institutului, care trăgeau violent în toate direcţiile. Niciun Păzitor nu răspundea focului; toţi îşi căutau cu disperare un adăpost. Trailerul MANN ajunse la baza urcuşului şi porni încet în sus, cu opt faruri brăzdând noaptea prăfoasă.

— Ar fi trebuit să fi rămas, zise Stig. Ar fi trebuit să dăm lupta decisivă aici, în jurul lui 3P.

— Am fi fost măcelăriţi, răspunse Olwen. Asta-i disperare completă din partea lor. Vor face orice ca să deschidă o cale pentru Starflyer.

Bărbatul coti pe Nottingham Road şi frână iarăşi. În faţă era haos, cu automobile şi dube strânse laolaltă, cu farurile scânteind pe clădiri parţial colapsate. Oamenii munceau printre ruine, ridicând bolovani şi cărămizi. O echipă de pompieri municipali se desfăşurase cu ’boţii târându-se în sus pe o casă cu patru etaje, care, cumva, se răsucise cu douăzeci de grade în jurul propriei axe.

— Fugiţi, ordonă el simplu.

Cruiserele Institutului încetaseră să mai tragă. În Piaţa 3P mai rămăseseră numai cinci spioboţi funcţionali. Toţi arătau trailerul MANN care cobora încet, sacadat şi vibrând panta interioară. Cinci Cruisere îşi aţintiseră farurile către ecranul baric al porţii. Un grup de siluete în flexarmuri degajau locul, îndepărtând bucăţi de ruine.

Cronometrul lui Stig anunţa că până la sfârşitul ciclului mai rămăseseră treisprezece minute. Şi-ar fi vândut şi sufletul pentru altă bombă combustibil-aer.

Un soldat al Institutului trecu prin poartă. Din partea cealaltă se zăriră fulgere luminoase, difuze din cauza ecranului baric.

Un fel de camion străpunse brusc ecranul baric, cu o răbufnire de zgomot şi lumină. Câmpul său de forţă radia roşu periculos de strălucitor. Frânele pneumatice scârţâiră şi şuierară, iar roţile derapară pe cenuşa lunecoasă. Turelele de pe toate Cruiserele îi urmăriră înaintarea nesigură, până se opri la cincizeci de metri de poartă. Motorul continua să-i funcţioneze, pufnind ca un animal furios pe măsură ce nuanţa roşie dispăru. Pe caroserie începu să apară chiciura.

Alte două camioane identice apărură în viteză. După aceea o lumină stacojie puternică sfredeli ecranul baric, iluminând jumătate din piaţă.

— Ăştia suntem noi, rosti Stig. Asta trebuie să fie! Adam e de cealaltă parte. Lui Starflyer nu-i merge chiar după cum îşi doreşte.

Alte camioane soseau prin gaura-de-vierme, atât de apropiate între ele, încât părea să fie un tren. Cruiserele formau un semicerc larg în jurul porţii, cu toate armele îndreptate asupra ei. Stig numără cu totul opt camioane. Unul dintre ele înaintă şi se opri lângă trailerul MANN.

— Keely, spuse el, avem nevoie de un unghi mai bun pe camionul ăla.

— O să-ncerc.

Doi spioboţi începură să se mişte. Imaginea era jalnică, tremurată, cu funcţia de transfocare îngreunată de praf şi bură. O uşă se dilată în flancul capsulei. Un spiobot coborî îndărătul unei movile de sfărâmături. Mai rămăsese doar unul care să transmită. Obiectivul lui încercă să focalizeze, când oblonul din spate al camionului glisa şi vapori alburii plutiră afară, amestecându-se cu volburile de praf.

— Să dea dracii-n cerurile visătoare, mormăi răguşit Stig.

Starflyer! Se opri complet, indiferent la agitaţia din jurul său, concentrându-se asupra unicului flux, inadecvat, de informaţii vizuale. Brusc, toate farurile din piaţă se stinseră. Spiobotul contracară bezna, activându-şi modul de amplificare a imaginii. Ceva ieşi din interiorul ecranat al camionului, înconjurat de siluete omeneşti, mai mici. Dispăru în capsulă şi uşa se contractă.

Farurile se aprinseră, copleşind imaginile spiobotului.

— Poţi să măreşti? întrebă Stig cu sufletul la gură.

Când rederulă imaginea, era complet neclară: o simplă pată

de pixeli umbriţi. Însă mobilă. I se părea că se leagănă în timp ce avansa.

— Nu ştiu, făcu Keely. O s-o trec prin nişte programe.

Câteva Cruisere suiau în forţă pe drumul tăiat de buldozere prin Zidul Pieţei. Când ajunseră în vârf, deschiseră focul fără niciun avertisment către strada de dedesubt.

— Ce nenorociţi! exclamă Olwen cu amărăciune.

Focurile se auzeau perfect din locul unde se găseau ei, în capătul lui Nottingham Road.

Trailerul MANN porni la rândul lui să urce panta, strivind totul sub anvelopele groase. Cruiserele se dispuseră în faţa şi în spatele lui. Convoiul intră pe Mantana Avenue.

— Atenţie, lunetişti! anunţă Stig. Starflyer se pregăteşte să iasă din oraş. Keely, alertează echipele de pe Autostrada 1 să-nceapă distrugerea ei. Avem pe cineva la podul Tangeat?

— Nu.

Bărbatul înjură în barbă, foarte atent să nu lase nicio urmă de dezaprobare să se audă pe banda generală.

— Nu contează, mai sunt destule alte poduri până la *Marie Celeste.*

Stig scoase din grilă imagini de la spioboţi, nerăbdător să vadă ce se întâmpla în Piaţa 3P. Institutul lăsase în urmă două camioane şi şapte Range Rover Cruisere. Toate aveau turelele armelor aţintite spre poartă. Chiar pe când privea, două raze violet de laser ţâşniră către un punct de pe sol, aflat la numai câţiva centimetri de ecranul baric.

— Îl aşteaptă în ambuscadă pe Adam, rosti el. Cerurilor visătoare, va trebui să-i eliminăm! Dacă n-o facem, Adam va rămâne naufragiat pe Half Way.

— N-avem timp, rosti Olwen. Trebuie să plecăm după Starflyer. Nu putem forma o echipă care să elimine Cruiserele înainte de sfârşitul ciclului. Până atunci, nu putem nici măcar s-ajungem la 3P.

Stig îşi privi încă o dată cronometrul: şapte minute. Întreaga operaţiune fusese belită; total şi complet *belită.* Nu-l opriseră pe Starflyer. Omorâseră sute de oameni nevinovaţi şi ruinaseră o porţiune mare din Armstrong City. Iar acum nici măcar nu-şi puteau ajuta camarazii să treacă prin gaura-de-vierme. Îl înnebunea ideea că va trebui să-i spună lui Harvey că echipamentele vitale pentru completarea răzbunării planetei nu

vor mai sosi niciodată, că Johansson fusese abandonat pe Half Way şi că el era răspunzător pentru toate astea. Ar fi preferat mai degrabă să dea piept de unul singur cu Cruiserele ce aşteptau în ambuscadă.

Îşi dădu seama că-şi ridicase în mod reflex pumnii încleştaţi. O reacţie faţă de completa inutilitate pe care o simţea.

— Eu rămân, anunţă el şi-şi sili mâinile să coboare. Este vina mea. Voi aduna o echipă şi vom înlătura ambuscada Institutului înainte de redeschiderea găurii-de-vierme. Toţi ceilalţi vă puteţi continua sarcinile de hărţuire pe Autostrada 1.

— Nici gând! zise Olwen. Ascultă-mă şi ascultă-mă atent – nu te refugia în rutina autocompătimirii. Nu ne putem permite luxul ăsta. Chiar dac-am reuşi să eliminăm ambuscada, gaura-de-vierme se va deschide abia în cincisprezece ore. Până atunci Starflyer va avea un avans imposibil de recuperat. Am pierdut echipamentele pe care le aducea Adam. Dă-le uitării, Stig! Dacă sosesc peste cincisprezece ore, tot nu va conta defel – va fi prea târziu. Va trebui să pornim după Starflyer cu toate armele pe care le-avem şi să-l distrugem noi pe nenorocit. Trebuie s-o facem *acum.* Şi o ştii foarte bine.

— Da, încuviinţă el distrus, o ştiu…

* * *

La o sută de metri de ţărmul stâncos, Carbon Goose îşi extinse trenul de aterizare. Wilson opri turbinele şi lăsă avionul uriaş să planeze lin prin apă, până ce roţile botului atinseră fundul de granit care suia lent. Se ridicară din oceanul îngheţat cu unduirea înceată care caracteriza avioanele planetare din toată galaxia.

Flăcări pâlpâiau printre ruinele fostului Port Evergreen şi Wilson trebui să vireze mult la tribord pentru a evita resturile împrăştiate ale altui Carbon Goose. Vedea câteva costume blindate deplasându-se peste teren şi verificând dacă mai rămăseseră agenţi operaţionali ai lui Starflyer. Clădirea generatorului găurii-de-vierme părea intactă, ceea ce i se păru un semn bun. Adam şi Paula lucraseră ceva pe puntea principală şi păruseră încrezători, când le vorbise imediat înainte de amerizare. În condiţii normale Wilson nu şi-ar fi pus prea multă încredere în combinaţia celor doi, totuşi acum era de acord să

accepte ajutor din orice direcţie.

El şi Anna începură să decupleze sistemele de zbor, apoi coborâră să se alăture restului pe puntea principală. Morton şi Alic reveniseră, cu costumele acoperite de chiciură. Până şi Tiger Pansy suise din cala principală ca să asiste la discuţii. Wilson se întrebă cât din îngrijorarea şi agitaţia lor absorbea femeia pentru Qatux. N-ar fi fost o sarcină prea dificilă, atmosfera de pe puntea superioară era apăsătoare.

Johansson le turnă el însuşi cafea lui Alic şi Morton. Cei doi nu puteau lua loc, fiindcă scaunele erau prea mici pentru costumele lor.

— Putem trece prin poartă oricând dorim, rosti Adam. Ne alegem momentul şi intrăm în forţă cu maşinile blindate. Probabil că nici măcar nu vor avea armele activate în clipa asta. Elementul surpriză este de partea noastră.

Morton îi aruncă o privire foarte sceptică.

— Zi mai departe.

— Călăreţul-furtunii descrie o elipsă de douăzeci de ore prin punctul Lagrange şi în jurul lui. Petrece cinci ore alimentând gaura-de-vierme cu energie, în vreme ce curentul de plasmă îl împinge către steaua neutronică, iar în următoarele cincisprezece ore revine la poziţia iniţială. În chiar secunda asta îşi începe zborul de întoarcere. Nu trebuie decât să preluăm controlul sistemului lui de ghidare şi al propulsoarelor şi să-l readucem în centrul curentului de plasmă. Ne poate genera suficientă energie ca să deschidem gaura-de-vierme.

— Însă probabil că nu va mai putea reveni în punctul Lagrange, observă Bradley. Încercarea asta are caracter de unicitate. Vom închide uşa pentru Far Away până ce acolo va putea fi construită altă sursă energetică.

— Ţinând seama de cele survenite pe Boongate, n-aş zice că trebuie să ne facem prea multe griji în privinţa asta, spuse Adam. Trebuie să ne concentrăm asupra oportunităţii unice de a ajunge pe Far Away. Atât şi nimic mai mult.

— Este o idee bună, aprobă Wilson. Să trecem la treabă.

— Staţi puţin, interveni Morton. Şi dacă am putea prelua controlul sistemului de ghidare, tot va trebui să ne confruntăm cu armele din partea cealaltă a porţii. Eu nu-s de acord cu vrăjeala aia că nu vor avea armele activate până la începutul ciclului următor. În primul rând este suficient să se uite măcar cu

un ochi ca să vadă cum se redeschide gaura-de-vierme. Ei ştiu că ne vom da peste cap ca să găsim o cale s-o redeschidem. Le-ar fi suficient să-şi cupleze armele la un senzor banal. Oricine scoate capul prin ecranul baric – *pac!* Matricea costumului meu a identificat cu ce erau încărcate camioanele alea: lasere atomice cu injecţie de neutroni. Sunteţi siguri că maşinile voastre blindate pot rezista la aşa ceva? La o salvă, poate, chiar la două... v-aş crede chiar dacă mi-aţi zice la cinci salve. Dar noi nu ştim ce altceva ne poate aştepta-n pizda mă-sii dincolo. Ne pot lovi cu douăzeci şi cinci de lasere atomice simultan. Ne pot aştepta chiar şi cu bombe atomice. Dacă deschidem gaura-de-vierme, cine-i poate opri să nu arunce prin ea o bombă cu fuziune? Sentimentele? Haide, haide, fiţi serioşi! S-a terminat cu-aşa ceva.

— Dacă asta crezi, eşti liber să te-ntorci cu Carbon Goose la Shackleton, spuse Bradley. Indiferent ce s-ar întâmpla când vom deschide gaura-de-vierme, tu vei fi în siguranţă deasupra oceanului. Eu însă voi trece dincolo.

— Toţi Păzitorii vor trece, completă Adam.

— E sinucidere!

— *Poate* fi sinucidere. Iar gramul acela de îndoială este toată speranţa de care avem nevoie.

— Bradley Johansson, rosti Qatux pe banda generală, ai o disperare frumoasă. Poate fi la fel de intensă ca şi emoţiile primare într-o persoană atât de dedicată ca tine. Până acum nu mi-am dat seama de asta.

Wilson nu se putu abţine să nu arunce o privire dezaprobatoare către Tiger Pansy. O copilărie, o ştia prea bine; de fapt nimic din toate astea nu i se datora ei. Femeia îşi molfăia chewing-gumul, părând aproape fericit de inconştientă de ce se discuta în jurul ei. Wilson fu uşor nedumerit; oare cât de naivă putea fi o starletă porno?

— Asta îi include pe majoritatea celor aflaţi pe puntea asta, surâse forţat Bradley.

— Pot să întreb de ce nu mutaţi celălalt capăt al găurii-de-vierme într-un loc de pe Far Away unde nu aşteaptă duşmanii voştri?

Expresia lui Tiger Pansy se modifică în una de uşoară surprindere. Se ridică de la locul ei, părând ca şi cum o împunsese ceva neplăcut.

Bradley o privi stingherit când se opri în faţa lui, privindu-l cu

curiozitate intensă.

— Poarta, răspunse el şovăitor… Ăăă, ajută la ancorarea capătului unei găuri-de-vierme. Este foarte… ăăă, dificil să menţinem capătul deschis şi nemişcat; mai ales luând în consideraţie distanţa implicată aici. În Port Evergreen nu există pur şi simplu puterea de procesare necesară pentru a schimba coordonatele găurii-de-vierme.

Ochii puternic fardaţi ai lui Tiger Pansy clipiră nesiguri; ea se întinse şi-şi atinse vârfurile degetelor de obrazul lui Bradley ca şi când ar fi consolat un iubit. Imaginea aceea îl tulbură pe Wilson, avea ceva neliniştitor de parazitar în ea.

— Vă pot eu face calculele, anunţă Qatux.

15

Mellanie nu era tocmai sigură la ce să se aştepte când maşina mare şi ecranată coti pe Ruejolei. O răbufnire de nostalgie, poate? Animata arteră metropolitană deştepta cu certitudine suficiente amintiri. Nu cu mult timp în urmă, ea ar fi putut spune că toate erau amintiri frumoase.

Astăzi stătea ghemuită pe locul din faţă al maşinii alături de Hoshe Finn şi privea în sus la blocul zgârie-nori cu şaizeci şi cinci de etaje din capătul îndepărtat al străzii. Forma sa de lamă de floretă aurie se număra printre cele mai înalte clădiri ce dominau peisajul din centrul oraşului Salamanca. Mellanie îşi reamintea prea bine panorama din vârful ei. Alessandrei îi plăcea ca ea să se lipească de peretele-fereastră gros al apartamentului de acolo, atunci când îşi oferea serviciile asistenţilor de politicieni sau prietenilor de familie. Acelea erau amintirile ce-i reveneau acum. Continua să le retrăiască, încercând să deducă ce relevanţă avea fiecare fragment de informaţie pentru Starflyer.

— I-ai văzut vreodată sistemul de securitate?

— Poftim?

Mellanie se smulse din amintirile acelea amare. Dintr-un motiv inexplicabil, acum, după ce nu mai avea grija lui Dudley, toate lucrurile pe care le făcuse – oho, de bună voie! – pentru Alessandra îi ardeau şi mai odios în minte.

— Scuză-mă… ce-ai spus?

— Te întrebam despre sistemul de securitate al lui Baron. La matricea apartamentului ei sunt cablate multe circuite exterioare. Personalul tehnic se întreba cât de extins este.

— Habar n-am, Hoshe. Ea nu l-a accesat niciodată pe un ecran sau portal. În niciun caz n-a făcut-o în prezenţa mea.

— Nu-i nimic, oricum bănuim că apropierea de zgârie-nori este bine acoperită, ca şi clădirea în sine.

— Ăăă, IC nu pare să considere sistemul de securitate excepţional… în tot cazul, nu atunci când am fugit de la Alessandra.

— Aşa este, mulţumesc.

Ea îi surâse uşor. Dragul şi bunul de Hoshe Finn, abordând mereu fiecare problemă cu timiditatea şi precauţia unui adevărat birocrat.

— Amplasez pe poziţii echipa de pe perimetrul extern. Echipa de arestare va intra în clădire deghizată ca o companie de servicii cu contract pentru întreţinerea unui apartament de la etajul şaizeci şi unu.

— Pot s-o însoţesc?

— Nu. Este periculos şi ai împiedica protocoalele operaţionale.

— O să port costum blindat şi promit că rămân în spate.

— Nu. Echipa de observare spune că împreună cu Alessandra Baron mai sunt minimum alte două persoane. Până nu ştim cu certitudine, trebuie să presupunem că ei sunt tot agenţi Starflyer şi că pot fi wetcablaţi. Nu voi aloca un membru al echipei de arestare să joace rolul de bonă pentru tine. Avem nevoie de toţi în linia întâi.

Mellanie emise un suspin exagerat.

— Şi când anume, exact, m-ai programat s-o pot vedea?

— O să urcăm imediat cum a fost arestată şi au fost neutralizate orice arme wetcablate.

— Pe Paula Myo n-a deranjat-o să fiu foarte aproape de Isabella.

— Acţiunea aceea a fost cu totul altceva. Atunci ne-am asumat un risc; acum nu.

— Bine, dar mă voi apropia mai mult de clădire. Dacă Alessandra se va opune cu forţa arestării, s-ar putea ca din stradă să fie vizibile schimburi de focuri.

— După intrarea echipei de arestare, vom interzice accesul civililor imediat sub clădire. Nu stingheri acţiunea respectivă.

— Bine, bine…

Mellanie coborî din maşină şi porni pe stradă. Era mijlocul după-amiezii şi în jur existau foarte mulţi pietoni. Ştia că Hoshe dorise să aştepte până la primele ore ale dimineţii, când situaţia putea fi controlată mai uşor, însă Nigel şi senatoarea Burnelli îşi impuseseră punctul de vedere. După demascarea lui Daniel Alster, deveniseră aproape paranoici faţă de agenţii Starflyer.

Femeia întârzie în faţa unei vitrine, examinând cu ochi critic linia de designer expusă înăuntru. Era un gest reflex şi perfect normal. Hoshe avusese dreptate, ar fi trebuit realmente să înceapă să se gândească la ce va face în continuare. După cum era poziţionată politic în clipa de faţă, şi-ar fi putut realiza o emisiune care să rivalizeze cu Michelangelo. Şi, desigur, producătorii emisiunii lui Baron ar fi avut nevoie de cineva cu

care s-o înlocuiască în următoarele zece minute după arestare. Existase o vreme când posibilităţile respective i-ar fi stârnit surescitarea. La asta se mai adăuga şi Morty. Şi situaţia aceea se schimbase. Nu ceea ce făcuse el; totuşi, cumva, Mellanie nu se putea vedea în rolul de soţie-trofeu a unui preşedinte de corporaţie, aşteptându-l alături de o liotă de copii să revină după o zi plină la serviciu.

Iconul IC pâlpâi, apoi se extinse în vederea ei virtuală.

— Mellanie, avem o problemă.

În mod automat, ea ridică ochii spre apartamentul din vârf.

— Ne priveşte? M-a zărit?

— Nu. Din câte ştim, Alessandra Baron nu ştie nimic despre iminenta ei arestare.

— Aha. Atunci care-i problema?

— Ozzie Isaacs a revenit în Commonwealth.

— Serios? Nu ştiusem.

— Eşti sigură? În ultimele zile ai o companie foarte interesantă.

— Hopa, ce-a fost asta – o undă de gelozie?

— Nu. Pur şi simplu îţi reamintim că avem o înţelegere.

— Să merg în locuri unde tu nu poţi ajunge şi să raportez lucruri pe care nu le ştii. Care-i noutatea? Vrei să-mi spui că nu ştii ce s-a-ntâmplat pe Boongate?

— Noi ştim că Starflyer a pornit către Far Away. Evident. Nu suntem însă siguri despre acţiunile viitoare ale lui Nigel Sheldon. Dinastia lui a construit o armă incredibil de puternică.

— Nu se consultă cu tine, pentru că nu are încredere în tine. Nici eu nu sunt sigură dacă să mă încred în tine. Ai fi putut face mult mai multe ca să ne ajuţi.

— Am mai purtat discuţia aceasta, Mellanie.

— Da, ştiu, tu nu faci chestii fizice. Oricum nu mai contează. Războiul ăsta se va termina. Cred că ţi-ai dat seama.

— Ne îngrijorează felul în care se va termina.

— Nu-nţeleg. Ce legătură are asta cu întoarcerea lui Ozzie?

— El n-a terminat să ne spună ce anume a găsit, deoarece Nigel Sheldon i-a fixat domiciliu forţat. Pentru a înţelege întreaga succesiune a evenimentelor, ne trebuie informaţiile pe care le deţine Ozzie.

Firişoarele de păr de pe ceafa femeii se zbârliră sub un fior extrem de rece.

— Ghinionul tău.

— Dorim să iei legătura cu Ozzie şi sperăm să ne poţi asigura o legătură.

— Şi ce vrei să faci cu informaţiile?

— Întrucât nu ştim care sunt informaţiile, nu-ţi pot oferi realmente un răspuns. Doar examinând tabloul complet, putem sfătui Commonwealth-ul cum să procedeze.

— Executivul nu prea te mai ascultă în ultimele zile, aşa-i?

— Suntem siguri că Nigel şi ceilalţi din grupul tău de elită au decis genocidul lui LuminăDimineaţăMunte. Dar dacă există şi altă cale?

— Care anume?

— Noi nu ştim. Însă ai putea fi împăcată cu ideea că n-ai făcut nici cea mai mică încercare de a evita genocidul?

— Uite care-i treaba, Ozzie i-a zis totul lui Nigel.

— Eşti sigură? Te-a contactat Sheldon şi ţi-a spus că s-a modificat planul? Şi de ce îl ţine pe Ozzie fără acces la mijloace de comunicaţii? Ce este atât de important în informaţiile lui, încât Sheldon nu doreşte să fie cunoscute şi de alţii?

Mellanie simţi imboldul de a izbi cu piciorul în pământ de iritare; niciodată nu putea învinge într-o argumentaţie cu IC, fiindcă de fiecare dată folosea logica *plus* emoţiile.

— Am stat două zile în preajma lui Nigel. Securitatea Dinastiei lui este absolută. Nu-l pot scoate pe Ozzie din închisoare; haide, revino la realitate!

— Noi nu credem că el ar fi în închisoare. Am izbutit să-l urmărim până a ajuns pe Cressat.

— Grozav! exclamă Mellanie cu glas tare. Pietonii din jur îi aruncară priviri surprinse şi ea le răspunse cu încruntături: Bănuiesc că aş putea face pentru Paul un reportaj despre navele de salvare ale Dinastiei Sheldon cât sunt acolo. Ce zici ce norocoasă sunt?

— Probabilitatea reuşitei unei misiuni duble nu este ridicată.

— Nu intenţionez să merg în niciun fel de misiune, indiferent de caracterul ei. Acum sunt prietenă cu Nigel. Am încredere în el.

— Ozzie a participat la Marele Jaf al Găurii-de-vierme.

— Ce-i aia?

— Micuţă Mel, educaţia ta este cu adevărat uimitoare. Marele Jaf al Găurii-de-vierme a fost cea mai mare operaţiune criminală individuală din istoria omenirii. Bradley Johansson a efectuat-o

pentru a-i finanţa pe Păzitorii Individualităţii şi în urma ei s-a ales cu miliarde de dolari pământeni.

— Vrei să zici că Ozzie i-un Păzitor? Nu cred.

— Atunci întreabă-l chiar tu asta.

— Oh…

De data aceasta chiar izbi cu piciorul în pământ.

— Dacă el va răspunde afirmativ, atunci poate vei lua în seamă cererea noastră. El ştie cine a ridicat bariera în jurul Perechii Dyson.

— Cum dracu' aş putea măcar s-ajung pe Cressat? Ca să nu mai zic de pătrunderea în celula lui! Nigel ar fi extrem de suspicios dacă i-aş cere să-l văd pe Ozzie.

— Ozzie s-a întors cu doi tovarăşi: un adolescent şi o specie de extraterestru necunoscută anterior. Dinastia Sheldon tocmai a plasat o cerere către Lady Georgina, solicitând o fată tânără şi dulce pe Cressat, unde va trebui să seducă un băiat neexperimentat sexual. Banii pentru contractul respectiv au fost viraţi la Lady Georgina din contul principalei divizii de securitate a Dinastiei. Asta este ceva extrem de neobişnuit. Noi nu credem că este o coincidentă.

— Cine-i Lady Georgina?

— O madamă de clasă foarte înaltă de pe Augusta. Ea oferă celor bogaţi şi faimoşi fete aflate la prima viaţă.

— Bleah! Şi vrei ca eu să pretind că sunt fata respectivă?

— Da. Lady Georgina a atribuit deja contractul Vanorei Kingsley, una dintre cele mai recente angajate ale ei. Te putem substitui Vanorei, însă trebuie să acţionăm rapid. Kingsley urmează să fie preluată din gara New Costa peste o sută patruzeci de minute. Dacă iei imediat un expres maglev spre Augusta, ai putea ajunge la timp la gară.

Un taxi se opri lângă Mellanie şi deschise portiera. Femeia îl privi şi oftă. Lucrul cel mai inteligent pe care l-ar fi putut face ar fi fost să-l ignore… dar pe de altă parte ar fi fost incitant să se infiltreze pe Cressat şi să ajungă la Ozzie. Mâna ei virtuală atinse iconul lui Hoshe.

— A apărut ceva. Mă-ntorc în Darklake City.

— Dar… echipa de arestare este deja în lift.

— Multă baftă, Hoshe, te apelez când ajung acasă!

— Crezusem că ţii mult la arestarea asta.

— Aşa este. Şi-mi pare realmente rău, totuşi asta-i mai

important.

— Ce anume?

— Îţi promit c-o să te apelez mai târziu. Mellanie sui în taxi, care pătrunse imediat în trafic. Ce s-a întâmplat cu Vanora Kingsley? o întrebă pe IC. Trebuie s-o înghesui într-un portbagaj sau altceva? Nu cred c-aş fi prea pricepută la chestii de-astea.

— Considerăm că Jaycee ar fi de altă părere, însă nu, nu va fi necesar. Pentru efectuarea operaţiunii de extragere a fost contactat un profesionist în probleme de securitate.

— N-o să-i faci niciun rău, aşa-i?

— Absolut. Va fi dusă la o reşedinţă sigură, unde va rămâne izolată pe durata acţiunii tale.

— Bine. Zi-mi cum arată băiatul ăsta? Măcar atât trebuie să ştiu.

Un fişier îi apăru în vederea virtuală. Când îl deschise, văzu un adolescent cu păr roşcat şi ciufulit, cu un surâs care era pe jumătate rânjet.

— Să nu te-aştepţi să mă culc cu el, vorbi ea repede. Ştie măcar cum se folosesc tacâmurile?

— Ce nu-ţi place la el? Aspectele noastre feminine sunt de acord că arată drăguţ.

Mellanie mai privi o dată imaginea.

— Poate… Vreau să spun, din punct de vedere fizic. Dar este vizibil că are o problemă de atitudine. Probabil că-i un coşmar comportamental.

— Exact domeniul în care eşti expertă.

— Hai sictir!

— Mellanie, va trebui să îndeplineşti clauza principală a contractului. Sperăm că înţelegi asta.

— Cred că m-am prostituat destul.

— Suntem siguri că momentul actului sexual poate fi amânat destul de mult pentru a putea evalua situaţia şi a încerca să-l contactezi pe Ozzie. Clauza la care ne refeream de fapt este personalitatea stipulată prin contract. De aceea Lady Georgina a selectat-o pe Kingsley.

— Ce personalitate?

— Fata să fie – dulce.

— Hei, şi eu pot fi *dulce*, da? Lasă-mă cu rahaturile-astea!

— Perfect, Mellanie. Dacă zici tu…

* * *

O dată în plus Wilson Kime aştepta să calce pe o planetă nouă. Stătea în faţa porţii când zorile răsăriră pe Half Way, inundând insula de stâncă stearpă cu lumină roşie şi fulgere alb-albastre intense. În clădirea generatorului din spatele porţii, energia începea să fie receptată de la Călăreţul-furtunii.

Încercă să nu se simtă exagerat de plin de sine, dar graţie cunoştinţelor sale de astroinginerie şi mecanică orbitală, tehnicienii din echipa lui Adam îl recunoscuseră în mod automat ca pe un şef. Avusese nevoie de douăzeci de minute la consola din clădirea generatorului pentru a mapa sistemele primare şi programele de ghidare ale Călăreţului-furtunii, înainte de a expedia primul set de instrucţiuni. Vederea lui virtuală produse un profil bazic de zbor, cu o curbă lungă şi albă care desemna cursul Călăreţului ce-şi descria bucla perpetuă. La zece minute după ce instrucţiunile îi fuseseră acceptate de matricea de la bordul maşinii, apăruse o linie nouă, purpurie şi scurtă, care simboliza revenirea cartografiată de Wilson în curentul de plasmă. Masivul Călăreţ se târâse în lungul ei o oră, iar concentraţia de plasmă sporise în jurul său.

La patruzeci de milioane de kilometri deasupra lor, palele gigantice se rotiră din nou când Călăreţul-furtunii se întoarse în vijelia de particule încărcate electric. Vederea virtuală a lui Wilson îi arătă creşterea vitezei maşinii uriaşe, totuşi incredibil de fragile, pe măsură ce era împinsă, iremediabil, spre steaua neutronică.

— Acum cade ca Icar, comentă el când Oscar i se alătură. Cu aripile larg deschise şi mult prea aproape de soare.

— Aici exagerezi niţel cu poezia, replică Oscar. Totuşi imaginea îmi place.

— Ce face Qatux? O să poată gestiona gaura-de-vierme?

Wilson verifică statutul Călăreţului-furtunii în vederea virtuală; deocamdată totul mergea strună, în timp ce outputul său energetic creştea rapid.

— Ştiu la fel de multe ca tine. Am lucrat în divizia explorări, mai ţii minte? Asta înseamnă că sunt foarte familiarizat cu genul de matrice mari de care ai nevoie ca să manipulezi materia exotică. Există o limită pentru ceea ce poate realiza o fiinţă biologică din carne şi oase, chiar şi una extraterestră foarte

inteligentă. Este posibil ca Raielul nostru să fi făcut afirmaţia respectivă doar pentru a ne influenţa starea emoţională.

— LuminăDimineaţăMunte îşi controlează toate găurile-de-vierme prin rutine neurale directe.

— Iar ăsta-i alt aspect – a verificat cineva din consiliul vostru revoluţionar supersecret dacă acest mobil Bose este autentic?

— Încetează să mai fii un cârcotaş paranoic.

— Prima regulă a avocaţilor este să nu le pună martorilor o întrebare dacă ştiu că răspunsul nu le va plăcea.

— Uite şi răspunsul: Qatux a terminat secvenţa de alimentare.

Ayub oprise Volvoul cu Raielul lângă uşa clădirii generatorului, după care masivul extraterestru fusese conectat la matricea de control a generatorului prin mănunchiuri groase de cabluri optice, pe care le ataşase la vârfurile groase ale protuberanţelor flacide de carne dindărătul tentaculelor. Imaginea respectivă îi reamintea lui Wilson de pornirea forţată a unui automobil cu bateria descărcată.

Când ritmul cardiac i se iuţi, Wilson îşi începu exerciţiul respiratoriu, fericit că Tiger Pansy nu era în preajmă pentru a-i percepe neliniştea. Gaura-de-vierme se deschise lin, ca un iris expus nopţii.

— Ajunge undeva, spuse Adam.

— Matthew, rosti Alic, trimite un spiobot.

Un ‘bot micuţ trecu prin ecranul baric. Wilson se conectă la fluxul său şi văzu depliindu-se un peisaj întunecat. Sub lăbuţele rozătorului artificial exista sol umed, iar fire de iarbă zimţată i se agăţau de corpul neted. În depărtare se legănau frunzele arcuite ale unor plante înalte şi se întrezăreau petice mai întunecate de arbori. Spiobotul se îndepărtă cu zece metri de gaura-de-vierme, apoi se ridică pe membrele posterioare şi scană împrejurimile. În raza lui de detecţie nu existau surse termice, nici puncte de emisii electromagnetice, nici lumină în spectru vizibil; unica mişcare detectabilă era vântul persistent şi încărcat de umezeală – frontul de aer de după o ploaie.

— În tot cazul n-a ieşit în oraş, comentă Adam.

— Poate că-i un parc din oraş, zise Rosamund.

— Mă îndoiesc. Nu se înregistrează semnalul purtător al vreunui nod, spuse Johansson. Până şi Armstrong City are acoperire completă de reţea.

— Bine, încuviinţă Adam, atunci trecem.

Wilson îl auzi pe Jamas ambalând motorul maşinii blindate şi păşi iute în lateral. Vehiculul scund şi curbat se legănă înainte şi trecu prin ecranul baric.

— Încă intact, rosti Adam. Este clar o zonă rurală… nu se vede niciun oraş. Ba nu, staţi aşa! Văd ceva la orizont… O pâclă luminoasă portocalie… Acolo pare să fie o aşezare. Pare destul de mare.

— Ar trebui să fie Armstrong City, interveni Qatux. Cred că gaura-de-vierme s-a deschis la douăzeci de kilometri sud-vest de limita lui sudică. Aceea a fost intenţia mea.

— Înseamnă că-i Parcul Schweickart, zise Jamas. Recunosc constelaţiile. Cerurilor visătoare, este clar Far Away! Am ajuns acasă!

— Rulez scanare cu senzori activi, anunţă Adam. Mi se pare curat. Bradley, dacă acolo există ceva mai mare decât un iepure înseamnă că are o camuflare stealth perfectă.

— Mulţumesc. Atunci să-i dăm drumul… şi repede, vă rog.

Celelalte maşini blindate şi camioanele Volvo porniră motoarele.

— Haide! spuse Wilson.

Înaintă şi simţi ecranul baric atingându-i costumul blindat ca o briză uşoară, iar lumina roşie păli în jurul lui. Pentru a doua oară în viaţa sa, Wilson Kime ajunse pe o altă planetă printr-un singur pas uriaş. Gravitaţia se reduse brusc. Nu era obişnuit cu aşa ceva, în niciun caz pe reţeaua feroviară TSC; majoritatea planetelor U-congruente avea gravitaţia apropiată de cea terestră standard şi practic nu sesizai niciodată tranziţia.

Un Volvo claxonă sonor înapoia lui şi sări într-o parte. Mişcarea îl ridică o jumătate de metru în aer. Râse când coborî iarăşi pe sol. Mâna virtuală tastă deschiderea costumului şi vizorul căştii se ridică. Inspiră aerul local, cu izul puternic al ploii abia trecute şi o uşoară aromă de pini.

— Ar fi putut s-o facă, rosti el gânditor. Ar fi putut realmente.

— Cine? întrebă Anna.

Sărise din partea din spate a unui Volvo şi întinsese uşor braţele, pentru a-şi păstra echilibrul.

— Aries Underground; ei doreau să terraformeze Marte. Dacă li s-ar fi oferit posibilitatea, Marte ar fi putut deveni cam aşa.

— Există vreo clipă în care să nu te gândeşti la Marte? întrebă femeia.

— Pe Marte nu există suficientă atmosferă ca să fie U-congruentă, replică Oscar pe un ton aproape indiferent.

— Aveau planuri ca să compenseze asta. Gheaţă remorcată din centura cometelor, bacterii modificate genetic care să elibereze oxigen din sol, oglinzi orbitale, puţuri forate prin manta…

— Pare costisitor.

— Pe vremea aceea aşa erau planetele, îi spuse Wilson cu înţelepciune.

Volvoul care-l transporta pe Qatux trecu lent prin gaura-de-vierme, târând după el mănunchiurile groase de cabluri din fibră optică. Doi oameni în costume blindate apărură din gaura-de-vierme în urma camionului, asigurându-se că firele nu se încâlceau.

— Au trecut toţi, domnule, raportă Kieran.

— Mulţumesc, zise Bradley. Qatux, nu mai avem nevoie de gaura-de-vierme.

Wilson mai avu vreme pentru o ultimă imagine a Călăreţului-furtunii înainte ca gaura-de-vierme să se închidă. Aidoma lui Icar, soarta Călăreţului era pecetluită; curentul gros de plasmă îl împinsese mult dincolo de punctul Lagrange, iar propulsiile sărăcite nu mai aveau rezerva de delta-v care să-l readucă la poziţia de bază. De acum nu-l mai aştepta decât prelunga şi lenta cădere spre pieire în gravitaţia teribilă a stelei neutronice.

Gaura-de-vierme se contractă şi dispăru, iar închiderea ei finală reteză mănunchiul de fibre optice care căzu pe pământ ca un şarpe omorât. Actul separării consolidă sentimentul de distanţare al lui Wilson; rămăseseră realmente pe cont propriu. Judecând după tăcerea generală, nu era singurul care gândea aşa.

— Nu am mare lucru să vă spun, anunţă Bradley. Ceea ce poate că-i mai bine, fiindcă suntem într-o criză acută de timp. Aş dori totuşi să le mulţumesc prietenilor noştri non-Păzitori pentru că au venit cu noi şi au crezut în noi până la sfârşit. Pentru aceia dintre voi ai căror strămoşi au fost alături de mine încă de la început, vreau să-mi exprim recunoştinţa pentru teribilele şi desele lor sacrificii, deoarece sângele lor ne-a adus aici şi acum. Întreaga omenire le va mulţumi Păzitorilor Individualităţii pentru tot ce am îndurat noi, astfel ca specia noastră să poată fi liberă în cele din urmă.

Wilson privi în jur şi-i văzu pe toţi Păzitorii care veniseră cu ei plecând capetele în semn de respect. Li se alătură, simţindu-se mai tulburat decât i-ar fi plăcut să recunoască de cuvintele lui Bradley. De acum înainte istoria avea să-i arate pe Păzitori într-o lumină cu totul diferită.

— Şi întrucât a sosit vremea noastră, haideţi să n-o irosim, încheie Bradley. Ayub, te rog încearcă să contactezi clanurile, cât poţi mai repede.

* * *

— Stig! tipă Keely. Stig, recepţionez ceva pe unde scurte. Este frecvenţa noastră.

Stig se aplecă în faţă, încruntându-se. Era întuneric în partea din spate a Mazdei Volta 4x4, un refugiu în care el putea să gândească nevăzut. Micul convoi de vehicule al Păzitorilor, cinci maşini şi şapte Volta cu blindaj uşor, avusese nevoie de aproape o oră ca să traverseze oraşul afectat şi în tot acest timp el primise rapoarte de la Păzitorii ce acopereau traseul de ieşire al lui Starflyer. Niciuna dintre tentativele lor de lovire a uriaşului trailer MANN nu fusese încununată de succes. Vehiculele lui Starflyer aveau blindaje bune şi câmpuri de forţă şi mai bune. De asemenea, reacţionaseră prin forţă extremă la orice atac. Mai bine de o duzină de clădiri din care acţionaseră lunetiştii Păzitori fuseseră transformate în ruine fumegătoare.

Convoiul lui Starflyer nu avusese nevoie de nici treizeci de minute ca să ajungă de la Piaţa 3P la capătul Autostrăzii 1. Alte două duzini de Range Rover Cruisere i se alăturaseră, gonind pe străzi secundare pentru a se integra în convoi. Deoarece Starflyer dispunea de o asemenea putere de foc, Stig nu avea alternativă decât să le ordone celorlalţi lunetişti să înceteze. Ar fi fost măcelăriţi în cazul în care ar fi încercat ceva.

Drumul lui Stig însuşi fusese frustrant de lent, fiindcă aşteptase să li se alăture alte echipe de Păzitori şi ieşise din oraş pe o rută paralelă cu a lui Starflyer. Bineînţeles, serviciile municipale de urgenţă începuseră să reacţioneze faţă de dezastru pe cât putuseră de bine, ceea ce însemna însă că tot mai mulţi oameni şi vehicule ieşeau pe drumurile pe care Stig dorea să le folosească. Ajunseseră la Autostrada 1 abia după o oră şi descoperiseră cum convoiul lui Starflyer împrăştiase în

urmă mine sofisticate. Prima dintre acestea distrusese un Ford Shangai şi-i ucisese pe cei cinci Păzitori dinăuntru. După aceea Stig le ordonase să meargă pe lângă şosea, evitând banda lată de beton sudat enzimatic, ceea ce le redusese şi mai mult viteza.

— Cine ne apelează? întrebă el.

Nu-şi amintea de alte grupuri de Păzitori care să fi operat în jurul lui Armstrong City.

Surâsul lui Keely era neîncrezător.

— Bradley Johansson.

— Nu este posibil, replică Stig scurt, chiar în timp ce mâinile lui virtuale înhăţară semnalul din matricea radio specializată a lui Keely.

— … punctul de rendez-vous patru, rostea glasul familiar al lui Bradley. Vom fi acolo în douăzeci de minute.

— Cine este? întrebă Stig.

— Ah, se pare că tu ai fi, Stig.

— Domnule?

— Hei, Stig, rosti Adam, mă bucur să te-aud, flăcăule.

— Cerurilor visătoare, voi nu puteţi fi aici!

— Înţeleg. Câteva date de control: după ce ai fost descoperit la LA Galactic, ai ajuns în casa noastră conspirativă din Veneţia. Kazimir a fost repartizat să te recupereze.

— Adam?

— În carne şi oase, mulţumesc. Nu mi-e ruşine să recunosc că am avut ceva probleme ca să ajungem aici.

— Cum? Cum puteţi fi aici?!

— Stig, legătura aceasta nu este protejată. O să-ţi povestesc totul în scurt timp la punctul de rendez-vous patru. Bradley îmi spune că ar trebui să ştii unde este.

— Da, sigur că da.

— Atunci dacă noi suntem ceea ce pretindem că suntem, ne vedem acolo.

* * *

Punctul de rendez-vous 4 era o staţie de pompare şi drenare aflată la un kilometru lângă Autostrada 1, la şaizeci de kilometri de Armstrong City. Către staţie ducea un drum de serviciu, dar care nu avea marcaje rutiere şi nu figura pe hărţi. Staţia în sine se afla în spatele unui deluşor, complet în afara razei vizuale de

pe Autostrada 1.

Stig şofă el însuşi Mazda Volta, ordonându-le tuturor să rămână în punctul de ieşire de pe autostradă. De îndată ce parcurse curba, zări vehiculele mari oprite acolo, cu farurile proiectând raze strălucitoare în noapte. Siluete familiare veniră spre el când opri, surâzând larg. Coborî, împleticindu-se, încă nevenindu-i să creadă. Adam îl cuprinse într-o îmbrăţişare de urs.

— Mă bucur să te văd, flăcăule, mormăi Adam.

— Cerurilor visătoare, noi credeam că aţi rămas naufragiaţi acolo!

— Hei, ar trebui să ştii că nu-i aşa uşor să mă ţii pe mine-n ţarc.

— Da, dar…

Stig se opri la apariţia lui Bradley.

— Bună seara, domnule!

— Mă bucur să te revăd, Stig.

Stig întinse mâna în semn de salut. Iar după aceea totul luă o turnură periculoasă. Între razele strălucitoare de lumină mergea o femeie cu pantaloni şi jachetă simplă, căptuşită cu blană de oaie. Avea umerii gârboviţi şi tremura, ca şi cum ar fi avut gripă. Apoi strănută şi părul ei negru se roti fluid în gravitaţia slabă de pe Far Away. Stig nu avea să uite niciodată faţa aceea elegantă şi letală, nici chiar în pacea cerurilor visătoare.

— Atenţie! răcni el.

Mâna i se îndreptă către tocul armei. Izbuti să scoată un pistol automat şi-l roti într-acolo.

Adam apăru în faţa lui şi coborî braţul brusc, îndepărtându-i arma.

— Stop!

Stig se împletici un pas îndărăt. Atât Bradley, cât şi Adam ridicaseră mâinile în semn de mustrare. Alţi câţiva indivizi ce stăteau pe lângă vehicule, şi pe care Stig nu-i cunoştea, se încordaseră.

— Aia-i Paula Myo! urlă el.

— Bună seara, rosti ea calm, apoi se cutremură din nou şi-şi strânse mai mult jacheta din blană, încrucişând braţele peste piept.

— Dar…

— Acum avem aliaţi, zise Bradley.

În vocea lui nu se simţea nici urmă de ironie.

— Paula Myo?

— Alături de alţii ca Nigel Sheldon, şi, ah, sunt sigur că ţi-l reaminteşti pe amiralul Kime.

Wilson făcu un pas în faţă.

— Mai precis, ex-amiral. Încântat de cunoştinţă, Stig.

— Ăăă…

Pistolul lui Stig atârna inert pe lângă corp.

— Oh, da, spuse Adam şi din cauza umbrelor nu se putea preciza dacă zâmbea sau nu. Era cât pe-aici să uit: Mellanie m-a rugat să-ţi transmit salutări.

Stig nu se putu stăpâni. Se aplecă niţel mai aproape, ca să se asigure.

— Paula Myo?

— Ea însăşi, încuviinţă Bradley. Haide, Stig, spune-mi care-i situaţia.

Stig le îngădui să-l conducă la grupul de vehicule. Când începu să-i povestească lui Bradley despre utilizarea bombei combustibil-aer, privi în urmă, ca să mai verifice o dată. Paula Myo îşi strângea puternic braţele peste piept, de parcă ar fi suferit; cu chip îngrijorat, Wilson Kime o întreba dacă nu se simţea bine. Cumva apariţia ei pe Far Away era mai extraordinară decât întrezărirea înceţoşată a lui Starflyer însuşi.

* * *

Adam şi Bradley făcură planurile rapid, după ce Stig le explică evenimentele din Piaţa Primului Pas. Cele trei camioane Volvo cu încărcătura lor preţioasă pentru proiectul răzbunarea planetei aveau să pornească imediat spre sud, către munţii Dessault, ca să facă joncţiunea cu echipele tehnice care asamblau staţiile eoliene. Adam avea să conducă grupul, luându-i cu ei pe Kieran, Rosamund şi Jamas, în ciuda dorinţei clare a acestora de a se alătura urmăririi lui Starflyer. Paula anunţă că-l va însoţi pe Adam, lucru pe care bărbatul nu-l comentă. Wilson, Anna şi Oscar fură de acord să rămână cu Paula şi să vadă dacă puteau da o mână de ajutor în aspectele tehnice ale răzbunării planetei. În sinea sa, Wilson era tot mai îngrijorat de starea Investigatoarei.

Bradley avea să-i conducă pe ceilalţi în urmărirea lui Starflyer, întărindu-le forţele cu cele trei maşini blindate ale sale. Ghearele

Pisicii şi echipa Paris optară să meargă cu el. Bradley şi Stig considerau că experienţa lor de luptă şi armamentul le-ar fi oferit Păzitorilor un avantaj considerabil asupra trupelor Institutului, dotate cu blindaje mai uşoare.

În felul acesta mai rămânea Qatux. Tiger Pansy ascultase şi privise fără comentariu alcătuirea celor două echipe, după care rosti:

— Noi vom merge cu Bradley.

— Dacă asta doriţi, spuse Bradley.

— Sigur că da, încuviinţă ea cu entuziasm. Starflyer are avans faţă de voi. Asta-nseamnă că va fi o urmărire tare, iar când îl veţi ajunge va fi o luptă straşnică. Voi Păzitorii o să vă luptaţi ca scoşi din minţi, sunteţi foarte dedicaţi – e ca un fel de religie pentru voi. Lui Qatux îi place asta foarte mult. Acolo va fi revărsarea de sentimente umane, aşa că vom merge acolo. Se uită la Adam: Fără supărare.

— Stimată doamnă, rosti Bradley, înţelegeţi că nu vă putem garanta siguranţa personală în decursul evenimentelor ce vor urma?

Tiger Pansy îşi mestecă chewing-gumul pentru o clipă, apoi se strâmbă la faţă.

— Mda, mă gândisem io. Da' ca să fiu sinceră, n-am cine ştie ce viaţă de pierdut aici, este? Mellanie m-a pus să-mi actualizez stocarea de rezervă chiar înainte de plecare; am editat pur şi simplu majoritatea chestiilor din jurul momentului ăstuia.

— Viaţa fiecărui om este de nepreţuit.

— Da' ştii că eşti un tip dulce?

* * *

Era una dintre dimineţile acelea în care Mark nu se trezise pe deplin, momentul de moţăială confortabilă când te afli într-un pat cald cu femeia pe care o iubeşti cuibărită în braţele tale. Îşi mişcă foarte puţin capul, frecându-şi nasul cu afecţiune de Liz. Ea se strânse şi mai mult în el, după care se sărutară prelung şi fără grabă. Mâinile mângâiară. El începu să-şi scoată tricoul şi Liz se ridică pentru a-l încăleca, continuând să-şi poarte neglijeul nou din ţesătură semiorganică ce imita mătasea neagră pe care-l purtase în fiecare noapte de când se întorsese Mark. Felul în care devenea translucid când trupul femeii se încălzea şi-şi înteţea

mişcările îl excita *enorm* pe bărbat. Liz exploatase din plin amănuntul acela în noaptea trecută şi acesta era motivul pentru care el era atât de somnoros în zori.

Vederea incredibil de erotică a trupului voluptuos al soţiei sale călărindu-l atletic fu ştearsă de un orgasm despre care Mark fu convins că fusese resimţit până-n cer.

— I-adevărat, murmură el în întuneric ceva mai târziu. Prea mult sex duce la orbire.

De alături Liz chicoti. Vederea îi reveni lui Mark şi i-o arătă pe femeie ridicându-i tricoul de pe faţă. Îi zâmbi perfect mulţumit.

— ’Neaţa, spuse ea pe un ton foarte apreciativ.

— ’Neaţa.

Degetele ei se jucară pe buzele bărbatului.

— Cred că-ntinereşti, de-abia îţi mai fac faţă-n felul ăsta.

Mark surâse satisfăcut, deşi nu era sigur că ar fi putut realmente să mai repete actul acela fără să fi beneficiat mai întâi de un timp serios de recuperare. Liz era într-adevăr pe atât de teribil de lascivă pe cât părea; şi câţi bărbaţi se puteau lăuda cu aşa ceva despre soţia lor?

Ea îl sărută scurt şi coborî din pat.

— Ar fi bine să le pregătesc micul dejun copiilor; cei de la şcoală se vor întreba de ce-i trimit zilnic morţi de foame.

— Aşa-i.

Aproape că-i părea rău. Ar fi fost grozav să fi petrecut o zi întreagă, trândăvind în pat. Nu mai făcuseră asta de când Barry fusese scos din cuva-uter.

Mark stătu o vreme sub duş, apoi se îmbrăcă şi se pregăti pentru treabă. Bluza de trening mov cu mâneci galbene TSC îi venea destul de bine; pantalonii verzi-aurii erau cu un număr mai mare decât purtase în Valea Ulon şi în plus aveau betelia din elastic. Mark coborî ochii spre burticică revărsată peste pantaloni. *Trebuie să fac ceva-n privinţa asta.*

De parcă ar fi avut timp disponibil pentru aşa ceva! Dimpotrivă, programul lui zilnic devenise chiar şi mai ticsit după întoarcerea *Exploratoarei.*

Sandy chiţăi fericită când el intră în bucătărie. Îşi abandonă oul fiert şi alergă pentru a-l cuprinde cu braţele în jurul mijlocului.

— Tati! Tati!

Bărbatul o mângâie pe păr şi-i sărută creştetul capului.

— ’Neaţa, scumpo.

— Bună, tată, rosti Barry cu ochi strălucitori de admiraţie.

Sandy nu mai vroia să-i dea drumul. Mark fu silit s-o ducă înapoi la masă şi să se aşeze lângă ea înainte ca fetiţa să mai vrea să-şi mănânce oul.

— N-am venit în dormitorul vostru azi-dimineaţă, rosti ea cu ochi mari şi serioşi. Am făcut bine, nu-i aşa? Mami a spus că trebuie să vă lăsăm în pace pe voi doi; că ai nevoie de mult somn de-al adulţilor, ca să-ţi revii după cât ai obosit că ne-ai salvat.

— Ăăă… da, aşa-i. Mulţumesc, scumpo. Totuşi nu am fost singurul care am ajutat misiunea *Caribdei.*

Barry pufni spre sora lui.

— „Somn de-al adulţilor“! Ce copil eşti!

— Poftim? făcu Sandy cu o expresie rănită.

— Eşti fraieră, aia eşti. Nu ştii ce făceau?

— Ce?

— Terminaţi, amândoi! interveni Liz ferm. Tatăl vostru trebuie să-şi mănânce micul dejun în linişte.

Cu o expresie sfioasă şi modestă, aşeză în faţa lui Mark o farfurie.

— Mulţumesc, doamnă Vernon.

— Plăcerea mea, domnule Vernon.

Mark înfulecă ouăle, şunca, pâinea prăjită, cârnaţii şi roşiile. Alături de farfuria mare se găsea un platou cu clătite inundate în sirop de arţar şi acoperite de căpşuni şi frişcă.

— Ca să-ţi menţii puterile, comentă Liz enigmatic.

— Bleah! se strâmbă Barry.

Mark se strădui din răsputeri să nu surâdă.

Otis Sheldon apăru tocmai când Mark termina de mâncat. Panda lătră fericită la pilotul care intră în bucătăria însorită.

— Otis! strigă Barry încântat şi aleargă la el. Ia-mă şi pe mine azi la platforma de asamblare. Te rog! *Te rog!* Tata tot promite c-o s-o facă, da’ nu se ţine niciodată de cuvânt.

— Cu tatăl tău trebuie să discuţi. El este şeful de-acolo.

— Tati! zâmbi adorator Sandy.

— Bună, Liz, o sărută Otis pe obraz.

— Ia loc. Cafea?

— Mulţumesc. Doar o jumătate de ceaşcă.

— Cu ce te putem ajuta?

— Am venit numai să-l duc pe Mark la gaura-de-vierme a platformei. Nu te-ai uitat în fişierul de mesaje primite? se

întoarse el către celălalt bărbat.

— Ăăă… nu.

Mark întinse o mână virtuală negru-aurie şi înlătură restricţia de acces zero. Închisese fişierul în seara trecută pentru a-şi îngădui puţină intimitate neîntreruptă. În fişier se afla un mesaj de prioritate unu, expediat de Nigel Sheldon. *Hristoase!*

— Mulţumesc, Otis, rosti el pe un ton jalnic.

O fembotă îi aduse cafeaua pilotului. Mark parcurse mesajul şi icni surprins.

— Tu abia te-ai întors…

Otis strânse din umeri nepăsător.

— Asta-i slujba.

— Ce se-ntâmplă, băieţi? se interesă Liz.

— Alt zbor, răspunse Mark.

— Şi tata devine tot mai nerăbdător, preciză Otis.

— Asta va fi…

Liz nu-şi termină fraza şi aruncă o privire vinovată spre cei doi copii.

— Ce va fi? întrebă Barry prompt.

— Da, zise Mark.

— La naiba! Să fii atent, îi spuse femeia lui Otis.

— Îţi dai seama…

* * *

Otis îl transportă pe Mark pe scurta distanţă până la gaura-de-vierme care făcea legătura cu grupul de platforme orbitale de asamblare. Avea un cupeu Daimler decapotabil vechi, pe care-l păstra în stare impecabilă. Era acţionat de un motor cu ardere internă. Mark nu era sigur dacă avea matrice de pilotare, dar asta nu conta defel când Otis se afla la volan – reflexele bărbatului erau incredibile.

— Ai vorbit cu Nigel? întrebă el după ce-şi strânse centura de protecţie pe cât de mult putu.

— Da, am avut o mini-şedinţă aseară, pe Cressat. Se pare că Dinastia crede acum în mod oficial că Starflyer a stat la baza declanşării războiului.

Mark avu nevoie de câteva secunde pentru a digera informaţia respectivă.

— Glumeşti?

— Nu. Strict secret, ai înţeles? Daniel Alster a fost unul dintre agenţii lui Starflyer. Tata a fost extrem de nemulţumit. Starflyer l-a utilizat pe Alster pentru a ajunge pe Boongate şi chiar acum este în drum spre Far Away. Aşa că vom trimite o fregată acolo, pentru eventualitatea în care încearcă să fugă cu *Marie Celeste.*

— Doamne Dumnezeule! Câte fregate vrea Nigel?

— Asta-i o întrebare serioasă. Minimum trei la Dyson Alfa şi două la Far Away. Deşi s-a discutat dacă n-am putea trimite *Exploratoarea* la Far Away. Multe persoane importante s-au alăturat Păzitorilor şi sunt acum izolate de Commonwealth.

— Nu i-ai spus că încă n-avem cinci fregate asamblate? făcu Mark neliniştit.

— Ne cunoaşte statutul. În plus mai există o problemă minoră de aprovizionare cu bombe-nova. Deocamdată nu avem multe.

— Otis, noi încă n-am terminat de încorporat procedurile în sistemele de asamblare ale fregatelor! Era vorba de încă o săptămână până la misiunea Dyson Alfa. Nici chiar *Scylla* nu va fi gata decât peste două zile.

— Nu mai fi aşa modest. Ai terminat patru fregate şi alte şase sunt în faza de asamblare.

— Da, însă n-au fost testate la nivelul doi, ca să nu mai spun de testările de zbor. *Caribda* este ţinută laolaltă cu bandă adezivă şi multă baftă. Nu putem zbura cu fregatele în starea asta, trebuie să fie integrate corespunzător; orice altceva se va dovedi fatal şi nu mă refer doar pe termen lung.

— Ştiu asta mai mult ca oricine. Nu uita că eu trebuie să pilotez blestemăţiile. Recrutează pe oricine ai nevoie. Giselle îţi va coordona solicitările de personal, aşa că vei fi liber să te concentrezi pe inginerie.

— Ha! exclamă Mark, neimpresionat, când intrară în parcarea clădirii porţii. În primul rând aş dori să iau sus toată echipa de proiectanţi. Poate c-o să-nţeleagă şi ei până la urmă diferenţa între teorie şi practică.

Otis rânji larg.

— Proiectanţii şi executanţii nu trebuie să se-ntâlnească niciodată între ei.

— O să fac tot ce pot, ştii bine…

— Ştiu, Mark. Toţi o facem.

* * *

Noaptea, înghesuit în scaunul din faţă al Volvoului, în timp ce Rosamund şofa spre sud pe Câmpia Aldrin, Adam nu putea distinge nicio diferenţă între Far Away şi oricare planetă U-congruentă normală din Commonwealth. Gravitaţia redusă nu era sesizabilă decât când se hurducau din cauza unei proeminenţe a drumului şi camionul plutea niţel până reatingea pământul. Peste tot terenurile agricole erau mai mult sau mai puţin la fel şi, atât de aproape de capitală, câmpiile nu erau decât ogoare întinse şi fâşii largi de pădure ce dispăreau în beznă dincolo de capacitatea de detaliere a inserţiilor lui. Absenţa unei cibersfere planetare îi oferea senzaţia cea mai acută de separare faţă de alte planete pe care le cunoştea. Pe Far Away nu dispuneau pentru comunicaţii decât de matrice cu capacitate pe unde scurte. Desigur însă, aşa cum recunoştea imediat, nici n-ar fi avut pe cine apela pe planeta aceasta uitată de Dumnezeu. Totuşi lipsa informaţiilor era greu de suportat.

Cel puţin se putea bucura de un grad de solitudine. Fusese îngrijorat că Paula va insista să i se alăture în orice vehicul ar fi călătorit, dar femeia se afla împreună cu Oscar în al doilea camion, pe care-l şofa Kieran. Ca o ultimă minune a zilei, Adam se simţea chiar îngrijorat pentru femeie. Indiferent care ar fi fost tulpina de virus gripal care o molipsise, o afecta rău de tot. În epoca aceasta era cu totul neobişnuit ca un om să fie doborât de asemenea boli simple, ceea ce implica posibilitatea unui virus extraterestru. O molimă extraterestră nu mai existase de peste treizeci de ani, de la epidemia de pojar Hokoth. Ar fi fost o cruntă ironie a sorţii ca în momentul acesta Commonwealth-ul să sufere de aşa ceva.

Bărbatul îşi spuse că se simţea îngrijorat în primul rând fiindcă Paula putea fi purtătoare unei molime pe care să i-o transmită lui şi celorlalţi. Ea se străduise din răsputeri s-o neglijeze, dar Adam îi văzuse pelicula de sudoare de pe frunte şi tremurăturile prelungi şi incontrolabile ce-i străbăteau membrele. Gripa se instalase foarte rapid, deoarece Investigatoarea nu dovedise niciun simptom în Carbon Goose, când discutaseră tacticile pentru asolizare la Port Evergreen. Episodul acela fusese cu adevărat suprareal: el să stea alături de Paula Myo, să bea ceai împreună şi să formuleze strategia cea mai bună, amândoi contribuind cu cunoştinţele şi experienţa personală fără rezerve – cel puţin din partea lui. În tot acel timp mini-discursul pe care

ea i-l ţinuse în gara Narrabri i se repeta întruna prin minte.

După ce ajunseseră pe Far Away şi se întâlniseră cu Păzitorii, Paula dispăruse oarecum de pe radarul preocupărilor sale. Adam se gândea că după ce-şi vor livra încărcătura preţioasă Păzitorilor ce aşteptau în munţii Dessault, el va dispărea în timp ce prietenii lui o opreau pe Investigatoare să-l urmărească, şi apoi va duce pentru restul vieţii o viaţă liniştită de pensionar la o fermă. Atât doar că asta avea să se întâmple numai dacă cineva o omora pe Paula Myo. Chiar şi atunci versiunea ei re-viată ar fi reapărut, mai devreme sau mai târziu. Adevărul era că înfruntarea aceasta nebunească pe viaţă şi pe moarte dintre ei se putea încheia realmente doar prin moartea *lui.* În plus, Adam o ştia al dracului de bine, el n-ar fi putut petrece mai mult de două ore la o fermă fără să nu-şi iasă din minţi de plictiseală. S-ar fi întors în Commonwealth şi şi-ar fi reluat activităţile. În mod straniu posibilitatea aceea nu era chiar atât de deprimantă pe cât păruse la început.

Un scrâşnet metalic neplăcut răsună undeva prin mormăitul constant de nivel redus al motorului. Adam privi în jur, alarmat. Fusese atât de puternic, încât crezuse că provenise de la camionul lor. Rosamund deja frâna lin.

— Am o problemă, anunţă Kieran pe banda generală.

Până ce Rosamund dăduse în marşarier, apropiindu-se de al doilea camion, Kieran umplea banda cu înjurături incredibil de obscene, însă fără informaţii concrete. Adam coborî din cabină şi merse către ei. Drumul pe care-l foloseau era principala rută care lega oraşele-târguri din regiunea aceasta de capitală; iniţial avusese suprafaţa din beton legat enzimatic, dar aceasta se reducea permanent sub asaltul solului şi al buruienilor, iar gropile şi fisurile nu mai fuseseră reparate de decenii. În prezent semăna cu un drum de ţară foarte utilizat, cu şanţuri de scurgere, îmbâcsite, de ambele părţi. Adam se întreba deja cu toată seriozitatea cât timp le va trebui să ajungă la munţi… iar aceasta era una dintre infrastructurile de calitate pentru Far Away. Potrivit aşa-ziselor hărţi ce-i erau stocate în inserţii, drumurile dispăreau complet după o sută cincizeci de kilometri spre sud, unde Câmpia Aldrin devenea un ocean de prerii nelocuite.

— Ce se-ntâmplă? strigă el.

Vapori deşi se învolburau peste farurile frontale ale Volvo-ului. Kieran trecu prin ei, cu o expresie de furie pe chipul său ascuţit şi

scofâlcit. Apăsă mânerul de eliberare de pe una dintre capotele motorului şi aceasta se plie îndărăt. Flăcări irupseră în noapte.

Kieran se retrase iute, acoperindu-şi faţa cu palmele.

— Cerurilor visătoare!

Glasul îi răsună înăbuşit de durere.

Oscar sări din cabină şi se repezi într-acolo cu un extinctor subţire. Îndreptă jetul puternic de particule de gel albastru ca gheaţa peste motorul care ardea şi stinse focul în câteva secunde.

Kieran se înfioră când îl prinse de mână.

— Lasă-mă să văd, îi ceru Adam.

Pielea îi era roşie şi începuse deja să formeze băşici. Wilson aduse o trusă de prim-ajutor din cabina camionului lor şi începu să-i aplice un unguent.

Oscar mai lansă două jeturi din extinctor.

— S-a stins, dar am belit-o, anunţă el după ce privi interiorul de metal fumegând. N-o să-l poţi repara decât la un atelier şi probabil că nici chiar acolo. Crede-mă – mă pricep la motoare, ăsta-i bun de-aruncat acum.

Adam îi azvârli lui Jamas o privire destul de acuzatoare, deşi ştia că nu era nici profesional, nici corect din partea lui. Totuşi Jamas se ocupase de organizarea transportului lor pe sol.

— Când le-am încărcat pe Wessex erau în stare perfectă, rosti bărbatul pe un ton defensiv. Le-am dus personal la dealerul pentru service.

— Ştiu, încuviinţă Adam. Mai survin şi accidente. Este al naibii de neplăcut că s-a-ntâmplat tocmai acum, dar nu-ţi face griji. În celelalte două Volvo-uri există destul spaţiu ca să continuăm.

Se mişcară iute în lumina asigurată de farurile camioanelor. Adam era destul de conştient de cât de vizibili erau aici, în mijlocul ogoarelor deschise şi în toiul nopţii. *Dincolo de lumina focului de tabără*, *încep să se-adune lupii.* Câmpurile de forţă fuseseră dezactivate, ceea ce sporea senzaţia de vulnerabilitate. Bărbatul era recunoscător pentru faptul că toate cele trei Volvo-uri aveau boţi, care începură să descarce lăzile alb-perlat din camionul stricat al lui Kieran.

— O s-arunc un ochi la motorul ăla, îi spuse Oscar. Să văd dacă-mi pot da seama ce s-a-ntâmplat.

— Bine, încuviinţă Adam distant.

Privea boţii lucrând. Suprafaţa umedă a drumului îngreuna

deplasarea maşinăriilor micuţe, care fuseseră proiectate pentru podelele netede şi plate ale antrepozitelor şi calelor de marfă. Lăzile se clătinau sub unghiuri alarmante, totuşi clemele lor de fixare le împiedicau să alunece.

Jumătate din lăzile de plastic fuseseră transferate, când Adam strigă brusc:

— Stop!

E-majordomul lui aplică prompt comanda, oprind botul chiar în faţa sa. Adam se apropie, urmat de Wilson, Anna şi Jamas. Capacul lăzii avea de fiecare parte câte două încuietori de mărimea unei palme omeneşti, formată din două piese: una pe perete şi cealaltă chiar pe capac. Una dintre acestea atârna deschisă. Adam privi bucata de metal mat, apoi începu să desfacă celelalte încuietori ale lăzii.

— Ce s-a întâmplat? se încruntă Wilson. Astea nu se pot deschide singure.

— Nu, încuviinţă Adam. Sunt concepute pentru a rămâne încuiate – asta-i şi ideea. Ele nu se deschid pur şi simplu pentru c-au fost zguduite de colo-colo.

Rosamund şi Kieran ajunseră tocmai când Adam desfăcea ultima încuietoare.

— Jamas, dă-mi o mână de ajutor.

Cei doi ridicară capacul. Adam şi Wilson luminară interiorul cu lanternele şi Adam se trezi privind o imagine de iad.

— Futu-i maica mă-sii! Nu pot să cred…

În vederea transportului, cele cinci subansamble din ladă fuseseră împachetate în plastic spongios şi gros, albastru-verzui. Cineva trăsese cu maserul în ele. Plasticul se topise în gudron întunecat, mânjind subansamblele şi formând o băltoacă pe fundul lăzii. Toate carcasele ce conţineau componentele electronice ale subansamblurilor erau mate acolo unde le lovise fasciculul maser.

O linişte absolută coborî peste grupul care se adunase în jurul lăzii. După aceea oamenii începură să se privească între ei. Adam nu-i putea învinovăţi. El însuşi încerca să deducă cine putea fi suspectul cel mai probabil, totuşi nu putea îngădui ca atmosfera să devină prea otrăvitoare, deoarece ei trebuiau să acţioneze laolaltă. Deja se reîmpărţiseră în Păzitori şi Marină.

— Să ne păstrăm calmul, până înţelegem ce s-a-ntâmplat, rosti el. Vreau să deschidem şi să examinăm toate lăzile. Doi

oameni la fiecare ladă; deocamdată nu este necesar să creăm neîncrederi suplimentare.

’Boţii descărcară toate Volvo-urile şi avură nevoie de un sfert de oră pentru a verifica toate lăzile. Paula nu-i ajută, ci rămase pe scara cabinei celui de-al treilea camion, cu o pătură pe umeri, în timp ce restul desfăceau capacele lăzilor. Fuseseră sabotate patru lăzi, toate cu maserul.

— Erau perfecte când am plecat de pe Wessex, insistă Jamas. Ştiu sigur, eu am ajutat la ambalarea lor.

Îi fulgeră din priviri pe Wilson şi Oscar.

— Mai avem suficiente sisteme pentru ca proiectul răzbunării planetei să funcţioneze? se interesă Wilson.

— Nu sunt sigur, răspunse Adam. Kieran, ce crezi?

— Cerurilor visătoare, nu ştiu! Cred că va funcţiona oricum, aşa zicea Bradley; ceea ce livrăm noi îi sporeşte eficienţa.

— Măreşte probabilitatea succesului, rosti Wilson.

— Deci asta a mai redus-o cu un grad, zise Rosamund.

— Este unul dintre noi, vorbi Kieran apăsat. Unul dintre voi – cei din Marină.

— Uşurel, interveni iute Adam. Putea să fi fost oricine din grupul nostru.

— L-ai auzit pe Jamas: subansamblele erau în stare perfectă când le-am ambalat.

— Dacă nu cumva tocmai Jamas este agentul Starflyer, spuse Anna.

Jamas făcu un pas către ea.

— M-acuzi?

— Terminaţi! îi privi Adam exasperat. Orice conflict îl ajută doar pe Starflyer. Nu ştim dacă agentul este unul dintre cei prezenţi. Îl privi insistent pe Jamas: încetează! Putea să fi fost oricare din grupul care a călătorit împreună de la început, inclusiv eu, tu şi chiar Johansson.

— Hei, hei! făcu Jamas. E imposibil să fie Johansson.

— Ajunge cu discuţia asta. Nu ştim şi probabil că oricum nu vom şti niciodată, până nu se va termina totul, urmă Adam. Am avut noroc că am văzut că lada era deschisă. De-acum încolo va trebui să ne supraveghem reciproc. Asta nu-nseamnă în mod automat că cineva de aici este vinovat. Clar?

Se uită pe rând la Păzitori, aşteptând până ce fiecare în parte îi recunoscu autoritatea. O făcură fără mare chef şi cu căutături

încruntate azvârlite spre cei din Marină, dar până la urmă toţi încuviinţară din cap, cu excepţia lui Jamas care ridică braţele în aer pentru a se recunoaşte înfrânt.

— Mulţumesc, rosti sec Adam. Wilson, din clipa asta nimeni din echipa ta nu mai merge sau nu mai face nimic de unul singur, iar asta este valabil şi pentru Păzitori. De-acum încolo este o misiune comună, iar asta include şi mersul la toaletă.

— Bine gândit, aprobă Wilson.

— Vreau ca lăzile să fie închise şi sigilate şi încărcate în camioane. Vom *realiza* rendez-vous-ul, iar subansamblele pe care le livrăm vor juca rolul decisiv. La treabă!

— Am şi eu de spus ceva, rosti Oscar încetişor când ceilalţi reveniră la lăzi.

— Ce este? întrebă Wilson.

Fusese aproape retoric, deoarece bănuia ce va urma.

— N-a fost numai o chestie de noroc că am fost nevoiţi să descărcăm lăzile. Cutia de transmisie a Volvoului era goală, tot uleiul se scursese. O garnitură de etanşare era desprinsă. Totul s-a supraîncălzit şi a luat foc.

— Aşa ceva nu-i posibil, nicio avarie nu poate să ajungă la asemenea dimensiuni. Ce s-a-ntâmplat cu senzorii?

— Asta-i întrebarea importantă, răspunse Oscar pe un ton stânjenit. Cred că software-ul din matricea de pilotare a fost suprascris. Bineînţeles, nu pot fi sigur…

— Şi scurgerea de ulei? Ce a cauzat-o?

— Temperatura incendiului a determinat o mulţime de avarii, aşa că-i imposibil de precizat ceva cu certitudine. Însă dacă omul tău Jamas a avut dreptate în privinţa service-ului, nu se poate ca o etanşare să se fi putut strica aşa repede.

— La dracu'! Adam privi îngrijorat celelalte două camioane. Şi ele?

— Dacă a fost un sabotaj, autorul lui nu va utiliza de două ori aceeaşi metodă; vom afla asta imediat ce are loc următoarea defecţiune. Evident, pot verifica ambele camioane, dar sugerez că metoda cea mai bună ar fi reiniţializarea matricelor lor din memoria software a producătorului. Asta ar trebui să şteargă orice mizerii suprascrise. Şi oricum m-aş uita cu atenţie la cutiile de transmisii. Dacă există realmente o problemă de proiectare a etanşărilor, atunci orice scurgere ar fi destul de uşor de observat.

— Aşa-i. Voi fi eu partenerul tău.

Aproape ca pe timpuri...

— Sigur că da.

* * *

Până ce porniră, irosiseră o oră. Rosamund şofa din nou Volvo-ul din frunte, mergând la viteza maximă pe care o îngăduia starea jalnică a drumului. Adam trebuise să-şi dea acceptul pentru utilizarea senzorilor activi, pentru a se asigura că suprafaţa neregulată nu le ascundea surprize periculoase. Dacă mergeau non-stop, n-ar fi avut nevoie de mai mult de o zi şi jumătate ca să ajungă la punctul de rendez-vous, la poalele dealurilor sudice.

Kieran şi Oscar i se alăturaseră lui Adam în cabină, alături de Paula. Investigatoarea se retrăsese imediat în micul cubiculum pentru dormit din spatele cabinei principale, cu pătura strâns înfăşurată peste umeri. Adam aşteptă o jumătate de oră ca să se convingă că nu apare nicio problemă cu vreun camion, apoi luă o trusă medicală şi glisă uşa subţire din compozit. Spaţiul dindărătul ei era foarte mic. Pe peretele opus se aflau două cuşete suprapuse, iar în locul din faţa lor abia putea să stea în picioare o singură persoană. Dulăpioarele de sub cuşeta inferioară conţineau provizii.

Orificiile aerului condiţionat suflau un aer neplăcut de cald. Adam aprinse lumina albastră, discretă. Paula stătea ghemuită sub pătură pe cuşeta de jos. Felul în care braţul îi era îndoit sub lâna sură şi conturul său îl opriră locului pe Adam. Când privi chipul femeii, fu şocat. Arăta de parcă n-ar fi dormit de o săptămână şi era scofâlcită, ca şi cum carnea i s-ar fi topit. Schimbarea fiziologică era atât de bruscă, încât îl tulbură.

— Hristoase, ce-i cu tine? întrebă el, închizând uşa; cumva, nu dorea ca şi ceilalţi s-o vadă în starea aceea.

Un fior puternic scutură tot corpul Paulei, care schiţă o grimasă. Părul năclăit de transpiraţie îi era lipit de craniu. Se mulţumi să-l privească pe bărbat cu ochii ei delicaţi afundaţi în pielea vineţiu-întunecată. Singurul lucru care nu se clinti nici măcar un milimetru fu arma ei de sub pătură.

— N-am venit aici ca să te-omor, rosti Adam.

Ce mai tâmpenie am zis şi eu. Pufni uşor ironic şi continuă:

— De fapt am nevoie de ajutorul tău. Va trebui să deduci care

dintre noi este agentul lui Starflyer.

Buzele strânse ale Paulei se ridicară într-o urmă de zâmbet.

— Şi dacă sunt chiar eu?

— Haide, termină!

— Cine ar putea fi un agent mai bun? Sunt pe urmele lui Johansson de o sută treizeci de ani, încercând să-l reduc la tăcere.

— Ne-ai oferit datele de pe Marte. Dacă ai fi fost agent Starflyer, n-ai fi făcut-o indiferent de presiunile politice la care ai fi fost supusă.

Femeia strecură arma înapoi în tocul de la umăr.

— N-aş fi făcut-o oricum.

— Consider asta ca fiind un semn al umanităţii care, finalmente, a răzbătut la suprafaţă.

— Atunci eşti un prost.

— Te consideri non-umană?

— Dimpotrivă.

Paula se lăsă înapoi pe cuşetă, strâmbându-se la faţă înainte de a se întinde complet.

— Esenţa determinării mele este faptul că îmi pasă de oameni; eu îi protejez. De aceea noi doi suntem indivizi complet diferiţi.

El râse amar.

— Dacă ar fi adevărat, tu ar trebui să fii Preşedinta Partidului Socialist Intersolar. Nouă ne pasă de oameni, dorim justiţie socială reală pentru toţi.

— Ce fel de justiţiei i-ai oferit lui Marco Dunbar?

— Cine?

— Sau lui Nik Montrose, lui Jason Levin sau Xanthe Winter.

— Nu-i cunosc pe niciunul dintre oamenii aceştia.

— Ar trebui. Tu i-ai ucis. Toţi se găseau în trenul din St. Lincoln care a trecut prin gara Abadan.

Adam strânse din fălci când sentimentul de vinovăţie trecu prin el ca un pumnal electrificat.

— Căţea…

— Te rog, nu încerca să sui pe înălţimile morale cu credinţele tale ideologice şi nu încerca nici măcar să presupui că am fi oarecum pe picior de egalitate. Amândoi ştim cine are dreptate.

El studie femeia semi-ghemuită în lumina slabă şi furia îi păli.

— Da’ chiar c-arăţi ca dracu’.

— Este un fel de viroză extraterestră. În ultima vreme am fost pe foarte multe planete; m-aş fi putut îmbolnăvi de pe oricare.

— Avem nişte truse medicale destul de bune, bătu Adam cu palma în cea pe care o purta. Dă-mi voie să rulez o scanare de diagnoză.

— Nu. Nu sunt contagioasă.

— Ştii ce ai, nu-i aşa?

Nu-şi putea imagina despre ce ar fi fost vorba şi de ce femeia dorea să păstreze tăcerea în privinţa respectivă.

— Vrei ajutorul meu, sau nu?

— Îl vreau, oftă el. Aş fi putut jura că Păzitorii pe care i-am adus cu mine erau devotaţi.

Paula se întoarse pe spate şi închise ochii. În poziţia respectivă părea extrem de fragilă.

— Începe cu începutul: lucrurile cele mai elementare. Tu ştii că nu eşti un agent Starflyer, aşa este?

— Da, aşa-i.

— Perfect. Până nu ai dovezi clare despre inocenţa unei persoane, nu te poţi încrede în nimeni din grup.

— Nici în tine?

— Ţi-am spus mai devreme: eu încerc de o sută treizeci de ani să-l opresc pe Johansson. Pentru reuşita acestui exerciţiu, trebuie să mă consideri suspectă. Eu ştiu că nu sunt agent Starflyer, dar nu am dovezi materiale pe care să ţi le prezint.

— Ai o imagine al dracu' de morbidă despre lume – asta ţi-o zic pe gratis. Mai departe, cum îi elimin pe cei nevinovaţi?

— Probabilitatea cea mai mare este ca sabotajul să fi avut loc după ce noi ne-am alăturat grupului vostru.

— Da. Eu am participat la ambalarea şi încărcarea lăzilor. În antrepozit ar fi fost dificil să tragi cu maserul într-o ladă şi cu atât mai mult în patru lăzi.

— Perfect.

Paula începu să tuşească şi corpul i se zgâlţâi atât de alarmant pe cuşetă, încât Adam întinse mâna spre ea ca s-o ţină în loc. Ea îi împinse braţul în lături, când tusea se domoli.

— N-am nimic.

— Nu, n-ai. Iisuse, ai fost otrăvită? Asta-i?

— Nu. Dă-mi, te rog, nişte apă.

Adam găsi o sticlă de apă minerală într-un dulăpior. Era dureros s-o urmărească pe Investigatoare străduindu-se să bea;

sorbea înghiţituri atât de mici, încât parcă hrănea un prunc.

— Să începem cu Păzitorii tăi, rosti ea. Poate cineva de pe planeta asta să jure fără cea mai mică ezitare pentru ei? Dacă nu, Starflyer poate să fi avut acces la ei aşa cum a avut la prietenul şi ucigaşul lui Kazimir Mefoster.

— Bruce… La dracu', da, o să-ncerc să verific; dar nu uita că singura legătură pe care o avem este pe unde scurte. Nu-i tocmai protejată. Şi chiar aşa, cine ar putea jura pentru fiecare minuţel din viaţa unui om?

— Ştiu. Mai departe: echipa de arestare a Marinei. Membrii ei provin din acelaşi birou Paris cu Tarlo, care a fost corupt cu câţiva ani în urmă. Dacă Starflyer a putut ajunge la Tarlo, teoretic ar putea ajunge la toţi de acolo.

— Acela a fost biroul tău, observă bărbatul cu o nelinişte ce sporea.

— A fost, da. Aşa cum am spus, nu mă elimina din motive sentimentale sau pe baza convingerii că sunt incoruptibilă. Trebuie să foloseşti logica.

— Bine. Ce-i cu ceilalţi… Ghearele Pisicii?

— În primul rând, ei au fost în spatele liniilor inamice fără contact permanent cu Commonwealth-ul. Nu se poate şti ce s-a întâmplat cu ei acolo. În al doilea rând, toţi sunt criminali foarte periculoşi. Poate că au făcut asta pentru a-şi spori palmaresul.

— Iisuse Hristoase! Exact asta ne-ar mai lipsi acum – alt grup care să ne dorească distrugerea.

— Posibilitatea este redusă, dar nu trebuie să uiţi de ea. Perechea cea mai neobişnuită pe care o avem cu noi este formată din Qatux şi Tiger Pansy.

Paula tuşi din nou şi căzu cu capul pe perna subţire.

— Să fiu sinceră, urmă ea, nu pot să cred că Qatux ar fi un agent Starflyer, însă el nu este cel mai demn de încredere sau cel mai normal cetăţean Raiel, iar insistenţa de a veni cu noi pare nefirească. Plauzibilă, totuşi stranie. Cât despre Tiger Pansy, aminteşte-ţi de Mata Hari.

— Mata Hari a fost dansatoare şi curtezană. Cu tot respectul, Tiger Pansy nu-i chiar atât de rafinată.

— Cunoşti istoria. Sunt impresionată, asta nu figura în dosarul tău.

— Am profunzimi ascunse, Investigatoareo. Aşadar, ce facem cu Tiger Pansy?

— O clasificăm ca pe o necunoscută. Dacă ea este sabotorul, atunci cred că am pierdut deja. Decizia însă îţi aparţine tot ţie.

— Bun, în felul ăsta rămânem cu soţii Kime şi cu Oscar.

— Toţi trei au fost la bordul navei *A doua şansă* şi ştim că acolo a existat un agent Starflyer. Concluzia: toţi sunt suspecţi.

— Aşa-i, încuviinţă el stins. Într-adevăr, trebuie să mă descurc pe cont propriu.

Apoi îşi dădu seama că nu era chiar aşa, că exista un mic detaliu pe care Paula nu-l cunoştea. Surâse şi fu cât pe-aici să i-l spună, dar se opri. În primul rând nu ştia cu certitudine că ea nu era agentul Starflyer. Numai instinctul îi spunea că ea nu putea să fie aşa ceva, în niciun caz *Paula Myo.*

Iar asta nu-i suficient pentru a decide rezultatul unui război. În al doilea rând, Investigatoarea nu trebuia lăsată să afle detaliul respectiv.

— Ce este? îl privi ea.

— Nimic. Prin urmare, dacă-i examinez pe indivizi pentru motivaţie, trebuie să caut oportunitatea, aşa-i?

— Foarte bine, Elvin. După aprecierea mea, sabotajul s-a petrecut în timpul zborului cu Carbon Goose. În timpul călătoriei de nouă ore, camioanele au rămas nepăzite şi oricine putea intra în cala lor fără să fie văzut.

Glasul Paulei slăbise; ţinea ochii închişi.

— Trebuie să dorm, zise ea. Mi-este foarte frig.

— Te rog, mai am nevoie de tine doar câteva secunde. În cala de marfă erau oameni.

Deschise trusa medicală şi scoase o matrice de diagnoză.

— Pentru o perioadă de timp am fost şi noi doi acolo. Tocmai de aceea n-au fost sabotate decât patru lăzi. Agentul Starflyer nu putea risca o operaţiune prelungită, care l-ar fi putut demasca.

Adam îi lipi un senzor de diagnoză pe frunte şi rulă programul.

— De ce nu ne-a aruncat pur şi simplu în aer?

— Ce faci?

Paula încercă să îndepărteze senzorul, dar bărbatul îi prinse mâna şi o opri. Ea nu avu putere să se împotrivească.

— Vreau să aflu ce dracu' se-ntâmplă cu tine.

Ecranul micuţ al matricei începu să se umple cu date. Pulsul Paulei era alarmant de rapid.

— Nu! icni ea inspirând şuierat aer printre dinţi.

— Hristoase, aproape că nu mai ai tensiune! Concentrează-te

puţin pentru mine şi spune-mi – dacă în Carbon Goose a fost un agent Starflyer, de ce n-a detonat avionul în zbor?

— Bună întrebare. Se acceptă răspunsul cel mai simplu: n-a făcut-o fiindcă n-a putut. N-a avut acces la arme sau explozibili suficient de puternice.

— Ghearele Pisicii şi echipa Paris aveau aşa ceva. Ca şi majoritatea Păzitorilor mei.

— Asta-i bine, putem începe să eliminăm suspecţii. Care dintre Păzitori nu au costume blindate?

— Rosamund şi Jamas.

Matricea termină scanarea corpului Paulei.

— Nu poate detecta nicio infecţie virală, anunţă Adam. Evaluează că eşti în stare de şoc.

— Un verdict bun, croncăni femeia. Am o reacţie fizică faţă de o experienţă traumatizantă. Pleoapele i se închiseră, apoi se deschiseră brusc: Mai departe… niciunul dintre cei trei oameni ai Marinei nu are costum blindat. Nelson le-a dat doar costume protectoare.

— Dar tu?

— La fel ca ei: un simplu costum protector. Am arme, totuşi nimic care să poată distruge un avion Carbon Goose şi în tot cazul nu din două salve. Pentru aşa ceva trebuie să ai acces la armament greu.

— Ce experienţă traumatizantă? scrâşni din dinţi bărbatul. Ce-ţi provoacă starea de şoc? Hristoase, Paula, corpul nu-ţi poate rezista la aşa ceva!

— Tu mi-o provoci, surâse ea batjocoritor. Acum gândeşte, dacă agentul Starflyer este cu noi în Volvo-uri, trebuie să fie unul dintre aceştia: Wilson, Anna, Oscar, Rosamund, Jamas sau eu.

— Ce vrei să spui… că eu *îţi* provoc starea de şoc?

— Doream să te arestez, dar a trebuit să te las să vii aici, unde vei putea să-mi scapi când misiunea se va încheia. Nu pot face aşa ceva. Este incorect. Cu totul şi cu totul incorect. Tu eşti un ucigaş în masă. Nu pot ignora asta. Crezusem c-o să pot, însă m-am înşelat. Corpul mi-o reaminteşte întruna.

Adam rămase holbându-se la ea oripilat.

— Eşti în stare de soc, pentru că mă laşi să umblu liber?

— Da.

— Îmi bag picioarele, Paula, asta trebuie să-nceteze!

E-majordomul lui începu să afişeze tratamente rutiniere

pentru stările de şoc. Scoase o mască de oxigen din trusa medicală şi-i activă micuţa pompă extractoare cu filtru când o apăsă pe gura femeii.

— Respiră cât poţi de regulat. O să-ţi dau un sedativ să încerc să-ţi calmez corpul.

Paula gemu şi împinse masca în lături.

— Camionul lui Kieran a fost cel care s-a defectat; el ar fi trebuit totuşi să sesizeze că ceva era în neregulă înainte să ia foc.

— Dă-l în pizda mă-sii de camion! Viaţa ta-i mai importantă.

— Nu este. Trebuie să aflăm cine-i agentul Starflyer. Dacă este printre noi, va lovi din nou.

Adam scoase din trusă un tub aplicator; sedativul lui se apropia de ceea ce-i indica programul medical al e-majordomului să utilizeze.

— Ţin-te bine, ai auzit? O să te scoatem noi din starea asta. Să nu cumva să-mi cedezi acum, să nu cumva să-ndrăzneşti!

* * *

Un înger păşi în conac fără niciun avertisment şi iscă scandal cu personalul de securitate din dimineaţa aceea. Paznicii nu voiau s-o lase să intre. Ea le ignoră protestele cu dispreţul aristocrat nepăsător care era moştenirea tuturor vlăstarelor senioare ale unei Dinastii.

Orion, care se plimba pe terasa vastă de deasupra piscinei uriaşe, auzi tărăboiul şi privi prin uşile din sticlă deschise ale terasei. Îngerul stătea exact în partea opusă a holului boltit de intrare în conac, încadrat de uşa deschisă. Aproape că nu-i venea să creadă ce vedea. Era atât de frumoasă, încât îl dureau ochii s-o privească: înaltă, cu piele uşor aurie şi umeri largi şi puternici. Chipul prelung avea pometţii cei mai proeminenţi pe care-i văzuse vreodată, de-a dreptul minunaţi deşi îi reliefau mult bărbia. Părul drept, şaten-deschis, era tăiat într-o mantie lungă, triunghiulară, care-i cobora până la jumătatea spatelui, mişcându-se ca o mătase lucioasă de fiecare dată când scutura din cap. Picioarele ei, pentru a căror vedere Orion ar fi fost gata să ucidă, erau ascunse de o fustă lungă din bumbac roşu-purpuriu, cu imprimeuri florale verzi. Totuşi băiatul îi văzu *cu încântare* pielea perfect bronzată a mijlocului, între fustă şi un

top simplu, alb, din bumbac.

Se numea, anunţă ea personalul de securitate, Jasmine Sheldon. Nu ştiau asta? Nu ştiau că era una dintre strănepoatele lui Nigel din a cincea generaţie, la prima viaţă şi descendentă *directă!* Cum altfel ar fi putut intra într-o reşedinţă Sheldon, dacă n-ar fi avut autorizaţiile de securitate ale familiei? Nu-i anunţase nimeni că ea îşi începea întotdeauna vacanţa de vară la conacul acesta? Peste două zile aveau să-i apară prietenii din şcoală. Până atunci dorea să se bucure de câteva zile tihnite numai pentru ea. Dacă existau probleme, n-aveau decât să ia legătura cu biroul Dinastiei din Illanum. Ei se ocupau de orice dificultăţi cu care se confruntau membrii *seniori* ai familiei. În plus era evident că acum nu se mai putea întoarce, taxiul ajunsese deja departe. Avea să ocupe apartamentul Bermuda. Nu era nevoie s-o conducă nimeni, ştia perfect drumul. Cele trei valize cu bagaje o urmară aidoma unor angajaţi intimidaţi.

— Uau! şuieră Orion după ce ea dispăru pe scara largă.

Îi privi pe umiliţii membri ai personalului de securitate adunându-se laolaltă, cu liniile verticale de COtatuaje verzi şi roşii de pe obrajii lor strălucind puternic de agitaţie. Se despărţiră după aceea, risipindu-se în interiorul vast al conacului.

— Ce să fac?

Tocmai când avea cea mai mare nevoie de sfaturi, în preajmă nu exista nimeni care să-i sugereze un curs de acţiune. Situaţia diferea complet faţă de cea din seara trecută. Securitatea fusese politicoasă, dar fermă când ajunseseră la conac. Băiatul era liber să utilizeze orice facilitate dorea din clădire, inclusiv centrul balnear şi sala de fitness de la subsol. Dacă voia haine sau orice produs din comerţ, nu trebuia decât să-l ceară şi l-ar fi căpătat. Bucătarii ar fi pregătit orice mâncare ar fi vrut. Cât despre domeniul din jur, vă rugăm să nu vă îndepărtaţi la mai mult de cinci kilometri de conac, în rest puteţi merge oriunde doriţi.

Ozzie nu se zărea nicăieri. Mâncaseră laolaltă micul dejun şi Ozzie le explicase lui Orion şi Tochee motivele de la baza acestei impuneri de domiciliu forţat. Băiatul nu înţelesese prea bine încâlcelile politice, ci doar că Ozzie şi prietenul său Nigel aveau un fel de dezacord major vizavi de desfăşurarea războiului; la care se adăuga şi un delict în care Ozzie fusese implicat cu decenii în urmă.

— Până la sfârşitul săptămânii se va lămuri totul, spusese

Ozzie. Nigel mă va pupa-n cur şi-şi va cere scuze. O să vedeţi!

— Nu mă deranjează, comentase Tochee. Acesta este un loc plăcut pentru a zăbovi o vreme. Mi-au promis acces permanent la bazele voastre de date. După atâtea călătorii, mă bucură un respiro în care-mi pot extind educaţia.

— Mda, bine, mormăise Orion. Şi eu mă pot lăfăi o săptămână în lux.

Zâmbise, ca să arate că vorbea serios, dar ştiuse perfect că nu era decât aburealǎ specifică lui Ozzie. După atâta timp petrecut împreună, nu putea să priceapă cum credea Ozzie că-l mai putea fraieri pe vreunul dintre ei. Era limpede că aveau probleme serioase cu Nigel Sheldon şi că Ozzie nu putea face absolut nimic pentru a-i scoate din situaţia aceea.

Băiatul îi găsi pe Tochee şi Ozzie în studioul de la parter, deplasându-se printr-o proiecţie portal a generatorului Cetăţii Negre. Ozzie stătea într-un cerc de comete sclipitoare, care îi înconjurau mijlocul.

Învelişurile exterioare se roteau lent în jur, la fel ca Tochee. Ecuaţii verzi luminoase pluteau deasupra aidoma unor nori matematici.

— Cred că toate cunoştinţele voastre în fizică le depăşesc pe ale planetei mele, rosti Tochee. Pot oferi prea puţine idei despre natura teoriei fundaţiei cuantice. Poate fi vorba tot despre o traducere necorespunzătoare, totuşi secţionarea câmpului geometric cu cinci dimensiuni nu este un subiect de care să fi auzit vreodată, cu atât mai puţin pe care să-l ştiu manipula.

— E-n regulă, e-n regulă, spuse Ozzie binevoitor. Gândeam pur şi simplu cu glas tare.

— O fată! izbucni Orion. Se oprise la marginea proiecţiei, incapabil să înainteze, de parcă aceasta ar fi generat un câmp de forţă. O fată!

Ozzie şi Tochee se răsuciră către el.

— Cum adică? întrebă Ozzie.

— O fată! gesticulă furios Orion în direcţia uşii studioului. Acolo i-o fată!

— Aha, făcu Ozzie. Aşadar acolo este o fată?

— Da!

— Şi?

— Ozzie, e incredibilă, i-atât de frumoasă…

— Auzi, ţi-am mai zis să nu te-ncurci cu personalul de

securitate.

— Nu, nu. Nu!

— Nu?

— Nu-i din securitate.

— Atunci cine este?

— O Sheldon. A fost o-ncurcătură, ea a venit aici în vacanţă. Dar probabil c-o s-o dea afară imediat ce vorbesc cu biroul Dinastiei din Illanum.

— Da, probabil că da.

— *Ozzie!*

— Ce-i? Dumnezeule, cât de enervant poţi să fii uneori!

— Opreşte-i.

Chipul bărbatului se încruntă derutat.

— De ce?

— Cred că înţeleg, prietene Orion, interveni Tochee. Eşti atras de tânăra femelă a speciei tale. Este o gagicuţă numa’ bună de futut? Poate similară Andriei Elex din emisiunea de unisferă despre obiceiurile de împerechere de pe planeta Toulanna pe care am accesat-o în hotel?

Orion se învăpăie la faţă.

Ozzie îi aruncă lui Tochee o privire de surprindere moderată, apoi reveni la băiat.

— I-ai arătat lui Tochee genul ăla de emisiuni? Crezusem că blocasem accesul la porno.

— Ozzie, lasă asta! Fata trebuie să rămână. Vreau să… Vreau…

Ridică braţele disperat.

— Să i-o tragi de să-i sară ochii din cap?

— Nu. Sau… Ştii tu… Nu vreau să plece. Până acum n-am mai văzut pe nimeni ca ea. Te rog!

— Bun, da’ asta-i ceva foarte simplu, puştiule: roag-o să stea.

— Hă?

— Du-te la ea. Zâmbeşte. Salut-o. Începe o conversaţie. Dacă vă-nţelegeţi, roag-o să rămână. Eu te voi susţine pe lângă Nigel, dacă paznicii noştri nazişti îngroaşă gluma.

— Ce sunt „nazişti”?

Ozzie pocni din palme şi-i făcu semn să plece.

— Du-te şi vorbeşte cu ea. Haide! Ţine minte – nu-ncerca să faci pe şmecherul. Eşti interesant prin ceea ce eşti tu însuţi. Gata, pleacă! Eu încerc să salvez universul aici şi nu mi-a mai

rămas prea mult timp.

Uşa studioului se închise în urma lui Orion. Băiatul nu înţelese cum de ajunsese în hol şi încă fără să ştie mai multe decât atunci când intrase. Ozzie nu-l ajutase absolut deloc. Asta îl durea. Cumva el se bazase pe Ozzie.

— Gândeşte! îşi porunci apăsat.

Poate că Ozzie avea dreptate, poate c-ar fi trebuit să înceapă cu un simplu salut. Orice altceva ar fi părut jalnic.

Se întoarse în camera lui şi-şi frecă dinţii cu o mulţime de gel dentar, clătindu-se de două ori. Mulţumită stilistei din hotelul Ledbetter, părul îi era acum uşor de pieptănat iar crema dermică biogenă activă făcuse minuni peste noapte în privinţa coşurilor. O examinare rapidă a oglinzii arătă o faţă relativ prezentabilă, în tot cazul mai bine de cum arătase la ieşirea de pe potecile Silfene. Purta doar o cămaşă scurtă şi pantaloni de baie până la genunchi, ceea ce l-ar fi împins să-şi schimbe hainele, însă nu s-ar fi potrivit deloc cu firea lui şi ar fi părut că dorea să impresioneze cu orice preţ.

Bun, *atunci*… *dă-i drumul!*

N-o putu găsi pe fată. Nu era în apartamentul Bermuda, când ciocăni discret la uşă, şi nici în vreun salon. Când se aventură în bucătărie, cei de acolo n-o văzuseră.

După douăzeci de minute de cercetări infructuoase, renunţă. Probabil că securitatea primise autorizaţia s-o evacueze. Ieşi pe terasă, aproape gata să izbucnească în lacrimi. Fusese atât de frumoasă şi el acceptase realmente să se facă de râs, deschizând gura! Orice, numai să stea un moment în prezenţa ei. Se rezemă de balustrada de piatră de deasupra terasei inferioare, unde piscina ovală se extindea prin grădină. Pe de-a întregul se simţise mai bine când mersese pe potecile Silfenilor.

— Salut! Eşti din personalul de serviciu?

Orion tresări şi se roti fulgerător. *Ea* stătea chiar îndărătul lui, într-un şezlong, purtând un halat din prosop de culoarea piersicii. Un deget delicat ridică ochelarii de soare argintii de pe nas, ca să-l poată privi mai bine.

— Ăăă… nu.

— Ah, din care ramură eşti?

— Nu trăiesc într-un copac.

Replicase fără să gândească. Închise ochii şi gemu, ştiind că faţa lui nefericită se înroşise iarăşi.

Jasmine Sheldon râse. Era un sunet blând, încântător, totuşi nu părea batjocoritor.

— Scuze, făcu el stingher. În ultima vreme am văzut cam mulţi copaci şi-mi revin întruna în minte. Ăăă... mă numesc Orion.

— Bună, Orion, eu mă numesc Jasmine.

El se aşeză pe şezlongul de lângă fată.

— Ce citeşti?

Pe picioarele ei se afla o carte mare, legată în piele. O răsuci şi-i citi titlul cu litere argintii: PRINCIPALELE O SUTĂ DE EVENIMENTE DIN ISTORIA OMENIRII.

— Am găsit-o în bibliotecă, zise Jasmine. Citeam despre Marele Jaf al Găurii-de-vierme.

— Serios? Pomeneşte de Ozzie?

— Nu cred. Însă n-am terminat de citit.

— Dar despre nişte tipi numiţi „nazişti”? Apar pe undeva?

— N-am auzit de ei. Are un index la sfârşit. Îi întinse cartea: Cu ce ocazie pe aici?

— I-o poveste lungă.

Orion răsfoi cartea, care conţinea în majoritate fotografii şi holograme, până găsi indexul. Erau o sumedenie de coloane de text cu litere mici, pe care avu greutăţi în a le citi.

Jasmine zâmbi şi se întinse confortabil pe şezlong.

— Va fi o vară lungă. Asta dacă presupunem c-o să câştigăm războiul.

Halatul de baie din jurul picioarelor i se deschise când se întinse pe spate şi Orion fu foarte mândru de sine că nu se holbă – oricum, nu prea mult timp. Fata avea picioare lungi şi musculoase. Probabil că era mai puternică decât el. Gândul respectiv îi transformă măruntaiele într-un fel de gelatină rece.

— Deci cu ce ocazie pe-aici? repetă ea. Eu abia am venit din şcoală. N-am nimic interesant să-ţi povestesc; luni întregi de lecţii şi după-amiezi dedicate sportului.

Orion observă că ochii ei întrebători erau verzi.

— Ăăă... eu locuiam pe Silvergalde. Părinţii mei se rătăciseră undeva pe potecile Silfenilor, aşa că dădeam o mână de ajutor la *Ultimul ponei.* Asta-i o tavernă din Lyddington. Oricum... şi-ntr-o bună zi a apărut Ozzie.

Fata era cu adevărat un înger. Orion n-ar fi crezut niciodată că el ar fi putut vorbi cu o fată şi că fata ar fi putut să fie interesată

de spusele lui; cu atât mai puţin cu o fată uluitoare ca Jasmine. Nu doar frumuseţea ei fizică îl captiva, ci Jasmine în sine era o persoană minunată. O interesa extrem de mult povestea lui, punea întrebări şi era uimită şi în acelaşi timp impresionată de lucrurile pe care le făcuse şi pe care le văzuse Orion, de greutăţile prin care trecuse. Băiatul începu să se relaxeze, deşi ştia că pălăvrăgea de prea mult timp. Totuşi Jasmine râdea împreună cu el. Aveau acelaşi gen de umor.

După două ore Tochee lunecă pe terasă. Jasmine se ridică brusc în capul oaselor, cu o expresie de totală încântare pe chip.

— Dumnezeule! rosti ea. Spui realmente adevărul…

Orion se simţi uşor rănit de implicaţia cuvintelor ei, însă Jasmine părea atât de surescitată, încât o iertă instantaneu.

— Prietene Orion, spuse Tochee prin intermediul unei matrice Ipressx plate şi ultramoderne pe care o ţinea în manipulatorul său, aceasta este gagi…

— ACEASTA este Jasmine, vorbi repede Orion către prietenul său extraterestru.

— Îţi urez bun-sosit, Jasmine, zise Tochee. Şi sper că vom fi prieteni.

— Sunt sigură, replică ea.

— Mă voi imersa în apă, anunţă Tochee. Va fi o uşurare. Mă tem că nu am fost de niciun ajutor prietenului Ozzie în dimineaţa aceasta.

— Cred că va trebui să rezolve singur Cetatea Neagră, încuviinţă Orion.

Tochee alunecă peste parapetul din piatră de la marginea terasei şi-şi cabră jumătatea anterioară a corpului. Piscina se afla la şase metri dedesubt. Proeminenţele locomotorii se contractară şi-şi sporiră strângerea pe matrice.

— Doar nu vrei să sari de-aici? întrebă Orion.

Tochee se lansă de pe terasă şi se afundă în piscină cu un pleoscăit colosal.

Jasmine ţipă încântată şi amândoi se repeziră la balustradă. Când priviră peste ea, Tochee tocmai se ridica la suprafaţă.

— Apa are temperatura perfectă! le strigă extraterestrul.

Proeminenţele locomotorii începură să se modifice din nou, aplatizându-se în aripioare lungi şi Tochee ţâşni prin piscină cu iuţeala unui delfin.

— Superb! rosti Jasmine.

Îşi azvârli halatul şi sări pe balustradă.

Orion se holbă aproape cu adoraţie religioasă la trupul perfect zvelt. Fata purta un costum simplu de baie, dintr-o bucată, făcut din ţesătură albă lucioasă. În secunda aceea el ştiu că era îndrăgostit şi că ei se vor căsători şi-şi vor petrece toate zilele până la sfârşitul timpului în pat, făcând ceea ce văzuse că făcea Andria Elex, numai că mult mai bine şi mult mai îndelung.

— Nu, stai! îi strigă. Este prea sus!

Jasmine îi aruncă un surâs scânteietor, de tachinare.

— Ultimu-i un pămpălău, chicoti ea şi plonjă.

Teama lui Orion se preschimbă în uimire făţişă. Jasmine păru că se îndoaie în mijlocul saltului, astfel că palmele îi atinseră gleznele, apoi se roti într-un salt mortal, după aceea în partea opusă, încă o dată, apoi se întinse perfect şi pătrunse în apă fără să ridice măcar un strop.

Băiatul rămase zgâindu-se neîncrezător. Jasmine lunecă pe sub apă într-o curbă lungă, care o aduse la suprafaţă la cinci metri depărtare de locul prin care intrase.

— Pămpălău! îi ţipă ea râzând. Pămpălău, pămpălău, pămpălău!

Pufnind, Orion se cocoţă pe parapet şi sări. Avusese dreptate, era *al naibii* de sus. Picioarele îi pedalară disperate prin aer. Îşi aminti totuşi să-şi acopere nasul cu palma, cu un moment înainte de a lua contact cu apa. Din nefericire, era deja dezechilibrat, aşa încât căzu pe o parte. Suprafaţa dură îl lovi cu răutate.

Se strădui să iasă deasupra, fără să-şi mai simtă aproape deloc partea aceea a corpului. La început… Usturimea teribilă începu când ieşi la suprafaţă. Nu reuşi să-şi ascundă geamătul de durere.

Râsetul Jasminei încetă şi peste câteva clipe fata era lângă el.

— Ai păţit ceva? îl întrebă.

— Nu… Nimic… Sunt bine.

Îşi simţea cămaşa ca şi cum ar fi fost din tablă. Se chinui s-o descheie, apoi constată că fata îl remorca spre treptele aflate pe o latură a piscinei.

— Ce fraier eşti, îl mustră deşi pe faţa ei se lăţea un surâs uriaş.

Orion izbutise să-şi scoată un braţ din mânecă. Cu celălalt se prinse de trepte.

— Jasmine?

— Da?

Continua să-i zâmbească cu ochi sclipitori.

— Ai un prieten?

Habar n-avea de unde naiba îi apăruse întrebarea aceea pe buze.

Ea se aplecă în faţă şi-l sărută. Sărutul păru să dureze mult timp. Orion nu era tocmai sigur. Limba ei intrase în gura lui, declanşând artificii asurzitoare în centri ai plăcerii de a căror existenţă băiatul nu ştiuse până atunci.

Când Jasmine se retrase, Orion clipi nesigur şi o văzu surâzând ştrengar.

— Asta a-nsemnat „nu“, îi spuse ea. Se împinse în scară şi făcu pluta pe spate, privindu-l întruna: Asta în caz că n-ai înţeles.

— Ba am înţeles, şopti el neajutorat.

Braţul fetei se mişcă iute şi-l improşcă cu un val de apă. El îi răspunse în acelaşi fel. Jasmine chicoti şi bătu iute din picioare. Orion îşi smulse complet cămaşa şi porni s-o urmărească frenetic.

Se hârjoniră în piscină o oră înainte ca Jasmine să anunţe că se întorcea în camera ei ca să se usuce şi să se pregătească pentru prânz.

— Vin repede, îi promise îmbrăcând halatul. Spune-i bucătarului să-mi facă un burger cu cartofi prăjiţi italieneşti… ştii din care, cu ierburi. Şi c-o salată.

— Mă duc, îi promise el credincios.

Orion ieşi din piscină şi găsi un prosop în dulăpioarele de lângă duşuri.

— Asocierea ta pare să se dezvolte bine, prietene Orion, spuse Tochee.

Extraterestrul se sorea pe terasa inferioară de lângă bazin. Toate penele colorate i se uscaseră şi se înfoiau acum în briza caldă.

— Crezi? întrebă băiatul privind după Jasmine care urca spre terasa de sus.

Când ajunse în vârful scării, ea flutură voios din braţ şi dispăru în clădire.

— Nu sunt un expert în a judeca specia voastră, prietene Orion, dar vă comportaţi foarte armonios împreună. Convingerea mea este că ei i-a făcut plăcere tovărăşia ta. În caz contrar n-ar fi rămas cu tine; n-o obliga nimic.

— Să ştii c-ai dreptate! Orion îşi luă cămaşa oranj udă leoarcă. Mă duc să vorbesc cu bucătarul şi dup-aia să-mi iau o cămaşă curată. Vrei să-ţi comand ceva?

— Mi-ar place să mai încerc din lasagna rece cu legume – cu varză, te rog.

* * *

Ozzie îşi începuse dimineaţa plin de determinare. O determinare impulsionată de furie, aşa cum recunoştea deschis. Ar fi fost grozav să-i arate pulărăului ăluia îngâmfat de Nigel cum să repare generatorul barierei Dyson Alfa. Pornise cu mintea deschisă şi un val de entuziasm. Din păcate, în scurt timp îşi dăduse seama că participarea lui Tochee nu fusese o idee prea grozavă. Îl iritau permanentele întrebări ale extraterestrului şi răspunsurile de scuze la propriile sale întrebări. În scurt timp deveni perfect clar că Tochee avea o cunoaştere foarte limitată a fizicii. Ozzie nu pierdu nici măcar o clipă ca să se întrebe dacă asta era valabil pentru toată specia sa. Sperase din partea lui doar o idee neaşteptată, posibilitatea ca Tochee să abordeze problema din alt unghi. Nicio şansă!

Când Tochee plecase, „ca să ia o pauză“, Ozzie mai că nu aplaudase. În acelaşi timp devenise deprimant de evident că datele colectate de *A doua şansă* fuseseră analizate în mod excelent şi amănunţit. Iar el se lupta acum să înţeleagă volumul lor, alarmant de mare. Dacă ar fi fost wetcablat cu interfaţă maximă şi ar fi avut acces integral atât la memoriile lui de rezervă, cât şi la IR din asteroidul său, poate că ar fi izbutit să se familiarizeze cu pletora de teorii pe care le formulaseră fizicienii. Şi aşa însă nu erau decât simple teorii…

Dar în viaţa aceasta wetcablarea i se limita la inserţiile de biocipuri făcute când se pregătise pentru drumurile pe potecile Silfenilor. Şi cu toate că personalul de securitate al conacului era de o politeţe obositoare, lui nu i se îngăduia acces la unisferă.

După un timp care i se păru o eternitate, înjură din toată inima proiecţia de învelişuri grandioase din reţele dispuse în jurul inelelor stranii. Norii verzui de ecuaţii ce sintetizau cele mai iscusite ipoteze ale omenirii asupra problemei se retraseră, purtându-şi luminescenţele în colţurile studioului. Fu cât pe-aici să dezactiveze proiecţia. După ce văzuse realmente Cetatea

Neagră, ideile sale anterioare despre ea deveneau rapid o fantezie inspirată de nemulţumire. Mâinile lui virtuale micşorară câteva coloane de iconuri, ca şi cum ar fi fost nişte insecte sâcâitoare, iar proiecţia se roti în jurul său, efectuând un ciclu complet. Continua să fie lipsit de sens, aşa că reînvie a doua imagine: o simulare a învelişurilor după îndepărtarea barierei. Semnătura cuantică străină era perfect clară, însă fără o imagine mai precisă era imposibil de văzut ce făcea de fapt, ce secţiune a generatorului submina. Iar *A doua şansă* nu revenise pentru o examinare mai din apropiere. Nava stelară menţinuse veghea în decursul vizitei sale la Foişor, dar datele primite de la distanţa aceea erau constante. Nimic nu se schimbase. Ozzie se întoarse la redarea imaginii în timp real. Aceasta apărea doar ca o mânjeală de date pe fundalul unor stele străine. Nici ea nu-l ajută prea mult. Brusc o privi surprins, tot nu se modificase. Îi ceru e-majordomului să ruleze sfârşitul înregistrării şi să evidenţieze orice variaţii detectate. În fundul minţii i se forma o idee interesantă…

Uşa studioului se deschise şi intră o fată. Până şi Ozzie fu impresionat cât de superb putea să arate. Desigur probabil că acea primă impresie bubuitoare era ajutată şi de felul în care se oprise ea, cu halatul din prosop complet deschis şi dezvăluind costumul de baie ud şi mulat pe corp. Iar după atâta timp petrecut pe poteci, nu numai Orion era disperat după compania unei femei.

— Salut, zise el. Probabil că tu eşti fata Sheldon.

Ea îi surâse cunoscător şi închise uşa cu un gest deliberat şi atât de ferm, încât ritmul bătăilor inimii lui Ozzie se iuţi.

— Jasmine Sheldon, potrivit certificatului graţie căruia am intrat prin uşa din faţă, rosti fata avansând către el. O mână trecu senzual prin părul ud. Însă amândoi ştim că asta-i o minciunică. Oficiul Dinastiei din Illanum mi-a furnizat un mic rezumat despre destrăbălările de aici. Foarte pervers din partea ta.

— Ah, bun, ştii şi tu cum e, puştiu' a avut câţiva ani naşpa de tot. Tu eşti… ăăă… lucrul cel mai mărunt pe care-l pot face pentru el.

Fata continua să înainteze. Ozzie nu era sigur dacă ar fi trebuit să sară pe ea, ori s-o şteargă cât mai repede în direcţia opusă.

— Dar tu? întrebă ea. Şi anii tăi au fost naşpa?

— Nenică, da’ eşti supertare. Cel puţin Orion o să moară cu zâmbetul pe buze.

Ea se opri drept în faţa lui, cu un surâs imoral fluturându-i pe buze.

— Tu eşti foarte faimos, Ozzie. Sper că nu te superi, dar nu mă pot abţine să nu-ţi cer o mică favoare.

— Care anume?

— Un sărut mic. Doar atât: Un… sărut… mic.

Ozzie trase aer în piept şi privi uşa dinapoia ei.

— Nu ştiu ce să zic…

— Ahhh… Buzele fetei se ţuguiară într-un botişor dezamăgit: Aş fi foarte recunoscătoare, nu-ntâlnesc în fiecare zi o legendă în carne şi oase.

— Mda…

Fata se ridică pe vârfuri, întinzându-şi buzele către Ozzie. Palmele ei se ridicară şi prinseră degetele bărbatului, împletindu-se cu ele. Se sărutară.

E-majordomul lui Ozzie îl anunţă că i-punctele de pe palme îi fuseseră activate de la distanţă pentru a permite dezarhivarea unui program de mediu simulat în inserţiile sale. Un icon de urgenţă de deconectare fulgera strălucitor, anunţând reacţia software-urilor lui anti-intruziune. Strania incursiune electronică îl interesă mai mult ca orice altceva. Acordă programului autorizarea completă pentru interfaţă virtuală şi comută anti-intruziunea pe statut de monitorizare.

Drept rezultat, fu ca teleportat într-o păpuşă rusească de imagini. Stătea în partea de jos a unei sfere gri translucid, în salopetă albă, simplă, cu fata înaintea lui, în aceeaşi îmbrăcăminte. Ea avea un chip uşor diferit comparativ cu cel real; unele trăsături fuseseră realiniate, iar părul era mai scurt şi auriu. În exteriorul sferei, copiile gigantice ale lui Ozzie şi fetei se strângeau într-o îmbrăţişare pe care el o putea simţi destul de plăcut pe buze. În spatele lor, datele Cetăţii Negre se învolburau aidoma unei nebuloase ceţoase, limitată de pereţii studioului.

Ozzie ridică mâna ca să-şi pipăie gura, o senzaţie ce fu suprapusă sărutării. Mârâi nemulţumit.

— Bun, zise el. Vrei să-mi spui acum care-i treaba?

— Bineînţeles, dar mai întâi o să te rog să încerci să menţii sărutul.

— N-aş zice că-i prea greu.

— Foarte amuzant. Simularea asta ar trebui să fie impenetrabilă pentru orice senzori din clădire, iar aici suntem acceleraţi, aşa că sărutarea va fi un camuflaj bun. Nu spera prea multe, armăsarule, un minut în timp real va fi tot ce capeţi.

— Şi eu mă bucur că te-am cunoscut, păpuşă. Cum te cheamă?

— Mellanie Rescorai. IC m-a trimis să aflu ce ţi s-a-ntâmplat.

— Ştiu numele ăsta. Ah, da, cea care mi-a tropăit prin casă cu zece mii de musafiri.

— Rezolvă asta cu IC. Am o subrutină IC actualizată, pe care ţi-o pot dezarhiva într-o matrice, dacă putem găsi una suficient de mare în conac.

— Inserţiile mele ar trebui să-i poată face faţă, spuse Ozzie.

Îi ceru e-majordomului să golească cinci biocipuri, expediindu-le fişierele şi programele în celelalte şi ridicând nişte fireshielduri foarte puternice.

— Mă-ndoiesc, comentă ea.

— Haide să-ncercăm, da?

Suprafaţa sferei cenuşii înflori cu linii portocalii şi mov mişcătoare. E-majordomul îl anunţă că biocipurile se umpleau rapid.

Liniile se potoliră în spirale întrepătrunse.

— Salut, Ozzie! spuse subrutina IC.

— Mişto chestie, făcu bărbatul.

— Erai pe punctul de a dezvălui cine construise bariera, când securitatea Sheldon a întrerupt legătura.

— Ah, da, ce mai seară a fost…

Îi explică ce îi spusese Dansatorul-în-nori despre rasa Anomine.

— Aşadar ei nu vor repara răul, zise subrutina IC.

— Nu se pare.

— LuminăDimineaţăMunte nu va mai reprezenta mult timp o problemă, interveni Mellanie. Nigel şi ceilalţi au decis să folosească bomba-nova împotriva lui Dyson Alfa. De asemenea, vor distruge orice alte stele pe care LuminăDimineaţăMunte le-a colonizat, ca să se asigure că este distrus şi că nu ne va mai putea ameninţa niciodată.

— Mai mult de o stea? întrebă Ozzie îngrozit.

— Sunt îngrijoraţi de scara răspândirii lui. A trecut mult de

când bariera a fost înlăturată.

— Radiaţiile vor ucide orice creaturi vii din toată secţiunea respectivă a galaxiei, rosti Ozzie. Ei nu ştiu asta-n pizda mă-sii? Hristoase, nu-i de mirare că Nigel vrea să mă ţină-ncuiat aici!

— Ba o ştiu, răspunse Mellanie, totuşi trebuie făcut.

— Tu poţi da o mână de ajutor? o întrebă bărbatul pe subrutina IC. Nu-ţi dai seama că greşim dacă procedăm aşa?

— Etic, este greşit. Pe de altă parte, este necesar pentru supravieţuirea voastră. Nu noi trebuie să luăm decizia aceasta.

— Bun, fii atent. Am examinat datele din Cetatea Neagră. În mod evident, agentul Starflyer a utilizat o versiune modificată a bombei-flamă originală cu care a lovit soarele lui Far Away. Distorsionarea cuantică este cât se poate de evidentă. Ea a belit generatorul; în privinţa asta, toţi sunt de acord. Crezusem că va trebui reparat, însă acum nu mai sunt la fel de sigur.

— De ce? întrebă subrutina IC.

— Fiindcă efectul este continuu. *A doua şansă* a înregistrat anomalia aceea cuantică în tot timpul cât a fost în sistemul Dyson Alfa. Cu alte cuvinte, sistemele generatorului pot să fie funcţionale şi-n prezent, dar ele nu funcţionează normal cât timp structura cuantică le este distorsionată. Distorsionarea aceea este proverbialul băţ în roate.

— Dacă o îndepărtaţi, mecanismul îşi va relua operarea.

— Este singura mea idee, spuse Ozzie. Ultima noastră încercare de mântuire. Măcar în privinţa asta, vrei să m-ajuţi?

— Cum propui să înlături dispozitivul de distorsionare?

— Cu nucleare. Ce-altceva aş putea face?

— Ne îndoim că o explozie nucleară ar avea succes. Dacă dispozitivul produce un efect similar distrugătorilor cuantici, proiectilul fie se va converti în energie de la depărtare, fie componentele sale nu vor mai funcţiona… la fel ca generatorul în sine.

— Atunci folosim un distrugător cuantic de-al nostru; comutăm efectul de la câmp la fascicul, îl orientăm spre dispozitivul lui Starflyer şi ne rugăm cerului ca tehnologia noastră să aibă rază mai mare de acţiune. Marina a folosit distrugători cuantici ca să distrugă bombele-flamă şi-a mers.

— Presupunând că ai dreptate în absolut toate privinţele, pare practic.

— Aşa zic şi eu.

— Crezi că Nigel va fi de acord? întrebă Mellanie.

— Nici vorbă! pufni Ozzie nemulţumit. El nu crede că generatorul poate fi reparat. El şi gaşca lui veselă de psihopaţi au votat deja opţiunea genocidului. Nu mă va lăsa să trimit una din navele lui după potcoave de cai morţi.

— Atunci de ce te mai sinchiseşti?

— E simplu – acum, când ştiu ce trebuie făcut, pot acţiona.

— *Tu?*

— Sigur că da. De ce nu?

— Ai o navă stelară?

— Teoretic, da.

— Ce înseamnă „teoretic"? insistă Mellanie. Asteroidul tău are propulsii superluminice?

— Nu, nu, gândeşti în direcţia greşită. Eu deţin patruzeci şi cinci la sută din TSC. Am fost de-acord să iau cu cinci mai puţin ca Nige', pentru că toate căcaturile-alea corporative nu-s genul meu. Aşadar din punct de vedere teoretic deţin patruzeci şi cinci din oricât de multe nave stelare a construit el.

— Crezusem că Dinastia a construit navele.

— Tu vrei să comitem genocid, dacă-l putem preveni?

— Nu.

— Bun.

— Însă tocmai ai zis că Nigel nu te va lăsa să iei vreo navă. Nu te va lăsa nici măcar să părăseşti domeniul conacului. Informarea de securitate pe care-am primit-o în Illanum a fost foarte explicită în privinţa asta.

— Mda, asta-i nasol, fiindcă-nseamnă că va trebui să mă scoateţi voi de-aici. Ozzie făcu o pauză şi o privi pe Mellanie: Nigel ştie că tocmai tu ai venit aici?

— Nu, răspunse subrutina IC. Am interceptat o fată procurată de la Lady Georgina. Mellanie este o substituire clandestină.

— Bun, perfect – atunci mă vei ajuta?

— Nu văd cum aş putea eu s-o fac, răspunse Mellanie.

— Dac-ai putea, m-ai ajuta?

— Cred că da.

— Şi tu? Degetul virtual al lui Ozzie ciocăni în peretele virtual al sferei; liniile oranj şi purpurii se reformară, ocolind punctul de impact. O să ieşi în cele din urmă dinapoia gardului?

— În forma aceasta deţinem abilităţi limitate. Cressat nu face parte din unisferă. Recent şi-a modernizat filtrele de interfaţă şi

presupunem c-a făcut-o pentru a nu compromite proiectul navelor de salvare ale Dinastiei.

— Da, da, bine. Vreau să te infiltrezi şi să subminezi reţeaua şi senzorii de securitate ai clădirii. Nimic fizic, ştiu ce fobii ai faţă de lumea reală, dar poţi face măcar asta pentru mine?

— Ar trebui să fie posibil.

— În sfârşit ţi se întrevede umanitatea. Bine, Mellanie, vreau ca tu să pleci.

— Să plec?

— Da. Diseară. Ceartă-te cu Orion, sau altceva. După ce se-ntunecă, cere un taxi sau o maşină. Eu voi spune că stau în studio ca să examinez datele Cetăţii Negre, însă în vreme ce amicul nostru de-aici se ocupă de sistemele de securitate o s-o şterg către capătul drumului de acces spre conac. Tu m-aştepţi cu portiera deschisă.

— Mi se pare extrem de rudimentar, comentă ea nesigur.

— Întotdeauna acţiunile simple sunt cele mai bune. Cu cât sunt mai puţine elemente, cu atât pot să apară mai puţine probleme.

— Probabil…

— Uşa studioului, spuse subrutina IC. Uitaţi-vă la clanţă.

Ozzie privi pe lângă versiunile gigante ale sale şi Mellaniei, care continuau să fie cu buzele lipite în mod delicios, apoi prin nebuloasa de date a Cetăţii Negre. Clanţa din alamă a uşii studioului cobora într-un ralanti agonizator.

— Băga-mi-aş, gemu el. Nu asta. *Te rog!*

* * *

Orion îl anunţă pe bucătar ce dorea Mellanie pentru prânz, apoi comandă şi el la fel şi se asigură că masa lui Tochee va fi de asemenea gata. Îşi atârnă cămaşa udă pe umăr şi porni prin conac către studio. Totul mersese atât de bine cu Jasmine, încât ştia că Ozzie nu-l va crede. Nu era nici măcar sigur că el însuşi se încredea în propriile amintiri despre evenimentele din cursul dimineţii. Dar se simţise *atât* de bine! *O fată perfectă*, *care mă place!*

Deschise uşa studioului şi izbucni:

— Auzi, Ozzie, n-o să-ţi…

După aceea se opri, fiindcă Jasmine se afla înăuntru. Ea şi

Ozzie se desprindeau unul de celălalt. Îmbrăţişarea lor nu fusese doar o sărutare, Orion văzu că se ţineau strâns de mâini. Se separară iute, amândoi cu expresii de profundă vinovăţie.

— Fii atent… ăăă, puştiule, să nu-nţelegi greşit… începu Ozzie.

Orion se întoarse pe călcâie şi o luă la fugă. Coridoarele conacului erau lungi şi late, iar el putea accelera rapid. Alergă pe cât putu de tare. Cămaşa îi căzu de pe umăr. Continuă să gonească, în timp ce lacrimile începură să-i şiroiască pe obraji. Un hohot devastator îi izbucni dintre buze şi răsună prin conac.

* * *

Mellanie trase aer adânc, când Orion o luă la fugă.

— La naiba!

Chipul băiatului fusese atât de oripilat, încât nu-i venea uşor să ştie că ea era cauza suferinţei.

— Nu pot să cred! urlă Ozzie. Faţa i se boţi într-o expresie de angoasă şi-şi ridică ambele braţe, implorând cerurile: L-am nenorocit pe puşti – probabil, pe viaţă! Băga-mi-aş! O prinse pe Mellanie de mână: Du-te după el şi lămureşte lucrurile.

— Poftim?!

Ea crezu că nu-l auzise bine. E-majordomul o anunţă că i-punctul lui Ozzie era interfaţat cu al ei. **Este pretextul perfect ca să plec,** îi expedie ea în mod text.

— E mierlit după tine, zise Ozzie. Nu-nţelegi? Pân-acum nu s-a mai ţinut niciodată de mâini c-o fată, cu-atât mai puţin să petreacă o dimineaţă întreagă cu una. Pentru Dumnezeu, eu nu mai am nicio cale de a-l salva, însă pe tine tot te va asculta! Ai exact o şansă să repari lucrurile. Dacă n-o s-o faci, el va fi distrus pe viaţă.

Nu pleci decât după ce se-ntunecă. Până atunci lămureşte-l pe băiat. Noi ne vom ocupa de reţeaua clădirii.

— Dar…

Mellanie se simţea exasperată de atitudinea lui Ozzie. Era aproape ca şi cum el ar fi considerat că băiatul era mai important. *Sau poate că-i un actor extraordinar.* Era convinsă că tot personalul de securitate accesa mica lor dramă prin intermediul senzorilor din clădire.

— Nu fi căţea! rosti aspru bărbatul. Nu uita pentru ce-ai fost plătită.

Du-te, pleacă după el.

Femeia îşi smulse mâna din a lui, ceea ce nu necesită niciun pic de teatru. Fu aproape sigură că el vorbea serios.

— Bine, şefu’ se răsti furioasă şi ieşi valvârtej din studio.

Nu trebuia să fii genial ca să ştii unde va fi Orion; Mellanie însăşi se retrăsese de destule ori din faţa lumii. Cămaşa lui zăcea pe pardoseala mozaicată a holului. O ridică şi porni în sus pe trepte. Reţeaua clădirii îi spuse care era odaia băiatului.

— Orion? bătu uşor Mellanie la uşa lui.

Niciun răspuns.

— Orion? repetă ea mai tare.

Tot nimic, aşa că-i ceru reţelei clădirii să descuie uşa. Urmă un moment în care matricea de management ceru autorizarea securităţii, după care se auzi un clic. Femeia intră şi văzu că draperiile erau trase peste geamuri. Strânse din buze, pentru a-şi alunga zâmbetul. *Un clişeu în carne şi oase.* Era de mirare că băiatul nu pusese să-i urle muzică rock, vreo melodie goth plină de angoase despre suferinţă şi moarte. Pe de altă parte, bineînţeles că Orion nu ascultase probabil niciodată muzică rock, deoarece crescuse pe Silvergalde. *Să dea dracu... dacă-i place folkul?*

Orion stătea ghemuit pe pat, cu spatele la uşă. O mână îi era încleştată în jurul pandantivului de la gât.

— A fost vina mea, vorbi încet Mellanie.

— Pleacă, răspunse el cu glas tremurat.

— Orion, te rog, am fost o prostuţă. Ai măcar *idee* cât de celebru este Ozzie? Toţi din Commonwealth cred că-i un sfânt sau un înger damnat sau altceva... Pur şi simplu n-am putut rezista. Ştii cât îmi va creşte reputaţia la şcoală fiindcă am fost sărutată de Ozzie? Sunt oameni care abia acum mi-ar băga în seamă existenţa.

— Asta-i o prostie.

— I-adevărat. Întinse mâna şi-l mângâie pe umăr: Ori asta, ori autograful lui este acelaşi lucru. Iar tu ne-ai speriat, asta a fost tot, de-aia am fost surprinşi.

— Vreau să zic că-i o prostie să zici că nimeni nu-ţi bagă-n seamă existenţa. Eşti de-a dreptul... fenomenală!

Mellanie se sui în genunchi pe saltea şi se aplecă peste el.

Băiatul o privi îmbufnat, dar nu se retrase.

— Plângi! exclamă ea.

Fu realmente şocată.

— Voiam să mă-nsor cu tine… gemu el. Te iubesc, Jasmine!

— Pof… Tu? Nu… Orion, nu iubeşti pe cineva după o singură dimineaţă petrecută împreună.

— Ba da! Chiar şi-atunci când te certai cu paznicii, am ştiut că nu doresc pe nimeni altcineva.

Suna atât de jalnic şi de terifiant de sincer, încât o trecură fiorii. Îi luă mâna în a ei şi-i ceru e-majordomului să iniţieze o interfaţă sigură. O anunţă că nu putea. O scanare pasivă rapidă a inserţiilor nu putu detecta niciun COtatuaj în corpul băiatului.

— Orion, întrebă ea curioasă, tu n-ai inserţii?

— Nu. Mâna băiatului se strânse plină de speranţe în jurul mâinii ei: Vorbeşti serios, că tu şi Ozzie n-aţi început nimic?

— Nu.

Era ridicol să fie nevoită să-l liniştească pe băiatul acesta naiv, când problemele reale ale războiului încă nu fuseseră rezolvate, totuşi conştiinţa o oprea să plece. *Dumnezeule*, *e şi mai rău decât Dudley! De fapt*, *nu, nu-i cinstit; Dudley n-a fost niciodată atât de vulnerabil. Sau de dulce…*

— Aha…

Nu părea convins.

— Crede-mă, continuă ea încet, dac-ar fi fost altceva, dacă mi-ar fi plăcut mai mult de el, aş face asta?

— Ce?

Ea îl sărută.

* * *

Afară era întuneric; soarele lui Cressat apusese cu aproape o oră în urmă. Mellanie stătu întinsă pe pat şi ascultă pentru câteva minute răsuflarea regulată a lui Orion, înainte de a fi sigură că adormise. Se ridică de pe salteaua cu gel pe cât de precaut putu, ca să nu-l trezească. Era întins pe o parte, cu un braţ atârnând peste marginea patului. Ea surâse şi-l acoperi cu pătura subţire. Băiatul suspină în somn şi se foi mulţumit sub ţesătură. Nu se mai mişcă, nici chiar când ea îl sărută, foarte uşor, pe un umăr.

Sper, *ar trebui să fie epuizat după toate prin care l-am pus să*

treacă. Simţea o mândrie afurisită, gândindu-se la cât succes avusese în a-l corupe în după-amiaza acea lungă. *Sunt o fată rea*, *rea de tot. Şi-mi place fiecare minuţel.*

Nu se mai obosi să-şi caute costumul de baie şi halatul de prosop, fiindcă foşnetele l-ar fi putut trezi pe Orion, aşa că merse goală puşcă pe coridoarele lungi ale conacului, înapoi spre apartamentul Bermuda. Zâmbetul ei nu conteni nici măcar o clipă. Nu-şi putea şterge din minte faţa băiatului, expresiile de surpriză şi de încântare temătoare. Corpul lui răspunsese în mod plăcut. Unele dintre reacţiile sale o făcuseră să râdă, apoi să icnească. *Rea!*

Intră în apartament, puse palma pe matricea desktop şi i-punctul ei interfaţă în mod protejat cu reţeaua clădirii. Subrutina IC se instalase în matrice şi o aştepta.

— Ne-am infiltrat în reţea, o anunţă. Ozzie va putea părăsi clădirea nedetectat. Te va aştepta la prima barieră pentru animale a drumului de acces.

— Bine, atunci voi comanda un taxi din Illanum. Peste cincisprezece minute.

Fembotele îi împachetară bagajele, în timp ce-şi făcu un duş rapid. Înainte de a pleca, scrise un bilet scurt şi-l puse într-un plic pe care-l lipi.

Când coborî la parter, în hol se afla o femeie din personalul de securitate pe care o ţinea minte de dimineaţă. Jansis, parcă… Taxiul de la oficiul Dinastiei tocmai oprise afară.

— Vrei, te rog, să-i dai asta lui Orion mâine dimineaţă? întrebă Mellanie şi-i întinse plicul.

— Pleci?

Femeia părea uşor surprinsă.

— Am făcut lucrul pentru care am fost plătită.

Mellanie nu putu detecta nicio suspiciune şi întinse din nou plicul.

— Bine, îl acceptă femeia.

Mellanie coborî treptele largi, sperând că nu trăda prea multă grabă. Taxiul era acelaşi model de limuzină Mercedes maro care o adusese. Ocupă unul dintre locurile din faţă şi valizele suiră în portbagajul deschis. Nu-i plăcea să şofeze manual, aşa că-i ceru e-majordomului să determine o rută către gara Illanum.

— Şi încetineşte foarte, foarte mult când ajungem la prima barieră pentru animale, îl instrui.

Maşina merse mai bine de un kilometru şi jumătate pe drumul de acces şerpuit prin domeniul care înconjura conacul, înainte de a încetini. Mellanie deschise portiera şi Ozzie sări înăuntru.

— Marfă! comentă el admirativ instalându-se mai bine. Am făcut-o!

Mercedesul mări viteza. Ozzie îi comandă să comute pe şofat manual şi un volan i se telescopă în faţă. Îl apucă cu ambele mâini. O imagine cu lumină amplificată apăru pe parbriz, arătând arborii din parc ca nişte spectre alb-argintii.

— Cum e cu Orion? întrebă Ozzie.

Mellanie zâmbi larg. Era un gest reflex, nu se putea abţine. Nici n-ar fi dorit.

— Numai bine.

Ceva din tonul ei îl făcu pe Ozzie să-i arunce o privire întrebătoare.

— Ce crede despre mine?

— Că eşti Antihrist.

— Mersi!

Ea privi peisajul monocrom ce luneca de o parte şi cealaltă.

— Sper că ştii unde-i baza navelor stelare a Dinastiei Sheldon, deoarece eu n-am habar.

— M-am gândit la asta. Poarta spre Cressat a fost extinsă şi traficul prin ea este intens. Aşadar acolo va fi cel puţin o parte din operaţiuni.

— Unde anume? Este o planetă-ntreagă şi ăsta-i singurul mijloc de transport pe care-l avem.

— Relaxează-te! Unul dintre motivele pentru care Nigel a dorit atât de mult să mă ţină închis este faptul că sunt adânc înglobat în TSC. Ţi-am spus – jumătate îmi aparţine.

— Pe de altă parte ai spus că el se ocupă de rutinele zilnice.

— I-adevărat. Deşi pot trece prin majoritatea barierelor de securitate ale Dinastiei, bănuiesc că asta îmi va pune probleme. Îl cunosc pe Nigel. Un proiect la scara asta, şi conceput pentru a-i salva pielea, îi va amplifica la maximum paranoia corporativă. Toate protocoalele de securitate din jurul lui vor fi nou-nouţe şi nu voi avea absolut niciun privilegiu de acces. Există un singur loc în care el ar construi ceva atât de secret. Sper doar să nu fi schimbat prea mult din personalul de acolo.

16

Când limuzina prezidenţială opri lin, nu mai existau mulţimi care s-o întâmpine pe Elaine Doi. Bodyguarzii Preşedintei executară însă procedura standard de debarcare, scanând zona şi rulând identificări ale puţinilor oameni aflaţi în afara centrului de control al porţii. Era o clădire banală, construită dintr-un amalgam metal-piatră de mare densitate cu ferestre verticale înguste şi afundate, genul de bloc de birouri care ar fi fost închiriat de o companie mică fără viitor. În cazul acesta se afla literalmente în umbra clădirii generatorului de gaură-de-vierme de pe Hanko, ale cărei laturi din panouri de compozit se ridicau înapoia ei ca un munte vertical.

Securitatea prezidenţială îşi dădu aprobarea şi portierele groase şi blindate ale limuzinei se deblocară. Sigiliul pneumatic care o proteja de atacuri chimice şi biologice se decuplă şi câmpul de forţă se dezactivă.

— Văd că Nigel nu s-a obosit să vină să mă primească, se plânse Preşedinta.

Ce i-ar mai fi plăcut asta unisferei! Nigel Sheldon se mulţumise să trimită nişte indivizi de la managementul gării care o aşteptau pe trepte.

— Nu uita că transmisia Michelangelo este în direct, o avertiză Patricia când uşa se dilată, deschizându-se.

Când Doi ieşi din limuzină, zâmbetul ei avea tenta de gravitate cuvenită ocaziei. Le mulţumi celor doi manageri SISC pentru că-şi făcuseră timp s-o aştepte în nişte momente probabil foarte agitate pentru ei în ziua aceasta istorică, încuviinţă politicos din cap spre reporterul lui Michelangelo, care stătea într-o parte, şi îngădui să fie condusă înăuntru.

Centrul de control în sine cunoscuse o modificare grăbită în ultimele zile: peste o duzină de console noi fuseseră îngrămădite pe culoarele înguste dintre cele două şiruri deja existente. Dacă anterior, în condiţii normale de operare, aici n-ar fi lucrat mai mult de trei-patru oameni, acum toate consolele erau ocupate de tehnicieni înapoia cărora stăteau specialiştii şi inginerii care monitorizau noile proceduri. În plus, lângă peretele îndepărtat se găseau o mulţime de demnitari care izbutiseră să obţină o invitaţie de la TSC, printre care se zărea şi Michelangelo. Cu o

jumătate de oră înainte ca gaura-de-vierme să fie comutată la noul mod avansat de flux temporal, atmosfera era încordată şi surescitată. Tehnicienii nu se sinchiseau să folosească legăturile de comunicaţii, ci răcneau cât puteau de tare întrebări şi comentarii prin sală.

— E mai rău ca la o dezbatere a Senatului, vorbi Doi prin colţul gurii când intrară.

Expresia neutră a Patriciei nu se modifică nicio clipă.

Nigel Sheldon apăru s-o întâmpine şi-şi ceru scuze că n-o aşteptase la intrarea din faţă.

— Situaţia devine niţel cam încordată pe-aici, explică el. Mi s-a cerut chiar sfatul în privinţa tensiunilor la care este supusă materia exotică. Am fost destul de măgulit…

— Sunt sigură că le-ai oferit tot ajutorul, comentă Doi tensionată.

Era perfect conştientă de reporterul lui Michelangelo, care se afla la câţiva paşi şi captura totul pentru audienţa unisferei. În grila vederii ei virtuale, numărul accesărilor creştea constant spre nivelul pe care-l generase ultima invazie a Dysonilor.

— Contribuim toţi cu ce putem, rosti Nigel pe un ton foarte condescendent.

Rafael Columbia apăru şi o salută pe Doi.

— Bună ziua, amirale, spuse ea uşurată. (Măcar el avea să fie mai protocolar, aşa cum ar fi meritat situaţia.) Cum se descurcă Marina cu restul navelor Dyson? întrebă Preşedinta, ca şi cum flotele Dyson ar fi fost o problemă minoră – câteva amărâte de nave spaţiale care fugeau deja dinaintea forţelor superioare ale Commonwealth-ului.

— În sistemul acesta situaţia este sub control, doamnă Preşedintă, spuse Rafael. În prezent opt fregate au misiunea de eliminare. Mai bine de jumătate din navele Dyson au fost eliminate cu succes, iar restul fug. Protecţia Wessex-ului cu generatoarele sale de găuri-de-vierme este imperativă şi o vom garanta, indiferent de costuri.

— Sunt convinsă, amirale.

Nu suna tocmai ca informarea pe care bărbatul i-o ţinuse cu zece ore în urmă. În multe dintre sistemele 47Secunde, navele Dyson încercau să se adune în roiuri, însumându-şi capacităţile defensive şi căutând în acelaşi timp să găsească un asteroid sau un satelit convenabil pe care să-l ocupe ca bază, dar în şapte

sisteme roiurile respective se îndreptau către planetele Commonwealth. Marina deviase fregate în tentativa de a respinge invazia aceea, însă erau copleşite numeric. Cele şapte planete urmau să aibă probleme mari în decursul săptămânii următoare, până aveau să fie evacuate.

— Suntem aproape gata, anunţă Nigel.

El şi Doi merseră în partea din faţa a centrului de control şi vacarmul din jur se stinse treptat. Cele cinci portaluri holografice mari de pe perete proiectau date şi grafice ale găurii-de-vierme. Cel central comută pe imaginea lui Hasimer Owram, Primul Vorbitor al lui Hanko.

— Bună ziua, domnule Sheldon, doamnă Preşedintă.

Doy fu foarte conştientă de subtonul ostil din vocea lui şi speră că nu mai fusese sesizat de altcineva. Ultima discuţie pe care o avusese cu Owram, cu cinci ore în urmă, fusese scurtă şi antagonistă. Începând de la groaza bărbatului că Hanko va începe prima evacuarea în viitor, sau, aşa cum se exprimase el, experimentul pentru a testa dacă ideea lunatică a călătoriei în timp va funcţiona şi terminând cu faptul că Nigel nu glumise când afirmase că nu va îngădui nimănui să nu participe la operaţiune. Owram dorise să i se permită să revină în Commonwealth pentru a putea „monitoriza” pregătirile ce se făceau pentru poporul său pe noua lor planetă.

— Bună ziua, Hasimer, răspunse Doi. Suntem gata să vă deschidem gaura-de-vierme.

— Toţi cei de-aici sunt pregătiţi. Plecăm cu mare tristeţe, dar în acelaşi timp cu speranţă şi mândrie. Societatea Hanko va înflori din nou!

— Nu am nicio îndoială în privinţa asta. Abia aştept să vă vizitez şi să am parte în mod direct de triumful vostru.

— Hasimer, zise Nigel, gaura-de-vierme este gata. Suntem fixaţi direct pe poarta de la Anagaska. Se deschide acum.

— Anagaska să fie atunci! spuse Hasimer Owram. Asiguraţi-vă că ajungem pe vreme frumoasă.

— Consideră problema asta ca şi rezolvată, răspunse Nigel.

Anagaska era o planetă de faza a III-a, la opt ani-lumină de Balkash, pe care TSC o avansase deja la statutul pre-dezvoltare. Poziţia ei, în apropiere de 23Pierdute, era altă sursă a furiei lui Hasimer, însă, aşa cum îi spuseseră Nigel şi toţi ceilalţi lideri planetari ai 47Secunde, găurile-de-vierme cu baza pe Wessex nu

puteau ajunge în partea opusă a Commonwealth-ului.

Doy văzu cum imaginea se îndepărtă de Hasimer. Primul Vorbitor stătuse lângă un Audi Tarol verde-închis cu şase locuri, parcat chiar în faţa porţii Hanko. Şinele de tren fuseseră demontate şi înlocuite cu beton legat enzimatic, care fusese turnat grosolan peste sol, până la şoseaua principală ce ducea la gara planetară. Începea să pară că suprafaţa aceea recent construită n-avea să fie tocmai suficientă.

Tăcerea din centrul de control fu întreruptă de un zumzet de scepticism când triajul gării Hanko se extinse peste portal. Era plin de vehicule de toate felurile, de la tricicluri deschise la camioane cu cinci osii. Poliţia se străduise pe cât putuse să le alinieze în coloane, totuşi maşinile de patrulare fuseseră repede înconjurate şi blocate de numărul maşinilor. Luminile lor stroboscopice erau singurele care le trădau poziţiile, puncte de lumină sclipitoare ce pâlpâiau prin vasta carpetă multicoloră ce acoperea toată gara. La un moment dat perspectiva se pierdea şi vehiculele semănau cu blocurile din grila unui oraş, un oraş prin centrul căruia şerpuia un fluviu negru şi vast. Aceia erau oamenii care nu aveau maşină, camion sau bicicletă; care sosiseră la gara planetară cu unul dintre miile de trenuri ce-i adunaseră de pe Hanko. Mass-media locale estimaseră că şapte milioane de pedeştri aşteptau să treacă prin poartă.

O lumină mov îngheţată sclipea din poarta deschisă. De data aceasta însă nu mai provenea de la un soare îndepărtat, ci o radia chiar materia exotică. În mod normal lungimea internă a găurii-de-vierme era atât de apropiată de zero, încât practic nu putea fi măsurată; acum era un tunel strălucitor care se întindea spre infinit şi continua să se lungească. Aerul vui în el, când ecranul baric fu anulat. În centrul de control răsunară ovaţii şi aplauze, care-şi sporiră intensitatea. Doi li se alătură, aplaudând călduros şi zâmbind în semn de felicitare către Nigel.

Hasimer Owram intră împreună cu familia sa în gaura-de-vierme. Fuseseră multe discuţii dacă el să fie primul sau ultimul. Hasimer dorise să fie ultimul.

— Aşa mi se pare decent, susţinuse el. Nu voi avea respectul nimănui, dacă o voi şterge primul, lăsându-i pe toţi să aştepte colapsul atmosferei şi bombardamentele Dysonilor.

Nigel îl contrazisese sec.

— Hanko va fi cea dintâi planetă care va pleca spre viitor,

indiferent dacă acesta va fi bun sau rău. Oamenii vor fi înspăimântaţi de ceea ce-i aşteaptă. Trebuie să conduci prin exemplu personal, ca să le arăţi că n-au de ce se teme. Tu însuţi trebuie să faci acel prim pas.

Fierbând de furie, Hasimer acceptase să plece primul, lăsându-l pe Primul Vorbitor Adjunct să încheie exodul.

Doi privi câteva minute traficul care începu să treacă prin poartă. Cei care mergeau pe jos se năpustiră înainte, dirijaţi printre două rânduri de poliţişti. Văzu doi-trei oameni care căzură. Nu zări pe nimeni care să se oprească şi să-i ajute.

După ce aruncă o privire rapidă pentru a se asigura că reporterul de la Michelangelo nu era focalizat asupra ei, îl întrebă pe Nigel:

— Ce se-ntâmplă dacă generatorul se defectează?

— Mor toţi, răspunse bărbatul. Simplu ca bună ziua. Nu-ţi face însă griji, generatoarele noastre sunt construite pentru utilizare continuă pe termen lung şi putem susţine gaura-de-vierme cu alt generator în cazul în care cel primar trebuie întreţinut şi renovat. Se poate face. N-aş fi sugerat acţiunea, dacă riscul ar fi fost prea mare.

Ea nu-şi amintea să-l mai fi văzut vreodată atât de intens şi de sincer. Degaja un sentiment neaşteptat de încredere.

— Cum progresează modificările celorlalte generatoare?

— În câteva ore ar trebui să putem începe evacuarea pe Vyborg, Omoloy şi Ilichio. Restul vor fi încheiate în trei zile. Cât va dura până ce planetele îşi vor trece populaţia prin porţi depinde de guvernele lor. Unele se descurcă mai bine decât altele.

— Şi cealaltă problemă a noastră?

— O vom discuta într-o sală ecranată.

— Da. Bineînţeles. (Se uită la Michelangelo, care arcui o sprânceană, în expectativă.) Ar fi bine să mă duc şi să-mi joc rolul public.

Surâsul de salut al lui Michelangelo era larg şi oribil de onest. Doi încercă o senzaţie funestă când se apropie de gigantul media. Ştirile asociate războiului erau atât de multe, încât nu putea ţine pasul nici măcar cu ele, cu atât mai puţin cu evenimentele curente banale. Pe timpul călătoriei spre Wessex, Patricia îi oferise o informare rezonabilă, iar oficiul prezidenţial îi pregătise un serviciu de consiliere on-line, deşi orice pauză

pentru consultare ar fi fost exploatată de un adevărat profesionist ca Michelangelo.

— Bună ziua, doamnă Preşedintă, rosti el protocolar şi înclină scurt din cap.

— Mă bucur să te văd, Michelangelo.

— Mai prezentăm imagini generale timp de un minut, apoi vom intra direct în interviu.

— Perfect.

Doy poziţionă iconul echipei de consiliere în mijlocul vederii virtuale şi apelă fluxul emisiunii din grila ei. Reporteri de pe Hanko treceau prin mulţimea impresionantă din faţa porţii şi culegeau comentarii aleatorii. Majoritatea erau politicoase şi transmiteau ideea de participare la efortul comun: un bărbat care îl luase împreună cu familia sa pe un vecin mai vârstnic, angajaţi ai companiei de autobuze care se oferiseră voluntar să şofeze autobuzele ticsite cu pacienţi din spitale, puşti care îşi luaseră animalele de companie. Oameni care ajutau alţi oameni. Refugiaţii erau o comunitate care se cimentase în criza cea mai severă pe care o cunoscuse. Priveau cu ură cerul distrus de deasupra câmpului de forţă, însă vorbeau cu optimism precaut despre călătoria prin gaura-de-vierme. Câteva remarci despre Hasimer care-şi punea primul pielea la adăpost o făcură pe Doi să-şi strângă buzele în semn de dezaprobare. Exista furie că nu se întreprinsese nimic pentru a le salva planeta şi multă suferinţă legată de toate lucrurile pe care fuseseră siliţi să le lase în urmă. Imaginea comută pe Michelangelo.

— Doamnă Preşedintă, după ce am văzut începutul strămutării temporale, credeţi că s-ar mai fi putut face ceva pentru a o salva pe Hanko şi celelalte planete 47Secunde?

— Absolut nimic, răspunse Doi. Marina a făcut o treabă excelentă…

— Îmi cer scuze că vă întrerup, dar l-aţi destituit personal pe amiralul Kime. Nu mi se pare că aţi fi fost satisfăcută de performanţele Marinei.

— Navele şi echipajele lor s-au descurcat superb. Cabinetul de Război şi-a manifestat îngrijorarea faţă de clasificarea priorităţilor şi de aceea n-am avut alternativă decât să acceptăm demisia amiralului Kime. Nu pot să ascund faptul că nu avem suficiente nave, iar acesta este un subiect major pe care-l examinează senatorul Goldreich; totuşi abia ne adaptăm la dimensiunile

invaziei extraterestre.

— Vă temeţi că vor mai urma alte atacuri?

— Nu. Am întreprins măsuri pentru a ne asigura că această atrocitate nu se va repeta.

— Înţeleg că nu puteţi oferi detalii, însă cât de sigură puteţi fi în această privinţă?

— Absolut sigură. Am văzut toţi cât de puternice au devenit armele noastre. Accept responsabilitatea pentru rezultatul final al folosirii lor împotriva unor fiinţe, dar nu voi şovăi din a apăra Commonwealth-ul. Cred în oameni şi în dreptul nostru de a exista.

— Ceva în care credea şi rivala mea, sau ar trebui să spun fosta rivală, Alessandra Baron. Ne puteţi spune de ce forţele Securităţii Senatului au considerat necesar s-o ucidă în decursul unei tentative de arestare? A pus prea multe întrebări stânjenitoare în restaurantul Senatului?

Un secol petrecut în prima linie a politicii îi îngădui Preşedintei să-şi păstreze expresia netulburată, însă nu-i fusese deloc uşor.

— Îmi pare rău, Michelangelo, dar, aşa cum prea bine ştii, nu pot să comentez un caz strict secret aflat încă în desfăşurare.

— Ştiţi aşadar în ce a constat presupusul delict al Alessandrei?

— Nu pot să comentez.

— Foarte bine, dar ne puteţi spune de ce a ieşit Boongate din unisferă? Navele Dyson au invadat-o cu succes?

— În niciun caz. Marina nu a îngăduit asolizarea pe nicio planetă 47Secunde.

— Atunci de ce nu există legătură unisferă cu Boongate?

— Cred că este o defecţiune fizică a conexiunii. Neobişnuit şi regretabil în acest moment, totuşi nimic misterios. Vă asigur că suntem în contact cu Boongate prin intermediul legăturilor guvernamentale protejate. Acestea nu au însă lăţimea suficientă pentru a asigura conexiunea completă la unisferă.

— Defecţiunea legăturii are vreo relaţie cu redeschiderea găurii-de-vierme?

— Nu ştiu ca gaura-de-vierme cu Boongate să fi fost redeschisă.

— A fost redeschisă, pentru timp foarte scurt. Potrivit unora dintre refugiaţii care au profitat de deschidere pentru a veni aici, pe Wessex, iar noi am intervievat patru dintre ei până acum, trei trenuri au trecut pe Boongate, plecând de aici. Ce se afla în

trenurile acelea, doamnă Preşedintă? Ce era atât de important, încât să folosească forţa letală pentru protecţie? Ele au tras unul în celălalt, nu?

— Îmi pui întrebări despre un incident local de care n-am auzit. Oficiul preşedinţiei nu există ca facilitate de documentare pentru emisiunile de ştiri. Pot doar sugera să-ţi direcţionezi către poliţia locală întrebările legate de schimburi de focuri.

— Aveţi dreptate, doamnă Preşedintă. O ultimă întrebare: ne puteţi spune dacă este adevărat că şefa dumneavoastră de cabinet, Patricia Kantil, a fost citată de Securitatea Senatului pentru a da lămuriri?

— Îţi pot spune că Patricia Kantil se bucură de totala mea încredere. Mulţumesc.

Elaine Doi se răsuci şi se îndepărtă.

— Vă mulţumesc, doamnă Preşedintă! strigă Michelangelo după ea.

Glasul lui deţinea un ton evident de batjocură.

Bodyguarzii prezidenţiali o înconjurară pe Elaine când părăsi centrul de control cu o imagine de mulţumire perfectă pe chip. Patricia mergea alături de ea, fără un cuvânt, cu o expresie la fel de fericită. După ce reveniră în limuzina prezidenţială, Elaine verifică dacă era activată ecranarea, apoi lovi cu piciorul în portieră.

— De unde scoate pulărăul ăla întrebările-alea? ţipă ea. Căcatu’ dracului! O să-l fut în gură dacă mai face vreodată aşa ceva!

— Să nu mai spui asta niciodată, nici chiar în privat, rosti Patricia. Într-o bună zi o să-ţi pierzi controlul şi-o să vorbeşti aşa în public.

— Aşa-i! Doi şută încă o dată cu energie în portieră. Futu-l în gură săl fut! Pentru Dumnezeu, cine i-a dat toate informaţiile alea? Şi era adevărat despre gaura-de-vierme Boongate?

— Este clar că-i o scurgere de informaţii din interior. Bănuiesc că a fost premeditată, pentru a atenua şocul pe care-l va recepta publicul când va afla finalmente că Starflyer este real. Asta ar indica faptul că scurgerea de informaţii provine de la Marină. Mai exact de la Columbia – nemernicul! El clădeşte în mintea publică percepţia că Marina controlează situaţia.

Doy o privi cu un aer vinovat pe Patricia.

— Ce neplăceri ne poate cauza Starflyer?

— A manipulat vreme de decenii politica din Commonwealth. Şaptezeci de planete au fost distruse şi milioane de oameni ucişi. Am fost cât pe-aici să pierdem războiul din considerente ce ţin de costuri. Neîncrederea electoratului faţă de politicieni n-a fost niciodată mai mare. Să fiu sinceră, la următoarele alegeri va fi o baie de sânge. Echipa noastră de evaluare estimează că şaptezeci la sută din actualii senatori îşi vor pierde locurile.

— Iar şansele mele de realegere?

Patricia inspiră adânc.

— Imediat ce Sheldon va distruge Dyson Alfa, voi demisiona din funcţia de şefă a cabinetului tău. Asta ar trebui să-ţi asigure oarecare distanţare faţă de Starflyer.

— Asta doar într-un univers corect şi onest. Nimeni n-o să uite shotgunul în care se afirma că sunt agenta lui, mai ales acum.

— A fost propagandă negativă. Starflyer l-a trimis. Isabella…

Strânse furioasă din buze. Elaine îşi puse mâna înţelegătoare pe braţul ei.

— Îmi pare rău.

— Au spus că i-a corupt mintea pe când era fetiţă. Iisuse! Îţi poţi imagina aşa ceva? O fetiţă al cărei creier este invadat de un monstru. Prin ce trebuie să fi trecut, prin ce suferinţe…

Lacrimile începură să i se rostogolească pe obraji şi-şi lăsă faţa în palme.

— S-a terminat, spuse Elaine şi o masă încetişor pe spate când începură suspinele scăpate de sub control.

— Ce am văzut eu din ea erau numai frânturi din ce ar fi putut să devină… Cât de frumoasă ar fi putut ajunge viaţa ei! Ar fi trebuit s-o ştiu, ar fi trebuit să-mi dau seama că ceva nu era-n regulă! O adolescentă care să-mi dea sfaturi de strategie politică… Mie! Tocmai mie! Dar am iubit-o, aşa că n-am pus nimic sub semnul întrebării.

— Ea mai poate încă să ajungă persoana pe care ţi s-a părut c-o vezi. Starflyer poate fi scos din memoria ei şi poate fi readusă la nivelul unei fiinţe umane complete.

Patricia se lăsă pe spate şi-şi tamponă lacrimile de pe faţă.

— Scuză-mă… Este o prostie din partea mea.

— Înţeleg. Şi nu vreau demisia ta. Vom confrunta criza împreună. Elaine oftă: Dacă va mai exista un viitor în care s-o putem face… Bunul Dumnezeu ştie ce se-ntâmplă de fapt. Sheldon s-a-nconjurat şi el de nişte tipi care trag toate sforile.

Vreau să zic că noi nici măcar n-am avut habar de gaura-de-vierme Boongate. Ce dracu' s-a-ntâmplat acolo?

— Niciuna din sursele mele nu ştia despre asta.

— Să dea dracii, sunt Preşedinta!

— Asta nu-nseamnă cine ştie ce pentru Sheldon sau pentru celelalte Dinastii.

— O să nimicească Dyson Alfa, aşa-i?

— Deşi i-un ticălos fără suflet, are totuşi onoare. Dacă a zis-o, atunci o va face.

— Sper din toată inima să ai dreptate.

* * *

Illanum nu semăna cu un oraş normal. Fusese înfiinţat pentru a juca rolul de antrepozit de livrare pentru toate domeniile pe care Dinastia Sheldon le avea pe planetă şi exista un aeroport mic pentru hipersonicele care-i duceau pe ultrabogaţi la reşedinţele lor foarte private. Existau de asemenea locuinţe şi câteva mall-uri selecte, pentru miile de tehnicieni, muncitori constructori specialişti şi personal casnic care ajuta la întreţinerea domeniilor. Expansiunea urbană mai cuprindea şcoli pentru copiii membrilor seniori ai Dinastiei, magazine ce ofereau cele mai scumpe produse de firmă care puteau fi găsite în Commonwealth şi câteva cluburi de relaxare de clasă înaltă şi morală joasă, a căror existenţă era o sursă constantă de bârfe semi-invidioase în emisiunile de scandal din unisferă. Nu toţi membrii Dinastiei care fuseseră invitaţi de Nigel să-şi construiască o reşedinţă pe Cressat favorizau calea splendidei izolări, ci preferau în locul acesteia o comunitate mai strânsă, cu un grad de interacţiune, aşa că-şi făcuseră case şi în oraş.

Despre districtul prin care şofa Ozzie nu se putea afirma că ar fi suferit de presiuni demografice sau de lipsă de spaţiu. Casele erau vaste, pe domenii uriaşe. Taxiul Mercedes era unicul vehicul de pe şosea, care părea curios de îngustă în atâta ostentaţie.

— Pe cine vizităm? întrebă Mellanie.

— O prietenă veche, răspunse Ozzie în doi peri.

I se părea că recunoaşte unele clădiri ridicole pe lângă care treceau, ca piramida stacojie şi castelul baronial scoţian cu şanţ de apărare, dar trecuse *foarte mult* timp de când fusese aici. Şi nu dorea să verifice adresa pe reţeaua locală. Era posibil ca de

acum Nigel şi Nelson să-i fi descoperit codurile de autorizare pentru intrările secrete. Ştia de asemenea că dispariţia sa va fi remarcată la un moment dat, probabil mai devreme decât mai târziu. Iar în clipa aceea urma să se dezlănţuie cu adevărat iadul pe pământ. Securitatea Dinastiei avea să ruleze un audit prin reţeaua conacului şi să descopere subrutina IC. Nigel avea să se înfurie rău de tot. El nu se încrezuse practic niciodată în IC, iar infiltrarea unei copii pe planeta sigură a Dinastiei sale reprezenta practic o declaraţie de război.

O clădire alb-spectral, formată exclusiv din curbe verticale şi balcoane lungi apăru în vedere pe vârful unei coline puţin înalte de unde domina districtul înconjurător.

— Ah-ha, ia uite-o! rosti el şi porni pe drumul de acces într-acolo.

Ozzie ştia că senzorii matricei casei îl văzuseră; spera doar că mai deţinea permisiunea de a intra. În primul rând, de fapt, spera să mai fie casa ei. Presupunerea era destul de rezonabilă; oamenii de-aici nu-şi vindeau casele pentru a se muta altundeva, aşa cum se întâmpla pe planetele obişnuite. Nedorind câtuşi de puţin să stabilească o legătură cu orice parte a reţelei Cressat, Ozzie nu încercă să apeleze pentru a vedea dacă înăuntru se găsea cineva, ci preferă să bată cu pumnul în uşa metalică înaltă. Când Mellanie îşi puse mâinile în şolduri şi-i aruncă o privire furioasă, el se mulţumi să strângă din umeri jalnic.

Se auziră paşi de picioare desculţe pe o podea din lemn. Uşa se deschise şi dezvălui un hol roz şi portocaliu. În prag stătea o femeie îmbrăcată în capot negru, cu părul răvăşit.

Ozzie miji ochii.

— Giselle?

— Ce pizda mă-tii crezi că faci?

— Bună, păpuşă, zâmbi larg bărbatul. Surpriză!

— De ce-ai venit aici, cap-de-miel?

— Îţi duceam dorul. Nu putem sta de vorbă înăuntru?

Giselle Swinsol o fulgeră din ochi pe Mellanie.

— Ea cine-i? Îmi pari cunoscută.

— Mellanie.

— Curviştina din media. Dacă-ncerci să mă-înregistrezi, îţi spun c-o să-ţi rup personal capul, o să-ţi bag mâna pe gât şi-o să-ţi scot inima ca s-o vezi cum nu mai bate.

— Nu înregistrez oamenii urâţi şi plicticoşi.

— Doamnelor, doamnelor! ridică Ozzie braţele spre ele. Haideţi, vă rog! Puţină amabilitate. Giselle, Mellanie este o prietenă bună. N-a venit aici pentru un reportaj, nu, Mellanie?

— Probabil că nu, pufni femeia cârcotaş.

— Vezi, vezi? Totu-i în regulă.

Giselle îl străpunse din nou cu privirea.

— În regulă? Crezi c-asta-i în regulă?

Braţul ei ţâşni iute şi palma ateriză perfect pe obrazul lui Ozzie. Intră cu furie în casă, lăsând uşa deschisă.

Bărbatul îşi testă încet integritatea articulaţiei maxilarului; îl durea. Vederea îi era presărată de pete roşii.

Zâmbetul Mellaniei reapăruse.

— O prietenă veche?

— Soţie, explică Ozzie obosit.

Pătrunse precaut în casă. Din bucătărie răsunau zăngănituri.

— Am întrerupt cina? întrebă el.

Observă că decorul fusese schimbat, cândva în ultimul secol. Toate dulăpioarele bucătăriei erau acum negru-închis, cu uşi din sticlă. Tăbliile stacojii străluceau stins, proiectând o nuanţă ceţoasă pe tavan. Taburete de bar şic, antichităţi din Miami, înconjurau barul alungit pentru micul dejun.

— Dejunul! se răsti Giselle. Luă o cană de cafea din tentaculele unei fembote şi o împinse în maşina de spălat vase: Lucrez douăzeci şi şase de ore pe zi, şapte zile pe săptămână şi sunt moartă. Peste încă o oră trebuie să mă-ntorc.

— Dar ce faci?

— Nu-ţi spun asta.

— Ştiam că Nigel îţi va da un post de conducere în proiectul navei stelare a Dinastiei – la urma urmelor, practic e planeta ta. Tu erai alegerea cea mai bună pentru a conduce echipa de cercetare a Plantatorilor. Apropo, cum mai merge gigaviaţa?

— Ca şi mine, supravieţuieşte perfect de bine în absenţa ta.

— Am nevoie de o favoare.

— Atunci ar fi trebuit să te adresezi cuiva căruia să-i pese de tine. Cu siguranţă că-n Commonwealth trebuie să existe măcar o asemenea persoană.

— Bun, am început cu stângul şi-mi cer scuze. Am venit la tine, fiindcă trebuie s-ajung la navele stelare.

— *Ozzie!*

Femeia înşfăcă o farfurie. El nu credea că avea s-o arunce.

— Văd că ai păstrat amintirile despre noi.
Giselle înclină capul pe un umăr, iar expresia îi deveni ameninţător de calmă.
— Oh, da! N-o să mă las prostită a doua oară. Mulţumesc!
— Am nevoie de ajutor. Te rog, Giselle…
Ozzie fu el însuşi surprins de tremurul din vocea sa. Aceasta era realmente aruncarea finală a zarurilor; dacă Giselle nu se lăsa convinsă, totul se termina într-adevăr definitiv. Nu ştia cum ar mai fi putut trăi într-un univers în care se comisese o astfel de crimă.
— Ştiu ce-am făcut înainte – şi eu am păstrat amintirile despre noi – dar, te rog, *te rog*, ai încredere în mine pentru ultimă dată. Trebuie s-ajung la nave. Ştii ce face Nigel, nu?
— Ceea ce trebuie făcut.
— Nu-i aşa. Lui Ozzie i se păru că întrezărise o mică urmă de îndoială. Există o şansă, insistă el. O şansă mică, jalnică, măruntă, ca eu să am dreptate şi ca genocidul să poată fi evitat. Dă-mi voie să-mi asum şansa aceea. Eu voi fi singurul care va risca. N-o să trag pe nimeni după mine. Dă-mi însă voie să fac ceea ce trebuie să fac. Asta-i tot ce-ţi cer. Te rog!
— Lua-te-ar dracu'… Mâna liberă a Gisellei lovi cu furie în tăblia stacojie. Lua-te-ar dracu, Oswald Isaacs!

* * *

Surâsul Mellaniei nu dispăru tot timpul cât merseră cu maşina de la locuinţa Gisellei la poarta găurii-de-vierme. Revedea întruna chipul lui Orion. Uimirea lui… Încântarea… Râsetele… Stupoarea… Imediat ce trecură prin poartă, ridică ochii curioasă. Pe planeta aceasta soarele încă nu răsărise, ci o lumină mov abia luneca în sus de sub orizontul estic, diminuând stelele. Ceva se mişcă iute deasupra capetelor. Ceva uriaş.
— Oh… uau! exclamă ea, lipindu-se de fereastra maşinii.
Floarea-spaţială traversă cerul, aproape invizibilă în beznă.
— Ce mare era…
De pe scaunul şoferului, Giselle emise un sunet nepăsător.
— Într-o singură moleculă de-aici, spuse Ozzie, sunt zăvorâte mai multe secrete decât au descifrat vreodată Newton şi Baker laolaltă.
— Serios? făcu Mellanie, simulând o atenţie respectuoasă.

Oswald… chicoti ea.

Giselle râse pe înfundate.

Ozzie încrucişă braţele peste piept şi privi fără un cuvânt peisajul steril. Mellanie zâmbi din nou larg. Urmau un transportor Ables cu zece osii, care ducea o sferă mare căptuşită cu polietilenă şi prinsă în benzi de fixare portocalii. Camionul din spatele lor era ticsit cu containere standard de marfă, cilindri alb-cenuşii cu furtunuri ambientale în capete. Mellanie fu surprinsă de numărul mare al vehiculelor de pe şosea şi de dimensiunile subansamblelor pe care le duceau. În mod clar, proiectul navei de salvare a Dinastiei Sheldon le depăşea pe toate celelalte cu un ordin de mărime.

Giselle merse pe şoseaua de centură a oraşului al cărui nume nu-l cunoşteau, apropiindu-se de o platformă industrială de mărime medie. Deasupra acoperişurilor celor mai înalte se ridicau piloni care scăldau toată zona în lumină. Sub razele intense cu tonuri albăstrui, Mellanie văzu că majoritatea antrepozitelor erau unite laolaltă într-o configuraţie de tip spic. Recunoscu clădirea generatorului găurii-de-vierme dintr-un capăt, mai masivă ca toate celelalte, cu panourile întunecate mult mai substanţiale. După ea se aflau patru generatoare de fuziune mari. Un inel de turnuri conice din beton păzea platforma.

Şoseaua îi purta către complex, trecând printr-o arcadă vastă ce părea făcută din solzi argintii.

— Acum i-acum, şopti Giselle nervoasă. Dacă IR nu mi-a acceptat actualizările personale, poţi să-ţi iei rămas bun, Oswald. Laserele cu atomi sunt cele mai mici arme de aici.

Trecură pe sub arcadă. Inserţiile Mellaniei raportară o scanare aproape atât de sofisticată încât să le sesizeze.

Giselle îşi ţinu răsuflarea. Se ghemuise peste volan, aşteptându-se la tot ce putea fi mai rău.

— Niciodată nu ţi-am putut înţelege nesiguranţa asta, comentă Ozzie. Nimeni nu-l întreabă pe şefu'.

— Ia uite cine vorbeşte, pufni ea, expertul în managementul corporativ! Ai măcar idee cât de… în sfârşit, las-o moartă!

Îşi relaxă strânsoarea degetelor pe volan şi pătrunseră în complexul porţii.

Giselle opri pe locul ei de parcare de lângă blocul administrativ şi-i duse direct în incinta-vestiar de la parter.

Mellanie îmbrăcă un combinezon inform din ţesătură semiorganică verde, care i se contractă în jurul corpului. În zona genunchilor şi coatelor se umflă, oferindu-i protecţie împotriva ciocnirilor în imponderabilitate. Giselle îi întinse o cască albă. Ozzie se chinuia deja să-şi îndese părul în casca lui. În cele din urmă renunţă şi lăsă cureluşele neîncheiate.

Gaura-de-vierme care ducea la grupul de platforme orbitale de asamblare era un model comercial standard utilizat de TSC pentru reţeaua feroviară, cu o poartă circulară cu diametrul de treizeci de metri. Până şi dimensiunile acelea erau la limită pentru compartimentele sferice care intrară în ea pe un conveier lat din metmal. Mellanie se opri pe pasarela de pe latura holului de transfer care ducea la poartă şi privi două sfere ce lunecau pe lângă ea. Tot învelişul protector din polietilenă le fusese îndepărtat, dezvăluind suprafaţa alb-argintie. Exteriorul părea relativ delicat, ţinând seama că fusese proiectat să reziste la expunerea la spaţiul cosmic. Femeia se întrebă cât ar fi fost în stare Paul Cramley să ofere pentru a vedea toate astea. Era straniu să se gândească la faptul că modulele acestea fuseseră concepute să traverseze jumătate din galaxie şi să nu mai revină niciodată, că navele stelare pe care le formau puteau realmente să însămânţeze o civilizaţie nouă. Ea se uitase la picturile din cartea de istorie cu cele mai mari evenimente, care arătau sosirea corăbiilor coloniştilor în Australia; acestea erau echivalentele lor moderne.

Sferele fură urmate de containere mult mai mici.

— Gata! anunţă Giselle. Îi dăm drumul.

Porniră toţi trei pe pasarelă spre poartă. De cealaltă parte, Mellanie zărea modulul de recepţie al platformei de asamblare; la prima vedere, interiorul unui glob fusese acoperit cu arhitectura brută a fabricilor. Era o sferă complexă de traverse ce păreau să unduiască în mod constant. Înţelese apoi că structura era presărată de sute de ’boţi ce se deplasau peste ea, în timp ce, dedesubt, braţele manipulatoare se mişcau permanent. Pe jumătate din traverse pâlpâiau holograme stacojii luminoase, avertizând oamenii să se ferească de sistemele mecanice. Sferele şi containerele se despărţiră lent pe braţe ale conveierului şi dispărură prin tunele metalice care duceau la diverse porţiuni din navă.

Drept în faţa lor, acolo unde pasarela se sfârşea la poartă,

oamenii se prindeau de inele ce lunecau în lungul unei căi electromusculare care-i aducea în modulul recepţie.

— Am programat sistemul să ne ducă la docul fregatei, le spuse Giselle. Nu faceţi nimic, doar ţineţi-vă bine.

Când ajunse la capătul pasarelei, Mellanie o imită pe Giselle şi prinse un inel. Mânerul din plastic pliabil al acestuia reacţionă instantaneu, înconjurându-i mâna, după care se deplasă în lungul benzii electromusculare, remorcând-o. Gravitaţia dispăru brusc şi Mellanie strânse disperată din buze, deoarece toate instinctele o anunţară îngrozite că se afla în cădere. După un minut îşi regăsi controlul respiraţiei şi, treptat, începu să se bucure de călătorie. Doar stomacul, care părea inconfortabil de agitat, o împiedica să fie complet destinsă. Orion îi povestise despre senzaţia aceea atunci când *Găsitoarea-potecii* căzuse peste marginea planetoidului din apă. Ea surâse cu drag. *Ce băiat nebun!*

Mellanie fu purtată în jurul unui sfert din modulul recepţie, acolo unde zgomotele scoase de boţi şi braţele manipulatoare atingeau volumul unui stadion în delir. După aceea cotiră şi pătrunseră în unul dintre tunelurile mari. Acesta se ramifică în două şi din nou, în cinci. Inelul cu mâner o duse prin pasajul cel mai mic, larg de patru metri.

În capăt era o ecluză pneumatică din metmal. O hologramă oranj ilumina aerul din faţa ei, anunţând: ACCESUL NUMAI PENTRU PERSOANE AUTORIZATE. Giselle se ancoră de un petic de arici şi puse palma pe comanda i-punct. Uşa ecluzei se deschise, retrăgându-se în cinci segmente. Ei trecură mai departe şi segmentele se închiseră înapoia lor.

Brusc Mellanie încercă o senzaţie de claustrofobie în incinta strâmtă şi avu nevoie de toată voinţa pentru a nu se răsti: *mai repede!* După câteva secunde, uşa exterioară se deschise.

Docul fregatei era un cilindru de metal lung de trei sute de metri şi lat de şaptezeci de metri, cu un capăt deschis, protejat printr-un ecran baric care strălucea purpuriu fosforescent. Spre deosebire de platformele de asamblare, interiorul era aproape complet lipsit de braţe manipulatoare. Trei suporturi-încărcătoare de armament se aflau pe capătul solid, cu membrele telescopice de ridicare retrase. Două fregate elipsoide erau andocate faţă în faţă la jumătatea lungimii cilindrului: *Caribda* şi *Scylla. Scylla* era înconjurată de platforme curbe din zăbrele ce permiteau boţilor şi tehnicienilor acces la fiecare centimetru pătrat al carcasei

incredibil de neagră; câţiva oameni lucrau acolo. *Caribda* nu avea asemenea echipamente, cu excepţia a trei braţe ombilicale şi a unei cuşti de acces din plastic pliabil amplasată peste ecluza ei deschisă.

Ozzie privi fregata cu un zâmbet lacom.

— Nenică! Are armament?

— Nu ştiu, răspunse Giselle pe un ton scăzut; după ce intraseră în doc, părea buimăcită că ajunseseră atât de departe. Potrivit graficului, ar trebui să plece în cinci ore, aşa c-ar trebui să aibă.

— Să mergem şi să vedem.

Ozzie se propulsă puternic din picioare, plutind prin doc. După un moment, Giselle îl urmă.

De acum nu numai imponderabilitatea îi ridica Mellaniei stomacul în gură; deja se simţea realmente îngrozită. Fregatele arătau înfiorător de puternice. Nimeni nu se putea îndoi că fuseseră construite pentru agresiune. Iar faptul că una sau probabil amândouă aveau la bord bombe-nova nu ajuta cu nimic la diminuarea agitaţiei ei. Începu să-şi activeze inserţiile, configurându-le să scaneze orice activităţi.

— Nu poate fi aşa uşor… murmură ea.

Îndoielile începeau să-i fie copleşite de o incitare care creştea. *Cerurilor, voi deturna o fregată a unei Dinastii! Voi zbura la Dyson Alfa, ca să pun capăt războiului. Eu!* Sări peste vastul spaţiu deschis.

Ozzie poposise pe perete, destul de aproape de *Caribda* şi folosi peticele de arici de pe manşete şi tălpi ca să se deplaseze în lateral aidoma unui crab, până ajunse la pilonul gros care susţinea unul dintre braţele ombilicale. Un bărbat în combinezon verde şi cască albă ieşi din fregată şi începu să strige. Ozzie flutură voios din braţ într-acolo. Giselle ajunse lângă el şi începu să-l calmeze pe bărbat.

— Sunt convins că l-ai recunoscut pe Ozzie, o auzi Mellanie spunând de îndată ce intrară în raza ei auditivă.

— Păi, da, răspunse bărbatul.

— Salut, nenică!

— Salut, salut. Dar nimeni n-a trecut asta în grafic.

— Haide, Mark, făcu Giselle, ştii bine că graficul se schimbă mai rapid decât putem noi ţine pasul.

Mellanie ajunse pe latura docului şi se strădui din răsputeri să

nu ricoşeze şi să zboare mai departe. Peticele de arici erau al naibii de greu de utilizat. Îşi studie picioarele pentru o clipă, ca să se asigure că erau fixate, apoi ridică ochii. Un zâmbet larg îi apăru pe faţă.

— Bună, Mark…

— Hă! se holbă Mark, nevenindu-i să creadă. Mellanie?

Giselle o privi alarmată pe femeie.

— Voi doi vă cunoaşteţi?

— Suntem prieteni *foarte* buni… şi de mult, rosti Mellanie cu glasul ei cel mai tărăgănat şi senzual.

Bineînţeles, Mark se învăpăie la faţă.

— Ea este reporteră, protestă el. Şi lucrează pentru IC. Crezusem că Dinastia n-o vrea pe IC pe planeta asta.

— Şi tot *ea* ţi-a salvat fundul, replică apăsat Mellanie. Ce mai fac Barry şi Sandy?

Mark scoase un mârâit stânjenit din fundul gâtului.

— Acum sunt logodită cu Nigel, urmă Mellanie. Voi face parte din haremul lui. Aşa că fii amabil cu soţia şefului tău.

Pe faţa lui Ozzie apăru o grimasă de surprindere.

— Eşti logodită cu Nige'?

— Alaltăseară m-a cerut de soţie.

— N-ai zis-o până… Scutură din cap. Bun, este irelevant. Mark, mă aflu aici pentru turul de inspecţie, clar? În plus, mor realmente de curiozitate să văd fregata; mi-aş strica reputaţia dacă cineva ar afla cât de mierlit sunt după chestiile tehnice, totuşi trebuie să zic c-asta-i o realizare inginerească marfă de tot. Giselle mi-a povestit despre zborul *Exploratoarei* şi despre tot ce-ai făcut tu.

— Deci ştii… rosti Mark pe un ton care sugera satisfacţie secretă.

— Cred că toţi îţi suntem datori, este?

Ozzie ajunsese lângă inginer şi-l bătu pe umăr cu un gest ca între bărbaţi.

— Piloţii sunt tipii importanţi, zise Mark.

— Haide, haide! Nu uita că eu am construit primul generator de gaură-de-vierme cu propriile mele mâini şi ştiu cât talent îţi trebuie să integrezi toate maşinăriile. Credeam că n-o să mai termin niciodată nenorocirea aia. Iar asta… Mângâie carcasa cu palma: Asta trebuie să fie cu ordine de magnitudine peste vechitura mea! Am tot respectul faţă de voi, gagiii de la

asamblare – vorbesc cât se poate de serios.

— Mulţumesc.

— Haide să vedem cabina, da?

Mark aruncă o ultimă privire întrebătoare către Giselle, care aprobă din cap.

— Sigur că da, spuse el şi porni înapoi prin ecluza fregatei. Atenţie pe-aici, nu-i prea mult loc.

Ozzie rânji triumfător spre Mellanie şi Giselle, după care-l urmă în navă.

— Ai inventat asta? întrebă Giselle.

— Ce anume?

Mellanie se găsea destul de aproape de fregată pentru a o atinge. N-o făcu totuşi, simţindu-se încă copleşită de forţa ei brută. Carcasa era atât de neagră, încât semăna cu o bulă de spaţiu interstelar. Pe jumătate se aştepta să vadă galaxii plutind în interiorul ei.

— Logodna cu Nigel.

— Ah, chestia aia…

În cele din urmă îşi lipi palma de fregată. La urma urmelor era un moment istoric. Suprafaţa era complet lipsită de frecare şi neutră termic. Nervii tactili o anunţau că atingea ceva, dar nu recepta nicio altă senzaţie. Practic ochii nu i se puteau focaliza asupra ei.

— M-a cerut de nevastă. Încă n-am acceptat.

Giselle aruncă o căutătură nervoasă către ecluza deschisă.

— Ascultă-mi sfatul şi acceptă. Aşa s-ar putea să nu te arunce în suspendare pentru mai bine de o mie de ani.

— Haide, haide, Ozzie trebuie să facă asta. Cum crezi c-o să scape de Mark? A…

Se opri brusc. Inserţiile o anunţau că ecluza docului se deschidea. Dinăuntru ieşeau surse energetice dense şi foarte puternice.

— Futu-i…

— Ce-i?

— Vine cineva… Nu-i bine! Avertizează-l pe Ozzie.

Se împinse uşor în braţe, lunecând în jurul carcasei curbe a fregatei.

Pe neaşteptate întregul spectru de comunicaţii fu umplut cu un singur semnal. CEI DE LÂNGĂ *CARIBDA,* NU VĂ CLINTIŢI! DEZACTIVAŢI ORICE ARME AŢI AVEA!

Mellanie ocoli carcasa ultra-neagră şi se trezi privind o echipă de costume blindate ce zburau din ecluză ca nişte viespi înfuriate. Senzori activi o fixară. În mod reflex, încercă să scape de ei. Palmele şi obrajii începură să-i unduiască de linii argintii.

— Nu! ţipă Giselle.

O clipită de pierdere a controlului…

…şi Mellanie se trezi rotindu-se violent. Nu ştia de ce. Corpul îi amorţise, cu excepţia unicei senzaţii de transpiraţie rece care-i gâdila fruntea. Se gândi că era preludiul vomitatului, însă nu-şi putea simţi nici măcar stomacul. Apoi se izbi în peretele docului şi ricoşă. Nici membrele nu păreau că-i mai funcţionează. Era straniu că nu simţea nicio durere, iar impactul acela fusese destul de brutal. Puncte roşii îi plutiră peste câmpul vizual, care păru că se îngustează. Senzaţiile îi reveniră în conştiinţă cu un talaz înspăimântător de durere. Încercă să ţipe, dar un lichid îi bloca gâtul. Nu putea să respire. Corpul îi era un talaz de agonie, iar cel mai îngrozitor o ardea în partea stângă. Tuşi, străduindu-se să-şi decongestioneze plămânii. Jeturi de sânge i se revărsară din gură, după care oscilară nebuneşte înaintea ei. Mâinile i se zbătură spre sursa principală de durere şi găsiră doar gelatină umedă şi caldă. Păienjenişuri groase de sânge oscilatoriu se roteau pe lângă ea. Dincolo de ele lunecă o formă neagră gigantică. Turbulenţa siajului lovi sângele şi-l împroşcă pe costumului ei. Nevoia de a respira era suferinţă în stare pură. Tuşi din nou şi sângele îi bolborosi iarăşi din gâtlej, formând în faţă panglici lipicioase. Tot trupul i se cutremura. După aceea durerea începu să dispară, copleşită de un frig intens.

Un chip apăru deasupra ei. Nigel… Mellanie încercă să zâmbească. El părea foarte furios.

— Aduceţi-n pizda mă-sii o trusă medicală! Imediat!

Femeia încercă să-i spună că va fi în regulă, că ea era realmente bine. Nu izbuti decât să reverse şi mai mult sânge. Era foarte roşu. Câmpul vizual i se îngustase aproape complet.

— Mellanie!

Glasul lui Nigel, venit de la foarte mare depărtare.

Ar fi dorit să spună multe lucruri. Se întrebă dacă Orion se trezise deja. Însă bezna copleşi totul.

* * *

Ozzie fusese o dată în interiorul unui modul de comandă Apollo. Custozii din Smithsonian îndepărtaseră capacul din perspex de pe trapă şi priviseră cu zâmbete nervoase, în timp ce el se învârtise prin interiorul străvechi care făcuse istorie. Nu-şi mai amintea când fusese asta, cu cel puţin două secole în urmă, dar ţinea minte că se minunase cum putuseră supravieţui trei persoane într-un spaţiu atât de mic timp de zece zile, cât dura călătoria până la Lună şi înapoi.

Urmându-l pe Mark prin ecluza *Caribdei* şi în cabină, începu să simtă un fior de invidie pentru astronauţii aceia din vechime şi pentru spaţiul abundent de care dispuseseră. Cabina fregatei era *minusculă*: trei cuşete fixate de batardoul posterior (motivul pentru care îşi reamintise brusc de Apollo) cu un interstiţiu de un metru şi jumătate între ele şi batardoul frontal, care era un perete compact de matrice şi portaluri.

— Asta-i? întrebă el uluit.

— Da, încuviinţă Mark şi se lăsă pe cuşeta din stânga surâzându-i cunoscător. Suferi de claustrofobie?

— O s-aflăm imediat.

Ozzie lunecă pe cuşeta centrală.

Matricele din faţa nasului său erau acoperite cu simboluri pe care nu le recunoscu, însă erau activate. Găsi un i-punct şi-şi lipi palma de el.

— Poţi interfaţa? întrebă subrutina IC.

— Da.

— Fă-o rapid.

— I-am dat drumul.

— Auzi, îl întrebă pe Mark, bomba-nova este la bord?

Bărbatul părea mai relaxat văzând că Ozzie ştia detaliile acelea.

— Da. Aşteptăm doar bomba pentru *Scylla.* Au promis-o peste trei ore. Nu sunt sigur dacă până atunci o să definitivăm integrarea sistemelor, totuşi ar trebui să putem lansa mâine.

— Câţi distrugători cuantici aveţi?

Ozzie suna ca un elev care pune întrebări; următoarea avea să fie *şi ce viteză prinde*, *domnule*?

— Sunt încărcaţi toţi zece, zise Mark.

— Nenică, da asta-i putere de foc, nu joacă!

Ozzie se simţea indecent de încântat; Marele Jaf al Fregatei fusese activat şi se derula lin. Poate că despre ăsta putea lăsa

nişte zvonuri să se infiltreze în unisferă.

— Mie-mi zici… Mark privi un display portal. Ăăă…

Se uită la palma lui Ozzie de pe i-punct.

— Deţin comanda tuturor funcţiilor primare, anunţă subrutina IC.

O sumedenie de iconuri de comandă ale fregatei apăru în vederea virtuală a lui Ozzie. Instrucţiuni text comprimate orbitau în jurul fiecăreia ca inelele unei gigante gazoase. Simpla parcurgere a tuturor explicaţiilor ar fi durat două ore. Bărbatul aprecie că ar fi fost în stare să execute majoritatea pilotării, *la urma urmelor cât de greu poate fi?* Se părea că urma să fie mai dependent decât ar fi dorit de subrutina IC; în ciuda evenimentelor petrecute, tot nu era sigur că avea încredere în ea.

— Ce-ncarci acolo? întrebă Mark deja alarmat.

— Ozzie! strigă Giselle. Avem… Oh, Doamne!

Inserţiile lui Ozzie receptară avertismentul echipei de securitate.

— Închide ecluza şi scoate-ne de-aici, îi ceru subrutinei IC.

Mâna lui virtuală descrise un gest larg peste iconurile de comandă, măturându-le ca pe nişte hârtii de pe un birou. Cu coada ochiului îl zări pe Mark întinzând palma către un i-punct.

— Stop! lătră la el. Sunt dotat cu genul de arme wetcablate care pot măcelări o armată. Ca să te-omor de la distanţa asta mi-ar fi mai uşor decât să respir. Stai cuminte, nu face nimic şi te las în viaţă.

— Să nu m-omori! gemu Mark. Mâna i se retrase de parcă i-punctul ar fi fost cuplat la o mie de volţi. Am familie, copii…

— Gura!

Trapa ecluzei se contractă. Ozzie auzise numai un *poc* neplăcut afară, înainte de a se închide complet. Pipăi în jurul cuşetei, căutând un buton care să activeze plasa centurilor de siguranţă. Era însă ceva mult prea simplu pentru nava aceasta.

— Fixează-mi centurile, îi ceru subrutinei IC.

— Confirmare.

— Şi dă-mi nişte vizuale din exterior. Vreau să văd ce se-ntâmplă.

Plasticul pliabil al capitonatului cuşetei îi curse peste umeri şi şolduri, fixându-le strâns. În displayul vederii virtuale îi apărură cinci grile şi el trase imaginile din ele. O echipă de siluete în

costume blindate pătrundea în forţă în doc. Apoi Mellanie pluti înaintea unei videocamere. Jumătate din partea stângă a corpului ei nu mai exista; şiraguri lungi de măruntaie ieşeau dintre coastele expuse şi sfărâmate. Faţa îi apăru în prim-plan, privind direct în obiectiv. Dintr-un motiv necunoscut avea o seninătate Zen; după aceea buzele i se mişcară şi sânge arterial îi spumegă din gură.

— Mellanie! răcni Mark oripilat. Dumnezeule, ce i-ai făcut? Uită-te la ea, monstru nenorocit!

Ozzie nu avu curajul să-i spună din nou să-şi ţină gura.

— Cordoanele ombilicale deconectate, anunţă subrutina IC. Activare unităţi de propulsie secundare.

Pereţii docului lunecară pe lângă ei, urmaţi de o imagine fugară a *Scyllei,* îmbrăţişată de metalul cenuşiu şi rece al platformelor de întreţinere. Tehnicienii se întorceau greoi pentru a se holba la nava care luneca spre exterior. Urmă apoi scânteierea purpurie a ecranului baric peste carcasă, urmată de infinitul negru al spaţiului. Pe câmpul stelar, planeta forma o semilună gri-oţeliu gigantică. O floare-spaţială era aproape direct sub ei, ca un semicerc perfect de ametist boţit care dispăru brusc când pătrunse în penumbre.

— Avem destulă energie ca s-ajungem la Dyson Alfa? întrebă Ozzie subrutina IC.

— Da.

Căzu pe gânduri dacă să pună întrebarea evidentă. Decise afirmativ.

— Şi să ne-ntoarcem?

— Da.

— Bun, atunci stabileşte un curs şi du-ne acolo.

— Confirmare.

— Acum o să m-omori?

Mark îl privea cu ochii tulburi ai unui animal muribund.

— N-o să te-omoare nimeni, răspunse Ozzie.

Comandă prompt subrutinei IC să blocheze orice accesări ale matricelor de la bord care nu proveneau de la el. Mark era inginerul-şef al asamblărilor şi cine putea şti ce înglobase în sistemele fregatei?

— Ba o să m-omori, rosti Mark temător. Genu' vostru de indivizi o face-ntotdeauna.

— Ia stai niţeluş. Eu nu aparţin niciunui *gen* anume.

— Tocmai ai furat o fregată a Dinastiei.

— N-am prea avut de-ales în direcţia asta.

— O să m-omori, ticălosule!

— Nu. Nu pot. Ozzie flutură din braţe pentru a-şi sublinia spusele şi făcu o grimasă când îşi lovi dosul palmei de matrice. Nu sunt wetcablat pentru nimic, n-am decât nişte cipuri bioneurale. Îţi jur, nenică, eşti în perfectă siguranţă. Relaxează-te.

Tăcerea se prelungi ameninţător.

— De ce? întrebă Mark.

— Aveam… ăăă… realmente nevoie de fregată; probabil c-am exagerat în ceea ce am făcut. Impulsul momentului, nenică. Eram disperat.

— Nemernicule!

— Ce pot spune? Îmi pare rău…

Mark îl fulgeră cu privirea, apoi îşi încrucişă braţele peste piept. Nu era o poziţie uşor de menţinut în imponderabilitate, totuşi el izbutea.

— O să-i spui Mellaniei că-ţi pare rău?

— Trecem la viteză superluminică, anunţă subrutina IC.

Ozzie se încordă. Probabil că va urma o sporire bruscă a acceleraţiei, spaţiul se va distorsiona în jurul lui, spectrul stelelor se va deplasa către albastru înainte de a se contopi într-o explozie de lumină la prova şi de a se întinde pentru a cuprinde carcasa.

— O să fie re-viată, mormăi el străduindu-se să ignore fiorul de ruşine.

— Atunci nu mai ai griji, comentă Mark şi izbi sfidător un i-punct cu palma.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Ozzie subrutina IC.

— Te rog, defineşte contextul.

— De ce n-am trecut la viteza superluminică?

— Am trecut. În clipa de faţă călătorim cu treisprezece virgulă cinci ani-lumină pe oră.

— Să-mi bag picioarele! Un surâs imens se lăţi pe chipul lui Ozzie. Serios?

Dacă ar fi proiectat el nava, ar fi introdus o uşoară pâlpâire a luminilor din cabină, un zumzet profund… orice care să sublinieze imensele forţe de propulsie.

— Confirmare.

— Uau!
— Mi-ai interzis accesul la matrice, rosti Mark.
— Bineînţeles. Auzi, ştii cu ce viteză mergem? Treisprezece ani-lumină pe oră. Iisuse, asta-nseamnă numai trei zile până la Dyson Alfa! Nenică, eu şi Nige’ ar fi trebuit să-ncercăm să construim aşa ceva la-nceput şi să le ia dracu’ de găuri-de-vierme! Asta-nseamnă *bani* curaţi, direct şi fără echivoc.
— Mai degrabă o călătorie rapidă şi directă spre moartea noastră.
— Haide, termină cu pesimismul, o să intri-n istorie cu nava asta.
— Aşa, ca *Titanicul!*
— Te apelează Nigel Sheldon, anunţă subrutina IC.
Ozzie se foi în plasa centurilor de siguranţă. Un val uriaş de vinovăţie îi copleşi uşurarea faţă de reuşita furtului fregatei. După aceea apăru alarma.
— Cum o face?
— Fregata utilizează o metodă de comunicaţii numită canal transdimensional, care este o subfuncţie a propulsiei principale.
— Nenică, până la urmă va trebui neapărat să citesc manualul de instrucţiuni. Sper că nu ne poate urmări cu chestia aia.
— Canalul TD poate fi direcţionat în vederea facilitării urmăririi.
— Hristoase! Asigură-te că n-o face chiar acum.
— Confirmare.
— Bun! Aşa… Fă-mi legătura cu Nigel.
— Întoarce-te, Ozzie. Glasul straniu de calm al lui Nigel umplu cabina. Te rog să aduci fregata înapoi.
Mark rânji satisfăcut şi-l privi provocator pe Ozzie.
— Nu pot, nenică, răspunse Ozzie. Şi o ştii şi tu. Am dedus o cale să reactivez bariera. Voi folosi un distrugător cuantic împotriva gadgetului lui Starflyer care afectează starea cuantică a generatorului.
— În semnalul TD există un program troian, anunţă subrutina IC. Cred că se încearcă preluarea controlului navei.
— Îl poţi contracara?
— Aşa cred. Nu am în catalog acest tip de troian.
— Dacă sunt probleme, întrerupe imediat legătura.
— Ozzie, spuse Nigel, avem nevoie de *Caribda* pentru a elimina ameninţarea Dysonilor. Adu-o înapoi. Imediat.

— Cursul a fost stabilit. Am ridicat ancora. Pânzele sunt umflate de vânt. Îmi pare rău, Nige', sunt decis, nenică.

— Ozzie, avem şi alte fregate. Ele vor fi pilotate de oameni care ştiu cum să le folosească la parametrii maximi. Îi voi trimite să te vâneze şi să te ucidă. După aceea voi avea grijă să nu fi re-viat niciodată. O pot face şi tu o ştii prea bine.

— Ştii ceva, Nige'? Dacă reuşeşti asta, atunci poţi să comiţi genocid asupra lui LuminăDimineaţăMunte. Nu cred c-aş vrea să mai trăiesc în genul de galaxie care ar exista dup-aia.

— Mark, spuse Nigel, regret tot ce se va întâmpla, dar nu-i putem îngădui lui Ozzie să predea *Caribda* în mâinile lui LuminăDimineaţăMunte. Îţi dau cuvântul meu de onoare că vei fi re-viat imediat. Mă voi asigura de asemenea ca Liz, Barry şi Sandy să nu ducă lipsă de nimic până atunci.

Mark icni. Şterse lacrimile care-i împăienjeniseră ochii.

— Am înţeles, domnule. Spuneţi-i lui Otis să tragă direct.

— Mulţumesc, Mark. O dată în plus, sunt mândru că faci parte din familia mea.

Ozzie gemu scârbit şi-i aruncă inginerului o căutătură posacă.

— De când te-ai transformat într-un erou tare de cap?

— Sictir! şuieră Mark.

— Nige', ştii foarte bine că nu voi da fregata asta pe mâinile lui LuminăDimineaţăMunte, rosti Ozzie furios. Vă voi opri pe voi doi să vă ucideţi reciproc.

— Ozzie, ai furat singurele produse tehnologice care pot garanta speciei umane supravieţuirea după război. Asta nu-i o glumă şi nicio sfidare teribilistă a rigidităţii mele corporative. *Tu încerci să extermini omenirea.* Pricepi asta?

— O să vă salvez! lătră Ozzie. Ai încredere în mine, Nige', ai avut mereu. Te rog.

— Întoarce-te.

— Nu. Vino cu mine. (Ozzie se detestă pentru cât de copilăros sunase.) Deconectează canalul TD, îi ceru subrutinei IC.

— Confirmare.

Ozzie rămase tăcut două minute, mulţumindu-se să privească displayurile de sistem din faţa lui, pentru a se domoli. Nu-i plăcea să recunoască faţă de sine măsura în care-l zguduiseră ameninţările lui Nigel. În cele din urmă, eliberă benzile de plastic pliabil ce-i legau braţele, dar îşi păstră picioarele uşor fixate, şi trase aer în piept.

— Auzi… ăăă… Mark, de fapt Nigel n-are o flotă întreagă de fregate, nu? Vreau să zic că restul abia sunt în construcţie, nu?

— Vrei să-ţi răspund cinstit? Are *Scylla* şi alte trei fregate ale căror asamblări tocmai s-au terminat. Niciuna n-a fost testată la condiţii de zbor, însă au trecut prin testele de integrare a sistemelor. Otis a zburat cu *Caribda* împotriva Porţii Iadului cu o pregătire mult mai mică decât asta.

— Grozav! Mersi, nenică, te numesc în mod oficial ofiţer-şef cu moralul.

Ozzie intui că avea să urmeze o călătorie cu minimum de conversaţie.

— Unde-i haleala? făcu el. Am nevoie de o masă ca lumea. Rânjetul lui Mark era din genul celor folosite de tiranii ticăloşi pentru a-şi sărbători victoriile.

— Care haleală? Am plecat înainte de încărcarea alimentelor.

17

Autostrada 1 fusese primul proiect major de inginerie de pe Far Away şi în acelaşi timp ultimul la scara respectivă. La începutul construcţiei, Armstrong City nu era decât o tabără de rulote şi barăci din prefabricate într-un gigantic lac de noroi în jurul nou-construitei porţi. Se discutase despre mutarea porţii direct la recent descoperita *Marie Celeste*, dar, aşa cum se procedase şi pe Half Way, Consiliul Commonwealth-ului ceruse o distanţă de separare de siguranţă. În tot cazul în anii aceia de început încă se spera că vor fi găsite şi alte artefacte extraterestre, la fel de importante ca nava-arcă eşuată. Poarta rămăsese deasupra ţărmurilor Mării Nordului, iar Consiliul trimisese pe Far Away două masive utilaje de construit şosele JEB alimentate cu micropile.

Acestea avură nevoie de douăzeci şi şapte de luni pentru a-şi croi drum spre sud-est peste ecuator, extrudând o panglică lată de beton sudat enzimatic pe fâşia netedă pe care o tăiaseră prin solul nisipos sterilizat de flamă. Fuseseră construite poduri peste şapte râuri principale şi fuseseră traversate trei văi inundabile largi prin serpentine lungi pe ambele maluri înalte.

Pe lângă faptul că ducea la nava stelară, Autostrada 1 fusese intenţionată ca rută majoră de acces la emisfera sudică. În locul unde îşi începea curbura către vest în jurul munţilor Dessault, spre valea *Mariei Celeste*, o altă şosea se ramifica spre est în direcţia ţărmului Mării Stejarului. După aceea intenţia fusese să continue spre sud, până se ajungea finalmente la Marea Adâncă. La momentul respectiv însă JEB-urile necesitau reparaţii şi revizii serioase, care nu puteau fi efectuate decât în ateliere. Terenul stâncos aspru şi lipsa constantă de piese de schimb afectaseră utilajele masive. După ce lăsaseră în urmă *Marie Celeste*, ele nu mai ajunseseră niciodată la Marea Adâncă. Deşertul Negru se dovedise prea neospitalier; arşiţa sălbatică şi permanentele furtuni de nisip supuseseră abraziunii prea multe componente deja degradate. Întrucât ar mai fi avut de parcurs cinci sute de kilometri de deşert, echipa se întorsese, mergând pe şoseaua abia creată. JEB-urile fuseseră reparate pe cât de bine o putuse face industria tehnologică embrionară de pe Far Away şi în următorii ani construiseră drumuri mai mici pe Câmpia Aldrin şi

Stepele Iril, unde terenurile agricole începuseră să se întindă, pentru ca, până la urmă, să se degradeze la un nivel la care reparaţiile n-ar mai fi fost economice. Alte utilaje nu mai fuseseră importate.

O şosea care începea din capitală şi se întindea pe mii de kilometri peste planetă până se sfârşea brusc în mijlocul unui deşert avea să fie întotdeauna un drum romantic. Oamenii mergeau pe el pur şi simplu fiindcă exista, mai ales generaţiile tinere de nativi Far Away care-şi luau motocicletele şi petreceau luni de zile, trecând de la o comunitate la alta. Ca în cazul tuturor drumurilor prin teritorii virgine, şoseaua era punctul de început pentru pionierii care-şi ridicau ferme. De o parte şi cealaltă a sa apărură sate, mai ales pe primii o mie cinci sute de kilometri de la Armstrong City, unde climatul temperat era adecvat agriculturii. Fiecare colonie micuţă se întindea apoi în evantai către terenul pustiu, pe măsură ce echipa de revitalizare extindea treptat zona care putea fi cultivată cu succes. Fermierii se îndreptară către est şi vest, aducându-şi propriile plante pe un sol grăunţos care abunda acum în bacterii. Barsoomienii merseseră pe Autostrada 1 până la ecuator, după care cotiseră spre est şi se stabiliseră pe ţărmurile nordice ale Mării Stejarului şi în regiunile mai îndepărtate ale Marilor Stepe Iril. Potrivit unora, domeniul lor se extindea chiar până la ţărmul cel mai vestic al Oceanului Hondu.

Artera aceasta masivă a oamenilor ajută extinderea noii vegetaţii pe o porţiune mare a planetei ruinate mult mai rapid decât puteau acţiona echipele de revitalizare cu flotila de dirijaboţi. Din spaţiul cosmic, avansarea vieţii putea fi văzută sub forma unei pete verzi care se lăţea lacom de la autostradă, acoperind cu ogoare şi păduri terenul pustiit. În cele din urmă planeta începu să revină la nuanţa verzuie generală care dispăruse după ce fusese saturată de radiaţiile flamei. Chiar şi în patina aceea, marginile autostrăzii se vedeau ca o tăietură evidentă de smarald luminos.

După acea primă porţiune importantă de populaţie pornită din Armstrong City, călătorii îşi împrăştiau propriul detritus biologic. Unii o făceau în mod deliberat, aşa cum se întâmpla cu zona lungă de o sută cincizeci de kilometri ce mărginea ecuatorul de ambele părţi, unde Rob Lacey, un emigrant bătrân şi sihastru de pe Pământ, îşi dedicase treizeci de ani plantării manuale de

sequoia MG gigantici de o parte şi cealaltă a betonului, transformându-l într-un măreţ culoar verde. Exista apoi Vale Jidule, unde persoane cu un simţ bizar al umorului reprogramaseră în mod clandestin agriboţii proiectului de revitalizare pentru a planta stejarii-de-mătase după desenul unui cuplu care copula, larg de cinci kilometri – o pădure a cărei formă putea fi văzută în totalitate din vârful văii. Iar Mlaştina Doyle era faimoasă în tot Commonwealth-ul pentru abundenţa de plante capcane-de-feline jupiteriene, care fuseseră modificate din capcanele-de-insecte de pe Venus până ajunseseră suficient de mari ca să captureze rozătoare mici şi reprezentau un exerciţiu timpuriu de creaţii Barsoomiene. Pentru oricine şofa pe benzile late de beton devenise cumva un ritual să aducă seminţe ale plantelor sale favorite, pe care să le împrăştie aleatoriu, producând un amestec straniu de vegetaţii care se număra actualmente printre cele mai înfloritoare de pe planetă.

Stig călătorise pe Autostrada 1 de suficiente ori ca să fie familiarizat cu majoritatea secţiunilor ei. La două ore după ce plecaseră din punctul de rendez-vous 4, vehiculele Păzitorilor ajunseseră la prima secţiune cu clădiri. Imediat în exteriorul lui Armstrong City predominau ogoarele şi preriile largi, împărţite în domenii deţinute de unii dintre cei mai bogaţi oameni de pe planetă. Dincolo de domeniile acelea, relieful se ridica până la dealurile Devpile, care erau zona crescătorilor de oi şi capre. Locuinţele începeau să se apropie de Autostrada 1 abia după ce aceasta ieşea dintre dealuri, de cealaltă parte, şi traversa râul Clowine. Nu existau mai mult de trei-patru rânduri de case şi blocuri comerciale, însă segmentul urban continua pe mai bine de optzeci de kilometri. Pe toată lungimea sa, arcuri zvelte din compozite se ridicau mult deasupra celor patru benzi de beton sudat enzimatic vechi, licărind cu lumini şi reclame. Pe marginile şoselei existau alte indicatoare fluorescente, mai ţipătoare, ce-i ademeneau pe şoferi cu de toate, de la produse agroalimentare din ferme la camere de motel şi lucrări dentare. Pe alocuri faţadele clădirilor erau aproape lipite de autostrada din beton crăpat. Între toate străzile laterale şi ieşirile de pe autostradă roiau dube şi camionete, ba văzuseră chiar şi doi călăreţi.

— Încă una, remarcă Stig încetinind foarte puţin maşina blindată.

În faţă se zărea o maşină care fusese lovită şi aruncată de pe

şosea, intrând într-un magazin de îmbrăcăminte. Dârele prelungi de arsură ce se ridicau pe perete arătau unde luase foc. Două maşini de poliţie staţionau lângă ea cu girofarurile fulgerând roşu şi chihlimbariu. Un camion mare de recuperare sosise lângă epava maşinii şi se pregătea s-o remorcheze.

Stig ocoli maşinile de poliţie, cu o mână ridicată spre consola de comandă a armelor vehiculului blindat. Deşi erau poliţişti locali, tot nu avea încredere în ei. Maşina arsă avea flancul îndoit mult în interior – tipul de impact pe care l-ar fi lăsat un Land Rover Cruiser.

— Se grăbeşte, remarcă Bradley de pe bancheta frontală pentru pasageri. L-am speriat, în măsura în care aşa ceva poate să cunoască spaima.

Un poliţist gesticulă furios către Stig, care trecu pe lângă el cu o sută treizeci de kilometri la oră. Celelalte vehicule ale Păzitorilor îl urmară, menţinându-se aproape.

— Când a ieşit din oraş, a lovit vehicule de urgenţă, ba chiar şi oameni răniţi, spuse Stig. Dacă o maşină merge încet şi-i stă în cale, nici n-o va băga în seamă.

— Poliţia-ncearcă să facă ceva? o întrebă Bradley pe Keely.

— Sunt multe plângeri, răspunse femeia. Reţeaua rutieră este plină, însă poliţiştii locali de pe Autostrada 1 nu vor să se implice. Ei ştiu că Cruiserele sunt vehiculele Institutului.

— Aşa-i, aprobă Bradley. Ar fi măcelăriţi imediat, dacă ar încerca să-i oprească.

— Avem ceva de la grupul lui Ledro? se interesă Stig.

Ledro conducea o echipă de demolare, care trebuia să distrugă podul de peste râul Taran, aflat la şase sute cincizeci de kilometri spre sud.

— A zis că-n zece minute, anunţă Keely.

— E bine.

Stig îşi schimbă poziţia mâinilor şi îndepărtă maşina blindată de axul autostrăzii. După ce trecuse fericirea întâlnirii cu Adam, bărbatul redevenise tensionat. Posibilitatea ca Bradley Johansson în persoană să stea lângă el în timpul urmăririi depăşea orice aşteptări ale sale. Acesta era climaxul unui plan pe care omul acela îl demarase cu o sută treizeci de ani în urmă, în vreme ce Stig abia dacă putea organiza ceva pentru următoarele trei zile. Nu-şi putea alunga ideea că în noaptea aceasta toţi strămoşii săi priveau din înaltul cerurilor visătoare. Nu era genul de

responsabilitate pe care s-o trateze cu superficialitate.

— Ai făcut lucrul corect, vorbi încet Bradley.

— Mă scuzaţi, domnule?

— Trimiterea bombei combustibil-aer, detonarea ei în interiorul oraşului… Ştiu că trebuie să fi fost o decizie grea.

— Au fost enorm de multe daune, mărturisi Stig. Mai multe decât crezusem.

— În ultimele săptămâni pe planetele Commonwealth-ului au murit milioane de oameni, iar şi mai multe milioane în timpul primei invazii. Marina a dezvoltat armament îndeajuns de puternic pentru a distruge o stea; emisiile de radiaţii în sine pot nimici biosfera unei planete U-congruente aflată la o sută de milioane de kilometri depărtare. Unisfera abundă în zvonuri potrivit cărora Nigel Sheldon deţine o armă încă şi mai puternică: ceva care a distrus Poarta Iadului, acolo unde au eşuat cele mai bune nave ale Marinei. Judecând la scara respectivă, o singură bombă combustibil-aer care a cauzat câteva sute de victime este nesemnificativă. Mai ales pentru că, totodată, ai realizat foarte multe.

— Eu nu văd lucrurile aşa. Am mers printre ruine… Erau atâţia oameni afectaţi pe viaţă! Cerurilor visătoare, mirosea a carne carbonizată!

— L-ai întârziat pe Starflyer de cealaltă parte a porţii. Asta a fost esenţial. *Vital!* Fără întreruperea aceea a planurilor sale, eu aş fi fost acum pe moarte pe o planetă aflată la trei sute de ani-lumină distanţă, Starflyer s-ar fi găsit deja mult mai aproape de nava lui stelară şi planeta n-ar fi fost în stare să se răzbune. Stig, priveşte tabloul de ansamblu; focalizarea pe acţiuni individuale nu-ţi va cauza decât îndoieli şi griji. Gândurile ar trebui să-ţi îmbrăţişeze o strategie colectivă. Păzitorii Individualităţii au redevenit orientaţi asupra ţintei, iar asta ţi se datorează şi ţie.

— Vorbiţi serios?

— Dacă nu mă crezi, întreabă echipa Paris sau Ghearele Pisicii. Noi eram pe punctul de a abandona orice speranţe, dacă tu n-ai fi zădărnicit planurile lui Starflyer. Mulţumită ţie am putut ajunge atât de aproape încât să-i simt din nou aroganţa şi răutatea care se revarsă în eter. Dacă am mai fi beneficiat de câteva minute, l-am fi putut extermina acolo şi atunci. Aşa însă l-am silit să reintre pe graficul nostru temporal. De aceea, nu îngădui niciodată să te părăsească determinarea.

— Mulţumesc, domnule.

Stig se concentră asupra şoselei şi un zâmbet reţinut îi ridică colţurile buzelor. Pe aici suprafaţa veche din beton era fisurată şi uzată, acoperită cu o dantelărie complexă din macadam negru cu care 'boţii şi muncitorii astupaseră găurile. Roţile vehiculului blindat zdrăngăneau peste denivelări, gonind pe sub arcadele luminoase; de acum erau atât de apropiate, încât transformaseră Autostrada 1 într-un tunel psihedelic.

— Contact cu Adam, anunţă Keely. Vrea cu dumneavoastră, domnule. Interferenţe masive; în seara asta avem o ionosferă tare neastâmpărată.

— S-auzim, spuse Bradley.

Paraziţii trosniră în interiorul scund al maşinii blindate.

— Bradley? rosti Adam.

— Sunt aici.

— Am o problemă.

— Cât de rea?

— Cea mai rea. Ţi se-ntrerupe semnalul…

— Care… este… problema… ta?

— Am descoperit că patru lăzi au fost sabotate. În plus, am pierdut şi un Volvo.

Stig simţi ca şi cum o mică încărcătură electrică îi detonase prin şira spinării. Problemele lui Adam nu puteau însemna decât un singur lucru. În mod reflex, bărbatul privi oglinda retrovizoare din exterior. Camionul cu extraterestrul Raiel uriaş se găsea la cinci vehicule în spate, în timp ce Ghearele Pisicii şi echipa Paris erau în al doilea vehicul blindat. Începu să examineze care dintre oamenii săi avea linia de tragere cea mai bună.

— Eşti sigur? întrebă Bradley.

Semnalul pârâi ascuţit.

— Eşti sigur? repetă Bradley apăsat.

— În mod clar. Sabotajul s-a petrecut în Carbon Goose… Unica oportunitate.

— Echipamentul intact este suficient pentru a completa răzbunarea planetei?

— Da. Dac-ajungem acolo… Paula şi cu mine am dedus… unul din Marină… care-s cu noi. Trebuie să… facă, nu alţii… Orice informaţii despre ei de la oamenii voştri… dea de capăt. Paula este serios bolnavă… icală ar trebui să facă faţă… poată ajuta prea mult.

— Cerurilor visătoare, murmură Bradley încetişor. Nu m-am aşteptat niciodată s-ajungă atât de aproape de noi. Nu acum.

— Nu ne putem întoarce ca să-i ajutăm, spuse Stig. N-avem timp.

Izbi cu podul palmei în volan.

— Adam, cere informaţii, zise Bradley. O să-i dăm tot ce ştim.

— Şi dacă-s mai mulţi? Dacă şi printre noi se află un agent Starflyer?

— N-ar fi bine deloc, vorbi Olwen din spatele vehiculului. Maşinile astea sunt protejate masiv şi va trebui să tragem cu armele de calibru greu. Mai sunt apoi şi costumele lor care trebuie străpunse.

— Vor trebui să se ocupe singuri de oamenii lor, zise Stig. Orice schimb de focuri la nivelul ăsta ne va distruge restul vehiculelor.

— Să nu ne pripim, rosti Bradley. Pentru a infiltra un agent printre noi, Starflyer ar necesita eforturi considerabile. Cei care ni s-au alăturat în gara Narrabri au ajuns acolo practic accidental, în circumstanţele acestea, posibilitatea ca Starflyer să infiltreze doi agenţi în rândurile noastre este ca şi nulă.

— Crezi că-i în echipa lui Adam? întrebă Stig. El a spus că sabotajul s-a întâmplat în timp ce zburaţi cu Carbon Goose.

— Dacă aşa consideră Adam, atunci trebuie să-l credem.

— Absolut.

Stig nici măcar nu trebui să se gândească la situaţie. Un icon de comunicaţii îi apăru în vederea virtuală – o legătură de grup de la Alic Hogan. Acceptă apelul.

— Am recepţionat toţi transmisiunea aceea, spuse Alic. Mă aştept să vă-ntrebaţi dacă puteţi avea încredere în noi.

— Noi ne încredem în Adam, replică Bradley. El crede că agentul Starflyer este cu el, nu aici.

— Greşeşte-n privinţa asta, ce dracu’, te referi la amiral şi la Paula Myo!

— Ex-amiral, preciză Bradley sec. Marina s-a descurcat destul de prost sub comanda lui. Iar alternativa ar fi că agentul este unul dintre voi.

— La naiba! Bine… Dar Paula? Fii serios!

— Ea încearcă să mă oprească de o sută treizeci de ani. Asta o face o candidată foarte plauzibilă.

— Eu nu cred.

— Analizează exclusiv faptele, zise Bradley. Aşa procedează chiar Investigatoarea.

— Şi Anna? întrebă Stig.

— Soţia amiralului? făcu Morton. Dacă ea este, atunci trebuie să fie şi el.

— Cred că asta nu-i imposibil, răspunse Bradley deşi în glas i se simţea un ton clar de şovăială.

— Totuşi improbabil, interveni Alic.

— Oscar? întrebă Morton.

— Aici v-aş putea ajuta eu, se auzi glasul lui Qatux. Domnişoara Tiger Pansy a fost martoră la un incident aproape agresiv între căpitanul Monroe şi Dudley Bose.

— Despre ce-a fost vorba? întrebă Alic.

— Bose l-a acuzat pe Monroe că ar fi îngăduit în mod deliberat ca el şi Emmanuelle Verbeke să continue explorarea Foişorului după ce acţiunea devenise periculoasă, asigurându-se astfel că vor fi capturaţi de LuminăDimineaţăMunte. O acuzaţie pe care Monroe a respins-o. Însă dr. Bose a fost extrem de insistent.

— Ştim că la bordul navei *A doua şansă* a fost un agent Starflyer, rosti repede Stig.

Încerca să facă conexiuni. *Nu ştiu destule despre ei.*

— Dudley ar avea ceva de câştigat de pe urma acuzaţiilor acelora? întrebă Rob.

— Nu, răspunse Alic. Oricum reputaţia lui în rândul Marinei a fost distrusă după ceremonia de întoarcere. Aşa ceva nu poate decât să-i înrăutăţească situaţia. În tot cazul el a-nceput să susţină că Oscar ar fi vinovatul abia după ce şi-a recăpătat memoriile.

— Dacă vă puteţi încrede în sursa memoriilor respective, observă Bradley.

— Noi am fost săptămâni de zile alături de mobilul Bose, spuse Morton, şi eu cred că este o copie autentică a amintirilor şi personalităţii lui Dudley Bose.

— Dar nu ai o certitudine.

— Dacă nu-i copia lui Bose, atunci ce dracu’ este?

— Băieţi… băieţi… vorbi Pisica. Vă rog! Izul de testosteron face aerul irespirabil aici. Mie toate astea îmi sună ca o prelegere foarte plictisitoare despre teoria complexităţii. Nu aveţi absolut nicio dovadă reală pentru a-l acuza pe oricare dintre ei. Dacă agentul Starflyer ar fi fost aşa evident, până acum ne-am fi dat

seama.

În ciuda iritării provocate de tonul femeii, Stig trebui să admită că avea dreptate. O amintire legată de Pisică îl sâcâia în fundul minţii... ceva ce auzise în Commonwealth. Delictele comise de ea îi conferiseră notorietate; se petrecuseră cu mult timp în urmă şi de atunci avuseseră timp să intre în folclorul urban. Apoi îşi reaminti. *Cerurilor visătoare – şi noi o considerăm de partea noastră? Şi încă într-un costum blindat ultramodern?*

— Adam ne-a solicitat ajutorul, rosti el decis să nu se lase intimidat de reputaţia Pisicii. Facem tot ce putem pentru el.

Râsetul ei îi aduse pe chip o grimasă.

— Bietul şi bunul Adam! chicoti femeia. Poate c-ar fi mai bine să-mi deschid emiţătorul pe unde scurte. Fugi, Adam! Fugi către dealuri şi nu privi-napoi!

— N-a făcut-o, nu? o întrebă Stig alarmat pe Keely.

— Nu.

— Şi care-i soluţia ta, domnişoară Stewart? întrebă Bradley imperturbabil.

— Vai de mine, şeful cel mare! Foarte simplu. Adam a cerut informaţii. *Lucrul cel mai bun pe care-l putem face* este să-i spunem că-i suspectăm pe Monroe şi Myo. După aceea este treaba lui cum foloseşte informaţia. E băiat mare.

— Perfect. Dacă nu există altcineva care să aibă informaţii relevante despre cei care călătoresc alături de Adam, îi vom transmite suspiciunile noastre.

Stig speră să intervină cineva, să-şi amintească măcar un fapt suplimentar relevant, dar nu se auzi niciun glas.

— Atunci îl voi anunţa eu, încheie Bradley.

* * *

Până la mijlocul dimineţii Volvo-urile ajunseră la sfârşitul terenurilor agricole, care se răreau treptat printre fâşii insipide de lunci mlăştinoase şi tufişuri viguroase înconjurate la rândul lor de întinderile ierboase ecuatoriale. Iarba Anguilla împrăştiată de dirijaboţi peste regiunea cea mai sudică a Câmpiei Aldrin prosperase şi produsese o revărsare imensă de vegetaţie verde-deschis uniformă ce semăna cu un ocean liniştit care progresa lent spre nord. Aici nu existau nici aşezări, nici arbori, nici tufe, iar semnalările de animale fuseseră rare.

Rezervoarele li se goliseră pe jumătate, aşa că Adam dorea să le umple înainte de a parcurge ultima secţiune a drumului. Se opriră într-o aşezare numită Coada-lupului, care era formată din douăzeci de clădiri cu un singur nivel îngrămădite în jurul unei ramificaţii în formă de „T“ a autostrăzii. Numărul pisicilor îl întrecea pe al oamenilor, iar majoritatea erau sălbatice. Ţinând seama de poziţia sa, chiar la marginea întinderii ierboase aflată în extindere, degaja senzaţia unui oraş de coastă în extrasezon. Şoseaua care-i adusese de la Armstrong City era tulpina ramificaţiei, cu cele două derivaţii îndreptându-se către est şi vest, paralel cu munţii Dessault, care erau ascunşi la sute de kilometri depărtare dincolo de orizontul sudic.

Adam coborî din cabină şi se întinse fără grabă, deloc încântat de sunetele produse de corpul lui bătrân după ce stătuse nemişcat în scaun şapte ore fără pauză. Indiferent cât de adaptiv ar fi fost capitonajul din plastic pliabil, membrele îi amorţiseră şi articulaţiile îl dureau din cauza inactivităţii. Căldura i se păru oprimantă când ieşi din cabina climatizată. Începu să transpire instantaneu şi-şi puse iute ochelarii de soare.

O fată de zece ani în salopetă de stambă şi cu o şapcă soioasă Manchester United ieşi din staţie, pentru a face plinul Volvourilor de la singura pompă diesel.

— Cât poţi de repede, te rog, îi spuse Adam şi-i arătă o bancnotă de zece dolari pământeni.

Ea surâse larg, trădând lipsa unui dinte din faţă şi se grăbi spre furtun.

Cu excepţia Paulei, toţi coborâseră din cabine. Păzitorii îi priveau cu neîncredere pe cei din Marină. Adam oftă, dar se simţea prea obosit ca să mai recurgă la diplomaţie.

— Trebuie să cumpăr nişte chestii, le spuse celorlalţi şi indică din bărbie către magazinul aflat vizavi de staţia de benzină.

— Oscar, vino cu mine. Kieran, faci pereche cu Investigatoarea. Restul – strânse din umeri – … plecăm imediat ce umplem rezervoarele.

— Ai nevoie de ceva anume? îl întrebă Oscar când traversară şoseaua prăfuită.

— Pentru Investigatoare… Matricele de diagnoză îmi repetă să utilizez medicamente şi biogene pe care nu le avem în trusă.

Oscar se uită la clădirea dărăpănată din panouri de compozite, cu panourile solare uzate de pe acoperiş şi frunzele

precipitatoare mari, în formă de inimă, care fâlfâiau leneş de sub streşini. Ferestrele erau aproape opacizate de murdărie, iar aparatul de condiţionare a aerului era o cutie ruginită fără capac.

— Eşti sigur c-au aşa ceva aici?

— În tot cazul aici nu vor avea provizii sabotate.

— Hristoase, da' eşti cu-adevărat paranoic!

Oscar împinse uşa magazinului, deschizând-o. Încăperea slab iluminată dinăuntru semăna cu o locuinţă, cu covoraşe uzate aşternute peste podeaua căptuşită cu carbon şi cu rafturi metalice înalte în loc de mobilier. Jumătate din rafturi erau goale, iar pe celelalte se găseau obişnuitele produse esenţiale pentru orice comunitate mică, în principal obiecte de uz casnic şi alimente de la companii din Armstrong City. Un raft întreg era ocupat cu o sumedenie de soiuri de băuturi.

— Vă pot ajuta cu ceva, băieţi? întrebă o femeie în vârstă.

Stătea într-un balansoar în capul opus la încăperii şi tricota sub strălucirea galbenă a unui glob polifoto ce atârna sub căpriori.

— Caut nişte produse de prim-ajutor, răspunse Adam.

— Bandaje şi aspirină sunt pe al treilea raft de la uşă, zise femeia. Mai sunt şi alte câteva chestii. Ar fi bine să te uiţi la termenele de valabilitate. Sunt cam de multişor pe-aici.

— Mulţumesc. Adam îl trase pe Oscar după el şi-i spuse: Ai auzit răspunsul lui Johansson azi-noapte.

— Da, alături de jumătate din planeta asta care ascultă la radiouri urmărirea de pe Autostrada 1. Mulţumesc! Pentru Rosamund a fost la ţanc. Dup-aia şi-a lustruit cu multă atenţie tot armamentul. Să ştii că de-acum e numai o chestiune de timp până ce unul dintre mardeiaşii tăi decide că poate sluji cel mai bine cauza Păzitorilor retezându-ne beregatele.

— Nu sunt mardeiaşi. I-am antrenat personal.

— Aşa cum Graya ne-a antrenat pe noi?

Adam pufni, alungând ideea aceea, şi cotrobăi prin secţiunea etichetată pompos Provizii Medicale. Vânzătoarea nu glumise în privinţa lipsei de varietate.

— Nu-ţi face griji despre echipa mea, sunt bine structuraţi şi disciplinaţi.

— Cum spui tu…

— Cum explici afirmaţia lui Dudley potrivit căreia tu i-ai fi ordonat în mod deliberat să continue explorarea Foişorului, astfel

ca să fie lăsat în urmă?

Adam fu oarecum surprins de spasmul involuntar de furie de pe chipul lui Oscar la menţionarea numelui lui Dudley.

— Căcăţelu-ăla!

Amândoi priviră stânjeniţi în direcţia bătrânei.

— Scuze, dar Dudley izbuteşte pur şi simplu să mă scoată din sărite de fiecare dată.

— Deci? insistă Adam.

— Probabil că agentul lui Starflyer a vorbit în numele meu. Indiferent cine ar fi fost, el a pătruns în sistemele de comunicaţii din *A doua şansă.*

— Şi eu mă gândisem la asta.

— Serios?

— Da.

— Mă iei la mişto?

— Ştiu că nu eşti tu agentul Starflyer.

Adam rânji la uimirea lui Oscar şi pielea groasă de pe obraji i se cută.

— O ştii?

— Haide să zicem că după îndelungata noastră asociere sunt pregătit să te consider nevinovat.

Oscar dădu ochii peste cap.

— Dacă aşa i-ai antrenat şi pe copiii ăştia, atunci suntem într-un rahat mai mare decât crezusem! Oricum, mulţumesc.

— Pentru puţin. Nevinovăţia ta îmi reduce problema cu un suspect.

— Mda... Oscar se scărpină la ceafă. Au mai rămas trei.

— Dintre care doi au fost în *A doua şansă*, iar Myo i-a persecutat pe Păzitori din clipa înfiinţării.

— Nu pot fi Wilson şi Anna.

— Ce-a fost asta – o reacţie emoţională, sau logică?

— Emoţională, bănuiesc. Ce dracu'! De ani de zile fac parte din viaţa lor, practic trăim împreună. Îmi sunt prieteni. Prieteni adevăraţi! Dacă-i unul dintre ei, atunci mi-au făcut cu adevărat farmece şi m-au orbit.

— Ţi-am mai spus: ai reuşit să-ţi acoperi activităţile anterioare sub un înveliş perfect de respectabilitate. Să fiu sincer nu m-am aşteptat niciodată să ai atâta succes în viaţa ta curentă.

— Mulţumesc tare mult. Totuşi delictul meu s-a petrecut în trecut, pe când agentul Starflyer este activ *în prezent.*

— Bun. Există vreun indiciu, orice care ţi-ar putea spune că unul dintre ei nu este autentic?

— Nu ştiu.

Oscar ridică un tub de cremă biogenă dentală pentru tratarea abceselor, dar nu-l privi.

— Ce-i? insistă Adam. Haide! Ne străduim în continuare să oprim războiul ăsta şi, mai mult, să împiedicăm repetarea lui.

— După ce eu descoperisem dovada că agentul Starflyer făcuse parte din echipajul celei de *A doua şanse*, cineva a modificat jurnalele oficiale stocate în Pentagon II. Acţiunea respectivă ne-a pus în imposibilitatea de a folosi dovada aceea ca să-l demascăm pe Starflyer. Numai Wilson şi cu mine ştiam de ea.

— Eşti sigur?

Oscar închise ochii.

— Nu, răspunse el cu un suspin îndurerat. Mulţi oameni ştiau că noi doi am avut o întâlnire privată, ceea ce este foarte neobişnuit, mai ales fiindcă discuţia noastră n-a fost înregistrată în mod oficial. Apoi am invitat-o pe Myo pentru o întrunire la fel de secretă. Pot jura însă că biroul ăla-i mai protejat decât haremul lui Sheldon.

— Cauţi o portiţă de scăpare. Mie mi se pare ca o enigmă poliţistă de genul „misterul camerei încuiate”.

— Nu poate fi Wilson.

Oscar părea teribil de tulburat.

— Dar nevastă-sa?

— Anna? Nici vorbă! Nimeni nu s-a străduit mai din greu ca să-nfrângem ambele invazii Dyson. Ea a fost legătura dintre personalul tactic şi Comanda Flotei. Dacă ar fi fost agentul Starflyer, acela ar fi fost momentul în care să se asigure că suntem definitiv terminaţi.

— Atât doar că Starflyer dorea ca întreg Commonwealth-ul să rămână intact pentru a-l lovi cu putere pe LuminăDimineaţăMunte. Potrivit lui Bradley, Starflyer ne consideră doi boxeri bătrâni care-şi cară pumni în cap unul celuilalt, până crapă amândoi.

— Hristoase! *Nu ştiu!*

— Spune-mi atunci ce crezi despre Myo.

— O candidată cât se poate de clară. (Pentru prima dată, Oscar păruse sigur pe el.) Apropo, ce-i cu ea? Cât de bolnavă

este?

— Ea susţine că organismul îi reacţionează faţă de decizia de a mă lăsa pe mine în libertate. N-ai fi departe de adevăr dacă te-ai gândi la ceva similar unui şoc neurotoxic.

— Iisuse! Este o femeie tare ciudată. Blestematu-ăla de Stup!

— Boala pledează în favoarea ei. Dacă manifestă reacţia asta, înseamnă că personalitatea autentică îi este intactă.

Oscar lăsă tubul înapoi pe raft.

— Haide, haide! Ca şi cum n-ar putea simula tremurăturile…

— Matricea de diagnoză o confirmă. Este serios bolnavă, Oscar. Nu-s tocmai sigur…

Examină stocul jalnic de medicamente şi clătină trist din cap.

— Sau a luat ceva care-i produce efectul ăsta.

— Mi se pare că tu ai amintit de *paranoia.*

— Recunoaşte, spuse Oscar, că n-ai absolut niciun indiciu care dintre ei ar putea fi agentul Starflyer.

— Încă nu… Mă tem că trebuie s-o trezesc pe Paula şi s-o pun să deducă asta pentru mine. Este domeniul în care excelează. Mai exact singurul domeniu în care excelează. Avem nevoie de ea… dacă nu-i cumva tocmai agentul Starflyer.

Luă repede câteva pachete de pe raft, sedative slabe şi biogene împotriva infecţiilor virale. S-ar fi putut să fie de ajutor. *Probabil că nu.*

— În starea în care este? pufni Oscar când porniră către vânzătoare. Nicio şansă! Abia dacă-i raţională.

— Sunt conştient de asta. Dacă nu simulează…

— Şi ce-o să faci dacă-i într-adevăr bolnavă? întrebă Oscar cu ironie tăioasă. O să-ţi iei singur gâtul? Dacă-i o boală reală, ăla-i unicul mod prin care s-o vindeci.

— Ar fi atât de dezonorant?

— Hai, termină, nici măcar să nu glumeşti despre asta!

— Unde-o să mă duc după ce vor învinge Păzitorii? Ce-o să fac? N-a mai rămas nimeni care să-mi ofere adăpost. De fapt nimeni de la care aş accepta ajutor.

— Nu cred că vorbeşti serios…

— Nu, nu vorbesc.

În acelaşi timp însă nu-i plăcea faptul că se gândise la asta. *Disperare reală.*

— Bun! O să-i dăm noi de capăt; tu şi cu mine, vechea echipă. Ce dracu’, sunt numai trei posibilităţi. Cât de greu poate fi?

* * *

Adam se gândi multă vreme în timp ce interminabila după-amiază se scurgea încet şi constant. La Coada-lupului lăsaseră şoseaua în urmă şi porniseră direct spre sud de la ramificaţia în „T “ a aşezării, pe un drum de fermă pietruit care dispăru după doi kilometri sub iarba Anguilla ce avansa cotropitor. O dată ce ajunseră la marginea câmpiei, iarba deveni iute mai înaltă şi mai deasă, reîntărind comparaţia cu un ocean făcută de Adam mai devreme. Anguilla era o variantă modificată a ierbii terestre Bermuda, cu firele individuale la fel de dese ca grâul şi adunate atât de strâns unele lângă altele, încât întreaga masă se autosusţinea, legănându-se în gigantice talazuri lente, pe măsură ce vântul bătea în rafale peste suprafaţa ei. Nicio altă plantă nu şi-ar fi putut câştiga vreo nişă prin salteaua neîmblânzită şi atotpătrunzătoare a rădăcinilor ei. Fusese modificată genetic de oficiul proiectului de revitalizare pentru a prospera bazându-se pe căldura şi umezeala prevalente şi reuşise într-o măsură la care creatorii ei nu se aşteptaseră vreodată.

Vârfurile penate ajungeau până la ferestrele Volvo-ului. Kieran, care şofa acum, trebuia să utilizeze radarul camionului pentru a distinge terenul de sub valurile de iarbă. Pe vremea când Coada-lupului se ridicase în jurul răspântiei, cu decenii în urmă, aici existase un drum care lega munţii Dessault de regiunile nepopulate din nord. Drumul fusese înăbuşit complet sub iarba Anguilla, iar suprafaţa lui care se dezintegra fusese demult ascunsă de salteaua rădăcinilor. Păzitorii continuau să folosească însă ruta şi cel mai frecvent o făceau clanurile Memixon şi Mekratz; călare sau cu maşinile, coborau din munţi pentru a face comerţ cu aşezările de pe Far Away şi pentru a reveni cu tehnologia ilegală pe care Adam şi predecesorii săi o introduseseră prin contrabandă prin poarta de la Piaţa Primului Pas. Păzitorii amplasaseră balize din trisiliciu în lungul drumului ascuns: piloni rigizi înalţi de un metru, invizibili în iarbă, dar strălucind ca nişte faruri dacă erau iluminaţi cu impulsuri radar corect codificate. Punctele lor sclipitoare ce nu puteau fi ratate defilau peste display şi un sistem precis de navigaţie inerţială le îngăduia Volvo-urilor să gonească cu aproape o sută de kilometri pe oră. O viteză imposibilă prin savana aceea dacă n-ar fi existat siguranţa unei suprafeţe solide sub salteaua de rădăcini. Adam o

asemuia cu alergarea pe marginea unei prăpăstii. Numai Dumnezeu îi mai putea ajuta dacă se abăteau de la linia exactă trasată de ghidarea inerţială. El ar fi fost mult mai fericit dacă controlul camioanelor ar fi fost lăsat în seama matricelor de pilotare, totuşi programele acestora ar fi trebuit să ia în consideraţie condiţiile locale dificile şi ar fi înaintat teribil de încet. În plus Păzitorii aveau o satisfacţie perversă de a arăta cât de curajoşi erau şi fiecare susţinea că parcursese de multe ori drumul acela. Adam nu credea o iotă din cuvintele lor.

Pe când înaintau prin iarbă, el se ocupă de Paula. Investigatoarea se afla într-o stare jalnică; îşi pierdea frecvent cunoştinţa, iar hainele şi păturile erau umede de sudoarea cauzată de febră. În momentele de trezie avea dureri imense. Sedativele şi biogenele administrate de Adam păreau să-i fi îmbunătăţit tensiunea sangvină şi ritmul cardiac i se diminuase puţin, cu toate că rămânea prea ridicat pentru a fi liniştitor.

— Aşa ceva nu se poate simula, mormăi bărbatul când puse matricea de diagnoză înapoi în cutia ei.

Paula tremura sub pătură, cu respiraţii scurte şi gâfâite, şi se încrunta în somnul REM, scâncind de parcă ceva oribil s-ar fi apropiat de ea. Probabilitatea că-l visa chiar pe el nu ajuta deloc la diminuarea anxietăţii lui Adam. *Deşi nu-i vinovăţie... asta nu-i vina mea.*

În climatul plăcut din cabină, nimeni nu făcea altceva decât să observe urmărirea de pe Autostrada 1. În noaptea trecută, la un sfert de oră după ce ieşiseră de pe Autostrada 1, ei pierduseră contactul cu mica reţea rutieră. Far Away nu avea sateliţi, iar comunităţile rurale erau legate laolaltă doar prin intermediul radioului al cărui domeniu de frecvenţe era limitat. Unităţile de modă veche pe unde scurte pe care le aveau puteau emite îndeajuns de departe pentru ajunge la Johansson, dar, aşa cum descoperise Adam în noaptea trecută, erau în cel mai fericit caz inconstante. Bărbatul nu solicită direct o actualizare, întrucât propria sa transmisie i-ar fi trădat poziţia pentru Starflyer. Cererea de informaţii despre un posibil trădător din noaptea trecută fusese un risc calculat. În locul conexiunii directe, ei ascultau ştirile aşa cum erau transmise de la o fermă la alta, încercând să decidă care erau exagerări şi care simple născociri.

Urmărirea devenise un sport cu spectatori: oamenii se înşiruiau în lungul Autostrăzii 1 pentru a vedea cele două

convoaie trecând ca fulgerul. La început existaseră unele tentative spontane de oprire a vehiculelor lui Starflyer. Tineri aruncară cocteiluri Molotov. În Cruisere se trase cu arme de vânătoare. Totul fusese complet ineficient. Trupele Institutului răspunseseră cu o putere de foc copleşitoare, nimicind brazde de case în trecerea lor rapidă. După primele încercări ale localnicilor, veştile despre represalii se răspândiră pe autostradă şi nimeni nu mai încercă să intervină. Trailerul MANN al lui Starflyer era urmărit dinapoia ferestrelor întunecate ori dindărătul pereţilor de la o distanţă sigură de drum.

Urmărirea lui Bradley Johansson fu ovaţionată de câteva firi mai temerare, care se aventurară să-l zărească pe bărbatul care de-a lungul vieţilor lor fusese mai degrabă legendă decât realitate.

Bârfele de pe calea undelor le permiteau celor din Volvo-uri să ţină evidenţa evenimentelor. Distanţa dintre Bradley şi Starflyer se menţinea constantă, cu puţin peste cinci sute cincizeci de kilometri. Amândoi se deplasau pe cât de repede o permitea Autostrada 1, cu vehiculele mai mici ale Păzitorilor având un uşor avantaj şi apropiindu-se cu cincisprezece kilometri pe oră. Podurile erau cele care aveau să joace rolul decisiv. În cabină izbucneau ovaţii de fiecare dată când strigăte surescitate răsunau din radio, anunţând distrugerea altui pod.

Până în zori se confirmase că Păzitorii detonaseră toate cele cinci traversări de râuri majore de pe Autostrada 1. Adam nu fu chiar surprins când oamenii strânşi în jurul ruinelor podului Tar an, traversarea cea mai nordică, începură să raporteze că convoiul Starflyer deţinea capacităţi amfibii. Trailerul MANN şi escorta de Cruisere ieşiseră de pe autostradă şi coborâseră spre râu, traversându-l direct. Nu fusese uşor, trebuiseră să meargă destui kilometri pe drumuri proaste până găsiseră locul de unde să se poată apropia de apă. Acela fusese şi locul unde lovise echipa de ambuscadă a Păzitorilor. Potrivit descrierilor întretăiate ce străbătuseră Câmpia Aldrin, schimburile de focuri fuseseră feroce. Povestea se repetă la fiecare pod distrus. Păzitorii nu izbutiră să distrugă trailerul MANN, însă Cruiserele suferiră din plin.

Adam începu să observe cu foarte multă atenţie timpii de întârziere. La un moment dat, după ce ei lăsaseră Coada-lupului în urmă, Bradley se găsea la numai o sută zece minute în urma

lui Starflyer. Apoi însă Institutul începu să reacţioneze faţă de situaţie. Grupuri de trei-patru Land Rover Cruisere fură zărite pe Autostrada 1, îndreptându-se către nord. Bradley şi Stig ştiau de ele, dar nu puteau face nimic pentru a evita o ciocnire; pur şi simplu nu exista o rută alternativă. Era rândul lor să fie atacaţi.

În cabina Volvo-urilor, ei ştiură chiar şi primul punct de coliziune: un orăşel de pe Autostrada 1 care se autointitula Philadephia FA. Aşteptarea fu încordată, în vreme ce din radio se auzeau ocazional mărturii şi estimări de victime. Pe când ascultau pârâiturile de electricitate statică, nori suri şi groşi se târâră pe cerul de safir sclipitor, aducând cu ei un văl de ploaie. Apa făcea iarba Anguilla lunecoasă şi periculoasă. Până şi foarte entuziaştii Păzitori trebuiră să încetinească, când roţile Volvo-urilor începură să derapeze peste firele strivite. Abia la o oră şi jumătate după incidentul Philadephia, avură certitudinea că un convoi de maşini blindate şi jeepuri Mazda, plus alte vehicule însoţitoare, gonea în urma lui Starflyer. Verificând pe cât putea mai bine punctele de reper, Adam estimă că pierduseră cel puţin patruzeci de minute. Dintr-un straniu motiv sentimental, era bucuros că din grupul lui Bradley continua să facă parte camionul în care călătorea Qatux.

— Vor recupera mâine după Anculan, rosti Rosamund plină de încredere.

La râul Anculan fusese pregătită ambuscada cea mai mare. Dacă Starflyer îşi menţinea viteza, ar fi trebuit să ajungă acolo a doua zi la amiază. Adam spera ca fata să aibă dreptate. Soseau rapoarte despre şi mai multe Cruisere ale Institutului care goneau pe autostradă la sud de ecuator. Întăriri… De acum nimic nu mai era secret. Noile trupe ştiau că la fiecare râu existau echipe de ambuscadă ale Păzitorilor şi le puteau angaja în luptă înainte de sosirea lui Starflyer, îndepărtând ameninţările. Înainte de-a ajunge la Anculan, Bradley şi Stig aveau să fie atacaţi de minimum alte două patrule de Cruisere.

Adam spera doar că pregătirile pentru Raidul Final trecuseră neobservate. Departe, în partea răsăriteană a munţilor Dessault, clanurile îi adunau pe toţi războinicii supravieţuitori într-o armată care să năvălească asupra lui Starflyer, a Institutului de cercetării şi arcei. În apropierea fortăreţelor ascunse ale clanurilor nu locuiau civili, nu existau ferme izolate sau prospectori rătăcitori care ar fi putut anunţa surescitat înaintarea unei armate.

Păzitorii pe care bărbatul îi întâlnise la scurta reuniune de la punctul de rendez-vous 4 pomeniseră de asemenea cu răsuflarea tăiată despre Barsoomieni, care se părea că porniseră din teritoriul lor, de cealaltă parte a Mării Stejarului, pentru a ajuta Raidul Final. Împreună ei aveau să-l distrugă pe Starflyer, înainte să ajungă la nava sa stelară.

Deşi n-o rostise niciodată cu glas tare, Adam sperase că bătălia aceea nu va avea loc niciodată. Institutul în sine deţinea armament greu pentru a-şi apăra valea şi pierderile de vieţi ar fi fost îngrozitoare. Acum însă, când era realmente pe Far Away şi examina situaţia pe viu, încrederea i se prăbuşise brusc. Planeta era incredibil de înapoiată. El crezuse mereu că livrările ajungeau la unităţi de luptă bine organizate, însă clanurile erau cu puţin mai avansate decât bandele de gherila pre-Commonwealth de pe Pământ, care-şi declanşaseră atacurile împotriva guvernelor oprimante pornind din taberele lor ascunse în munţi. Pe scurt, clanurile se dovedeau o dezamăgire serioasă.

Principala lui speranţă rămăsese livrarea la timp a componentelor din Volvo-uri. Dacă răzbunarea planetei putea fi declanşată şi putea avaria *Marie Celeste* înainte ca Starflyer să fi ajuns la ea, atunci ar fi beneficiat de un răgaz de respiro. Bradley n-ar fi trebuit să lanseze Raidul Final. Sheldon promisese că va trimite o navă, care ar fi avut armamentul necesar exterminării extraterestrului de pe orbită. O salvă de energie curată şi precisă ar fi eradicat problema o dată pentru totdeauna.

Aşa că Adam Elvin, activist socialist expirat, îşi păstră sfaturile pentru sine în timp ce Volvo-ul înainta prin întinderea interminabilă de iarbă şi se rugă în gând ca Nigel Sheldon, cel mai mare capitalist născut vreodată de rasa umană, să-şi respecte cuvântul. Dacă n-ar fi necesitat atâtea explicaţii, probabil că ar fi izbucnit în hohote de râs faţă de ironia monstruoasă a sorţii.

— Ceva-n faţă! anunţă Rosamund.

Adam îşi întrerupse reveria şi examina displayul radarului. La un kilometru în faţa lor se afla un râu foarte lat şi puţin adânc. Semnalul radarului arăta pe malul opus un cal, alături de care stătea cineva. Judecând după mărimile lor relative, părea să fie un copil.

— Trebuie să fie cineva din echipa Samanthei, spuse Kieran. Pun prinsoare că-i Judson Mekratz.

— Ce te face să crezi asta? întrebă Adam.

— Îl cunosc. Ei vor dori confirmarea autenticităţii noastre, iar Judson cunoaşte drumul ăsta mai bine ca oricine.

— Corect.

Adam îşi masă tâmplele. Fusese o călătorie lungă şi el nu mai dormise prea mult de la… probabil din Carbon Goose. Era convins că aţipise o oră în timpul zborului.

— Totuşi… activaţi câmpurile de forţă.

Râul era mai lat decât îl apreciase privind radarul. Iarba îl ascundea până ajunseră la două sute de metri de mal. Coborâră o pantă scurtă şi bărbatul văzu că avea lăţimea de aproape patru sute de metri. Fluieră încetişor. În ciuda faptului că adâncimea nu depăşea nicăieri jumătate de metru, asta însemna foarte multă apă. Albia lină în formă de „U“ pe care şi-o săpase făcea referire la niveluri mult mai ridicate ce năvăleau din munţi. Pe harta lui, râul se întindea până la lanţul Dessault, unde era alimentat de zeci de afluenţi care şerpuiau prin poalele munţilor.

— Câte unul pe rând, comandă el. Ayub, rămâi aici şi eşti pregătit să ne susţii cu foc de acoperire.

— Da, domnule.

Rosamund coborî încetişor cu Volvo-ul lor pe fundul pietros al albiei râului. Suspensia vehiculului extinse roţile mult sub şasiu şi înaintară într-o serie de zguduituri ce legănară cabina. În ciuda gravitaţiei reduse de pe Far Away, Adam fu nevoit să-şi strângă zdravăn centurile de siguranţă.

Călăreţul de lângă calul cenuşiu-închis era un bărbat adult, care purta un impermeabil lung, castaniu, şi o pălărie cu boruri mari ce devia ploaia aidoma unui câmp de forţă. Când se apropiară de mal, Adam rămase cu gura căscată. Toţi Păzitorii pe care-i întâlnise vorbiseră plini de mândrie despre Charlemagnii lor şi acum putea să vadă motivul. Animalul era mare şi diabolic de intimidant. Îi privi cornul scurt cu vârf metalic şi-şi jură să nu se aventureze niciodată la mai puţin de douăzeci de metri de brută.

Volvoul ieşi legănându-se din râu.

— Da, aşa-i, este Judson, surâse larg Kieran.

Sări din cabină pentru a-şi saluta vechiul coleg. Cei doi se îmbrăţişară cu căldură şi Kieran reveni cu el la camion. Adam coborî la rândul său. Văzu că Charlemagneul avea colţi curbi. Probabil că nu era erbivor.

— Bună ziua, domnule Elvin, spuse Judson. Bun-sosit! Ţi-am auzit de multe ori numele. Cei care se întorc din Commonwealth vorbesc cu stimă despre tine.

— Mulţumesc. Adam semnală celuilalt camion să înceapă traversarea. Am adus restul echipamentelor de care aveţi nevoie.

— Din nou în ultima clipă, nu?

Judson îşi trecu braţul pe după umerii lui Kieran şi-l scutură cu prietenie.

— Am ajuns, replică bărbatul. Nu te mai plânge.

— Eu? hohoti profund Judson. Vorbesc serios, ar trebui să puteţi ajunge până la căderea nopţii la Samantha. Vă aşteaptă în valea Reithstone, cu mijloace suplimentare de transport, gata să ducă restul componentelor la staţiile rămase. Iar după aceea...! Aveţi noroc că ştiu peşterile cele mai adânci din regiunea asta. Scoase o matrice din buzunarul impermeabilului şi adăugă: Să-i anunţ c-aţi venit.

Matricea lui Adam recepţă un cântec care fusese emis pe frecvenţa de undă scurtă ce le fusese alocată. Bănui că puţini oameni l-ar fi recunoscut fără o căutare a e-majordomului prin fişierele bibliotecii. Cineva de aici avea un simţ aparte al umorului. Acordurile melodiei „Hey Jude“ se revărsară peste iarba nesfârşită.

În câteva minute, matricea lui recepţă hitul salsa „Morgan“, care se auzea şi dispărea în conformitate cu unduirile ionosferei mult deasupra lor. Îşi aminti că în tinereţe dansase pe melodia aceea.

— Ăsta a fost răspunsul, spuse Judson.

— Ca simplă curiozitate, zise Adam, ce ai fi pus să cânte dacă nu eram noi?

Judson îi zâmbi larg.

— „Sympathy for the Devil”.

Contactul cu Judson le oferise tuturor o creştere evidentă a moralului. După şocul descoperirii sabotajului, avuseseră nevoie să ştie că nu erau izolaţi, o stare pe care întinderea de iarbă o accentuase cu fiecare oră.

Volvo-urile porniră pe şoseaua îngropată, lăsându-l pe Judson în urmă. În ciuda mărimii şi puterii sale, Charlemagne-ul nu putea ţine pasul cu viteza constantă a camioanelor. Norii negri începură să se risipească în a doua jumătate a după-amiezii, îngăduind

unor raze uriaşe de soare să treacă prin marginile lor zdrenţuite ca nişte proiectoare ce măturau iarba. Pe măsură ce razele se înclinară lent spre orizontală, în peisajul amorţitor de monoton apăru finalmente o schimbare. Hăt departe, poalele lanţului Dessault începură să se înalţe deasupra firelor strălucitoare de iarbă Anguilla.

După o oră suiau prin colinele de la poalele sale. Iarba rămăsese în spatele lor, nemaiputând să urce mult pe versanţii unde aerul se răcea iute. Iarba obişnuită îşi recâştigă întâietatea, alături de arbori şi tufe. Drumul redeveni vizibil sub forma a două linii de prundiş tasat în sol, care şerpuia în sus, urmând curbele de nivel săpate în pereţii văii. În scurt timp ajunseră la nivelul primilor munţi adevăraţi. De ambele părţi, piscuri ascuţite pătate de nea împungeau cerul de safir limpede precum cristalul, proiectând umbre uriaşe în văi, o dată cu apusul soarelui.

În două rânduri Adam văzu călăreţi pe Charlemagni sus deasupra drumului, urmărindu-i cum înaintau încetişor către valea Reithstone. Printre munţi recepţia transmisiilor radio era dificilă. Ultima ştire pe care o auziră de pe Autostrada 1 se referea la o echipă de ambuscadă a Păzitorilor care se lupta cu o patrulă de Cruisere la podul Kantrian, cu două ore înainte ca Starflyer să fi ajuns acolo. După alte două înfruntări cu trupele Institutului, Bradley rămăsese iarăşi în urmă şi acum îl despărţeau de Starflyer aproape patru ore.

Amurgul îi aduse în altă vale înaltă, unde iarba alpină continua să se străduiască pentru a se impune. Arborii şi tufele erau limitaţi la desişuri în lungul apei ce curgea rapid pe fundul văii. Kieran o înlocui pe Rosamund la volan. Când reîncepură să urce, bărbatul aprinse farurile. Fascicule lungi de lumină cu nuanţe albăstrui expuseră pragul stâncos care era acum drumul lor. Aici nu exista piatră tasată, deoarece solul în sine era rocă dură presărată pe alocuri de iarbă scurtă şi aspră şi licheni neregulaţi. Cu decenii în urmă, utilajele ridicaseră ocazionale movile de pietriş spart din stâncă, dar în rest drumul părea natural. Adam se întrebă dacă la origine fusese stabilit de echivalentul local al caprelor de munte în mileniile dinaintea flamei, fiindcă era prea convenabil pentru a fi complet de natură geologică. În acelaşi timp bărbatul se simţea uşor neliniştit de îngustimea unor secţiuni. Lăţimea fluctua constant, nu existau parapete de protecţie şi panta de după marginea sa era atât de

abruptă, încât părea verticală. Din fericire, devenea tot mai greu să zărească fundul văii pe măsură ce lumina se diminua pe firmament. Deasupra începură să apară stele.

Adam se duse să verifice starea Paulei. Unitatea de aer condiţionat a cabinei sufla aer cald prin fante, compensând răceala de la altitudine. Investigatoarea gemu când el glisă uşa din compozit şi se întoarse în mod reflex cu spatele la crepusculul trandafiriu care sclipea prin parbriz.

— Cum merge? o întrebă Adam.

Un chip scheletic îl privi de sub un morman de pături.

Adam adulmecă aerul şi se strădui să nu se strâmbe de dezgust. Paula vomitase şi un fluid maroniu lipicios păta păturile pe care le strângea între degete. I se păru că distinge şi punctuleţe de sânge în ele.

— Poftim, îi întinse o sticlă de apă. Trebuie să bei mai mult.

Ea se înfioră doar privind sticla.

— Nu pot.

— Te deshidratezi, ceea ce-ţi înrăutăţeşte starea. Începu să-şi tragă puloverul roşu-închis peste cap: Dă-mi pătura de deasupra şi pune-ţi ăsta.

Paula nu-i răspunse, dar dădu drumul păturii. Bărbatul o îndesă într-un sac de polietilenă, apoi reglă comenzile fantelor la o rafală scurtă de aer curat, pentru a curăţa mirosul respingător din compartimentul micuţ. Paulei îi trebui mult timp să îmbrace puloverul. Atunci când încercă s-o ajute, ea îi împinse mâinile, decisă să se descurce singură. Adam nu insistă. Dacă încă avea mândrie, atunci mai existau speranţe pentru personalitatea ei.

— Mi-au mai rămas nişte sedative, îi spuse după ce investigatoarea căzu înapoi pe cuşetă, complet epuizată.

— Nu. Făcu semn spre sticlă de apă pe care o ţinea el: O să-ncerc să beau.

— Asta nu-i suficient.

— O să-ncerc să-mi amintesc.

— Păzitorii vor avea un medic.

— Nu, mulţumesc, o să ne limităm la matricea de diagnoză. Am mai multă încredere în ea decât în orice medic de pe planeta asta.

— Asta-i o prejudecată.

— E viaţa mea în joc.

— Amândoi ştim…

— Avem musafiri! anunţă Rosamund. Din faţă vin camioane.

Adam o privi cu atenţie pe Paula.

— O să discutăm despre asta mai târziu.

— Mi-e greu să te evit.

Bărbatul reveni în cabină şi privi displayul radarului.

— Care-i treaba?

Kieran indică prin parbriz. Câteva puncte luminoase se deplasau pe flancul muntelui înaintea lor, sclipind puternic în umbrele intense.

— Vezi dacă-i poţi contacta, se adresă Adam lui Rosamund.

Nu era foarte îngrijorat. Dacă, printr-un miracol, Institutul le luase urma, nu s-ar fi comportat atât de evident.

— Am primit semnal de răspuns, încuviinţă Rosamund. Aşa-i, este Samantha. Spune că trebuie să-nceapă imediat montarea echipamentelor.

Străbătură încă un kilometru înainte de a găsi o secţiune a drumului îndeajuns de lată pentru a putea staţiona toţi. Vehiculele Samanthei vuiră şi apărură peste zece minute, când safirul cerului se întunecase în cele din urmă până la negru şi stelele scânteiau cu o intensitate pe care Adam o vedea rareori pe vreo planetă din Commonwealth. Şapte camioane de mărime mijlocie şi cinci jeepuri Vauxhall vechi opriră în jurul Volvo-urilor. Toate aveau suspensii robuste, cu aspect primitiv, iar motoarele bubuiau asurzitor în aerul rarefiat şi revărsau vapori murdari prin ţevile de eşapament. Douăzeci de Păzitori coborâră şi priviră cu atenţie Volvo-urile noi.

Samantha era mai tânără decât se aşteptase Adam, cu certitudine nu împlinise încă treizeci de ani, şi avea un nor enorm de păr roşu-întunecat prins la spate într-o coadă sălbatică, care-i cobora mult pe spatele lat. Un chip acoperit în proporţie de optzeci la sută de pistrui îi surâse curios, când se întâlniră în faţa Volvo-urilor, iluminat de lumina cu nuanţe albăstrui a farurilor.

Adam scoase cristalul cu datele marţiene şi i-l întinse, cu un gest reverenţios.

— Adam Elvin.

Ea îi strânse mâna.

— Încântată de cunoştinţă. Ţi-am auzit de multe ori numele de la cei care au revenit.

Tonul cu care vorbise sunase aproape ca o acuzaţie.

— Mulţumesc. Nu ne aşteptam să vă vedem atât de repede.

— Da, ştiu. Modificare de plan. Aţi urmărit rapoartele de pe Autostrada 1?

— Da.

— Starflyer avansează mai bine decât ne aşteptasem. Trebuie neapărat să instalăm şi să punem în funcţiune ultimele staţii manipulatoare. M-am gândit c-ar fi mai rapid dacă am descărca echipamentele acum – oamenii mei le vor prelua şi se vor dispersa de aici.

— Sigur că da, ce naiba, ăsta-i terenul vostru! Noi nu suntem decât echipa de livrare.

— Aţi făcut o treabă bună. Cu chestia asta.

Din nou tonul acela…

— Este vreo problemă?

— Scuze, îl prinse de braţ femeia. N-am vrut să jignesc, dar eu sunt mama lui Lennox. Am fost prietenă bună şi cu Kazimir. Prietenă bună de tot…

Adam nu pricepu referirea la Lennox.

— Ah, n-am ştiut. Îmi pare rău. Kazimir a fost un om bun, unul dintre cei mai buni.

Rosamund tuşi discret îndărătul său.

— Bruce este tatăl lui Lennox.

Adam se uită de la Rosamund la Samantha, complet consternat.

— Hristoase! Ăăă… ştiai că şi el este mort?

— E mort demult. Numai corpul lui mai bântuie pe-aici. Îl strânse iarăşi puternic de braţ: După ce s-o termina, dacă ai timp, aş dori să-mi povesteşti cum a fost. E bine să afli de la un martor ocular.

— Bineînţeles.

— Deocamdată trebuie să băgăm viteză şi s-o facem cât mai bine. Ce-aţi adus?

— Cam tot ce-am zis c-o s-aducem. În fiecare camion sunt douăzeci şi cinci de tone. Unele s-au avariat pe drum, dar nu multe.

— Da, am auzit c-aţi avut necazuri. Samantha privi spre cei din Marină: Chestia aia cum merge?

— E sub control.

Femeia căzu o secundă pe gânduri.

— Tu eşti principalul nostru om din Commonwealth, Bradley Johansson se-ncrede în tine, aşa c-o să mă-ncred şi eu. Dar n-am

nevoie de surprize. Noi avem aici o soluţie foarte simplă pentru agenţii Starflyer.

— Am înţeles. Nu veţi avea parte de alte surprize.

Samantha scoase o matrice palmară care era îndeajuns de veche ca să fi fost printre primele aduse pe Far Away.

— O să am nevoie de inventar, deşi cu atâtea tone… Cerurilor visătoare, se pare c-avem mai mult decât suficient! Mulţumim încă o dată; este posibil ca planeta să se poată realmente răzbuna până la urmă. Trebuie să fi fost o călătorie dată naibii ca s-ajungeţi aici.

— A avut momentele ei.

— Să sperăm că n-a fost în zadar. În clipa de faţă, suntem realmente rău presaţi de timp. Putem începe să descărcăm?

— Sigur că da.

Le ceru lui Rosamund şi Jamas să deschidă camioanele, iar el îi întinse Samanthei o matrice palmară de rezervă şi-i arătă cum s-o folosească. Femeia fluieră apreciativ faţă de recunoaşterea vocală cu logică adaptivă şi începu să caute prin lista inventarului. După un minut răcnea instrucţiuni către oamenii ei. Păzitori şi ’boţi se apucară iute de treabă, descărcând lăzile.

— Cât de critică este problema timpului? întrebă Adam.

Începea să se simtă redundant, stând în grup alături de cei din Marină, în vreme ce Jamas şi ceilalţi surâdeau şi-şi salutau prieteni pe care nu-i mai văzuseră de ani.

Samantha îşi supse buza inferioară şi coborî vocea.

— Echipele mele ar trebui să facă faţă. Şoferii o să tragă pe amfeuri şi-o să gonească-n noaptea asta prin munţi ca nişte lilieci scăpaţi din iad, astfel că mâine toate staţiile îşi vor primi componentele; Creasta Zuggenhim este cea mai îndepărtată şi la ea ar trebui să se ajungă până la amiază, ceea ce-i în regulă pentru ansamblu, dar cu aia voi merge chiar eu. Poimâine vom declanşa răzbunarea planetei, indiferent câte staţii sunt pregătite. N-avem de-ales.

Adam făcu iute nişte calcule în minte.

— Va fi cam strâns…

Aprecia că Starflyer urma să ajungă la Institut în cursul după-amiezii.

— Foarte, încuviinţă femeia. Totuşi nu asta-i marea problemă.

— Dar care?

— Echipa noastră de observare este foarte în urma graficului.

Am încercat s-o anunţăm să-nceapă imediat cum am auzit că Starflyer a trecut prin poartă. Campase în valea Nalosyle, iar acolo a fost un front atmosferic păcătos de tot. N-am izbutit să stabilim contactul decât azi-dimineaţă la prima oră – nenorocitele astea de unde scurte sunt de tot căcatul. Chiar dac-ar avea tot norocul de pe lume, abia în trei zile ar ajunge pe Scaunul Afroditei.

— Ce face echipa de observare? întrebă Wilson.

— Trebuie să cunoaştem topologia tiparelor meteo, răspunse Samantha, şi să trasăm frontul furtunii de dimineaţă imediat după ce ocoleşte Muntele Hercule, apoi să vedem ce efect au manipulatoarele noastre, pentru a putea direcţiona blestemăţia aşa cum trebuie. Pentru grupul de control va fi suficient de dificil şi fără să lucreze pe jumătate în orb.

— N-aveţi imagini de la sateliţi? întrebă Anna.

— Aici nu există sateliţi, zise Wilson. Îmi amintesc c-am discutat cu ceva timp în urmă cu directorul Institutului şi mi-a oferit o actualizare a infrastructurii.

Surâse îndepărtat. Samantha îl privi cu interes.

— Exact. De aceea avem nevoie de cineva pe Scaunul Afroditei. De acolo se poate vedea până la extremitatea estică a munţilor Dessault. În plus este perfect ca releu pentru comunicaţii, fiindcă scăpăm de nenorocitele-alea de unde scurte.

— Dar echipa nu va putea ajunge acolo la timp, spuse Adam.

Calculul nu era deloc greu de făcut.

— Crede-mă, îi futem la cap întruna prin radio. Pe de altă parte nici nu putem emite prea mult, ca să nu atragem atenţia. Ei sunt singurii care pot ajunge acolo.

— Nu există şi alte posibilităţi? întrebă Wilson. Cu un aparat de zbor, poate? Pe Far Away trebuie să existe aşa ceva.

— Scaunul Afroditei se află deasupra atmosferei şi oricum nimeni nu zboară cu avionul în jurul Marii Triade din cauza vânturilor puternice dinspre ocean.

— Crezusem că turiştii zboară peste ea, comentă Oscar.

— Cum să nu, încuviinţă Samantha. Cretinii bogaţi încearcă să prindă vânturile astfel încât să facă surf pe ele. Cei norocoşi ajung de partea cealaltă. Însă nu pe pisc.

— O parabolă corectă te-ar putea duce acolo, rosti Wilson gânditor.

— Tu ştii cum s-o faci? întrebă femeia dispreţuitor.

Wilson se aplecă în faţă cu un surâs ameninţător, care o făcu să bată în retragere. Adam vedea limpede cât de dezechilibrată era înfruntarea aceea; o tânără care conducea cu entuziasm şi mână forte o echipă de luptători pentru libertate şi amiralul, un fost pilot de vânătoare care fusese căpitanul navei *A doua şansă* şi apoi comandase Marina.

— Sunt singurul om care a zburat pe Marte, îi spuse Wilson pe un ton calm. Am frânat atmosferic un avion spaţial, coborând de pe o orbită de două sute de kilometri, şi am amartizat în locul stabilit care avea mărimea unui teren de tenis. Dar tu?

— Căcat! Mă iei la ’şto.

— Wilson, îl trase Oscar de mânecă, asta a fost cu mai bine de trei sute de ani în urmă. Iar avionul ăla avea motoare rachetă care să te ajute să virezi, pe când planoarele astea n-au aşa ceva.

— Genul acela de zbor nu poate fi uitat sau şters, replică Wilson. În plus companiile turistice de aici trebuie să aibă implanturi de memorie pentru pilotare.

— Da, asta aşa-i, încuviinţă Samantha uimită. Totuşi… haide, haide! S-asolizezi pe vârful Muntelui Hercule? Vorbeşti serios?

— Da, chiar aşa? întări Adam.

Imediat ce Wilson sugerase posibilitatea, Adam începuse să schiţeze consecinţe şi oportunităţi. Chiar dacă şansa de succes ar fi fost infimă, ei trebuiau s-o abordeze. Situaţia de pe Autostrada 1 nu mergea bine, iar superfurtuna nu putea fi declanşată decât dacă grupul de control era complet funcţional. După toate prin câte trecuseră, după sacrificiile pe care le înduraseră pentru a aduce aici datele marţiene, nu putea suporta ideea de a nu-şi juca şansa.

— Vei avea nevoie de multe echipamente electrice, zise Samantha. Ne trebuie vedere panoramică de înaltă rezoluţie şi canale releu clare. Eu n-am aşa ceva aici.

Wilson ciocăni cu degetul în matricea ei veche.

— Fără supărare, dar aparatura noastră electronică este mult mai bună decât tot ce am văzut până acum că aţi avea voi.

— S-o luăm pe rând, spuse Adam. Putem ajunge la planoarele pentru turişti la timp pentru a sui pe Scaunul Afroditei înainte ca Starflyer s-ajungă la Institut?

Samantha inspiră adânc.

— Va fi foarte la limită. Pentru a prinde furtuna de dimineaţă,

va trebui s-ancoraţi hiperplanorul în canionul Străjerul mâine noapte. Hangarele companiilor de turism sunt la Valul-de-piatră, iar asta-i pe deşertul umed din vestul Câmpiei Aldrin. Va trebui s-o călcaţi serios ca s-ajungeţi acolo la timp, mâine după-amiază cel târziu.

Adam extrase o hartă din grila vederii virtuale şi urmări marginea nordică a munţilor Dessault spre vest, până găsi oraşul. Femeia avea dreptate – era un drum lung, mult mai departe decât Coada-lupului.

— Este posibil? repetă el.

— Mda, poate… Între poalele dealurilor şi marginea savanei există un drum îngust. Dacă-l folosiţi, nu va trebui să vă mai luptaţi cu iarba Anguilla. Drumul ocoleşte Hercule şi iese de partea nordică a Muntelui Zeus. De-acolo Valul-de-piatră e-n linie dreaptă către nord.

Adam reveni cu atenţia la camioane.

— O să decuplăm trailerele de cabine. În felul ăsta o să scoatem un timp mai bun.

— Trebuie neapărat să-l scoateţi. Crede-mă pe cuvânt – n-aţi dori ca mâine dimineaţă, după ce furtuna vine dinspre ocean, să fiţi prinşi oriunde în preajma lui Hercule. Dacă vreţi să mai trăiţi, nu mai zic să mai şi zburaţi, va trebui s-ajungeţi la adăpostul lui Zeus înainte de răsăritul soarelui.

— Mulţumesc.

Samantha îl privi pe Wilson.

— O s-o faci cu-adevărat?

— *Noi toţi* o vom face cu-adevărat, spuse Oscar.

— Poftim? îl privi surprins Wilson.

— Ai auzit perfect, zise Anna. Toţi ştim să pilotăm. Ăsta-i un atu faţă de majoritatea turiştilor destul de nebuni ca să-ncerce cascadoria asta. Iar dacă vom fi toţi trei, cresc şansele ca măcar unul să supravieţuiască pentru o asolizare forţată pe vârful muntelui.

— Te referi la o rulare lină până la o oprire uşoară, preciză Oscar.

— Ştiu foarte bine la ce mă refer.

Wilson o cuprinse cu braţul.

— Eşti sigură?

— Da, răspunse ea şi-i mângâie obrazul cu tandreţe. Îmi eşti dator cu o lună de miere.

— Călătoria asta nu-i îndeajuns?

Ea îl sărută şi ochii îi străluciră.

— Nu încă.

— Cerurilor visătoare! făcu Samantha. Voi sunteţi altceva. Oricum… mulţumesc.

Wilson încuviinţă scurt din cap spre ea, păstrându-se la comandă.

— Vom avea nevoie de cerinţele voastre exacte de observare şi de specificaţiile pentru comunicaţii, pentru a ne modifica echipamentele. Rosamund şi ceilalţi cunosc drumul către Valul-de-piatră?

— Destul de bine. Companiile turistice utilizează ruta de la poalele dealurilor pentru a-şi urmări hiperplanoarele, aşa că-i destul de distinctă.

* * *

Adam îl ajunse din urmă pe Oscar, când trailerele erau decuplate de la cabinele Volvo-urilor. Aproape toate lăzile fuseseră descărcate. Camionul spre Creasta Zuggenhim plecase deja şi Samantha avea să-l urmeze într-un jeep, imediat ce ea şi alt Păzitor, pe nume Valentine, terminau să-i informeze pe Wilson şi Jamas despre detaliile tehnice ale observării. Ei urmau să-şi petreacă drumul până la Valul-de-piatră, modificându-şi matricele pentru a duplica performanţele echipamentelor echipei originale de observare.

— Mă bucur că te-ai oferit voluntar, spuse Adam.

— Nu era să-l las pe Wilson să plece şi… Ochii i se îngustară suspicioşi. De ce?

— Fiindcă nu-ţi voi permite decât ţie să zbori.

— Poftim?! Oscar se gârbovi instinctiv, verificând dacă îi privea cineva. Ce dracu' tot spui? întrebă el cu glas scăzut.

— Crezi că Wilson şi Anna sunt brusc absolviţi de orice suspiciuni pentru că s-au oferit voluntari?

— Păi… Oscar îşi frecă apăsat fruntea. Oh, Hristoase!

— Presupune că unul dintre ei este trădătorul şi că el ajunge pe vârf. Proiectul răzbunarea planetei depinde de observările astea. Adam pocni energic din palme. Ne-au belit! Pac, s-a terminat! Starflyer ajunge la *Marie Celeste* şi decolează.

— Când o să-i anunţi?

— După ce-ajungem la Valul-de-piatră şi pregătim hiperplanoarele. Ăsta-i alt aspect – călătoria ne va ţine pe toţi departe de staţiile manipulatoare pe care le construieşte Samantha; nu vreau ca şi ele să păţească cine ştie ce accidente bizare. Imediat ce găsim un hiperplanor funcţionabil şi-l pregătim de zbor, o să-i anunţ că ei rămân la sol. Echipa mea de Păzitori mă va susţine.

— Adam, te rog, eu nu-s un pilot aşa grozav... Ce dracu', singura dată când am mai zburat în ultimii zece ani a fost cu Carbon Goose.

— Inserţiile de memorie te vor ajuta. O să reuşeşti, Oscar, tu cazi în picioare de fiecare dată.

* * *

Patru Land Rover Cruisere staţionau de-a curmezişul Autostrăzii 1. Salve de ioni sfâşiau cerul deasupra lor, izbind în clădirile de unde trupele Institutului trăgeau în vehiculele Păzitorilor ce se apropiau. Tunul cinetic cu foc rapid montat pe capota Cruiserului care bloca banda cea mai apropiată începu să tragă în cabina camionului Loko cu optsprezece roţi care gonea spre el cu o sută de kilometri pe oră. Salva de răspuns a unei hipercarabine din cabina camionului lovi Cruiserul în plin şi-i străpunse câmpul de forţă. Explodă violent, ridicându-i de pe sol şasiul rupt şi trimiţându-l într-o tumbă prin văzduh.

— Decolarea! anunţă voios glasul Pisicii pe banda generală.

Silueta ei blindată sări din cabina Loko-ului, înconjurată de un câmp de forţă care scânteia chihlimbariu. Ateriză pe betonul sudat enzimatic uzat şi ricoşă, izbindu-se în peretele unui magazin cu hrană pentru animale în mijlocul unei aurore stacojii pâlpâitoare. Peretele se nărui şi acoperişul se înclină alarmant.

Epava în flăcări a Cruiserului ateriză pe acelaşi acoperiş, care colapsă sub impact. După o secundă, camionul Loko îl lovi frontal şi-l purtă către restul blocadei.

La două sute de metri în urmă, la volanul maşinii blindate, Stig făcu o grimasă la vederea impactului. Camionul Loko continua să avanseze distrugător. Alte două Cruisere zburară în aer, când le izbi, cu câmpurile de forţă strălucind stacojiu periculos. Sfărâmături se rostogoliră iute pe Autostrada 1, sub un fulger globular uriaş care inundă în safir cerul pustiu. Tiger Pansy

ţipă în urechea lui Stig. Fu ca un scrâşnet de unghii amplificat de stivele de boxe ale unei formaţii de muzică rock.

— Puii mei, şuieră ea euforic, doar n-o să...?

Bărbatul ţinu pedala acceleraţiei apăsată la podea, în vreme ce şasiul arzător al camionului se plie lent peste cele două benzi sudice. Clădirile de pe marginea autostrăzii se apropiau periculos de mult, blocând fanta îngustă a ferestrei laterale cu o volbură de mare viteză de culori bizare. În faţă, şasiul Lokoului se oprea încet, lăsând un interstiţiu foarte mic, care se micşora întruna. Braţele lui Stig strânseră volanul aidoma unor benzi de oţel. Refuză să frâneze. Flăcări ţâşniră în evantai pe betonul sudat enzimatic, când rezervorul celui de-al patrulea Cruiser se sparse şi revărsă un val de combustibil care deja ardea.

— Cerurilor visătoare, icni Bradley de pe bancheta din faţă pentru pasageri; mâinile i se încleştaseră de capitonajul ei.

O perdea vastă de foc mugi în sus, acoperind ambele benzi.

Ei fulgerară prin breşă şi suflul siajului absorbi o parte din văpăi în urma lor. În aerul de deasupra, focul şi fumul se roteau în configuraţii de micro-cicloane.

— De comă, încuviinţă Tiger Pansy cu glas tare.

În faţă şoseaua era curată. Stig reveni pe banda din exterior. Jeepurile Mazda şi celelalte maşini blindate care-l urmau trecură prin interstiţiu, păstrând distanţa relativă stabilită la cincizeci de metri. După aceea apărură şi ultimele trei camioane Loko.

— Pisico? strigă Stig. Pisico, ai păţit ceva?

Bradley se lipise de fereastra îngustă şi privea înapoi pe autostradă.

— Nu văd pe nimeni. Doar foarte mult foc.

— Pisico? întrebă şi Morton.

Pentru prima dată părea îngrijorat.

— Băieţi... Voi ţineţi la mine! Ce dulce!

Ovaţii răsunară din toate vehiculele.

În imaginea de la videocamera posterioară, Stig văzu silueta blindată a Pisicii ieşind din magazinul ruinat. Un jeep Mazda frână violent, lăsând dâre negre de cauciuc pe betonul sudat enzimatic. Portiera din faţă se deschise şi Pisica sui cu nepăsarea cu care ar fi intrat într-o cabină de lift.

— A supravieţuit vreun nasol? întrebă Alic.

— Monitorizez traficul reţelei locale, răspunse Keely. Deocamdată rezidenţii n-au văzut pe nimeni. Bineînţeles, stau

încă la adăpost.

— Spune-le să nu se apropie de supravieţuitori, îi ceru Bradley.

— Da, domnule.

— Asta chiar c-a fost distractiv, comentă Pisica. Cât mai avem până la următoarea?

— O jumătate de oră, murmură Olwen pe un ton înciudat.

Ca ei toţi, Olwen abia aşteptase să se alăture bătăliei când aveau să-l ajungă finalmente pe Starflyer. Era un eveniment despre care Stig şi Bradley înţeleseră repede că nu se va petrece niciodată dacă vor fi mereu întârziaţi de patrulele Institutului. Bradley decisese să adopte tactica unor coliziuni frontale. Numai costumele blindate ultramoderne purtate de echipa Paris şi de Ghearele Pisicii puteau executa misiunile respective, ceea ce trezea invidia Păzitorilor.

Alt camion Loko mare pe care-l scoseseră din depou vui pe lângă maşina blindată a lui Stig. La volan era Jim Nwan. Mănuşa lui flutură, când îşi manevră camionul în avangardă.

Amfeul înghiţit de Stig pentru a fi alert în a doua zi completă de şofat permanent îl împiedica să-şi relaxeze strânsoarea degetelor pe volan. Îi îngusta focalizarea creierului asupra unei singure sarcini şi vibra neuronii cu precizia unui procesor. Sub efectul stimulentelor, oamenii făceau întruna acelaşi lucru, chiar şi până la o săptămână. Nu aveai nevoie de somn, dar creierul avea dificultăţi să iasă din bucla de concentrare a gândirii.

— Mai este cineva între noi şi Anculan? întrebă el.

— Nu există raportări în privinţa asta, zise Keely. Eu tot nu receptez nimic din preajma podului. Reţeaua rutieră se sfârşeşte la o sută cincizeci de kilometri înainte de el. De acolo mai departe au căzut până şi sistemele redundante. Nimeni nu receptează transmisii radio nici din sud. Eu mai prind semnale de control pe unde scurte de la Rock De, însă asta-i tot.

— Bine.

La viteza lor actuală şi presupunând că nu aveau să mai dea alte lupte cu trupele Institutului, urmau să ajungă la podul Anculan peste două ore şi jumătate. Potrivit celor mai bune estimări, Starflyer ajunsese acolo cu o oră în urmă. Ei n-o ştiau exact, deoarece comunicaţiile se prăbuşiseră spectaculos când convoiul lui Starflyer trecuse de indicatorul acela de la o sută cincizeci de kilometri. Păzitorii încă discutau aprins între ei

despre ce putuse face Institutul pentru a anula reţeaua rutieră.

Stig era disperat să afle veşti. Anculan era locul unde clanurile organizaseră cea mai importantă ambuscadă. Dacă nici acolo Starflyer n-avea să fie încetinit, atunci întreaga urmărire fusese zadarnică şi ei urmau să depindă exclusiv de răzbunarea planetei şi de Raidul Final. Desigur el nu l-ar fi criticat niciodată pe Bradley Johansson, totuşi pentru nişte planuri care fuseseră cizelate vreme de o sută de ani graficul temporal începea să li se destrame la toate încheieturile. În plus bombardamentul Pieţei 3P transformase totul într-o chestiune personală. Stig dorea să-l doboare pe Starflyer cu propria sa mână. Doza de amfeu fusese destul de mică pentru a-i îngădui să pornească pe această a doua direcţie de gândire.

Bradley se aplecă şi-i examină scurt matricea de unde scurte.

— Asta pare a fi Samantha.

Ochii lui Stig nu se desprinseseră nicio clipă de la şosea. Îşi izolase inserţiile de orice comunicări externe, pentru a-i ajuta concentrarea. Mult în faţă, camionul lui Jim Nwan evacua un nor gros de gaze de eşapament. Albastrul perfect al cerului revărsa unde perfect distincte în lungul finisajelor sale de crom. Stig încerca să distingă în reflecţii vreun şablon care să se fi repetat.

— Ce zice?

— Sunt la ultima staţia manipulatoare. Cred că asta-nseamnă că Adam a ajuns cu bine cu echipamentele.

— Adam i-un bărbat adevărat. Nu-l opreşte niciun trădător.

— Stai aşa... Un surâs îi flutură peste buze. Se repetă întruna mesajul că-i gata să facă surf pe valul următor.

Comută matricea de unde scurte pe emisie:

— Mesaj recepţionat. Distracţie plăcută la plajă.

Răspunsul îi fu repetat în mod automat de zece ori.

Olwen îşi lăsă braţele pe spătarul scaunului lui Bradley, îşi sprijini capul pe ele şi zâmbi fericită.

— Mâine! Cerurilor visătoare, puteţi crede? Se va-ntâmpla mâine!

— Asta numai dacă nu-l prind eu mai întâi, mârâi Stig.

Olwen şi Bradley schimbară priviri.

— Deci, Bradley, ce simţi în clipa asta? întrebă Tiger Pansy, indiferentă la felul în care buzele lui Olwen se strâmbară dezaprobator. Ai aşteptat multă vreme momentu-ăsta.

— Nu sunt sigur dacă simt ceva, spuse Bradley. Mă focalizez

pur şi simplu asupra evenimentelor din jurul nostru. Ştiu că eu le-am pus pe toate în mişcare, dar nu cred că am încercat vreodată până acum să le vizualizez. Seamănă cumva cu a privi o avalanşă ce se prăvăleşte bubuind pe munte, ştiind că tu ai aruncat prima pietricică.

— Este o avalanşă care-l va îngropa pe nenorocitul de Starflyer, zise Olwen. Vom avea noi grijă.

— Mulţumesc, draga mea. Clanurile voastre mi-au oferit multă putere de-a lungul deceniilor. Habar n-aveţi cum este să fii înconjurat de dispreţ şi ură, însă în acelaşi timp să ai pe cineva care să creadă în tine.

— Commonwealth-ul ne va fi serios îndatorat, nu?

— Ne-a fost mereu, atât doar că n-a ştiut-o niciodată. Ia spune, dragă Olwen, te-ai gândit ce vei face după aceea?

— Nu. Nu m-am gândit niciodată. Încă-mi vine destul de greu să accept c-asta se-ntâmplă cu-adevărat. M-am aşteptat întruna ca următoarea generaţie să fie cea care va ajuta planeta să se răzbune sau poate chiar o generaţie mai târziu. În niciun caz generaţia mea.

— Ei bine, se pare că poimâine va trebui toţi să ne gândim serios la ce se va-ntâmpla cu noi. Clanurile vor trebui să se transforme. În ce anume… cine poate şti?

— Dacă voi mai fi în viaţă poimâine, voi lua parte la cea mai mare petrecere pe care-a cunoscut-o vreodată Far Away.

— Corect, draga mea; vom aştepta să ne treacă mahmureala şi abia apoi vom lua deciziile importante.

* * *

Văzură fumul de la trei kilometri depărtare. Fuioare subţiri, cenuşii, ce unduiau ridicându-se în cerul ecuatorial pâclos, genul de fum care provine doar de la tăciuni.

Haville nu era o aşezare mare, ci se întindea cale de doi kilometri în lungul autostrăzii, înainte de a se sfârşi în livezi de portocali. Convoiul Starflyer începuse o furtună de foc la un capăt al ei şi o incendiase pe toată lungimea. Barăcile asamblate din panouri de carbon fuseseră reduse la movile de zgură lăbărţate peste fundaţii din beton. Linii orizontale negre produse de lasere şi masere erau vizibile pe toţi pereţii din beton ce supravieţuiseră, brăzdând clădirile ruinate. Printre sfărâmături se

vedeau oameni disperaţi şi rătăcind fără ţintă, urmărind cu ochi şocaţi convoiul Păzitorilor care gonea cu viteză maximă. Într-o curte mare, deschisă, era un şir de cadavre, învelite cu cearşafuri.

— Au lovit fiecare nod de ramificaţie, raportă Keely. Reţeaua nici nu era blindată sau altceva…

— Nu cred că au fost chiar atât de precişi, spuse Bradley când ajunseră la capătul lui Haville. (Portocalii de pe lizieră încă ardeau.) Aceasta este o operaţiune deliberată de pârjolire a terenurilor pentru a distruge orice comunicaţii pe rază mare în lungul autostrăzii.

— Credeţi c-au procedat la fel cu toate aşezările? întrebă Olwen.

— În mod sigur.

* * *

Nimic nu se mai clintea pe Autostrada 1. În sudul uriaşului culoar de sequoia al lui Rob Lacey, terenul se ridica întruna, încununat de dealuri joase ale căror văi se întreţeseau în curbe line. Bradley îşi putea aminti o călătorie pe nou-construita (pe atunci) Autostradă 1, într-o vreme când teritoriul acesta era sterp. În prezent, după numai două secole, pantele unduite purtau un covor de vegetaţie verde luxuriantă formată din iarbă lăţoasă şi copăcei înfrunziţi. Soarele amiezii preschimbase creştetul cerului de safir într-o zonă alb-orbitor prea intens pentru a putea fi privit direct. Vizibilitatea era perfectă. Uitându-se peste umărul lui Stig prin sticla groasă a parbrizului maşinii blindate, bărbatul putea zări banda de beton sudat enzimatic cenuşiu-noroios care şerpuia mai departe prin văile sinuoase mulţi kilometri înaintea lor. O patrulă Cruiser n-ar fi avut unde să se ascundă. Stig şi ceilalţi şoferi sporiră viteza.

După Haville, trecuseră prin alte patru aşezări mici pe care Starflyer le făcuse una cu pământul, sfârşind cu Zeefield, orăşelul cel mai sudic de pe Autostrada 1. În mod evident vestea se răspândise la timp spre sud. Ultimele trei aşezări fuseseră pustii; nu zăriră nici victime şocate, nici şiruri de cadavre printre ruinele ce fumegau. Indiferent unde anume fugiseră locuitorii, ei păstrau tăcerea. Keely nu izbutise să stabilească nicio legătură pe benzile locale.

Traversând podişul ondulat, cablul de fibră optică ce lega Institutul de Armstrong City susţinea o serie de noduri pentru comunicarea cu orice utilizatori ai autostrăzii. Acestea erau dispuse din cinci în cinci kilometri, protejate de forţele naturii în interiorul unor domuri înalte de un metru ce se ridicau din terenul imediat adiacent aidoma unor ciuperci din materiale compozite. Toate fuseseră lovite cu maserul, iar carbonul de înaltă densitate se transformase în şlam sur ca ardezia înconjurat de iarbă pârjolită.

— Am suit aici pentru prima mea acţiune împotriva lui Starflyer, rosti Stig când Autostrada 1 începu să coboare în una dintre văile mai adânci către capătul podişului. Întotdeauna aici tăiam cablul. Era uşor.

— Acum ei folosesc izolarea împotriva noastră, comentă Bradley, cu toate că faptul că atacă absolut toate nodurile trădează o insecuritate profundă. Ar fi fost suficiente două tăieturi simple.

— De ce să se obosească? făcu Olwen. Ştie că noi folosim unde scurte; nu poate să ne blocheze comunicaţiile esenţiale.

— Din unele puncte de vedere este remarcabil de lipsit de imaginaţie, comentă Bradley. Pentru că distrugerea reţelei rutiere ne-a cauzat probleme anterior, Starflyer continuă pur şi simplu în direcţia respectivă.

— Sună mai degrabă a program de matrice decât a creatură conştientă.

— Funcţiile lui neurologice sunt izbitor de similare cu ale unui procesor. Îşi determină tactica fie prin încercări succesive, fie prin absorbirea de la alte surse mai intuitive. Situaţiile cu evoluţie rapidă, aşa cum este urmărirea aceasta, vor fi dificile pentru el. Nu are timp să parcurgă toate opţiunile pentru a o găsi pe cea mai eficientă.

— Vreţi să spuneţi că-şi ia ideile de la oameni?

— Da, de foarte multe ori; deşi capacitatea lor de a gândi original sau inventiv se reduce direct proporţional cu durata pe care o petrec sub controlul său.

— Nu-i de mirare că vrea să scape de noi. Nu ne poate concura.

— Nu o poate face în condiţiile fixate de noi. Ne-a adus totuşi în pragul distrugerii; nu-l subestimaţi.

— Da, domnule.

Bradley se simţi mişcat de gradul de determinare din vocea femeii. Revenit pe Far Away după atâta vreme, el fusese chiar niţel tulburat de respectul incontestabil pe care-l trezise în rândul clanurilor. Era aproape ca şi cum autorităţile Commonwealth-ului avuseseră dreptate când îl etichetaseră liderul unei secte.

Autostrada 1 îşi începu lunga coborâre de pe podiş, ocolind râpele mai abrupte, apoi descriind serpentine uriaşe în jos până la ultimul povârniş, pentru a-i aduce pe savana înăbuşitoare. Aici era locul unde se dezvolta prima pădure ecuatorială reală de pe Far Away, coborând de pe muntele Stomer aflat în colţul nord-vestic al lanţului Dessault spre ţărmul sudic al Mării Stejarului. Iarba răsărise prima, însămânţată de dirijaboţi, reîmprospătând solul înainte ca arborii şi lianele să fie introduse pe o perioadă de cincizeci de ani. Sâmburele pădurii ecuatoriale prospera acum fără alte imboldiri din partea oamenilor.

Bradley putea să vadă Valea Anculan de la mare depărtare, sub forma unei despicături care traversa savana de la vest la est, vărsându-se în Marea Stejarului. Vegetaţia ei era considerabil mai închisă la culoare decât jadul luxuriant al pădurii tropicale, întunecând verdele-măsliniu de parcă ar fi fost permanent în umbră. Fluviul era alimentat de zeci de afluenţi ce coborau din munţii Dessault, conferindu-i un flux bogat şi plin de forţă care tăiase adânc prin peisaj, creând un defileu lat de peste două sute de metri şi pe alocuri adânc de treizeci de metri, cu pereţi aproape complet verticali. Tufişuri dese umpleau baza defileului de ambele părţi ale apei, cu ghemurile de rădăcini pe jumătate dezgolite străduindu-se cu disperare să se ancoreze în mâlul cleios. Dovlecei de apă colonizaseră zonele puţin adânci ale albiei şi fructele de culoarea pucioasei se legănau vesel, variind de la mărimea unor portocale, până la globuri cât o minge de fotbal cu coajă moale şi zbârcită. Coroana lor de lujeri negri subţiri şfichiuia în jur, în curent, ca şi cum în tulpină şi-ar fi făcut sălaşul ţipari. În apropierea munţilor, apa lui Anculan era încărcată cu atâtea sedimente, încât avea culoarea cafelei cu lapte.

Ţinând seama de dificultăţile şi cheltuielile ocazionate de transportul grinzilor cu zăbrele din oţel pe Far Away, metoda cea mai eficientă din punctul de vedere al costurilor pentru a traversa o albie atât de lată era un unic arc din beton ce susţinea şoseaua de deasupra, care se îngusta de la obişnuitele patru

benzi la numai două.

Echipa de demolări a Păzitorilor făcuse o treabă bună: din arc nu mai rămăseseră decât colţii ca de elefant groşi din beton, ce se arcuiau de pe un mal şi celălalt al fluviului. Secţiunea centrală de o sută de metri a autostrăzii dispăruse; resturile i se vedeau ca maldăre de bolovani scufundaţi care creau învolburări înspumate şi furioase de apă.

Alic şi Morton stăteau pe marginea şoselei care se întrerupea aici şi-şi utilizau senzorii activi pentru a scana zidul gros de pădure tropicală de pe malul opus. Nu se întrevedea niciun semn de ostili pitiţi în vegetaţia deasă.

— Pare curat, comentă Alic.

Stig şi ceilalţi se opriseră pe malul defileului şi priveau curentul agitat aflat cu douăzeci de metri mai jos. Trupuri se împotmoliseră pe bolovani; trei dintre ele purtau armurile de impact negre ale trupelor Institutului, iar două erau în salopete de camuflaj. Toate prezentau răni teribile. Un Charlemagne se încâlcise în tufişurile de pe mal şi corpul începuse deja să i se umfle. Când Stig scană fluviul în amonte, zări şi mai multe cadavre ce presărau noroiul şi vegetaţia.

— Este destul de clar în ce direcţie au mers, spuse Bradley.

O fâşie de teren deschis se întindea în lungul vârfului defileului, acolo unde iarba şi tufele agăţătoare formau o zonă de tampon între pădurea tropicală şi râpă. Solul ei umed fusese săpat adânc de roţile convoiului lui Starflyer.

— Comandor Hogan şi Morton, este posibil ca oamenii voştri să investigheze aici, vă rog? rosti Bradley. Trebuie să aflăm pe unde au traversat râul.

— Sigur că da, încuviinţă Alic şi părăsi podul împreună cu Morton.

Ghearele Pisicii şi echipa Paris începură să alerge după urme; în spatele lor veneau maşinile blindate şi jeepurile. Merseră pe vârful defileului cale de doi kilometri. În unele locuri pereţii se ridicau până la înălţimea de patruzeci de metri. Dedesubtul lor, risipite în lungul apei, leşuri zăceau în mâl. După primele treizeci, nu le mai numără nimeni.

Convoiul Starflyer traversase fluviul la ceva mai mult de doi kilometri în amonte de pod. Scobituri făcute în pereţii defileului de ambele părţi le reduseseră înălţimea la puţin peste zece metri. După aceea fuseseră utilizaţi explozibili pentru a adânci

fundul scobiturilor şi a pulveriza restul pereţilor, creând o pantă pe care puteau să meargă vehiculele. Era o rampă rudimentară care se oglindea de cealaltă parte a lui Anculan.

Trei Cruisere distruse erau abia vizibile în mijlocul fluviului, cu apa clocotind peste ele; alte două se zăreau carbonizate pe rampa nordică. Unul fusese lovit de salve cinetice şi ionice pe malul opus, apoi împins în lături de un vehicul mai greu. Pete întinse de vegetaţie erau înnegrite şi fumegau. Douăzeci de Charlemagni morţi zăceau printre tufişuri; călăreţii unora rămăseseră încă în şei. La liziera pădurii tropicale se vedeau şi mai multe cadavre.

Bradley cercetă câmpul de luptă şi coborî capul îndurerat.

— Cerurilor visătoare, vă rog, sfârşiţi cât mai repede.

— Unul dintre ei se mişcă! anunţă Morton. Acoperiţi-mă!

Începu să coboare panta neregulată, lunecând şi derapând cu bocancii pe lutul noroios. Rob şi Pisica îl urmară mai încet.

— Comandorule, poţi, te rog, să treci pe malul opus? spuse Bradley. Să ne asigurăm că acolo nu ne aşteaptă nicio surpriză.

— S-a făcut, încuviinţă Alic.

Echipa Paris porni şi ea să coboare rampa.

— Stig, traversăm imediat ce primim verde.

— Da, domnule. Stig privi apele turbulente. Ăăă… jeepurile noastre vor trece fără probleme prin curentul ăsta, dar nu sunt sigur în privinţa camioanelor. Poate c-am putea întinde nişte vinciuri.

— Nu. N-avem timp să ne oprim. Orice vehicul care nu poate înainta de unul singur rămâne aici.

— Bradley! strigă Morton. Este unul de-al vostru. Întreabă-ntruna de tine.

Bradley coborî rampa, urmând făgaşul săpat de roţi; apreciase că lutul şi prundişul ar fi fost mai ferme acolo, totuşi lunecă de câteva ori pe porţiuni mişcătoare. Stig îl urma la doi paşi, având pe umăr cea mai mare trusă medicală a lor.

Ghearele Pisicii stăteau mai sus de piciorul rampei, printre tufe. Un Charlemagne căzuse în apropiere şi trupul mătăhălos derapase destui metri prin vegetaţie înainte de a se opri finalmente. Imediat dincolo de siajul noroios al ierbii strivite, călăreţul i se prăbuşise într-o adâncitură care se umplea lent cu apă. Eşarfa lui purta carourile de smarald şi aramă ale clanului Mefoster, deşi culorile mândre se distingeau greu sub sângele

care îmbibase ţesătura. Un schelet de câmp de forţă de model foarte vechi, purtat peste salopeta lui neagră, arsese în câteva locuri. Cea mai urâtă dintre rănile sale era de departe o despicătură pe un flanc, care era acoperită de noroi.

Bradley îngustă ochii la vederea pielii roşcovane şi bătucite a bărbatului, cu reţeaua de vinişoare sparte imediat dedesubtul suprafeţei.

— Harvey?! Harvey, tu eşti?

— Cerurilor visătoare, tu eşti… croncăni fără putere glasul răguşit al lui Harvey. Ziceau ei c-ai venit… Eu n-am crezut, să fiu sincer. Iartă-mă… În inima mea ştiam că n-o să ne laşi singuri cu monstru-ăla.

Bradley se lăsă în genunchi în bălţile de sânge de lângă bătrânul războinic.

— Ce cauţi aici? Tu nu mai trebuia să participi la lupte.

— O ultimă bătălie, Bradley. Doar atât. Am obosit să-i tot antrenez pe tineri şi să-i trimit la luptă, iar eu s-aştept în spatele liniilor. Aveam nevoie de o ultimă bătălie pentru mine. Şi le mulţumesc cerurilor visătoare, a fost o bătălie glorioasă! Strămoşii noştri sunt mândri astăzi de noi.

— Eu sunt mândru de tine, Harvey. Totdeauna am fost mândru. Acum stai liniştit. Stig are o trusă medicală şi te va stabiliza.

— Bradley…

Mâna lui Harvey se ridică şi-i înşfăcă pieptul cămăşii.

— Da?

— Bradley… ar fi trebuit să-l fi văzut pe celălalt.

Răsuflarea îi şuieră dintre buze în cea mai bună imitaţie de râs pe care o putea produce.

Bradley îşi strânse palma peste a bătrânului.

— Nu mai vorbi.

Stig aproape că se nărui din picioare, privindu-şi îngrozit vechiul instructor de luptă.

— O să scapi cu bine, Harvey. Am o trusă medicală direct din Commonwealth. Are-n ea plastoderme… şi biogene… tot tacâmu'…

— Păstreaz-o, flăcăule, şopti Harvey. După răzbunarea planetei, vei avea nevoie realmente de ea.

Stig plecă fruntea şi lacrimile i se revărsară nestăvilite pe obraji.

— Harvey, întrebă Bradley, cât timp a trecut? Îţi mai aminteşti?

— Ţi-am scris totul. M-am uitat când camionul monstrului a suit malul şi-am notat ora. Ştiam c-o s-ai nevoie de ea. Ceilalţi, puştii, nu m-ascultă niciodată când le spun ce-i important. Îşi privi ceasul digital vechi din crom negru de pe mână: Acum optzeci şi şapte şi de minute. Ăsta-i tot avansul pe care-l mai are faţă de tine. Ţi-am spus c-o să ne luptăm pe cinste.

— Aşa aţi şi făcut. Iar noi vom termina treaba, ţi-o promit!

Ochii lui Harvey se închiseră. Respiraţia îi şuiera puternic şi răguşit.

— Dă-i ceva împotriva durerilor, îi spuse Bradley lui Stig, şi după aceea suie-l într-un jeep.

Desfăcu cu blândeţe mâna bătrânului de pe cămaşa sa şi privi pata de noroi stacojiu pe care i-o lăsase, parcă străduindu-se să-şi amintească în ce fel ajunsese acolo.

— Domnule, rosti Stig cu glas tăios, nu-l putem deplasa. Rănile astea…

— Harvey se-ndreaptă către cerurile visătoare, zise Bradley, şi nimic din ce ai în trusa ta nu-l va putea opri. Nu putem aştepta aici până se va întâmpla asta şi nici nu voi îngădui să fie lăsat să moară singur. Chiar dacă va mai supravieţui numai câteva minute, va fi cu noi, camarazii lui, în timp ce ne urmărim duşmanul de moarte. Vrei să-i refuzi asta?

Harvey râse din nou, un sunet slab şi bolborosit. Ochii nu i se redeschiseră.

— Spune-i, Bradley, spune-i… Puştii din ziua de azi… Să ne ferească de ei cerurile visătoare!

Stig aprobă supus şi deschise trusa medicală.

Bradley se ridică în picioare.

— Optzeci şi şapte de minute, anunţă el Ghearele Pisicii. Îl putem prinde.

* * *

Adam considerase denumirea „deşert umed“ ca fiind oximoronul aproape perfect, până în clipa când începură să meargă prin el. În fiecare zi furtuna care venea în zori dinspre Oceanul Hondu aducea nori ce revărsau asupra regiunii între patru şi cinci centimetri de ploaie, înainte de a se risipi

finalmente spre sfârşitul dimineţii. Deşertul umed era un platou continental lat ce cobora lin pe sute de kilometri de la Câmpia Aldrin până la ţărmul oceanului, o întindere netedă alcătuită din nisip şi pietricele. Practic era cea mai mare plajă din galaxia cunoscută, deşi ultimul reflux o părăsise cu un sfert de milion de ani în urmă. Geologii din primele expediţii de explorare determinaseră că fusese acoperit de Oceanul Hondu, ceea ce însemna că Marea Triadă se afla pe atunci chiar pe coastă. Trebuie să fi fost un spectacol cu totul remarcabil să vezi lava din vulcanii aceia enormi scurgându-se în ocean.

Ploile care cădeau peste deşertul umed curgeau pe suprafaţa saturată în sute de canale puţin adânci, dar late de kilometri, care se vărsau direct în ocean. Curgerea era într-atât de rapidă, încât canalele se goleau la o oră după ce norii dispăruseră în est. Razele soarelui ecuatorial de amiază sclipeau din cerul senin, prăjind suprafaţa îmbibată cu apă şi producând un strat de ceaţă caldă şi vâscoasă care rămânea în imediata vecinătate a solului pentru majoritatea zilei.

În primele zile ale colonizării planetei, echipa de revitalizare împrăştiase spori de licheni peste deşertul umed, după care membrii ei plecaseră, scărpinându-se în cap, nesiguri despre ce ar fi trebuit să facă în continuare. Asta se petrecuse cu o sută cincizeci de ani în urmă. De atunci nu mai reveniseră aici.

Din Volvo-ul aflat în faţă nu se zărea nici urmă de licheni. De fapt nu se zărea nici urmă de niciun fel de viaţă. Niciun organism de ordin superior nu putea supravieţui ciclului straniu de apă, căldură, vapori şi vânt devastator.

Adam trecuse el însuşi la volan. Fusese o călătorie epuizantă, mai ales pentru Păzitorii care şofaseră, astfel încât cei trei din Marină să se poată odihni înaintea zborului. Trecuseră de Muntele Hercule când era încă noapte. După aceea ocoliseră jumătate din baza stâncoasă a Muntelui Zeus când se crăpase de zori şi vânturile crescuseră, silindu-i să oprească îndărătul unui afloriment şi să ancoreze Volvo-urile cu cabluri din carbicon. Şi aşa Adam fusese îngrozit că vehiculele grele vor fi târâte de vijelie. Samantha avusese dreptate; n-ar fi supravieţuit, dacă furtuna i-ar fi prins la poalele lui Hercule când clocotea în jurul flancurilor muntelui gigantic.

După ce vânturile se diminuară suficient ca să poată umbla pe sol fără a fi purtaţi de vânt, desfăcuseră cablurile şi plecaseră

mai departe. În două ore ajunseseră la limita nordică a bazei lui Zeus şi accelerară în jos pe deşertul umed. Aproape imediat fură învăluiţi de ceaţă.

Radarul era activat şi baleia înainte, căutând obstacole sau ravene. Deocamdată nu avuseseră parte de aşa ceva. Adam nu aprinsese farurile, deoarece ar fi fost complet inutil. Prin fluorescenţă, soarele transforma ceaţa într-o strălucire albă şi uniformă care înconjura Volvo-urile; rareori vizibilitatea depăşea cincisprezece metri. Cu toate acestea şoferii puteau împinge viteza până la o sută treizeci de kilometri pe oră.

Pe deşertul umed nu exista problema eroziunii, întrucât saturarea totală îi conferea nisipului un grad fantastic de coeziune, închegându-i laolaltă firele şi particulele ca o răşină epoxidică. Se asigura astfel o bază remarcabil de stabilă, deşi tracţiunea era foarte slabă dacă trebuiau să frâneze brusc. Canalele late de drenaj nu depăşeau adâncimea de cincisprezece centimetri, ceea ce le îngăduia să gonească nestânjeniţi. Jerbe imense de apă se ridicau aidoma unor evantaie de sub roţile Volvo-urilor, de parcă maşinilor le crescuseră aripi.

— Cred că ne apropiem de oraş, anunţă Adam.

Radarul arăta o protuberanţă care se înălţa pe terenul plat la opt kilometri în faţa lor, prima întrerupere adevărată a monotoniei deşertului umed.

Rosamund se aplecă peste umărul lui şi privi ecranul.

— Da, asta trebuie să fie. Coordonatele corespund.

Adam miji ochii, trecându-şi inserţiile retinale pe rezoluţie maximă. Dincolo de plictisitoarea mişcare a ştergătoarelor de parbriz, ceaţa radiantă rămânea încăpăţânat de impenetrabilă. Mai verifică o dată radarul.

— Mărimea este corectă?

Talpa i se ridică instinctiv de pe acceleraţie.

— Aşa cred.

Rosamund părea acum tulburată.

Denumirea de „deşert umed“ ar fi trebuit să-l fi avertizat pe Adam; locuitorii planetei erau foarte literali. Valul-de-piatră era un prag de rocă sedimentară roşie lung de doi kilometri, care se ridica trei sute de metri până la creasta netedă. Eroziunea îi eviscerase un flanc, sculptând o cavitate imensă care pătrundea în rocă pe o adâncime de trei sute de metri şi deasupra căreia atârna o streaşină pe două treimi din lungime. Privind-o pe când

se apropiau dinspre extremitatea sudică, Adam văzu că avea realmente forma unui val gigantic, care îngheţase când începuse să se curbeze. Potrivit fişierelor sale, geologii nu căzuseră deocamdată de acord dacă eroziunea avusese loc înainte sau după retragerea oceanului.

Clădirile Valului-de-piatră erau grupate în centrul scobiturii gigantice, acolo unde plafonul arcuit atingea înălţimea cea mai mare: o sută cincizeci de metri până la creastă. În ciuda faptului că variau ca mărime, toate urmau acelaşi design paralelipipedic banal; erau cocoţate pe piloni scurţi, astfel încât să fie exact la acelaşi nivel. Pereţii, podelele şi acoperişurile le erau construite din pătrate identice de carbon simplu, fixate pe un cadru solid. Adăpostite în cavitatea valului, erau protejate de dezlănţuirea forţelor naturii; ploaia nu le atingea niciodată, chiar dacă vântul dimineţii continua să fie formidabil când se învârtejea peste roca protectoare.

Orăşelul exista doar pentru a asigura asistenţă hiperplanoarelor. Două clădiri fuseseră amenajate ca hoteluri de lux, cu câte cincisprezece paturi fiecare pentru turiştii ultrabogaţi care veneau aici ca să-şi testeze norocul şi stăpânirea nervoasă în furtunile matinale. Personalul companiei turistice locuia în trei clădiri cu dormitoare; exista un generator diesel, o uzină de reciclare a deşeurilor, ateliere şi hangare.

Adam pătrunse cu camionul pe podeaua de stâncă şi frână în faţa unuia dintre hangarele ce afişau deasupra uşilor glisante indicatorul „Aventuri pe Marea Triadă“. E-majordomul lui încercase fără rezultat să stabilească o legătură cu matricele de management ale clădirii. Când scană de jur împrejur cu inserţiile retinale trecute pe infraroşu, clădirile aveau temperatură uniformă.

— Pare părăsit, rosti el.

— Companiile au închis afacerea după ce turiştii au încetat să mai vină, încuviinţă Rosamund.

— Hristoase, sper să fi lăsat hiperplanoarele!

— N-ar fi avut niciun motiv să n-o fi făcut.

Adam merse în spate pentru a controla starea Paulei. Investigatoarea dormea pe cuşeta mică, cu genunchii strânşi la piept. Fruntea îi strălucea de sudoare şi respiraţia îi era extrem de superficială. La răstimpuri, horcăia prelung, ca şi cum s-ar fi înecat. Adam o privi îngrozit. Pur şi simplu nu ştia ce să-i facă.

Sedativele aveau limitele lor şi niciun medicament sau biogen nu avusese nici cel mai mic efect asupra stării ei generale. Nu voia să aplice matricea de diagnoză, temându-se de ce i-ar fi arătat.

— Stai aici şi fii cu ochii pe ea, îi ceru lui Rosamund.

Femeia dădu să protesteze, dar el o opri cu un gest scurt.

— Nu ştim dacă boala asta-i reală, zise Adam simţindu-se un ipocrit absolut. Iar dacă se trezeşte, trebuie s-o faci să bea cât mai mult. Cu forţa, dacă-i necesar.

La toate celelalte griji ale sale se adăuga timpul lung de când Investigatoarea nu mai mâncase nimic. Trusa medicală conţinea echipamente pentru perfuzii, însă n-ar fi dorit să apeleze la ele decât ca ultimă soluţie.

Părăsi cabina repede, ruşinat de propria uşurare fiindcă abandonase problema. Celălalt Volvo oprise imediat în spatele lui. Wilson deja cobora, când Kieran opri motorul. Senzaţia fu de absorbire a sunetelor. Combinaţia de piatră şi ceaţă avea efecte stranii asupra acusticii. Adam ridică ochii spre streaşina curbată de deasupra şi se simţi demoralizat, dar fără a putea preciza motivul.

— Cum e Paula? întrebă Wilson.

— Nicio schimbare, replică Adam scurt. V-aţi modificat matricele pentru funcţiile releu de comunicaţii de care are nevoie Samantha?

— Da, aşa credem, deşi distanţele constituie o problemă. Am demontat câteva module ale Volvo-ului şi le-am realiniat. Noua unitate ar trebui să facă şmecheria, însă n-avem decât una. Vreau să iau modulele din camionul tău şi sper că vehiculele de aici au electronică similară.

— Aşa ar trebui, interveni Jamas care coborâse din cabină împreună cu Anna şi Oscar. Vehiculele companiilor turistice trebuie să menţină contactul pe distanţe mari. Probabil că au transmiţătoare mai bune decât Volvo-urile.

— Perfect – tu şi Kieran căutaţi-le. Oricum vom avea nevoie de ele ca să remorcăm hiperplanoarele. Şi fiţi atenţi – nu ştim sigur dacă locul ăsta-i pustiu. Noi patru ne vom ocupa de hangare.

Pe latura hangarului „Aventuri pe Marea Triadă“ exista o uşiţă. Adam fu nevoit să-i distrugă încuietoarea cu un impuls ionic de putere redusă. La interior era atât de întuneric, încât până şi inserţiile lui retinale se chinuiră să producă o imagine. Bâjbâi şi găsi comutatorul de lumină. Probabil că exista vreun

sistem energetic pentru situaţii de avarie, deoarece benzi polifoto lungi se aprinseră, straniu de galbene după nesfârşita sclipire monocrom a ceţii. Pe suporturile lor de transport, opt hiperplanoare se găseau în configuraţie primară: o formă de trabuc gros, cu mugurii aripilor şi cozii retrase în triunghiuri pliate de fuzelaj.

Oscar fluieră admirativ.

— Frumoase maşinuţe!

— Ar fi bine să le verificaţi, zise Adam. Ăsta-i domeniul vostru.

— Sigur că da, încuviinţă Wilson. Vezi, te rog, dacă poţi să găseşti matricele hangarului; vom avea nevoie de arhiva cu jurnalele de întreţinere.

— Şi specificaţiile de performanţe, adăugă Anna; şablonul ei extins de COtatuaje începea să strălucească auriu sub luminile hangarului. Traiectoria pe care va trebui să zburăm este dificilă. Parabola va trebui să se termine corect.

— În primul rând, spuse Wilson, va trebui executată o traiectorie de zbor standard. După ce se iese din furtună, se va putea adapta profilul de zbor, reduce viteza şi modifica unghiul pentru ca asolizarea să fie în spatele Scaunului Afroditei. Viteza poate fi redusă oricând, dar nu mai poate fi crescută niciodată. Nu va fi simplu, însă unul dintre noi ar trebui să se poată apropia suficient de mult.

Oscar îi azvârli lui Adam o privire iute, acuzatoare.

— Trebuie să fie încorporată şi vreo capacitate de asolizare pe piscuri, rosti Anna. Nu toate hiperplanoarele pot să treacă cu succes peste vârfuri.

— Dacă n-ai ajuns la o viteză suficient de mare, ar trebui să virezi şi să ocoleşti vârful, preciză Wilson.

Găsi acţionarea manuală pentru cupola cockpitului de la primul hiperplanor şi o răsuci. Bula transparentă se ridică lin şi Wilson se aplecă peste margine.

— Să-i dăm drumul!

E-majordomul lui Adam anunţă că matricea de pilotare a hiperplanorului se activase. Pentru un moment menţinu privirea lui Oscar fără să clipească, apoi intră în biroul lipit de peretele opus al hangarului. Aerul dinăuntru era stătut după ce fusese închis atâta vreme şi toate suprafeţele erau reci şi umede. Pe unele obiecte din metal existau chiar pelicule subţiri de condens.

Matricea desktop se activă imediat ce apăsă butonul de

alimentare. Din fericire, programele şi fişierele sale nu aveau accesul parolat. Începu să extragă informaţiile generale.

— Adam, îl apelă Kieran pe o linie încriptată, am găsit jeepurile pe care le foloseau pentru remorcarea hiperplanoarelor până la canionul Străjerul. Apropo de rezistenţa la vânt, sunt ca nişte bile. Cred c-au şi ancore.

— Perfect. Vezi dacă au jurnale de întreţinere. Le vom lua pe cele două cu comportamentul cel mai bun până acum.

— Am înţeles. Ăăă… nu luăm trei hiperplanoare?

— O să discutăm despre chestia asta în câteva minute.

— Bine. Oricum toate trebuie alimentate cu combustibil. Jamas o să caute rezervorul principal.

Adam găsi un fişier care conţinea prezentarea hiperplanoarelor realizată de „Aventuri pe Marea Triadă“ şi-i transmise e-majordomului o listă cu informaţiile specifice pe care le dorea extrase.

— Ce-i cu echipamentele de găurire pe care le foloseau la ancorarea hiperplanoarelor? îl întrebă pe Kieran.

— Nu-s aici. O să le caut după ce alegem jeepurile.

— Bine.

În vederea virtuală a lui Adam apăru un itinerar standard.

— La dracu’, trebuie să ne mişcăm rapid! În mod normal ei pleacă spre canion la amiază. Asta le oferă echipelor timp suficient să poziţioneze hiperplanoarele seara şi s-o şteargă cât mai este încă lumină.

— Ne descurcăm noi.

E-majordomul lui Adam extrăsese deja câteva secţiuni din prezentare şi bărbatul le examină rapid, până găsi fişierele despre memoria de pilotare. Implantul se făcea într-o cameră adiacentă biroului. Deschise uşa şi găsi genul de anticameră ce poate fi întâlnită într-o firmă de avocatură cu succes modest. Excepţia o reprezentau cele cinci culcuşuri confortabile, capitonate cu piele, înşiruite în lungul peretelui opus, fiecare cu propria sa matrice sofisticată. Un mucegai întunecat începuse să se lăţească pe marginea pielii uşor umede; era primul organism viu pe care-l vedea de când ajunseseră pe deşertul umed. Controlă rezervele de energie ale matricelor.

— Am găsit implantatoarele de memorie pentru pilotare, îi anunţă pe ceilalţi când reveni în hangar.

Cinci hiperplanoare fuseseră deschise şi Wilson stătea în

cockpitul unuia, cu palmele pe i-punctele consolei. Dedesubtul şi în spatele lui, mugurii aripilor flexionau de parcă ceva din interiorul lor ar fi vrut să iasă la lumină.

— Bravo, spuse Wilson.

— Nu tocmai… Există o mică problemă. Umiditatea de acolo este chiar mai păcătoasă decât cea de aici şi a afectat conexiunile unor matrice. Va trebui să mergeţi unul câte unul. O să-ncep cu Oscar.

— În regulă, încuviinţă Wilson.

Expresia împietrită a lui Oscar era indescifrabilă.

— Cum merge? se interesă Adam.

— Rulăm listele de verificare dinaintea zborului, răspunse încet Oscar. Deocamdată toate cinci par operaţionale.

Anna trecu pe lângă ei, târând un cablu supraconductor gros, pe care-l înfipse într-o mufă din al doilea hiperplanor.

— Trebuie alimentate înainte de a le scoate de aici. Sursa secundară de putere este la nivel maxim, dar nu pot să zboare pe baza ei. Trebuie încărcate celulele principale; electromuscularele şi plasticele pliabile au multe de făcut.

— Cred că generatorul oraşului era în prima clădire pe lângă care am trecut, zise Adam. Trebuie să plecăm însă cât mai repede. Drumul de aici până la canionul Străjerul durează în mod normal peste şase ore. După aceea va trebui să montăm ţăruşii de ancorare.

Wilson se sculă în picioare în cockpit.

— Haide-atunci că trecem la treabă.

— Avem nevoie şi de cabluri de ancorare pentru hiperplanoare, anunţă Anna. Trebuie să fie pe-aici pe undeva.

— Voi doi ocupaţi-vă de asta, încuviinţă Adam. Eu o să-l aduc pe Oscar la zi cu satisfacţiile planatului.

— Sunt multe hiperplanoare care pot zbura, rosti Anna şi surâse larg, gesticulând în jurul hangarului. Nu vrei să ni te-alături?

— La vârsta şi la greutatea mea, nu – mulţumesc.

Wilson coborî din cockpit, ridicându-şi fermoarul jachetei îmblănite.

— Vrei, te rog, s-arunci un ochi peste listele de verificări dinaintea decolării?

— În regulă, promise Adam.

Oscar privi în lungul şirului de culcuşuri aflate în camera din

spate. Unul dintre ele avea matricea activată; pe latura frontală a unităţii străluceau leduri verzi. Pufni dezgustat.

— Umiditate, pe pizda mă-sii!

— Avem nevoie de ei să-ţi pregătească hiperplanorul.

— Ideea ta este complet greşită din capul locului. Şansele mele ca s-ajung intact acolo sus sunt aproape zero.

— Atunci spune-mi care dintre ei este agentul Starflyer.

— Căcat!

— Exact. Întinde-te pe pat.

Oscar se conformă. Îşi aşeză încheieturile mâinilor pe punctele-i.

— Am interfaţat, anunţă el.

Vederea virtuală a lui Adam confirmă conexiunea. Îi ceru e-majordomului să iniţieze programul. Benzi de plastic pliabil lunecară peste încheieturile lui Oscar.

— Faza pregătitoare de inducţie va dura un minut, rosti el citind din meniu. Implantarea durează opt minute.

— Şi verificarea integrităţii încă un minut, încheie Oscar. Da, mulţumesc. Am trecut prin procesul ăsta de destule ori în divizia de explorare TSC. Câte prostii inutile trebuia să ştim pentru asta…

— Relaxează-te, te rog, replică Adam sec.

Îşi deplasă mâinile virtuale peste iconuri, iniţiind faza pregătitoare de inducţie.

Oscar închisese deja ochii. Muşchii de pe chipul lui începură să tresară infim, însoţind REM-ul.

Adam reveni în hangar. Două hiperplanoare continuau să-şi ruleze verificările dinaintea decolării. Nu existau avertismente de probleme.

Privea cu atenţie în cockpitul unuia, când auzi un zgomot înapoia sa. Întoarse capul pentru a vedea cine era.

— Ah, tu eşti. N-ai putea…

Lama armonică subţire îi pătrunse în baza craniului sub unghiul perfect pentru a i se înfige în creier.

18

Distrugătorul cuantic nu se încărca în tubul de lansare. Nici Ozzie şi nici subrutina IC nu puteau face nimic pentru ca proiectilul gros să lunece afară din rackul-magazie şi să intre în tub. Absolut nimic! Bărbatul încercase toate trucurile care-i trecuseră prin minte: amplificarea puterii din braţele electromusculare de manipulare nu dusese decât la vibraţiile acestora şi la apariţia de avertismente pâlpâitoare de supraîncărcare în vederea lui virtuală; când îi ceruse subrutinei IC să examineze codul pentru programul de management al magaziei, nu aflase decât că software-ul era eficient, iar rularea mai multor diagnosticări asupra mecanismului fizic arătase doar că toate componentele erau complet funcţionale.

Proiectilul tot nu voia să se încarce.

Ozzie mârâi furios. În interiorul minţii, o apăsare întunecată sporea cu fiecare oră. Până atunci nu mai cunoscuse vreodată o frustrare similară. Să ajungă până aici numai ca să fie blocat de o perturbare necunoscută era genul de ironie a sorţii pe care ar fi practicat-o doar o divinitate cu adevărat răutăcioasă.

Există un motiv raţional pentru care maşinăria asta nu funcţionează; de aceea, *voi găsi cauza.*

Când examină în vederea virtuală arhitectura înspăimântător de complexă a mecanismului de lansare, unica lui reacţie fu de a o lovi cu pumnii virtuali. Lipsa hranei nu-i ajuta defel concentrarea. Trecuseră deja două zile. Iar în timpul respectiv nici nu dormise prea mult.

În cabină se auzi un foşnet neaşteptat, totuşi familiar, care-i atrase atenţia lui Ozzie prin structura virtuală. Pe cuşeta din dreapta, Mark plutea la doi centimetri deasupra saltelei, cu spatele la el. Foşnetul se repetă.

— Alo, Mark, ce-i… Hei! Ia stai aşa! Aia-i CIOCOLATĂ?

Mark se roti leneş, cu obrajii umflaţi în timp ce mesteca mulţumit. Într-o mână ţinea ambalajul rupt şi mototolit al unui baton de ciocolată Cadbury cu lapte. Îndepărtă staniolul purpuriu de pe ultimele patru tablete şi le vârî sfidător în gură.

— Ticălosule! urlă Ozzie scandalizat. Eu mor de foame-n pizda mă-sii şi tu-ai avut tot timpu’ o rezervă secretă de mâncare!

— Pacheţelul de-acasă, mormăi Mark cu gura plină. E

mâncarea mea.

— Suntem băgaţi amândoi în chestia asta! Nemernicule, unde ţi-e omenia? În ultimele două zile n-am pus în gură decât apă. Şi-amândoi ştim de unde vine aia…

Mark termină ciocolata, înghiţind-o cu efort.

— Vai, ce rău îmi pare… Ai uitat să furi sandvişuri de la creşa copiilor, înainte de a mă răpi pe mine într-o navă deturnată?

— Asta-i nava mea! Am plătit pentru jumătate din ea.

— Perfect, atunci deschide canalul TD şi explică-i asta lui Nigel Sheldon.

Lui Ozzie îi veni să tragă un pumn în matricele din faţa lui.

— Ce mama dracului, ai fost în viaţa anterioară avocat?

— Practic m-ai omorât! urlă Mark la el. Ce-anume din ruina aia dementă căreia îi zici creier te face să crezi că ţi-aş fi recunoscător pentru asta?! Te rog, zi-mi! Sunt foarte interesat.

— Dacă ţi-ai închide naibii gura şi m-ai *asculta*, atunci poate că IQ-ul tău de amărăştean ar putea pricepe ce-ţi spun.

— Cel puţin eu am un IQ mai mare decât mărimea de la pantofi.

— Cap-de-miel!

— Labagiule! Mark azvârli ambalajul gol spre Ozzie. Ah… şi trădător!

— Nu sunt agent Starflyer, în pizda mă-sii! De ce oare nu-i nimeni atent niciodată la ce vorbesc?

— Ce-a fost asta, altă întrebare retorică de la înălţimile ameţitoare ale intelectului tău?

— Nu sunt un individ violent, da' dacă nu-ncetezi *imediat* cu chestia asta, îţi jur că te scot cu şuturi în cur prin peretele cabinei!

— Cu ce-ar trebui să-ncetez, cu insultele sau cu răcnetele?

Ozzie încleştă pumnii. Era gata să… Pe punctul de-a…

— Iisuse! Cum *dracu*-ai trecut prin programul de filtrare al personalului nostru? Nimeni din galaxia asta n-ar putea lucra cu tine. Eşti cea mai iritantă persoană pe care-am cunoscut-o vreodată.

— Şarmul tău a impresionat-o pe Giselle? Sau i-a fost pur şi simplu milă de tine din cauza coafurii?

Mâna lui Ozzie se ridică reflex şi-şi pipăi părul care plutea ca o meduză agitată în imponderabilitatea din cabină.

— Asta-i ultima modă, nenică, răspunse el cu glas îngheţat.

— Unde?

Mark păruse atât de autentic curios, încât deraie procesele de gândire ale lui Ozzie, împiedicându-l să-i dea o replică pe măsură. În plus…

— Uite care-i treaba, cred că ne-abatem de la făgaş. Cred că mi-am cerut scuze de treizeci de miliarde de ori pentru cele petrecute în doc. N-am avut nicio clipă intenţia să te iau cu forţa.

— Ce crezi că se va-ntâmpla cu copiii mei fără mine? Niciunul n-a-mplinit încă zece ani, pentru Dumnezeu! M-ai luat de lângă ei ca să mor singur în spaţiul interstelar şi Commonwealth-ul va pierde-acum războiul din cauza trădării tale. Vor trebui să fugă în navele de salvare. Vor fi urmăriţi de un duşman extraterestru, neştiind niciodată dac-au scăpat cu-adevărat, în vreme ce restul speciei ne este vânată şi extirpată sistematic. Tu n-ai copii? Încearcă să-ţi reaminteşti ce-ai simţit pentru ei înainte să-ţi preia controlul minţii.

— Nu sunt agent Starflyer, în pizda mă-sii! urlă Ozzie.

Avu nevoie de o secundă pentru a se calma. Când îl privi pe Mark, zări pe chipul lui un rânjet de superioritate.

— Bun, pune-ţi atunci la treabă IQ-ul logic superior şi răspunde la următoarea întrebare: Ce rost ar avea să fur *Caribda?*

— Ce-i asta, o glumă Starflyer?

— Vorbesc cât se poate de serios. Vom sosi la Dyson Alfa… când? Cu şase ore înainte s-ajungă Nigel şi să le transforme steaua în novă. Şi-atunci ce-ar putea reuşi agentul Starflyer în răstimpul ăla? Şase ore îi este îndeajuns pentru LuminăDimineaţăMunte ca să construiască o flotă de fregate ca asta? Haide, spune-mi – tu eşti expertul în asamblarea lor. Se poate face-n şase ore?

— Nu intru-n jocul ăsta.

— Ţi-e frică, este?

— Ce copil eşti…

Genul de autocontrol care putea proveni doar din trei sute şaizeci de ani de existenţă izbuti să păstreze calm şi limpede glasul lui Ozzie.

— Eu sunt Ozzie Fernandez Isaacs; am construit primul generator al găurilor-de-vierme şi am fost moaşa societăţii Commonwealth de care te bucuri tu şi copiii tăi. Chiar dac-ai crede cu-adevărat că o parte din mine este îngropată sub

condiţionarea Starflyer, merit totuşi un pic de respect. Iar Ozzie Fernandez Isaacs e-al dracu' de sigur că nu poţi duplica fregata asta-n şase ore.

Mark oftă fără tragere de inimă.

— Nu, nu poţi.

— Mulţumesc. Şi dacă nu poţi face asta, nu poţi înţelege nici bomba-nova.

— Poţi să-nţelegi însă principiile.

— Da, i-adevărat. O observaţie corectă. Fizica aplicativă derivă din teoriile existente, aşa că ai dreptate. Ştii cum funcţionează teoria, de pildă ştii că $e=mc^2$ stă la baza bombei atomice, dar teoria nu-ţi spune cum să construieşti o bombă atomică. Ai însă fundamentul teoretic, iar peste o jumătate de oră îl vezi transpus în realitate, când amicu' Nigel îţi transformă steaua într-o sferă de plasmă şi radiaţii ultradure care se dilată. Şi-atunci repet: Care-ar fi fost rostul?

— LuminăDimineaţăMunte are şi alte avanposturi.

— Care-n momentul de faţă sunt ţinta celorlalte fregate din operaţiunea Firewall.

Ozzie inspiră adânc; aproape că-l durea felul în care Mark se înmuia treptat.

— Nigel va comite genocid în numele speciei noastre, urmă el, iar lucrul cu adevărat teribil este faptul că cei mai mulţi dintre noi îl vom ovaţiona. Vom continua să trăim; de acord, în privinţa asta avem de ce să ne bucurăm, dar rasa umană nu va mai avea suflet. Sufletul îi va muri o dată cu LuminăDimineaţăMunte; zborul ăsta-i *unica* şansă pe care-o avem pentru a ne păstra umanitatea. Este enorm de riscant. Ba chiar nebunesc, recunosc. Eu îmi risc viaţa pentru el, fiindcă am dreptul şi, din nou, îmi cer iertare pentru că te-am implicat în riscul ăsta. Ideea este că Nigel se opune cu îndâijire acestei acţiuni, iar eu chiar îl respect pentru asta. Sunt vremuri înspăimântătoare, Mark. Eu însă nu pot îngădui ca această şansă măruntă să ne scape. Trebuie să-ncerc să restabilesc funcţionarea generatorului barierei.

— Înţeleg asta, sigur că da, totuşi…

— Dac-aş fi un trădător, n-ar conta deoarece rasa umană va supravieţui mulţumită lui Nigel şi navelor care ne urmează. Pe de altă parte, gândeşte-te: dacă nu sunt un trădător şi restabilim bariera, atunci vom câştiga şi noi şi o vom face în modul corect. Asta nu merită pentru tine? Nu merită chiar deloc?

Răspunsul întârzie multă vreme, iar când Mark vorbi în cele din urmă, cuvintele îi păreau smulse cu cleştele.

— Nu ştiu… Ideea asta cu repornirea generatorului mi se pare o chestie cu bătaie foarte lungă.

— Cea mai lungă din istoria omenirii. Tocmai de-aia eu sunt cel care o va realiza. Haide, nenică, doar nu crezi că cineva care ar avea o fărâmă de minte şi-ar risca curu-n felul ăsta, nu?

— Probabil că nu…

Pe chipul lui Mark apăruse urma vagă a unui surâs.

— Aşa te vreau, făcu Ozzie şi ridică palma să bată cuba, dar Mark îl privi derutat. Bun, urmă el iute, de aceea, spune-mi, te rog, cum dracu' funcţionează mecanismul de lansare al distrugătorului cuantic. Mă scoate de-a dreptul din minţi!

— Vrei să zici că nu poţi lansa proiectilul?

— Nu, recunoscu Ozzie.

Urmă altă pauză prelungă, după care Mark chicoti sigur pe el.

— Auzi, auzi… Asta-nseamnă că eu sunt căpitanul, nu-i aşa?

— Poftim?!

— Bine, poate nu chiar căpitanul. Ne-mpărţim sarcinile. Tu păstrezi controlul propulsiei şi mie-mi dai controlul proiectilelor.

— *Poftim?!*

— Pot să repar mecanismul de lansare. Însă dacă vrei s-o fac, mai întâi trebuie să-mi dai autoritatea privind deschiderea focului.

— De ce-aş face-o?

— Dacă ne duci la Cetatea Neagră şi găseşti o ţintă în interiorul ei, eu voi lansa un distrugător cuantic într-acolo şi chiar voi aplauda acţiunea. Dar dacă vei încerca să predai nava asta şi tehnologia din ea lui LuminăDimineaţăMunte, o arunc în aer cu noi înăuntru. Ăsta-i târgul. Cred că ai încredere în *mine*, nu?

— Cât de nemernic poţi să fii! Cât de apropiat eşti de Nigel, eşti copia lui genetică perfectă?

— Vrei sau nu să-ţi încerci şansa cu generatorul barierei?

Ozzie nu zărea nicio cale de ieşire.

— Ai găsit o soluţie la problema sistemului de lansare? o întrebă pe subrutina IC.

— Nu. Conform rutinelor mele de analiză, sistemul ar trebui să funcţioneze, totuşi n-o face. Este un paradox a cărui rezolvare depăşeşte puterea de procesare disponibilă.

— Bine. Mark, poţi avea acces la sistemele de armament.

— Vrei să spui *controlul* sistemelor de armament.

— Bine, bine…

Mâinile virtuale ale lui Ozzie se deplasară peste simboluri, acordându-i lui Mark acces la arme. Îl privi pe inginer stabilind conexiuni în reţea, apoi încriptând întreaga secţiune de armament.

— Poţi sparge încriptările? întrebă subrutina IC.

— Nu. Ar necesita o putere de procesare mai mare decât deţine nava aceasta.

— Firesc… murmură Ozzie.

Datele curgeau din matricele de control al mecanismului magaziei spre inserţia lui Mark.

— Ce-ai zis? întrebă Mark.

— Mă-ntrebam cum o să repari lansatorul.

— Era uşor înclinat.

— Poftim?!

Vederea virtuală a lui Ozzie urmări câteva fişiere mici pe care Mark le descărca în matricea ce dirija braţele electromusculare.

— Toţi cred că segmentele electromusculare sunt identice, spuse Mark, dar nu-i aşa. Două segmente de aceeaşi lungime au aproape întotdeauna randamente diferite de tracţiune din cauza unor instabilităţi infime din procesul de manufacturare. Unele loturi sunt mai slabe, altele mai puternice şi de aceea producătorii încorporează o supracapacitate de tracţiune de cinci la sută. Asta înseamnă că braţele trebuie să fie echilibrate, mai ales într-un astfel de caz, în care sunt implicate şapte braţe diferite. Uite, vezi? Când prind cu forţe diferite proiectilul din magazie, ele de fapt îl înclină.

— Ah-ha… încuviinţă Ozzie slab.

— Nu-i de mirare că nu luneca în tubul de lansare, fiindcă era al dracu' de-nclinat. Stabilizatorul ăsta ar trebui acum să recalibreze şi egalizeze tracţiunile. L-am scris cu nişte ani în urmă, ca să echilibrez braţele elevator de pe camioneta de remorcare a unui prieten.

Vederea virtuală a lui Ozzie arătă cum distrugătorul cuantic lunecă în tubul de lansare în mijlocul unei revărsări de simboluri verzi.

— Fir-ar al dracu'!

Un patch pentru o camionetă de remorcare!

— Merge…

Mark îi oferi un surâs discret, parcă de scuză.

— Cu-asta m-ocup eu.

Cronometrul din vederea virtuală a lui Ozzie numărase patruzeci şi două de secunde din clipa în care Mark preluase comanda armamentului. *Două zile m-am dat cu capul de pereţi fără s-ajung nicăieri*... *şi eu ar trebui să fiu marele geniu.*

— Mark, mulţumesc, nenică. Îţi dai seama c-acum trebuie să zburăm totuşi în Cetatea Neagră?

— Da, ştiu. De-o vreme însă şansele mele de supravieţuire nu sunt teribil de mari, aşa-i?

— Cred că nu. Ăăă... a mai rămas ceva din pacheţelul de-acasă?

— Nu. Există însă provizii în trusele de supravieţuire pentru cazuri excepţionale. Să ştii că au gust destul de bun.

Ozzie zâmbi. Era un mod prin care să oprească scâncetul de a-i ţâşni din gâtlej.

* * *

Oscar ieşi din implantul de memorie la fel cum se scutura de coşmarurile sale regulate. Cu capul legănându-se într-o parte şi alta, străduindu-se să se ridice de pe culcuş, nu tocmai sigur despre locul unde se afla şi despre realitatea înconjurătoare. Era convins că degetele continuau să-i fie strânse în jurul unui joystick, în vreme ce aripi lungi, albe şi flexibile se curbau de ambele părţi, iar vântul urla afară. Clipi înaintea luminii puternice şi desluşi siluete neclare în jur. Focaliză feţele.

Ceva nu-i în regulă...

Jamas şi Kieran păreau amândoi speriaţi şi furioşi, o combinaţie niciodată bună, mai ales fiindcă ţevile carabinelor lor ionice îi apăsau pe Wilson şi Anna. Emoţiile lui Wilson se găseau sub control absolut, îngăduindu-i să afişeze nivelul potrivit de consternare tolerantă. Anna era destul de mânioasă, cu COtatuajele apărând şi dispărând aidoma colţilor unui carnivor înainte de a ucide. Dacă ţeava carabinei lui Kieran s-ar fi dezlipit măcar o secundă de coastele ei, probabil că bărbatul ar fi murit foarte repede. După expresia chipului său, o ştia şi el foarte bine.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Oscar.

Senzaţia zborului dispărea, lăsându-i o migrenă urâtă.

— Adam este mort, răspunse Wilson sec.

— Şi unu' dintre voi, căcaţii de Starflyer, l-a ucis! răcni Kieran, împungând-o şi mai tare cu carabina pe Anna.

Sentimentul de prăbuşire reveni năvalnic în membrele lui Oscar. Se holbă buimăcit la Wilson.

— Nu se poate…

— Aţi fost aici în hangar cu el, rosti apăsat Jamas.

Trage joystickul încet către tine, *dând aripilor timp să răspundă*, *în timp ce pici neajutorat într-o microrafală. Curentul de aer din jurul fuzelajului se schimbă pe măsură ce plasticul pliabil se ajustează în răsuciri prelungi.*

— Unde-i? întrebă Oscar răguşit.

Jamas făcu semn din cap spre uşa care ducea în biroul hangarului.

— Vrei să zici că n-ai auzit?

— A fost un cuţit, spuse Wilson cu dispreţ necamuflat. N-aveai ce s-auzi.

— N-am putut auzi nimic, zise Oscar. Mi se implanta memoria de pilotare.

— Da, cum să nu! pufni Kieran.

Oscar îl ignoră şi-şi coborî picioarele din pat. Se simţea teribil de ameţit.

— Unde crezi că te duci? se răsti Jamas.

— Să-l văd.

— Nu mergi nicăieri.

Oscar îşi îndreptă spinarea, ţinându-se cu o mână de marginea culcuşului. Luminile pâlpâiau sincron cu durerea lui de cap.

— Uşurel, zise Anna. Implanturile de memorie afectează funcţiile neuronilor timp de câteva minute după proces.

— Trebuie să-l văd.

Pentru că nu vă cred. Nu Adam… *Nu se poate!*

Jamas şi Kieran schimbară o privire, după care Kieran aprobă din cap.

— Bine, Rosamund va fi aici într-un minut.

Urmat de ceilalţi, Oscar trecu în birou, apoi în hangar. Mişcările îi erau nesigure nu numai din cauza efectelor implantului. Văzu o pereche de picioare ieşind dinapoia unui planor şi încetini, nedorind să mai vadă.

Adam zăcea pe podeaua de compozit întunecat, cu membrele răşchirate, cu mânerul unei lame armonice ieşindu-i din curbura

cefei. În jurul capului era o băltoacă mică de sânge.

Picioarele lui Oscar fură cât pe-aici să cedeze. Se prinse de fuzelaj ca să nu cadă. Nu se putea gândi decât la expresia de pe faţa lui Adam când văzuseră accidentul din Abadan. *Fantomele vor fi fericite-n noaptea asta.*

— Eşti bine? întrebă Anna, care venise lângă el.

— Nu-i corect, croncăni el încetişor. Nu aici… Nu aşa… Nu-i corect. Nu se poate-ntâmpla aşa.

— Uite că s-a-ntâmplat, scuipă Jamas. Şi-a făcut-o unul din voi, trădătorilor!

— Să-i omorâm pe toţi, spuse Kieran. Se îndepărtase de Anna şi stătea lângă Jamas, acoperindu-i cu carabina pe Oscar şi Anna. În felu-ăsta e sigur că-l ucidem pe nenorocit.

— Voi unde eraţi când s-a-ntâmplat? întrebă Anna.

— Taci-n pizda mă-tii!

— Vorbesc serios, spuse femeia cu ochii arzând de ură rece. Întoarse privirea către Jamas: Era cu tine?

Jamas se foi stingher.

— Nu.

— Jamas! protestă Kieran.

— Asta-nseamnă că niciunul dintre voi nu-i poate oferi un alibi celuilalt, rosti Wilson.

Înaintă şi se alătură lui Oscar şi Annei.

— Doar două minute n-am fost împreună, zise Jamas.

Wilson privi cadavrul lui Adam.

— Şi cât crezi c-a durat asta?

— Vrei să zici c-am făcut-o noi? întrebă Kieran.

— Puteţi dovedi contrariul?

Kieran mârâi spre el, aţintindu-l cu ţeava carabinei ionice. Mâna lui Jamas i-o apăsă încet în jos.

— Are dreptate.

— *Poftim?!* Nu cred că vorbeşti serios!

Jamas păru chiar şi mai nefericit.

Rosamund năvăli prin uşa hangarului, târând-o după ea pe Paula Myo. Investigatoarea continua să poarte puloverul vişiniu din lână al lui Adam; faţa îi era acoperită de broboane de transpiraţie şi buzele îi erau atât de vinete, încât păreau negre. În mod reflex, Oscar şi Wilson se apropiară ca s-o ajute. Paula gemu când o prinseră în braţe; abia mai era conştientă. O aşezară pe podea, rezemând-o cu spatele de suportul

hiperplanorului. Ea se cutremură violent şi capul i se bălăngăni într-o parte şi alta. Apoi zări corpul lui Adam şi icni. Mâinile i se ridicară şi-i frecară ochii; clipea aproape constant.

— E mort? întrebă ea.

— Mie-aşa mi se pare-n pula mea! zbieră Kieran.

— Gura! se răsti Wilson. Îngenunchease lângă Paula şi-i pipăi fruntea: Paula, mă poţi înţelege? Ştii unde suntem?

Ochii ei se închiseră în timp ce-şi comută atenţia de la Adam la Wilson.

— Far Away. Suntem pe Far Away.

— Îţi aminteşti de lăzile sabotate?

— Da.

— Avem nevoie de ajutorul tău. Sabotorul l-a ucis acum pe Adam.

— Şi dacă-i tocmai ea? întrebă Kieran.

— Ia zi, se adresă Wilson lui Rosamund care rămăsese holbată la cadavrul lui Adam.

Femeia se scutură şi reveni cu atenţia la ei.

— Noi am fost tot timpul în Volvo.

— Aşa zici tu! lătră Oscar.

Ştia că n-ar fi trebuit să spună asta, deja se înecau în ostilitate făţişă, însă agentul Starflyer trebuia să fie unul dintre Păzitori, iar asta aducea prea mult cu un alibi convenabil.

Rosamund duse imediat mâna la tocul armei. Îl fulgeră din ochi pe Oscar.

Paula tuşi slab şi ridică palma la gât.

— Nu pot garanta că Rosamund a fost acolo cu mine.

— Scârba dracu'!

Paula îi făcu semn să tacă.

— Dar ea o poate face pentru mine.

Rosamund o privi suspicios.

— Ce vrei să spui?

— Cabina de odihnă din Volvo are o singură portieră. Dacă aş fi fost agentul Starflyer, n-aş fi putut ieşi pentru a comite crima fără ca Rosamund s-o ştie. Ea afirmă că n-am ieşit. Nu eu sunt ucigaşa. De asemenea, este improbabil să fi fost ea, deşi nu este imposibil.

— Bine, spuse Jamas, atunci cine l-a ucis?

— Nu ştiu. Încă. Paula dădu capul pe spate. Wilson, tu unde erai?

— M-am dus la clădirea generatorului. Am izbutit să-l pornesc, după cum se poate vedea. Oraşul este alimentat cu energie, iar hiperplanoarele se încarcă.

— Nicio clădire nu este departe. Generatorul este dificil de pornit?

— Nu, nu este. Era în stand-by. N-a trebuit decât să apăs trei butoane. A pornit imediat.

— Te-a însoţit cineva?

— Nu.

— Am ieşit împreună din hangar, zise Anna. M-am dus să caut cablurile de ancorare pentru hiperplanoare.

— Le-ai găsit?

— Da. La capătul hangarelor este o clădire-depozit. Acolo sunt ţinute.

— Oscar?

— Implant de memorie. Sistemele de inducţie sunt în partea din spate a hangarului ăstuia. N-am ştiut că se-ntâmplă ceva în exterior. Ucigaşul ar fi putut să fie chiar acolo, alături de mine. Nu mi-aş fi dat seama.

Posibilitatea îi îngheţă sângele în vene.

— Am înţeles. Jamas?

— Eu şi Kieran am mers să căutăm jeepurile cu care să remorcăm hiperplanoarele.

— L-am apelat pe Adam şi l-am anunţat că le-am găsit, zise Kieran. Rezervoarele le erau aproape goale, aşa că Jamas s-a dus şi a căutat rezervorul-cisternă central. Eu am rămas la jeepuri, ca să le examinez modulele radio. Avem nevoie de ele pentru observări. Voiam să caut perforatorul pentru ţăruşii ancorelor, dar de ceva vreme nu mai auzisem nimic de la Adam. Jamas s-a întors, am venit direct aici şi l-am găsit.

— Apoi au sosit ceilalţi, spuse Investigatoarea.

— Da, ei doi au venit împreună.

Ţeava carabinei sale arătă spre Wilson şi Anna.

— Există vreun semn că pe-aici ar mai fi şi altcineva? întrebă Paula.

— Nu, răspunse Kieran. N-am văzut pe nimeni.

— Nici eu, întări Wilson.

— Tu ai stat de vorbă cu Adam în Volvo după ce am descoperit sabotajul, rosti Rosamund către Paula. *Ai* vreo idee cine-i trădătorul?

— Nu.

Investigatoarea părea să-şi piardă interesul.

— Adam intenţiona să ia numai două planoare, spuse Kieran şi-i aruncă o privire ciudată lui Oscar. Aşa mi-a zis.

— Când? întrebă Paula.

— A fost cam ultimul lucru pe care mi l-a spus. L-am anunţat că am găsit jeepurile, iar el a zis că n-aveam nevoie decât de două.

Jamas rânji brutal.

— Ştia că era unul dintre voi.

Oscar se abţinu să rostească ceva. Cei trei Păzitori erau atât de surescitaţi şi gata să apese pe trăgaci, încât probabil că ar fi împuşcat pe cineva dacă ar fi avut cel mai vag pretext. Adam nu ştiuse decât că Oscar nu era agentul Starflyer; de aceea era pur şi simplu prudent în privinţa zborului. Un jeep ca să remorcheze hiperplanorul şi al doilea pentru a transporta restul grupului lor, astfel ca să-i poată avea pe toţi sub ochi. Nu însemna că Wilson şi Anna erau suspecţii probabili, totuşi în momentul acela n-ar fi contat prea mult.

— Mie nu mi-a spus nimic, observă Paula. Încă ne căzneam să deducem cine a fost.

— Atunci nu putem face nimic altceva în clipa de faţă, zise Wilson. Trebuie să pornim cu hiperplanoarele spre canionul Străjerul. N-a mai rămas mult timp.

— Eşti nebun la cap?! urlă Jamas.

Carabina i se roti şi se aţinti asupra lui Wilson, cu degetul încordat pe trăgaci.

— Crima asta nu ne schimbă cu nimic obiectivul, replică Wilson. Am continuat după sabotajul lăzilor, continuăm şi acum. Atât doar că de data asta nu ne mai despărţim. De-acum încolo facem totul în grupuri de minimum trei. *Totul!*

— N-o să zburaţi pe muntele ăla, mârâi Kieran. O să distrugeţi răzbunarea planetei.

— Fără observările din Scaunul Afroditei n-o să mai existe nicio răzbunare a planetei. Vom zbura toţi trei şi astfel vom fi protejaţi de probabilităţi.

— Cerurilor visătoare! Kieran se răsuci disperat către Jamas şi Rosamund: Ce facem?

— Are dreptate, încuviinţă Rosamund amar. Trebuie să zboare toţi trei.

* * *

Centrul de comandă pentru răzbunarea planetei era pitit în fundul unei peşteri din Muntele Leneş, denumit aşa fiindcă era mult mai scund decât piscurile din jur. Fusese erodat în mileniile scurse de la formarea lanţului Dessault, cu vârful stâncos măcinându-se într-o movilă banală, în vreme ce versanţii îi erau mânjiţi din belşug cu fâşii lungi de grohotiş instabil. Nici grota însăşi nu merita să fie utilizată ca fort de către Păzitori: era prea mică şi prea vizibilă cu gura ei larg căscată.

Jeepul Vauxhall al Samanthei ajunse la intrare mult după lăsarea întunericului şi farurile sale dezvăluiră o uşoară pâlpâire a aerului cauzată de câmpul de forţă pe care Păzitorii îl stabiliseră la doi metri înăuntru. Trei santinele o salutară şi câmpul de forţă se reduse, îngăduindu-i să pătrundă cu maşina înăuntru.

Mai mulţi Charlemagni erau adăpostiţi la interior, alături de o mulţime de vehicule 4x4 ponosite pe care femeia le cunoştea prea bine. Lângă Charlemagni stăteau doi cai suri uriaşi; şeile de pe stâlpii de lângă ei erau croite minunat din piele neagră cu modele de ADN incrustate din aur.

— Barsoomieni, rosti Valentine pe un ton de respect.

Centrul de comandă în sine se afla chiar în fundul peşterii, care era scăldată într-o lumină verzuie discretă. Zece mese din lemn fuseseră dispuse în cerc în jurul matricei mari şi erau acoperite cu console, ecrane şi module electronice suplimentare. La fiecare masă stăteau trei-patru Păzitori, preocupaţi de schemele şi datele ce se derulau pe displayuri. Matricea în sine era un cilindru negru înalt de doi metri cu două leduri mici, roşii, ce străluceau în vârf. Samantha îi aruncă o privire rugătoare. Făcuse parte din echipa de asamblare, astfel încât o putea considera pruncul ei. Şi fusese un prunc cu foarte multe probleme. Avuseseră nevoie de mai bine de un an pentru a integra bioprocesoarele şi a rula perfect software-ul, simulând nenumărate scenarii.

Se apropie de Andria Menowak, care răspundea de centrul de comandă. Gravidă în ultimele luni, femeia stătea la masa principală şi-i direcţiona pe toţi ceilalţi operatori pentru a aduce treptat reţeaua staţiilor manipulatoare la statutul pre-furtună. Un zumzet constant de fundal se auzea de la comunicaţiile cu

matricea. Nu pentru prima dată, Samantha regretă un fapt: COtatuajele şi inserţiile nu erau pe Far Away la fel de generalizate ca în Commonwealth.

Barsoomienii stăteau înapoia lor, monitorizând performanţa bioprocesoarelor matricei mari. În lumina slabă din grotă, mantiile lor cenuşii din ţesături semiorganice le confereau o prezenţă spectrală, amplificată de umbrele impenetrabile ce le umpleau glugile.

Samantha se plecă uşor către ei.

— Te salutăm, Samantha Mefoster, spuse un Barsoomian.

Femeia recunoscu şoapta de bas după permanenta ei reverberaţie uşoară.

— Îţi mulţumesc că ai venit, Dr. Friland.

— Acestea sunt momente fascinante. Suntem încântaţi să ajutăm la înlăturarea acestei năpaste de pe planeta noastră.

— Se zvoneşte că oamenii tăi îl vor ajuta pe Bradley Johansson pe Autostrada 1. Este adevărat?

Pentru o clipă Samantha se întrebă dacă nu fusese prea directă. Oamenii vorbeau întotdeauna pe ocolite cu Barsoomienii, temându-se să nu-i jignească, totuşi ziua de azi era prea importantă pentru asemenea drăgălăşenii politice imbecile. Îl simţi pe Valentine ţinându-şi respiraţia lângă ea.

— Noi urmărim evenimentele de pe Autostrada 1, răspunse Dr. Friland. Vom oferi asistenţă atunci când va fi utilă.

— Sunt convinsă că Johansson va fi recunoscător pentru orice sprijin. Surâse stingher spre umbrele fluide din interiorul glugii Barsoomianului şi se întoarse către Andria care o privi cu reproş: Aţi încărcat datele marţiene?

— Da.

Femeia se răsuci şi arătă portalul care proiecta o hartă topografică a lanţului Dessault, de la Marea Triadă în vest, până la valea Institutului în est. Semăna cu peisajul norilor unei gigante gazoase, străpunşi de vârfurile munţilor, cu benzi de furtună ce se deplasau rapid, ocolindu-le de jur împrejur.

— Rulăm acum a cincea simulare. Şabloanele meteorologice autentice ne-au permis să rafinăm algoritmii comportamentali. Nu cred că vechiul software ar fi făcut faţă situaţiei reale. Şi aşa mai am îndoieli. Situaţia este mult mai complexă decât crezuserăm vreodată.

— Nu putem decât să-ncercăm să dăm ce-avem mai bun.

Toate staţiile manipulatoare sunt on-line?

— Da.

Mâna Andriei ciocăni un ecran de pe masa ei. Prezenta staţiile risipite prin lanţul Dessault şi unite laolaltă prin linii roşii, subţiri. Principalele relee de comunicaţii erau asigurate de maserele aflate la altitudine mare pe piscuri îndepărtate şi protejate prin câmpuri de forţă. Samantha fusese dintotdeauna sceptică cu privire la rezistenţa lor în mijlocul superfurtunii, dar cealaltă alternativă a lor ar fi fost întinderea de cabluri blindate chiar peste lanţul muntos. Era unul dintre motivele pentru care amplasaseră centrul de comandă pe Muntele Leneş, unde aveau rază vizuală directă cu Muntele Hercule. În plus se găseau suficient de departe în sud pentru a scăpa de lovitura directă a furtunii, atunci când avea să sosească.

— Cum e Creasta Zuggenhim? întrebă Samantha.

Andria surâse cunoscător şi activă telemetria.

— Grozav! Ai făcut treabă bună.

— Mulţumesc. Şi echipa de observare?

— Echipa noastră nu va ajunge la timp; este încă la două ore de inelul gheţarilor. De-acum ne bizuim pe cei din Marină. Crezi că pot asoliza acolo?

— Nu ştiu. Ei cred că pot. Va trebui s-aşteptăm şi să vedem.

— Este imposibil să facem chestia asta legaţi la ochi.

— Trebuia totuşi să prevezi un plan de rezervă şi pentru aşa ceva.

— Da, cum să nu! pufni Andria sarcastic.

— Păcat că Qatux a rămas cu Bradley… Genul lui de putere de calcul ne-ar fi fost de mare ajutor acum.

— Nici chiar un Raiel nu cred că ne-ar mai putea ajuta-n clipa de faţă, comentă Andria.

Ambii Barsoomieni se întoarseră către ele. Umbrele se diminuară în interiorul glugii lui Dr. Friland, îngăduind ochilor săi verzi s-o privească de sus pe Samantha.

— Ai spus că pe Far Away se află un Raiel?

Samantha ridică ochii la Barsoomianul înalt; dintr-un motiv inexplicabil, se simţea vinovată, ca şi cum le-ar fi tăinuit informaţia aceea.

— Da. Călătoreşte cu Bradley Johansson. Nu ştiu mare lucru despre asta, numai bârfe la mâna a doua de la echipa lui Adam.

— Nu trebuie să păţească vreun rău.

Samantha schiţă un gest iritat spre restul centrului de comandă.

— Facem tot ce putem.

— Semnal pe unde scurte, anunţă Andria. Puternic. Vine din vest.

— Echipa lui Adam, încuviinţă Samantha. E pentru noi!

— Stai aşa…

Andria atinse câteva iconuri de pe ecranul ei.

* * *

Pătrunseră în canionul Străjerul imediat după miezul nopţii. Fusese un drum lung dar lin de la Valul-de-piatră, direct către sud peste deşertul umed, apoi în jurul flancului vestic al Muntelui Zeus. Vulcanul masiv devenise vizibil spre sfârşitul după-amiezii, când stratul de ceaţă începuse finalmente să se disipeze. Razele solare puternice care străluceau dinspre orizont iluminaseră vastele câmpii de lavă, pe măsură ce se ridicau din peisajul plat şi lucitor. Se găseau prea aproape ca să întrevadă vârful aflat la şaptesprezece kilometri mai sus, deşi zăriră ocazionale scânteieri în lungul crestei, acolo unde banda sa fracturată de gheaţă reflecta soarele muribund. Scânteierile dispărură destul de repede şi cerul de safir deveni violet înainte de a se transforma iute în negru.

Rosamund aprinse farurile jeepului şi benzi lungi şi tremurătoare de lumină fură proiectate peste piatra goală. Vehiculul fusese construit la cerere în Armstrong City, montând un elipsoid neted din materiale compozite pe un şasiu de camionetă 4x4 Toyota standard. Aerul luneca fără turbulenţe peste vopseaua sa de fricţiune redusă, făcându-l practic impenetrabil la vânt. Fusese conceput să se autoancoreze de sol dacă furtuna dimineţii îl prindea în câmp deschis, având dedesubt patru şuruburi mari ce puteau pătrunde adânc în nisipurile dure din deşertul umed.

Paula stătea pe bancheta din spate. Dacă se gârbovea mult, putea să privească afară printre Rosamund şi Oscar, prin banda îngustă a parbrizului. Dormise majoritatea călătoriei din timpul după-amiezii şi se trezise la răstimpuri, pentru a vedea de fiecare dată un peisaj identic. Pe măsură ce avansaseră, panta Muntelui Zeus crescuse mereu în lungul orizontului, până devenise o

barieră de-a latul planetei. Muntele era complet invizibil în beznă, iar stelele licăreau direct deasupra lor. Zumzetul motorului diesel umplea interiorul jeepului, alături de zăngănelile metalice ale trailerului hiperplanorului pe care-l remorcau, îngreunând conversaţia. Oricum, bănuia Investigatoarea, Oscar şi Rosamund nu încercaseră să-şi spună prea multe. Celelalte două jeepuri îi urmau peste deşertul umed; Wilson şi Jamas în unul, iar Anna şi Kieran în ariergardă.

Femeia bâjbâi pe banchetă în căutarea sticlei şi sorbi din apa minerală. În sfârşit nu-i mai venea să vomite după ce o înghiţea. Ba chiar observă cât era de însetată. Termină sticla şi-şi îndreptă statura. Practic toţi muşchii corpului o dureau şi se simţeau slăbiţi. Tot ce putea face era să-şi menţină poziţia verticală. Durerea de cap transforma cea mai măruntă zguduitură într-un fulger de lumină arzătoare undeva îndărătul ochilor. Se înfioră, în ciuda faptului că nu se mai simţea la fel de înfrigurată ca înainte.

— Unde suntem? întrebă şi croncănitul slab al propriei ei voci o surprinse.

— Hei! Oscar se întoarse cu faţa luminată de un zâmbet larg. Cum te simţi?

— Deloc bine.

— Ah… Zâmbetul dispăru. Tocmai intrăm în canion.

— Da.

Paula se trezi când jeepul frână şi se opri. Nu-şi dăduse seama că adormise iarăşi.

— Asta-i! anunţă Rosamund. Jumătatea distanţei dintre Zeus şi Titan. Aici le ancorăm. Se răsuci în scaun şi o privi rugător pe Paula: Ştiu că n-ai ieşit din cabină ca să-l omori pe Adam, dar n-ai nicio idee care dintre ei a făcut-o?

Investigatoarea abia îşi putea reaminti numele lor.

— Nu. Îmi pare rău, nu încă.

Rosamund oftă nemulţumită şi deschise portiera.

— Haidem!

Oscar o privi un moment prelung, după care abordă o expresie spăşită şi o urmă în noaptea calmă.

Paula mai rămase o vreme pe bancheta din spate a jeepului, care se legănă în timp ce era decuplat trailerul hiperplanorului. Afară se auzeau conversaţii sonore, punctate de înjurături ocazionale, pe când pregăteau foreza pentru ancorele cablurilor. Paula mai bău nişte apă, uşor mulţumită ca nu-i mai era frig. Prin

portiera deschisă pătrundea aer cald şi umed, dar nu el era motivul. Ghearele îngheţate ce-i încleştaseră oasele o eliberaseră. Mai tuşea la răstimpuri, însă realmente nu mai simţea că moartea i-ar da târcoale. Încă şi mai bine, durerea de cap se diminua. Pe banchetă, lângă ea, se găsea o trusă medicală. O recunoscu: era cea folosită de Adam în Volvo. O sumedenie de tablete şi alte forme de medicamente ar fi pus capăt migrenei, însă ea alese un pachet cu săruri pentru rehidratare şi le dizolvă într-o sticlă de apă plată, rotind pulberea fără grabă până dispăru complet. Avea un gust oribil, dar o înghiţi fără să clipească.

Acţiunea aceea simplă aproape că o epuiză. Când auzi ţiuitul ascuţit şi scrâşnit al forezei, trecu pe scaunul şoferului şi privi afară, în canionul Străjerul. Nisipul şi pietrişul omniprezente în deşertul umed fuseseră spulberate de aici, dezvăluind fundaţia de lavă solidă. Cele trei jeepuri ale lor, cu rezistenţă inegalabilă la vânt, fuseseră amplasate în triunghi, cu farurile aţintite pe hiperplanorul care fusese coborât de pe trailer. Cupola cockpitului era deschisă şi dinspre consola sa mică strălucea o lumină palidă. Oscar privea înăuntru, rulând ultima serie de verificări. Wilson, Jamas şi Kieran erau adunaţi în jurul forezei mari cu lamă armonică. Foreza afunda în sol alt segment lung de cinci metri de titan ranforsat cu carbon; al patrulea din cele zece. Din pilonul-ancoră ieşeau pe orizontală lame subţiri din metmal; după ce toate segmentele erau blocate, se telescopau în exterior, ajutând la încastrare. Era a doua din cele trei ancore tripod care aveau să asigure cablurile de ancorare împotriva forţei fenomenale exercitate de furtună. Teoretic ele puteau menţine hiperplanorul pe sol, în cazul în care pilotul se răzgândea în ultima clipă. Ceva ce, aparent, se întâmpla destul de des. Privindu-i pe cei trei bărbaţi care încercau să fie politicoşi unul cu celălalt, în vreme ce pilonul era introdus în lava neagră, Paula fu de-a dreptul mulţumită că nu ea avea să zboare a doua zi dimineaţă. Anna şi Rosamund asigurau tamburul cablului în compartimentul acestuia din botul planorului.

Toţi se puteau vedea reciproc şi Paula fu cât pe-aici să izbucnească în râs văzându-i cum priveau în jur cu regularitate pentru a verifica poziţiile celorlalţi.

Proptindu-se zdravăn în cadrul uşii jeepului, îi ceru e-majordomului s-o conecteze la matricea maşinii. Unul dintre

fişierele ei conţinea o hartă a Valului-de-piatră. Începu să introducă trasee de la hangarul „Aventurilor pe Marea Triadă“; Jamas şi Kieran spre garaj, Anna la depozit, Wilson către generator. Timpii medii erau uşor de completat. După aceea începu să examineze care dintre ei ar fi putut să fugă înapoi pentru a-l ucide pe Adam şi totuşi să-şi încheie sarcina. Ar fi fost foarte la limită, mai ales pentru Kieran şi Jamas, care se despărţiseră doar pentru câteva minute. Judecând practic, Oscar era principalul suspect.

— Am terminat aici! anunţă Rosamund.

Paula îndepărtă harta din vederea virtuală şi ridică ochii către femeie. Oscar stătea înapoia ei, îmbrăcat în combinezonul de zbor albastru-argintiu care era totodată şi costum pneumatic de urgenţă, cu casca sub braţ. Pe chip i se distingea o expresie de anxietate lesne de înţeles.

— Mult noroc, rosti Paula şi-i întinse mâna.

Nu era genul de îmbrăcăminte pe care ar fi dorit s-o poarte în condiţii atât de apropiate de vid, dar costumele blindate pe care le aduseseră cu ei erau mult prea grele şi masive pentru hiperplanoare.

— Mulţumesc, zise Oscar.

Strângerea lui de mână era caldă şi fermă, făcând-o pe Paula să conştientizeze cât de umedă şi lipicioasă rămăsese propria ei piele.

— Aşadar, nu-i el? spuse Rosamund după ce închise portiera.

— Tot nu ştiu, răspunse Paula.

Trecuse pe scaunul de lângă cel al şoferului. În faţa ei, farurile baleiară peste Oscar, care revenea la fuzelajul alb-spectral al hiperplanorului.

— Arăţi mai bine, să ştii. Nu bine-bine, să nu mă-nţelegi greşit, da-mi dau seama că-ţi revii. Un virus dat naibii, este?

— Da, un virus.

Merseră cinci kilometri spre sud, apoi începură să ancoreze hiperplanorul Annei. Paula rămase din nou în cadrul portierei deschise. Vizibilă. Mai erau trei ore până la crăpatul zorilor.

Wilson şi Jamas coborâră hiperplanorul de pe trailer, în timp ce Kieran scoase foreza. Peticul de lavă de aici avea conţinut ridicat de metale şi foreza întâmpina dificultăţi.

Paula mai rulă de două ori modelul digital al Valului-de-piatră, străduindu-se să ordoneze probabilităţile. Nu putea să determine

cu exactitate nici măcar una, variabilele erau mult prea numeroase, mai ales dacă Wilson sau Anna se deplasaseră permanent în alergare.

Când al treilea pilon-ancoră fu fixat în cele din urmă, Wilson şi Anna se îmbrăţişară în faţa hiperplanorului. Bărbatul îi verifică pentru ultima oară combinezonul de zbor albastru-argintiu. Încă o sărutare şi ea sui în cockpit.

— Nu ştiu ce şanse sunt ca s-ajungă toţi acolo sus, rosti Rosamund când porniră mai departe către sud.

— Nu prea bune, zise Paula.

Bău din nou din amestecul rehidratant şi trecu în revistă datele certe. Nu apăruse nimic nou faţă de ceea ce decisese mai devreme împreună cu Adam. Simpla amintire a timpului pe care-l petrecuseră împreună îi cauza iarăşi ameţeli. Din secunda în care suise în trenul din gara Narrabri, ea dorise să-i prindă braţele bărbatului la spate şi să-i pună cătuşele. Era genul de acţiune reflexă care se derula mai uşor decât respiraţia. Bănuia că alţii ar fi simţit un soi de vinovăţie faţă de moartea lui Adam, nu însă şi ea. Unicul sentiment, dacă-l putea numi aşa, era regretul că bărbatul nu-i putuse oferi niciun input despre problema ei curentă. Adam fusese unica sursă reală de informaţii despre cei trei Păzitori care mai rămăseseră.

Nu, îşi spuse. *Nu-i corect. Trebuie să stabilesc priorităţi.* În clipa de faţă cel mai important era să se asigure de succesul zborului spre vârful Muntelui Hercule. Trebuia să se concentreze asupra lui Wilson, Oscar şi Anna.

Rosamund frână încă o dată.

— Să sperăm că roca asta-i mai bună decât rahatu' pe care-am fost data trecută, rosti ea şi sări din jeep ca să ajute la ancorarea ultimului hiperplanor.

Paula nu se clinti de pe scaun. Găsi un baton de ciocolată cu cremă şi începu să-l mestece foarte încet, oferindu-i stomacului timp de a se obişnui din nou cu alimentele solide. Ar fi fost inutil să încerce să priceapă care dintre cei trei avusese ocazia să saboteze echipamentele în Carbon Goose; ar fi fost încă şi mai greu decât pentru crima comisă la Valul-de-piatră. Trebuia să se concentreze asupra dovezilor anterioare, asupra comportamentului lor înainte de Far Away şi să spere că putea elimina pe cineva de pe lista suspecţilor. Cele mai multe dubii le ridica eşecul relativ al lui Wilson în conducerea Marinei. Dacă el

ar fi fost doar niţel mai dur… însă asta se putea pune lesne pe seama politicii. Era ceva circumstanţial.

Îşi reaminti întâlnirea pe care o avusese cu el şi cu Oscar în Pentagon II. Amândoi fuseseră surprinşi şi profund îngrijoraţi de modificarea înregistrărilor din jurnalul navei şi de implicaţiile reţelei lui Starflyer. Totuşi la întâlnirea aceea mai existase ceva, irelevant la momentul respectiv. Oscar susţinuse că fusese contactat de Păzitori şi precizase repede că fusese vorba despre *cineva care susţinea că-i reprezintă pe Păzitori.* De ce tocmai Oscar? De ce crezuseră Păzitorii că el le-ar fi privit cauza cu simpatie?

— Investigatoareo, rosti Wilson.

Paula se răsuci gradat. Mişcările continuau să fie dificile, întrucât muşchii o dureau groaznic. Bărbatul stătea în faţa cadrului portierei, îmbrăcat în acelaşi combinezon de zbor albastru-argintiu ca şi ceilalţi. Cei trei Păzitori îl înconjurau. Furia lor părea să se fi diminuat, apropiindu-se mai degrabă de stinghereală. Munca în echipă avea asemenea efecte; nu era însă ceva ce ea să-şi poată îngădui.

— Mă tem că încă n-am ajuns la o concluzie, îi zise.

— Bine, vom rămâne în contact pe benzile normale de comunicaţii. Bineînţeles până ce nu se va mai putea din cauza furtunii.

— Perfect.

— Sper… în sfârşit…

Buzele bărbatului se strânseră într-o expresie de dezamăgire.

— Bon voyage, amirale!

Wilson se întoarse şi porni către hiperplanorul său.

— Mai avem o oră până ce loveşte furtuna, vorbi Rosamund încordat după ce sui pe scaunul şoferului. De obicei echipele companiilor turistice nu pleacă atât de târziu ca să ancoreze planoarele. Potrivit fişierului de urgenţă din matricea jeepului, la baza Muntelui Zeus există un adăpost la care am putea ajunge la timp.

Ambalase deja motorul şi descrise o curbă strânsă în jurul hiperplanorului ancorat. Cupola cockpitului tocmai cobora. Jeepul vui peste lava stearpă a fundului canionului. Paula se aplecă într-o parte şi privi cum hiperplanorul şi cele trei trailere abandonate dispărură rapid în urmă.

— Am făcut-o, zise Rosamund cu glas uşurat.

— La ce te referi?

— Am discutat cu Kieran şi Jamas şi evaluăm că acum şansele sunt în favoarea noastră. Dacă doi dintre ei ajung pe Scaunul Afroditei şi unul este agentul Starflyer, ce poate face, de fapt? Niciunul nu-i înarmat. Iar dacă ajung toţi trei, atunci problema este rezolvată.

— Spune-i asta lui Adam, rosti Paula tăios.

Rosamund îi aruncă o căutătură sfredelitoare, totuşi nu comentă.

Paula se strădui să examineze iarăşi trecutul celor trei membri ai Marinei. O mai făcuse o dată, cu Adam, şi atunci existase ceva – sclipirea măruntă a unei informaţii pe care bărbatul încercase să i-o ascundă. De parcă cineva ar fi putut să-i fi ascuns ceva. Paula o văzuse destul de limpede pe chipul lui.

El ştia că unul dintre ei era inocent. Dar de ce nu mi-a spus-o atunci? Îl implica oare în alt delict? Care? Ce l-ar fi putut determina să-l protejeze într-un moment ca acesta?

— Toate transmiţătoarele noastre funcţionează pe unde scurte? întrebă Paula.

— Da.

— Deci hiperplanoarele nu pot recepta nimic din ce transmitem cu ele?

— Nu.

— Trebuie să-l întreb ceva pe Johansson.

Rosamund îşi păstră o mână pe volan şi trase matricea cu funcţia de unde scurte încorporată.

— Ia-o. I-o distanţă a naibii de mare. Nu te bizui c-o să fii receptată.

— E noapte şi asta va fi de ajutor. Investigatoarea activă unitatea şi-o setă pe buclă de repetare infinită: Johansson, sunt Paula Myo. Adam a fost ucis la Valul-de-piatră. Trebuie să ştiu ce Păzitor l-a contactat pe Oscar şi i-a cerut să examineze jurnalele de bord din *A doua şansă* şi de ce l-aţi ales tocmai pe el. Te rog să-mi răspunzi cu o informaţie de garantare a identităţii de la Alic Hogan.

Ascultă cum aparatul îşi începu primul ciclu.

— În ce fel îl va indica asta pe trădător? întrebă Rosamund.

— O să-ţi spun dacă vom căpăta un răspuns.

Paula privi către orizont, nesigură dacă era mai luminos sau dacă era doar imaginaţia ei.

* * *

Răsăritul zugrăvea o nuanţă cenuşie pe cerul estic de deasupra veldului. Când privi afară prin ferestruica îngustă a maşinii blindate, Bradley putu zări piscurile munţilor Dessault către vest: vârfuri reci şi ascuţite ce se ridicau printre stelele ce dispăreau. Îşi imagină superfurtuna dilatându-se şi înconjurându-le, pentru ca apoi să coboare peste veld ca o forţă apocaliptică, răzuind totul în cale şi ştergând de pe faţa pământului toate noile ei forme de viaţă terestre.

Avea să înceapă abia peste câteva ore… dacă avea să înceapă într-adevăr. De la grupul Samanthei nu mai primiseră nicio veste după ultimul mesaj de ieri în care anunţaseră că erau gata de surf. Dacă îşi respectau graficul, atunci furtuna putea să lovească la timp. Ei se aflau la câteva sute de kilometri de Institut, dar scoteau un timp mai bun decât se aşteptaseră. Acelaşi lucru era însă valabil şi pentru convoiul Starflyer.

Toţi petrecuseră o noapte lungă şi neliniştită, în timp ce goneau pe şosea. După ce lăsaseră în urmă marginile pădurii tropicale, peisajul revenise la întinderile monotone ale veldului, presărate de ocazionalii arbori şi tufe. Era ca şi cum vederea le-ar fi fost captivă într-o buclă prelungă de decor care se repeta la nesfârşit. Noaptea, când nu se distingea nimic în exteriorul razelor farurilor, senzaţia că nu înaintau absolut deloc era chiar mai neplăcută.

După miezul nopţii stabiliseră finalmente contactul cu Păzitorii care se adunaseră pentru Raidul Final. Pe ultimii trei sute de kilometri ai Autostrăzii 1 fuseseră amplasate santinele pentru a monitoriza înaintarea lui Starflyer. Matricele lor şi legăturile protejate prin fascicul îngust şuntau nodurile avariate de lângă şosea şi-i repuneau în contact cu trupele principale de Păzitori, ceea ce constituia un impuls bun pentru moralul grupului lor micuţ şi în acelaşi timp le oferea o imagine decentă asupra situaţiei. Când informaţiile demne de crezare începuseră să sosească, aflară că se apropiaseră la patruzeci de minute de Starflyer, însă că acesta continua să aibă o sută de kilometri în faţa lor şi nici nu mai existau poduri importante care să fie detonate. Autostrada 1 traversa veldul cu o fâşie neîntreruptă de beton, care avea o semeţie precum a romanilor. Cu vitezele actuale, aveau să-l ajungă pe extraterestru exact când ajungea

la Institut şi înainte de a lovi furtuna. Johansson ştia că era prea la limită. Trebuia să-l atace pe Starflyer direct. Războinicii Raidului Final aveau să beneficieze de momentul lor, coborând din munţi pentru a bloca Autostrada 1. Îl îngrozea realmente gândul la vărsarea imensă de sânge. Răzbunarea planetei ar fi fost mult mai eficientă. Izolare şi expunere, urmată de moarte; dar planul acela strategic întocmit cu grijă fusese acum aproape complet ruinat. Faptul că tocmai el fusese cel care-l subestimase pe Starflyer conferea amărăciunea aceea mizerabilă a situaţiei sale. Unicul pai de care se mai agăţa pentru salvare îl reprezenta echipa Paris şi Ghearele Pisicii – armurile lor blindate s-ar fi putut totuşi dovedi atuul câştigător.

— Recepţionez un semnal pe unde scurte, rosti Keely de pe locul ei din spatele maşinii blindate. Pare a fi Paula Myo.

Glasul i se frânse.

Când Bradley se întoarse către ea, chipul femeii era pământiu.

— Fă-mi legătura, i se adresă el blând.

Interferenţele cauzate de soarele care răsărea în est erau atât de acute, încât fură necesare patru minute de repetare neîntreruptă a mesajului până avură versiunea integrală. Pentru o vreme în vehiculul blindat se lăsă tăcerea, timp în care glasul Paulei îşi repeta mereu mesajul îngrozitor.

— Închide mizeria aia, mârâi Stig, care stătea în spate alături de Keely, unde ar fi trebuit să se odihnească după ce, finalmente, cedase volanul lui Olwen cu puţin înaintea miezului nopţii. Nu poate să fie mort! Ea minte. Am ştiut că nenorocita aia o să ne-aducă numai necazuri din clipa-n care-am văzut-o.

Bradley încă nu-şi revenise din şocul cauzat de veste, altfel i-ar fi spus lui Stig să se calmeze şi să tacă. Posibilitatea ca Adam să nu supravieţuiască nu-i trecuse niciodată prin minte, nici în scenariul cel mai catastrofal cu putinţă.

— După ce-l ucidem pe Starflyer, o să mă duc după ea şi-o să-i închid o dată pentru totdeauna gura aia mincinoasă.

— Potoleşte-te, Stig, vorbi Olwen de la volan. (Atenţia nu i se abătuse nicio secundă de la şosea. Înghiţise câteva amfeuri, dar nici pe departe atâtea ca el.) Trebuie să tratăm lucrurile calm şi profesionist.

Un icon de comunicaţii pâlpâi în vederea virtuală a lui Bradley. Îl deschise fără să se gândească.

— Nu-i bine, zise Alic. Agentul Starflyer operează tot mai

îndrăzneţ.

— Nu-i însă relevant, spuse Morton. Scuză-mă, ştiu că Adam a fost de mare ajutor Păzitorilor, dar rolul lor s-a încheiat. Ai spus-o chiar tu, echipa de răzbunare a planetei a terminat pregătirile.

Bradley se încruntă. Morton avea dreptate şi Paula ar fi ştiut asta. Totodată femeia ar fi ştiut că toate comunicaţiile pe unde scurte erau neprotejate. Mesajul ei continua să se repete, aşa că în mod evident îl considera important. *De ce?*

— Probabil că ei fac altceva, decise în cele din urmă. Paula poate să aibă multe defecte, însă nu este proastă. Ea ne spune de ce este important detaliul acesta. Ce se află la Valul-de-piatră?

— În momentul de faţă, nimic, răspunse Olwen. Când turiştii au încetat să mai vină, companiile turistice l-au trecut în conservare.

— Atunci ce-a fost acolo? întrebă el. N-am auzit niciodată de locul ăsta.

— Este o aşezare aflată în deşertul umed, folosită ca bază pentru hiperplanoare. Acolo nu mai există nimic altceva.

— Cerurilor visătoare... murmură Bradley cu o consternare vecină cu panica.

— Ce este? se încruntă Alic.

— S-au întâlnit cu Samantha şi apoi au plecat să ia hiperplanoarele, răspunse Bradley. Nu înţelegi?

— Deloc, recunoscu comandorul de Marină.

— Observările, rosti Olwen. Samantha avea nevoie de ei în Scaunul Afroditei.

— Orice membru al Marinei poate pilota un planor, urmă Bradley şi-şi privi ceasul. Iar furtuna de dimineaţă este pe punctul de a lovi Marea Triadă. Unul dintre ei este agentul Starflyer şi ei vor efectua observările. Comandor Hogan?

— Da?

— Dă-mi garanţia de care are nevoie Investigatoarea: orice fleac pe care Starflyer nu ar fi putut să-l ştie.

— În recepţia hotelului Almada, ea i-a spus lui Renne că rulase operaţiuni-capcană de eliminare asupra ei şi a lui Tarlo. De faţă n-au fost decât John King şi cu mine, iar John şi Renne sunt morţi amândoi.

— Acceptabil. Keely, trebuie să fim absolut siguri că răspunsul meu ajunge la ea. Conectează toate transmiţătoarele pe unde

scurte pe care le avem şi bagă-le la putere maximă. După aceea trece mesajul pe repetare permanentă, fără limită.

— Da, domnule.

Bradley făcu o grimasă de remuşcare. Dacă-i spunea Investigatoarei motivul dinapoia contactului, îl condamna realmente pe Oscar, dar de acum nu-şi mai putea îngădui să n-o facă.

— Sunt gata, anunţă Keely.

— Paula, sunt Bradley. În recepţia hotelului Almada i-ai spus lui Renne că rulaseşi o operaţiune-capcană împotriva ei. Adam a fost cel care l-a contactat pe Oscar, deoarece fuseseră împreună la gara Abadan.

Şi mă-ntreb ce va deduce Starflyer din asta?

Se lăsă pe spate în scaun şi închise ochii, simţindu-se brusc foarte obosit.

— Eşti sigur? întrebă Alic.

— Mă tem că da.

— Dar… Oscar Monroe a fost manager senior în TSC, este căpitan al Marinei… Nu putea să fi fost implicat în Abadan.

— Oamenii se schimbă, replică Bradley. Comandorule, tu ce ai făcut în toate vieţile tale anterioare?

— Aceasta este a doua mea viaţă şi în ambele am apărat legea. Uite ce-i… eu aş putea ignora ceea ce am auzit, totuşi Myo nu poate.

— Ştiu. Probabil că tocmai de asta Adam nu i-a spus-o niciodată. L-a protejat pe Oscar până în ultima clipă.

Privi din nou afară prin fereastra îngustă; munţii Dessault erau mai distincţi acum, cu cerul de deasupra lor schimbându-se în lavandă întunecată. Cel mai înalt, Stomer, se ridica mult peste ceilalţi, iar piscul lui conic şi înzăpezit sclipea deja alburiu, străjuind extremitatea nord-estică a lanţului muntos. Forma îi era îndeajuns de familiară, deşi n-o mai zărise de decenii. Vederea ei îi declanşă înţelegerea lipsită de chef că nu-şi mai putea amâna decizia. Mâna sa virtuală trase iconul lui Scott Mefoster, care comanda Raidul Final.

— Da, domnule, răspunse Scott instantaneu.

* * *

Ieşiră din pădurile de la poalele munţilor – peste o mie de

Charlemagni, fiecare călărit de un războinic de clan. Nu trebuiau să se ascundă, doreau ca Starflyer să ştie că erau acolo, aşa încât cântară în vreme ce înaintară în trap pe veld, un cântec lent de marş, care uruia înaintea lor prin praful ridicat de copite. Cercetaşii pe care Starflyer îi postase în lungul autostrăzii bolborosiră agitaţi în comunicatoare şi goniră spre protecţia văii Institutului, aflată la douăzeci şi cinci de kilometri depărtare, urmăriţi de avangarda clanurilor.

Şase sute de călăreţi alcătuiau o semilună ce avea drept centru Autostrada 1, acolo unde ajungea pe fundul unei depresiuni nu foarte adânci. Ei detonară podul mic de peste râuleţ, apoi grupuri din clanul Mesobel ieşiră pe şosea şi împrăştiară mine pe beton, dar şi pe pământ, de ambele părţi. Mortiere şi rackuri de proiectile fură îngropate în terenul mai înalt de lângă autostradă. Restul războinicilor se diviză în grupuri de câte două sute şi se retrase de pe drum, până la trei kilometri către nord.

Acolo aşteptară toţi, pe când soarele se ridică şi transformă cerul în scânteierea lui zilnică de safir. Arşiţa spori în jurul lor, apăsând aerul tăcut.

În liniştea placidă a mijlocului dimineţii, convoiul Starflyer apăru brusc în raza vizuală. Printre treizeci de Land Rover Cruisere blindate se găseau câteva camioane mai mari, trei autobuze şi două cisterne de combustibil. Zece motociclete BMW mari mugeau în avangardă, călărite de siluete în costume blindate. Camionul MANN cel mare se afla la două treimi din lungimea şirului de vehicule, cu câmpul de forţă unduind aerul din jurul capsulei protejate cu aluminiu.

Motocicletele încetiniră după ce trecură de buza depresiunii şi-i văzură pe Păzitori blocând şoseaua în faţă. Motoarele lor masive urniră sonor, când coborâră lent panta lungă. Restul convoiului le urmă precaut. La opt sute de metri de ruinele podeţului, se opriră toţi.

Pe veldul luxuriant, ceilalţi războinici ai clanurilor avansară, întinzându-se mult până ce înconjurară complet convoiul Starflyer. Prima maşină blindată apăru pe Autostrada 1 şi înaintă până la grupul de Charlemagni aflat pe şosea la aproape un kilometru în spatele convoiului. Olwen frână.

— În sfârşit! şuieră ea.

Portiera groasă a vehiculului se deschise şi Bradley coborî. La

zece metri mai departe, uşa celei de-a doua maşini blindate era deja deschisă, iar echipa Paris şi Ghearele Pisicii ieşiră pe betonul încins de soare şi-şi dezmorţiră fără grabă membrele. Scott Mefoster întinse hăţurile Charlemagneului său unui locotenent şi se apropie de ei. Îl îmbrăţişă pe Bradley.

— Cerurilor visătoare, cât mă bucur să vă văd, domnule!

— Eşti o mândrie pentru clanuri, Scott. Sunteţi mai mulţi decât mă aşteptasem.

— Încă şi mai mulţi ar fi fost aici cu ei; a trebuit să fiu ferm, altfel pruncii şi moşnegii ar fi călărit alături de noi.

Bradley încuviinţă încetişor, gândindu-se la cadavrul lui Harvey dintr-un jeep. Privi apoi în jos pe panta lină, spre convoi. În aerul umed, nemişcat, mârâiturile motoarelor erau perfect distincte. Când ridică ochii către sud, abia putu distinge şaua de la poalele munţilor unde se afla valea Institutului.

— Ar fi bine să acţionăm repede. Va încerca să răzbată imediat ce va putea. Semne de susţinere?

— În jurul Institutului nu se vede nicio mişcare. Am pierdut doi cercetaşi, ceea ce era de aşteptat, însă restul sunt la locurile lor. În plus, am vedea orice s-ar apropia.

— Câte trupe poate să fi lăsat acolo?

— În ultimele luni mişcările de pe Autostrada 1 n-au fost uşor de urmărit. Sunt totuşi aproape sigur că în Institut n-au rămas mai mult de două sute de oameni.

— E bine. În maşinile blindate avem nişte zonucigaşi, care ar trebui să distrugă câte ceva din convoi înainte de a începe lupta de-aproape.

— Pot străpunge câmpul de forţă al camionului?

— Bănuiesc că nu, dar vom afla asta destul de repede. Am adus de asemenea plase-absorbante puternice care vor ajuta la descărcarea lui.

— În cazul acesta, suntem gata.

— În regulă. Îmi îmbrac costumul şi vin lângă voi.

Scott şovăi doar o clipă.

— Sigur că da.

— Nu te teme, rosti Bradley încet. N-o să vă-ncurc. În plus prietenii noştri de-aici – arătă echipa Paris şi Ghearele Pisicii – au fost de acord să mă escorteze până la Starflyer în sine.

Scott privi cu ochi profesionist armurile masive.

— Bănuiesc că nimeni n-ar fi de acord să-mi împrumute

pentru două ore un asemenea costum minunat?

Dinapoia căştilor mate se auziră câteva râsete.

Bradley se răsuci cu faţa la munţii ce străjuiau orizontul vestic. Piscurile înalte şi orbitor de albe se înălţau ca nişte ace în cerul senin. Nu se zărea nicio urmă de nor, nu se simţea nicio suflare de vânt.

— N-am mai auzit nimic de la Samantha, spuse Scott urmărindu-i privirea. Asta ar putea însemna c-a-nceput.

— Da. Bineînţeles. În apropiere există adăposturi?

— Am pregătit câteva peşteri. Chiar acum clanul Mesobel instalează în ele câmpuri de forţă.

— Să sperăm că va fi suficient. De fapt nimeni nu ştie cât de puternică poate să fie…

— Avem musafiri, anunţă Pisica. Nişte musafiri foarte ciudaţi.

Mănuşa ei arăta cerul din vest.

Niciun ADN din epoca dinozaurilor tereştri nu fusese recuperat vreodată, deşi asupra problemei se aplecaseră savanţi extrem de creativi. În mod clar lucrul acesta nu-i împiedicase pe Barsoomieni în experienţele lor genetice. Bradley rămase cu gura căscată de uimire tăcută faţă de formele ce se materializau din safirul transparent al bolţii lui Far Away. Era limpede că aceste creaturi avuseseră ca model pterozaurii, având drept aripi membrane solzoase întinse peste oase lungi şi rezistente. Razele soarelui străluceau în configuraţii iridescente pe ţesutul pielos, când aripile fâlfâiau în mişcări prelungite, constante. Corpurile trădau moştenirea reptilelor, cu toate că Bradley bănuia că în genomul lor fuseseră introduse multe secvenţe derivate de la crocodili. Cu certitudine capetele triunghiulare gigantice arătau feroce, iar cele patru picioare aveau gheare negre letale.

Pe măsură ce se apropiară, coborând spre veld, se zăreau siluetele Barsoomienilor înveşmântate în mantii, care călăreau pe grumajii lor groşi. Un soi de şei cu chingi le înfăşurau pieile gri-stridie pale. În stolul acela trebuie să fi fost peste treizeci de creaturi şi toate se păstrau la distanţă sigură una de cealaltă.

Prima coborî mult lângă şosea, cu aripile fâlfâind iute, pentru ca după aceea să se răsucească şi să lovească aerul în curenţi verticali masivi. Asoliză iute, flexionând picioarele scurte şi butucănoase. Capul lung de trei metri şi format în majoritatea din maxilare şi dinţi se roti şi fixă ochii protuberanţi mari asupra lui Bradley. Aripile cu anvergura de cincisprezece metri mai fâlfâiră

o dată, după care se pliară către înapoi, lent şi perfect pe flancuri. Emise apoi un ţipăt ascuţit care-l făcu pe Bradley să-şi acopere urechile cu palmele. Strigătul fu reluat de restul stolului, care pică spre veld, ca şi cum s-ar fi repezit asupra prăzii.

— Marfă! declară Pisica. Auzi, Scott, eu îmi cedez costumul pentru unul din ăştia.

Sosirea lor nici măcar nu-i perturbă pe Charlemagni, care rămăseseră nepăsători locului. Călăreţii lor însă se holbau stupefiaţi. Ovaţii răguşite se ridicară, salutându-i pe Barsoomieni.

Bradley privi cum liderul lor descălecă, parcă lunecând pe flancul creaturii.

— Salutări, rosti el. Ne întrebam dacă veţi veni alături de noi pentru eveniment. Eu am sperat mereu c-o veţi face.

— Bradley Johansson, rosti Barsoomianul cu glas feminin melodios, revenirea ta pe planeta aceasta se face sub auspicii favorabile, aşa cum ni s-a prezis. Sunt Rebecca Gillespie şi aceasta este congregaţia mea. Vom fi încântaţi să oferim tot ajutorul de care suntem în stare, totuşi trebuie să ştiţi că ne aflăm aici pentru a-l păzi pe Raiel.

Umbrele din interiorul glugii Rebeccăi Gillespie se diminuară puţin, când ea se răsuci pentru a privi la Qatux. Doi Barsoomieni care descălecaseră lunecau spre extraterestrul mare ce coborâse din spatele camionului în care călătorise. Tiger Pansy stătea lângă el cu un aer matern şi privea suspicios siluetele în mantii cenuşii. Barsoomienii se înclinară adânc în faţa lui Qatux, ale cărui tentacule mai mici se extinseră către ei cu gingăşia unui preot care acordă o binecuvântare.

— Dar ce este Qatux pentru voi? întrebă Morton cu glas plin de dispreţ. Un Dumnezeu străvechi şi pierdut?

Rebecca Gillespie se roti foarte puţin, astfel încât faţa glugii ei era orientată spre Morton.

— Structura neurală a Raielilor este cea mai măreaţă de la toate făpturile înzestrate cu raţiune pe care le-am întâlnit în galaxie, rosti ea. De aceea merită respectul nostru cel mai adânc. Sperăm şi credem că într-o bună zi ADN-ul nostru poate fi ridicat la asemenea niveluri. Până atunci ne mulţumim cu orice iluminări pe care binevoieşte să ni le ofere.

— Ar trebui să mai ieşiţi şi voi prin lume, pufni Morton.

— Indiferent care ar fi motivul, suntem bucuroşi că vă aflaţi aici, interveni iute Bradley. Ăăă… de fapt, ce sunt aceste fiinţe?

Indică din cap spre creatura aviară uriaşă de pe care debarcase Rebecca Gillespie.

— Noi îi numim vulturi regali, deşi aşezările din Stepele Iril vorbesc deja în şoaptă despre dragoni ce zboară în cerurile lui Far Away.

— Indiferent ce ar fi, sunt foarte impresionanţi. Veţi zbura în luptă călare pe ei?

— În niciun caz, ar fi nebunie curată. Femeia duse mâna la ceafă şi trase o puşcă cu ţeavă foarte lungă din teaca ei ascunsă sub mantie. Am fi ţinte foarte uşoare pentru armele Institutului. Vom fi lunetiştii voştri. Armele acestea pot străpunge de la o mie de metri un schelet de câmp de forţă obişnuit.

— Un astfel de ajutor este extrem de bine primit.

— Domnule, rosti Scott, mişcări la Institut. Ceva a pornit încoace. Avem o imagine.

Bradley îşi scană vederea virtuală în căutarea iconului şi trase imaginea cercetaşului din grilă. Imaginea nu avea o calitate prea bună, dar îi arăta vehicule care se revărsau prin gura văii.

— Probabil că-s toate vehiculele pe care le au acolo, comentă Stig. Cine dracu' le pilotează?

— Vezi dacă cercetaşii pot obţine un prim-plan, zise Bradley.

Îl tulbura numărul vehiculelor. Desigur, Starflyer era de acum realmente disperat, totuşi extraterestrul era în primul rând raţional.

Imaginea se înceţoşă, apoi transfocă pe un camion. Câteva forme întunecate erau înghesuite pe platforma din spate. La început Bradley nu înţelese nimic din ceea ce vedea, deoarece mintea îi respingea pur şi simplu profilul respectiv. *Nu se poate ca ei să fie aici!* Dar, bineînţeles, Dudley Bose descoperise adevărata origine a lui Starflyer.

— Cerurilor visătoare, rosti el temător.

— Mobili, comentă încântată Pisica.

— Cred că sunt sute, zise Morton.

— Mobili soldaţi, preciză Rob. Aşa cred... Par diferiţi de cei de pe Elan.

— Sunt versiunea îmbunătăţită, îl anunţă sec Bradley.

* * *

În timpul zborului fuseseră unele momente neplăcute. Câteva

sisteme de hiperpropulsie ale *Scyllei* ridicaseră probleme ce trebuiseră soluţionate imediat. Echipamentele de susţinere suplimentare se defectau cu o regularitate incredibilă. Nigel petrecuse majoritatea orelor sale de trezie depanând, ţinând lucrurile sub control cu patchuri de programe şi piese de rezervă. Otis şi Thames improvizaseră multe proceduri; experienţa de zbor şi cunoaşterea foarte detaliată a fregatei le permitea să folosească scurtături aproape intuitive.

Nava şovăielnică fusese convinsă treptat să producă parametri pe măsura specificaţiilor promise iniţial de proiectanţii ei şi Nigel simţise o satisfacţie uriaşă din redresarea tehnologiei. *Implicarea directă* era unicul stil de management care avea succes sută la sută. Ştiinţa faptului că o singură greşeală i-ar fi transformat într-o rafală de radiaţie exotică prin cosmos contribuise şi ea într-un grad uluitor la focalizarea minţii.

Acum, când se apropiau de Dyson Alfa, trase displayul senzorilor din grila vederii virtuale şi-l studie. Acesta îl înconjura cu un cub cenuşiu împestriţat, care reprezenta steaua ca o încreţitură mică în continuumul spaţio-temporal, drept în faţă. Dyson Beta se vedea într-o parte şi prezenta o distorsionare mai mare, întrucât rezonanţa transdimensională ricoşa din suprafaţa barierei. De asemenea, se vedea un siaj micuţ şi conic care se apropia de Dyson Alfa. Urmărirea *Caribdei* nu era uşoară; mecanismul detector se dovedise unul dintre sisteme cele mai puţin stabile de la bord. Timp de douăzeci şi opt de ore succesive o pierduseră complet pe *Caribda.* Nigel lucrase din greu la adaptarea software-ului unităţii, până ce detectorul funcţionase aproape impecabil. În tot cazul, în ultimele ore nu avusese nici măcar o cădere, dar el bănuia că un rol important îl juca şi faptul că se apropiau lent de *Caribda*. Distanţa dintre cele două nave coborâse sub cincisprezece ani-lumină.

— Ai decis ce vei face când ajungem acolo? întrebă Otis.

Mâna virtuală a lui Nigel împinse într-o parte displayul de urmărire, comprimându-l înapoi în grilă.

— Nu încă.

Glasul lui avea un ton nesigur. Ce naiba, era vorba despre Ozzie!

— Nouăzeci de minute până la destinaţie.

— Da, ştiu.

— Ar trebui s-avem suficientă rezoluţie pentru a vedea dacă

se-ndreaptă spre planeta natală, ori spre Cetatea Neagră.

Nigel se foi pe culcuşul capitonat. Din punct de vedere fizic, călătoria fusese de-a dreptul mizerabilă; mâncare constând exclusiv din paste, sinusuri inflamate, stomac îngreţoşat şi clătinare permanent pe pragul claustrofobiei.

— Crezi că o s-o vadă după ce iese din hiperspaţiu?

Otis rânji jalnic.

— Teoretic, da.

— Nava asta n-a prea funcţionat conform teoriei.

— Dacă se-ndreaptă către Cetatea Neagră, atunci va-ncerca realmente să reporneească bariera.

— Posibil.

— Asta-nseamnă că nu-i agent Starflyer.

Nigel îşi fulgeră fiul din privire.

— Ştiu! De-asta am venit cu voi.

— Scuze, tată... Atât doar că... E Ozzie, ştii şi tu.

Nigel se simţi de-a dreptul gelos pe respectul din vocea lui Otis.

— Tu l-ai întâlnit vreodată în carne şi oase?

— Nu, însă când eram mici ne povesteai tot timpul despre el.

— Mda, ştiu. De-aia eu voi apăsa pe trăgaci, dacă va trebui s-o facem. (Îi era imposibil să nu caşte; nu dormea bine în imponderabilitate.) Haide să ne pregătim. Nu vreau să fiu distras în timp ce ne apropiem. Thame, încarcă bomba-nova în lansator. Eu o să-i autorizez activarea.

— Da, domnule.

Nigel urmă procedura, utilizând schemele navei. O problemă se ivi la scoaterea proiectilului din magazie, totuşi Otis făcu ceva mecanismului de manipulare pentru a corecta neregula. Simboluri verzi apărură când bomba fu încărcată şi armată.

— Mark m-a-nvăţat şmecheria asta, zise el. E vorba despre echilibrarea electromuscularelor.

Nigel îi ignoră tonul de reproş; Mark era ca un căţeluş rătăcit; le declanşa întotdeauna tuturor sentimente de iubire şi protecţie.

— Iniţializarea laserelor cu neutroni, anunţă Nigel. Thame, te ocupi de defensiva pe rază scurtă.

Când verifică cronometrul, până la Dyson Alfa mai erau şaptezeci de minute.

* * *

Când ieşiră din canion, jeepurile începură să recepteze fragmente răzleţe din răspunsul lui Johansson şi Paula îşi programă matricea să asambleze laolaltă frânturile care se repetau în buclă. Paraziţii se revărsau asurzitor din difuzoare când rulă mesajul. De fiecare dată era ceva mai lung şi mai curat. La a cincea ascultare nu mai avea nicio eroare.

— El este? întrebă Rosamund. I-ai spus lui Renne chestia aia?

— Da.

Paula privi afară prin parbrizul curbat al jeepului. Fasciculele farurilor curgeau peste suprafaţa sclipitoare şi monotonă de nisip şi marnă, în timp ce vehiculul aerodinamic gonea spre adăpost. Cerul estic ar fi putut să fie niţel mai luminos. Durerile aproape că-i dispăruseră din membre, totuşi se simţea îngrozitor de obosită, de parcă n-ar fi dormit de luni de zile.

— Aşadar Adam l-a contactat pe Oscar, repetă Rosamund. Asta te-ajută cu ceva?

— Explică multe, mai ales motivaţia.

— Nu înţeleg.

— Adam ştia că Oscar nu era agentul Starflyer. Dacă ar fi fost, atunci l-ar fi capturat imediat ce l-ar fi contactat; Adam ar fi fost luat complet prin surprindere.

— Atunci de ce nu ne-a spus şi nouă?

— Îl proteja pe Oscar.

— De cine?

— De mine. Întoarce maşina.

Rosamund îi aruncă o privire surprinsă.

— Ce să fac?

— Întoarce maşina.

Mâinile ei virtuale se agitară peste iconuri, încercând să-l contacteze pe Oscar. Matricea palmară nu avea raza necesară de emisie, mai ales din cauza peretelui canionului care-i bloca.

— Trebuie să mă întorc la ei.

— Nu mai avem timp!

— Opreşte jeepul. Tu poţi să mergi cu Jamas şi Kieran. Eu o să mă-ntorc singură.

— Cerurilor visătoare!

Rosamund smuci volanul şi trimise jeepul într-o derapare controlată, dar care le zgudui din toate măruntaiele.

Paula se prinse cu ambele mâini de scaun, crezând că se vor răsturna dintr-o clipă în alta.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Kieran.

— Oscar e nevinovat, spuse Rosamund. Ne-ntoarcem.

— Pentru ce? Furtuna va ajunge aici în douăzeci de minute.

Jeepul îşi încheiase virajul de o sută optzeci de grade şi era aţintit cu botul spre canionul Străjerul. Rosamund călcă acceleraţia până la podea.

— Nu ştiu.

— Poftim? făcu el nevenind să-i creadă urechilor.

— Trebuie să-i pun lui Oscar nişte întrebări, răspunse Paula. Ar trebui să pot afla care dintre ceilalţi doi este agentul Starflyer.

— Şi după aceea?

— Poate că reuşim s-ajungem la el în timp pentru a-l împiedica să decoleze. N-ar dura mult. Carabinele voastre ionice pot avaria uşor un hiperplanor.

— Dar noi n-o să mai putem ajunge la adăpost, mormăi Rosamund. Furtuna îşi atinge apogeul în canionul ăla. Jeepurile nu pot rezista la ceea ce ne va asedia acolo.

— Am zis c-o să şofez eu.

— Nu poţi. Abia îţi păstrezi conştiinţa de sine.

— Mulţumesc, rosti Paula.

Se lăsă pe spate în scaun, gândindu-se la întrebările pe care trebuia să le pună.

— Chiar dacă n-o s-ajungem până acolo, urmă Rosamund, ceilalţi doi vor fi preveniţi. Trebuie s-o facem.

— S-ar putea să fie suficient, încuviinţă Paula; simţea nevoia celeilalte femei de a justifica acţiunea pe care o făceau, curajul pe care-l obţinea ea de pe urma cauzei. Nu ştiu ce intenţionează agentul să facă. Poate un kamikaze cu planorul, ori să-i arunce pe ceilalţi de pe Scaunul Afroditei.

— Să ştii că Adam este. El ne-ajută.

— Cum?

— Se uită la noi din cerurile visătoare şi ne îmboldeşte să continuăm.

Paula nu răspunse. Ideea era uşor neliniştitoare. Universul ei se baza pe date şi fapte concrete. Era mai uşor.

— Nu eşti religioasă, Investigatoareo?

— Nu, nu cred că am fost concepută în felul acela. În mod evident, tu eşti însă.

— Nu cred în religiile vechi, totuşi Bradley Johansson a vizitat realmente cerurile visătoare şi le-a povestit clanurilor cum sunt

ele şi la ce ne putem aştepta.

— Înţeleg.

— Dar nu mă crezi, râse Rosamund. Întreabă-l chiar tu, după ce se va termina totul.

— S-ar putea s-o fac.

Merseră mai departe în tăcere. După un timp Rosamund începu să acţioneze mai frecvent volanul, deşi solul nu părea să fie neregulat.

— A-nceput să sporească vântul, rosti ea văzând că Paula privea cu atenţie peisajul crepuscular de afară.

— Da.

Paula comandă transmiţătorului jeepului să semnaleze din nou; ar fi trebuit să fi ajuns în raza de emisie-recepţie. Potrivit navigaţiei inerţiale, se găseau în dreptul intrării în canion şi erau gata să vireze, pentru a pătrunde în el.

— De ce ar fi putut avea Oscar probleme din partea ta? întrebă Rosamund.

— A fost împreună cu Adam la gara Abadan, a participat la atrocitatea teroristă. Adam ştia că dacă aflam asta l-aş fi arestat pe Oscar.

— Asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă…

— Timpul nu este relevant. Oamenii pe care i-au omorât au rămas morţi. Justiţia trebuie aplicată, dacă nu, civilizaţia noastră ar colapsa.

— Chiar vorbeşti serios, nu-i aşa?

— Bineînţeles.

— Deci ai fi încercat cu adevărat să-l arestezi pe Adam după ce s-ar fi terminat totul?

— Da.

— Te-am fi oprit noi.

— Doar de data asta. (E-majordomul o anunţă că transmiţătorul jeepului stabilise legătura cu cele trei hiperplanoare.) Oscar, eşti bine?

— Da, perfect. Toţi suntem perfect. Ce s-a-ntâmplat? Crezusem că aţi ajuns departe de acum. Trebuie să ieşiţi din canion.

— Oscar, am luat legătura cu Bradley Johansson. El mi-a spus că Adam a fost cel care te-a contactat şi ţi-a cerut să examinezi jurnalele din *A doua şansă*, aşa-i?

— Da.

— Ce-i asta, Investigatoareo? întrebă Wilson. Noi suntem pe punctul de a decola, iar voi trebuie să v-adăpostiţi.

— Oscar, asta te eliberează de orice suspiciuni, spuse Paula. Dacă tu ai fi fost agentul Starflyer, atunci l-ai fi eliminat pe Adam.

— Da, cred că aşa-i.

— Ce tot spui? făcu Wilson.

Jeepul se legănă într-o parte, lovit de o rafală bruscă de vânt. Paula îşi strânse reţeaua de centuri.

— Agentul Starflyer este fie Wilson, fie Anna.

— Haide, încetează! Suntem toţi din Marină şi ne-am cunoscut de ani buni. Am decis deja că agentul este fie tu, fie unul dintre Păzitori. Noi zburăm pe pisc, indiferent ce ai spune.

— Aţi fost toţi în *A doua şansă*, zise Paula. Oscar, ce i-ai spus lui Wilson când te-ai dus cu dovezile la el? I-ai spus că ai fost contactat de Păzitori?

— Da.

— Perfect. Aşadar, Wilson, ştiai că exista o legătură între Oscar şi Păzitori. I-ai spus Annei?

— E ridicol!

— I-ai spus?

Jeepul se legăna aproape întruna din cauza vântului care se înteţise. Nisipul gonea pe sol.

— Nu… nu cred. Anna, îţi aminteşti că ţi-aş fi spus?

— Ce i-ai spus ei? I-ai pomenit despre datele din *A doua şansă?*

— Anna? imploră Wilson.

— Ea s-a ocupat de senzori în *A doua şansă.* Asta îi oferea acces imediat la sateliţi şi la antenă. Erau sistemele ei şi i-ar fi fost uşor să camufleze orice utilizare neautorizată.

— Anna! Spune-i că mănâncă rahat!

— I-ai spus că Oscar a descoperit reorientarea antenei? întrebă Paula.

— Anna, pentru Dumnezeu!

— I-ai spus?

— Da, gemu Wilson.

— Anna, rosti Paula, ştiu că unda purtătoare îţi este activată — răspunde, te rog.

— E soţia mea.

Jeepul se legănă mai rău ca oricând. Rosamund se lupta de-a dreptul cu volanul.

— Nu mai putem rezista prea mult, icni ea. N-o s-ajungem la Anna.

— La naiba! făcu Investigatoarea. Nu mai poate fi mult până acolo.

— Dacă vom continua, vom muri, rosti inexpresiv Rosamund. Asta nu va soluţiona nimic, nu?

— Bine, întoarce! se răsti Paula.

La jumătatea virajului, îi izbi altă rafală de vânt şi crezu că de data aceea se vor răsturna cu adevărat, dar Rosamund roti violent volanul şi echilibră înclinarea. Afară, lumină sură se infiltra pe boltă, dezvăluind un plafon jos de nori groşi care înainta cu viteză incredibilă spre Muntele Hercule. Jeepul îşi reveni. Rosamund gonea direct către protecţia oferită de peretele canionului.

— Anna, răspunde, te rog, spuse Paula.

— Wilson… vorbi Oscar. Oh, futu-i… îmi pare rău…

— Nu se poate! izbucni Wilson. Nu se poate să fie ea! Ce dracu', e perfect umană.

— Am lucrat ani de zile alături de Tarlo, zise Paula. N-am avut nici cea mai mică bănuială.

— Ai lucrat? scuipă dispreţuitor Wilson. Eu m-am însurat cu ea. Am făcut dragoste cu ea.

— Wilson şi Oscar, trebuie să decideţi ce veţi face. Ştiu că este greu, Wilson, dar mă aştept ca ea să încerce să se izbească în unul dintre voi.

— O să lăsăm un interval între decuplările cablurilor de ancorare, spuse Oscar. În felul ăsta, va putea să-l urmărească numai pe unul singur.

— Pare viabil.

Paula dorea cu disperare să ofere sfaturi practice, însă nici măcar nu se putea gândi cum să îmbunătăţească sugestia lui Oscar. Vedea marginea canionului apropiindu-se rapid. Sub cauciucuri reapăruse nisipul. Aflorimente mari erau risipite în lungul bazei peretelui canionului. Rosamund ocoli un ţanc întunecat de lavă tocită şi frână la adăpostul lui; ridică apoi suspensiile, astfel că şasiul se lăsă direct pe sol.

— Sper să fie destul de adânc, comentă ea şi activă ancorele de urgenţă ale jeepului.

Şuruburile din şasiu începură să sfredelească nisipul compactat cu un ţiuit metalic strident.

— Baftă, pentru amândoi, zise Paula.

Rosamund închise microfonul şi o privi pe Investigatoare.

— Nu i-ai spus că ştii despre Abadan.

— Are destule griji în clipa de faţă. Nu am vrut să-i afectez eficienţa. Dacă va supravieţui, va afla.

— Nu ştiu ce să zic de Starflyer, da' pot spune că tu mă sperii de mă cac pe mine.

* * *

— Ea n-a ştiut.

Oscar repetă propoziţia ca pe o mantra. Nu ţinea minte de câte ori o spusese până acum. Pustiul tăcerii omeneşti era oprimant şi demoralizator, ca un contrapunct al furiei vântului care sporea în jurul hiperplanorului. Sentimentul de izolare îl cuprindea tot mai strâns, aidoma mângâierii spaţiului interstelar. Anna era pierdută dincolo de orice mântuire şi Dumnezeu ştia cu câţi ani sau decenii în urmă se petrecuse asta. Wilson se retrăsese la rândul lui într-un infern privat de angoase şi suferinţe.

— Partea ei umană a fost atrasă de tine. Partea aceea încă mai trăieşte.

— Nu contează, replică Wilson scurt. Am avut soţii şi înainte.

— Nu ca ea, omule; amândoi am întrezărit licăriri ale Annei reale. Ea este încă acolo. Rătăcită. Poate fi re-viată şi amintirile îi pot fi editate.

— După ce o ucidem. Aşa-i?

Oscar făcu o grimasă. Conversaţia aceea era cu atât mai teribilă, cu cât în colţul vederii sale virtuale sclipea micul simbol de smarald care-i arăta că Anna era în direct şi că recepţiona tot ce vorbeau ei. *Poate că tăcerea-i mai bună.*

— Ce vrei să faci? întrebă obosit.

Fuioare de nisip fin şerpuiau pe lângă cockpit, biciuite din deşertul umed de afară, de dincolo de gura căscată a canionului.

— Să ajung pe Scaunul Afroditei. Pentru asta suntem aici şi asta o să facem.

Oscar reuşi să-şi stăpânească prelunga expiraţie de uşurare. Cel puţin prietenul lui începea să se focalizeze. Asta era extraordinar la Wilson: capacitatea de a ignora elementul uman când trebuia să opteze. Probabil că de aceea era atât de bun la

comandă. Lui Oscar nu-i plăcea să se gândească la paralela dintre trăsătura respectivă şi agenţii Starflyer.

— O s-ajungem acolo, încuviinţă el. La urma urmelor, ea nu poate face prea multe.

— Aşa crezi?

Oscar se simţea aproape pe punctul de a-şi închide radioul şi de a rămâne cu hiperplanorul pe sol în vreme ce furtuna mugea în jur. *Universul poate supravieţui şi fără mine, nu? Măcar de data asta.* Ce bine ar fi fost dacă ar fi putut să procedeze ca Wilson şi să-şi decupleze pur şi simplu emoţiile!

Hiperplanorul se zgudui sub înteţirea vântului. Norii cenuşii se contopiseră într-un plafon neregulat şi neîntrerupt deasupra canionului sterp.

— Orice vrei să faci, te voi susţine, îi spuse lui Wilson.

Fugea de responsabilitate şi o ştia prea bine, o transfera altcuiva. Dar de fapt asta făcuse mereu după Abadan.

Verifică radarul meteo, ale cărui configuraţii codificat colorate semănau cu nişte sepii ce se împerecheau. De acum întregul cockpit vibra, distorsionând imaginile de pe ecranul micuţ. Îi arătau că fluxul de vânt roz-somon canalizat de pereţii semeţi ai canionului depăşea viteza de o sută cincizeci de kilometri pe oră. Undeva în depărtarea invizibilă din faţa botului hiperplanorului, frontul furtunii ajunsese la baza Muntelui Hercule.

— Confirmare statut decolare, răspunse Wilson cu calm inexpresiv.

Oscar surâse blând înaintea profesionalismului absolut; în felul său aparte, Wilson îi arăta calea. *Perfect, dacă aşa trebuie pentru a face asta, n-o să rămân în urmă.*

— Recepţie. Încep faza de ridicare de pe sol.

Coborî mâinile pe i-punctele consolei şi strânse mânerele concave. Plasticul pliabil îi curse în jurul încheieturilor, fixându-le pentru toată durata zborului. E-majordomul anunţă interfaţarea perfectă cu matricea de la bordul hiperplanorului.

Oscar o alungă pe Anna din minte şi îngădui memoriilor să vină în prim-plan. Nu erau memoriile sale, dar îi aparţineau acum, contopindu-l cu hiperplanorul. O mână virtuală roşu şi violet prinse joystickul care i se materializase în faţă. Cealaltă mână îi lunecă peste iconurile strălucitoare.

Mugurii de plastic pliabil începură să curgă, extinzându-se din fuzelaj într-o configuraţie delta simplă, şi Oscar fu aruncat dintr-o

parte în alta a cockpitului, când aripioarele prinseră vântul. Slăbi cablul de ancorare prova şi hiperplanorul se legănă sălbatic. Propriile sale cunoştinţe sărace de pilotare, completate de implantul recent de abilităţi îl ajutară să contracareze cu relativă uşurinţă legănările, păstrând aparatul cât mai plan posibil.

Permise cablurilor prova şi pupa să se deruleze şi ajustă aripile pentru portanţă. Hiperplanorul începu să se ridice de pe fundul canionului, trăgând cu putere de cabluri, în vreme ce vântul încerca să dezintegreze fuzelajul. După ce ajunse la cincizeci de metri înălţime, bărbatul ajustă aripa cozii într-un stabilizator vertical lung. Vibraţiile încetară să mai fie violente, deşi urletele vântului de afară sporeau întruna. Oscar extinse în continuare aripile, accentuând bracarea pentru a genera cât mai multă portanţă directă. Cablurile de ancorare anunţau tensiuni uriaşe şi începu să le deruleze egal, păstrând scrupulos viteza de ridicare recomandată. Indiferent care ar fi fost miza, decisese că nu era cazul să recurgă la scurtături.

Zdrenţe de ceaţă fulgerară pe lângă cockpit, îngemănate într-un perete care-i restricţiona raza vizuală la maximum douăzeci de metri. Ploaia lovea agresiv în fuzelaj cu reverberaţii puternice ca de tobă. Pe măsură ce suia, cablurile vibrau cu armonice incredibile. Oscar ajusta cu regularitate aripile, străduindu-se să păstreze hiperplanorul stabil.

— Dacă furtuna asta nu-i îndeajuns pentru Samantha, atunci nu ştiu ce poate fi, comentă Wilson.

Legătura radio era bună, însă cuvintele întrerupte de pârâituri statice conţineau o determinare formidabilă.

Oscar se agăţă de vocea prietenului său; brusc, contactul cu altă fiinţă umană căpătase o importanţă enormă. Când examină iarăşi radarul meteo, zări talazurile stacojii şi cireşii ale furtunii năvălind prin canion, suprapunându-se şi răsucindu-se cu o viteză ameţitoare – în jurul fuzelajului depăşeau o sută şaizeci de kilometri pe oră. Stele indigo marcau poziţiile celorlalte două hiperplanoare; ambele se aflau în aer, cam la aceeaşi altitudine cu el. *Aşadar, ea este vie şi în acţiune*. Faptul că tăcerea ei ar fi însemnat cumva inactivitate fusese doar un vis nebun.

— Da, rosti după ce trecuse de marcajul de o mie de metri. Nu-mi place să fiu în interiorul ei, dar în tot cazul nu mi-ar plăcea să fiu acolo unde va lovi.

— Adam dorea ca numai tu să faci chestia asta, aşa-i? De

aceea te-a supus procedurii de implant al memoriei. N-a existat nicio problemă cauzată de umiditate. Nu voia să ne lase pe mine şi pe Anna să zburăm.

— Aşa este. Intenţiona să explice totul Păzitorilor şi să-i folosească pentru a vă menţine pe voi pe sol. Idiotul naibii… de parcă pilotarea mea poate garanta o asolizare pe vârf!

— De ce nu ne-a spus că te scosese de pe lista suspecţilor?

— Ar fi trebuit să-i explice Investigatoarei motivul – că noi ne cunoşteam de foarte multă vreme şi că tocmai de aceea mă contactase el.

Hiperplanorul se înclină alarmant la tribord. Oscar îl redresă, apăsând constant joystickul şi flexându-i aripile. Aparatul reveni la poziţia orizontală. Bărbatul se concentră foarte atent asupra radarului, cu toate că până şi acesta avea probleme în depistarea turbulenţelor extreme în interiorul vântului puternic de la înălţime.

— Era ceva important? întrebă Wilson.

Oscar scrâşni din dinţi. De decenii el presupusese că momentul acesta, dacă avea să sosească vreodată, va fi purificator. Nu era aşa. Se detestă pentru mărturisire, pentru ceea ce trebuia să divulge.

— Mă tem că da.

— Aşadar… cum te-a cunoscut?

— În universitate, am fost implicaţi amândoi în mişcările politice studenţeşti. A fost o prostie. Eram tineri, iar radicalii ştiu cum să exploateze tinereţea.

— Ce s-a întâmplat?

— În cele din urmă? Gara Abadan.

— Iisuse, Oscar, cred că glumeşti! Tu ai fost acela?

— Aveam nouăsprezece ani. Adam şi cu mine făceam parte din grupul care a plasat bomba. Nu era menită pentru trenul de călători. Noi protestam împotriva deşertării cerealelor. La St. Lincoln a fost însă o încurcătură; expresul întârziase şi de aceea controlul traficului i-a dat prioritate şi a trecut marfarul cu cereale pe altă linie.

— Futu-i maica mă-sii…

— Da.

Oscar văzu că altitudinea sa trecuse de marcajul de o mie patru sute de metri. Îi venea greu să distingă cifrele. Lacrimile îi curgeau pe obraji. Comandă modificarea configuraţiei aripilor, în

vederea pregătirii de zbor.

— Partidului Socialist Intersolar i s-a făcut milă de mine şi mi-a plătit o schimbare de identitate pe Illuminatus. Am… nu ştiu. Am… compensat? Tot timpul, de atunci.

— Să fiu al naibii! Asta chiar că-i o zi a revelaţiilor, aşa-i? Cred că până la urmă toţi rămânem străini unul pentru celălalt.

— Wilson, indiferent dacă… dacă mă urăşti acum, eu sunt fericit că te-am cunoscut.

— Nu te urăsc. Oscar e numele tău real?

— Ce dracu', nu!

Privi prin cupola cockpitului şi văzu că aripile se curbau de ambele părţi. Vederea virtuală îi arătă coada transformându-se într-un stabilizator triunghiular masiv. Se încorda din tot corpul, pregătindu-se pentru eliberarea din cabluri.

— Eram în limbă după filme; îmi plăceau toate musicalurile alea fabuloase, westernurile şi filmele de dragoste pe care le-au turnat la mijlocul secolului al XX-lea. Premiile Oscar, ştii? Iar vedeta cea mai mare pe care-au avut-o vreodată a fost Marilyn Monroe.

— Ei bine, domnule Vedetă Premiu, tu ai numit tactica: doi pe unu.

Oscar văzu hiperplanorul lui Wilson eliberându-se. Steaua lui indigo ţâşni în fluviul carmin care se revărsa prin canionul Străjerul.

Aproape că putea auzi calculele pe care le făcea Anna. Dintre ei, Wilson avea şansa cea mai mare să ajungă pe vârf. Cu cât ea pleca mai târziu, cu atât i-ar fi fost mai greu să-l prindă şi probabil să încerce o coliziune; dar dacă femeia se elibera înaintea lui Oscar, el şi-ar fi putut alege clipa decolării oricând ar fi dorit şi să-şi efectueze zborul complet nestânjenit. Totul depindea de încrederea pe care o avea în propria lui abilitate de a zbura pe parabola redusă.

Anna se eliberă.

Era la douăzeci şi cinci de secunde în urma lui Wilson.

Mâna virtuală a lui Oscar lovi iconul de eliberare. Acceleraţia îl apăsă violent în scaun. Hiperplanorul ţâşni cu două sute de kilometri pe oră. Curenţii turbulenţi izbiră aripile fără milă. El îşi închipuise că va menţine aparatul stabilizat şi va privi manevrele celorlalte două hiperplanoare, aşteptând orice moment optim, indiferent de natura sa, însă în loc de aşa ceva, fu azvârlit într-o

bătălie imediată pentru supravieţuire. Nu-l interesa decât un singur lucru: să-şi menţină altitudinea. Pereţii terifianţi ai canionului se repezeau spre el de pe ecranul radarului, când vântul îl îmbrâncea dintr-o parte în cealaltă. Oscar contracara fiecare deviere bruscă cu care îl încerca furtuna urlătoare, înclinând joystickul cu un calm ce topise orice urmă de frică. Aripile se mişcau ascultător, cu vârfurile răsucindu-se şi flexionându-se pentru a produce răspunsuri atât de rapide, încât bărbatul avea greutăţi în a le înregistra înainte să devină supracompensare.

Pentru o fracţiune de secundă căută cele două stele indigo. E-majordomul îi proiectă traiectoriile cursurilor lor. Liniile subţiri de topaz pe care le trasă se intersectau înainte de capătul canionului. Apoi pereţii vaşti din rocă se apropiară din nou şi instabilităţile ce trăgeau de fuzelaj se intensificară. Afară se întunecase, întrucât fuioarele de nori împletiţi prin furtună fuseseră iarăşi smulşi într-o singură şi sălbatică panglică mult peste sol. Picături mari de ploaie se sparseră de cockpit într-un val neaşteptat. Sub asaltul lor, hiperplanorul se abătu de la curs şi Oscar se luptă să îndrepte aparatul. Fu nevoit să reducă mărimea aripilor pentru a spori controlul pe seama acceleraţiei care i-o conferise anterioara curbă largă. Nu exista nicio reducere sesizabilă de viteză, astfel că-i fu mai uşor să revină în centrul canionului, păstrându-se deasupra norului arterial ce se zvârcolea. Radarul anunţă capătul canionului la douăzeci de kilometri în faţă: o stâncă verticală care se înălţa până ce dispărea de pe ecran.

Bărbatul privi încă o dată celelalte hiperplanoare. Anna zbura cu exactitate mecanică, fără să-şi fi redus aripile; menţinea totuşi vectorul şi se apropia rapid de Wilson. Nu-şi făcea griji despre manevrarea în poziţia corectă pentru a se ridica pe verticală la capătul canionului; de acum pe ea n-o mai distrăgeau grijile oamenilor. Hiperplanorul ei gonea ca un proiectil. Wilson nu se putea feri; dacă dorea să suie pe incredibila cascadă ce curgea în sus, ieşind din canion, trebuia să-şi menţină perfect cursul.

Abilităţile unui pilot de mult răposat se instalaseră calm în mintea lui Oscar, îngăduindu-i să manipuleze joystickul în sinergie chinestezică cu hiperplanorul şi conferindu-i un control impecabil asupra aerodinamicii la un nivel de instinct animalic. Prin cerul negru şi mugetul beligerant al furtunii, el văzu expresul

din St. Lincoln ieşind de pe şine într-un glob de foc dezgustător de unsuros, văzu vagoanele îndoindu-se ca lama unui briceag şi boţindu-se, văzu corpurile carbonizate şi mutilate, răşchirate în lungul terasamentului. Le ştia deja pe toate; feţele lor umpluseră unicul lui vis în fiecare noapte din ultimii patruzeci de ani.

Mâna virtuală manipulă din nou configuraţia aripilor, modelându-le într-o formă de planor mai lată şi mai lungă printre simbolurile roşii de avertizare afişate de matricea de la bord. Viteza îi crescu şi coborî botul planorului, năvălind în jos către torentul de spumă albă care clocotea prin văzduh la doi kilometri deasupra fundului canionului.

— Wilson? răcni el prin vacarm.

Pârâiaşe sălbatice se revărsau în jurul fuzelajului pentru a fi spintecate de tăişurile lamelor aripilor. Hăt sus, soarele se înălţa peste vârful Muntelui Hercule.

— Te-aud.

Lumina soarelui se sparse în apă, risipindu-se într-un nor fierbător de curcubeie efemere. Oscar zâmbi încântat înaintea frumuseţii naturii bizare de pe planeta aceasta. Drept în faţă şi ceva mai jos, o imagine cruciformă orbitor de albă făcea surf pe vârful spumelor strălucitoare.

— Numele meu este Gene Yaohui.

Încă rostea cuvintele acelea când plonjă în măreţul vortex de lumină şi apă şi izbi frontal hiperplanorul Annei.

* * *

Se mai întâmplase şi înainte, de multe ori, pe vremea când zbura cu escadrila Wild Fox. Era o instituţie atât de închisă, încât de voie, de nevoie vieţile lor le erau comune în aer şi pe sol; se antrenau împreună, chefuiau împreună, mergeau împreună la vânătoare, zburau împreună în misiuni, plecau împreună la bazele din străinătate. La baza din America le ştia pe soţiile şi copiii tuturor celorlalţi piloţi, problemele lor financiare, certurile familiale, comenzile de la băcănie; iar în văzduh cunoştea posibilităţile şi limitele fiecărui pilot. Erau mai apropiaţi ca fraţii.

Când plecau în misiuni de luptă, unii nu mai reveneau. Radarul le arăta moartea, cu micile şi perfect distinctele lui simboluri de neon verde de pe display afişând codul **pierdere contact** acolo unde avionul explodase lovit de o rachetă şi

căzuse ca un meteor în flăcări mistuitoare. De fiecare dată o părticică din el fusese smulsă în prăbuşirile acelea, lăsând un vid care n-avea să mai fie umplut niciodată la fel. Cu toate acestea continua, fiindcă asta şi-ar fi dorit ei, îi cunoştea suficient de bine ca să fie sigur. Ştiinţa aceea îi dădea forţa de a merge mai departe.

Iar acum, la trei secole şi jumătate după ce crezuse că-şi pierduse ultimul camarad de escadrilă, Wilson Kime privi cum simbolurile radar ale soţiei şi prietenului său cel mai bun se prăvăliră din cer şi se spulberară pe roca implacabilă aflată mult dedesubtul hiperplanorului său.

— La revedere, Gene Yaohui… şopti el.

La doi kilometri în faţă, râul care curgea prin văzduh îşi realiza curba magnifică şi paradoxală, pentru a se năpusti în sus, paralel cu faţa imensă a stâncii. Vectori oranj de poziţionare fură afişaţi în jurul vederii sale virtuale şi Wilson deplasă joystickul calm, aliniind aparatul pe cursul de apropiere corect. Retrase aripile îndărăt într-o formă de planor scurt, când pereţii canionului se repeziră către el din ambele părţi. Cascada era direct deasupra, o perdea de unde argintii care suia cu peste trei sute de kilometri pe oră. Îşi ţinu răsuflarea pentru o foarte lungă bătaie de inimă.

Hiperplanorul fu smuls brusc în sus cu o forţă care-l afundă în scaun. Se luptă cu joystickul, chinuindu-se cu suprafeţele aripilor, astfel încât aparatul să fie perfect vertical pe coadă când se repezi drept în sus către cerul de safir imaculat. Wilson răsuflă din nou, după care izbucni pe neaşteptate în râs, atât doar că suna mai degrabă cu un pufnet sfidător pe care Starflyer avea să-l audă şi să-l recunoască.

După ce-şi atingea apogeul la altitudinea de cinci kilometri, cascada verticală începea să se dezintegreze pe măsură ce presiunea imensă care o crease se diminua, scăpând din strangularea brutală a canionului. Apa se despărţea în două cataracte de spumă mai puţin compactă, debordând spre nord şi sud pe pantele inferioare ale vulcanului uriaş. Wilson călări rafala reziduală de aer din furtuna care scăpase din canion şi-i îngădui să-l suie şi mai mult, menţinând viteza. Pe când se înălţa peste întinderile de iarbă ale versanţilor mai înalţi, de climat temperat, privi benzile masive de nori de dedesubt, care se rostogoleau în jurul vulcanului, îndepărtându-se, pentru a declanşa răzbunarea planetei în cealaltă parte.

Radarul începu să arate tornadele din faţă şi sus, născute din turbulenţele ce marcau franjurile superioare ale furtunii. Bărbatul le privi biciuind de jur împrejur: coloane translucide care derapau aleatoriu pe sol şi erau umplute brusc cu praf şi pietre, atunci când aspirau un petic de teren expus. Matricea de la bord începu să le urmărească, introducând opţiunile lui.

Trei se aflau în zona potrivită şi toate erau suficient de mari. La una renunţă, deoarece oscilaţiile îi erau prea instabile, şi se duse pur şi simplu către cea mai apropiată dintre celelalte două.

Împinse joystickul înainte, orientând botul către baza rotitoare a tornadei şi urmă tiparul semi-ritmic în care se înclina dintr-o parte în alta, pe măsură ce şerpuia în sus pe versant. Aripile şi coada hiperplanorului fură retrase în simple flapsuri de virare asemănătoare cu aripioarele unui rechin, când pică direct spre ţintă. Menţinu cursul ferm, ochind instinctiv locul unde ştia că va merge. *Dacă Gene Yaohui poate să ţintească drept*, *atunci pot şi eu, ce mama dracului! Voinţa noastră va continua*, *va izbândi*.

Wilson trase la el joystickul şi ridică hiperplanorul într-un suiş abrupt, în clipa în care lunecă în tornadă. Cupola fu instantaneu bombardată cu nisip şi pietriş, iar bucăţile mai mari de rocă îl făcură să se crispeze când izbiră. Nivelul de tensiuni structurale ale fuzelajului îşi atinse apogeul. Motoarele ţiuiau direct sub scaunul său, rotind secţiunea anterioară a hiperplanorului în sens invers faţă de rotaţia tornadei pentru a spori stabilitatea ascensiunii. Aripile se metamorfozaseră iarăşi, devenind pale de elice care exploatau forţa impetuoasă a tornadei.

În câteva secunde hiperplanorul ţâşni prin vârful tornadei şi Wilson examina rapid vectorul de zbor. Câştigase suficientă viteză pentru a descrie arcul complet peste vârful muntelui. Era bine, dar nu tocmai ceea ce dorise. Aripile îşi modificară bracarea şi înălţară botul într-o manevră de aerofrânare modestă. Nu dispunea de mult timp, fiindcă gazele se rarefiau rapid după ce lăsa stratosfera în urmă. Extinse şi mai mult aripile şi le înclină, pentru a le spori frecarea cu rafalele subţiri de molecule ce lunecau pe lângă fuzelaj. În vederea virtuală, parabola proiectată se turti lent în cea pe care o trasase la decolare, arătându-i un punct de impact la un kilometru şi jumătate înapoia Scaunului Afroditei.

Hiperplanorul ieşi din atmosferă. Spaţiul reveni la negrul familiar şi primitor al cosmosului, cu stelele pe atât de

strălucitoare pe cât le văzuse Wilson vreodată. Privi cum mărgelele de umezeală de pe fuzelaj se transformă în gheaţă. Sub aripa tribord, craterul Muntelui Titan bolborosea cu lumină roşie crepusculară de la lava care clocotea şi fierbea, scuipând în sus bucăţi fumegătoare de piatră care urmau propriile lor parabole în atmosferă, unde explodau în unde de şoc stacojii. Când hiperplanorul ajunse la apexul traiectoriei, în faţa botului său apăru vârful plat al Muntelui Hercule, prezentând un fioros platou ocru de lavă rece, în care se găseau adânciturile caldeirelor gemene.

Wilson îl consemnă ca atare, dar numai atât; nu exista nici interes, nici încântare faţă de panoramă. Îi onorase pe cei luaţi de lângă el, zburase pentru ei zborul perfect. Asta în sine însemna victorie. Nu-i mai rămăsese nimic altceva de făcut, nicio ajustare. Aici sus, în vid, jeturi reactive mici, cu gaze reci, menţineau hiperplanorul pe poziţie, iar gravitaţia avea să-l coboare acolo unde aleseseră. Aceea era ultima lor amintire: ei trei strânşi în jurul hărţii proiectate, în hangar, discutând surescitaţi despre peticul cel mai bun de teren, ignorând Păzitorii mohorâţi şi înarmaţi care se încruntau faţă de jovialitatea nelalocul ei. Oscar şi Anna – cei doi oameni pentru care ar fi băgat mâna în foc mai mult decât pentru oricare alţii. Oameni care, de fapt, nu existaseră nici măcar o clipă.

Hiperplanorul coborî iute spre suprafaţa fisurată a piscului. Prea abrupt pentru a se simţi destins. *Nu mai pot face nimic, de-acum totul este în mâna gravitaţiei.* Restul planetei dispăruse deja sub orizontul fals al Scaunului Afroditei, unde lava se sfârşea în stânci verticale înalte de peste opt kilometri. Wilson era singur în spaţiu deasupra unui cerc neregulat de lavă care era mult mai accidentată decât sugeraseră imaginile. Steiuri de zgură presărau solul. Bărbatul verifică încă o dată etanşările căştii, apoi se asigură că sistemul ambiental al costumului fusese comutat. Aripile erau retrase la anvergura de zece metri, cu vârfurile curbate în jos pentru eventualitatea în care ar fi fost necesare pentru stabilitate, dacă roţile ar fi fost avariate în urma impactului.

Cincizeci de metri altitudine şi numai opt sute de metri până la vârful stâncii. Parabola nu fusese chiar atât de perfectă la urma urmelor. Wilson declanşă simultan toate jeturile de gaze de pe suprafaţa superioară, încercând să iuţească coborârea.

Liniştea îl copleşea şi era neaşteptat de iritantă. Chiar şi într-un planor s-ar fi aşteptat la vreun sunet din partea aerului care năvălea peste aripi la asolizare. Aici nu exista nimic, doar fantoma craterului Schiaparelli. Coborî jamba trenului de aterizare. Iar viteza continua să fie mult prea mare.

Hiperplanorul atinse solul şi ricoşă imediat. Bărbatul văzu fragmente de rocă rotindu-se de ambele părţi, acolo unde le loviseră roţile. Şapte sute de metri până la stâncă. Roţile atinseră din nou şi atunci auzi ceva: zgomotul impacturilor pe cauciucurile mici. După aceea cockpitul vibră nebuneşte. Pulberea se înălţă de sub roţi, scuipând fuioare mai subţiri decât vaporii de apă. Lonjeronul de asolizare al botului se rupse şi vacarmul adevărat începu când fuzelajul porni să lunece direct pe pământ.

Wilson ştia că se va rostogoli. Putea simţi acumularea de inerţie masică. *Nu pot face nimic. E numai gravitaţie.* Coada planorului se ridică, iar corpul principal se lăsă la tribord, înfigând vârful aripii într-o crevasă mică. În gravitaţia scăzută saltul fu aproape graţios. Hiperplanorul se roti leneş şi bubui, căzând pe fuzelajul superior. Orizontul răsturnat patină către Wilson şi fisurile se multiplicară pe cupola cockpitului. Sticla rezistentă se sparse finalmente, lăsând gazele să răbufnească afară. Lava neregulată, presărată de adâncituri, gonea la câţiva centimetri de casca sa. Prin ceaţa albă şi învolburată a aerului evacuat din cockpit, Wilson zări un ţanc mare de piatră drept în faţă. Hiperplanorul se izbi în el, umplând universul bărbatului cu durere roşie, arzătoare.

* * *

— Nenică, da ăsta-i un radar groaznic! se plânse Ozzie când *Caribda* se apropie de marginea sistemului stelei Dyson Alfa.

Trăsese detectorul de vizualizare TD din grila sa şi vederea virtuală îi fusese umplută cu un cub cenuşiu translucid. Interiorul era granulat, cu erori fotonice minuscule curgând pe lângă el aidoma smogului. Roiurile lor se contopiră în pete deformate, noduri în structura care reprezenta stelele din universul real. Aflat la douăzeci de minute de Dyson Alfa, bărbatul modifică rezoluţia scanării şi focaliză pe sistemul stelar din faţă. Urmă un influx silenţios de particule care se concentrau, închegând steaua. Congregaţii mai mici se roteau în jurul ei în orbite

concentrice: trei planete solide şi două gigante gazoase. Ozzie căută poziţia Cetăţii Negre, dar la scara respectivă nu exista nimic disponibil. *Ciudat… nenorocita aia-i cât o planetă.* Scoase date astronomice din grilă şi le suprapuse. Un reticul de culoarea mandarinei se ivi brusc, simulând dispunerea sistemului planetar, şi-i ajustă dimensiunile până la sincronizarea cu imaginile senzorilor. O cruciuliţă purpurie simplă evidenţie coordonatele Cetăţii Negre. Ozzie deplasă focalizarea, centrând-o, apoi extinse limita absolută a senzorilor. Firişoarele gri începură să vibreze când trecură prin volumul din spaţiu unde ar fi trebuit să se afle Cetatea Neagră.

— Ceva tot armai fi acolo, rosti Mark fără multă convingere.

— Haide s-aruncăm o privire, zise Ozzie şi modifică vectorul de curs pentru a descrie o curbă lină în jurul coordonatelor Cetăţii Negre. Chestia asta poate detecta nave?

— Habar n-am, spuse Mark. N-are o rezoluţie foarte bună. Bănuiesc că dacă te-apropii destul de mult, poate detecta obiectele mai mici.

— Nu ştii sigur?

— N-am nici cea mai mică idee despre fizica de la baza echipamentelor, asta dacă-i mai putem spune fizică… Nu uita că eu mă ocup doar de asamblare.

— Bine. Haide să ieşim din hiperspaţiu la cinci mii de kilometri deasupra sferei de zăbrele exterioare. Activează câmpurile de forţă. Eu voi scana cu senzori obişnuiţi. Încă ceva, Mark: dacă pe-acolo există nave, vor fi ostile. Vor crede că ne aflăm aici pentru a le transforma steaua în nova.

— Ştiu! Am fost pe Elan când au invadat.

— Şi… făcu Ozzie.

Mark îi aruncă o încruntătură iritată.

— Şi ce?

— Tu ai încriptat armamentul. Tu va trebui să tragi în ei.

— Ah… Da. O să activez sistemele tactice.

— N-ar fi o idee rea.

Pe măsură ce se apropiară de Cetatea Neagră, Ozzie reduse viteza treptat, până ajunseră relativ staţionari. În jurul structurii orbitau şaisprezece nave sau sateliţi. Detectorul TD nu putea oferi estimări demne de crezare în privinţa mărimii lor.

— Ca să poată apărea pe rabla asta, trebuie să fie mari, decise Ozzie.

— Cea mai mică masă care creează în continuumul spaţio-temporal o distorsionare gravitonică detectabilă din hiperspaţiu este de aproximativ o sută de mii de tone, precIză subrutina IC.

— Atunci sunt nave.

— Este o probabilitate mare.

Ozzie atinse iconul de activare a plasei de centuri din plastic pliabil a cuşetei sale. Întoarse capul la Mark.

— Eşti gata pentru aşa ceva?

Bărbatul îl privi gânditor.

— Da, sigur că da. Dă-i drumul!

Ozzie readuse *Caribda* în spaţiul real. Segmente minuscule ale carcasei stealth se deschiseră aidoma unor pleoape, îngăduind senzorilor să privească afară. La cinci mii de kilometri în faţa elipsei ultra-negre şi aerodinamice a fregatei, Cetatea Neagră se zvârcolea în agonie electromagnetică. Sub sfera din zăbrele exterioară, un taifun dens de plasmă radiantă de culoare ametist era frământat de erupţii şi talazuri de vârtejuri azurii şi arămiu-roşcat. Suprafaţa instabilă năştea fântâni arteziene uriaşe, care şfichiuiau spre sfera din zăbrele exterioară, declanşând descărcări trosnitoare în adâncul traverselor şi făcându-le să strălucească într-o radianţă eterică.

— Uau! şuieră Mark. S-ar părea că-i un incendiu acolo jos.

— Mda…

Ozzie privea datele provenite de la senzorii non-vizuali. Ambientul energetic din jurul sferei gigantice era diabolic, cu emisii electrice, magnetice şi gravitonice pulsând din interiorul scânteietor pentru a crea un maelstrom de particule şi radiaţie deasupra sferei din zăbrele exterioară.

— Cred că ceva atât de mare nu moare rapid, indiferent cu ce l-ai lovi, reflectă el.

— Şi semnătura cuantică a bombei-flamă?

— E tot acolo.

Ozzie rânji uşurat. *Am avut dreptate; aşa că, sictir, Nigel!*

— A rămas neschimbată de la prima detectare, imediat după colapsul barierei.

— Poţi să găseşti punctul de origine?

— Nici vorbă! Furtuna asta de plasmă cauzează o grămadă de interferenţe şi Dumnezeu ştie ce se mai întâmplă în adâncuri. Va trebui să folosim senzorii activi şi să intrăm, ca să ne uităm.

— Vom fi văzuţi.

Ozzie reexamină imaginea în infraroşu. Obiectele descoperite de detectorul TD erau nave Dyson, care sclipeau cireşiu pe fundalul negru. În acelaşi timp emiteau aproape toate tipurile de radiaţii ce puteau fi detectate de scanerele pasive ale *Caribdei*, expediindu-le în evantaie largi care se revărsau peste carcasa exterioară. Emisia lor radio constantă corespundea cu semnalele analogice haotice utilizate de LuminăDimineaţăMunte pentru a-şi angrena nenumăratele grupuri de mobili şi stabili într-un tot unificat.

— La zece mii de kilometri depărtare este o gaură-de-vierme deschisă, spuse el. În plus recepţionez semnale radio puternice din interiorul sferelor din zăbrele. Are nave şi acolo.

— Ne aşteaptă.

— Nu, nu te panica. E pur şi simplu o misiune ştiinţifică venită să examineze chestia asta. Nenică, e impresionantă! Nu-ţi dai seama până nu te apropii mult şi o vezi cu ochii tăi. Trebuie să fi necesitat ceva eforturi chiar şi pentru o specie care şi-a depăşit deja evenimentul de singularitate. Şi eu care ziceam că haloul de gaze era formidabil. Asta s-ar putea să-l întreacă.

— Haloul de gaze?

— I-o poveste lungă. Trebuie să intrăm. Crezi că sistemele noastre de bord sunt capabile?

— De ce n-ar fi?

— Prima reţea de zăbrele are o compoziţie ce produce proprietăţi electrorepulsive. Scrie-n fişiere. Dacă te apropii prea mult, rămâi fără alimentare… plus alte chestii în general nasoale.

— Dacă te-apropii cât de mult?

— Cred că sub zece kilometri. *A doua şansă* n-a putut aduce sondele mai aproape.

— Ozzie, unele dintre interstiţiile alea au lăţimea de peste o mie de kilometri. Dysonii şi-au trecut navele prin ele şi sunt de câteva ori mai mari decât *Caribda.* Nu vom păţi nimic.

— De acord, însă va trebui să ne activăm senzorii. Este imposibil să pilotăm numai vizual.

Degetele lui Mark răpăiră nervos pe capitonajul cuşetei de accelerare.

— Bine.

— Distrugătorul cuantic e pregătit?

— Da, da…

— Câmpurile de forţă?

— Haide odată!

Ozzie cuplă senzorii activi. Influxul de date se împătri, amplificând şi clarificând imaginea.

— Mediul dinăuntru este mult mai păcătos ca înainte, rosti el încordat, dar am triangulat mai bine semnătura cuantică: este-n mod clar în a patra sferă din zăbrele. Agentul Starflyer a plantat-o cumva în structura de inele.

— Nu putem *termina* o dată? Te rog!

— Nicio problemă…

Ozzie alimentă unităţile de propulsie secundară şi *Caribda* acceleră lin cu 1 *g* spre sfera din zăbrele exterioară. O direcţionase către un interstiţiu pentagonal cu diametrul de şase sute de kilometri. Datele radar erau înceţoşate de traverse, împiedicându-le rezoluţia, totuşi dimensiunile lor erau îndeajuns de uşor de urmărit.

Senzorii infraroşu anunţară apariţia de jeturi lungi şi subţiri de plasmă supraîncălzită în spaţiul din jurul lor. Erau baleiaţi de impulsuri laser, maser şi radar standard, pe care carcasa stealth le devia.

— Ăăă, veşti proaste. Ne-au văzut… cumva; se orientează după emisiile senzorilor noştri. Navele accelerează-ncoace. Iisuse! Nouă *g!* Gagiu-ăsta, Munte, ori este paranoic, ori nu.

— Haide s-accelerăm şi noi.

Glasul lui Mark devenise mai ascuţit.

— Bine, creştem la cinci *g.*

Viteza spori rapid, apăsându-l puternic pe Ozzie în cuşetă. Sfera din zăbrele exterioară creştea iute în imaginea senzorilor.

— Futu-i!

— Ce-i? lătră Mark.

— Nu mai aşteaptă să ne prindă cu navele. A deschis opt găuri-de-vierme. La cinci sute de kilometri depărtare. Alte patru; la dracu', apar peste tot. Ţin-te bine!

Ozzie crescu acceleraţia la zece *g.* Îşi simţea practic pielea şi carnea trase spre îndărăt. Respiraţia devenise realmente dificilă. *Nu-i tocmai o zi potrivită pentru pantalonii mulaţi.*

Nave mari începură să iasă din găurile-de-vierme, deja accelerând. Din ele ţâşniră proiectile, cu jeturile de plasmă conferind strălucirea amiezii spaţiului de deasupra artefactului de dimensiuni planetare. Explozii nucleare împroşcară perdele vaste de radiaţie coerentă către micile puncte de emisie ce

trădau existenţa *Caribdei.* Iconurile de avertizare ale găurilor-de-vierme sclipiră roşu. Ozzie crescu acceleraţia la doisprezece *g.* Propriul lui scâncet de suferinţă se alătură lui Mark.

* * *

LuminăDimineaţăMunte nu acordase prea multă atenţie megastructurii străine, dar nici nu ignorase artefactul ciudat. Îl remarcase aproape imediat după dispariţia barierei. Navele trimise să investigheze descoperiseră o maşinărie de mărime planetară, cu proprietăţi masice incomprehensibile. Ţinând seama de dimensiunile ei, LuminăDimineaţăMunte concluzionase că fusese asociată cu bariera; era probabil generatorul ei sau o parte a acestuia. Potrivit memoriilor Bose, aşa o considerau oamenii. El nu pricepuse de ce-i spuseseră *Cetatea Neagră.* Era ceva legat de combinarea *ficţiunii* cu *umorul.*

Investigaţia care urmase fusese pe cât de metodică o putea executa LuminăDimineaţăMunte. Desigur atenţia sa principală era direcţionată în primul rând la eliminarea stabililor rivali, apoi la cucerirea Commonwealth-ului, totuşi enigma continua să-i ridice întrebări. Senzori noi fură fabricaţi şi expediaţi într-acolo. Nave se aventurară prin carapacea gigantică asemănătoare unei plase de păianjen şi începură să-i mapeze proprietăţile, şabloanele energetice şi geometria interiorului. O dată cu trecerea lunilor, activitatea respectivă deveni tot mai dificilă, deoarece descărcările de energie internă sporeau în intensitate şi în acelaşi timp deveneau mai acute. Artefactul semăna practic cu o stea încătuşată.

Extracţiile datelor de pe câteva planete Commonwealth dezvăluiră că fizicienii oameni erau la fel de derutaţi de *Cetatea Neagră.* Nici ei nu-i înţelegeau funcţionalitatea. Nici ei nu aveau habar cine o construise. LuminăDimineaţăMunte suspecta că IC a oamenilor ar fi putut realiza aşa ceva. Şi extratereştrii Silfen ar fi putut deţine abilitatea respectivă, dar, în conformitate cu datele asociate minţilor lor, nu aveau *psihologia* adecvată. LuminăDimineaţăMunte nu se încredea în analiza respectivă. Galaxia era plină cu forme de viaţă non-Dyson – toate erau inamici şi toate erau suspecte. Într-o bună zi avea să-şi găsească inamicul cel mai mare şi să-l elimine.

Pe măsură ce investigaţia progresa, enigma principală o

constituia neregulata semnătură cuantică emanată de undeva din adâncul artefactului. LuminăDimineaţăMunte nu putea pricepe motivul pentru care se potrivea cu propria sa armă de perforare a coronei. În mod logic implica faptul că oamenii din *A doua şansă* o folosiseră împotriva *Cetăţii Negre.* Ei deţineau tehnologia cu pricina, totuşi păreau la fel de nedumeriţi ca şi el cu privire la motivul dispariţiei barierei... presupunând că înregistrările lor erau corecte şi nu *dezinformări.*

Întrebările acelea coborâră brusc pe lista sa de priorităţi, când oamenii transformară în nova steaua din punctul de escală intermediară. LuminăDimineaţăMunte îşi dădu seama că subestimase serios resursele ştiinţifice ale oamenilor. Se confrunta acum exact cu evenimentul de extincţie pentru eliminarea căruia îşi începuse campania de extindere. Oamenii aveau să acţioneze rapid după succesul acela. Când atacaseră steaua din punctul de escală intermediară, avuseseră o singură navă, o singură bombă-nova. Fusese probabil un prototip. Dacă ar fi avut mai multe, le-ar fi utilizat. Eficientele lor maşini de fabricaţie în masă produceau în prezent mai multe nave şi bombe. Când vor poseda suficiente pentru a garanta succesul atacului asupra stelei sale natale şi asupra tuturor celorlalte avanposturi, ei aveau să sosească.

Întrucât propria lui supravieţuire devenise de importanţă capitală, LuminăDimineaţăMunte trimise şi mai multe nave şi echipamente prin găurile-de-vierme ce-l legau deja de sisteme stelare noi şi nepopulate, unde se instalau coloniile lui. Erau peste patruzeci, ceea ce, spera el, avea să diminueze resursele oamenilor pentru acţiuni de localizare şi distrugere. Începu de asemenea să instaleze generatoare de găuri-de-vierme în navele sale cele mai mari, modificându-le pentru zbor superluminic. Nu erau nici pe departe la fel de eficiente şi rapide ca navele superluminice ale oamenilor, însă funcţionau. Le trimise prin gaura-de-vierme gigantică pe care o construise iniţial pentru a traversa hăul dintre sistemul său natal şi Commonwealth, împrăştiindu-le în spaţiul interstelar la sute de ani-lumină depărtare. Expediase deja opt, când grupurile de stabili care cercetau generatorul barierei detectară o rafală de radiaţie specifică senzorilor. Provenea dintr-un punct al spaţiului, dar nu avea origine fizică.

Rutinele de gândire primară ale lui LuminăDimineaţăMunte

recunoscură imediat motivul. Nava avansată a oamenilor fusese indetectabilă. Oamenii din clasa-Marină sosiseră pentru a-i transforma în nova steaua natală. Toate navele care cercetau generatorul atacară intrusul, ţintind cu proiectilele spre evazivul punct de emisie.

Nu înţelegea motivul pentru care nava oamenilor se materializase la generator. Examină probabilităţile. Dacă se aflau aici, de ce nu bombardaseră pur şi simplu steaua? Până în clipa în care steaua ar fi irupt, el n-ar fi ştiut de sosirea lor.

Oamenii erau slabi şi ar fi evitat pe cât posibil o confruntare directă. Probabil că nava încerca să reporenească generatorul. LuminăDimineaţăMunte se temea de evenimentul acela în aceeaşi măsură ca şi de extincţie. Izolat de libertatea galaxiei, el ar fi murit până la urmă în temniţa barierei, o dată cu arderea lentă a stelei. Aceea i-ar fi fost cripta.

LuminăDimineaţăMunte deschise imediat douăzeci şi patru de găuri-de-vierme în jurul intrusului şi-şi trimise prin ele navele de război cele mai puternice pentru a-i intercepta pe oameni.

* * *

— Dacă vreunul dintre ei a reuşit, acum ar trebui să fie acolo, zise Andria.

Samantha privi din nou cele cinci ecrane tăcute de pe masă. Sperase în taină că hiperplanoarele ar putea ajunge chiar mai devreme la Scaunul Afroditei. Era imposibil să accepte că toate trei eşuaseră. Acum nu ştia ce să creadă. Toţi din grotă ascultaseră mesajele pe unde scurte dintre Paula Myo şi Bradley Johansson. Ea nu le putea înţelege realmente relevanţa, totuşi Investigatoarea era în mod evident disperată să afle ceva despre Oscar. Oare informaţia respectivă îl scosese din cauză, ori îl condamnase?

Câţiva oameni din peşteră îl cunoscuseră pe Adam. Toţi fuseseră şocaţi de asasinarea lui. Samanthei i se păruse deconcertant; era greu să accepte că Starflyer ajunsese atât de aproape de ei, că era încă posibil să le dejoace planurile.

— I-aici, rosti cineva din grupul de control.

În mod reflex, Samantha privi cele cinci ecrane moarte. Se încruntă.

— Furtuna, spuse încet Andria.

Pe harta topografică mare proiectată de portal, furtuna dimineţii se umfla în jurul versanţilor inferiori ai Muntelui Hercule. Nori negri se revărsau peste lanţul Dessault, călărind vânturile puternice de la înălţime. La altitudini mai joase, norii mugeau în jurul piscurilor, despicându-se pentru a clocoti în jos prin văi şi a dezlănţui un potop de ploaie înspumată; în acelaşi timp, sus, un front lin de aer limpede, înalt de kilometri, curgea în evantai peste munţi, împins de imensa apăsare din spate.

Imaginea avea lacune. Acoperirea staţiilor manipulatoare era sporadică; matricea mare completa omisiunile pe cât putea.

— Îi dăm drumul! anunţă Andria. Secvenţa unu, vă rog. Pregătiţi-vă să vă introduceţi secţiunile.

Păzitorii de la mese amuţiră brusc şi începură să studieze datele derulate pe displayurile lor. Samantha văzu cum se activa primul eşalon de staţii manipulatoare; giganticele lor pale curbe de energie se materializau, rivalizând piscurile stâncoase cu care erau paralele. Norii năvăleau spre palele lor, doar pentru a fi proiectaţi în curbe nebuneşti de vârtejurile nou-născute, când începură să se rotească.

— O putem face? întrebă Samantha încordată.

— Sigur că da, încuviinţă Andria.

Samantha ar fi vrut să-l blesteme pe Starflyer, pe oamenii inutili din Marină, pe Adam pentru că îngăduise să fie asasinat, pe Păzitorii pe care-i luase cu el, pe proiectanţii hiperplanoarelor, pe…

— Hei! făcu Andria. Semnal purtător detectat. Orientat direct către noi de pe Scaunul Afroditei. Cerurilor visătoare, au reuşit!

Imaginea furtunii începuse să se consolideze cu detalii ce se completau imediat ce matricea mare procesa datele care soseau; tornadele şi mini-cicloanele ce se desprindeau din vârfuri individuale, fluxurile lungi de uragan ce năvăleau în lungul văilor mai mari. Viteza fluxurilor, direcţia, presiunea… toate rulau prin software-ul matricei mari şi erau transformate în proiecţii iniţiale. De acolo rezultau comenzi ferme despre felul în care ar fi trebuit să acţioneze staţiile manipulatoare, dacă furtuna urma să fie amplificată şi direcţionată aşa cum doreau ei.

Aplauze şi ovaţii izbucniră în toată grota.

— Sunt Wilson Kime, de pe Scaunul Afroditei. Sper să receptaţi toate astea. Matricea mea anunţă că transmite perfect.

Samantha fu nevoită să se sprijine de spătarul scaunului

Andriei ca să nu cadă, când glasul bubui perfect distinct din difuzoare.

— Ocupă-te de el, rosti iute Andria şi-i întinse un microfon mic fără să ridice ochii de la displayuri.

Samantha apucă microfonul cu degete tremurătoare.

— Sunt Samantha, amirale, şi te recepţionăm perfect. Imaginea este excelentă. Îţi mulţumim!

— Mă bucur s-o aud, Samantha, am o panoramă incredibilă de aici. Toată planeta se întinde sub mine şi detaliile sunt uluitoare. Pot vedea furtuna care ocoleşte Muntele Hercule; se mişcă foarte rapid.

— Amirale, mai este cineva cu tine acolo?

— Nu-mi amintesc ca imaginile de pe orbită să fi fost vreodată atât de spectaculoase şi de-acum am văzut destule planete din spaţiu.

Femeia privi îngrijorată microfonul.

— Amirale?

— Soţia mea a fost… Ea a fost agentul Starflyer.

— Îmi pare rău. Unde este ea?

— Anna şi Oscar n-au reuşit să iasă din canionul Străjerul.

— Cerurilor visătoare…

— Sper c-o să funcţioneze chestia asta. Sper c-a meritat.

— O vom face să funcţioneze.

* * *

Bradley îşi îmbrăcă iute costumul blindat, în vreme ce toţi din jur se grăbiră pe poziţiile de desfăşurare. Văzduhul trosni în jurul său, când vulturii regali decolară din nou, fără călăreţi de data aceasta, şi porniră peste veld spre est. Jeepurile şi camioanele se retraseră de pe şosea, lăsând cele trei vehicule blindate în vârful pantei care cobora către depresiunea puţin adâncă. Echipa Paris şi Ghearele Pisicii formau un grup mic, strâns în jurul primului vehicul, iar ţevile armelor glisaseră deja din diversele segmente ale costumelor. Discutau între ei pe linii protejate. Unul schiţa nişte paşi de dans.

— Vreo veste de la forturi? îl întrebă Bradley pe Scott, care stătea lângă el.

— Nu, domnule.

— Asta e, nu mai putem întârzia.

— Când va sosi furtuna, nu ne vor putea avertiza decât cu maximum două minute în avans.

Când, nu dacă, gândi Bradley cu amuzament trist. *Credinţa lor continuă să fie puternică.*

— Ştiu. Atât doar că am cheltuit prea mult timp şi efort, încercând să opresc bătălia asta. Am crezut cu adevărat că planeta se va răzbuna. Acum nu ştim nici măcar dacă cei din Marină au ajuns pe pisc.

Scott deschise gura să răspundă, apoi se trezi împins într-o parte când Stig apăru între ei.

— Vreau să şofez eu, anunţă bărbatul.

— Stig…

— Dacă ceva va străpunge câmpul de forţă al maşinii blindate, scheletul meu de câmp de forţă îi poate face faţă.

Bradley privi chipul rigid al tânărului dur şi-i zări cu uşurinţă fermitatea. Nu-l putea refuza; acesta era momentul de vârf al tuturor activităţilor Păzitorilor.

— Cred că mi-am câştigat dreptul de a participa la atacul final, adăugă Stig încăpăţânat.

Bradley surâse şi-şi puse mâna pe umărul său, amintindu-şi de străbunicul lui pregătindu-se pentru un raid din care nu mai revenise.

— Bineînţeles, Stig. Aş fi încântat şi uşurat, dacă tu ai fi la volan.

Stig tresări uşor; în mod evident îşi pregătise o argumentaţie convingătoare. Faţa i se despică într-un zâmbet larg.

— Mulţumesc, domnule!

— Dar fără amfeuri. Ai luat destule.

— Pentru aşa ceva, n-am nevoie de ele, domnule.

— Porneşte motorul, vom pleca dintr-o clipă în alta.

Stig porni în goană peste betonul sudat enzimatic, spre portiera deschisă a maşinii blindate.

— Cred că suntem gata, îi spuse Bradley lui Scott privind urma lui Stig. Retrage-ţi oamenii de pe autostradă, fiindcă zonucigaşii nu ştiu să-i deosebească.

— Da, domnule. Voi trimite trei plutoane să-i intercepteze pe mobilii soldaţi.

— E bine, totuşi creaturile acelea nu vor fi uşor de învins. Asigură-te că plutoanele înţeleg asta.

— Da, domnule, sunt…

Se opri şi-i privi pe Barsoomieni. Zece dintre ei se grupaseră defensiv în jurul lui Qatux, care stătea în spatele camionului cu care venise. Restul se dispersau pe coama colinei, lunecând lin prin iarba scurtă aidoma unor mici vehicule cu pernă de aer.

— Oare chiar au picioare?

— Cine poate şti? Poate că mâine ne vom fi câştigat dreptul de a-i întreba, ce zici?

— Mâine, în mod sigur.

Expresia lui Scott se schimbă în una de exasperare blândă. Bradley nu trebui să se întoarcă pentru a şti cine venea. Tocurile acelea ţăcăneau foarte distinct pe beton.

— Scuze, domnule Johansson, rosti Tiger Pansy. Unde vreţi să fiu în timpul atacului?

— Stimată doamnă, cred că veţi fi în cea mai mare siguranţă aici, cu Qatux.

— Hei, hei, nici vorbă! Qatux nu vrea asta. Voi sunteţi în centrul acţiunii.

— Am înţeles.

— Poate să vină cu mine, zise Olwen. O să şofez a doua maşină blindată. Este un loc la fel de sigur ca oricare altul în ziua de azi.

— Eşti foarte drăguţă, zâmbi Tiger Pansy.

— Bine atunci, făcu Bradley. Să-i dăm drumul. Cerurile visătoare să ne primească pe toţi!

Îşi scoase pandantivul, o piatră mică şi translucidă în centrul căreia strălucea o luminiţă turcoaz, şi-l sărută înainte de a-l strecura iarăşi sub costumul blindat.

Îndărătul lui, Qatux mugi încetişor. Tiger Pansy îl privi straniu.

— Uşurel... murmură ea.

Bradley îşi puse casca şi-i comandă e-majordomului să-i etanşeze gulerul. Motorul maşinii blindate mârâia, când se instală pe bancheta frontală pentru pasageri. Scoase din grilă imagini ale senzorilor din toate cele trei vehicule blindate, apoi deschise canale cu Ghearele Pisicii şi echipa Paris. Vederea virtuală îi fu umplută de o imagine de sus a convoiului Starflyer, care tot nu se clintise. De jur împrejur, războinicii clanurilor se retrăgeau, lărgind cercul.

— Toată lumea-i gata? întrebă el.

Simultan cu recepţionarea confirmărilor, examină poziţia mobililor. Vehiculele lor ajunseseră la numai unsprezece

kilometri. Optzeci de războinici ai clanurilor călăreau iute spre ei.

— Stig, Olwen, Ayub – zonucigaşii, vă rog.

Maşinile blindate se legănară uşor când armele în formă de aripi delta ţâşniră din lansatoare. Senzorii le captară pentru scurt timp arcul pe care-l descriseră rapid prin cer peste Autostrada 1. În siajul lor clocotea aer supraîncălzit, distorsionat.

Tunurile cinetice montate pe Land Rover Cruisere se rotiră până ajunseră verticale şi deschiseră focul. Le răspunse un baraj masiv de carabine ionice dinspre cercul războinicilor clanurilor. Impulsuri alb-albastre orbitoare căzură ca măzărichea într-un laţ de valuri de fulgere care se strângea. Hipercarabinele şi lansatoarele de particule ale lui Alic răpăiră din vârful colinei.

— Focalizaţi pe Starflyer! răcni Bradley.

Liniile de foc baleiară spre interior, către camionul MANN şi capsula lui sclipitoare. Trei zonucigaşi detonară la o sută de metri deasupra acestuia. Cataractele triple de puncte pâlpâitoare de culoarea smaraldului coborâră cu graţie lentă şi inundară toate vehiculele convoiului într-o coronă translucidă. Pentru o secundă rămaseră captive în interiorul vălului strălucitor ca nişte insecte în chihlimbar.

Pământul explodă. Jerbe uriaşe de sol şi piatră se ridicară în cer, ocultând complet convoiul. Globuri de foc ţâşnite din rezervoarele de combustibil perforate înfloriră în interiorul perdelelor de sfărâmături, pentru a se stinge aproape imediat. Bradley simţi cum frontul de undă al exploziei izbeşte maşina blindată, legănând-o uşor. Zeci de Charlemagni se cabrară, indiferenţi la călăreţii care se prindeau de spinările lor; câţiva se răsturnară. Norul de fragmente de piatră pulverizate şi particule de sol începu să se disipeze.

O secţiune de trei sute de metri din Autostrada 1 dispăruse complet. Terenul din jurul ei fusese redus la un cerc concav de sol fumegător. În mijlocul craterului, camionul MANN stătea complet intact; colbul lunecă în jos pe câmpul său de forţă, când razele soarelui reveniră şi scânteiară de pe capsula sclipitoare din aluminiu. Şaptesprezece Cruisere supravieţuiseră de asemenea zonucigaşilor şi câmpurile lor de forţă străluceau ca nişte bule radioactive. Bucăţi din epavele celorlalte vehicule fuseseră risipite peste pământul pulverizat, iar flăcările le mestecau lacom elementele din plastic. Nu se zărea niciun cadavru.

— Cerurilor visătoare, dar nu-l atinge nimic? întrebă Stig.

— Porneşte! îi spuse Bradley.

Maşina blindată se zgudui, după care acceleră în jos pe ultima porţiune de autostradă.

* * *

Morton fusese surprins când norul de sfărâmături se destrămase. Realmente nu se aşteptase să mai vadă intact camionul MANN. Hipercarabina lui trăsese foc după foc spre câmpul de forţă încăpăţânat de rezistent care învăluise capsula argintie când atacaseră zonucigaşii. Lansase în meleu şi două „vulpi“ de înalt voltaj. De alături, lansatoarele gemene de particule ale lui Alic bubuiseră, spintecând aerul cu energie incandescentă.

— Să-mi bag pula! scuipă Rob uimit. Nici măcar nu l-am zgâriat.

— Se pare că Starflyer a adus în Commonwealth tehnologia câmpului de forţă, rosti Alic. Chestiile cele mai bune le-a păstrat însă pentru el.

Ordinul lui Bradley umplu banda generală de comunicaţii. Maşinile blindate începură să coboare foarte rapid panta. Morton porni pe lângă ele, cu corpul plecat înainte, înaintând prin salturi simple şi îngăduind gravitaţiei slabe de pe Far Away să-l poarte cu fiecare pas în arcuri scurte deasupra şoselei. Hipercarabina i se plie înapoi în locaşul antebraţului, în timp ce avansa. Catalizatori îi sfârâiră în fluxul sangvin, ascuţindu-i gândurile, consolidând interfaţa cu costumul. Fibrele nervoase îşi pierdură stagnarea şi se contractară în conducte precise ce ofereau reacţii instantanee atât de încordate, încât le putea auzi zbârnâind. Displayul tactic din vederea virtuală se amelioră la o rată de reîmprospătare şi mai rapidă. Senzorii costumului îi arătau că războinicii clanurilor îşi stăpâniseră caii terifiaţi de explozie şi reveneau către resturile convoiului. Cruiserele deschiseră focul cu arme cinetice de tir rapid. În faţa cailor ce şarjau, linii lungi de sol se înălţară în jerbe, după care zidul letal de proiectile mestecă prin carne şi oase. Prima linie de cai muri cu picioarele măcinate, prăbuşindu-şi masa în planul orizontal de foc. Zbieretele morţii lor sub norişori de sânge şi ţesut pârjoli sistemul nervos electrizat al lui Morton. În ceaţa stacojie,

scheletele de câmp de forţă străluciră chihlimbariu când călăreţii se rostogoliră pe pământ. A doua linie continuă peste hălci aburitoare de carne. Senzorii lui Morton accesară o serie rapidă de imagini, parcurgând restul călăreţilor pentru a captura feţe contorsionate de mânie, hăţuri ţinute cu o mână pentru a putea trage salve sălbatice cu carabinele ionice şi lasere. Apoi începură să se năruiască sub revărsarea de foc a Cruiserelor.

— Chemaţi-i înapoi! răcni Morton pe canalul general. Scoateţi-i de-aici!

Activă două carabine cu plasmă şi bombardă un Cruiser cu impulsuri, dar acestea se destrămară în flame de energie ce şfichiuiră neputincios peste graniţele translucide.

Proiectilele de mortiere lansate de clanul Mesobel începură să cadă printre Cruisere, subminându-le perdeaua de foc, deoarece câmpurile de forţă se întăriră temporar împotriva rafalelor de electroni. Proiectile roiau pe deasupra, aşteptând clipa reluării focului cinetic pentru a izbi în forţă.

Barsoomienii deschiseră focul. Jeturi de lumină violetă trosniră în Cruisere, aproape invizibile pe fundalul cerului de safir. Software-ul tactic al lui Morton nu putea clasifica armele acelea. Câmpurile de forţă porniră să strălucească în auriu-trandafiriu periculos.

Intrară în acţiune laserele cu raze X defensive, cu rază mică, de pe maşinile blindate. Stig şi ceilalţi şoferi îşi coordonară atacul, concentrându-se asupra unui Cruiser. Cu precizie lubrifiată de catalizatori, Morton schimbă ţinta şi se alătură barajului.

Ajunseseră la jumătatea pantei, la patru sute şaptesprezece metri de camionul MANN. Nori groşi de diesel răbufniră din ţevile de eşapament verticale dinapoia cabinei şi camionul începu să înainteze.

— Nu pleca! răcni Pisica spre el. Mă enervezi!

Cruiserul asupra căruia îşi concentraseră puterea de foc explodă. Morton privi stupefiat cum Păzitorii şarjau direct în armele cinetice.

— Sunt măcelăriţi! strigă el acuzator.

— Suntem ceea ce trebuie să fim, replică sec Scott.

— Căcat!

Îi mai rămăseseră două „vulpi“ de înalt voltaj. Ambele izbucniră din tuburile sale de umăr şi în două secunde se

împlântară într-un Cruiser, distrugându-l într-o coloană perfectă de foc alb.

— O mişcare proastă, comentă Rob. Cred c-am fi avut nevoie de ele mai târziu.

Morton îl ignoră. Cruiserele supravieţuitoare nu-şi întrerupseseră focul.

— Pisica, Rob – sincronizare!

Se opri din alergare şi se ghemui, iar hipercarabina îi glisă lin din antebraţ. Camionul MANN se îndepărta. Lângă el, Pisica şi Rob se opriseră de asemenea. Charlemagni şarjau în urmărirea maşinilor blindate. Masere din vehiculele Institutului îi aţintiră. Valtrapurile protectoare ale cailor străluceau de energia care era descărcată prin ciucurii complex ţesuţi; animalele uriaşe goneau, lăsând în urmă vârtejuri de scântei. Cu viteza catalizatorilor, Morton scoase date de ochire din displayul tactic, împachetă câteva într-un fişier mic şi-l expedie echipei Paris.

— Ăla!

Trei hipercarabine traseră simultan, urmate peste un moment de bubuitul lansatoarelor de particule. Câmpul de forţă al Cruiserului arse stacojiu-închis. Ei traseră încă o dată. Barsoomienii li se alăturară. De data aceasta străpunseră câmpul de forţă.

— Comutare! anunţă Morton.

Alese a doua ţintă, pe când globul de foc abia se dilata.

Cruiserele porniseră, vibrând şi legănându-se pe terenul neregulat, strângându-se protector în jurul camionului MANN. Catalizatorii îi îngăduiau lui Morton o examinare leneşă a datelor instabile provenite de la cercetaşii Păzitori aflaţi mult în faţă. Vehiculele ce aduceau mobilii soldaţi ajunseseră la numai trei kilometri. Schimburi de focuri din mişcare începuseră deja între extratereştri şi călăreţii din primele rânduri ale plutoanelor călări trimise să-i intercepteze. Mobilii soldaţi erau echipaţi cu o versiune foarte puternică a unei carabine cu plasmă şi mini-proiectile cu focoase de energie amplificată. Şi de data aceasta caii duceau greul atacului.

Examinarea cablată a lui Morton îi deplasă brusc atenţia la unul dintre propriile sale influxuri senzoriale. Un Cruiser din spatele camionului MANN lansa rachete. Un nor de scântei purpurii intense sfârtecă aerul şi detonă în botul maşinii blindate a lui Bradley cu o ferocitate care azvârli vehiculul greu câţiva

metri spre înapoi. Unda exploziei aproape că-l dărâmă pe Morton. Se clătină violent şi interiorul căştii îi reverberă de mugetul detonaţiei.

— O pizdeală strategică de mâna-ntâi, declară Rob. Habar n-au ce să facă.

— Avem ceva cu care să putem sparge câmpul de forţă al nenorocitului? întrebă Morton.

— Nu cred, răspunse Matthew. Dacă zonucigaşii n-au putut, atunci n-o poate face nimic din ce avem.

— Bradley, îl apelă Alic, care-i planul acum?

— Vom lovi camionul ca un berbec. Asta-i tot ce ne-a mai rămas pentru a-l opri să ajungă la *Marie Celeste.* Trebuie să ne rugăm că planeta se va putea răzbuna.

— O nebunie! se tângui Rob. Asta nu-i bătălie, i-o glumă!

Morton baleie peste diverse imagini. Camionul MANN aproape că ajunsese în locul unde reîncepea autostrada. La doi kilometri şi jumătate în faţa lui, mobilii soldaţi respingeau atacurile sălbatice ale călăreţilor Păzitorilor. În scurt timp aveau să facă joncţiunea.

Altă salvă de proiectile a unui Cruiser lovi în maşinile blindate.

— Dacă goneşte spre nava lui, va trebui să iasă din camion pentru transfer, spuse Morton. Atunci va fi vulnerabil. Trebuie pur şi simplu să ne ţinem după el.

— Băiat deştept, Morty, zise Pisica aprobator.

— Sunteţi cu mine?

— N-aş scăpa aşa ceva, dragule.

— Haideţi să le-arătăm tâmpiţilor ăstora cum se poartă de fapt un război! adăugă Rob.

— Bine, spuse Alic. După ei!

Rânjetul lui Morton era funebru, când începu să alerge.

* * *

Hiperplanorul era greu de distins în pustiul cenuşiu al lavei solidificate care forma vârful Muntelui Hercule. Praful ridicat de prăbuşire se depusese pe fuzelajul alb şi se lipise de dârele de gheaţă, astfel încât acoperea ca un camuflaj adaptiv plasticul pliabil strălucitor. Forma sa aerodinamică de planor dispăruse în secunda în care se lovise de ţancul stâncos, boţindu-se şi mototolindu-se până ce semănase cu undele tocite de lavă

clocotită în vid pe care se oprise finalmente. În cockpitul teribil de strivit de dedesubt, două leduri roşii mici sclipeau în beznă, pălind treptat o dată cu descărcarea acumulatoarelor de rezervă avariate.

Regolitul subţire din jurul epavei fusese răscolit când Wilson se trăsese afară din scaunul de pilotare, răsturnat cu capul în jos. O dâră şerpuită ducea până la marginea Scaunului Afroditei, ilustrând felul în care îşi târşâise picioarele inerte în urma sa, când se târâse pe ultimii două sute treizeci de metri. Pe alocuri urma aceea se lăţea mult şi neregulat, în momentele în care bărbatul se zvârcolise. Lava expusă era presărată cu pete exfoliate de sânge uscat şi picături mici de spumă epoxidică utilizată la peticirea spărturilor din costumul său de presiune care se rupsese din nou.

Wilson nu se uita însă în urmă. Găsise o despicătură netedă chiar pe muchia prăpastiei, care-i acceptase corpul ca o sofa veche şi confortabilă. Picioarele nu-i suspendau deasupra hăului de opt kilometri, dar se găseau la câţiva centimetri de acesta. Materialul argintiu-albăstrui al costumului era mat sub învelişul murdar de praf de regolit pe care-l acumulase în timpul târâşului. Cute groase de spumă epoxidică îi brăzdau picioarele distruse. Două dintre dungile acelea proeminente încă supurau sânge: picături mici ce se dilatau de pe margini şi se desprindeau în vid. De acum lui nu-i mai păsa de detaliile acelea. Analgezicele îl asigurau că cele din urmă clipe ale vieţii vor fi confortabile. Ultimul supravieţuitor din Wild Fox îşi încheiase cu succes misiunea.

Matricele şi modulele lor electronice suplimentare erau aranjate ordonat pe rocă în dreapta lui, cu benzile senzoriale late aşezate pe trepiede robuste, cu feţele negru-mat multiabsorbante îndreptate spre est. Vederea era perfectă, arătându-i întregul lanţ Dessault, până la micuţul turn al Muntelui Stomer în est. Hăt dedesubt, inelul gheţarului era o dungă de diamante scânteietoare, în care se împleteau fuioare subţiri de nori cirus. Încă şi mai jos, norii groşi de furtună continuau să ocolească vulcanul gigantic. După ore de privit cu atenţie, Wilson era convins că puterea vânturilor dinspre ocean începuse să slăbească. Nu mai conta, furtuna le asigurase Păzitorilor suficientă materie primă pentru a produce răzbunarea planetei lor.

În timp ce zăcuse acolo, în pacea tăcută a vidului, observase cum norii se lăţesc în est. De la altitudinea aceea, era ca şi cum ar fi văzut un torent de apă înspumată revărsându-se printr-o albie aridă. Văile verzi fură treptat ocultate de norii cumulus, lăsând numai piscurile neregulate sure şi albe să răzbată deasupra.

Pe fundal, Samantha şi ceilalţi vorbeau în depărtare, cu glasurile ca nişte insecte captive în casca lui. Wilson nu le mai spunea foarte multe, ci doar comentarii ocazionale ce confirmau diverse aspecte ale observării. La început fuseseră puţine de văzut, în ciuda dimensiunilor şi vitezei, furtuna era perfect naturală. Bărbatul zăcu întins şi o privi cum avansa, în timp ce soarele îi încălzea pieptul, iar lava îi absorbea lent căldura din spinare. În cele din urmă observă că vânturile îşi sporeau gradat viteza şi că norii erau restricţionaţi în mod straniu în preajma munţilor. În mod firesc, majoritatea furtunii ar fi curs peste întinderea vastă a Câmpiilor Aldrin, iar de cealaltă parte a lanţului Dessault s-ar fi prelins în jurul Muntelui Leneş, pentru a se dispersa în pampasul sudic. Astăzi era însă blocată şi canalizată. O dată cu trecerea dimineţii, bărbatul începu să înţeleagă coregrafia Păzitorilor. Între piscurile munţilor, staţiile manipulatoare agitau vârtejuri gigantice în norul ce curgea rapid, absorbind staţionarele sus în lanţul Dessault şi refuzând eliberarea furtunii. Drept urmare, roiurile de nori creşteau în înălţime, îngrămădindu-se în văi, strat peste strat, clădind un front compact de furtună gros de kilometri. Întrucât toate ieşirile îi erau zăgăzuite, nu putea să scape decât către est. Un surâs flutură spectral pe chipul lui Wilson, când privi frontul de furtună care mugi în lungul Golfului Trevathan, alimentat de vijelii noi pe care staţiile manipulatoare le injectau prin fiecare vale majoră.

Degetul mare apasă energic butonul roşu din vârful joystickului. Lansare proiectilele: siajele lor şerpuiesc fulgerător în cer. Readu avionul în siguranţa escadrilei Wild Fox. Priveşte pe radar rachetele ce gonesc spre ţintă. *Contact îndepărtat*, *neperceput.*

Când ajunseră la capătul Golfului Trevathan şi intrară pe Deşertul Înalt, vânturile goneau cu cinci sute de kilometri pe oră. Aici nu mai existau staţii manipulatoare. Deveniseră irelevante. Furtuna era atât de puternică, încât se autoîntreţinea. Scăpase de sub orice control.

Potopul vast de nori albi se lăţi, ocultând complet Deşertul Înalt. Wilson văzu cum i se schimbă culoarea: norii cumulus se întunecau nu cu cenuşiul de ardezie al ploii suspendate, ci cu ocrul de particule absorbite din deşert de o armată de tornade ce crescuseră până la înălţimea munţilor printre care vuiau furios. Bărbatul îi urmări gonind spre ultima linie de piscuri ce străjuia limita estică a deşertului. Masa turbată se ridică, mai mult şi tot mai mult, până ce crestele ei zvârcolitoare ajunseră finalmente mai sus decât vârfurile încununate cu zăpezi, eclipsând regiunile peste care urma să se prăbuşească.

* * *

Mobilul soldat se îndrepta către Morton cu pas graţios de arahnidă, legănându-se într-o parte şi alta cu mişcări precis controlate. Era diferit faţă de cei din Randtown: toate cele patru picioare se bifurcau, astfel că avea opt copite. Două braţe se divizau de asemenea la jumătatea lungimii lor. Blestemăţia era *insectoidă.* Şi declanşa fobii adânci. În ciuda stop-cadrelor asigurate de catalizatori pentru a examina mişcările mobilului, nu putea spune niciodată care dintre copitele sale avea să execute o piruetă în jurul următoarei. Ochirea era aproape imposibilă. Două dintre braţele creaturii ţineau arme masive cu ţevi lungi, pe care Morton se străduia cu disperare să le evite. O făcea printr-o alergare rapidă în zig-zag, cu trupul îndoit din mijloc, menţinând permanent picioarele în contact cu solul, ceea ce-i permitea să schimbe direcţia atunci când era necesar. Dacă ar fi utilizat salturile, prin care ar fi acoperit mai rapid terenul, i-ar fi oferit extraterestrului o ţintă mult mai uşoară.

O flamă de plasmă dinspre arma mobilului soldat izbi pământul lângă tălpile sale. Câmpul de forţă al costumului rezistă, dar picioarele îi fură trase de sub el. În gravitaţia lui Far Away, urmă o cădere neliniştitor de lentă până atinse solul şi-şi recâştigă stabilitatea. Neliniştea se apropia de nivelul letal, prelungindu-se în timpul dilatat al catalizatorului. Altă salvă îl lovi în piept. Câmpul de forţă al costumului se învăpăie purpuriu şi Morton se roti prin aer. Răşchiră picioarele, străduindu-se să-şi proptească unul dintre ele, *orice* pentru a stopa momentul de inerţie. Mâna virtuală se deplasă fără grabă peste iconurile grupului de luptă şi-şi selectă arma. Altă salvă energetică îi

fulgeră pe lângă cască. Lansatoarele de grenade cu plasmă de pe braţ îşi bubuiră muniţiile. În jurul mobilului soldat, aerul scânteie de electroni sfârâitori.

Morton lovi solul şi se lăţi cât putu de mult. Lumea reveni brusc la operarea în timp real. Se ghemui şi ţâşni. Amplificarea electromusculară îl propulsă înainte ca pe un aerobot kamikaze.

Electronii se scurseră şi dispărură, lăsându-l pe mobilul soldat încordat pe toate opt copitele. Purta ceva asemănător cu un halat larg din material solzos verde-cenuşiu, care juca simultan rolul de conductor pentru câmpul de forţă. Tijele senzoriale i se sfârşeau printr-un grup de lentile electronice aurii. Unele braţe se terminau cu cleşti mecanici tripli; trunchiul era acoperit de casete metalice plate interconectate cu cabluri flexibile. Braţul doi roti o armă mare către Morton; subramificaţia sa purta un fel de grenadă. Braţul trei trase cu un pistol ionic. Braţul unu ţinea o lamă lungă – aceasta *bâzâia.* Braţul patru trase cu cealaltă armă mare spre o ţintă de lângă şosea şi microrachetele ţiuiră din lansatorul rotativ al subramificaţiei.

Impulsul ionic bruie senzorii costumului lui Morton, când îl placă pe extraterestru. Pentru o secundă fu orbit. Feedbackul tactil îl anunţă asupra greutăţii mobilului cu care intrase în contact, asupra braţului doi care se îndoia pentru a-i cuprinde şoldurile. Lama luneca peste gâtul lui, vânând un punct slab. Vederea virtuală urlă un avertisment legat de supraîncărcarea câmpului de forţă de un mecanism de absorbire. Mobilii aceştia erau mai rapizi decât soldaţii de pe Elan. Vederea asigurată de senzori reveni, arătând un montaj incomprehensibil de material din costumul extraterestrului, lumină purpurie şi iarbă călcată în picioare. Propriile lui simţuri îl anunţau că ei cădeau împreună. Morton îşi declanşă circuitul de electrificare şi pompă patruzeci de mii de volţi prin costum. Extraterestrul deveni stacojiu-aprins. Încerca să se rostogolească deasupra lui, lovind cu picioarele trei şi unu şi căutând să-i fixeze genunchii şi gleznele cu mii de gheare ieşite parcă din copite. Morton îşi continuă rostogolirea şi o amplifică printr-o răsucire sălbatică a torsului. Ajunse el deasupra. Mănuşa îi prinse braţul unu şi-l învârti cu toată puterea electromuscularelor. Ceva de sub carnea mobilului cedă şi braţul se îndoi sub unghi drept. Gheara braţului trei se închise în jurul gâtului bărbatului. Alarma câmpului său de forţă spori cu un nivel.

— În morţii mă-tii! icni Morton.

Gheare lungi de cinci centimetri glisară din toate degetele mâinii sale drepte. Lovi în jos cu putere. Fulgere roşii răbufniră din locul impactului. Menţinu presiunea până ce funcţia de absorbire din vârfurile ghearelor extrase energie din câmpul de forţă al mobilului. Un ţiuit de stres îi pătrunse prin izolaţii. Apoi câmpul de forţă al extraterestrului slăbi în jurul ghearelor. Mâna lui Morton sfâşie prin materiale şi carne. O afundă mult în corp, rotind-o în acelaşi timp, rupând organe şi vase de sânge, după care o retrase cu violenţă. Ieşi încet, târând în urmă măruntaie galbene ca mierea. Mobilul soldat deveni inert.

— Morty, scumpule, n-avem timp de răzbunări personale, chicoti Pisica.

O microrachetă detona lângă el şi un nor de şrapnele de microfilamente răbufni din explozie, ferfeniţind solul şi stânca de la suprafaţă. Câmpul lui de forţă străluci stacojiu, pe punctul supraîncărcării, când fu propulsat în lateral de impactul clocotitor.

— Ţi-am zis să nu risipeşti „vulpile”, comentă Rob.

Morton se ridică în picioare. Pisica avea dreptate. Erau asediaţi de mobili soldaţi, al căror număr părea interminabil. Sute săriseră din vehiculele lor, imediat ce ajunseseră la camionul MANN şi acum blocau şoseaua în faţă. Părăsirea autostrăzii în tentativa de a-i ataca din flanc fusese o eroare majoră. La o sută cincizeci de metri în stânga lui, maşinile blindate goneau pe Autostrada 1, cu laserele cu raze X spintecând dintr-o parte în alta ca un spadasin dezlănţuit care-şi ţinea adversarii la distanţă. Puteau străpunge câmpurile de forţă ale mobililor dacă ajungeau la mai puţin de cincizeci de metri de aceştia, ceea ce le degaja o zonă mică. Un roi de microrachete răpăi în betonul sudat enzimatic chiar în faţa maşinii blindate în care se găsea Bradley. Şrapnele de microfilamente transformară betonul în pietriş fin. Maşinile începură să derapeze îndată ce trecură peste el şi roţile lor ridicară jerbe din fragmente de rocă.

Lansatoarele de particule ale lui Alic bubuiră, expediind impulsuri spre grupul de mobili care lansase rachetele. Aceştia se prăbuşiră la pământ, dar se ridicară aproape imediat.

Morton scană cu senzorii în jur, clădind un profil tactic. Nu era bine. Străbătuseră vreo trei kilometri de la blocada iniţială şi erau complet înconjuraţi de minimum o sută cincizeci de mobili

soldaţi. Păzitorii călări pe Charlemagni se aflau la peste un kilometru şi jumătate în urmă şi le era imposibil să se apropie… de altfel, nici nu le-ar fi fost de mare folos. Acumulatorii costumului său coborâseră sub cincizeci la sută. Fusese implicat în prea multe situaţii limită. Niciunul nu mai avea „vulpi“ de înalt voltaj.

Radarul îi scană frontal şi văzu camionul MANN şi escorta sa la opt kilometri depărtare. Se deplasa rapid pe şoseaua pustie. Bradley nu avea să-l ajungă, cu atât mai puţin să-l izbească.

— O să călătorim pe maşini, rosti el. Stig, dezactivează-ţi laserele, ne luaţi şi pe noi.

— Morton, trebuie să-l ajungem pe Starflyer, spuse Bradley.

Bărbatul îi auzea panica înfiltrându-i-se în glas.

— Dacă ne combinăm puterea de foc, putem trece prin ei.

Pornise deja să alerge, însoţit de celelalte costume, trăgând în linia mişcătoare de mobili. Maşinile blindate receptară alte salve de minirachete din faţă. Suprafaţa autostrăzii fusese complet distrusă, transformată într-un smârc de fragmente care-i împotmoleau.

— Căcat! răcni Rob.

Senzorii lui Morton detectară doi mobili care atacară pe neaşteptate. Pândiseră într-o depresiune puţin adâncă, cu costumele nealimentate pentru a evita detectarea. Membre şfichiuiră spre costumul lui Rob, când toţi trei se prăbuşiră într-un morman care se zvârcolea. Câmpurile de forţă pâlpâiau, alternând între lavandă şi cireşiu, din cauza armelor ce trăgeau practic cu ţevile lipite de inamic.

— Nu te opri, insistă Pisica.

Era greu. Morton dorea să se oprească şi să tragă cu hipercarabina în formele care se luptau. Imagini îi apărură cu viteză accelerată în creier şi văzu cât de mulţi mobili goneau după ei. Rândul din faţă ajunsese lângă Rob.

— Rob!

— Fugi! icni Rob. Dintr-o clipă-n alta, o să le arăt mica şmecherie a lui Doc Roberts. Căcaţii ăştia nu-nvaţă nimic!

Mâna virtuală a lui Morton fulgeră în grila sa şi extrase telemetria lui Rob. Văzu comenzile prioritare de securitate deconectându-se pe rând. Pietriş prăfos trosnea sub tălpi. Maşina blindată se găsea la zece metri în faţă. Morton sări, plonjând peste vehiculul triunghiular curbiliniu. Aproape că ajunsese de

cealaltă parte, când Rob scurtcircuită toţi acumulatorii energetici pe care-i purta. Explozia transformă în alb solar cerul pustiu de safir.

— Asta da moarte, Robby, băiete! strigă Pisica.

Braţele întinse ale lui Morton atinseră şoseaua distrusă. Se ghemui într-o minge şi se rostogoli înainte, pentru a reduce momentul de inerţie. Strălucirea teribilă se stinse. Înapoia lui, maşina blindată derapa în lateral. Stig se lupta pentru tracţiune, readucând-o pe curs. Morton sări pe ea şi se prinse de turela unui laser cu raze X.

Pisica apăru lângă el, de parcă s-ar fi teleportat. O imagine de senzor îi arătă craterul de detonaţie ce fumega în locul unde fusese Rob. Alic bubui pe acoperiş, cu mănuşile prinzând atât de strâns nişte proeminenţe înguste, încât zgârie metalul. Hipercarabina lui Morton se extinse din antebraţ; grafica de ochire îi glisă din grilă. Cei trei începură să tragă în mobilii soldaţi, baleiind o fâşie largă în faţa maşinii blindate.

— Folosiţi totul! strigă Alic. Scoateţi-i de pe drum!

Magaziile de grenade ale lui Morton vibrară, când lansară.

Carabina cu plasmă comută pe impulsuri continue, revărsând energie. Hipercarabina se rotea după cum îşi schimba ţintele. Încărcătura acumulatorilor scădea cu o rată alarmantă. Alte salve de carabine ionice porniră dinapoia lor, acolo unde Jim şi Matthew se prinseseră de maşina blindată şofată de Ayub. Microrachete răpăiră de jur împrejur şi hiperfilamentele le biciuiră costumele, iar limbi de foc ionic muşcară din şasiul masiv al maşinilor blindate. Goneau printr-un infern demonic care copleşea într-un viscol digital orice date dinspre senzori. Suprafaţa costumului lui Morton protesta sub asediul energiei demente.

Pentru ca apoi să iasă din haos şi să gonească din nou pe banda de beton alb-sur a Autostrăzii 1, lepădând tentacule statice ca pleava. Stig accelerase până la o sută şaizeci de kilometri pe oră şi de undeva de dedesubtul maşinii răbufnea fum. Morton privi înjur şi zări masa de mobili care îi urma. Focul armelor lor se concentră, focalizând pe maşina din ariergardă. Jim şi Matthew făceau tot ce puteau pentru a răspunde în acelaşi fel, dar erau copleşiţi de barajul colosal. Şrapnele de microfilamente distrugeau autostrada în faţă. Maşina blindată explodă.

— Nu! răcni Alic. Futu-vă morţii mamelor voastre-n cur la toţi! Doamne Iisuse Hristoase, de ce nu-l putem prinde pe monstru-ăsta?

Morton ar fi vrut să-i răspundă, însă nu vedea decât sfârşitul lui Rob şi al lui Doc Roberts, craterul de sticlă din Randtown.

— Câtă energie ţi-a mai rămas? întrebă Pisica.

— Douăzeci la sută. Poate… Morton îşi examină datele: Puţin sub…

Începu să scaneze în lungul flancului maşinii blindate. Undeva la interior, metalul scrâşnea pe metal cu o violenţă teribilă şi zăngănitoare. Fumul care năvălea de dedesubt se înteţise.

— Cu unu la sută o să-l omorâm, zise Pisica.

— Stig? rosti Morton. O să reuşim s-ajungem?

Zgomotele ce răzbăteau de sub maşină sunau fatal.

— Da. Chestia asta are redundanţe peste tot. Mai sunt numai cincisprezece kilometri.

Viteza tot nu li se micşorase. În faţă, şoseaua cotea spre poalele munţilor. Valea Institutului era vizibilă sub forma unei şei largi care ducea către primii munţi din lanţul Dessault. Nu erau destul de înalţi pentru a fi încununaţi de zăpadă, spre deosebire de cei aflaţi în spatele lor, în depărtarea ceţoasă. Morton cercetă linia neregulată a orizontului, căutând orice indiciu al vreunei furtuni care să se apropie. Bolta de safir a lui Far Away era pe cât de calmă o văzuse vreodată. *La dracu' crezusem că măcar pe amiral ne putem bizui!*

Maşina blindată se cutremură violent, apoi îşi reveni. Morton baleie cu radarul în lungul şoselei, obţinând o imagine clară, pustie, până cotea spre valea aflată la zece kilometri în faţă. Camionul MANN intrase deja acolo.

— Bradley, rosti Morton cu regret, n-o să-l mai prindem. Ai altă idee despre cum putem avaria nava stelară?

— Să o avariem, nu. Va trebui să-i întârziem decolarea până la sosirea furtunii.

— Cum?

— Dacă doriţi să mă ajutaţi, există o posibilitate.

Nu suna deloc promiţător. Morton ar fi vrut să fi putut privi către Pisică, să vadă ce credea ea. În ciuda cochiliei ei dure, o cunoştea îndeajuns de bine ca să-i citească gândurile.

În mod evident, ea i le putea citi şi mai bine.

— Dacă tot am ajuns până aici… vorbi femeia.

* * *

Plasma de ametist din interiorul Cetăţii Negre clocoti în chinuri violente sub salvele de bombe de fuziune de câte cincizeci de megatone. Turnuri înalte de o mie de kilometri se ridicară aidoma unor proeminenţe solare prin interstiţiile din sfera exterioară din zăbrele, cu extremităţile destrămându-se în jeturi zdrenţuite. *Caribda* plonjă printre ele şi atinse plasma cu acceleraţia de paisprezece *g.*

Ozzie se încordase pentru un impact care să-i rupă şira spinării, deşi ştia că densitatea plasmei era doar cu puţin mai mare decât a vidului. Simţi numai o vibraţie uşoară, pe care trebui să se căznească s-o perceapă în toiul acceleraţiei brutale. Decuplă propulsia, iar trecerea în imponderabilitate fu atât de bruscă, încât corpul lui maltratat o interpretă ca o propulsare spre înainte.

— Ce pizda mă-sii? bolborosi Mark.

Ozzie decuplă senzorii activi.

— Zburăm orbeşte, nu vezi?

Senzorii pasivi arătau cum propulsiile de fuziune sfredeleau plasma de jur împrejur şi proiectilele Dysonilor zburau în toate direcţiile.

— Putem naviga aşa?

— Sigur că da. Uită-te la datele primite. Plasma iluminează sferele din zăbrele în douăzeci de spectre diferite. Putem zbura prin ele, dar încet.

Viteza îi purta deja cu douăzeci de kilometri pe secundă către a doua sferă din traverse. În urma lor trei sute douăzeci de nave Dyson trecură prin sfera din zăbrele exterioară şi plonjară în plasmă. Lansară altă salvă masivă de proiectile.

— Ăăă…

— Nu-ţi face griji, pot trece fără probleme prin a doua sferă. Este cea cu materie de masă negativă; este imposibil să ne ciocnim de ea, doar poate să fim respinşi dacă ne apropiem prea mult, ca nişte magneţi.

— Ozzie… Hristoase! Ne pot vedea siajul.

— Hă?!

Înapoia *Caribdei*, o dâră lungă de cinci sute de kilometri din plasmă spirala ca o tornadă gigantică. Armada de proiectile convergea spre apexul ei cu şaptesprezece *g.* Proiectilele

începură să detoneze. Câmpul fregatei străluci auriu-trandafiriu, deviindu-le impulsurile de radiaţii direcţionate, împroşcând în plasmă rafale vaste din plase de fulgere.

— Futu-i...

Ozzie realimentă propulsia secundară şi acceleră *Caribda*, îndepărtându-se de vectorul anterior. Forţa de apăsare îl trânti din nou în capitonaj.

— Am scăpat de ele?

— Nu!

— Mark, tu controlezi armele. Fă ceva!

— Ce? Pot să lansez un distrugător cuantic, o bombă-nova sau să trag cu laserul cu neutroni.

Înapoia lor detonă alt val de proiectile. Radiaţiile preschimbară plasma în violet opalescent.

— Distrugătorul cuantic.

— Trebuie să fim la minimum un milion de kilometri depărtare când declanşează; dacă suntem mai aproape, s-a zis cu fregata.

— Maica mă-sii, n-o să reuşim!

— Ai un apel, îl anunţă subrutina IC. O legătură maser încriptată, cu originea în afara sferei din zăbrele exterioară.

— Cred că glumeşti în pula mea, gemu Ozzie.

— Vrei să accepţi conexiunea? Certificarea identităţii este confirmată: Nigel Sheldon.

Ozzie începu să râdă printre lacrimi.

— Spune-i că acceptăm cu taxă inversă.

— Salut, Ozzie, cum merge? rosti Nigel. Aveţi nevoie de ceva ajutor, băieţi?

* * *

Ambele maşini blindate cotiră pe ultima curbă a şoselei, după care valea Institutului le apăru drept în faţă. Orăşelul avea aspectul unui mic campus universitar de elită, cu vile şi blocuri cu apartamente dispuse în rânduri cochete pe versantul sudic puţin înalt, de unde ferestrele lor argintii priveau peste laboratoarele şi atelierele lungi şi albe risipite pe fundul văii. Totul părea însă minuscul pe lângă uriaşa navă stelară cilindrică adăpostită în interiorul unui câmp de forţă. Eşafodajele ce-i înconjuraseră de două decenii lungimea de opt sute de metri dispăruseră, dezvăluind fuzelajul gri-deschis căruia soarele

dimineţii îi conferea o strălucire satinată. Opt duze negre de rachete de fuziune îi dominau suprastructura pupa, cu carcasele externe incrustate de benzi concentrice de conducte termice, care străluceau maroniu în timp ce asigurau răcirea bobinelor supraconductoare. Din fuzelaj ieşeau aripioare lungi şi boante care proiectau o fluorescenţă purpurie intensă, în vreme ce menţineau stabilitatea termică în rezervoarele interne şi generatoare. Grupul iniţial de generatoare de câmpuri de forţă aflat sus la provă, care semăna cu o tumoare, fusese suplimentat cu un con stacojiu prelung, cu baza de cincizeci de metri. Pe segmente lungi din fuzelaj se zărea chiciură, care contura pereţii exteriori ai rezervoarelor cu deuteriu.

Un singur pilon al eşafodajului rămăsese vertical, imediat în spatele provei. Camionul MANN era oprit la baza lui.

— Blestematul a reuşit, rosti Alic cu amărăciune.

— Am fi belit-o oricum în stil mare, zise Pisica. Nu cred că băieţaşii ăştia ne-ar fi lăsat să trecem.

Peste Autostrada 1 şi terenul din jur, mobilii soldaţi se dispuseseră într-o linie lată la o jumătate de kilometru de *Marie Celeste.*

— Fir-ar al dracu' să fie, murmură Morton.

Acolo aşteptau probabil o mie de extratereştri.

— Gata! anunţă Stig.

— Bagă!

Morton îşi lansă cele trei sonde de bruiaj electronic, iar Pisica două sonde care-i mai rămăseseră. Stig şi Olwen schimbaseră focalizarea laserelor cu raze X şi trăgeau în evantaie largi asupra extratereştrilor.

Vreme de două secunde, mobilii fură bombardaţi cu semnale false şi software insidios şi corosiv, iar razele X le pârliră senzorii electromagnetici. Ei se adaptară, filtrară şi purjară viruşii digitali; există totuşi un moment când fură complet orbi.

Nu contase, când senzorii le redeveniră complet funcţionali şi scanară terenul din faţă, nimic nu se schimbase; maşinile blindate continuau să gonească pe Autostrada 1, cu trei costume blindate agăţate pe exteriorul uneia care degaja vălătuci de fum negru şi fierbinte. Pe neaşteptate cele două vehicule frânară violent şi cauciucurile scrâşniră şi ţiuiră când cutiile de viteză fură băgate în marşarier. Apoi se întoarseră, derapând ca şi cum betonul ar fi fost acoperit cu gheaţă. Goniră înapoi pe şosea,

îndepărtându-se.

Mobilii porniră instantaneu după ele. Maşina blindată care fumega se cutremură brusc. Încetinea, iar de sub ea, pe lângă trâmbele groase de fum, se ridicau şi jerbe de scântei. La interior ceva zăngănea ca un clopot spart. Mobilii soldaţi deschiseră focul.

— FUTUUU-III!!! zbieră Morton şi sări cu amplificare electromusculară de pe maşina blindată.

Cerul irupse în jurul lui într-un clocot nemilos de salve ionice ucigaşe. Bărbatul lovi marginea de beton a autostrăzii şi se rostogoli perfect, astfel încât să revină în picioare după o jumătate de tumbă. Electromuscularele costumului îl propulsară instantaneu în sprint, cu corpul înclinat la patruzeci şi cinci de grade spre înainte. Câmpul de forţă se remodelă, desfăcându-se ca o ciupercă în jurul capului şi umerilor şi acţionă ca un spoiler, asigurând presiune descendentă din partea aerului care năvălea către el. Îşi balansa braţele ca oamenii de Neanderthal, cu încheieturile degetelor aproape atingând pământul.

Senzorii îl prinseră pe Stig ţâşnind prin trapa de urgenţă frontală a maşinii blindate, în clipa în care câmpul său de forţă escaladase la un climax stacojiu. Păzitorul se îndepărtă în fugă, deplasându-se cu uşurinţă fluidă în gravitaţia scăzută. În urma lui mobilii îşi concentrară focul. Maşina avariată explodă.

În faţă, maşina blindată a lui Olwen frână.

— Dă-i drumul! urlă Morton frenetic. Pleacă-n pizda mă-sii de-aici!

Microrachete fulgerară pe deasupra, lovind vehiculul care se mişca încet.

— Putem alerga mai repede ca ei.

— Dar…

— Calc-o!

Maşina blindată acceleră din nou puternic şi spori distanţa.

— Mai repede ca ei… râse răguşit Pisica. O să fugi şi mai repede decât decolarea, Morty, scumpule?

El scrâşni din dinţi în interiorul căştii. Din prima secundă în care zărise nava, încercase să-i estimeze masa. O mare parte din aceasta era combustibil, îşi amintea asta din examinarea rapidă a fişierelor, totuşi probabil că un sfert de milion de tone reprezenta o evaluare foarte conservatoare. Deşi aripile de câmp de forţă generau un grad de portanţă, aprinderea unor motoare

de fuziune care să poată produce o forţă atât de mare ar fi depăşit mult severitatea detonării unei bombe nucleare strategice.

Văzu cum talazul întunecat al mobililor se revărsă peste epava arzătoare a maşinii blindate. Erau rapizi, însă nu aveau amplificare electromusculară. Nu puteau menţine mult timp viteza aceea. *Sau nu eraaşa?*

Pisica ţinea pasul cu el, aplecându-se sub un unghi încă şi mai mare. Alic se afla puţin în urmă, în lateral.

— Nu va fi nicio decolare, mârâi el.

— Morty, Morty, eşti un scump. Lăbarii ăştia de Păzitori au belit toate ocaziile pe care le-au avut. Nici de data asta nu va fi altfel.

— Trebuie să fie! Bradley trebuie să câştige! Nu se poate ca Starflyer să scape!

— Atunci ar fi trebuit să fi venit cu nucleare tactice sau c-o navă de război din clasa *Moscova.* Nu-nţelegi că-i mai isteaţă ca noi creatura asta?

— Ca tine. Nu şi ca mine.

— Morton are dreptate, rosti Alic. Încă n-a decolat. Bradley trebuie s-o ţină pe sol.

— Doamne, bărbaţii ăştia! De ce să realizezi ceva în mod practic, când poţi să visezi?

— Sictir!

Avură nevoie de trei minute ca să străbată un kilometru şi jumătate. Nu folosiră şoseaua, care era prea deschisă, în vreme ce terenul din lungul ei era neregulat, iar pâlcurile de eucalipţi şi iarba ofereau un grad mic de camuflare. Mai goniră aşa cincisprezece minute, până ce detectorul laser al lui Morton îi arătă că măriseră distanţa faţă de mobili.

— Trebuie să ne-ndepărtăm de autostradă, le spuse el. Ceilalţi mobili sunt încă în faţă. Nu vreau să fim prinşi între ei.

— O idee bună, încuviinţă Alic.

Morton schimbă uşor direcţia, abătându-se sub un unghi faţă de Autostrada 1.

— Cât de departe crezi că ne vor urmări?

— Mai la subiect: câtă energie ţi-a mai rămas?

— Costumul meu a coborât la unsprezece la sută. Câmpul de forţă consumă rău de tot.

— Măi băieţi, nu trebuie să…

Soarele se stinse.

În ciuda faptului că gândurile îi erau iuţite de catalizator, Morton avu nevoie de o secundă pentru a înregistra anomalia monstruoasă. Lumina părăsea veldul, gonind de lângă el ca un eveniment de extincţie.

— Hă?!

Se întoarse cu faţa spre vest şi ridică uşor capul, aliniindu-şi principalii senzori vizuali cu lanţul Dessault. Genunchii aproape că i se înmuiară de şoc.

— Nu se poate… icni el.

* * *

Caribda începu să *scârţâie*, protestând când Ozzie ridică acceleraţia la cincisprezece *g.* Descriau o parabolă strânsă, ieşind din a doua sferă. În urma lor, explozii nucleare transformaseră plasma într-un cer compact de incandescenţă albă. Senzorii le arătau traversele sferei exterioare ca pe zăbrelele unei temniţe profilate peste stelele înceţoşate.

O armada de nave Dyson îşi curba traiectoriile pentru a-i urmări prin plasma turbulentă şi trăgea salvă după salvă de proiectile. Alte explozii înfloriră şi o pată indigo începu să difuzeze prin plasmă pe măsură ce nivelurile de energie se ridicau spre saturaţie. Masere şi lasere cu raze X lăsară dâre cireşii vizibile prin ionii diafani, când loviră fregata.

Ozzie introducea mici variaţii aleatorii în acceleraţie, străduindu-se să deruteze funcţia de urmărire a ţintei proiectilelor. O ceaţă roşie îi cuprindea periferia vederii virtuale. Încercă să-şi menţină atenţia asupra liniilor diferit colorate ce reprezentau criterii importante, aşa cum erau viteza şi distanţa care se micşora. Videocamerele externe îi arătară o uriaşă traversă întunecată din reţeaua exterioară ridicându-se în faţa botului bont al fregatei. Era lată de o sută optzeci de kilometri şi se întindea spre joncţiunea cu alte cinci traverse aflate la patru sute de kilometri distanţă.

— Nigel?

— Contact pierdut, raportă subrutina IC.

— Presupun că ăsta-i un lucru bun, observă Mark. Dovedeşte că materialul continuă să fie electrorepulsiv. Chestia asta încă nu-i moartă.

— Exact.

Ozzie schimbă din nou direcţia, îndreptându-se în sus către traversă. La cincizeci de kilometri depărtare, viră pentru a zbura paralel cu ea; nu cuteza să se apropie mai mult. Fluvii vaste de luminescenţă pâlpâiau, aprinzându-se şi stingându-se în adâncul materialului întunecat.

— Haide, Nigel!

Reduse acceleraţia la doi *g* constant.

— Crezi c-o să…

Din exteriorul Cetăţii Negre, *Scylla* lansă un distrugător cuantic, după care reveni instantaneu în hiperspaţiu. Proiectilul interceptă o navă Dyson şi transformă un procentaj modest din masa ei direct în energie. Pentru o fracţiune de secundă, un output de radiaţii egal cu al unei stele de mărime medie contamină spaţiul din jurul Cetăţii Negre. Irupse prin cele patruzeci şi opt de găuri-de-vierme pe care LuminăDimineaţăMunte le deschisese din coloniile sale de la giganta gazoasă şi distruse generatoarele din partea cealaltă şi tot ce prinsese în interiorul fasciculelor. Toate navele Dyson din jurul Cetăţii Negre străluciră aidoma unor comete când se vaporizară, lăsând în urmă dâre de molecule muribunde prin vidul alb sclipitor.

Radiaţii ultradure răbufniră prin sfera din zăbrele exterioară, decimând navele şi proiectilele din interior. Aflată în siguranţă în conul de umbră al materiei electrorepulsive, *Caribda* zbură mai departe nevătămată în timp ce radiaţiile se revărsau de ambele părţi ale masivei zăbrele din reţea.

— Asta zic şi eu *focul iadului*, murmură Ozzie.

Plasma de sub *Caribda* căpătase o culoare violet transparent letală. Senzorii vizuali puteau distinge toate celelalte trei sfere din zăbrele. Nucleul rămânea o pâclă impenetrabilă.

— Crezi că sferele interioare mai pot rezista la o explozie ca asta? întrebă Mark.

— Cine ştie? Totuşi Nigel avea dreptate. Oricum făceam asta, când declanşam bomba-flamă. Nu pierdem nimic, dac-o facem de două ori.

— Nigel Sheldon i-un tip destul de inteligent, este? rosti Mark admirativ.

— Mda. Surâsul lui Ozzie îngheţă: Destul de inteligent…

Alimentă propulsia secundară a fregatei şi plonjă cu opt *g*

direct spre a doua sferă din zăbrele.

* * *

A patra sferă din zăbrele era alcătuită dintr-un material ce părea complet neutru, lipsit de orice proprietăţi detectabile. Nu avea nici măcar masă pe care s-o poată descoperi senzorii; tot ce exista era limita ei fizică. La fel ca sferele anterioare, nu fusese deloc afectată de potopul de energie al distrugătorului cuantic. Ozzie pilotă *Caribda* prin ea, fără nicio problemă. Deceleră la un vector de viteză care-i menţinea staţionari relativ faţă de nucleu şi extinse toţi senzorii.

Inelele erau în tumult. Oscilau şi se întindeau, ridicându-se şi coborând din aliniamentul lor prin ecliptică. Cablurile negre ce menţineau laolaltă inelul exterior, „salba de margarete”, se flexionau ca nişte bucăţi de elastic, străduindu-se să limiteze fluctuaţiile sălbatice ale discurilor lenticulare. În interiorul său, inelul verde, care fusese uniform când îl înregistrase *A doua şansă*, suferea acum fenomene curioase: proeminenţe apăreau pe neaşteptate, expediindu-i unde lente peste suprafaţă. Firele argintii aproape că se rupeau, iar inelul de lumină stacojie era presărat de fisuri negre.

Inelul poreclit „Scântei” era cel mai afectat. Luminile de smarald şi chihlimbar cu cozi de comete erau azvârlite de pe orbitele lor simple printr-o singură contorsiune întunecată, aidoma unor ioni ce valsau în jurul unei anomalii magnetice. Aveau nevoie de o orbită întreagă pentru a reveni în plan, pentru ca apoi să fie iarăşi zguduite.

— Ăsta-i băiatul nostru rău, murmură Ozzie.

Scanarea cuantică îi arătă configuraţia de câmpuri de distorsiune alungite ce radiau dintr-un singur punct, în timp ce se roteau lent prin inelul scânteietor.

— Ăsta-i băţul băgat în roate.

— Am încărcat ţinta, anunţă Mark, centrul configuraţiei de câmpuri. Se va îndepărta la cinci mii de kilometri şi va străpunge inima nenorocitului.

— Eşti cel mai tare, rânji Ozzie.

— Lansare!

Caribda abia dacă vibră când distrugătorul cuantic ţâşni din tubul său. Ozzie întoarse fregata şi acceleră violent în sus prin

sfera din zăbrele.

* * *

Bradley ateriză în şanţul de scurgere puţin adânc de lângă Autostrada 1. Solul era umed şi moale şi-i absorbi impactul. Se ghemui într-o adâncitură şi încremeni. Stratul cromomimetic exterior al costumului îl zugrăvi în tonuri palide de gri şi verde, pentru a corespunde cu smocurile de iarbă şi noroiul în care poposise. Toate celelalte sisteme îşi reduseră consumul. Bateriile termice îi absorbiră căldura corpului, îngăduind învelişului costumului să adopte profilul de temperatură al şanţului. O rază micuţă de lumină pătrunse printr-o fantă din vizorul său, luminându-i ochii. În exterior, maşinile blindate derapau. Una suna urât. Zgomotul motoarelor lor se îndepărtă în efect Doppler. Respiraţia îi răsuna puternic în urechi, concurată doar de bătăile inimii.

Lumina pâlpâi. Mobili soldaţi alergau pe lângă el; câţiva plescăiră pe fundul şanţului. Trecură la numai câţiva centimetri.

Destinul – al meu, al lui Starflyer, al omenirii, al Dysonilor – este decis de distanţa asta micuţă. Şi totuşi destinul meu a cunoscut în trecut şi întorsături mai ciudate decât aceasta. Poate că cerurile visătoare îmi vor surâde azi.

Mişcările din exteriorul costumului său încetară. Bradley activă un singur senzor şi scană în jur. Nu se zărea niciun semn imediat al mobililor. Se ridică şi privi armata de extratereştri care se îndepărta. Undeva pe Autostrada 1 o maşină blindată explodă.

Păstrându-şi costumul în mod stealth complet, Bradley se grăbi spre nava extraterestră gigantică. Deschise senzori pasivi, ştiind semnalul pe care avea să-l recepţioneze.

* * *

Nici sunet, nici imagine, la început, ci mai degrabă un melanj de senzaţii – pentru cei care ştiau cum să-l interpreteze. Complexul cântec electronic satura undele aeriene, emis din toate direcţiile pentru a cuprinde valea. Armonicele care-l înconjurau pe Bradley aveau o unitate remarcabilă prin complexitatea ei. Melodiile se ridicau şi coborau, contopindu-se într-o minte coerentă. Corpuri, extraterestre şi umane, care îşi partajau toate părticelele: amintiri, gânduri, senzaţii. Bradley

înaintă prin ele, primindu-le cunoaşterea extinsă, adăpându-se din ea. Privi cei trei oameni în costume blindate care alergau pe şosea urmăriţi de noi – grijuliu ca războinicii oameni să nu poată interveni în decolare. Observă numeroasele faţete tehnologice ale navei stelare modernizată şi ajustă sistemele care interacţionau reciproc – dornic pentru sfârşitul îndelungului exil. Menţinu câmpul de forţă în jurul navei – decis ca nicio armă să nu-l penetreze. Trecu în revistă senzorii ce acopereau valea – alert la orice intruziuni.

Locul şi scopul fiecărui corp erau individualizate, totuşi gândurile lor erau omogenizate, reproducându-şi originea. Direcţia şi scopul proveneau dintr-o singură sursă: Starflyer.

Trecu din liftul schelei în nava stelară, trezind în integralitate maşina gigantică. În scurt timp va pleca, pentru a dispărea printre stele. În siguranţă. Liber.

* * *

Bradley îi ceru câmpului de forţă din jurul navei stelare să-l lase să treacă. Ţinând seama de originea lui Starflyer, docilitatea era logică. Stabilul îi conduce pe toţi – nimic nu se abate de la asta. Starflyer era totuşi mult mai sofisticat decât un stabil Dyson standard, aşa că nu avea aceeaşi reticenţă în a îngădui electronicelor să aibă funcţii de control asupra maşinăriilor. Electronicele îi erau auxiliare la fel ca mobilii; el le programa şi le stabilea parametrii. Ele îl ascultau.

Acela îi era punctul slab, Bradley o ştia, identic cu al oricărui Dyson. Nu înţelegea independenţa şi nici rebeliunea. Mobilii săi, indiferent dacă erau crescuţi în bazine de coagulare din propriile sale nucleoplasme modificate genetic sau dacă erau oameni ale căror creiere fuseseră subsumate chirurgical şi electronic pentru a-i găzdui propriile rutine de gândire, erau parte din el. Gândurile lor erau gândurile lui, copiate şi instalate din creierul său. Niciunul nu se abătea de la ele. Starflyer nu putea concepe deviaţia sau trădarea, aşa că nici ei nu puteau.

Securitatea era un concept unidimensional pentru el. Îşi luase precauţii pentru a se păzi fizic şi politic de nativii oameni, pe măsură ce îşi insinuase mobilii oameni în societatea lor Commonwealth. Acela era nivelul de siguranţă pe care-l determinase ca fiind necesar pentru a-i asigura supravieţuirea –

o strategie încununată de succes.

Niciun om nu putea sparge reţeaua electronică din valea Institutului. Întrucât erau o extensie a minţii lui Starflyer, procesoarele ascultau doar ordinele cu descendenţă internă. Reţeaua şi procesoarele nu deţineau însă abilitatea de a discrimina între un ordin primit de la un mobil autentic şi un om care-şi amintea „limbajul” neural al lui Starflyer.

În faţa lui Bradley, câmpul de forţă care proteja *Marie Celeste* îşi realinie structura pentru a-i îngădui să intre. Bărbatul alergă pe fundul cicatricei adânci şi acoperită de iarbă pe care vasta navă extraterestră o brăzdase când lunecase pe sol înainte de a se opri în mod dezonorant. Câţiva mobili soldaţi patrulau lângă baza navei stelare. Minţile lor îi spuseră unde erau, în ce direcţie priveau, unde vor privi în continuare. Senzorii şi ochii lor nu văzură nicio clipă învelişul stealth al costumului său, când se grăbi în umbrele proiectate de duzele uriaşe ale rachetelor cu fuziune. Alarmele de proximitate tăcură pasiv când le anunţă procesoarele că prezenţa lui era legitimă.

Mobili şi utilaje de construcţii civile ridicaseră gradat nava din cicatrice şi-i turnaseră dedesubt o platformă largă din beton sudat enzimatic, care să-i susţină greutatea. Suporturi fixau fuzelajul inferior deasupra solului. Bradley sui scara de metal a unui suport. O trapă de acces în compartimentul motoarelor de fuziune se deschise pentru el şi se aplecă pentru a intra.

Primele descoperiri publicate de Institut cu privire la *Marie Celeste* fuseseră destul de corecte. În navă existau rachete de fuziune, rezervoare cu combustibil, cuve cu apă cu mediu controlat – ce conţineau celule extraterestre echivalente amibelor – şi generatoare pentru câmpul de forţă. După aceea publicul rămăsese convins că la interior nu mai exista absolut nimic altceva, că nu exista un sistem de susţinere biotică şi nici „cabine pentru echipaj”. O examinare mai detaliată arătase pasaje şi tuneluri de acces (nepresurizate) remarcabil de similare cu cele pe care oamenii le-ar fi prevăzut în orice navă. Nu fuseseră găsiţi roboţi de întreţinere. Prima concluzie fusese ca pasajele respective fuseseră utilizate exclusiv pentru construire.

Chiar în centrul cuvelor se afla o incintă cu sistem de susţinere biotică. Starflyer trăia în ea, alimentat cu celule de bază şi apă purificată din cuve. Nu avea nevoie de spaţiu suplimentar prin care să se deplaseze, nu existau facilităţi de

relaxare şi recreaţionale, necesare oricărui om într-un zbor ce dura secole. El nu făcea decât să recepteze informaţii şi să supervizeze sistemele navei. Când era necesar, declanşa ovulaţie de nucleoplasme într-o cuvă aflată în imponderabilitate, pentru a creşte mobili adaptaţi la spaţiul cosmic, care primeau misiunile de reparaţii. După ce-şi terminau sarcina erau reciclaţi în substanţe nutritive pentru celulele de bază din cuve. La fiecare secol era creat un stabil nou care să găzduiască mintea lui Starflyer, deoarece corpul său îmbătrânea. Toate acestea se petreceau într-o incintă de treizeci de metri cubi, lesne de trecut cu vederea în examinarea preliminară a volumului de douăzeci şi cinci de milioane de metri cubi al unei nave rău avariate la asolizare.

În compartimentul motoarelor nu existau lumini – alt aspect ce contribuia la mitul potrivit căreia nava era o „singură maşină compactă”. Bradley îşi activă senzorii infraroşii la rezoluţie maximă şi înaintă prin pasajul strâmt, care se ramifica de câteva ori; unele deschideri urcau spre centrul navei aidoma unor hornuri verticale. Escaladarea ar fi durat prea mult pentru el. Găsi un coridor care mergea la prova şi avansă cât putu de repede. Pereţii coridorului erau din traverse, necăptuşiţi. Dincolo de ei, segmentele majore ale navei erau asamblate într-o grilă simplă. Grinzile individuale de metal vibrau; propulsiile cu fuziune îşi derulau secvenţa de aprindere. Peste două minute, nava avea să se ridice de pe planeta aceasta, pornind către pustiul curat al spaţiului.

Bradley părăsi coridorul şi se strecură prin interstiţiul îngust dintre un rezervor de deuteriu şi nişte turbopompe de mărimea unor automobile. Cântecul mental al lui Starflyer rămânea perfect clar pentru receptorii săi, chiar şi înghesuit în cavitatea metalică fără lumini.

— Mă mai ţii minte? întrebă el.

Toţi mobilii din valea Institutului încremeniră.

— Mă ţii minte, aşa-i? Am avut grijă să nu mă uiţi.

Cântecul mental se modifică, pătrunzând în creierele tuturor mobililor umani din interiorul imperiului mental al lui Starflyer. Puse întrebări. Procesoarele autoderulară verificări, pentru a vedea de unde proveneau armonicele aberante.

— Ah, sunt aici, cu tine.

În exteriorul navei, cântecul se opri şi se retrase.

— Doar nu credeai că voi rata momentul acesta, nu? Vreau să fiu alături de tine la decolare. Vreau să fiu sigur. Vreau să fim împreună când vom muri.

Suspiciunea se întări, până ce cântecul mental deveni îndeajuns de puternic pentru a exercita o apăsare spectrală dureroasă pe urechile lui Bradley.

— Bombe... software kaos... agenţi biologici... Am uitat care dintre ele. Sunt ascunse undeva la bord. Nu-mi amintesc unde sau cât timp am fost aici. Poate că nici n-am plecat de fapt.

Peste tumultul strident al cântecului mental, Bradley putea auzi mobili care alergau prin pasaje. Mii de mobili fuseseră trimişi şi mişunau ca şobolanii, căutând orice indiciu despre poziţia sa.

Bradley aşteptă în beznă absolută, în timp ce gândurile lui Starflyer se convulsionau în îndoieli şi furie. Aşteptă, în vreme ce minutele ticăiră. Rachetele de fuziune îşi opriră secvenţa de aprindere.

— Mă întreb dacă vei decola. Vei fugi spre siguranţa spaţiului, ştiind că eu nu pot supravieţui mult? Sperând că sistemele redundante vor fi suficiente după sabotaj? Sau vei rămâne? Avariile pot fi reparate aici, pe sol. Acum însă elita Commonwealth-ului ştie de existenţa ta. Va sosi cu supernavele sale. Nu vei supravieţui răzbunării.

Cântecul mental crescu într-un urlet de furie.

Bradley privi în jos. Sub tălpile sale, un mobil stătea pe coridor, cu tijele senzoriale curbându-se în sus pentru a-l privi. Explodă în mişcare, suind pe grinzi.

— Prea târziu, mă tem.

În afara navei se făcu beznă.

Bradley surâse şi căldura zâmbetului său curse ca un balsam în cântecul mental discordant.

— Tu nu ne poţi înţelege niciodată. Numai un om poate să înţeleagă cu adevărat alt om. Restul galaxiei este sortit să ne subestimeze. Aşa cum ai făcut şi tu.

Senzorii carcasei văzură zidul solid al megafurtunii năpustindu-se din Deşertul Înalt. Se ridică pentru o clipă deasupra munţilor înainte de a-i cuprinde şi a răbufni în valea Institutului. Pentru câteva secunde câmpul de forţă al *Mariei Celeste* rezistă asaltului sălbatic, radiind o lumină rubinie vie, până ce năvala titanică îi supraîncărcă generatorul. Un val de nisip şi piatră înalt de cincisprezece kilometri care gonea cu cinci

sute de kilometri pe oră se sparse peste nava neprotejată.

— Adio, duşmanul meu, rosti mulţumit Bradley Johansson.

* * *

Complet invizibile, cele două fregate stăteau una lângă alta în spaţiul cosmic. La un milion şi jumătate de kilometri depărtare, Cetatea Neagră sclipea ca un felinar livid de Halloween. Pe neaşteptate străluci alb-albastru, rivalizând în magnitudine cu apropiata stea Dyson Alfa. Lumina se topi la fel de iute pe cum apăruse.

— Prin urmare în nucleul bombei-flamă a existat un soi de materie care să fie convertită, spuse Mark.

— Aşa se pare, încuviinţă Ozzie.

— Nu pot vedea bariera.

— Mai aşteaptă un minut, da? Sau mai degrabă, mai lasă o lună. Am atacat, toţi, destul de rău Cetatea Neagră.

— Sferele din zăbrele sunt tot acolo, rosti Nigel încet şi admirativ. Blestemăţia a rezistat la doi distrugători cuantici! Anominii ştiu cum să construiască pentru a dăinui.

— Nici urmă de semnătură cuantică a bombei-flamă, anunţă Otis. Se pare c-ai ucis-o, Ozzie.

Aşteptară cinci ore, în timp ce plasma din interiorul sferelor din zăbrele se răci şi-şi stinse intensitatea. Apoi dispăru fără niciun avertisment.

— Hei, rosti Otis, în jurul sferei exterioare a apărut un fel de cochilie!

— N-o să zici „ţi-am zis eu“? întrebă Nigel.

— Nţţ, răspunse Ozzie. Bănuiesc că-ţi sunt dator.

— Acolo se-ntâmplă ceva foarte bizar, spuse Mark. Nu-nţeleg nimic din datele-astea.

— Nici eu, aprobă Ozzie. Tu, Nige’?

— Niciun indiciu.

Lumina dinspre Dyson Alfa dispăru complet; o dată cu ea pieri şi cacofonia radiofonică a semnalelor lui LuminăDimineaţăMunte.

— Misiune îndeplinită, zise Nigel. Putem să ne-ntoarcem acasă.

— Haide, haide, asta nu-nseamnă că s-a terminat. Nici vorbă! LuminăDimineaţăMunte este tot acolo; o să-nceapă de la zero într-o sută de sisteme stelare.

— Ozzie, te rog, strici momentul.
— Dar…
— Acasă! Cu un mic ocol.

19

Vederea virtuală a lui Morton îi dădea iluzia luminii şi spaţiului. Fără ea ştia că s-ar fi pierdut în cântecul de sirenă al nebuniei care răsuna ispititor în centrul minţii sale. După ore de imobilitate în costumul blindat, fără absolut niciun input senzorial extern, era împins tot mai aproape de claustrofobia totală. Deşi ceva din exterior izbutise totuşi să ajungă până la el; din cauza metrilor de sol de deasupra, zgomotul furtunii fusese redus la o vibraţie puternică pe care o putea simţi prin căptuşeala adaptoare de spumă a costumului. Când încetă finalmente, cronometrul din grilă îl anunţă că trecuseră trei ore şi jumătate.

— Trebuie să ieşim de-aici, îi spuse lui Alic.

— Aşa-i, încuviinţă comandorul.

Ei doi stătuseră în beznă cu mâinile strânse laolaltă ca o pereche de copii speriaţi. Atingerea aceea le îngăduia să comunice. Morton nu era sigur că ar fi putut rezista fără contactul altei fiinţe umane. Nici măcar nu-şi reamintea mare lucru din conversaţia lor; îşi oferiseră unul celuilalt poveşti despre femei şi locuri în care fuseseră. Orice ca să ţină izolarea cât mai departe şi o dată cu ea ştiinţa că erau îngropaţi de vii.

Nu exista alternativă.

Când furtuna apăruse dinapoia munţilor şi înghiţise ultimele piscuri, dispuseseră de patru, maximum cinci secunde înainte de a fi izbiţi. Alic trăsese cu lansatoarele de particule direct în sol şi săpase un crater simplu de pământ fumegător.

— Înăuntru! urlase el.

Morton plonjase direct în groapă, lipindu-şi costumul de al lui Alic. Pisica nu se clintise.

— Pisico! o implorase.

— Eu nu mor în felul ăsta, Morty, replicase ea simplu.

Bărbatul nici măcar nu reuşise să-i răspundă. Alic trăsese din nou cu lansatoarele de particule, colapsând solul din jurul lor. Pisica îi păruse tristă; din toate săptămânile pe care le petrecuseră împreună, aceea era amintirea cea mai puternică cu care rămăsese acum despre ea.

După ce începuseră să-şi sape drum spre exterior, bărbatul îi apreciase logica. Acumulatoarele energetice ale costumului său mai aveau doar cinci la sută încărcătură şi pământul era

compactat. Îşi amintea vag că, dacă te prinde o avalanşă, ar trebui să te ghemuieşti, pentru a crea un spaţiu. Nu existase timp pentru nimic altceva decât instinctul cel mai fundamental de supravieţuire. Craterul din sol oferea o şansă de supravieţuire. Zidul imposibil care se prăbuşea peste el nu i-o oferea.

Avusese nevoie de două minute pentru a mişca mănuşa şi a bătători pământul din jurul ei. Electromuscularele forţaseră la limita puterii lor. După mână, urmase antebraţul şi în cele din urmă putuse mişca tot braţul într-o cavitate mică. Începuse să sape. Fuseseră necesare ore.

— Deasupra noastră n-a fost atâta sol, repetase el.

— Navigaţia inerţială este perfect funcţională, replicase Alic de fiecare dată. Ne îndreptăm în sus.

Acumulatoarele secătuiseră cu o viteză alarmantă, pe măsură ce oamenii se zvârcoliseră şi scurmaseră. Căldura era o problemă uriaşă; costumele continuaseră să pompeze excesul de căldură prin suprafeţele externe, însă solul nu era bun conductor termic, începuse să se acumuleze în jurul lor. Altă problemă în privinţa căreia Morton nu putea face absolut nimic.

La şapte ore după sosirea furtunii, mănuşa lui răzbătu în aer deschis. Suspină de uşurare şi săpă ca un nebun, silindu-şi costumul înainte, fără să-i mai pese dacă era metoda cea mai bună. Claustrofobia se târa în urma lui, refuzând să plece. Pământul i se fărâmiţa în jur şi până la urmă bărbatul ieşi din groapă sub lumina începutului serii, plângând de uşurare incoerentă. Apăsă încuietorile de urgenţă, lepădând secţiuni din costum de parcă ar fi fost în flăcări.

Alic apăru şi el, împleticindu-se în patru labe. Morton îl ajută să se scoale. Ramaseră îmbrăţişaţi multă vreme, lovindu-se pe spate unul pe celălalt, aidoma unor fraţi care se revedeau după un secol.

— Am făcut-o-n pizda mă-sii! spuse Morton. Suntem invincibili!

Alic se desprinse din îmbrăţişare şi privi pentru prima dată pe îndelete în jur. Expresia feţei îi deveni îngrijorată.

— Unde dracu’ suntem?

Morton se uită finalmente la împrejurimile lor. Primul său gând fu că săpaseră kilometri întregi şi ieşiseră în cu totul alt loc… poate chiar pe altă planetă. Stăteau într-un deşert. Nu avea nisip şi pietre arse de soare, dar întinderea de pământ răscolit şi

fragmente de piatră întunecată nu avea nici măcar un fir de iarbă sau un copac. De asemenea, nu exista nicio dovadă că viaţa ar fi vizitat vreodată locul acesta.

Ridică ochii spre munţii care baricadau orizontul vestic şi apelă un fişier de hărţi, integrându-l cu funcţia de navigaţie inerţială a inserţiei sale. Piscurile corespundeau cu limita estică a lanţului Dessault, imediat în exteriorul văii Institutului. Se găseau în locul corect, însă acesta nu avea deloc forma corectă. Toate ţancurile şi steiurile fuseseră tocite şi transformate în conuri înalte de piatră. Deşi nu erau nici pe atât de înalte pe cât fuseseră. Zăpada dispăruse complet.

— A fost o furtună tare-a dracului, murmură Morton. Pân-acum nu l-am privit niciodată cu seriozitate pe Bradley.

Privi către est, convins că ar trebui să zărească vreun semn al furtunii. Orizontul era o linie perfect dreaptă între deşertul roşu-maroniu nou apărut şi cerul de safir glorios al lui Far Away.

— Probabil c-o să dea ocol planetei şi-o să ne muşte din nou.

Alic se uita la şaua lină unde se aflase Institutul.

— Nici urmă de *Marie Celeste.* Cred că planeta s-a răzbunat.

— Mda.

Morton începu să-şi scarpine partea din spate a braţelor. Simţea mâncărimi în absolut tot corpul. Nici tricoul şi pantalonii subţiri din bumbac pe care-i purta nu miroseau prea grozav.

— Şi-acum?

— Am supravieţuit. Trebuie să mai existe cineva pe-aici.

* * *

Wilson privi cum coada înaltă a furtunii dispărea spre est. Munţii din jurul Deşertului Înalt erau greu de întrezărit acum, fiindcă aveau aceeaşi culoare ca solul. Era o imagine minunată; în urma furtunii, văzduhul rămăsese perfect clar. Nicăieri nu se zărea niciun nor. O acalmie totală cuprinsese lanţul Dessault. Dacă regreta ceva, atunci era faptul că furtuna curăţase zăpada de pe munţii răsăriteni. Munţii adevăraţi meritau căciuli de nea pentru a-şi completa măreţia.

— S-a terminat, amirale, rosti Samantha.

— Eşti sigură? Mi se pare o afirmaţie plină de îndrăzneală.

— N-ai văzut nava decolând, nu?

— Nu, n-am văzut-o. Zâmbi înaintea convingerii ei: Şi ai

dreptate. Ar fi trebuit să văd propulsiile de fuziune, dacă s-ar fi declanşat. Planeta voastră s-a răzbunat.

— Mulţumesc, amirale. Mulţumită ţie a fost posibil.

— Sper doar că furtuna se va stinge în curând.

— Estimăm că asta se va întâmpla pe Marea Stejarului; din ea se vor desprinde acolo uragane obişnuite, dar trunchiul principal îşi va fi pierdut deja de mult puterea.

— Interesantă teorie. Datele marţiene v-au ajutat să efectuaţi calculele?

— Da.

— Asta-i o mulţumire foarte mare pentru un fost astronaut NASA ca mine. Mulţumesc, Samantha. Felicitări, ţie şi colegilor tăi.

— Amirale, echipa noastră care ar fi trebuit să facă observările va ajunge la tine în zece până la cincisprezece ore şi te va escorta până jos. Dacă ai putea ajunge în extremitatea sudică a Scaunului Afroditei, veţi face joncţiunea acolo.

— Îţi mulţumesc tare mult, Samantha, totuşi voi rămâne aici. Bănuiesc că apusul va fi spectaculos.

— Amirale... ăăă, nu vreau să... Nu te simţi bine?

El îşi coborî ochii spre picioare. Sângele încetase finalmente să supureze pe lângă spuma epoxidică. Nu-l mai supărau şi abia le mai simţea. O tremurătură puternică îi zguduia la răstimpuri trunchiul. Lava pe care stătea devenise destul de rece.

— Sunt bine. Spune-i echipei tale să se întoarcă. Şi-ar irosi vremea. Mă tem că nu mai sunt pilotul care am fost cândva.

— Amirale?

— Aveţi o planetă minunată şi stranie, Samantha. Acum când Starflyer nu mai există, folosiţi-o cât mai bine.

— Amirale!

Wilson închise legătura. Femeia îi dorea binele, dar ea ar fi vrut să vorbească, ori el nu avea nevoie de tovărăşie acum. După atâta vreme era o adevărată revelaţie, însă nu se mai temea de moarte, în niciun caz după ce Oscar şi Anna îi arătaseră drumul.

Îi vor găsi trupul, îi vor extrage memocelula şi-l vor re-via. Era sigur în privinţa asta. Dar cel care va continua în viitor nu va mai fi *el.* Wilson nu acceptase niciodată forma aceea de prelungire în felul în care o făceau generaţiile născute în Commonwealth. Modul lui de gândire, vechi tocmai din secolul al XXI-lea, era tare greu de abandonat.

Nu-i totuşi un loc rău în care să se sfârşească totul, mai ales după trei sute optzeci de ani. Am zburat şi am ajuns pe muntele cel mai înalt din galaxie şi am ajutat la înfrângerea monstrului. Păcat că n-am rămas şi cu fata. Bănuiesc că ea va fi re-viată, cu memoria editată. Poate că clona ei şi clona mea vor avea un viitor frumos împreună. Ar fi drăguţ.

Gerul se strângea lent în jurul său. Wilson continua să privească planeta. Se uita la umbrele ce se lungeau şi la atmosfera aflată hăt dedesubt care se înceţoşa în auriu.

* * *

O formă mare şi neagră luneca prin ceruri, ocultând stelele.

Aşadar acesta este sfârşitul!

* * *

Durere, tocmai când crezuse că totul se încheiase. Străpungătoare, dintr-o parte în cealaltă. Costume spaţiale. Gravitaţie redusă. Un elipsoid lung şi negru oprit pe regolitul gri-maroniu. Ecluza se deschise, o scară se extinse.

M-am prăbuşit. Pe Marte. Asta-i expediţia de salvare din Ulysses?

— Amirale, ţin-te bine! Haide! *Exploratoarea* este pe orbită, te ducem imediat la facilitatea ei medicală. Ţin-te bine! Sunt Nigel. Mă ţii minte? Ţin-te bine! Ai înţeles?

Dar ce-i cu drapelul? În sol nu-i înfipt niciun drapel. Crezusem c-am făcut asta. Este întotdeauna primul lucru pe care trebuie să-l faci când asolizezi pe o planetă. Aşa scrie în manual.

* * *

Mellanie nu dorea să deschidă ochii. Se temea de ceea ce ar fi putut să vadă. Nu mai exista durere, însă corpul îşi amintea prea bine durerea. Era aidoma unei fantome în jurul ei, zeflemisind-o, ameninţând să revină. În asemenea măsură, încât credea că absenţa ei putea fi doar o iluzie. Încă putea să vadă oroarea de pe chipul Gisellei… Sângele care o înconjura ca o pâclă fină, în vreme ce se rotea neajutorată… Arme cinetice ferfeniţindu-i carnea…

— Sunt moartă?

Nimeni nu-i răspunse.

Lumină… Roşu-închis al interiorului pleoapelor. Cearşafuri care îi atingeau pielea. Petice rigide pe braţe. Majoritatea torsului îi era amorţit. Îşi putea auzi inima bătând.

Trebuie să fie bine.

Inspiră adânc şi riscă o privire scurtă. Camera îi era vag familiară. Avu nevoie de o clipă să-şi amintească: apartamentul Bermuda, conacul de pe Illanum. Lângă pat, un dulap mare de echipamente medicale, din care tuburi şi sârme dispăreau sub aşternut.

Asta-i, *există şi temniţe mai rele.*

Cineva era ghemuit pe canapeaua de sub bovindoul mare şi sforăia uşor. Lumina soarelui se filtra prin perdelele de voal alb şi-i strălucea pe părul roşcovan.

Vederea lui o făcu pe Mellanie să surâdă cu drag. *Băiat nebun!*O nedumerea prezenţa lui acolo; decât numai dacă nu fusese închis aici de către Nigel.

Grila vederii ei virtuale funcţiona în mod periferic. Îi ceru e-majordomului s-o reîmprospăteze şi s-o aducă la statut operativ complet. O mulţime de pătrate erau întunecate; în principal inserţiile ei.

— Ce li s-a întâmplat? îşi întrebă e-majordomul.

— Ai primit grefe extinse de clone, primi răspunsul. Sistemele lezate şi COtatuajele n-au fost încă înlocuite. Unele sisteme funcţionale au fost înlăturate.

Cele ale IC, înţelese ea. Apoi citi data zilei.

— Trei săptămâni? Am fost inconştientă timp de trei săptămâni?

— Corect.

— De ce?

— Timpul necesar tratamentului medical.

— Ah…

Acum nu mai dorea realmente să se uite sub cearşaf.

Orion se foi, văzu că era trează şi se sculă fulgerător.

— Te simţi bine?

— Aşa cred. Încă n-am încercat să mă mişc.

— Infirmierele au zis că vor mai trece câteva zile până să te poţi ridica. Se apropie de pat şi o privi cu admiraţie: Te simţi realmente bine? Am fost speriat rău de tot. Au petrecut atât de mult timp, tratându-te… Medicul-şef zicea c-au trebuit să crească bucăţi noi. Nu ştiam că se poate face aşa ceva.

— Se poate. Ăăă… Orion, tu de ce eşti aici?

— Au spus că pot să fiu prezent când o să te trezeşti. Brusc, deveni teribil de neliniştit: De ce? Nu vrei să fiu aici?

— Nu… de fapt, mă bucur că eşti.

În momentul acela n-ar fi dorit să dea ochii cu prea mulţi oameni. Cu băiatul era însă altceva.

Zâmbetul lui fu euforic.

— Serios?

— Da.

Mâna lui înaintă spre locul unde mâna ei stătea peste cearşaf, după care se retrase fulgerător.

— Suntem arestaţi? îl întrebă ea.

— Cum? Ah, nu! Cei de la securitate au fost foarte drăguţi când ambulanţa te-a adus aici. Au zis că Nigel Sheldon e supărat foc pe tine. Dar totul a fost în regulă de când s-au întors el şi Ozzie.

— De unde s-au întors?

— Au zburat la Dyson Alfa şi au repornit generatorul barierei. Emisiunile de ştiri nu mai prezintă altceva.

— Ah…

Şi eu am ratat totul!

— Chiar acum nave de război ale Dinastiilor pleacă în misiuni Firewall. Agenţi extratereştri au fost arestaţi în Commonwealth, iar pe Far Away a fost o furtună mare care l-a omorât pe Starflyer şi multe alte chestii. Tochee şi cu mine abia mai ţinem pasul.

— Nigel s-a-ntors?

— Da. Mi-a spus să te-anunţ că oferta a fost suspendată. Ce-nseamnă asta?

— Mi-a promis un interviu; asta-i tot.

— Aha. Şi a mai trecut un tip, Morton. A zis c-o să ştii unde să-l găseşti, dacă vrei.

— Aşa-i.

Nu se putea sinchisi s-aştepte?

— Mellanie, unde vrei să mergi după ce-o să te faci bine?

— E cam devreme ca să… Cum mi-ai spus?

Orion plecă fruntea stingherit. Scoase din buzunar o foaie de hârtie. Era extrem de mototolită, de parcă fusese recitită de nenumărate ori.

Mellanie îşi recunoscu caligrafia. O scrisese ea cu mâna ei, chiar în camera aceasta.

Dragule Orion,

Îmi pare rău că a trebuit să te las aşa. Nu vreau, dar nu sunt nici măcar cine crezi tu c-aş fi. Adevăratul meu nume este Mellanie. Într-o bună zi o să-ţi explic, dacă vei dori vreodată.

— Am izbutit să aflu majoritatea poveştii, spuse tânărul. Cine eşti… şi toate… că te-a trimis IC. Ozzie mi-a explicat.

Femeia îşi simţea gâtul strâns într-o gheară oribilă.

— Atunci de ce mai eşti aici?

— Ţi-am zis, ei mi-au spus că pot să stau.

— Păi… dacă ştii…?

El se întinse, cu îndrăzneală de data aceasta şi-i îndepărtă o şuviţă de păr de pe obraz.

— Nimic din toate chestiile alea nu-mi schimbă ceea ce simt pentru tine.

Mellanie începu să plângă. Nu era pur şi simplu corect ca Orion să fie singurul din univers căruia să-i pese realmente de ea. *De ce nu l-am putut întâlni înaintea celorlalţi?*

— Nu pot să fac asta. Nu sunt potrivită pentru tine.

— Ba nu-i adevărat, nu mai spune aşa.

— Orion, nu sunt o fată cuminte… câtuşi de puţin.

Orion îi aruncă un surâs fugar, şmecheresc.

— Mda. Îmi amintesc. Cumva, speram că vei fi tot aşa cu mine.

Ea îl cuprinse cu mâna după ceafă şi-l apropie pentru un sărut.

* * *

Administratorul stătea în exterior, lângă intrarea principală a clădirii vechi cu cinci niveluri, supraveghind botul de întreţinere care demonta firma. Paula privi cum tentaculele electromusculare o aruncară în căruciorul din sârme al unui trolibot. Ridică după aceea firma veche, o plasă pe zidul din piatră şi începu s-o fixeze cu şuruburi. Femeia surâse, zărind literele familiare.

— Madame!

Faţa administratorului se lumină. Se aplecă adânc.

— V-aţi întors! Bine aţi venit, bine aţi venit! Lumea şi-a regăsit

echilibrul mental.

— Mulţumesc, Maurice, rosti ea cu sinceritate. Este o uşoară exagerare, dar sentimentul este realmente plăcut.

El o sărută pe ambii obraji.

— Toţi vă aşteaptă înăuntru. Îmi permiteţi?

Indică geanta mică din plastic pe care ea o strângea în mâna stângă.

— Nu, mulţumesc. Mă descurc.

Paula inspiră adânc şi sui treptele. Când uşile se deschiseră, botul de întreţinere începuse să lustruiască firma. Femeia se opri şi privi literele vechi de alamă care străluceau din nou sub razele soarelui parizian.

DIRECTORATUL INTERSOLAR COMMONWEALTH
DELICTE GRAVE

Prima persoană pe care o întâlni când intră în biroul de la ultimul etaj fu Gwyneth Russell.

— Şefa! exclamă Gwyneth. Bine-ai venit! Şi felicitări! Director-adjunct… Era timpul.

— Da, aşa-i, nu-ţi poţi petrece toată viaţa în acelaşi făgaş.

Gwyneth o privi, total surprinsă.

— Absolut. Eu sunt celibatară şi fără obligaţii pentru următorii cincisprezece ani, până iese Vic din gaura-de-vierme Boongate. Te invit la un pahar diseară? Ştiu nişte cluburi bune, c-o mulţime de băieţi dulci la prima viaţă.

— În seara asta, nu, însă cândva, da.

— S-a făcut!

Înapoia lui Gwyneth, ceilalţi investigatori se ridicară în picioare la birourile lor şi aplaudară cu entuziasm. Paula simţi realmente că i se învăpăiază obrajii. Privi în jur la feţele familiare şi încuviinţă din cap apreciativ.

— Mulţumesc, mă bucur să vă văd pe toţi iarăşi fără uniforme, rosti ea.

Ei tăcură imediat, cu zâmbete largi pe chipuri.

— Se obişnuieşte ca noul şef să spună că vor fi unele schimbări, totuşi cred că toţi am avut parte de suficiente schimbări. De-acum încolo este strict meseria aşa cum obişnuia să fie. De aceea peste o oră doresc o şedinţă cu toţi investigatorii-şefi, pentru a stabili prioritatea cazurilor curente.

De asemenea, azi şi mâine voi examina dosarele personale pentru a vă vedea rezultatele recente şi a reconstrui echipe după pierderile suferite în perioada Marinei. În cele din urmă, vreau să-i urez lui Hoshe Finn bun-venit printre noi; sunt convinsă că se va adapta perfect.

Hoshe îi surâse şi-şi înălţă în semn de salut cana cu ceai de plante.

Alic Hogan se afla în cabinetul directorial şi-şi strângea obiectele personale într-o cutie. Îi aruncă Paulei o privire pe jumătate vinovată, când intră în cameră.

— Scuze, şefa, credeam c-o să vii abia peste o oră. Cum a mers cu Directorul?

— Uşor. Şedinţele departamentale sunt în cel mai fericit caz o pierdere de vreme: se discută numai bugete şi politică internă. Nimic util sau relevant.

— N-o să ai probleme, acum când eşti susţinută de familia Burnelli. În cinci ani, tu vei fi Director.

— Hmm… Paula înclină capul pe un umăr şi privi afară prin fereastra mare: Adoptată, din nou.

— Poftim?

— Nimic. Până acum nu-mi dădusem seama că de aici nu poţi vedea Turnul Eiffel. Din vechiul meu cabinet se putea vedea.

Alic înghesui ultimele hârtii în cutie.

— Ăăă… ştii că ăla mi-a fost alocat de administraţia clădirii.

— Foarte simbolic.

Paula se aşeză la birou şi-şi scoase planta rabbakas din geantă. Floarea se vestejise, dar alt vlăstar roz începuse să răsară din tulpina scurtă şi neagră. Alături de ea fu aşezată holograma familiei Redhound. După aceea femeia scoase un cub de perspex de mărimea pumnului, cu o memocelulă înglobată în mijloc.

— Sunt realmente încântată că rămâi, Alic, zise ea.

— Nu văd să m-aştepte vreun viitor prea grozav alături de amiralul Columbia. Ăăă… am fost surprins că ai fost de acord să mă accepţi în biroul Paris.

— Din câte am auzit, l-ai apărat pentru ceea ce ştiai că era corect. Asta înseamnă că te afli în locul potrivit.

— Mulţumesc.

— Oricum, după Far Away, ţi-ai fi putut alege orice doreai în aparatul civil.

— Mi-a plăcut destul de mult să lucrez aici, în ciuda politicilor.

— Da, oricum ele ar trebui să fie considerabil reduse de acum înainte. Columbia are destule de făcut deocamdată. Presează Senatul pentru implicarea Marinei în divizia de explorare TSC.

Alic fluieră încetişor.

— Sheldon ce-a zis în privinţa asta?

— Să spunem doar că n-a fost foarte entuziasmat. Ei doi se mai luptă şi pentru a căpăta recunoaşterea pentru Firewall. Mă aştept ca nu peste mult timp să-l vedem pe Columbia candidând la preşedinţie. La ora unsprezece am programată o şedinţă cu avocaţii biroului nostru şi cu procurorul de la Directoratul Justiţiei, la care aş dori să participi şi tu.

— Nicio problemă. Care-i subiectul?

Paula ridică cubul din perspex.

— Un caz interesant. Gene Yaohui, cunoscut drept căpitanul Oscar Monroe. Îl re-viem şi apoi îl predăm Directoratului Justiţiei pentru judecată şi suspendare, sau îl ţinem aici pentru cei o mie de ani?

Alic privi surprins cubul.

— Ăsta-i?

— Da. L-am recuperat pe el şi pe Anna Kime din canionul Străjerul. Anna este în procesul re-vierii, cu o editare de memorie corespunzătoare pentru a înlătura contaminarea Starflyer, potrivit clauzelor amnistiei Doi. Contactele mele m-au anunţat că avocaţii lui Wilson Kime ne vor solicita să-i predăm memocelula lui Oscar pentru custodie pe York5. Dacă se va întâmpla aşa, Kime îl va re-via cu siguranţă. Se vor exercita multe presiuni politice asupra Directoratului Justiţiei pentru a abandona acuzaţiile legate de gara Abadan: referinţe de la personaje cu greutate, cereri cu încărcătură emoţională pentru reabilitarea lui, susţinând că şi-a plătit datoriile faţă de societate, precedentul pentru anularea sentinţei care a fost stabilit de trupele Marinei pe 23Pierdute, chestii de felul ăsta… Ar trebui să fie o dispută destul de interesantă în tribunal.

Zâmbi şi privi cu interes memocelula.

— S-ar putea chiar ca eu să pierd.

— Tu? Mă-ndoiesc.

* * *

— Marea este chiar afară! chiţăi Barry alergând prin casă. Se aruncă în braţele lui Mark: Chiar acolo, tati!

Mark ciufuli părul fiului său.

— Ţi-am zis c-aşa va fi.

— Pot să intru acum? Te rog! Te rog!

— Nu.

Mark arătă movila de cutii şi lăzi pe care troliboţii le descărcaseră din camionul cel mare de transport. Prin uşile larg deschise îi zărea, aducând mai multe cutii. *Cum am reuşit să acumulăm atât de multe lucruri şi atât de repede?Pierduserăm totul în Valea Ulon.*

— Nu poţi, nu ştiu unde ţi-e slipul. În plus, nu ştiu nici cum sunt curenţii.

Ceea ce era o minciună sfruntată; fişierul-broşură al companiei de dezvoltare garanta că plajele Domeniului Mulako aveau climat şi maree blânde.

— Unde-i marea? întrebă Sandy, când pătrunse pe uşa din faţă, ţinându-şi în braţe rucsacul.

— Afară, vino!

Barry o prinse de mână şi cei doi o luară la fugă prin salonul uriaş, pentru a ieşi pe verandă. Panda lătră sonor şi porni după ei. Peluza ce urma verandei fusese plantată recent cu brazde de gazon, iar grădinoboţii încă aranjau noile garduri vii. Peluza se sfârşea printr-o dună lungă, care se ridica peste apa azurie şi plaja privată de nisip alb. O lizieră de palmieri fusese plantată pe o latură a peluzei, izolându-i de restul domeniului. Până atunci Mark nu mai văzuse niciodată atâtea lucrări de construcţii civile într-un singur loc, nici chiar pe Cressat. În dimineaţa aceasta ei sosiseră în gara Tanyata – care cunoştea la rândul ei o expansiune masivă – şi porniseră pe şoseaua de pe coastă. În exteriorul capitalei înfloritoare, terenurile din lungul ţărmului erau un şantier gigantic, cu dezvoltatorii oferind locuinţe exclusiviste pe domenii private de câte şapte-opt hectare. Mark cumpărase lotul aflat în extremitatea estică a domeniului, acolo unde începea Parcul Naţional. Nu aveau nevoie de ipotecă; Dinastia Sheldon achitase totul, deşi Nigel ar fi dorit ca el să opteze pentru ceva încă şi mai grandios pe Cressat – de fapt, oferta fusese „orice şi oriunde”. Mark replicase nu, mulţumesc, nu era stilul lui să trăiască într-un conac. Nu dorea nici să fie rentier; văzuse ce se petrecea cu copiii Dinastiilor şi nu

intenţiona să se întâmple la fel cu Barry şi Sandy. De aceea acceptase funcţia de director la Alatonics, principalul producător de ’boţi al Dinastiei, care-i plătea un salariu colosal – iar după felul cum creştea Tanyata, avea să-l merite. Imigraţia ajunsese la un sfert de milion de oameni pe săptămână, în majoritatea refugiaţi de pe 23Pierdute. Când toate aranjamentele fuseseră terminate, Liz discutase cu arhitectul timp de o săptămână, proiectând casa mare şi spaţioasă care, pentru a fi cinstit, era un mic conac. După ce ajunsese aici, parcă nici nu era reală.

— Nu intraţi în apă! strigă el în urma copiilor. Vorbesc serios!

Privi în jurul holului mare, străduindu-se să-şi amintească unde dădea fiecare uşă. După aceea zări urmele lăsate de bascheţii lui Barry pe podeaua din lemn de esenţă tare bine lustruită şi făcu o grimasă.

— Vezi dacă există vreo fembotă, îi ceru e-majordomului.

Liz intră, purtând în braţe o cutie plină cu ceramică.

— Ia ghici?

— Ăăă…

— Tocmai au sunat cei cu mobila. N-o să livreze nimic până joi.

— Păi… asta-i abia peste două zile. Ce-ar trebui să facem pân-atunci? N-avem prea multe mobile.

Tot nu se putea obişnui cu mărimea camerelor; era ca o casă alcătuită din hangare. Puţinele obiecte pe care le aduseseră cu ei nu aveau să-i umple nici măcar cabinetul, cu atât mai puţin saloanele de recepţie.

— Bună întrebare. Triajul de la gară este un talmeş-balmeş. Containerul este pe-acolo pe undeva. Aşa cred ei… Liz privi bănuitor corpurile de iluminat din hol: Asta nu-i ce-am comandat eu.

— Nu?

Lămpile perlate şi aurii îi plăceau lui destul de mult.

— Nu! Unde dracu-i reprezentanta companiei dezvoltatoare? Ar fi trebuit să ne-aştepte la sosire.

— Da, scumpo.

— Ce-i aia? (Liz se întorsese şi privea spre partea din faţă a casei, unde o dubă de curierat MoZ Express oprise lângă camion.) Nu contează, aflu eu.

— Vrei să te-ajut la despachetarea cutiilor?

— Nu. Uită-te la emisiune, începe imediat. Toate portalurile au

fost instalate… poate dă dracu’ să nu fie!

Mark scotoci grăbit prin cutii până găsi o pernă mare de podea şi o duse în salon. O aşeză peste urmele de bascheţi. Liz l-ar fi omorât pe Barry, dacă le-ar fi văzut.

Se instală şi ceru matricei de management a locuinţei să acceseze emisiunea lui Michelangelo. Portalul proiecta imaginea peste jumătate din podeaua goală. Rezoluţia şi definiţia de culoare erau superbe, în ciuda razelor de soare ce pătrundeau prin uşile deschise ale verandei.

Michelangelo era îmbrăcat într-un costum de mătase purpurie fluid şi stătea singur în mijlocul studioului.

— Salut, tuturor! Aceasta este emisiunea căreia îi facem reclamă de două săptămâni, cea despre care am promis că vă va prezenta adevărata poveste dinapoia războiului. Şi, credeţi-mă, nu glumesc! Pentru a dovedi-o, îl avem chiar aici în studio pe Nigel Sheldon!

Imaginea focaliză pe un şir de scaune; Nigel stătea la un capăt şi zâmbi către audienţa din studio, care începu să aplaude.

— Ozzie, însuşi! anunţă Michelangelo, de parcă nici lui nu i-ar fi venit să creadă lista invitaţilor. Amiralul în rezervă Wilson Kime… senatoarea Justine Burnelli… Investigatoarea-şef Paula Myo şi cei doi oaspeţi ai noştri foarte *speciali:* Stig Mesobel, purtător de cuvânt pentru Păzitorii Individualităţii, şi un mobil LuminăDimineaţăMunte care conţine memoriile lui Dudley Bose!

Michelangelo aplaudă invitaţii, apoi zâmbi învingător spre audienţă, pentru a arăta cât de *realmente* fericit era cu următorul anunţ.

— Şi cu toate că practic şi teoretic este emisiunea mea, intervievatorul nu poate fi desigur altcineva decât propria noastră Mellanie Rescorai!

Mark chicoti când imaginea transfocă pe Mellanie, care stătea înapoia biroului mare al lui Michelangelo.

— Ar fi trebuit să mergi, rosti Liz.

Bărbatul ridică ochii şi zâmbi.

— Nicio şansă! Ţii minte când m-a intervievat ultima dată?

— Mda, făcu Liz. Oricum livrarea era pentru tine.

— Da? Şi ce este?

Femeia indică trolibotul. În coşul acestuia se aflau zece rucsăcele din felul celor în care elevii îşi luau mâncarea la şcoală.

— Era şi un bilet.

Mark se încruntă când deschise plicul mic.

— „Proaspăt de la grădiniţă”, citi el. „Fericire în casa nouă. Ozzie.”

Surâse larg şi deschise primul rucsac.

— Hei, şampanie!

— Salată de crabi Millextow! exclamă Liz. Bomboane de ciocolată Thomton’s! La naiba, avem nevoie de mai mulţi prieteni bogaţi!

Cineva ciocăni la uşa din faţă. Când ieşiră în hol, zăriră trei persoane pe veranda umbroasă. Mark se strădui din răsputeri să nu se holbeze la cea mai înaltă dintre ele, un bărbat zvelt în kilt şi tricou alb. Toate porţiunile de piele expusă îi erau acoperite de COtatuaje; pe craniul pleşuv sclipeau galaxii aurii.

— Salut, sunt Lionwalker Eyre, iar aceştia sunt partenerii mei de viaţă, Scott şi Chi. Suntem vecinii voştri. Ne-am gândit să vă facem o vizită, să ne prezentăm.

— Vă rog, intraţi, rosti Mark care avea probleme să nu se zgâiască la fermecător de frumoasa Chi. Nu ştiusem că aveam deja vecini…

— Oh, da, noi suntem de mai mult timp pe-aici, rosti Lionwalker cu un accent scoţian pronunţat. În mod normal, aş fi părăsit planeta de acum, fiindcă nu-mi plac mulţimile. Fără supărare! Dar nu mai există nici planete neaglomerate. Aşa că cel mai bine este să te bucuri de ceea ce ai, nu?

— Tocmai ne pregăteam să deschidem o sticlă.

— La mijlocul după-amiezii? Genul meu preferat de vecini!

— Te cunosc, spuse Chi. Eşti Mark Vernon *acela.*

— Of! Mark îşi supse burta cât putu de mult. Mă recunosc vinovat.

— De fapt, interveni Liz trecându-i un braţ pe după umeri, este Mark Vernon *al meu.*

* * *

Bradley Johansson făcu singurul lucru pe care nu se aştepta să-l facă: deschise ochii.

— Sunt viu! exclamă el.

Gâtlejul lui avu dificultăţi în a pronunţa cuvintele şi acestea se auziră complet eronat. Coardele vocale pe care le avea erau evoluate pentru sunete mult mai sofisticate şi… cântece.

— Te-ai îndoit vreodată? întrebă Dansatorul-în-nori. Te-am numit prietenul nostru.

— Ah, făcu Bradley.

Încercă să se scoale în capul oaselor. Când îşi mişcă braţele, membranele aripilor le urmară, foşnind greoi. Îşi privi stupefiat trupul Silfen.

— Este real?

Dansatorul-în-nori râse.

— Dac-afli vreodată ce-i real să ne-anunţi şi pe noi, bine?

* * *

Fuseseră trei săptămâni foarte lungi în deşertul cel nou. Tom era obosit şi murdar după zilele nesfârşite de examinare a solului nisipos şi săparea nesfârşită de găuri. De asemenea, dorea să scape pentru niţel timp de scâncetele neîncetate ale lui Andy şi de gătitul jalnic al lui Hagen – aşa, pentru vreo zece ani. Poate că erau fraţi, dar asta nu-nsemna că suporta să stea alături de ei atâta vreme.

Păruse o idee bună după ce casa le arsese în Armstrong City din cauza psihopaţilor de Păzitori. Commonwealth-ul dorea să achiziţioneze bucăţi din nava stelară extraterestră distrusă şi Marina plătea bani frumoşi. Nu trebuia să faci nimic altceva decât să pleci în deşertul cel nou pe care răzbunarea planetei îl întinsese peste veldul dintre munţii Dessault şi Marea Stejarului, să baleiezi un detector de metale şi să sapi acolo unde auzeai *ping.* Mulţi se ocupau cu aşa ceva. Pretindeau că deveniseră foarte bogaţi. Ţi-ai fi dat mai greu seama de asta, judecând după hainele sau maşinile lor.

Tom şi fraţii lui nu găsiseră niciodată nimic serios. Câteva resturi, bucăţele mici de metal contorsionat, care, de fapt, ar fi putut proveni de oriunde. Dealerii din Zeefield nu ofereau bani buni pentru aşa ceva. Căutătorii spuneau că dacă ar fi apărut ceva real, dealerii ar fi licitat unii împotriva celorlalţi, ridicând preţul. Tom îi ura pe dealeri, dar unicul mod în care ar fi putut cunoaşte preţul adevărat al resturilor ar fi fost să meargă tocmai până în Armstrong City, unde navele stelare ale Marinei veneau din două în două luni, pentru a vedea ce se descoperise. Drumul acela ar fi durat două săptămâni. Nu câştigau suficient ca să procedeze aşa.

De fiecare dată când ieşeau în deşert, Tom era convins că *acum* vor da lovitura. Nava fusese uriaşă şi, potrivit dealerilor şi altor căutători, alcătuită în majoritate din maşinării solide. Asta însemna că sub deşertul cel nou ar fi trebuit să fie îngropate segmente de mărimea unor case. Cât de greu putea fi să le găseşti?

Aceasta fusese altă expediţie nereuşită. Senzorii erau ataşaţi de cabluri ce se întindeau la douăzeci şi cinci de metri de o parte şi cealaltă a vechiului lor jeep Mazda. Capetele cablurilor erau fixate de triciclete mici pe care mergeau Hagen şi Andy, ţinându-le perfect întinse. În felul acela, mergând toţi împreună, puteau acoperi fâşii largi din deşertul cel nou. Tipul de la care cumpăraseră instalaţia jurase că putea detecta metal la adâncimea de douăzeci de metri. Cu banii pe care-i ceruse, ar fi trebuit să poată detecta orice de la un kilometru depărtare...

Iar ei nu descoperiseră decât o pompă veche şi avariată, făcută din materiale compozite metalice uşoare, care urma să le aducă probabil vreo două sute de dolari Far Away, şi trei dinţi de metal curbaţi, despre care lui Tom i se părea că aduc suspicios de mult cu nişte arcuri de roţi. De ei atârnau însă sârme şi nişte module electronice. Aşa că nu puteai să fii sigur... Avuseseră nevoie de aproape cinci zile pentru a le excava. Necazul cu deşertul cel nou era faptul că în realitate nu era un deşert adevărat, mai ales la un an după răzbunarea planetei. Din capul locului fusese o întindere pustie de sol nisipos, dar îl scăldaseră ploile, iar seminţele din plantele îngropate germinaseră şi începuseră să crească. Avea o culoare vag verzuie şi solul era lipicios, astfel că era greu de săpat, mai ales în urma ploilor. Pâraie şi râuleţe reapăreau, urmând denivelările. Unele zone mai joase se transformaseră în smârcuri imposibil de traversat şi pierdeau cu regularitate câteva ore ca să scoată Mazda împotmolită în neaşteptate petice de noroi.

Tom găsi Autostrada 1 imediat după amiază şi sui pe ea, îndreptându-se către nord. Mai la sud, acolo unde mergea paralel cu lanţul Dessault, şoseaua dispăruse complet sub solul deşertului cel nou. Aici apărea la suprafaţă, uneori pe porţiuni de kilometri, înainte de a fi reacoperită de dune înalte. Acestea se diminuau lent pe măsură ce înaintai spre nord şi piereau complet cam la o jumătate de zi de mers după Muntele Stomer. Drumul era totuşi lesne de urmat. Toate vehiculele lăsau făgaşe în lungul

liniei de beton de sub dune. Puteai găsi şoseaua chiar şi pe-ntuneric.

Când ajunse pe creasta unei dune, bărbatul văzu o siluetă întunecată lângă făgaşe, la câteva sute de metri în faţă.

— Ce dracu-i asta?

— Ce-anume? strigă Hagen.

— Închide-n pizda mă-sii muzic-aia, îi zise Tom.

Asta era altă chestie înnebunitoare: Hagen asculta toată ziua jazz-rock la volum maxim.

— I-o fată, spuse Andy. Iu-hu-huuu!

Tom privi cu atenţie. Era imposibil să-ţi dai seama.

— Haide, băieţi, e cineva c-o camionetă paradită, asta-i tot.

Deşi nu putea zări nicio camionetă. Nicăieri. Dar altfel cum ar fi putut cineva să ajungă aici?

— Vă zic că-i o fată.

— Hagen, închide-ţi imediat muzica, altfel arunc matricea aia din jeep.

— ’Ai sictir, lăbare.

Îl ascultă totuşi şi reduse volumul muzicii. Tom acceleră cu Mazda în jos pe pantă. Nu că l-ar fi crezut pe Andy, însă…

— Cât îi cerem pentru servicii de salvare şi taxi? chicoti Andy.

— Ce pula mea, io ştiu ce-o să-i cer, rosti Hagen punându-şi palma căuş peste şliţul pantalonilor.

Gestul acela îl făcu pe Tom să-şi amintească cum arătau. Salopete şi tricouri jegoase, toţi cu pălării de soare soioase şi zdrenţuite, ochelari de soare vechi… Nebărbieriţi de trei săptămâni. Iar Mazda avea şi ea un aspect destul de jalnic.

— Să dea dracii, murmură el pe când se apropiau de silueta care tot nu se clintise.

Încetini jeepul.

— V-am zis io, spuse Andy.

Hagen începu să râdă gros şi gâfâit, ca şi cum ar fi fost un retardat excitat.

— Termină! strigă Tom.

Era într-adevăr o fată. Avea păr scurt şi negru sub şapca albă, conică, şi purta un tricou portocaliu fără mâneci, cu pantaloni negri, mulaţi, retezaţi imediat deasupra genunchilor. Stătea într-o poziţie realmente stranie, cu picioarele încrucişate şi labele lor îndoite cumva înapoi. Nu se putu gândi decât la supleţea necesara pentru a face aşa ceva. Un zâmbet începea să i se

lăţească pe chip. Opri jeepul lângă ea.

— Bună ziua.

— Salut! zbieră Andy. Io şi fraţii mei mergem la oraş.

Tom îl izbi cu cotul în coaste.

— Da, păpuşa! hohoti Hagen. Vrem să ne distrăm diseară. Nu vrei să te distrezi şi tu?

Spre totala surprindere a lui Tom, fata se ridică şi le surâse.

— N-o să vă vină să credeţi cât de mult vreau, rosti Pisica.

* * *

Ca întotdeauna, nesomnul îl făcea iritabil pe Ozzie. Descheie fermoarul cortului, îşi frecă iute braţele în răcoarea zorilor din pădure şi se apropie de focul pe care-l făcuseră de cu seară. Mobilul Bose stătea lângă el, alimentându-l cu bucăţi mici de lemn. Flăcăruile reîncepuseră deja să pâlpâie peste tăciuni.

— Bună dimineaţa, Ozzie, spuse mobilul Bose. Într-un minut, focul va fi pornit. Vrei ciocolată fierbinte?

Vorbea prin intermediul unei matrice bioneurale mici, ataşate de vârful unei tije senzoriale, un sistem personalizat care putea fi comutat uşor cu un modul standard de interfaţă Dyson.

— Cafea, mormăi Ozzie. O să m-ajute să mă ţină treaz.

Aruncă o uitătură nimicitoare spre cortul din cealaltă parte a luminişului, în care se aflau Orion şi Mellanie.

— Eu am noroc; acest corp nu are nevoie de somn ca oamenii. O odihnă bună este suficientă ca să mă înviorez.

Ozzie se aşeză pe trunchiul căzut al unui arbore bătrân şi putrezit şi începu să-şi lege şireturile bocancilor. Caii fornăiau înapoia lor, nerăbdători să mănânce.

— Se pare că unii oameni n-au deloc nevoie de somn. I-ai auzit azi-noapte? Nenică, au ţinut-o ore-n şir!

— Sunt tineri.

— Ha! Ar putea măcar să fie tineri şi discreţi.

— Ozzie, te transformi într-un tip morocănos. Tu n-ai avut niciodată o lună de miere?

— Bine, bine… Bagă şi tu nişte ouă în tigaie, se poate? Mă duc să văd de cai.

Începu să moşmondească la traistele legate sub boturile animalelor.

Tochee se sculă următorul, trăgând fermoarul cortului

emisferic pe care şi-l proiectase singur.

— Bună dimineaţa, prietene Ozzie.

— ’Neaţa.

Mârâitul lui se traduse printr-un impuls violet pentru Tochee de către matricea pe care o purta pe încheietură. Semăna cu o brăţară cu o piatră neagră încrustată deasupra şi era bioneurală şi personalizată. Experţii din divizia electronice TSC fuseseră încântaţi de provocarea de a realiza emiţători de ultraviolete în spectru luminescent. Avuseseră nevoie de peste şase luni, dar unitatea micuţă funcţiona perfect pe potecile Silfene.

Prima ceaşcă de cafea mai îmbună într-o oarecare măsură starea lui Ozzie. După aceea sunetele a doi oameni care făceau dragoste începură să răsune prin poieniţă, sporind în intensitate şi înălţime. Cortul se zguduia.

— De ce amândoi fac referiri la divinitatea voastră în timpul împerecherii? se interesă Tochee, molfăind varză rehidratată. Este cumva solicitarea unei binecuvântări?

Ozzie aruncă o privire mobilului Bose, însă, desigur, acesta nu avea un limbaj al corpului pe care l-ar fi putut citi.

— I-un reflex incontrolabil. Caută-l în fişierele enciclopediei tale.

— Mulţumesc. Aşa voi face.

Ozzie începu să-şi mănânce omleta şi pâinea rehidratată. Încercă să se concentreze asupra lor.

Orion şi Mellanie apărură niţel mai târziu, amândoi surâzând larg. Se ţineau de mâini când se apropiară de foc.

— V-am fiert nişte apă, spuse mobilul Bose.

— Probabil că s-a răcit de acum, mormăi Ozzie.

— Vreţi nişte cuburi de ceai?

— Da, te rog, încuviinţă Mellanie.

Se aşezară amândoi pe buştean. Ea se rezemă de tânăr, ţinându-l în continuare de mână şi îşi zâmbiră.

— Chiar trebuie să pleci? întrebă ea.

Ozzie îşi alungă posomoreala. *Acela* era de fapt motivul ţâfnei lui din dimineaţa asta.

— Mda, mă tem că da. Poteca se bifurcă imediat dincolo de luminişul ăsta.

— Are dreptate, încuviinţă Orion. O pot simţi.

Mellanie privi melancolic arborii înalţi.

— Păcat că nu pot şi eu…

— O să-nveţi, spuse el cu un ton de adorare.

Ozzie văzu că toate cele patru tije senzoriale ale mobilului Bose se legănau la unison. Bănui că era râsul acestuia.

În dimineaţa aceea toţi pierdură multă vreme cu strângerea bagajelor, amânând momentul despărţirii. În cele din urmă, toate fură încărcate pe cai, canistrele umplute şi prânzurile pregătite în raţii zilnice. Ozzie îi privi pe Tochee şi Orion şi se simţi mizerabil.

— Tochee…

— Prietene Ozzie, m-am temut de clipa aceasta.

— Şi eu. Dar o să-ţi găseşti drumul spre casă. Toţi l-am găsit.

— Să călătoreşti cu speranţe este mai bine decât să soseşti.

— Ha! Să nu mai crezi tot ce-ţi spun oamenii, ai înţeles?

— Bine.

Tochee îşi întinse manipulatorul cărnos şi-l modelă în forma unei palme omeneşti. Ozzie o scutură cu un aer oficial. Nu era însă tocmai pregătit pentru felul în care Mellanie se aruncă asupra lui să-l strângă în braţe. Nu izbutise să elimine complet sâmburele mic de neîncredere pe care îl avea faţă de ea.

— Vorbeşti serios c-o să faci chestia asta? o întrebă.

Mellanie îi aruncă o inocentă privire şocată, care se destrămă într-un surâs afurisit, dar minunat.

— Oh, da, o s-o fac! Inserţiile mele pot înregistra tot ce-o să vizităm. Te temi că-ţi voi bate recordul de planete noi pe care ai păşit?

— Nu. Tu ai ajuns totuşi în topul unisferei. Interviul ăla ar fi putut face din Michelangelo un simplu hamal de bagaje pentru tine. Ştiai asta.

Ea zâmbi straniu, distant.

— Neagră, c-un cub de zahăr.

— Poftim?!

— Crezusem că tocmai tu, dintre toţi oamenii, vei înţelege. Este mult mai bine să călătoreşti decât să ajungi, da? Corect, am ajuns în top. Şi-acum? Să stau acolo pentru cinci sute de ani? În timpul suişului, am aflat ce-ţi trebuie ca s-ajungi acolo şi ce va trebui să fac pentru a rămâne acolo. Crezusem c-o pot face, pe cuvânt c-aşa crezusem. Crezusem că pot să fiu mai dură şi mai afurisită decât toţi ceilalţi. Şi, de fapt, pot să fiu, iar asta-i chestia cu-adevărat nasoală. Am descoperit însă că nu-mi place preţul pe care trebuie să-l plătesc. Nu-i vorba despre persoana care sunt; nu cred asta. Am nevoie de-o pauză, Ozzie. Trebuie să mă

limpezesc.

— Prea multe şi prea repede, este?

— Tu ai schimbat lumea cu tehnologia găurilor-de-vierme, dar Sheldon a clădit Commonwealth-ul. De ce, Ozzie?

— E mai distractiv aşa.

— Ei bine, eu o s-arunc o privire prin galaxie. Când o să mă-ntorc, voi avea înregistrările cu care să revin direct în poziţia numărul unu, dacă asta-mi voi dori.

— Sper ca până atunci să afli ce-ţi doreşti să fii, rosti el cu sinceritate.

— Mulţumesc.

— Între timp, să fii drăguţă cu Orion. Este-un puşti cumsecade.

Mellanie bătu iute din pleoape.

— Nu, nu mai este.

Ozzie rânji, când ea se îndepărtă, străduindu-se să nu se zgâiască după fundul ei. Blugii îi erau incredibil de strâmţi.

— Cred c-asta a fost, rosti Orion.

Se înecase probabil cu ceva, fiindcă avea glasul uşor răguşit.

— N-o să păţeşti nimic? întrebă Ozzie. Vorbesc foarte serios.

— Nicio problemă. M-ai învăţat cum să am grijă de mine. Cu excepţia replicilor pentru agăţat, alea erau realmente de tot rahatul.

Ozzie îl strânse la piept, temându-se brusc că-şi va pierde stăpânirea şi va începe să plângă, ceea ce n-ar fi fost câtuşi de puţin cool.

— Ei sunt acolo, ştii asta…

— Ştiu. Uneori cred că-i pot vedea. Sunt hăt departe.

— Atunci să fii atent şi să nu uiţi că te poţi întoarce.

— Ştiu.

— Şi distrează-te pe planeta lui Tochee. Vreau un raport complet… într-o bună zi.

— O să-l primeşti.

— Ai grijă de Mellanie. Nu-i chiar aşa de dură pe cât pozează.

— Ozzie, n-o s-avem probleme. Orion îl îmbrăţişă pentru ultima oară: La revedere!

— Aşa-i, la revedere.

Ozzie îşi luă raniţa în spate, privindu-i pe Orion, Mellanie şi Tochee, care părăsiră luminişul trăgând cei trei cai împovăraţi, Încercă imboldul real de a porni în fugă după ei.

— Întotdeauna este greu să-ţi iei la revedere.

— Care-i treaba? se întoarse Ozzie către mobilul Bose.

— Cred că Orion este perfect capabil să supravieţuiască aici. La urma urmelor, este un prieten al Silfenilor.

— Mda, însă acum vorbind *serios*, el şi Mellanie n-au laolaltă nicio jumătate de neuron.

— Pe ei nu-i interesează să-şi pună neuronii laolaltă.

Ozzie izbucni în râs.

— Nu, aşa-i. Cred că Tochee va ajunge acasă mult mai târziu decât se aşteaptă. Oftă: Haide, să-i dăm drumul.

Porniră în aceeaşi direcţie ca şi ceilalţi şi Ozzie îi putu zări destul de multă vreme printre copaci. La răstimpuri, Orion şi Mellanie fluturau din braţ spre el. Ridică de fiecare dată mâna în semn de răspuns. În cele din urmă vegetaţia fu prea deasă.

— Asta-i cu adevărat o potecă? întrebă mobilul Bose.

Se străduiau prin tufişuri şi iarbă înaltă, cu pâlcuri de arbori extrem de apropiaţi pe alocuri. Sub tălpi solul era umed.

— Da, răspunse Ozzie, *ştiind*, simţind cărarea străveche ce se foia, ieşind din somn. Atât doar că n-a fost folosită de foarte multă vreme.

* * *

Avură nevoie de încă trei zile de înaintare cu greutate prin pădure, care se preschimbă din conifere voinice în vegetaţie tropicală luxuriantă, parcă şi mai deasă. În dimineaţa celei de-a treia zile, copacii începură să-şi micşoreze înălţimea. Păreau deformaţi, suferind de o maladie. Printre ei apăruseră cioturi fără frunze, care prevalară treptat. Iarba fu înlocuită cu panglici de sol slinos. În scurt timp jungla lăsă loc unei întinderi de bolovani. De ambele părţi se ridicau stânci ce formau pereţii unei râpe săpate de un torent. În jurul lor răsunau tunete tot mai puternice. Mergeau acum prin beznă, întreruptă de ocazionalele sclipiri de fulgere ce însoţeau tunetele.

— Îl aud, rosti pe neaşteptate mobilul Bose.

Ozzie aprobă din cap. Merse până la capătul râpei şi privi în jos, în valea de dedesubt. Deasupra ei un câmp de forţă ţinea la depărtare norii negri şi denşi. Fulgerele zgâriau câmpul de energie translucid.

Înaintea lui se întindea căminul lui LuminăDimineaţăMunte,

clădirea gigantică ce înglobase muntele conic din centrul văii. Lacurile de coagulare vaste, cu corpuri ce se zvârcoliseră şi ieşiseră pe rampe, de unde mobilii îi mărşăluiseră în regimente noi. Clădiri industriale se ridicau peste tot aidoma ciupercilor.

— Cu excepţia lui, nu văd nicio altă creatură vie, zise Ozzie. Absolut nimic.

— Nici n-o să vezi, răspunse mobilul Bose. Nu aici. Există ferme, însă sunt altundeva. Majoritatea părţii continentale este zonă agricolă. Dar nu există forme de viaţă sălbatică.

— El ce face?

— Se gândeşte. Crede că va muri. Nu va muri pentru câteva milioane de ani, până ce soarele se va dilata şi va umple interiorul barierei, totuşi asta-i tot ce vede el acum. Nu crede că vreuna dintre coloniile interstelare îl va salva, dacă vor supravieţui cumva bombelor-nova lansate de noi. Ştie că vor deveni independente şi astfel vor ajunge inamicii lui, aşa cum au fost toţi ceilalţi stabili.

— E morbid afurisitul, nu? Eşti sigur că vrei să faci chestia asta?

— Bineînţeles. Mi se pare că se potriveşte la fix. Eu am fost ultimul care am evadat de la Dyson Alfa, aşa că-i corect să-i aduc o şansă, o speranţă. LuminăDimineaţăMunte nu se mai poate schimba. Evoluţia s-a încheiat aici. Nu poate gândi diferit, în niciun caz de unul singur. Cineva trebuie să introducă schimbarea, fiindcă ea nu va apărea niciodată dinăuntru.

— Şi tu poţi face asta?

— Pot încerca. Pot insinua întrebări în gândurile lui. Întrebări pe care nu le poate concepe singur.

— Nu-nseamnă cumva că-l transformi potrivit imaginii noastre?

— Nu cred c-ar trebui să-ţi faci griji că LuminăDimineaţăMunte va deveni vreodată uman. Eu unul voi considera că am avut succes, dacă îşi va dezvolta pur şi simplu o perspectivă mai raţională. Trebuie să înveţe ce înseamnă toleranţa.

— Baftă! Asta nu-i ceva ce noi să facem foarte bine. Aproape că l-am ucis pe LuminăDimineaţăMunte, reacţionând instinctiv.

— Dar n-am făcut-o până la urmă, – nu? –, mulţumită ţie.

— Şi altora.

— Va dura ceva timp; mă aştept la secole şi nu pot garanta succesul.

— O să mă-ntorc peste câteva sute de ani să văd ce progres s-a-nregistrat.

— Fă-o, te rog. Va fi interesant să văd ce ai devenit tu până atunci.

Sfârşit